

Tôi Lỡ Thích Cô Rồi Sao Đây ?

Contents

Tôi Lỡ Thích Cô Rồi Sao Đây ?	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	52
13. Chương 13	57
14. Chương 14	61
15. Chương 15	66
16. Chương 16	70
17. Chương 17	74
18. Chương 18	78
19. Chương 18.1	83
20. Chương 19	88
21. Chương 20	92
22. Chương 21	96
23. Chương 22	99
24. Chương 23	101
25. Chương 24	104
26. Chương 25	107
27. Chương 26	110
28. Chương 27	113
29. Chương 27.1	116
30. Chương 28	118
31. Chương 29	121
32. Chương 30	124
33. Chương 31	127
34. Chương 32	130
35. Chương 33	133
36. Chương 34	135
37. Chương 35	138
38. Chương 36	141
39. Chương 37	144
40. Chương 38	147
41. Chương 39	150

42. Chương 40	153
43. Chương 41	156
44. Chương 42	159
45. Chương 43	162
46. Chương 44	166
47. Chương 45	169
48. Chương 46	173
49. Chương 47	176
50. Chương 48	179
51. Chương 49	183
52. Chương 50	187
53. Chương 51	190
54. Chương 52	194
55. Chương 53	197
56. Chương 54	200
57. Chương 55	203
58. Chương 56	206
59. Chương 57	210
60. Chương 58	213
61. Chương 59	216
62. Chương 60	219
63. Chương 61	223
64. Chương 62	226
65. Chương 63	229
66. Chương 64	232
67. Chương 65	234
68. Chương 66	237
69. Chương 67	240
70. Chương 68	244
71. Chương 69	248
72. Chương 70	251
73. Chương 71	254
74. Chương 72	258
75. Chương 73	261
76. Chương 74	264
77. Chương 75	268
78. Chương 76	272
79. Chương 77	276
80. Chương 78	280
81. Chương 79	283
82. Chương 80	287
83. Chương 81	291
84. Chương 82	294
85. Chương 83	298
86. Chương 84	302
87. Chương 85	306
88. Chương 86	309
89. Chương 87	312
90. Chương 88	315
91. Chương 89	320
92. Chương 90	324
93. Chương 91	329
94. Chương 92	334
95. Chương 93	338

96. Chương 94	344
97. Chương 95	348
98. Chương 96	353
99. Chương 97	357
100. Chương 98	363
101. Chương 99	370
102. Chương 100	375
103. Chương 101	380
104. Chương 102	385
105. Chương 103	390
106. Chương Cuối	395

Tôi Lỡ Thích Cô Rồi Sao Đây ?

Giới thiệu

Cảnh báo: 15+ đi, tại có một số cảnh không được trong sáng cho lắm, nhưng cũng không đến nỗi nào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-lo-thich-co-roi-sao-day>

1. Chương 1

- Không phải ta đã nói với con rồi sao.... _ mẹ nó quát lớn, cầm tờ kết quả bài kiểm tra đưa ra trước mặt nó _ con không được phép thua một ai khác, cái vị trí đứng nhất bảng là của con...con muốn ta phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa hả
- Con xin lỗi...bài kiểm tra tới con sẽ cố gắng hơn _ nó nhìn xuống đất nói
- Đừng để mẹ thất vọng với lời hứa đó _ mẹ nó vứt tờ kết quả xuống đất rồi bỏ đi
- Dạ... _ nó cúi xuống nhặt tờ kết quả lên rồi vào phòng học bài

* Nó : Chu Lệ Băng (nghe cái tên là đã thấy buồn rồi), một thần đồng violin, 17 tuổi là học sinh lớp 2-1 của học viện BUOSTAN. Sở hữu một khuôn mặt dễ thương như búp bê nhưng là có một chiều cao luôn lên án phản đối ” ba mát bẻ đôi ” _-. Mẹ là giám đốc một bệnh viện lớn và có tiếng tăm, còn ba là hiệu trưởng của nhạc viện WOSRT, ông là một nghệ sĩ violin nổi tiếng và nay ông truyền lại toàn bộ khả năng của mình cho con gái. Nhưng việc nó làm gì, lớn lên như thế nào nó không được quyền lựa chọn, phải làm một nghệ sĩ violin nổi tiếng đồng thời phải là một bác sĩ giỏi như mẹ nó. Có ba mẹ giỏi, gia đình giàu có đâu phải là ước mơ của nó, cái gia đình nó nghĩ là hạnh phúc nhất đã tan vỡ lúc nó lên 5 tuổi. Lần đầu tiên nó tham gia đại nhạc hội âm nhạc thế giới, nó đạt giải nhất _ là thí sinh nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay _ nhưng cái giá nó phải trả là sự tan vỡ của ba mẹ nó. Như một ” cỗ máy học ” nó cắm đầu cắm cổ vào học để quên đi cái quá khứ đắng cay đó.

Nó thả mình xuống chiếc giường, cầm điện thoại bật bài hát quen thuộc, bài hát của một người có vị trí khá quan trọng trong lồng ngực trái của nó. Anh đã sáng tác bài đó để hát ình nó nghe, nhưng lần đầu tiên nó nghe bài hát đó lại là lần cuối nó gặp anh, anh đã bỏ lại nó một mình để theo đuổi sự nghiệp chơi cello của mình. Nó vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng đêm đó, mọi thứ như một cuốn băng quay chậm vậy.

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cả giấc em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

- Anh đã sáng tác nó cho em sao _ nó nhìn anh cười
- Hay chứ _ anh nhìn nó thích thú
- Hay quá...nhưng anh không được cho ai nghe đâu nha, giờ nó là của em rồi
- Chắc chắn rồi _ anh cười
- Anh....có chuyện muốn nói
- Chuyện gì anh.... _ nó thích thú với chiếc điện thoại có bản nhạc của anh cho nó
- Anh...anh...thật ra anh...
- Sao vậy anh.. _ nó lo lắng nhìn anh
- Anh sắp đi Mỹ rồi _ anh nói nhanh
- Nhớ mua quà cho em nha _ nó vẫn thản nhiên cười như không có gì
- Em có đang nghe anh nói không vậy _ anh hơi khó chịu khi thấy nó cười
- Có mà...anh phải mua quà cho em đó, không quà quà em nghỉ chơi với anh á _ nó nhìn anh
- Nếu anh không về nữa thì sao...chương trình đào tạo tài năng nhỏ tuổi đã gửi thư mời anh sang đó học, nếu anh không có cơ hội để về thì sao...em không thấy buồn sao _ anh hét lên khi thấy nó cứ cười
- _ nó ngừng cười để nuốt những lời anh vừa nói _ không về nữa ?
- Anh đang rất nghiêm túc nói chuyện với em đấy, có khi anh sẽ không về nữa...em sẽ đợi anh chứ... _ anh cầm tay nó
- Lệ Băng...về thôi con _ mẹ nó gọi nó
- Mẹ gọi rồi...em về đây _ nó vội đứng dậy để né tránh câu hỏi của anh

Mọi thứ cứ mờ nhạt dần khiến nó chìm sâu vào giấc ngủ lúc nào không hay, những giọt nước mắt vô tình chảy xuống và hạ cánh nhẹ nhàng trên chiếc nệm giường nó.

+++

6:00 am

Nó bước ra khỏi giường rồi vệ sinh cá nhân sạch sẽ. Thay đồng phục của học viện BUOSTAN (một chiếc váy màu đỏ dài chưa tới đầu gối, áo sơ mi trắng tay ngắn, cổ thắt cà vạt phía đuôi có biểu tượng của học viện BN và đôi giày cao gót vào đỏ) với tay lấy cái balo đeo lên vai rồi nó xuống nhà bếp. Tất cả yên ắng, mẹ nó vẫn chưa ngủ dậy, chỉ thấy tờ 100 ngàn đặt trên bàn ăn. Một mồi nó tiến tới lấy tờ 100 ngàn nhét vào túi váy rồi đi học.

- Bàng... _ lớp trường lớp nó tới gần bàn nó _ có người tìm kìa
- Ờ... _ nó nhìn ra ngoài cửa _ cảm ơn bạn

Nó đứng dậy tiến ra ngoài cửa lớp để xem người tìm nó là ai...là Thiên Vương**. Một người nó luôn xem là tấm gương để học hỏi, từ việc học ở trường tới việc chơi nhạc ở nhạc viện.

- Anh tìm em ? _ nó nhìn anh nói
- Theo anh _ anh không nhìn nó mà rút tay vào túi đi thẳng
- Mình đi đâu đây _ nó nói

** Trần Thiên Vương 18 tuổi, học sinh lớp 3-1, anh là một tài năng piano nhỏ tuổi của giới âm nhạc. Anh cao 1m75, con nhà giàu còn đẹp trai là mục tiêu cô nhiều cô gái. Ba làm hiệu trưởng học viện BUOSTAN, mẹ là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới. Là đứa con duy nhất nên anh rất được cưng chiều, xin là có với anh không gì liên quan đến tiền bạc vật chất là khó khăn cả.

Việc đi qua các hành lang dài, các phòng học xa lạ, nó chưa một lần đặt chân tới. Mặc dù đã là nữ xinh năm hai rồi nhưng nó chưa hề biết trường có tổng cộng bao nhiêu lớp học. Ngoài việc buổi sáng đến trường, chiều về đến nhạc viện tập nhạc, tối đến trung tâm học thêm rồi về nhà tự học đến 1 2 giờ sáng đi ngủ thì nó chẳng quan tâm đến chuyện gì khác.

- Anh muốn chỉ cho em một thứ _ anh đi đến cuối hành lang rẽ phải thì dừng lại
- Phòng nhạc cụ _ nó nhìn lên cái bảng phía trên cửa

Anh mở cửa rồi bước vào trước, nó theo anh bước vào sau. Nó vô cùng ngạc nhiên khi bước vào thấy căn phòng rất đầy đủ tiện nghi. Hầu như các nhạc cụ phương tây đều có ở đây, từ dương cầm, violin, kèn trumpet, đàn hạc...tất cả đều có. Nó tiến đến gần cây dương cầm màu trắng, nhẹ nhàng vuốt từng phím đàn, rồi mỉm cười.

- Cái này là của em _ anh đưa cho nó cây violin màu đen

Nó cười tươi đón lấy cây đàn của anh, nhìn nó một cách âu yếm. Nó nhẹ nhàng cách dây đàn để thử độ đàn hồ của dây và lên dây đàn để chỉnh lại độ trầm bổng. Nó đặt đàn lên vai trái rồi đưa vĩ lên kéo một bản nhạc du dương.

- Bộp Bộp Bộp _ tiếng vỗ tay
- Kỹ năng của em khá hơn rồi _ anh lấy lại cây violin trên vai nó xuống
- Cảm ơn lời khen của anh _ nó cười
- Nhưng...đây là... _ nó nhìn anh rồi nhìn quanh căn phòng
- À...ba anh mới mở thêm...._ anh ngồi xuống đặt chiếc violin vào hộp _ theo yêu cầu của anh
- À...em có thể tới đây tập được không _ nó ngồi xuống nhìn anh _ buổi trưa ý
- Được chứ _ anh ngược lên thì chạm mặt nó làm cả hai giật mình

Hai người nhìn nhau, nó đỏ hết cả mặt lên. Anh đưa mặt tiến sát lại gần nó, môi anh sắp chạm môi nó thì nó đứng bật dậy.

- À...tới giờ vào lớp rồi, em đi trước đây _ nói rồi nó đi thẳng một mạch ra ngoài
- Hơ..._ anh cười hất ra rồi cũng đứng dậy

Nó ngồi ở một bàn bên cạnh cửa sổ, mặc dù tâm hồn nó treo ngược ở cành cây ngoài cửa sổ nhưng không phải nó không biết mọi thứ đang diễn ra trong lớp này.

- Lê Bằng... _ ông thầy môn tiếng anh gọi nó
- _ nó mệt mỏi ngược lên nhìn thầy
- Tôi biết em giỏi nhưng em phải tôn trọng một giáo viên là tôi chứ, sao em có thể ngủ trong giờ của tôi như thế chứ _ ông quát lớn
- Thầy muốn hỏi gì ? _ nó nói
- Cụm danh động từ là gì ? _ thầy hỏi
- Là một nhóm từ bắt đầu bằng một danh động từ nhóm từ này được gọi là cụm danh động từ vì nó được dùng như một danh từ có chức năng như chủ ngữ hoặc tân ngữ
- Như vậy được chưa thầy _ nó nói tiếp
- Sao em dám nói chuyện với giáo viên như vậy chứ _ thầy giơ tay lên đòi đánh nó
- Theo điều số 6 trong khoản 234 nội quy của giáo viên thì không được phép đánh học sinh, em nghĩ thầy cũng thuộc điều này chứ _ nó nhìn thầy

Thầy tức đến xì tóc khói liền hạ tay xuống rồi bước lên bục giảng giảng tiếp phần bài đang nói nửa chừng. Cả lớp nó đã quen với cái cảnh nó đối đáp với giáo viên như vậy rồi nên chẳng thấy đó làm lạ. Không phải đơn giản mà học cùng lớp với nó đâu. Nó ngồi xuống, chuẩn bị ngủ tiếp thì hết tiết nên nó đành gác lại việc ngủ qua một bên để vào tiết học mới.

- Cả lớp chào _ lớp trưởng hô lớn
- Chào các em, hôm nay lớp ta có thêm một học sinh mới, em vào đây đi _ cô nhìn ra cửa
- Các em chào bạn mới đi nào _ cô vỗ tay và cả lớp vỗ theo
- ... _ học sinh mới cúi chào cả lớp _ tôi tên Trịnh Khôi Vĩ***, là du học sinh mỹ, lần đầu tiên về Việt Nam mong mọi người giúp đỡ

*** Trịnh Khôi Vĩ (hấn) 17 tuổi, là một tay guitar lịch lãm đào hoa. Cao 1m78, sở hữu khuôn mặt đẹp trai như tranh vẽ, vóc dáng khiến người nhìn vào vô cùng vô cùng ” kích thích :v “. Ba là chủ tịch tập đoàn Trịnh Vương top 10 các tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Mẹ hấn đã qua đời lúc hấn lên 10, nó theo ba qua Mỹ sinh sống cho tới bây giờ mới quay về nước. Nó gặp và yêu mến một người con gái tên Nguyễn Kỳ Duyên trong một cuộc triển lãm bên đó. Từ đó trở đi hấn luôn muốn tìm người con gái đó. Khi tìm được, mối quan hệ của hai người cũng tốt hơn thì hấn quyết định quay về để theo đuổi tình yêu của mình. Hấn chơi guitar rất giỏi nhưng lại chán ghét các cuộc thi, việc tranh giành đối với hấn rất xa xỉ. Cũng vì tranh giành mà mẹ hấn đã chết trong một vụ tai nạn, người gây ra tai nạn là người tình nhỏ bé của ba hấn khiến hấn vô cùng căm ghét. Thừa hưởng cái khả năng lung tung linh tinh của ba hấn, hấn là một thằng con trai tồi, gái gú, rượu chè thuốc lá với hấn chỉ là thú vui qua đường. Không có gì tồn tại mãi mãi cả...

Các học sinh khác bàn tán về tên học sinh mới này, nào là “ đẹp trai quá “ “ cậu ta là du học sinh sao “ nào là “ cậu ta chắc là đại gia rồi “ đủ mọi thứ đều có thể đưa ra làm chủ đề.

- Giờ thì em có thể tìm ình một chỗ ngồi rồi đấy _ cô nhìn hấn
- Các em mở sách trang 235, nhanh lên đừng có nói chuyện nữa _ cô quay lên viết mục bài
- Tôi có thể ngồi đây không _ hấn gõ bàn nó

Nó ngược lên nhìn kẻ làm ồn đó, nhưng không nói gì. Hấn nhún vai như cảm ơn nó đã đồng ý cho hấn ngồi đó rồi ngồi xuống nhìn nó cười. Nó bơ hấn, chẳng thêm quan tâm hấn ta là ai nên đã nằm xuống ngủ tiếp. Hấn khá ngạc nhiên, vì chưa có đứa con gái nào dám bơ hấn như nó, thường thì khi hấn cười triu mến như vậy bọn con gái sẽ hét âm lên nhưng nó thì khác. Hấn nghĩ không biết nó có phải con gái không nữa...lắc đầu cho qua hấn chăm chú nhìn lên bảng để theo dõi bài giảng của cô giáo.

2. Chương 2

Dưới nhà ăn.

Hắn đứng trước cửa nhà ăn nhìn trái nhìn phải để tìm người hắn yêu mến, mục đích hắn vào học viện này cũng là vì người con gái này. Mục đích quay về lại Việt Nam cũng vì người con gái này...vì cô ấy ở Việt Nam và vì cô ấy học tại học viện này. Hắn dáo dác tìm bên trong thì bị một cái khêu vai nhẹ làm giật mình.

- Khôi Vĩ _ một giọng nữ dịu dàng vang lên
- _ hắn từ từ quay lại _ Kỳ Duyên*

* Nguyễn Kỳ Duyên 18 tuổi, là học sinh lớp 3-2. Duyên là một cô gái có khuôn mặt baby, có chiều cao đáng ngưỡng mộ 1m68. Con gái của tập đoàn lớn nhất nước, mẹ làm nốt trợ rất cưng chiều con gái. Bọn con trai thì luôn chết mê chết mệt với Duyên nhưng Duyên lại thích một người không thích mình mới xảy ra những chuyện không đáng có. Với cái tình tình tiểu thư của mình, Duyên được mẹ cho học bale từ nhỏ, bây giờ Duyên đã đứng vững trên đôi chân trong con đường nghệ thuật của mình. Cũng có một số thành tích đáng kể, những vẫn chưa phải một bale nổi tiếng trong giới nghệ thuật như nó.

- Chào mừng em về Việt Nam _ chị ta chạy tới ôm cổ hắn
- Hi, tôi về rồi đây _ hắn đưa tay lên vuốt vuốt tóc chị
- Về mà không báo cho chị tiếng nào _ chị ta đứng trước mặt hắn nói
- Không phải chị đã biết rồi sao _ hắn cười
- Ăn cùng đi _ chị cười rồi đi vào trước hắn theo sau

Cũng lúc đó trong góc nhà ăn sau cái cột nhà to thì nó đang ngồi một mình ở bàn. Tai đeo headphone để không bị tiếng ồn từ mọi người quấy nhiễu, đồng thời nó cũng đang học thuộc giai điệu cho bài diễn tấu tối nay. Nó chẳng quan tâm việc nó có bao nhiêu fan hay antifan, với thể lực không lớn nhưng vừa đủ dùng của ba nó thì nó không hề bị làm phiền về các vấn đề đó. Đi học về nhà đều không có một cánh nhà báo nào theo chân, phải cảm ơn ba nó thật nếu không nó không biết cuộc sống hiện tại phức tạp còn phức tạp hơn thế nào nữa. Ba nó luôn dặn dò nó phải cẩn thận: “ nhà báo là kẻ thù của nghệ sĩ “, dĩ nhiên là nó không quên.

- Em chăm chỉ thế _ Vương ngồi xuống trước mặt nó
- Anh..._ nó gỡ headphone một xuống rồi cười
- Phải tha cho cái dạ dày của em chứ _ anh chọc nó
- Hi, mà anh thuộc bài diễn tấu chưa _ nó vừa ăn vừa hỏi
- Chưa... _ anh trả lời thản nhiên
- Phét, anh mà chưa thì ai rồi chứ
- Thiệt đó, lấy bài tháng trước ra để trả bài thôi
- Ông ấy sẽ cạo đầu anh nếu anh làm thế...học trò cưng mà _ nó cười mỉa mai
- Anh không có thời gian, bọn anh năm nay năm cuối rồi
- Mà, tí em có về nhà không, hay tối thẳng đó luôn _ anh nói tiếp
- Chắc đi luôn, về cũng chẳng làm gì _ nó nói _ không có ai ở nhà hết

- Vậy anh đợi em cùng đi _ anh nói

Nó không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ một cái coi như đồng ý, anh nhìn nó mỉm cười thỏa mãn. Với mọi người nó được coi là một người học giỏi, tài năng ai ai cũng ngưỡng mộ đồng thời cũng là kẻ kiêu lời, khó tính ai ai cũng phải ghét. Chỉ khi ở cùng anh nó mới thoải mái như vậy, vì đơn giản anh đã lớn lên cùng nó từ nhỏ, anh hiểu nó và đồng cảm cho nó. Vì vậy nó chẳng cần giấu giếm gì với anh hết.

Khi thấy Duyên đang hướng đến bàn của nó thì nó vội đứng dậy.

- Anh ở lại em lên trước đây _ nó nói rồi bỏ đi

- Không ăn nữa sao _ Duyên nói khi thấy nó đứng dậy

- ... _ nó nhìn Duyên rồi nhìn hấn nhưng không nói gì chỉ lặng lẽ bỏ đi

- Chị quen con nhỏ đó hả _ hấn chỉ nó hỏi Duyên

- Ờ...dưới mức quan hệ xã giao _ Duyên nói rồi ngồi xuống

- Anh...mới xuống hả _ Duyên cười với Vương

- Ừ...

- Đây là Trịnh Khôi Vĩ, anh biết cậu ta mà phải không _ Duyên giới thiệu hấn cho anh biết

- Biết, con trai độc nhất của bác Trịnh Phi, đứng thứ 4 trong top 10 tập đoàn lớn nhất nước...đã gặp rồi _ anh nhìn hấn

- Em tưởng anh quên em rồi _ hấn cười

- Cái mặt mày anh làm sao quên được, có mỗi con nhện giả mà khóc âm ỉ lên

- Anh thử bỏ nó vào người coi _ hấn đỏ mặt

- Thấy cảnh mày bị rồi tao không muốn thử _ anh cười rồi ăn tiếp

- Hi,... _ Duyên tủm tỉm cười

- Chị à, sao lại cười em... _ hấn dỗi

- À...chị xin lỗi...không cười nữa đâu _ Duyên nhìn hấn

- Ăn đi ha _ Duyên nhét cái miếng vào tay hấn như quà tạ tội

Mặc dù ngồi gần Duyên nhưng tâm trí hấn lại nhớ tới hình ảnh nó nằm ngủ trên bàn, không biết là tại sao nữa. Tự trách bản thân vì đang ngồi gần người mình yêu mến kính trọng sao lại nghĩ tới một người mình chưa quen biết chút. Nhét một lúc vào mồm 2 3 miếng cơm để lấp hết cái hình ảnh của nó trong hấn. Làm hấn bị nghẹn và ho sặc sụa, cái cách Duyên lo lắng cho hấn làm hấn nghĩ “ có một người con gái xinh đẹp như vậy là đủ rồi “.

Hết giờ, nó thu dọn sách vở cho vào cặp rồi đứng dậy ra về. Hấn tính hỏi nó thời khóa biểu nhưng chưa kịp hỏi nó đã đi mất rồi. Nó đúng là một con người kỳ lạ, hấn bắt đầu để ý đến nó nhiều hơn rồi.

- Khôi Vĩ...ta về thôi _ Kỳ Duyên đứng trước cửa lớp nói vọng vào

- À...ờ _ hấn đứng dậy ra về cùng chị ấy

Vương đợi nó ở dưới sân trường, khi hấn với Duyên xuống tới sân là lúc hấn thấy nó cười. Nó cười với người con trai kia, người con trai kia khoác tay lên vai nó rồi hai người cùng bước đi. Hấn bị nụ cười của nó hớp hồn mất rồi, hấn chưa từng thấy nụ cười nào lại tinh khôi như thế bao giờ. Từ sáng tới giờ học cùng nó chưa một lần thấy nó cười, hấn còn tưởng nó khôn biết cười nữa chứ, ai ngờ lại người đẹp đến thế.

- Đẹp quá _ lời nói từ miệng hấn thốt ra

- Gì?...Cái gì đẹp _ Duyên nhìn hấn rồi nhìn theo ánh mắt của hấn

- À, Lê Băng 2-1 _ chị ta nói

- Chị biết cô ấy à __ hân nhìn Duyên
- Học giỏi, đàn hay luôn đứng nhất nhì ở trường không ai không biết con bé...Chu Lệ Bằng là tên con bé...nó là một nghệ sĩ violin thành công nhỏ tuổi nhất từ trước tới nay đó. __ Duyên nói
- Woa...cô ấy nổi tiếng vậy sao __ hân nhìn theo bóng nó và Vương
- Mà giờ em định đi đâu __ Duyên vừa đi vừa nói
- Chưa có chỗ để đi __ hân đi theo Duyên
- Hay là đến nhạc viện với chị đi, hôm nay có bài diễn tấu của khoa nhạc cụ phương tây __ Duyên nói
- Thật sao...vậy thì ta đi thôi

Ở nhạc viện

Lúc bước vào sảnh nó với Vương chia tay nhau, vì Vương có việc lên lớp lấy bản nhạc cho học sinh mới thay giáo viên. Nó bước vào hội trường một mình, chỉ có những đứa cùng khóa học khóa trước thì thấy sự xuất hiện của nó là bình thường. Nhưng những đứa khóa sau và khoa khác lại hò hét ầm ĩ khi nó bước vào. Đó là lẽ đương nhiên rồi, một nghệ sĩ nổi tiếng trong giới nghệ thuật mà được nhìn thấy bằng da bằng thịt ai không sướng. Nó bỏ qua sự chào đón đó, vẻ mặt lạnh lùng bước thẳng vào trong tới chỗ bạn bè nó (không phải chị Bằng chẳng đâu nha, mà là do chị quen với vẻ mặt đó thôi :/)

- Tới rồi sao __ Linh San* người bạn duy nhất của nó nói
- Ờ...hôm nay tới sớm thế __ nó nói
- Tới rồi à __ Bảo Khánh* đang lau chiếc Xilophone của mình nói
- Chào __ nó giơ tay chào Khánh __ mà, Khải Tâm*...thằng quỷ đó đâu rồi
- Mới thấy đây mà, chắc lại đi mua đồ ăn rồi __ San nói

* Phạm Linh San, Vũ Khải Tâm, Ngô Bảo Khánh là học sinh của trường THPT Thanh Phong. Cả ba đều là con nhà giàu, bố mẹ đều có công ty riêng, nhưng lại sống rất giản dị. Cả ba là bạn của nó được 2 năm rồi từ khi ba đứa kia học cùng trường, cùng lớp, cùng trung tâm và cùng khoa trong nhạc viện thì tụi nó làm quen và chơi thân với nhau.

Những đứa này tuy không thân thiết lắm, nhưng mỗi đứa nó đều hiểu và luôn luôn chia sẻ cùng nó mọi vui buồn. Dù học hai trường khác nhau nhưng tụi nó vẫn thương xuyên gặp nhau mỗi ngày ở nhạc viện này. Cũng chính nơi này gắn kết tụi nó, mở lòng nó ra để nó biết đến tình bạn là như thế nào.

- Đồ ăn tới rồi đây __ Khải Tâm chạy vào la lớn
- Biết mà __ San nói
- Hi

Nó luôn không thể nhịn cười khi ở bên những con người ồn ào này được. Nụ cười hồn nhiên của nó làm mọi người trong hội trường tan chảy cái hình ảnh lạnh lùng của nó lúc mới bước vào. Bọn nó hiểu nhau không phải vì hình thức bên ngoài mà là vì con tim, nơi mà chảy chung một niềm đam mê âm nhạc với nhau. Nó ngồi xuống gõ hộp đàn violin của mình ra rồi lấy cây đàn ra lau chùi cẩn thận.

- Hôm nay mang em “ nhím “ đi hả __ Khải Tâm vừa ăn vừa nói
- Ủ...dù sao cũng hợp với “ nhím “ hơn __ nó cười
- Tới đủ chưa, ta bắt đầu đi __ anh trưởng đoàn đứng giữa hội trường nói
- Các giáo sư cũng đang tới, vì vậy các em chuẩn bị sẵn sàng đi __ anh nói tiếp
- E hèm __ một người đàn ông đi ngang qua nó ho lớn tiếng

Nó vội giấu “ nhím “ ra sau lưng, hành động của nó vô tình lọt vào tầm mắt của ông làm ông quay lại nhìn nó một lát rồi bỏ đi.

- Ông ấy sẽ không nổi điên lên chứ... __ San lo lắng nhìn nó
- Chắc không đâu __ Khánh nói
- Mà không nhớ tháng trước ông ấy đã làm gì à, là đập vỡ cây đàn của Bằng rồi ném cho bạn ấy cây mới đó __ Tâm nói
- Sẽ không sao đâu __ nó cười tự an ủi mình và đám bạn
- Tôi gọi tên ai thì người đó lên thực hành bài diễn tấu của mình nhé __ anh trưởng đoàn nói __ đầu tiên là Ngô Bảo Khánh lớp bộ đồng
- Sao mình đầu tiên vậy __ Khánh ngơ ngác nhìn tụi nó rồi đứng dậy lên diễn tấu

Khi Khánh nhắc lại cái quá khứ cách đây một tháng trước làm nó chột rùng mình. Trong bài kiểm tra diễn tấu tháng trước nó đang dần say mê, một học sinh khoa khác mở cửa bước và hội trường làm nó lơ là bài diễn. Vô tình dè mạnh tay khiến dây đàn bị đứt và quẹt vào mặt nó khiến trên mí mắt có một vết sẹo nhỏ. Một người đàn ông được gọi với cái biệt hiệu là “ Hiệu trưởng WORST “ đứng dậy tới gần nó, cầm cây đàn trên vai trái của nó rồi vứt mạnh xuống đất vỡ tan tành. Trở lại ghế của mình ông lấy một cây violin khác ném cho nó rồi bảo nó hãy bắt đầu lại. Thật là kinh hoàng mà, hầu hết mọi học viên của nhạc viện đều biết chuyện đó. May mắn thay hôm đó nó không mang “ nhím “ theo, nếu không chắc nó ân hận lắm luôn.

Lúc hấn với Duyên tới thì đã được nửa khoa diễn tấu rồi, vội vàng tìm một chỗ ngồi ngay ngắn, hấn với Duyên chăm chú xem buổi diễn tấu. Hấn cố đưa mắt tìm nó, một đứa con gái kỳ lạ mà trước giờ hấn mới gặp lần đầu. Nhưng mãi không thấy, đến khi tên nó được vang lên thì hấn nhoén miệng cười nhìn nó.

- Người tiếp theo Chu Lệ Bằng
- Cố lên __ đám bạn cổ vũ nó

Nó cười rồi bước lên giữa hội trường, quay lưng nhìn xuống đám học viên và giáo sư của trường. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nó đưa đàn lên vai trái, tay phải cầm vĩ từ từ đưa lên chạm vào đàn, âm thanh bắt đầu lên tiếng. Những giai điệu dịu dàng dễ đi vào lòng người đó dần lan tỏa trong không gian trong hội trường. Ai ai cũng phải thán phục tài năng của nó. Một thần đồng được đào tạo có bài bản, lúc biết đi biết đứng, nó đã được tham dự đại hội âm nhạc thế giới lúc 6 tuổi, nơi chỉ có những con người tài năng mới có mặt. Và ngạc nhiên thay nó đạt giải nhất trong đại hội lần đó, từ đó trở đi nó nổi tiếng không chỉ trong giới nghệ sĩ mà còn nổi tiếng trong và ngoài nước. Ngón tay lướt nhẹ nhàng trên từng dây đàn đi lên đi xuống, cho đến khi tiếng đàn dứt hấn mọi người mới tỉnh khỏi cơn mê của nó. Rần rần tiếng vỗ tay của mọi người nó thở phào nhẹ nhõm mở mắt ra nhìn xuống khán giả và nhìn người đàn ông kia. Ông ấy không nhìn nó, nó vội thu ánh mắt về rồi trở về chỗ ngồi.

- Người tiếp theo, Trần Thiên Vương
- Hay quá __ hấn nói
- Thần đồng âm nhạc ở nhạc viện này đấy __ Duyên nói
- À...hay em cũng vào đây học cùng bọn chị đi __ Duyên nói tiếp
- Em á, được sao __ hấn ngạc nhiên
- Hầu hết học sinh ở học viện mình đều học ở đây hết, tham gia cũng bình thường mà __ Duyên nhìn người con trai đang bước lên biểu diễn tiếp theo
- Thế mai chị đi đăng ký với em được không
- Ok...được thôi

Buổi diễn tấu kết thúc, tụi nó thu dọn dụng cụ rồi chuẩn bị ra về.

- Con theo ta __ người đàn ông khi nãy nói khi đi ngang qua tụi nó
- Ôi trời, hôm nay cậu đâu có phạm lỗi gì đâu __ San lo lắng
- Chắc không sao đâu __ Khánh vỗ vai nó

Nó không nói gì, chỉ cười trừ rồi đi theo người đàn ông kia. Thật ra nó cũng lo lắng, bài diễn tấu của nó nó biết, nó là lỗi 2 chỗ rất nhỏ mà không phải ai giỏi cũng nghe ra. Nhìn sơ qua thì không có một sai sót nào cả, về chuyên môn lẫn hình thức nhưng nó lỗi ở cảm xúc. Vào tới phòng hiệu trưởng, ông ta ngồi xuống ghế nhìn nó đầy tức giận.

- Con đã lỗi ở 2 chỗ __ ông nói
- Con xin lỗi ba __ nó cúi đầu
- Con đã có thể làm tốt hơn thế, có phải là con đã lười tập luyện không hả __ ông mắng nó
- Con sẽ siêng năng hơn ạ
- Đừng để ta phải thay đàn cho con lần nữa
- Dạ __ nó quay lưng bước đi
- Đừng để mẹ con gọi điện báo thành tích ở học viện cho ta khi nó tệ như vậy, thật mất mặt mà __ ông nói khi nó mới mở cửa
- Dạ __ nó nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi bước ra về.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 3

3. Chương 3

Nó đi dọc hành lang rồi nép vào sau một bức tường, thở dốc ra. Nhớ lại những gì ba nó nói trong phòng hiệu trưởng mà hai hàng nước mắt trào ra, lăn dài trên má nó. Vội dùng tay bịt miệng mình lại để không thoát ra tiếng động nào, nó dựa lưng vào tường rồi ngồi bệt xuống đất ôm mặt khóc nức nở. Nó muốn có một cuộc sống bình thường như bao người thôi mà khó vậy sao. Muốn có thể phạm lỗi dù đã cố gắng hết sức, muốn được nghỉ ngơi chứ không phải tập luyện tập luyện liên tục như vậy. Hắn đi từ xa nghe thấy có tiếng nấc như ai đó đang khóc, đi theo tiếng nấc hắn thấy nó núp sau một bức tường khóc nức nở thì ngồi xuống bên cạnh nó, nhìn nó khóc. Dội nó khóc xong hắn mới lên tiếng bắt chuyện.

- Không sao chứ __ hắn đưa cho nó khăn giấy nói
- __ nó giật mình nhìn hắn

Lau vội những giọt nước mắt còn vương trên mắt, nó cầm hộp khăn đựng “ nhím “ đứng dậy bỏ đi mặc hắn ngồi đó nhìn theo. Hắn cũng đứng dậy, nhìn theo dáng nó bỏ đi vội vàng xuống cầu thang mà bực bội

- Gì chứ...ít ra mình cũng canh cho cô ta khóc mà không cảm ơn gì hết là sao __ hắn nói

Hắn cũng bỏ đi, tiếp tục công việc tham quan nhạc viện của mình mà nhanh chóng quên hình ảnh nó ngồi khóc sau bức tường đi. Nó đi xuống sảnh thì thấy mấy đứa bạn đang đợi nó, không muốn làm bạn mình lo lắng nó dụi dụi mắt cho nó bớt đỏ rồi nở nụ cười tươi bước ra.

- Bằng Bằng có sao không __ Khánh nhìn nó nói
- Không sao chứ __ San nói
- Ừ...sao là sao chứ __ nó cười
- Ông ấy nói gì cậu __ Tâm hỏi
- Nói mình sai 2 lỗi
- 2 lỗi sao...ở đâu vậy __ San hỏi lại
- Đâu có đâu ta...mình nhớ là không có lỗi nào mà __ Khánh vuốt cằm

- Hỏi mình có muốn thay đàn không __ nó cười to
- Biết mà biết mà....tao đã nói rồi __ Tâm nhìn nó đăm chiêu
- Không sao mà...về thôi, tới giờ đến trung tâm rồi __ nó vỗ vai San với Khánh
- Không sao thật chứ __ San lo lắng hỏi lại
- Anh Vương đâu rồi __ nó hỏi
- Bị trường khoa lôi đi rồi __ Tâm nói
- Nghe bảo là dùng lại bài diễn tấu tháng trước nên thế á __ San nói
- Mà cậu không sao thật chứ __ Khánh nhìn nó lo lắng
- Không sao thật mà __ nó tách ra khỏi đám bạn rồi đi trước
- Vậy đi thôi __ Khánh, Tâm và San theo nó ra khỏi nhạc viện nhưng lại đi hai hướng khác nhau
- Bye __ nó vẫy tay chào 3 đứa bạn
- Bye bye...mai gặp lại __ 3 đứng kia cùng chào nó

Nó đợi cho đám bạn đi hết rồi mới quay lưng lại đi, thật ra nó đã nói dối, hôm nay nó không phải đến trung tâm học. Hôm nay nó không có lịch học, chỉ là không muốn đám bạn trễ học vì mình nên nó mới nó thế. Tách khỏi đường lớn, nó đi bộ vào trong công viên, muốn hít thở không khí một chút rồi về. Bước qua các cục đá lớn được xếp gần nhau tạo thành một chiếc cầu bắc qua con suối giữa công viên nó mỉm cười thoải mái. Lâu lắm rồi nó mới được đi dạo như vậy,, suốt ngày chỉ biết học với luyện đàn mà nó quên mất nó cũng cần được nghỉ ngơi. Nghĩ trong đầu rằng tối nay sẽ tới quán bar của một người quen xã street thì nó nghe thấy có tiếng động sau lưng. Đi tới giữa cầu thì nó cảm giác có người đi theo nó, từ lúc bước vào công viên nó có cảm giác này rồi. Nhưng lại nghĩ là có nhiều người qua lại nên có người theo nó là không thể. Nhưng rất ít người đi qua cây cầu đá này, linh cảm của nó chưa sai bao giờ cả. Nó quay lại thì bị cái tên bám đuôi làm cho giật mình lùi lại một bước mà bị ngã ra sau.

- Cẩn thận chứ __ hấn nhào tới vòng tay ra sau lưng để giữ nó không bị ngã
- ... __ nó đỏ ửng hai má lên nhìn hấn
- Không sao chứ __ hấn đỡ nó đứng thẳng lên
- Cậu đi theo tôi à __ nó chỉnh lại đồng phục nhìn hấn
- Không...à mà...mới đi theo thôi __ hấn gỡ đầu
- Rảnh quá __ nó nói rồi quay lưng bước đi
- Khoan đã __ hấn đưa tay ra gọi nó lại
- ... __ nó không quay lại cũng không nói gì hết
- Dây giày...nó bị tuột rồi __ hấn nói làm nó phải cúi xuống nhìn chân mình
- ... __ nở một nụ cười tỏa nắng nó quay lại nhìn hấn __ cột lại giúp tôi nhé __ nó đưa chân ra phía trước

Lúc đầu hấn tính sẽ không làm, trước giờ toàn là người khác cung phụng hấn, làm mọi việc cho hấn. Nghĩ sao nó lại bảo hấn cột dây giày cho nó, khác gì xem thường hấn quá không. Lòng kiên nhẫn với thú vui mới của nó không được nhiều, nó rút chân lại rồi cúi xuống cột.

- Đứng nhìn tôi như thế

Cùng lúc nó cúi xuống thì hấn đứng ở cục đá bên cạnh cũng ngồi xuống, cả hai ngồi xuống cùng lúc gây ra một va chạm không nhỏ. Hai cái đầu cụng vào nhau làm tụi nó bật ngược ra sau, nó nhăn nhó vì cái đầu bị cụng nhưng được một lúc lại bật cười khi thấy hấn ôm trán của mình. Hấn tính ngược lên chửi nó vì cái

tội làm đầu hấn u lên một cục nhưng khi thấy nụ cười hiện diện trên môi nó thì hấn quên bém cái việc hấn định làm.

- Há há...cái đầu của cậu _ nó chỉ vào cái trán đỏ au của hấn
- Cười nữa _ hấn dỗi nên đứng dậy trước tính bỏ đi nhưng rồi lại ngồi xuống cột dây giày cho nó làm nó im bật
- Xong rồi, giờ thì đứng dậy đi _ hấn đứng lên nhìn nó
- Xí _ nó đứng dậy phủi bụi trên đồng phục xuống _ cậu thú vị thật đấy

Nói rồi nó quay lưng nhảy qua các cục đá còn lại để đến bờ bên kia cây cầu. Nó chạm chân vào bờ thì quay lại nhìn hấn, thấy hấn vẫn đứng đó nó mỉm cười rồi bỏ đi.

- Nó bị hư rồi hả ta _ hấn đưa tay lên ngực trái nơi có vật đang đập loạn nhịp _ sao đập nhanh vậy, chắc hư mất rồi

Hấn quay lưng lại bước đi để ra đường lớn về nhà. Hấn mở cửa bước vào phòng vứt cái balo lên giường hấn cởi cúc áo sơ mi ra rồi vứt chiếc áo lên giường nơi có chiếc cặp ngủ trị trước. Từ lúc gặp nó ở trong công viên mặt hấn cứ nóng bừng bừng, nghĩ đơn giản rằng tắm át mẻ thì sẽ hết nóng. Nghĩ là làm hấn vào trong nhà tắm, bật vòi sen ở mức lớn nhất rồi đắm mình vào trong làn nước mát. Trong khi hấn đang tắm trong này thì có một người con gái đáng đẹp như hoa hậu mở cửa vào phòng hấn.

- Đang tắm sao _ cô gái nhìn đèn sáng trong nhà tắm

Cô ta để chiếc ví của mình lên giường rồi từ từ chút bỏ y phục trên người xuống, với lấy chiếc khăn tắm ở gần quần quanh người rồi ngồi trên giường đợi hấn. Khi hấn bước ra thì hơi ngạc nhiên khi thấy một cô gái đang nằm trên giường của mình.

- Ella, sao em vào đây được, em mới về nước sao _ hấn đang cầm khăn lau cái đầu ướt

Trên người cũng chỉ có quần một chiếc khăn ngang thắt lưng thôi, tiến lại gần giường rồi ngồi xuống.

- Mới về là em tới đây ngay, em gặp bà bếp ở ngoài cổng, chắc bà đi chợ _ cô ả nói
- Em tới đây có gì không _ hấn nhìn đồng quần áo cô gái mới vứt xuống sàn
- Nhớ anh nên tới _ cô gái chồm tới ôm cổ hấn
- Ấy...buông ra đi, anh mới tắm xong ướt át không thích đâu _ hấn gỡ tay cô gái ra rồi đứng dậy
- Anh bị làm sao vậy _ cô gái đứng dậy theo hấn
- Không sao hết, em về đi...khi nào rảnh anh qua em _ hấn nói
- Bực bội _ cô gái ôm đồng quần áo của mình vào nhà tắm
- Ya...lũ bệnh, cứ tới đây hoài à _ hấn lẩm bẩm rồi mở tủ lấy một cái quần lửng với một chiếc áo sơ mi ra mặc vào

Mặc xong đồ thì cô gái kia cũng vừa mới bước ra khỏi nhà tắm, hấn kéo ngăn kéo tủ ra thấy một sấp tiền đưa cho cô gái.

- Cầm đi...khi nào về Mỹ thì nói anh ra tiền em về _ nói rồi hấn bỏ đi trước cô ta theo sau.

Ngồi trong chiếc mũ trần màu đỏ hấn đưa cô gái đó đi ăn, mua đồ rồi đưa cô ta tới một khách sạn cao cấp xa nhà của hấn, rồi hấn tới quán bar, nơi hấn làm ông chủ ở đó.

- Tới rồi hả nhóc _ Pin* lên tiếng khi hấn bước vào
- Anh _ hấn tới ngồi vào cái bàn của Pin đang ngồi

* Pin tên thật là Vũ Quốc Việt người Úc gốc việt, ba là người úc một đại gia có tiếng buôn bán càng sản phẩm cao cấp đồng thời là ông trùm khét tiếng trong thế giới ngầm. Mẹ là người việt nam, một luật sư nổi tiếng với biệt hiệu “ nữ tranh cãi “. Dù là bất lợi cho nguyên đơn bà cũng có cách cãi lý để dành quyền chủ

động trên chiến trường trước tòa. Ba mẹ anh ly dị từ khi anh lên 6 tuổi, anh ở với mẹ vì mẹ anh cho rằng một ông trùm xã hội đen không thể làm một người cha tốt. Với số tiền được ba mẹ cho hàng tuần, anh không đụng tới thì một tháng anh có thể mua ình một chiếc xe hơi đắt tiền rồi. Nhưng không anh dùng số tiền đó để đổ hết vào quán bar OWL, khi anh 18 tuổi và trở về Việt Nam. Dù đã trưởng thành nhưng anh vẫn lớn lên và làm việc trong sự che chở và bảo vệ của ba anh, một ông trùm khét tiếng

- Đúng là ông chủ nên đến muộn phải không, tao trừ lương mày á con __ Pin cầm ly rượu lên uống
- Anh à, không phải đâu....anh còn nhớ con mụ Ella mình gặp ở bên Mỹ không, ả theo em về tận đây luôn rồi kia...phiền chết đi được __ hấn tự rót ình ly rượu rồi cầm lên uống
- Con mụ đó hơn em những 3 tuổi mà cứ anh này anh nọ, mỗi lần con ả gọi vậy em muốn nôn hết những gì có trong bụng ra ngoài __ hấn uống thêm một ly nữa
- Ai biểu mày ăn ở thất đức làm gì cho gái nó theo __ anh đốt một điếu thuốc hút
- Ăn ở vậy mà gái nó theo...thế em hỏi anh ăn ở như thế nào gái nó mới không theo __ hấn lườm Pin
- Tao móc mắt mày giờ á...lườm à __ anh chồm tới túm đầu hấn xoa xoa
- Mới gọi đầu đó ba...tay bắn bơi đi __ hấn đẩy anh ra rồi cười khì
- Nhóc con...khà khà

Hấn quen biết với Pin từ khi còn ở bên Mỹ, Pin nhận hấn làm em trai vì hấn sống rất tốt với anh. Từ khi cơ sở OWL của anh lớn mạnh lên và hiện đang có 4 chi nhánh ở các nước lớn thì công việc quản lý của anh có chút vất vả. Nhân cơ hội hấn về anh tóm cổ hấn lại và đặt hấn ngồi vào cái ghế ông chủ OWL ở Việt Nam. Anh cứ phải đi đi về về các chi nhánh ở các nước ngoài nên không thể kiểm soát được, may mắn có hấn làm cánh tay phải cho anh.

Hai người đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì một tên phục vụ chạy tới bàn của hấn với anh đang ngồi thì thầm to nhỏ gì đó vào tai Pin rồi anh vội đứng dậy.

- Sao vậy anh __ hấn hỏi
- Anh lên sân thượng, hôm nay phòng trên sân thượng đóng cửa, không tiếp khách nha __ Pin chỉ tay vào hấn dặn dò rồi bỏ đi
- Chuyện gì vậy __ hấn thắc mắc
- Ê... __ hấn gọi tên phục vụ lúc nãy
- Anh Pin tiếp ai trên sân thượng hả __ hấn hỏi
- Vị khách đặc biệt của quán ạ __ tên phục vụ nói rồi cúi đầu bỏ đi
- Khách đặc biệt __ hấn lẩm bẩm

Trên sân thượng

Hôm nay bầu trời đêm mát mẻ, có vài ngôi sao ngự trị trên tấm thảm đen kia. Nó nhắm mắt lại, giang hai tay ra giữa cổ lên trời hít một hơi thật sâu rồi mở mắt thở ra. Nghe tiếng bước chân trên cầu thang nó quay lại bàn ngồi chờ, nó biết đó là ai, ngoài Pin ông chủ của OWL thì ai dám lên đây khi có nó nữa chứ.

- Hôm nay không phải đến trung tâm sao __ anh cầm theo một chai vang Pháp và hai cái ly thủy tinh đặt xuống bàn rồi ngồi xuống đối diện nó
- Không...hôm nay được nghỉ __ nó đáp tay cầm ly Brandy nhâm nhý
- Em dám uống rượu trong quán anh sao __ anh nheo mắt nhìn nó
- Suyt __ nó đưa một ngón tay lên miệng mình rồi nói tiếp __ ở đây người ta nói không có nước ngọt anh à __ nó cười phì
- Nhóc con...lần sau anh mà thấy nữa là coi chừng __ anh mở nắp chai vang Pháp ra

- Sao không ở dưới, anh không thấy em vào lúc nào hết __ anh rót rượu ra ly __ hay là muốn hai ta có một không gian riêng
- Bớt giỡn đi.... __ nó lườm anh __ tại chơi chán rồi, muốn yên tĩnh thôi
- Em mà còn mặc bộ đồng phục này vào bar của anh thì có cả khối người theo em đấy
- Vậy hết hôm nay thôi...mai em sẽ không tới nữa đâu __ nó cười
- Nói được làm được nha, ở đây có ông chủ mới nên sẽ có nhiều chuyện không hay xảy ra nếu em cứ tới với bộ đồng phục này đâu __ anh nghiêm túc nói với nó
- Em không thể về nhà, vậy đi đâu để thay đồ đây __ nó nhướn mày lên nhìn anh
- __ anh thật sự bị câu hỏi của nó làm cho đông cứng __ bỏ đi
- Hajz...về thôi __ nó đặt ly rượu chưa uống xuống rồi đứng dậy
- Ủa...sao vậy __ anh tưởng anh đã lỡ lời
- Không sao __ nó lắc lắc chiếc đồng hồ trước mặt anh
- 9 giờ rồi sao, anh đưa em về
- Em tự về được, xuống dưới làm việc của anh đi __ nó vỗ vai anh như hai người bạn

Anh gật gật đầu nhìn theo dáng người nhỏ con của nó khuất dần sau cái cầu thang dài. Anh thích nó nhưng không dám nói, với anh cái quan hệ anh em bây giờ còn quý hơn rất nhiều. Mỉm cười nhìn lại bản thân, anh cầm chai rượu lên nốc gần nửa chai rồi ném mạnh chai rượu vào tường làm nó bể tan tành. Cười bản thân vì nhút nhát, cười bản thân vì không thể bảo vệ nó chỉ biết dõi theo nó từ phía sau mà thôi. Chẳng đáng mặt đàn ông gì cả, thở dốc rồi anh cũng bỏ đi. Xuống dưới, anh ngồi vào bàn ban nãy anh với hấn ngồi nói chuyện.

- Anh gọi em ạ __ một tên phục vụ tới cúi chào
- Tí lên trên dọn dẹp, bê một chai rượu trên đó nên lau dọn cho sạch vào
- Bê đồ sao, có chuyện gì à __ hấn hỏi gấp
- Không, anh bị tuột tay thôi __ anh nói rồi đốt điếu thuốc khác đưa lên miệng hút

Câu trả lời của anh làm hấn thấy ổn, dù sao cũng có khi sơ suất như thế chứ. Hấn nhìn anh rồi nhìn đám khách ngày một đông đúc hơn trong sàn nhảy. Tự cho phép mình được chơi bởi, hấn uống hết rượu trong ly rồi hòa mình vào trong đám khách này.

p/s: xin lỗi ạ, mình bị mất file truyện này nên giờ phải viết lại từ đầu nên nó hơi lâu, mong mọi người thông cảm. Có thể viết lại sẽ không hay như lúc đầu, tại giờ mình chẳng biết phải bắt đầu như thế nào nữa. Lần nữa thật lòng xin lỗi mọi người ạ....!!!

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 4

4. Chương 4

Sáng hôm sau, lúc nó xuống nhà để chào mẹ nó đi học thì không thấy đâu cả. Thấy có một cái phong bì trắng và tờ 100 ngàn để trên bàn bếp cùng một tờ note dán vàng.

“ Tối qua mẹ quên cho con tiền tiêu vặt,

Đây là tiền tiêu vặt tuần này của con...

Mẹ không nấu cơm sáng, cầm 100 ngàn ăn sáng rồi đi học nha.

Mẹ của con “

Cầm tờ 100 nhét vào túi váy đồng phục nó mở balo ra nhét cái phong bì trắng vào trong rồi đi học. Hôm nay đi học nó cầm theo nhím để tranh thủ luyện tập vào giờ ăn trưa, dù sao vẫn không thấy hợp với những cây đàn lạ. Vừa tới cổng trường nó gặp Vương vừa bước xuống xe nên nó nán lại vài giây đợi anh.

- Chào em __ Vương đến chỗ nó nở nụ cười tươi
- Sáng nào cũng vậy sao __ nó nhìn theo chiếc xe màu đen vừa đi __ đúng là đại gia
- Thôi nha __ anh cứ lên đầu nó một cái
- Ya...không đúng chắc __ nó xoa xoa chỗ bị anh cứ
- Chưa ăn sáng đúng không __ anh đưa cho nó một hộp sữa

Nó cầm lấy hộp sữa mà không thèm cảm ơn anh một tiếng, tung tăng ôm hộp đàn mà bỏ đi trước. Khi nó đi thì Duyên với hần vừa tới, hần nhìn theo dáng nó bỏ đi trước. Cây đàn cùng cái dáng nhỏ con của nó đều lọt vào tầm mắt hần.

- Anh ăn sáng chưa __ Duyên đưa cho anh một hộp sữa
- Cảm ơn...nhưng em uống đi, anh không thích sữa __ anh nói
- Em thấy anh hay mua sữa đem theo mà __ Duyên thắc mắc
- À...hì, anh mua cho Băng __ anh nói rồi bỏ đi trước
- Lúc nào cũng là nó __ Duyên ném mạnh hộp sữa vào thùng rác
- Sao vậy __ hần nhìn Duyên tức giận
- Đi thôi __ Duyên tránh không trả lời câu hỏi của hần

Hần nhún vai như không bận tâm chuyện đó rồi cũng bỏ đi lên lớp. Lúc vào lớp thì thấy nó nằm dài ra bàn nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài cửa sổ. Hần thả cặp xuống ghế rồi ngồi vào bàn, nó không để ý đến sự hiện diện của hần, cho đến khi giáo viên vào lớp nó mới chịu ngồi dậy.

Khi ông thầy đang giảng trên bảng thì hần lật mặt sau của quyển vở ra viết vài chữ rồi đẩy qua bên nó. “ Hôm qua cô đàn hay lắm ! “. Nó quay qua nhìn hần thì hần nở một nụ cười tỏa nắng nhìn nó nhưng nó thẳng tay hất nụ cười đó bay ra khỏi cửa sổ mà không thèm quan tâm. Cầm bút lên viết viết rồi nó đẩy qua lại cho hần. “ TKS “ . Đúng là câu trả lời mà người đặt câu hỏi đọc xong không biết phải hỏi gì tiếp theo mà. Nghĩ rằng mối quan hệ của hần với nó đang có tốt đẹp hơn thì hần lại cầm cục viết vài chữ rồi đẩy qua cho nó. “ Cây đàn...nó quan trọng lắm đúng không ? “.....nó cầm bút viết rồi đẩy qua bên hần “ ừ “. Hần thăm thẳm nhìn trời mắng dặt “ tiết kiệm mực hay tiết kiệm giấy cho tôi vậy “ hần quay qua nhìn nó với con mắt nẩy lửa rồi lại viết viết đẩy qua cho nó. “ Hôm nay tôi cũng sẽ tới đăng ký học ở nhạc viện WORST đấy “. Nó chỉ nhìn mà không cầm bút viết câu trả lời, thấy vậy hần kéo quyển vở về viết thêm vài chữ rồi đẩy qua lại cho nó. “ Tôi chơi guitar, có khi sẽ học cùng cô cũng nên “. Lúc này nó thật sự cảm thấy bị làm phiền ngay lúc này.

- Ancol là hợp chất hữu cơ trong phân tử có nhóm hydroxyl – OH liên kết trực tiếp nguyên tử cacbon no __ thầy giáo quay xuống giảng bài cho lớp
- Tôi cần phải biết hả __ nó nói to mà không cần nhìn hần
- Cái gì __ ông thầy nhìn nó
- Dạ?
- Tôi hỏi em vừa nói cái gì __ mặt ông thầy đằng đằng sát khí
- Ý em là....à....ý em là nếu ancol có nhóm – OH liên kết trực tiếp với Cacbon thơm thì nó được gọi là phenol, còn nếu ancol có nhóm – OH liên kết với Cacbon không nó thì ngay lập tức nó sẽ biến thành ancol không bền....à, ý em là vậy __ nó nói một lèo

- Tốt _ ông thầy mỉm cười rồi quay lên bảng
- Biến đi trước khi tôi nổi điên lên _ nó ngồi xuống nói nhưng không nhìn hấn
- Gì ? _ hấn hỏi lại
- Tôi không thích nói một câu hai lần đâu _ nó nhìn hấn
- Sao chứ ?...chỉ là....
- Tôi thấy rất phiền phức _ nó phán ra một câu xanh rờn
- Nói cái gì ? _ hấn cười nửa miệng nhìn nó nói to không giữ kẽ, chắc hấn quên mình đang ngồi trong lớp học nên thế
- Còn chuyện gì thắc mắc nữa sao _ ông thầy đứng trên bảng nhìn xuống
- Dạ, một chút _ nó nói
- Không ạ _ hấn nói

Cả hai cùng nhau nói rồi nhìn nhau, ông thầy có vẻ hơi nóng máu khi thấy cái cảnh như vậy. Ghét nhất đứa nào cắt ngang cảm xúc giảng bài của mình, dù có giảng hoặc dở cũng không ai được cắt ngang hết. Theo ông như vậy là không tôn trọng ông, không tôn trọng nghề giáo viên của ông. Đặc biệt ông rất ghét đứa nào xin ra ngoài, cúp tiết trong giờ của ông, ông sẽ xử đẹp những đứa đó. Ông thầy bước xuống gần bàn của nó với vẻ mặt tức giận đến đỏ mặt tía tai.

- Có vẻ bạn Vĩ không ở trong lớp được thầy ạ _ nó nói
- Sao ...không ở được sao _ thầy nhìn hấn
- Dạ không phải _ hấn nhìn nó rồi nhìn ông thầy ngơ ngác
- Không khỏe sao _ thầy cúi xuống gần hấn hỏi
- Dạ không, em khỏe ạ
- Đau bụng sao _ thầy hỏi
- Dạ không, em ổn ạ
- Vậy là do chán ghét môn này nên thế _ thầy đứng thẳng dậy nhìn hấn
- Thôi xong đời học sinh mới rồi _ hs1
- Đụng trúng tổ kiến lửa rồi _ hs2
- Có khi bị đuổi học cũng nên _ hs3
- Mới vào chưa biết gì, bị đình chỉ là cùng _ hs4
- ... _ hấn hơi sợ nhìn những đứa học sinh mới lên tiếng đó
- Ra ngoài _ thầy bước đi
- Dạ ? _ hấn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả
- Tôi nói cậu ra ngoài cho tôi _ ông thầy quát lớn làm cả lớp giật mình

Hấn đành lẻo đẻo bước ra khỏi lớp, ai cũng nhìn hấn với ánh mắt lo lắng cho người sắp từ trần vậy, không biết sẽ nhận hình phạt nào đây. Còn nó thì thoải mái nằm dài ra bàn mà ngủ chẳng cần bận tâm đến chuyện hấn sống chết ra sao cả. Nặng thì bị đình chỉ học, hơi hơi nặng thì bị đuổi khỏi môn này, nhẹ thì đứng đó hết tiết thì sao cơ mà chưa thấy trường hợp nhẹ này xảy ra bao giờ cả. Nó yên chí nhovn miệng cười tươi rồi đánh một giấc trong lúc ông thầy không có ở lớp. Lớp nó đúng là không ai dám ngồi gần nó là thế, dễ chết như chơi. Đúng như lời đồn, ai mà chọc giận nó thì đúng là sống không yên mà.

Hấn đi theo thầy lên phòng giáo viên, ông thầy không nói với hấn câu nào chỉ ngồi nhìn hấn với hai con mắt hình viên đạn càng làm không khí nó trầm xuống dữ dội. Ông cứ ngồi nhìn hấn như vậy làm hấn có

cảm giác ruột gan phèo phối gì đều bị ổng thấy hết rồi, có khi ổng còn thấy cả bức tường đằng sau lưng hấn cũng nên. Nuốt nước miếng cái ực xuống cuống học mà trán hấn toát mồ hôi hột lấm tấm.

- Chào thầy, tôi nghe nói học sinh của tôi không tôn trọng thầy _ cô giáo chủ nhiệm lớp hấn bước vào nói
- Có lẽ vậy _ ông thầy nói
- Có chuyện gì vậy _ cô hỏi hấn
- Em...chỉ là...em muốn...._ hấn chẳng biết nói gì lúc này cả.
- Nó muốn ra khỏi lớp vì tôi dạy chán quá....phải vậy không cậu bé _ ông thầy nhìn hấn
- Dạ không phải....chỉ là...
- Có chuyện đó sao _ cô cắt ngang lời hấn
- Chỉ là.... _ hấn không thể nói là đang nói chuyện với nó được, chợt nghĩ ra một ý tưởng mới mẻ _ em chỉ muốn tới thư viện mượn sách về chuyện đề ancol này thôi mà, không có ý gì khác đâu ạ, do em học bên kia giờ về nên không theo kịp những gì thầy giảng, sợ thầy buồn nên em mới....
- Thật vậy sao _ cô hấn hỏi
- Dạ, em không có ý xúc phạm gì thầy đâu ạ _ hấn nhìn cô rồi nhìn ông thầy
- Tôi tin lời em được chứ _ ông thầy nhìn hấn
- Được chứ ạ, em nghĩ chắc thầy đã xem qua bảng điểm của em khi còn học bên kia...môn hóa em có điểm khá cao _ hấn cô lấy lòng ông thầy
- Vậy không còn gì phải không _ cô giáo chủ nhiệm nó nhìn ông thầy
- Hết rồi, làm phiền cô rồi _ ông thầy cười
- Tôi đi đây _ cô vừa nói vừa quay lưng bước ra khỏi phòng
- Em không hiểu chỗ nào có thể hỏi tôi, tôi có thể giảng lại cho em _ ông thầy nhìn hấn (bắt trúng dây thần kinh của ổng nên ổng mới thế)
- Dạ, có gì em sẽ hỏi thầy ạ _ hấn cười, liếc qua bàn làm việc thấy có mấy bức hình chụp cây cảnh đắt tiền hấn chợt nghĩ cách khác lấy lòng ông thầy
- Thầy thích chơi cây cảnh sao _ hấn chỉ vào mấy bức hình
- À... _ ông thầy nhìn vào mấy bức ảnh rồi nói _ thú vui ngày nghỉ thôi
- Nếu cuối tuần thầy rảnh em có thể mời thầy tới “ Làng cảnh “ (một nhà hàng cây cảnh nổi tiếng trong nước không phải ai cũng có thể đặt chân tới, nếu có niềm đam mê thì chưa đủ phải có thêm thân thế mới có thể bước vào, đó là ước mơ của không ít dân chơi cây cảnh) em có vé được mời tới đó vào cuối tuần này _ hấn vừa nói vừa nhìn thái độ thèm khát tẩm vé từ ông thầy
- Em không nói đùa chứ _ ông thầy hỏi lại
- Không ạ _ hấn rút trong ví ra chiếc vé đến “ Làng cảnh “ làm chứng
- .. _ ông thầy nhìn chằm chằm vào tấm vé
- Nếu thầy thích thì cứ cầm đi ạ _ hấn đưa tấm vé ra trước
- ... _ ông thầy cầm tấm vé cười hạnh phúc
- Nếu không còn gì em về lớp đây ạ _ hấn đứng dậy
- Được rồi, về lớp đi... _ ông thầy nhìn đồng hồ _ chắc cũng hết giờ rồi, nói lớp tôi không lên lớp nữa đâu
- Dạ _ hấn cúi đầu chào ông thầy rồi bỏ đi

Trên đường về lớp hấn không thể nào không nghĩ tới cái cảnh nó chơi xỏ hấn. Hấn đắc tội gì với nó sao, sao lại hại hấn “ uống bia vàng “ với ông thầy quái gở đó chứ. Cái đồ chẳng ra làm sao, già rồi mà còn ham hố, thấy gì có lợi ỉnh là thái độ được quay tròn 180 độ liên ả. Mở cửa bước vào mọi người ai cũng xì xầm to nhỏ. Hấn quay về lớp được làm mọi người ai cũng ngạc nhiên, trước giờ người có thể tới phòng giáo viên rồi ra về bình an chỉ có mình nó. Bây giờ hấn cũng trở về bình an làm ọi người ai cũng tò mò.

- Câu ta về rồi kia __ hs1
- Không bị đình chỉ học chứ __ hs2
- Không, sao phải đình chỉ học chứ __ hấn cười đắc chí
- Thế bị đuổi khỏi môn hả __ hs3
- Sao bị đuổi, tôi không hề bị đuổi __ hấn cười
- Rốt cuộc là sao vậy ta __ đám học sinh bàn tán
- ... __ mỉm cười đắc chí nhìn đám học sinh hấn tự hào về cái đầu của mình

Hấn nhìn xuống bàn thì không thấy nó đâu hết, đáng lẽ nó phải ở trong lớp chứ, lại đi đâu rồi sao. Hấn quay lưng bỏ ra khỏi lớp để đi tìm nó, mặc dù trong lòng muốn tìm nhưng lý trí của hấn lại ngăn cản. Không biết cái gì xui khiến đã đưa hấn lên sân thượng, lúc mở cửa ra hấn thấy nó đang đứng trên thành lan can, dáng vóc như người chuẩn bị nhảy xuống vậy.

- Sao phải quan tâm cô ta chứ __ hấn quay lưng lại
- Không được, nhỡ chết thì sao __ hấn lại quay lại nhìn nó với cái lan can

Hấn chạy tới ôm eo nó kéo nó xuống khỏi lan can, do hụt đà nên hấn té ngã ra sau kéo theo nó ngã xuống. Nó khó chịu quay qua nhìn kẻ nào to gan dám phá đám cái khoảnh khắc thư giãn của nó như vậy. Lúc nó quay qua thì hấn cũng nhìn nó, hai khuôn mặt gần nhau như một chất xúc tác làm da mặt cả hai bỗng đỏ ửng lên. Nó vội đứng dậy, phủi bụi trên đồng phục xuống. Hấn cũng đứng dậy theo nó....

- Sao cô có thể suy nghĩ nông cạn như vậy chứ, còn ba mẹ bạn bè cô nữa mà, sao phải tìm đến cái chết chứ, còn biết bao điều tươi đẹp đang chào đón cô phía trước __ hấn nói một lèo mà không nhìn thái độ của nó
- Cậu đang nói cái gì vậy __ nó nhìn hấn
- Cô muốn tự tử hả __ hấn hỏi nó
- Diên ả __ nó nói nhưng không nhìn hấn
- Sao cô lại lên đó, còn cúi chúi đầu xuống dưới nữa __ hấn chỉ tay về cái lan can
- Tôi đang thư giãn __ nó tiến lại gần lan can
- Thư giãn? __ hấn không hiểu ý của nó cho lắm
- Phải...đang thư giãn

Nó thò tay vào trong túi váy đồng phục rút ra một gói thuốc lá “ Taiwan trái tim “ rồi tự mỗi ỉnh một điếu đưa lên miệng hút. Nó hít một hơi sâu rồi phả khói vào không trung, làn khói trắng tung tăng nhảy múa trước mặt nó. Hấn hoàn toàn bị đứng hình trước nó, một đứa con gái kì quặc mà. Hấn tiến tới giật lấy gói thuốc trong tay nó, nó nhìn hấn rồi đưa cho hấn cái bật lửa ý mời hấn nhưng hấn lại vô mạnh bao thuốc rồi vứt đi. Nó nhìn hấn, nhìn lại hành động hấn vừa làm, dùng hai ngón tay kẹp điếu thuốc trên miệng xuống nó khoanh tay trước ngực nhìn hấn.

- Con gái không nên hút thuốc __ hấn giật nốt điếu thuốc đang cháy trên tay nó vứt xuống đất
- Vậy sao __ nó dùng chân dè lên điếu thuốc dưới đất day day đầu điếu thuốc đang cháy
- __ hấn không biết nói gì lúc này hết, giờ mới thấy mình hơi vô duyên khi can thiệp vào chuyện của nó

- Có ai hỏi cậu sao cứ làm phiền người khác hoài vậy chưa __ nó tiến tới gần hấn

Nó đợi câu trả lời từ hấn nhưng nhận thấy hấn không có khả năng trả lời nên đã bỏ đi. Nó đút hai tay vào túi váy rồi thản nhiên rảo bước bỏ đi. Hấn còn đứng đơ ra đó nhớ lại những gì nó nói, nhìn theo dáng nó biến mất sau cánh cửa hấn mới hoàn hồn lại.

- Nó bị gì rồi đây __ hấn đưa tay lên ngực trái
- Chắc bị hư thật rồi __ hấn ngồi bệt xuống đất dựa vào lan can sân thượng
- Bị hai lần rồi, chắc phải tới bệnh viện khám thôi __ hấn thở dài
- “ Có ai hỏi cậu sao cứ làm phiền người khác hoài vậy chưa ? “ __ câu hỏi của nó cứ luẩn quẩn trong đầu hấn

Hấn rút trong túi bao thuốc lá ra, rút một điếu đưa lên môi, chuẩn bị bật lửa thì hình ảnh nó hít một hơi sâu rồi phả khói vào không trung làm hấn tức muốn điên lên. Ném mạnh chiếc bật lửa vào tường mà nó võ tung, rút điếu thuốc trên môi xuống hấn nhìn điếu thuốc chằm chằm.

- Làm phiền...làm phiền....làm phiền....
- Khốn kiếp __ hấn vứt điếu thuốc trên tay đi rồi đứng dậy về lớp.

Khi hấn trở về thì cũng tới giờ ăn trưa nên không thấy nó ở trong lớp, hấn nghĩ chắc nó đã xuống dưới nhà ăn rồi. Mọi người cũng đi được nửa lớp rồi, hấn quay đầu lại hướng tới nhà ăn.

- Vĩ... __ Duyên gọi hấn từ đằng sau
- Ủa chị __ hấn đứng trước cửa nhà ăn quay lại nhìn Duyên
- Chị tính xuống trước đợi em mà em lại xuống trước __ Duyên cười
- Tính làm em bất ngờ hả __ hấn đưa tay lên gạt cọng tóc vướng trên mặt Duyên xuống
- ... __ Duyên bị hành động của hấn làm cho đứng hình __ à...không phải...chỉ là...
- Vậy đi ăn gì đi...em đói rồi __ hấn nói rồi ôm vai Duyên vào nhà ăn

Đi được vài bước Duyên gỡ tay hấn ra khi thấy Vương đang đi tới gần bàn nó. Hấn hơi, chỉ là hơi hơi ngạc nhiên khi Duyên làm như vậy, những cử chỉ thân mật trước đây hấn với Duyên đã từng làm rồi nhưng sao lại phải ngại kia chứ. “ Có lẽ đông người nên ngại “ __ hấn chỉ nghĩ được đơn giản như vậy. Hấn nhìn theo hướng mắt của Duyên thì thấy nó đang ngồi ăn, nhưng hình như không biết xung quanh có gì đang xảy ra thì phải.

- Tới đó ngồi luôn chứ __ hấn nhìn Duyên
- Sao? __ Duyên ngơ ngác nhìn hấn
- Hết chỗ rồi, bàn nào cũng có người ngồi rồi __ hấn nhìn xung quanh một lượt
- À...sao cũng được __ Duyên hơi ngại khi đối diện với hấn và Vương như vậy

Hấn đi trước tới quầy lấy cơm, Duyên theo sau rồi cả hai cũng đi tới bàn của nó với Vương đang ngồi sau cây cột giữa nhà ăn. Hấn đặt đĩa cơm xuống cạnh nó rồi ngồi xuống, nhìn biểu hiện của Duyên từ khi hấn đề nghị ngồi cùng bàn cho tới bây giờ đang đứng trước bàn nó có vẻ Duyên không ổn. Nên hấn đã để Duyên ngồi cạnh Vương, có lẽ Duyên không thích nó.

- Ngồi chung được chứ __ hấn nói lúc ngồi xuống
- Ngồi đi __ Vương nói

Nó chẳng quan tâm hấn nói gì, việc ngồi cùng bàn với Duyên khiến nó không thích, mặc dù khác khóa nhưng đã có lần xích mích những chuyện không đáng rồi. Tai vẫn đeo headphone để không phải nghe những gì mọi người nói nó nhớ lại chuyện đã xảy ra không lâu về trước và chuyện của ngày nó mới bước vào học viện này.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 5

5. Chương 5

5 năm trước.

Nó đang luyện tập violin trong phòng tập của nhạc viện thì có tiếng chân bước vào làm nó dừng việc luyện tập lại. Quay lại để xem vị khách không mời mà đến là ai, thì ra là Duyên của khoa múa nghệ thuật.

- Chào __ nó hạ tay cầm vĩ xuống
- Chị có chuyện muốn nói với em __ Duyên khoanh tay trước ngực nói
- Nói đi __ nó hạ nốt tay cầm đàn xuống rồi đặt đàn với vĩ vào hộp
- Em biết Vương với Ân là bạn thân rồi chứ __ Duyên hỏi
- Ba tụi em lớn lên cùng nhau mà chị hỏi vậy không thấy buồn cười sao __ cái cách nói chuyện của Duyên làm nó không thể tôn trọng Duyên được
- Quan hệ của em với hai người đó là gì ?
- Anh em
- Hình như không đơn giản như vậy
- Vậy chị muốn bọn em có quan hệ gì, bạn bè hay người yêu __ nó nhếch môi cười đều
- Một con nhóc 12 tuổi như mày thì biết gì mà đòi yêu đương __ Duyên tức giận
- Vậy sao chị phải quan tâm đến mối quan hệ của chúng tôi chứ __ nó đứng thẳng lưng nhìn Duyên
- Giữa 2 người đó mày chọn ai __ Duyên kìm cơn tức giận lại hỏi
- Sao tôi phải nói lựa chọn của mình cho chị biết chứ __ nó tiến lại gần Duyên
- Đồ lẳng lơ, mày chỉ biết dụ dỗ người khác thôi __ Duyên dơ tay lên tát nó một cái
- ...
- ...
- ...
- ...
- ...

1 năm trước

Nó bước ra khỏi nhà vệ sinh thì gặp Duyên đứng trước cửa, hơi giật mình khi thấy Duyên đứng đợi nhưng nó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh để bước đi coi như không biết.

- Nói chuyện chút đi __ Duyên lên tiếng
- Chuyện gì __ nó dừng lại
- Tránh xa anh Vương ra xú đi, lúc nào hai người cũng đi với nhau không sợ người ta nói này nói nọ à __ Duyên nói
- Chúng tôi có gì mà sợ người ta nói, anh em không đi cùng nhau chẳng đi cùng chị __ nó cười nửa miệng
- Không phải đã nói là đừng có đến gần anh ấy nữa sao, cô đâu có bị điếc __ Duyên hét lớn
- Là anh ấy đến gần tôi mà __ nó nhướn một bên mày lên

- Là mày khiêu khích t trước tốt nhất nên tránh xa anh ấy mà tao ra, không thì đừng có trách __
Duyên cầm hai vai nó rồi đẩy mạnh làm nó bị tẽ xuống sàn

Với nó Vương chẳng là gì cả, ngoài vị trí của một người anh trai Vương còn là một người bạn một người thầy. Vì nhện nên nó đã không nói, nhưng một khi Duyên đã muốn đấu với nó thì nó sẽ sẵn lòng tiếp.

...
...
...
...
...

Trở về hiện tại, Vương vừa cười vừa nói chuyện với hai người kia, nó ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Duyên đang cười nói vui vẻ với Vương thì nhếch mép cười đều. Đưa tay lên gỡ một bên phone xuống nó đứng dậy trước.

- Đi trước đây __ nó nói
- Cô chưa ăn xong mà __ hấn nhìn đĩa cơm của nó
- Ăn no rồi __ nó nhìn hấn
- Lên trước rồi tí anh lên __ Vương cười
- Ăn xong đã rồi đi __ hấn nắm tay nó giữ lại
- ... __ nó khó chịu ra mặt nhìn hấn
- Nếu không thích thì đừng ép Vĩ à __ Duyên nhìn nó nói

Nó hất tay hấn ra rồi quay lưng bỏ đi, vừa đi được vài bước nó dừng lại ...

- Một bữa ăn đắt tiền, phải không chị Duyên __ nói nhưng không quay lại nhìn mọi người

Nói xong nó bước đi tiếp, mặc ọi người có khó hiểu thì nó cũng không cần phải giải thích, với nó chỉ một người hiểu là được. Duyên tức lắm khi bị nó nói như vậy, đúng thật Duyên từng phải bỏ tiền ra để có thể ngồi cùng bàn với Vương cùng ăn cơm như vậy 1 năm trước. Nhưng từ khi nó vào học Vương đã không còn cùng ăn với Duyên nó, dù Duyên có làm gì cũng không được như ý. Hấn nhìn thái độ của Duyên, rất tức giận, tay còn nắm lại thành nắm đấm, hấn nghĩ mối quan hệ của Duyên với nó không tốt như những gì Duyên kể cho hấn nghe. Có thể chỉ là lịch sự nên Duyên mới nói như thế thôi.

- Ý con bé là gì __ Vương hỏi Duyên
- Em không biết __ Duyên cười gượng
- Anh chẳng hiểu...thôi ăn đi __ Vương nhìn Duyên rồi nhìn hấn

Sau khi rời khỏi nhà ăn, nó cầm hộp đàn đi thẳng tới phòng nhạc cụ, vì chưa quen đường đến nó nên nó phải mất không ít thời gian mới tới đó được. Tới nơi nó đặt “ nhím “ lên cây piano trắng giữa phòng rồi tiến lại gần cửa sổ mà mở tung cửa ra cho gió lọt vào bên trong. Chồng hai tay lên thành cửa sổ nó đưa nửa người trên của nó ra khỏi cửa sổ để gió tạt vào mặt và luồng qua tóc bay phấp phới. Nhắm mắt để cảm nhận mọi vật, nó hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra bỗng mọi thứ nó cảm nhận đều trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Thoải mái quá __ nó cười với gió
- Làm gì vậy __ Vương mở cửa bước vào
- Ở đây thư giãn không đã bằng trên sân thượng __ nó đứng thẳng quay lại nhìn anh __ ở đây gò bó hơn thì phải, hi
- Có ngày lộn cổ ra khỏi đó cho xem __ anh tiến lại gần cây piano mở nắp ra

- Từ ngày em biết cách thư giãn này thì tới giờ phải gần 10 năm rồi...em vẫn chưa bị ngã bao giờ _ nó tới lấy cây nhím của mình ra
- Nhỡ đứa nào ghét em xô em ngã thì sao _ anh ngồi vào ghế nhìn nó
- Nó sẽ chết theo em...em sẽ ám nó cho tới khi nó nhảy xuống chung với em _ mặt nó đánh lại
- Khà khà...làm gì mặt anh tái mét vậy _ nó búng vào trán anh một cái đau điếng
- Ya...đau quá _ anh đưa hai tay lên xoa xoa cái trán
- Tập đi anh _ nó đưa đàn lên vai trái rồi nhìn anh
- Ok

Anh đặt hai tay lên phím đàn dương cầm bắt đầu những nốt nhạc đầu tiên. Được vài ba nốt nhạc nó cũng bắt đầu đưa vĩ lên kéo để hòa vào làm một trong nền intro của anh. Nó nhắm mắt lại để cảm nhận toàn bộ sự tinh tế của bản nhạc, anh liếc mắt qua nhìn nó mỉm cười. Hình ảnh của nó lúc này rất đẹp, không có một nét buồn nào trên khuôn mặt này hết, không còn nỗi niềm nào vương bận trên đôi mắt nhắm chặt kia. Anh đã thích người con gái đứng trước mặt anh đây, cùng lớn lên cùng học chung nhưng chưa một lần anh có cơ hội để nói cho nó biết. Cả hai cùng cảm nhận sự thăng hoa trong từng nốt nhạc mình cất lên. Lúc kết thúc nó từ từ hạ vĩ xuống rồi mở mắt ra nhìn anh.

- Không ổn lắm _ nó nói
- Sao?
- Kiểu này thì làm sao anh với em ra trường được _ nó hạ đàn xuống đặt vào hộp
- Có chỗ nào không đúng sao _ anh nói
- Hình thức lẫn cách thức đều ok, nhưng...cảm xúc phần piano của anh hơi xáo trộn _ nó nhìn anh
- Đúng là con gái của bậc thầy cảm thụ âm nhạc mà _ Vương đứng dậy đóng hộp đàn lại
- Cơ mà...nếu mình đi thi á...người ta sẽ không đi thi được _ nó nói với vẻ mặt buồn rầu
- Người ta thi thì cứ thi chứ _ anh hơi thất vọng khi bị nó phát hiện ra cảm xúc của mình
- Mình đàn hay vậy giệt mất giải của người ta rồi họ thi để làm gì nữa _ nó nhìn anh
- Hả ?...à, hi...nhỏ này, em làm anh hết hồn à, tưởng gì to tát chứ _ anh phì cười làm nó cười theo

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Nó đưa tay vào túi vấy cầm điện thoại ra để xem ai gọi.

- Mẹ em gọi _ nó nhìn anh rồi đi ra ngoài để nghe điện thoại
- Em vẫn còn giữ bài hát đó sao....nếu Ân không về nữa thì em có bỏ nó đi không _ Vương nói khi nó đi ra ngoài

- Con nghe mẹ ơi _ nó nói
- ‘ Chiều nay có kiểm tra gì không ‘
- Không mẹ à
- ‘ Vậy xuống sân đi, mẹ đang đứng đợi con dưới này ‘
- Làm gì vậy mẹ
- ‘ Xuống rồi mẹ nói sau ‘

Nói xong mẹ nó cúp máy chừng hững làm nó tò mò, sao phải về chứ, không phải mẹ nó cấm nó không được nghỉ học sao. Lắc đầu không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, nó mở cửa bước vào.

- Bà ấy nói gì _ anh hỏi
- Em về đây, hình như đang đợi em ở dưới _ nó cầm hộp đàn lên
- Có chuyện gì à
- Em không biết nữa
- Bài hát đó.... _ anh nói khi nó bước ra tới cửa
- Bài hát nào _ nó quay lại nhìn anh
- Bài hát đó....
- Mà thôi...không có gì, em về đi _ anh nói
- ... _ nó nhìn anh khó hiểu _ anh xuống sau nha

Khi nó đi anh đắm vào không trung hết sự nhút nhát của mình. Đáng lẽ anh có thể hỏi nó về bài hát mà Ân để lại cho nó lúc Ân đi. Đáng lẽ anh có thể nói cho nó biết tình cảm của mình đã cất giấu lâu nay mà chưa có cơ hội tỏ bày.

- Mày ngu lắm Vương à _ anh tự nói một mình

Anh rút bao thuốc trong túi quần ra lấy một điếu rồi châm lửa. Hít một hơi thật sâu anh nhả khói trắng vào không gian trong phòng, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo. Anh mỉm cười một mình, dựa lưng vào tường anh ngồi xuống, một tay đặt trên đầu gối, chân kia thì duỗi thẳng nhìn bước tường đối diện

Nó về lớp để thu dọn sách vở rồi mới xuống dưới, nó tính xin phép giáo viên rồi mới về nhưng lúc đi gặp thì cô nói mẹ đã xin phép cho nó nên nó không cần xin phép nữa. Đeo ba lô lên vai, một tay cầm “ nhím “ nó bước ra khỏi lớp. Mới ra khỏi cửa nó gặp hấn bước vào, tránh qua một bên để lấy đường đi ra thì nó lại bị hấn cản lại.

- Nói chuyện chút đi _ hấn nói
- Tránh ra _ nó nhìn hấn
- Nói chuyện một chút rồi hãy đi _ hấn nắm tay nó kéo ra khỏi lớp
- Làm cái gì vậy _ nó giật mạnh tay mình ra khỏi hấn _ tôi đang vội có gì nói sau đi
- Vài phút thôi _ hấn nói
- Tôi không phải người thích nói một câu hai lần đâu _ nó nói
- Có chuyện gì giữa cô với Duyên vậy _ hấn hỏi
- Phiền phức _ nó dùng hết sức của một đứa con gái đẩy hấn ngã rồi bỏ đi

Hấn đứng dậy để chạy theo nó thì bị lớp trưởng lớp nó cản lại, hấn tức muốn điên lên khi bị một đứa con gái chân yếu tay mềm xô ngã trước bao nhiêu người như vậy. Đã vậy còn gặp tên lớp trưởng 4 mắt cản mình lại, hấn nắm cổ áo lớp trưởng đòi đánh thì bị câu nói của lớp trưởng làm cho đứng hình.

- Đứng đứng vào Lê Băng __ lớp trưởng nói
 - Gì ? __ hấn vẫn chưa chịu buông áo lớp trưởng ra
 - Mấy cậu chắc không còn việc gì để coi nữa đúng không __ lớp trưởng lớp nó nhìn đám học sinh lớp khác đang đứng ngoài hành lang
 - Cậu nói vậy là ý gì __ hấn thả lớp trưởng ra
 - Lê Băng không giống những đứa con gái nhà giàu khác đâu, vì vậy đừng đứng vào cậu ấy __ lớp trưởng sửa lại đồng phục của mình
 - Cô ta làm sao....nghĩ mình là con gái của hiệu trưởng WORST thì hống hách à
 - Thì ra cậu cũng điều tra chút ít về cậu ấy à...ba làm hiệu trưởng WORST, mẹ là giám đốc của bệnh viện, đúng là một gia đình giàu có nhưng không như chúng ta thấy đâu
 - Những gì cô ta thể hiện ra ngoài đủ thấy rồi, giàu có mà hống hách thì không bền đâu __ hấn quay lưng tính bỏ đi
 - Tôi nghĩ chuyện nên biết cậu không cần biết nên thôi bỏ đi... __ lớp trưởng lách hấn để bước vào lớp
 - Chuyện gì __ hấn giữ vai lớp trưởng lại
 - Ba mẹ bạn ấy ly dị từ khi bạn ấy lên 5, mặc dù rất giàu có nhưng bạn ấy lại thiếu thốn, thiếu thốn rất nhiều...một đứa với vẻ bề ngoài như bạn ấy rất giỏi đánh lừa kẻ ngu xuẩn như cậu __ lớp trưởng nói
 - Cậu dám... __ hấn trừng mắt ngạc nhiên
 - Một kẻ như cậu thì biết gì về bạn ấy mà nói, với hầu hết học sinh của học viện này cũng như nhạc viện WORST thì bạn ấy là thần tượng, ngoài việc đến trường đi học rồi chiều đến nhạc viện tối đến trung tâm thì bạn ấy không có thời gian rảnh rỗi để lo chuyện tầm phào của một kẻ mới đến như cậu gây ra đâu...phải nói thật tôi rất nể Băng, bạn ấy như một cỗ máy học vậy ngoài học ra bạn ấy chẳng biết gì hết...vì vậy tôi mong cậu đừng làm phiền bạn ấy, với gia đình bạn ấy đủ mệt mỏi rồi, việc phải đối phó với một ông bố nghiêm khắc thì không có mục tiêu nào gọi là cụ thể với bạn ấy cả, ngay cả một bà mẹ áp đặt nữa.... nếu thật sự gia nhập vào học viện BOUSTAN này thì làm ơn biết những chuyện cần biết đi __ lớp trưởng gạt tay hấn ra rồi vào chỗ ngồi
 - Nói vậy là ý gì chứ __ hấn đứng thần người ra
- Hấn quay lưng bỏ đi, khi tới hành lang đối diện với cổng trường cảnh nó đứng nhìn chiếc BMW màu trắng xám thu hút ánh nhìn của hấn. Dáng dấp nó đứng trước chiếc xe như đang sợ hãi điều gì đó vậy. Nó tiến lại gần chiếc xe đặt tay lên cánh cửa nhưng lại không dám mở nó ra. Hấn nheo mắt lại nhìn nó cho rõ hơn, chuyện gì khiến nó rụt rè như vậy, mới này còn hùng hồn lắm mà ta. Khi nó bước vào trong xe hấn chẳng còn thấy gì nữa, vì kính xe màu đen tắt đi tầm nhìn của hấn.
- Chẳng lẽ những gì mình biết đều không phải sự thật sao __ hấn nói
- Rút điện thoại ra, lướt lướt trên mặt điện thoại tìm số điện thoại của một người rồi bấm gọi.
- ‘ Cậu gọi có việc gì không ‘ __ một người đàn ông bắt máy
 - Điều tra lại cho tôi thông tin của một người __ hấn nói
 - ‘ Ai cậu cứ nói ‘
 - Chu Lê Băng, học sinh lớp 2-1 học viện BOUSTAN
 - ‘ Sẽ sớm có kết quả thôi ‘

Nói rồi người đàn ông kia cúp điện thoại, hấn nhìn ra ngoài cổng trường thì chiếc xe đã đi khỏi.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 6

6. Chương 6

Nó chần chờ một hồi mới dám bước vào trong xe, đặt hộp đàn ngay ngắn bên cạnh nó mới dám nhìn người phụ nữ ngồi ghế trên.

- Có chuyện gì mà phải nghỉ học vậy ạ __ nó hỏi
- Tới trung tâm, bạn mẹ mới giới thiệu ẹ một trung tâm tốt __ mẹ nó nổ máy cho xe chạy
- Con tới để làm gì, đâu thể không học đâu __ nó chống tay lên cửa nhìn ra ngoài
- Con cần làm bài thi để được nhận vào, không phải ai cũng được học ở đó đâu
- Không phải trung tâm bây giờ đã tốt rồi sao
- Tốt nhưng không đủ để con thi vào trường y __ mẹ nó nói
- Con chỉ mới học 11 thôi, cái trước mắt con cần phải đỗ kỳ thi tốt nghiệp BOUSTAN kia
- Nếu con đậu đại học thì không có lý do gì để trượt kỳ thi tốt nghiệp đó
- ... __ nó hoàn toàn không muốn cãi lại mẹ nó

Nó muốn làm bác sĩ hả?... Hay làm một nghệ sĩ violin nổi tiếng thế giới?... Hay nó muốn làm một ngành nghề nào khác?... Nó không biết nó muốn gì nữa, nó chỉ biết nó phải tuân theo những gì ba mẹ sắp đặt sẵn cho nó vô điều kiện thôi. Chưa bao giờ ba mẹ chịu ngồi xuống và nói chuyện với nó một cách tử tế, chưa bao giờ ba mẹ nó hỏi nó muốn làm gì, muốn cái gì hay muốn thứ gì trong tương lai mà không cần ba mẹ sắp đặt sẵn cả. Thở dài nó nhìn người đàn bà ở ghế trước thất vọng rồi nhìn ra ngoài.

Đang ngồi chờ kết quả của bài thi cùng mẹ nó ở ngoài thì có tin nhắn tới.

“ Không đến nhạc viện hả “ __ tin nhắn của San

- Có kết quả rồi đây __ một bà cô bước ra
- Thế nào ạ __ mẹ nó hỏi
- Em nó làm rất tốt, tốt hơn những gì chúng tôi mong đợi __ bà cô cười
- Tôi tin tưởng trung tâm các cô mới đưa con gái tôi tới đây mà __ mẹ nó cười
- Chúng ta có thể xếp lịch học hôm nay cũng được, có lẽ em sẽ không bận gì nhiều chứ __ bà cô hỏi nó
- Em đang học ở bên...
- Không đâu cô, cứ xếp lịch đi, tôi sẽ đưa con gái tôi đi học đầy đủ __ mẹ nó cắt ngang lời nó
- Được, vậy em đợi cô lấy lịch học cho em nha __ bà cô cười rồi bỏ đi
- Con không muốn học ở đây, cũng không có thời gian đâu... học ở nhạc viện rồi tới trung tâm kia để học nữa thì thời gian đâu để con tới đây học chứ __ nó nhìn mẹ nó nói trong tức giận
- Không cần đến những trung tâm cũ nữa, từ nay con cứ học ở đây đi __ mẹ nó nói nhưng không nhìn nó
- Mẹ à...
- Đây là lịch học của em __ bà cô trở lại trên tay cầm một tờ giấy

Sau khi nhận được lịch học, mẹ nó trao đổi học phí với trung tâm xong thì ra về. Nó theo mẹ nó xuống dưới để ra xe đi về.

- Con không cần đến trung tâm cũ nữa, mẹ đã xin nghỉ cho con rồi __ mẹ nó nhìn nó nói
- Mẹ cần phải nói cho con biết sao __ nó nói

- Có lẽ con đã quen với trung tâm đó nhưng vì muốn tốt cho con nên mẹ mới làm như vậy thôi
- ... __ nó có thể nói gì nữa vào lúc này đây
- Con có buổi tập ở nhạc viện đúng không __ mẹ nó hỏi

Nó chẳng thèm trả lời câu hỏi của mẹ nó, với nó thì còn chỗ nào đi nữa chứ. Giờ này là giờ nó đang ở nhạc viện mà không ở đó thì nó còn đi đâu được, mẹ nó có bao giờ quan tâm tới việc nó ở đâu làm gì đâu. À không, chính xác là ngoài những việc nó làm, những nơi nó đến mẹ nó đều đã biết từ khi nó biết đến trường cho tới giờ nên đâu cần phải để ý nữa. Mẹ nó dừng xe trường cổng nhạc viện, nó chẳng thèm chào mẹ nó đã vội bước ra khỏi chiếc xe kinh khủng này rồi.

- Ba con ở trong đó chứ __ mẹ nó cũng bước ra hỏi nó
- Ông ấy không đi đâu trong giờ con học đâu __ nó ôm hộp đàn nhìn mẹ nó
- Con vào đi, lát nữa nhà ta sẽ đi ăn tối chúc mừng con được vào học ở trung tâm tốt nhất __ mẹ nó cười rồi bước vào trong trước nó
- Gì nữa đây __ nó ôm hộp đàn trước ngực đứng nhìn mẹ nó
- Không thích __ nó ngồi bệt xuống bậc thang trước cổng nhạc viện ăn vạ

Trong nhạc viện thì mọi người đang túa nhau ra về, mặc cái ánh nhìn kỳ quặc của mọi người dành cho nó nó vẫn ngồi lì ở đó đợi ba mẹ nó ra. Không tránh khỏi sự thắc mắc của một số người, đường đường là con gái của hiệu trưởng mà lại ngồi ăn vạ trước cổng nhạc viện thì còn ra thể thống gì nữa.

- Bàng...Bàng à __ San hét lên khi thấy nó ngồi ở trước cổng
- San __ nó đứng thoát dây quay lại nhìn đám bạn
- Sao lại ngồi đây, không vào trong __ Khánh hỏi
- Nghĩ cách giúp tớ thoát khỏi bữa ăn tối nay đi, cả ba và mẹ mình đều có mặt __ nó nói với vẻ mặt cực khổ
- Gì...hai người đó nói lại tình xưa à __ Tâm hỏi
- Đây thì tình xưa __ Khánh đánh lên đầu Tâm một cái
- Con ra rồi sao __ mẹ nó bước ra cùng ba nó
- Con chào bác __ San, Tâm và Khánh đồng thanh chào
- Mấy đứa vất vả rồi __ ba nó nói
- Đi thôi con gái __ mẹ nó ôm vai nó đi trước

Nó quay lại nhìn đám bạn với vẻ mặt cầu cứu, tụi nó còn chưa kịp bàn bạc kế hoạch tác chiến mà. Nó khổ sở bước lên xe với vẻ mặt miễn cưỡng khủng khiếp. Hắn với Duyên vừa bước ra tới cổng thì nhìn thấy nó bị đưa lên xe. Liếc nhanh qua hắn thấy khuôn mặt buồn bã của nó. Vương vừa đi vừa nghe điện thoại bước ra đứng sau hắn với Duyên cũng nhìn nó. Nhờ cửa kính oto được hạ xuống nên bọn hắn và đám bạn nó mới thấy được mọi chuyện đang diễn ra trong xe. Ba mẹ nó thì ngồi trước cười nói vui vẻ, mình nó ngồi đằng sau nhìn ra đám bạn rồi dần dần chiếc xe lăn bánh đi mất. Đợi đám bạn của nó về hết hắn mới lên tiếng hỏi thắc mắc của mình.

- Đó là ai __ hắn hỏi Duyên
- Mẹ con bé __ Vương đứng đằng sau trả lời

Wương đi thẳng, xen vào giữa hắn với Duyên mà đi về.

- Khoan đã __ Duyên gọi anh
- Có chuyện gì sao __ anh quay lại nhìn Duyên
- Cuối tuần em có bài kiểm tra kỹ năng, anh giúp em phần âm nhạc được chứ __ Duyên nói

- Để anh xem đã __ Vương nói rồi bỏ đi trước

Thật ra thì chưa lần nào Duyên mời mà anh đến xem chị ta múa cả, chỉ có cách này chị ta mới có cơ hội múa cho anh xem. Duyên nhìn theo anh bỏ đi, hần đứng bên cạnh nhìn Duyên trong lòng hơi buồn. Hần cầu mong những gì hần nhìn thấy, hần nghĩ đều không đúng. Hần quay về là vì Duyên, nhưng nếu kết quả không như hần muốn thì hần sẽ lại ra đi, về Mỹ tiếp tục cuộc sống trước đây hần đã từng. Hần bỏ mặc Duyên đứng đó mà đi trước, hôm nay cứ tưởng sẽ được thấy nó học cùng lớp vậy mà nó lại không đi học. Hần muốn cho nó nghe thử bản guitar hần đàn hôm nay, bài này với hần rất quan trọng. Không biết tại sao, nhưng khi giáo sư gọi hần lên biểu diễn trước lớp để giáo sư nắm rõ khả năng hiện có mà dạy, thì hần lại chọn bài đó với hy vọng nó vào sẽ nghe thấy.

- Mà muốn gì đây __ hần nhếch mép cười nhạo bản thân

Không phải mục tiêu hần đã có rồi sao, sao bây giờ lại còn nghĩ tới người con gái khác, một người không quen biết, còn khó gần nữa. Người con gái đó đâu có coi hần ra cái gì đâu, việc gì phải quan tâm đến. Rảo bước trên đường hần như chìm vào trong một đồng suy nghĩ về nó, về một người hần không quen biết.

Nó cố gắng mỉm cười bước theo hai con người kia ngồi vào bàn ăn. Suốt buổi ăn toàn hai người kia nói chuyện với nhau, nó thì ngồi im ăn phần ăn của mình. Trong khi hai người kia thì nó không biết sao bản thân lại khó chịu như vậy. Nó bỗng cảm thấy ngứa ran trong miệng, bụng đau thắt lại và có cảm giác buồn nôn. Nhìn vào thức ăn nó không dám nghĩ đó là hải sản, không hề có mùi vị của hải sản mà. Hơi thở của nó ngày một nặng nề hơn, vội chụp ly nước để uống thì chiếc ly bị rơi xuống sàn gây ra tiếng động chói tai. Lúc này ba mẹ nó mới chịu dừng cuộc trò chuyện của mình lại mà nhìn xem nó bị gì. Mặt nó bỗng sừng lên, mẹ nó chợt nhìn vào thức ăn mà mẹ nó gọi, lúc này bà mới giật mình nhìn con gái.

- Băng à, con không sao __ mẹ nó lo lắng nhìn nó

- Hải sản __ nó bóp chặt cổ mình lại, hơi thở khò khè

- Anh mau gọi cấp cứu đi __ mẹ nó nhìn ba nó rồi chạy qua chỗ nó đang ngồi

- Băng à, cố gắng thở đều đi con

- Chóng...chóng....mặt quá....mẹ...cổ....cổ con __ nó lịm dần

- Băng à...nhanh lên, mau gọi cấp cứu đi

Nó phải nghỉ học để các vết sưng và nốt ban khỏi hần, ba nó chỉ tới thăm nó một lần khi nó vừa tỉnh lại, còn sau đó không thấy tới nữa. Nó nằm nghiêng nhìn ra bên ngoài, nó ghét bệnh viện vì không biết bao nhiêu lần suýt mất mạng ở nơi này rồi. Mùi thuốc khử trùng sộc vào mũi nó khiến nó khó chịu, kéo mền lên trùm kín đầu nó bật khóc trong bóng tối. Mặc dù nằm trong bệnh viện của mẹ nó nhưng nó chưa thấy mẹ nó tới thăm nó lần nào, các cô y tá nói mẹ nó bận nên họ tới chăm sóc nó. Ngay cả thức ăn mẹ nó gọi bà ấy cũng đâu chịu nhìn kỹ thành phần bên trong có hải sản hay không mới khiến nó bị như vậy mà.

+++

Hần không thấy nó đi học vài ngày cũng lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra với nó. Không nghe ai nói gì về việc nó nghỉ học cả, hần chẳng thể hỏi ai cả, bạn học trong lớp không thể hỏi vì từ hôm hần lớn tiếng với nó thì họ cũng tránh xa hần ra. Tính hỏi Vương hay Duyên nhưng lấy lý do gì để hỏi đây, chẳng lẽ nói là lo lắng nên hỏi. Như vậy thì vô duyên quá, chẳng có lý do nào để hỏi đến người con gái đó hết.

Chiều tan học hần không muốn đến nhạc viện, đến cũng không có nó thì đến làm gì, nhưng vì hôm nay có bài múa của Duyên nên hần tới để xem. Hần chọn ình một ghế ở trên để có thể thấy rõ người múa phía dưới.

- Đúng là tội nghiệp bạn ấy mà __ San bước vào ngồi ghế thấp hơn hần một hàng

- Chẳng hiểu ông bà ấy có đang nghĩ mình đã làm phụ huynh không nhỉ __ Tâm nói

- Mà nói quá... __ Khánh cú lên đầu Tâm một cái

- Thằng chó con... __ Tâm ôm đầu chữi thẳng bạn

- Có ai tí nữa phải tới trung tâm không __ San hỏi
 - Có thằng chó con kia tới trung tâm tiếng anh kia __ Tâm nói
 - Vậy tao với mày tới thăm Bằng nha __ San nhìn Tâm
 - Bằng ? __ hần lẩm bầm sau lưng San
 - Nghỉ một bữa không sao, tí tao đi nữa __ Khánh nói
 - Đại gia tiếc tiền như mày cũng dám nghỉ học hả __ Tâm chọc thằng bạn
 - Hà hà __ San cười
 - Bằng làm sao mà phải tới thăm __ hần kéo vai San lại
 - Ya... __ San hơi đau khi bị kéo vai mạnh như vậy
 - Mày làm gì vậy __ Khánh đứng dậy nắm lấy tay hần
 - À...anh bạn mới của khoa ta đây mà __ Tâm nói
 - Bằng bị dị ứng hải sản nên đang nằm trong bệnh viện á __ Tâm nói tiếp
- Hần đứng buông vai San ra rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, San xoa xoa cái vai bị kéo mạnh.
- Cái tên đó bị gì vậy __ Khánh nhìn San
 - Không biết...sợ chết đi được __ San nói
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 7

7. Chương 7

Khi hần bỏ ra ngoài Duyên đã thấy, Duyên biết hần thích mình và về việt nam vì mình nên hần phải xem Duyên là trên hết chứ. Vậy chuyện gì làm hần phải bỏ đi giữa chừng như vậy, hần còn chưa coi Duyên múa mà. Hần chạy một mạch tới bệnh viện, nhờ vào cuộc điều tra sơ sài lên trước hần biết được mẹ nó làm ở bệnh viện nào nên không mất thời gian tìm kiếm nữa. Leo lên chiếc moto dựng trước cổng nhạc viện, hần nổ máy chạy thẳng tới bệnh viện của mẹ nó.

- Chị cho em hỏi bệnh nhân Chu Lệ Bằng nằm phòng nào vậy ạ __ hần chạy vào quầy tiếp đón thở dốc hỏi
 - À...con gái của bác sĩ Xuân Anh hả... __ chị đó nhìn hần
 - Dạ
 - Mới nhập viện 3 ngày trước...phòng 1024 khoa dị ứng
- Hần nghe xong thì bỏ đi tìm phòng nó, có điều gì đó cứ thúc giục hần phải tìm đến nó mà hần cũng không biết nữa. Đứng trước cửa phòng 1024 hần không dám bước vào, nhìn vào bên trong thấy nó đang nằm nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ. Hần nhẹ nhàng vặn nắm cửa rồi đẩy cửa bước vào bên trong.
- Chị nói mẹ em cho em xuất viện đi, em khỏe rồi __ nó nói nhưng không nhìn người bước vào
 - ... __ hần không biết phải bắt đầu nói gì nữa
 - Em mới tiêm thuốc lúc nãy rồi, chị ra ngoài đi lát nữa hãy quay lại __ nó nói tiếp
 -

Chờ nghe tiếng cửa đóng lại nhưng lại không có tiếng động gì hết khiến nó ngạc nhiên, nó ngồi dậy để xem rốt cuộc ai vào phòng nó mà không được cho phép. Giật mình khi thấy hần đang đứng trước mặt mình, nó

chẳng biết nói gì để phá tan không khí u ám này cả. Nhìn mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt điển trai kia lòng nó có chút xao xuyến, có lẽ hẳn đã chạy nhanh lắm, nó chỉ nghĩ được có vậy thôi.

- Cô bị sao vậy __ hẳn nhìn nó
- Tôi không sao hết __ nó nằm xuống
- Cô khỏe rồi chứ __ hẳn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường bệnh
- Ờ __ nó không dám nhìn hẳn
- Xin lỗi nếu hôm trước lớn tiếng làm cô giận __ hẳn nói
- Qua rồi bỏ đi

Hắn cứ ngồi nhìn nó mà chẳng biết nói gì nữa. Nó vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy ngọt ngào. Vui vì hẳn là người đầu tiên đến thăm nó khi nó ở bệnh viện, xưa giờ chưa có một ai tới thăm nó cả từ bạn bè cho tới người thân ngay cả đám San Khánh Tâm cũng chưa đến thăm nó lần nào vì lý do bận học. Ngọt ngào vì trong phòng chỉ có hai người, một trai một gái mà chẳng nói chuyện gì càng làm không khí thêm nặng nề hơn. Nhìn vào đồng hồ đeo tay hẳn đứng dậy.

- Tới giờ tôi phải đi làm thêm rồi, khi nào rảnh tôi sẽ tới thăm cô __ hẳn nói
- Ờ __ nó nhìn hẳn
- Cô... __ hẳn ấp úng __tôi....cô....mà thôi không có gì
- Cảm ơn đã đến __ nó nói
- Ừ

Hắn quay lưng bỏ đi, khi hẳn vừa đi được một lúc thì San Tâm và Khánh tới. Hên là hẳn đã đi rồi, nếu không nó cũng không biết giải thích sao cho tội bạn của mình về sự xuất hiện của hẳn ở đây nữa.

- Khỏe chưa __ San nói
- Hôm nay được nghỉ nên tụi này tới __ Tâm nói
- Cảm ơn, tở khỏe rồi __ Bằng ngồi dậy chào đám bạn mình

Họ mua trái cây tới thăm nó, tranh thủ lúc Khánh với Tâm trò chuyện với nó San trở tay gọt trái cây của mình tiếp đãi cả đám. Tụi nó cứ chọc San, tiểu thu như San mà cũng biết gọt trái cây đúng là chuyện lạ có thật. Làm cô bé tức đến đỏ mặt, rõ ràng đám bạn không tin tưởng mình mà. Nhờ có đám bạn ồn ào này mà nó đã vơi bớt những nỗi buồn phiền trong lòng mấy ngày nay.

+++

Sau khi xuất viện nó trở về với cuộc sống bình thường, nhưng nó với mẹ nó vẫn chưa nói chuyện lại với nhau. Sáng thứ 2 đầu tuần nó thức giấc, thay đồng phục rồi xuống nhà chào mẹ nó đi học. Nhìn trong bếp và ngoài nhà khách không thấy mẹ nó đâu, chắc lại đi rồi. Nó vào trong bếp lấy tiền mẹ nó để trên bàn, nhét vào túi váy đồng phục, rồi cất phong bì tiền tiêu vặt trong tuần vào cặp nó bước ra khỏi nhà đi học.

Lớp 2-1

Nó chống cằm lên hai tay nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn buổi sáng đầu tuần lên. Hắn vào lớp thì thấy nó đã ngồi vào bàn trước nên vui vẻ bước vào ngồi xuống bên cạnh nó.

- Cả lớp, đầu tuần vui vẻ __ cô chủ nhiệm lớp nó bước vào
- Lớp ta hôm nay có 2 bạn mới... __ cô nhìn ra ngoài cửa

Một cô gái xinh đẹp bước vào, nở nụ cười tỏa nắng cô gái lấy lòng các bạn nam trong lớp. Nhìn vào cô gái đó, ấn tượng đầu tiên họ nhớ nhất là “ nhà giàu “. Bồng tay, lắc tay, đây chuyện kẹp tóc những thứ đó đều là hàng đắt tiền. Thường hàng đắt tiền thì không bền, nên đám con gái trong lớp bắt đầu thấy không ưa thành viên mới này cho lắm.

- Chào các bạn...mình là Trần Thiên Anh*, mình là du học sinh Mỹ rất mong các bạn giúp đỡ mình trong quá trình mình học tập ở đây _ cái giọng dẻo như kẹo kéo của cô gái cất lên làm đám con gái nổi da gà, con bọn con trai thì thích thú với cô gái tiểu thư này

* Trần Thiên Anh 17 tuổi cao 1m68. Sở hữu khuôn mặt baby, vóc dáng người mẫu cộng thêm cái tính tiểu thư đài các Thiên Anh là mục tiêu ngắm bắn của không ít các anh chàng đại gia. Thiên Anh chơi violin từ khi lên 10 tuổi, vì hoàn cảnh gia đình Anh mới phải học chơi violin. Gia đình Thiên Anh định cư bên Mỹ khi Thiên Anh lên 5 tuổi, và là hàng xóm của hần nên hần với Thiên Anh thân như anh em ruột vậy. Ba là chủ nhân của tập đoàn sản xuất rượu vang đất tiền thế giới, mẹ làm giám đốc của một công ty sản xuất kem phấn chất lượng cao. Với cái tính tiểu thư của mình Thiên Anh luôn thích khoe khoang những thứ gia đình mình có và lấy đó làm điều kiện để chèn ép người khác

Lớp thích thú với cô bạn mới này, đúng là khác xa với những học sinh khác trong học viện. Không biết cô ta giàu có tới đâu, nhưng trong học viện này không ít gia đình có thể giàu có hơn gia đình cô ta nữa nhưng họ rất giản dị chứ không hề khoe khoang.

- Còn một học sinh nữa đâu rồi _ cô đi ra ngoài cửa
- Bạn ấy chắc nhập học muộn cô à, bạn ấy gặp chút chuyện ở sân bay bên Mỹ rồi _ Thiên Anh nói
- Ồ vậy à _ cô dừng bước khi nghe Thiên Anh nói
- Vậy em tự chọn ình một chỗ ngồi nhé _ cô nhìn Anh cười
- Cô báo cáo sự vắng mặt của học sinh mới rồi sẽ về liền, các em nhớ giữ trật tự nhé _ cô nhìn cả lớp rồi bỏ đi

Thiên Anh nhìn quanh lớp một vòng rồi dừng mắt tại chỗ của hần. Bỏ qua sự mời mọc của đám con trai trong lớp, Anh tiến lại gần bàn của nó và hần đang ngồi. Hần nhìn Anh cười, người quen mà, Anh cũng đáp lại nụ cười của hần. Cô ta gõ tay xuống bàn nhằm đánh thức nó dậy. Cái màn chào hỏi học sinh mới của Thiên Anh có lẽ nó đã bỏ qua mất tiêu rồi. Nó uể oải ngồi dậy xem ai là kẻ phát ra tiếng động đập tắt giấc ngủ của nó. Cả lớp sợ thót tim khi học sinh mới dám làm vậy với nó, hần vội chụp tay Thiên Anh lại không cho cô ta gõ tiếp. Nó nhắm mắt nhìn đứa con gái lờ lợt son phấn, trang sức đầy mình đang đứng trước bàn nó.

- Cô có thể xuống bàn sau ngồi không _ Anh nói
- ... _ nó quay lại nhìn bàn phía sau lưng rồi quay lên nhìn Anh
- Tôi muốn ngồi cùng anh Vĩ, vì vậy cô tránh ra chỗ khác đi _ Anh nói tiếp
- Em làm cái gì vậy _ hần đứng dậy nhìn Anh
- Anh cũng biết chọn chỗ ngồi ghê á...chắc thấy anh đẹp trai nên cô ta mới vào chỗ này ngồi chứ gì, loại con gái như vậy em gặp đầy _ Anh chống tay xuống bàn nhìn nó
- Hừ... _ nó nhếch mép cười nửa miệng nhìn Anh
- Cười sao...thái độ đó là gì chứ _ Anh tức giận

Bước giữa hai cái ghế Anh đẩy nó đứng dậy, rồi cúi xuống kéo cặp của nó ra. Nhưng chưa kéo ra được một nửa thì bàn tay nó nắm chặt lấy tay Anh làm cô ta nhăn mày vì đau, có lẽ Anh cảm nhận được lực bóp của tay nó.

- Đúng là loại mặt dày _ Anh hất tay nó ra
- Em thôi đi _ hần kéo Anh lại
- Vậy sao cô không ra sau mà ngồi _ nó nhìn Anh
- Cô nghĩ cô có tư cách nói chuyện với tôi sao _ Anh vùng ra khỏi cánh tay của hần
- Vậy cô nghĩ cái loại phấn son lòe loẹt như cô có tư cách đụng vào đồ của tôi sao _ câu nói của nó làm cả lớp cười ầm lên

- Mày dám __ Anh đưa tay lên đòi đánh nó
- Thôi đi, đừng có làm to chuyện nữa __ hấn chụp cánh tay của Anh lại

Nó tiến tới 1 bước rồi dùng hai tay đẩy Anh, làm Anh hụt chân ngã vào người hấn. Hấn phải lùi lại 1 bước để có thể đứng vững mà không bị té. Đẩy Anh tránh ra khỏi gần bàn của hấn, nó cúi xuống lôi cặp của hấn ra để lên bàn. Nó thu dọn sách vở bút thước trên bàn xếp ngay ngắn vào cặp cho hấn rồi ném chiếc cặp ra bàn phía sau lưng nó.

- Cô làm gì vậy __ hấn nắm lấy tay nó khi nó giục chiếc cặp của hấn đi
- Cậu thấy rồi mà, sao phải hỏi lại __ nó giằng cánh tay của mình lại
- Ngồi bàn sau cũng được anh à __ Anh kéo hấn ra bàn sau ngồi

Hấn chỉ mới ngồi cùng nó vài ngày thôi mà, mối quan hệ của cả hai chưa tốt lên được mà giờ phải chuyển chỗ khác rồi sao. Sao nó có thể phũ phàng đuổi hấn đi như vậy chứ. Nó kéo ghế rồi ngồi vào bàn ngay ngắn, khi cô vào lớp thì nó nằm dài ra bàn ngủ một giấc.

Lớp 3-2

- Chào cả lớp, hôm nay lớp ta chào đón một thành viên mới vào học lớp ta __ ông thầy chủ nhiệm vỗ tay
- Chào cả lớp, mình lên Lý Hoài Ân*, du học sinh Mỹ mới về nước, mong nhận được sự giúp đỡ của các bạn __ Ân cúi đầu chào cả lớp
- Lý Hoài Ân về rồi __ hs1
- Cello xuất thần về rồi kìa __ hs2

* Lý Hoài Ân 18 tuổi, học sinh lớp 3-2 (người này là người đầu truyện có nhắc tới đây ạ). Con trai của tập đoàn JK lớn thứ 5 thế giới sau gia đình nhà hấn. Mẹ là một tay cello xuất chúng có tiếng từ thời của ba nó, ba nó và mẹ anh là bạn thân họ có yêu nhau nhưng không đến được với nhau. Đó là lý do tại sao anh với nó lại lớn lên cùng nhau. Anh chơi cello rất giỏi giống mẹ anh vậy, lên 13 tuổi anh nhận được thiệp mời đào tạo tại chương trình đào tạo tài năng nhỏ tuổi của Mỹ nên đã qua đó học và định cư bên đó. Mới gần đây anh có những triệu chứng lạ, và kết quả từ bác sĩ cho biết anh mắc bệnh ung thư máu giai đoạn cuối. Họ chỉ có thể kéo dài sự sống cho anh chứ không thể cứu sống anh. Anh quyết định quay về để có thể sống bên cạnh nó ở những phút cuối đời. Anh quen hấn, và Thiên Anh khi còn học tập ở bên đó, quan hệ của ba người cũng rất thân, điều đó lý giải cho những hiểu lầm và những chuyện sắp xảy ra với nó.

Đám học sinh trong lớp bàn tán xôn xao, có người còn dùng điện thoại chụp lại hình ảnh rồi phát tán trên mạng. Anh không ngại khi bị chụp hình như vậy, với anh hình ảnh thông tin đại chúng không phải là vấn đề to tát gì hết. Anh tự tiến về một chỗ ngồi gần cuối lớp, nơi Duyên đang ngồi, rồi thả cặp trên chiếc bàn còn trống bên cạnh chỗ Duyên.

- Đã lâu không gặp em __ Ân cười
- Còn nhớ em sao __ Duyên cười đáp lại nụ cười của anh
- Nhớ chứ, anh ngồi đây được chứ __ Ân hất đầu về phía chiếc ghế trống bên cạnh Duyên
- Luôn luôn là dành cho anh __ Duyên nhìn vào chiếc ghế
- Hai người đó một cặp à __ hs1
- Nghe nói anh Ân với Lệ Băng lớp 2-1 mới là một cặp mà __ hs2
- Cuộc tình tay ba đấy mà __ hs3

Duyên không thoải mái khi bị đem ra bàn tán như thế, gì mà “ anh Ân với Lệ Băng lớp 2-1 mới là một cặp mà “. Duyên bực bội kéo cặp ra lấy sách vở cố tình đặt mạnh lên bàn gây tiếng động ồn làm cả lớp im bật.

- Đùng nóng __ anh cười chống cằm lên hai tay nhìn Duyên

- Không có __ Duyên nhảy nhanh vào cổ họng của anh ngồi trong đó
- Nhưng anh thấy đầu em đang bốc hỏa kìa __ anh nói
- Anh thôi đi __ Duyên liếc anh một cái
- Lật sách trang 342 ra nhanh đi, đừng có nói chuyện nữa __ ông thầy đang ghi tiêu đề trên bảng quay xuống nói

Tiết học trôi qua cũng khá êm đềm, nó đánh được một giấc ngon lành, hẳn chẳng có tâm trí nào để tập trung học cả. Thiên Anh hết soi gương, vuốt tóc rồi quay qua nói chuyện với hắn mà chẳng thêm chú ý đến giáo viên trên bảng đang làm gì. Duyên có cơ hội trò chuyện với Ân lâu hơn sau 5 năm xa cách, mối tình đầu của Duyên là anh nhưng chưa kịp làm rõ tình cảm của mình thì anh đã đi Mỹ. Cứ tưởng anh sẽ không về nữa, ai ngờ anh lại trở về và nay còn ngồi học cùng bàn cùng lớp với mình, ai mà không vui chứ.

- Cuối cùng cũng được nghỉ rồi __ Ân đứng dậy vươn vai
- Anh có vẻ lười học hơn trước __ Duyên cất sách vở vào cặp
- Bên kia anh được miễn đi học __ anh nhìn Duyên
- Miễn sao? __ Duyên hỏi lại
- Hình như họ không có cách nào để dạy anh học cả __ anh nhún vai
- Há há...bó tay __ Duyên đứng dậy __ xuống nhà ăn luôn chứ
- Ủ, anh đói lắm rồi __ anh xoa xoa cái bụng
- Đi thôi __ Duyên bước ra đi trước anh theo sau

Lớp 2-1

Chuông vừa reo nó ngồi thẳng dậy gom hết sách vở cho vào cặp, tiện thể rút em ipod ra cắm tai phone vào tai. Nó đẩy ghế ra đứng dậy đi trước, thấy nó đứng dậy hắn vội vàng đứng dậy theo.

- Anh, cùng đi đi __ Thiên Anh gọi hắn khi thấy hắn tính chạy theo nó
- Đi đâu __ hắn nhìn nó bước đi rồi quay lại nhìn Anh
- Chứ anh định đi đâu __ Anh đứng dậy
- À...anh định...xuống nhà ăn __ hắn nói
- Em cũng xuống nhà ăn __ Anh khoanh tay trước ngực nhìn hắn
- Vậy thì đi __ hắn nói

Dưới nhà ăn

Nó tai cắm headphone nên chẳng nghe thiên hạ bàn tán gì, nó nghĩ mình không cần thiết phải quan tâm đến chuyện thiên hạ nói. Cái lúc quan trọng này ai ai cũng muốn nó nghe mà nó lại lơ đi tất cả. Đi thẳng một mạch tới quầy lấy cơm, nó tiến về chỗ ngồi của mình sau cây cột. Ngồi vào bàn nó cắm cúi ăn phần cơm của mình mà không biết ai cũng đang dòm thái độ của nó.

- Gì vậy chứ __ nó liếc nhìn mọi người lăm bắm một mình.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 8

8. Chương 8

Hắn với Thiên Anh vừa xuống tới cửa thì gặp Duyên với Ân.

- Anh __ Thiên Anh vẫy tay chào Ân
- Ủa, đây không phải là Trịnh Khôi Vĩ con trai bác Trịnh Phi của tập đoàn Trịnh Vương sao...thằng nhóc con __ Ân chỉ tay vào hắn
- Đủ 3 đời nhà em rồi đó anh __ hắn miết mày cười
- Từ ông nội tới cháu nội, em lạy anh __ hắn chấp tay lại cúi đầu trước anh làm mọi người cười khoái chí
- Lý Hoài Ân __ Vương đứng đằng sau lên tiếng
- ... __ mọi người quay lại nhìn anh
- Ai đây ta __ Ân cười nhìn thẳng bạn nói khó của mình
- Về sao không báo mày __ Vương cười
- Báo chi, tao không có tiền gọi điện thoại đâu mày, ba tao đang gặp khó khăn __ Ân vuốt cằm nhìn Vương
- Gì...tập đoàn JK mà gặp khó khăn sao, đứng thứ 5 trong top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới mà khó khăn, anh không còn lý do nào hay hơn à __ Duyên nhìn Ân
- Đúng á....không thân....không thân __ Vương lắc đầu nhìn bạn mình
- Phải tin tao chứ __ Ân nói
- Tin làm gì, về mà không báo bạn biết __ Vương chen vào giữa bọn hắn mà đi
- Bạn bè mười mấy năm không tin tưởng nhau mày __ Ân đu lên người Vương vào nhà ăn

Hắn, Duyên và Thiên Anh theo sau cười nắc nẻ. Tiếng cười của họ làm mọi người trong nhà ăn chú ý, tất cả trừ một người. Mà cũng không ai chú ý tới nó cả, bị khuất sau cái cột thì khó mà có thể thấy được. Sau khi lấy đồ ăn, mọi người cùng nhau tới bàn của nó, đó là chỗ Vương với nó hay ngồi nên theo thói quen anh tới đó là chuyện hiển nhiên.

Chiếc đĩa trên tay Ân rơi xuống sàn vỡ tan tành gây tiếng động chói tai. Ân thất thần đứng nhìn nó, nụ cười trên môi anh đang dần khép lại. Mọi người cũng ngạc nhiên khi thấy biểu hiện lạ thường của anh, chỉ có Vương với Duyên là hiểu. Vương thở dài như đang xét lại hành động dẫn mọi người tới bàn này của mình, Duyên thì nhìn nó chằm chằm đầy phẫn nộ, từ xưa tới giờ Duyên luôn nổi bật trong mắt Vương và Ân nhưng khi nó xuất hiện Duyên đều bị đẩy ra xa hai người đó. Hắn cũng thấy lạ khi biểu hiện của mọi người lại như vậy, Ân có quen nó hay sao mà lại ngạc nhiên như thế, Thiên Anh cũng giống hắn hết nhìn nó rồi quay qua nhìn ba người kia. Tiếng động chói tai đó cắt ngang dòng cảm xúc mà nó cảm nhận được từ bản nhạc nó đang nghe. Ngẩng đầu lên để xem chuyện gì ồn ào mà lại làm nó mất hứng như vậy. Nó hoàn toàn đứng hình với những gì nó đang nhìn thấy bây giờ.

- Chu Lệ Băng __ Ân nhìn nó đau đớn nói
- ... __ nó cảm giác môi mình cứng đờ chẳng thể cử động để nói nên lời nữa
- Anh quen cái con nhỏ mặt dày hám trai này sao __ Thiên Anh nhìn nó đầy mỉa mai
- Gì mà mặt dày hám trai ở đây __ hắn kéo tay Anh nhắc khéo

Thường ngày nó sẽ không để yên cho ai xúc phạm nó như thế, nó không phải dạng người hiền lành dễ bắt nạt đâu. Nhưng sự xuất hiện của con người kia làm nó không còn là nó nữa, nó không biết làm gì lúc này để thoát khỏi cái cảnh tiến thoái lưỡng nan này nữa.

- Có gì ngồi xuống hãy nói, mọi người đang nhìn kia __ Vương nói

Nói rồi Vương làm gương trước, anh đặt đĩa cơm xuống đối diện nó rồi ngồi xuống. Tiếp theo sau là hân Duyên Thiên Anh và Ân. Ân ngồi bên cạnh Vương, đối diện với nó.

- Em... _ Ân nói

Nó dừng việc nhìn anh lại mà cúi xuống đĩa cơm của mình, hành động của nó cắt ngang câu nói của anh. Nó chẳng biết sẽ nói gì khi anh bắt chuyện với nó, giờ nó với anh có thể được coi là người lạ rồi. Suốt 5 năm ra đi không một lần nhắn tin gọi điện về cho nó, bây giờ quay lại mà nói là thân thiết như trước thì nực cười quá. Ân cũng không biết nên bắt đầu câu chuyện với nó như thế nào nữa, đúng là anh đã quá vô tâm với nó, đôi lúc anh còn nghĩ rằng quên nó đi, tình yêu trẻ con thì không lâu bền, nhưng chưa khi nào anh ngừng yêu nó cả.

- Mà có muốn gọi đĩa cơm khác không _ Vương huých tay Ân nói

- Không sao, tao ổn _ Ân cười

- Chuyện gì vậy chứ _ Thiên Anh lên tiếng

- Em im lặng chút đi _ hân nhắc khẽ Anh

- Sao chứ...con nhỏ này được mấy anh để ý tới thì nó lên mặt chảnh chọe hả

- ... _ nhận thấy sự chú ý học sinh trong nhà ăn Vương lên tiếng _ tất cả ăn xong rồi chứ

Mọi người giật mình khi mình cũng đóng góp 0.0001 % trong bộ phim tình cảm của 6 người kia. Vội vàng mọi người đứng dậy bỏ đi nhưng chưa hoàn thành động tác của mình thì họ bị xen ngang bởi câu nói của nó.

- Mọi người ngồi xuống đi _ nó đứng dậy

- Em sao vậy _ Ân đứng dậy theo nó

- Ngồi xuống đi _ Vương nhìn nó

- Em ăn xong rồi _ nó né tránh cái nhìn của Vương _ mọi người cứ ăn đi, em đi trước đây

Nói rồi nó bước ra khỏi bàn ăn mà bỏ đi, Ân vội vàng chạy ra kéo tay giữ nó lại.

- Người ta đã không thích thì đừng có ép anh à _ Duyên đứng dậy nói

- Cả em nữa _ Vương nhìn Duyên

Nó hất tay Ân ra mà đi thẳng, Ân đứng đó nhìn nó bỏ đi mà không làm gì hết. Đúng là anh đã sai rồi, đáng lẽ đêm đó anh phải thổ lộ tình cảm của mình thay vì bắt nó đợi anh quay về. Anh đã sai khi cắt liên lạc với nó suốt 5 năm, bây giờ quay về lại đòi một mối quan hệ thân thiết như trước liệu anh có quá đáng không. Nó chạy thật nhanh ra khỏi nhà ăn, chạy dọc hành lang dẫn đến phòng nhạc cụ. Đóng cửa khóa trái nó chạy lại cửa sổ mở hết cửa ra rồi đưa nửa người trên ra khỏi cửa sổ. Những giọt nước mắt rơi xuống lã chã, nó chẳng biết sao lại đau như vậy nữa. Cái thứ đang nhảy lộn lộn trong ngực trái của nó đang co thắt dữ dội không lý do.

- Có quen đâu mà gọi tên người ta _ nó hét lớn

- Có quen đâu mà tỏ ra thân thiết vậy chứ

- Đi rồi thì đi luôn đi, còn về làm gì nữa chứ

Nó khóc thét lên trong đau đớn, chưa lúc nào nó dám nghĩ anh sẽ quay về, dù trong mơ cũng không dám. Anh không hề liên lạc gì với nó càng vụn vặt cái ý nghĩ anh sẽ không về. Nó hoàn toàn mất hy vọng khi anh đối xử với nó như vậy, nó cũng gạt hẳn cái tên Lý Hoài Ân ra khỏi bộ nhớ của mình rồi. Vậy mà bây giờ lại về, cứ như một đoạn băng tua chậm mà bị xước vậy, hình ảnh cái đêm đó mập mờ lại ùa về làm nước mắt nó rơi xuống ngày một nhiều hơn.

Nó khóc ệt rồi ngủ quên trong phòng nhạc cụ mà không biết vào lớp lúc nào. Hân thấy lo khi nó không quay về lớp, dù cho đã vào tiết lâu rồi.

- Con nhỏ đó không chịu về lớp sao, đúng là.... _ Thiên Anh chống cằm nhìn bàn của nó
- Em thôi đi, lúc nào cũng gây sự được hết _ hấn nhìn Anh
- Anh câu cái gì...anh thích nó hay sao mà nói đỡ cho nó _ Thiên Anh nhìn hấn
- ... _ hấn cũng không biết lý do hấn nói đỡ cho nó là gì nữa
- Đừng nói là...
- Đẹp đi _ hấn cắt ngang lời Anh
- Em nói cho anh biết, em ghét con nhỏ đó và em thích anh vì vậy anh không được yêu nó hay thích nó đâu đấy
- Em còn quản cả việc anh yêu ai thích ai sao _ hấn nhìn Anh tức giận _ em lên làm má anh được rồi đấy
- Anh....

Hấn tức giận nằm dài ra bàn vì không muốn tranh cãi với Thiên Anh nữa, hấn biết Thiên Anh thích hấn nhưng với hấn Thiên Anh chỉ như một cô em gái thôi. Đã nhiều lần hấn muốn làm rõ quan hệ của hấn với Anh khi còn ở bên Mỹ nhưng mỗi khi anh đề cập tới vấn đề đó thì Anh luôn đánh trống lảng không muốn nói tới.

- William Shakespeare là một nhà văn và nhà viết kịch Anh, được coi là nhà văn vĩ đại nhất của Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại. Ông cũng được vinh danh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh và.... _ ông thầy dạy văn học lớp nó đang giảng bài thì bị tiếng mở cửa cắt ngang bài giảng
- _ nó bước vào nhìn ông thầy rồi khép cửa lại đi tới chỗ ngồi của mình
- Lệ Băng...em... _ ông thầy đặt quyển sách xuống bàn giáo viên khoanh tay đứng nhìn nó
- Ông sinh ngày 26 tháng 4 năm 1564 và mất ngày 23 tháng 4 năm 1616, những tác phẩm của ông, bao gồm cả những tác phẩm hợp tác, bao gồm 38 vở kịch, 154 bản sonnet, 2 bản thơ tường thuật dài, và vài bài thơ ngắn. Những vở kịch của ông đã được dịch ra thành rất nhiều ngôn ngữ lớn và được trình diễn nhiều hơn bất kì nhà viết kịch nào khác cùng thời đại _ nó ngồi xuống nói cắt ngang lời ông thầy
- Làm sao con nhỏ đó có thể _ Thiên Anh nhìn vào trong sách rồi nhìn nó

Hành động đối đáp của nó tuy không được lễ phép cho lắm nhưng lại làm hài lòng ông thầy dạy văn học và đám bạn cùng lớp. Hấn cũng mỉm cười khi thấy nó quay lại, lại vui hơn khi nó đối đáp ông thầy cổ lỗ sĩ khó tính của trường.

- Đủ đúng không thầy _ nó nhìn ông thầy đang đứng trong bộ dạng đáng thương

Ông thầy nhìn nó không chớp mắt, ông biết bộ óc nhăn nhoe của nó có thể chứa đựng được nhiều hơn thế nhưng ông vẫn không thể không ngạc nhiên khi nó có thể đọc lều lều chính xác những con số đó. Ông tuy là giáo viên nhưng đôi khi ông còn lầm lẫn giữa năm sinh và năm mất cũng như những tác phẩm của William Shakespeare nữa là. Hài lòng với thái độ của ông thầy, nó nằm dài ra bàn nhắm mắt lại để tránh phải nhìn những con mắt tò mò của mọi người. Những giọt nước mắt được giấu kín sau nụ cười của nó lúc đối đáp ông thầy đã rơi xuống bàn khi nó nằm xuống. Hấn vô tình nhìn thấy nó khóc, trong đầu hấn hỗn tạp những câu hỏi chưa có câu trả lời về tất cả những chuyện xảy ra hôm nay.

Ở nhạc viện

Nó đi thẳng một mạch tới lớp bộ dây mà lướt qua bọn hấn đang đứng trước cửa sảnh nhạc viện. Vương giờ lên định gọi nó nhưng nó cố tình bước nhanh lướt qua anh nên anh rút tay lại.

- Băng à _ San bước vào sảnh gọi nó
- ... _ nó quay lại nhìn San
- Đợi với _ San chạy lại chỗ nó

- Mày đừng có ăn nữa coi Tâm __ Khánh đi theo San
- Kệ tao.... __ Tâm vừa đi vừa ăn
- Ôi trời đất __ bỗng Tâm hét lớn
- Gì nữa __ Khánh quay lại __ ôi trời, Lý Hoài Ân bằng da bằng thịt đây sao
- Ai cơ __ San cũng quay lại
- À...hờ...chào mấy đứa __ Ân cười
- Tao đi trước đây __ Vương nói rồi bỏ đi trước

Thấy đám bạn mình đứng hình trước vẻ đẹp điển trai của Ân nó giận dỗi bỏ đi mà không thèm đợi bọn chúng nữa. Nó vào lớp thả hộp đàn xuống bàn rồi nằm dài ra bàn. Hắn theo nó vào ngay sau, nhưng lại không ngồi gần nó mà lại ngồi ở ghế đối diện với nó bên dãy gần cửa ra vào, còn nó ngồi dãy sát cửa sổ. Hắn định bắt chuyện với nó vì trong lớp chỉ có nó với hắn thôi, như vậy rất dễ nói. Khi hắn đứng dậy để đi tới bàn của nó thì đám học sinh ủa vào làm hắn phải ngồi xuống.

- Hôm nay bộ đây chúng ta rất vinh hạnh khi có một học sinh mới rất tài năng và một cô gái xinh đẹp học cùng lớp...các em chào mừng bạn mới đi nào __ nghe giáo sư Ly trưởng khoa nhạc cụ phương tây nói Ân với Thiên Anh bước vào
- Chào mấy bạn, mình là Trần Thiên Anh, nhạc cụ mình sử dụng là violin, rất mong các bạn chỉ bảo __ Anh cúi chào cả lớp
- Tôi là Lý Hoài Ân, chơi cello __ anh nói nhưng mắt cứ nhìn vào cái dáng nhỏ con gần cửa sổ
- Gì...Lý Hoài Ân sao __ hs1
- Cây cello xuất thần đây sao __ hs2
- Chính xác, Lý Hoài Ân cây cello bằng da bằng thịt sẽ học cùng chúng ta __ giáo sư Ly nói
- Theo truyền thống thì học sinh mới phải biểu diễn một bản solo để tôi và mọi người có thể đánh giá kỹ năng của mình, vì vậy...xin mời hai em

Ân phớt lờ ánh nhìn tò mò của đám học sinh, anh biểu diễn bài này là cho nó nghe nên không cần người khác có cảm nhận được không, anh không quan tâm. Tiếng cello nhẹ nhàng du dương vang lên bản nhạc “Romeo and Juliet”, cảm xúc anh đưa hẳn vào bản solo. Không phải ai cũng cảm nhận được, điều đó đúng thật, nó nằm đó không cần nhìn cũng biết anh đang nhìn nó. (hì hì...nếu được các bạn bật bài Romeo and Juliet bản solo cello nghe đi, hay lắm...^^). Nó cảm nhận được lời xin lỗi anh gửi gắm trong từng cái kéo đàn của anh, nó không phải giận gì anh, cũng không cố tình giận anh. Nhưng những gì anh làm với nó đã đẩy nó xuống vực thẳm tuyệt vọng với ý nghĩ anh sẽ không về nữa, vậy mà bây giờ anh lại....

- Xin lỗi làm gì chứ __ nó nhắm mắt chặt lại cho nước mắt rơi xuống bàn

Hắn cũng cảm nhận được một chút tâm tình của anh trong bản solo đó, hắn thấy anh cứ nhìn chăm chăm vào một điểm ở phía bên dãy cửa sổ. Nhìn theo hướng mắt anh, hắn thấy nó, đúng rồi anh đang nhìn nó, nhưng rồi cuộc là chuyện gì đã xảy ra giữa anh và nó vậy chứ.

Tiếng nhạc kết thúc với tiếng vỗ tay rần rần của mọi người, anh từ từ hạ vĩ xuống rồi đứng dậy khỏi ghế. Nhường lại vị trí biểu diễn cho Thiên Anh. Thiên Anh chọn bài “ Love is blue “ để biểu diễn, dù đã vào nghề hơn 5 năm nhưng Thiên Anh lại không có khả năng cảm thụ âm nhạc như một nghệ sĩ thực thụ được. Thiên Anh cứ đem một tình yêu đẹp như mình nghĩ vào bản nhạc, mặc dù kỹ năng và hình thức biểu diễn của Anh rất tốt nhưng lại không thể đạt điểm tối đa được. Khi tiếng nhạc vừa dứt mọi người cũng vỗ tay ca khen kỹ năng của Thiên Anh kể cả hắn và anh. Nhưng riêng nó thì không, nó ngồi dậy nhìn giáo sư và Thiên Anh.

- À, Lê Băng __ giáo sư cười
- Hừ...con nhỏ rề tiền mặt dày cũng học ở đây sao __ Thiên Anh nhìn nó

- Em thôi gây sự đi __ hấn ngồi phía dưới nói
 - Em tưởng ở đây chỉ có tầng lớp khá giả trở lên mới theo học ở đây chứ, ra thì...
 - Tôi nhắc nhở em cẩn thận lời nói của mình đấy __ giáo sư Ly nói
 - Em nói gì sai sao...nhìn lại đi, thì ra WORST không như lời đồn của nó
 - Đừng có đụng đến danh tiếng của nhạc viện __ hs1
 - Nó là đứa nào mà ăn nói hống hách vậy __ hs2
 - Đẹp mà chảnh bỏ mịa __ hs3
 - Cô định nghĩa được hai chữ “ rẻ tiền “ không __ nó nhìn Thiên Anh
 - Sao ? __ Thiên Anh hỏi lại
 - Nếu thang điểm là 30 thì bài “ Love is blue “ vừa rồi chỉ được 17 thôi....TRƯỢT __ nó nhấn mạnh từ trượt sau cùng
 - 17 điểm...hừ...cô nghĩ cô là ai mà có quyền nhận xét bài biểu diễn của tôi chứ __ Thiên Anh hét lớn
 - Em nói nhỏ thôi __ Ân kéo tay Anh nhắc nhở
 - Kỹ năng và hình thức chỉ được 14 điểm, còn phần cảm xúc chỉ có 3 điểm thôi __ nó phớt lờ câu nói của Thiên Anh nói tiếp
 - Rốt cuộc cô có hiểu gì về violin không vậy __ Anh quát lớn, một bài biểu diễn điểm cảm xúc là điểm quyết định vậy mà... __ cảm xúc chỉ có 3 điểm sao, cô có hiểu “ cảm thụ âm nhạc “ là gì không vậy
 - Con nhỏ đó nói cái gì vậy mà __ hs1
 - Tao chẳng hiểu...hà hà __ hs2
 - Nghĩ sao hỏi Lệ Băng của bọn mình câu đó chứ __ hs3
 - Điện chưa về trên núi nên nó không biết đó tụi mà __ hs4
- Thiên Anh bị những câu nói của đám học sinh làm cho quē độ, nói vậy là ý gì chứ. Khi học bên Mỹ chưa bao giờ cô ta đạt số điểm thấp như vậy, lần nào cũng trên 23 điểm. Vậy mà bây giờ có một con nhỏ mới gặp chẳng quen chẳng biết dám nhận xét bài diễn của mình như vậy hỏi sao không tức.
- “ Cảm thụ âm nhạc “ sao ...cô đã đưa gì vào bản nhạc của cô vậy __ nó hỏi
 - Một tình yêu đẹp, và sự chờ đợi __ Thiên Anh khoanh tay trước ngực nói cười đều với suy nghĩ ” cô có biết cô đang hỏi ai không vậy ” trong đầu
 - Hoàn toàn sai rồi __ nó đứng dậy nói
 - Sai ? ...cô có biết mình đang nói gì không vậy __ Thiên Anh ngỡ ngàng
 - Đó là một tình yêu buồn, sự chờ đợi của người con gái là vô vọng khi người con trai giữ kín chuyện mình mắc bệnh sắp chết và ra đi trong im lặng. Khi cô gái biết chuyện thì mọi thứ đã quá trễ rồi, đáng lẽ cô phải đưa sự tuyệt vọng của chờ đợi vào bài chứ không phải là một tình yêu đẹp. Màu xanh đó đã nhuộm đậm màu đỏ của máu rồi __ nó nói một lèo
 - Ồ, đây mới gọi là cảm thụ âm nhạc này __ một học sinh nói
 - ... __ Thiên Anh không biết phải nói gì lúc này nữa, thật sự cảm thấy rất khó chịu
 - Tốt, em cần tập luyện nhiều hơn để củng cố lại cảm xúc của mình nha __ giáo sư vỗ vai Thiên Anh
 - Còn bài của anh thì sao __ Ân nhìn nó
 - ...e hèm... __ nó né tránh câu hỏi của anh

- À...mình tiếp tục nói về vấn đề bảo quản dây đàn hôm trước đang nói dở dang nha....còn hai chỗ trống, hai em về chỗ của mình đi

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 9

9. Chương 9

Ân ngồi sau lưng cái ghế sau lưng nó, còn Thiên anh hậm hực ngồi cái ghế bên cạnh hắn. Nó lơ đãng nhìn ra khỏi cửa sổ, không chú ý lắm đến những gì giáo sư nói, nó đang suy nghĩ đến những gì anh muốn nói với nó qua bài độc tấu cello vừa nãy. Hết giờ nó vội vàng đứng dậy, nhưng lại bị Ân nắm vai ấn xuống ghế, anh đứng đối diện nhìn nó.

- Anh cần phải nói chuyện với em
- Để sau đi _ nó đứng dậy nhưng lại bị anh ấn xuống ghế
- Chuyện này không để sau được đâu, nói ngay bây giờ đi
- Anh Ân, về thôi _ Thiên Anh với hắn đứng ở cửa nói vọng vào
- Hai đứa về trước đi, anh có chút việc lát về sau _ Ân đứng bên trong nói
- ... _ nhân lúc anh quay mặt ra ngoài nó đứng dậy bỏ đi
- Không phải anh bảo cần nói chuyện với em sao _ anh kéo tay nó lại
- Buông ra coi _ nó vùng vằng

Anh tức giận kéo nó đẩy mạnh vào tường, rồi dùng hai tay giữ chặt hai tay nó ở trên đầu.

- Em tức giận gì chứ
- Không có, giờ thì buông ra đi _ nó trừng trừng nhìn anh
- Em có...giận gì anh thì nói ra đi, nếu cứ im lặng như vậy thì không giải quyết được nút thắt giữ hai ta đâu
- Đã bảo là không có...buông ra đi _ nó gắt lên
- ... _ anh hạ mặt thấp xuống sát mặt nó làm mặt nó đỏ ửng lên hoảng sợ
- Nếu đã đi thì sao còn về, không phải đã nói là sẽ không về nữa sao, đã vậy lúc về em không phải là người biết đầu tiên mà lại là người cuối cùng...còn nữa chính anh đã cắt đứt mọi liên lạc với em trước mà, em đã tưởng anh còn không biết ai có tên Chu Lệ Băng nữa chứ _ nó sợ sệt nhắm chặt hai mắt lại hét lớn
- ... _ anh mỉm cười nhìn nó âu yếm _ anh xin lỗi
- Hả? _ nó mở mắt ra thì mặt anh chỉ còn cách nó vài milimét thôi

Nó nhìn thấy nụ cười hiện hữu trên đôi môi kia thì tức giận khi bị anh lừa như vậy. Dùng hết sức rút tay về rồi đẩy anh tránh xa nó ra. Anh dám dùng cái chiêu đó để dụ dỗ nó nói ra hết, tự trách bản thân sao có thể ngu ngốc như vậy nó giận dùng dùng bỏ đi.

- Anh xin lỗi mà, anh không thể ngừng nhớ em, vì vậy anh mới không dám liên lạc với em mà _ anh đi theo sau nó nói
- _ nó không nói gì mà chỉ đi thẳng
- Thôi được rồi, đã có lúc anh muốn gọi nhưng sợ em giận nên anh đã không dám....em có thể kiểm tra thư nháp của anh, toàn là tin nhắn định gửi cho em thôi, nhưng anh chưa đủ can đảm để nhấn nút gửi _ anh cố giải thích

- _ nó vẫn chưa chịu dừng chân
- Cảm ơn vì vẫn đợi anh _ câu nói này đã có hiệu lực, nó đã dừng lại
- Dừng theo em nữa _ nó nói vồn vện 4 từ rồi lại bước đi tiếp làm anh hụt hững
- Bằng à, anh đã xin lỗi em rồi mà _ anh vẫn chạy theo sau nó
- Anh về đi, đừng có đi theo nữa mà _ nó nói
- Đến khi nào em mới chịu tha thứ cho anh đây, anh thật lòng rất xin lỗi em

Duyên vừa bước xuống cầu thang dẫn tới sảnh nhạc viện thì thấy Ân đang chạy theo xin lỗi nó nên rất khó chịu. Chưa bao giờ Ân chịu nhìn Duyên như một người con gái thật sự, trong mắt Ân Duyên chỉ như một đứa em gái mà thôi. Duyên thầm yêu Ân từ rất lâu rồi, nhưng mỗi khi Duyên định bày tỏ tình của mình thì Ân cứ kể chuyện về tình cảm của mình giành cho nó. Việc này khiến Duyên vô cùng tức giận, và không còn hứng thú để nói đến chuyện tình cảm của mình nữa. Nhìn theo nó đầy căm phẫn, tay Duyên nắm lại thành nắm đấm mắt rưng rưng nước mắt.

Nó về nhà với nụ cười trên môi, nó đã nghĩ nó sẽ không nói chuyện với anh nữa chứ, vậy mà bây giờ anh với nó lại đang dần trở về như trước. Bước vào nhà nó gặp mẹ nó đang ngồi xem ti vi trong phòng khách, tính đứng lại chào hỏi nhưng nó lại vội lướt qua coi như không nhìn thấy.

- Con còn giận mẹ sao _ mẹ nó nói
- _ nó bỗng đứng lại nghe mẹ nó nói
- Xin lỗi nếu đã làm con buồn _ mẹ nó không quay lại nhìn nó
- ... _ phớt lờ câu nói của mẹ, nó bước thẳng lên phòng
- Đến bao giờ con mới chịu nói chuyện với ta đây chứ _ mẹ nó đứng dậy nhìn nó khi nó bước đi

Để cặp trên bàn nó thả mình nằm xuống chiếc giường êm ái của mình với tâm hồn nặng trĩu. Nó không giận mẹ nó, chỉ là muốn biết mẹ nó có quan tâm yêu thương nó như người ta hay nói không. Hay với mẹ, mẹ chỉ có mỗi công việc thôi, ngoài công việc sự nghiệp của mẹ thì nó chỉ như một chất xúc tác để mẹ nó tiến xa hơn chẳng. Nghiêng mình úp mặt xuống gối với ý định ngăn cản những giọt nước mắt sắp trào ra, nó dần đi vào giấc ngủ mà chưa kịp thay đồ.

Hắn đang ở quán bar thì có một tên áo đen tới gần chỗ hắn ngồi và đưa cho hắn một túi hồ sơ.

- Theo như cậu yêu cầu, tôi đã tìm hiểu rõ hơn lần trước
- Có gì thay đổi không
- Khác hơn trước nhiều ạ
- Tốt....vậy anh đi được rồi
- Dạ

Khi tên đó đi hắn mở túi hồ sơ ra rút vài tờ giấy bên trong ra đọc, hắn cố gắng đọc hết những tờ giấy đó. Nhìn nét mặt biểu lộ trên khuôn mặt hắn, có vẻ như những điều hắn đang đọc không mấy dễ nuốt vào đầu.

- Chẳng lẽ mọi chuyện mình biết đều sai hết rồi sao

Hắn lật qua lật lại mấy tờ giấy để đọc lại lần nữa

- Thì ra chỉ là cái vỏ thôi sao....cô ta không phải như những gì mình nghĩ sao....
- Chu Lệ Băng...rất cuộc cô đã từng chịu những gì mà phải khổ sở như vậy hả

Hắn nhếch mép cười nửa miệng rồi cầm ly rượu trên bàn uống hết, tự châm ỳnh một điều thuốc, hắn đứng dậy bỏ đi, trên tay cầm túi hồ sơ theo mà ra ngoài với một cô em khiêu gọi trong tay.

- Ta đi đâu đây anh _ cô gái đó xoa xoa lồng ngực hắn

- Hơn 11 giờ rồi, cần phải ngủ lấy sức cho ngày mai chứ em __ hần cười
- Tới nhà em nhá....anh chưa tới nhà em lần nào
- Thích thì ta đi thôi, anh sẽ không để em bị thiệt đâu __ hần cúi xuống hôn lên trán cô gái đó
- Anh này...ngại quá à

+++

Nó hôm nay cố tình đi học sớm để tránh mặt mẹ nó, biết như vậy là không phải nhưng nó cần thêm thời gian. Đang nghĩ không biết mình có thật sự bất hạnh như những đứa bạn hay an ủi mình không, một gia đình giàu có nhưng nó lại không được hưởng một chút gì từ hai chữ “ yêu thương “ của gia đình. Thở dài nó bước vào trường, đúng là hôm nay nó đi học sớm thật, ở trường còn chưa có học sinh nào đi học.

- Làm gì đi học sớm vậy __ hần đứng đằng sau lên tiếng làm nó giật mình
- Phù... __ nó quay lại nhìn hần
- Giật mình hả, làm gì mờ ám...
- Nói cái gì vậy __ nó cắt ngang lời nói của hần

Hần cùng nó bước lên lớp cắt cặp, hình như tâm trạng hôm nay của hần không được vui, nó cảm thấy thế, trên khuôn mặt điển trai thường ngày không còn nét cười nữa. Nhưng nó cũng chẳng thể hỏi lý do là gì thấy thế nó quay lại chống tay lên bàn nhìn hần.

- Buồn sao __ nó hỏi
- Hả...à...đừng bận tâm
- Muốn lên sân thượng không, nghe đồn đón mặt trời mọc ở trên sân thượng có cảm giác hay lắm
- Đón mặt trời mọc sao
- Đi không __ nó cười
- Ờ...sao cũng được

Nó đứng dậy kéo hần đi, nó chủ động nắm tay hần kéo đi làm hần ngại đến đỏ cả mặt. Nó dường như vội vàng điều gì đó nên mới không để ý đến chuyện đó. Hần được không biết bao cô gái vuốt ve rồi vậy mà giờ bị nó nắm tay lại ngại là sao chứ. Hần cũng không biết tại sao nữa, con gái với hần gần như bị mất cảm giác hoàn toàn, vậy mà giờ lại bị mất cảm với nó là sao đây. Mở tung cửa sân thượng nó chạy tới lan can căng mắt nhìn mặt trời đang lên, hần cũng tiến lại gần nó. Nó lúc này, hần cảm thấy rất bình yên nơi nó, hình như nó không còn hỗn loạn như những ngày trước. Mỉm cười khi hần cố nhìn thẳng vào mặt nó thì lại bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt cản lại.

- Kia kìa __ nó chỉ tay vào tòa nhà cao cao phía xa
- Cái gì __ hần cố nheo mắt lại để nhìn rõ hơn nhưng không thấy
- Studio áo cưới kia kìa __ nó nói
- Không thấy, chói mắt quá __ hần đưa tay lên che mắt lại
- Không sao...khi nào thấy thì dắt người câu yêu nhất đến đây để chỉ cho họ xem nha __ nó nhìn hần cười
- Cô thấy gì
- Không biết
- Hả
- Tôi nghe mấy đứa nói khi mặt trời mà lọt vào cái hình trái tim trên studio kia sẽ hiện ra chữ gì đó mà những người yêu nhau sẽ hiểu, tôi đang cố nhìn để sau này có thể dẫn một người tới đây....nghe bảo nó rất ý nghĩa __ nó cười

Mở to mắt nhìn nụ cười trên môi của nó, ánh nắng mặt trời cũng cảm nhận được sự tinh khôi của nụ cười này hay sao mà tiếp phần làm rực rỡ nụ cười của nó hơn. Trước mắt hắn bây giờ không phải là Chu Lệ Băng khó gần lạnh lùng nữa, mà là một Chu Lệ Băng dịu dàng tỏa sáng. Hắn quên đi chuyện nó muốn chỉ cho hắn xem cái gì và việc sau này dẫn người yêu đến đây khi nó nhìn hắn cười. Bỗng nó nhắm mắt lại đưa tay lên dụi dụi mắt, rồi quay đi.

- Sao vậy __ hắn hỏi
- Có cái gì trong mắt tôi thì phải, đau quá __ nó nói
- Đưa tôi coi coi __ hắn kéo nó đối diện với mình
- Không sao đâu __ nó nói
- Im coi

Hắn giữ đầu nó lại, cúi thấp đầu xuống để xem cho kĩ. Nhẹ nhàng kéo hai mí mắt nó ra để xem, hắn thổi nhẹ nhẹ vào bên trong để bụi nó bay ra ngoài.

- Chị, cái gì kia __ Thiên Anh chỉ tay lên sân thượng
- Bọn nó đang hôn nhau thì phải __ Duyên nhìn lên
- Đúng là __ Thiên Anh nói rồi bước đi
- Hết đau chưa __ hắn hỏi nó
- Rồi __ nó dụi dụi mắt
- Xuống thôi __ nó quay lưng bỏ đi không quên nhìn lại phía studio một cái
- Ờ __ hắn theo nó đi xuống

Tới cửa hắn cũng quay lại nhìn, mong rằng sẽ thấy gì đó nhưng mặt trời chói quá hắn chẳng thấy gì cả. Khép cửa lại, hắn đi xuống cầu thang trở về lớp học. Việc nó bước vào lớp cùng với hắn làm Thiên Anh không thoải mái chút nào. Đúng là yêu quá hóa điên mà, người khác nhìn vào thì thấy bình thường bạn bè cùng lớp chẳng không đi cùng nhau được hả. Còn Thiên Anh, không có khái niệm tình bạn giữa trai gái vì vậy Anh nghĩ nó đang cướp hắn đi từ mình.

- Hai người mới đi đâu về vậy __ Thiên Anh hỏi khi nó ngồi vào chỗ của mình
- Tôi hỏi hai người mới đi đâu về mà __ tiếng hét của Anh làm mọi người chú ý tới nó và hắn nhiều hơn
- Em hỏi làm gì __ hắn nói
- Em mới là người có quyền đặt câu hỏi ở đây __ Anh nói
- Bọn anh mới từ sân thượng xuống __ hắn nói
- Cái gì __ Anh như không tin vào tai mình

Cổ nhớ lại chuyện lúc ở dưới sân trường mình nhìn thấy ở trên sân thượng, Thiên Anh như phát điên lên vậy.

- Hai người làm cái gì trên đó chứ
- Em bắt đầu để ý đến chuyện của người khác khi nào vậy __ hắn hỏi
- Trả lời đi __ Anh quát lên
- Chuyện gì nữa vậy __ hs1
- Không biết __ hs2
- Con nhỏ kia đánh đá quá __ hs3
- Tiểu thư con nhà giàu nó thế __ hs4

- Tao hỏi mày với anh Vĩ làm gì trên đó mà __ Anh cầm tay nó kéo nó đứng dậy đối diện với mình
- Cô muốn chúng tôi làm gì trên đó __ nó hỏi lại
- Chẳng lẽ hai người đã...đã...hôn nhau thật sao __ Anh nói
- Gì ? __ hs1
- Hôn nhau á __ hs2
- Chắc là thật rồi, chưa bao giờ thấy Bằng đi chung với ai ngoài anh Vương hết __ hs3
- Em nói cái gì vậy __ hấn nhìn thái độ của tụi học sinh
- Các em không nghe tiếng chuông vào lớp hả __ cô giáo bước vào
- Tôi không để yên cho cô đâu __ Anh nói rồi buông tay nó ra

Suốt buổi học nó cảm thấy không thoải mái khi cứ bị ánh nhìn soi mói của học sinh khác dòm ngó. Không biết cô ta đang nghĩ gì mà lại nói nó với hấn hôn nhau chứ, nó úp mặt xuống bàn ngủ để quên đi cái nhìn của tụi học sinh kia. Hấn nhìn nó bị oan như vậy thấy không vui, hấn quay qua tính nói chuyện với Anh nhưng cô ta lại tỏ thái độ không có chuyện gì khiến anh chẳng biết bắt đầu như thế nào hết. Hết giờ nó chẳng đợi học sinh xuống hết như trước mà lại đứng dậy ra khỏi lớp xuống nhà ăn trước. Chịu sao nổi cái ánh nhìn soi mói của mọi người chứ, bỏ qua những tia nhìn không ra gì đó cùng những lời nói không mấy lịch sự nó ép đôi chân mình bước nhanh hơn.

- Lệ Bằng __ Vương gọi nó khi mới xuống khỏi cầu thang hướng vào nhà ăn
- Lệ Bằng __ Ân gọi khi nó không nghe thấy tiếng gọi của Vương
- Con bé không nghe thấy sao __ Vương nhìn Ân
- ... __ Ân nhún vai như không biết rồi bước vào trong

Theo sau là Vương và Duyên, Duyên lại có ánh nhìn không tốt với nó, lúc nào cũng là nó hết. Nó ngồi vào cái bàn quen thuộc của mình rồi bắt đầu ăn, muốn ăn nhanh rồi biến khỏi đây chứ nó không thích cái đám antifan này xúu nào hết. Vương với Ân ngồi xuống bàn của nó, Duyên tính không ngồi cùng mà ngồi bàn khác như khi hấn với Thiên Anh tới ngồi xuống làm Duyên phải ngồi xuống theo. Đồng loạt có sự xuất hiện của những con người mình không thích làm nó phải ngược lên nhìn những vị khách đó.

- Cô...đứng dậy đi __ Thiên Anh nói

Ai cũng ngỡ ngàng nhìn Thiên Anh, trước hết bàn này là của nó nó không đuổi cô ta đi thì thôi chứ cô ta lấy đâu ra quyền lên tiếng đuổi người ta đi. Sau là thắc mắc lý do tại sao Thiên Anh lại nói vậy, biết là mối quan hệ của cả hai không tốt nhưng không phải tụi nó vẫn ngồi đây ăn cùng nhau được vài ngày rồi sao.

- Em lại tính làm gì nữa đây __ hấn nói
- Tôi nói cô đứng dậy đi, có cô tôi nuốt không nổi đâu __ Thiên Anh nói
- Chuyện gì xảy ra giữa hai đứa vậy __ Ân hỏi
- Cô ta biết em thích anh Vĩ mà cô ta dám....
- Nếu nuốt không nổi thì đừng nuốt nữa, để phần cơm đó lại cho người khác đi __ nó rút tai phone ra rồi nói
- Cái gì...
- Hai đứa bị sao vậy __ Ân nhìn nó
- Nhìn em làm gì, em làm gì sai sao __ nó nói
- Đứng dậy đi, cút khỏi bàn này đi __ Thiên Anh đứng dậy hét lớn
- Nếu cô không đứng dậy thì đừng có trách

- Hai người thôi đi có được không vậy __ hấn nói
 - Ngồi xuống đi __ Ân nhìn Thiên Anh
 - Vậy thì... __ nó đứng dậy __ cô ra chỗ khác mà ngồi, ngồi cùng bàn với cô tôi phải cố gắng lắm mới không nôn ra những thứ mới nuốt vào đấy
 - Mày... __ Thiên Anh giơ tay lên đánh nó một cái __ “ Chát “
 - Thiên Anh __ Ân nhìn Thiên Anh tức giận
 - Em làm gì vậy __ hấn nói
 - Lệ Băng __ Vương đứng dậy
 - Đúng là tiểu thư __ nó cười đều
 - Biến đi __ Thiên Anh nói
 - Thôi đi __ Ân quát lớn
 - Em cũng đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa có được không __ Ân nhìn nó
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 10

10. Chương 10

Sững sờ nó nhìn anh, anh nói nó sao, nó đổ thêm dầu vào lửa sao. Chỉ mất vài giây đứng hình nó đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng của mình. Bỏ qua cái nhìn của anh và mọi người, muốn nó đổ thêm dầu vào lửa sao, nếu đã có tiếng thì nó làm cho có miếng luôn. Cẩn chặt môi dưới nó cầm đĩa cơm của mình lên cao rồi thả xuống bàn cho nó vỡ tan tành làm mọi người đang ngồi ai cũng đứng dậy nhìn nó khó hiểu. Ân định đứng dậy bước qua kéo nó lại thì nó cầm luôn đĩa cơm của Thiên Anh lên.

- Em làm gì vậy __ Ân nói
- Cô...tính làm ...cái gì vậy __ Thiên Anh ấp úng
- Cô nói không nuốt cơm được mà __ nó giơ đĩa cơm lên cao
- Thả ra đi Băng __ Vương nói

Lúc nó đang lơ là Thiên Anh kéo tay nó rồi dè xuống bàn nơi chiếc đĩa bị bể trước đó. Khi Vương với hấn la lên thì lúc đó đã muộn mất rồi, tay nó bị mảnh sành trong chiếc đĩa bể cứa vào tay làm chảy máu. Tuy vết thương không sâu nhưng nhiều vết cắt khiến tay phải của nó chảy nhiều máu.

- Em không sao chứ __ Vương chụp cánh tay nó
- __ nó nhìn cánh tay với vũng máu dưới bàn
- Em... em... __ Thiên Anh nhìn nó
- Đi thôi __ Vương đưa nó tới phòng y tế
- Em không thấy mình hơi quá sao __ hấn kéo Anh đối diện với mình
- Em...em...không cố ý...đâu __ Thiên Anh run lên khi thấy máu
- Con bé cũng sợ mà, em thôi đi Vĩ __ Duyên nói đỡ cho Thiên Anh

Nó cũng hơi thất vọng khi người đang đi bên cạnh nó lúc này không phải anh mà là một người khác. Không phải mới hôm trước đây anh với nó đang làm lành sao, chưa đi tới đâu mà đã có chuyện xảy ra rồi. Có khi nào anh đã thay đổi rồi không, thay đổi không còn là anh nữa mà là một người khác chỉ mang cái xác Hoài

Ân thôi. Thở dài để gạt hết những suy nghĩ đó ra khỏi đầu nó nhìn xuống cánh tay chảy máu của mình, rồi nghĩ đến việc vằm vĩ có khó khăn hay không. Được bằng bó cẩn thận, nó ở lại phòng y tế nghỉ ngơi thay vì phải đi lên lớp.

- Em không sao chứ __ Vương hỏi
- Em ổn rồi __ nó nói
- Có chuyện gì vậy __ Vương hỏi nhưng không nghĩ nó sẽ trả lời
- Nếu em không muốn....
- Thiên Anh hiểu lầm chuyện gì đó, cô ta nói Khôi Vĩ hôn em trên sân thượng, chẳng hiểu cô ta nghe ai nói gì nữa __ nó nói
- Thằng nhóc đó hôn em thật sao __ Vương hốt hoảng
- Anh bị gì vậy, cả anh cũng vậy sao __ nó nhìn anh
- Không...chỉ là... __ Vương cười, thấy nó biểu hiện như vậy khiến anh tin điều đó không phải sự thật

Khi nó đi, mọi người cũng đứng dậy bỏ đi hết, vì sợ liên lụy, người ta hay nói chó mèo đánh nhau ruồi muỗi chết mà. Ân đã đưa tay ra đỡ nó nhưng Vương nhanh hơn anh một bước, tay anh chạm vào tay nó sau Vương điều đó làm anh rút tay lại. Ân hiểu cái nhìn của nó muốn nói gì, có lẽ nó thật vọng về anh lắm, những anh hiểu Thiên Anh. Đã quen biết nhau như anh em ruột thịt trong nhà hơn 5 năm, con bé không phải là người vô duyên vô cớ gây chuyện với người khác, chắc chắn có uẩn khúc gì đó trong chuyện này.

- Đã xảy ra chuyện gì mà em lại như vậy hả Thiên Anh __ Ân từ tốn hỏi chuyện
- Em... __ Thiên Anh lo lắng nhìn Ân __ chỉ vì em tức giận quá, em không thể chịu được khi con nhỏ đó cứ lượn lờ trước mắt em và anh Vĩ hết
- Gì nữa __ hấn cáu
- Không phải anh với nó đã làm chuyện đó trên sân thượng sao, xét cho cùng nó cũng chỉ là một đứa rẻ tiền ham của lạ thôi còn anh chỉ vì thấy cô ta là của lạ ngon miệng nên mới thế chứ gì __ Thiên Anh hét lên
- Chuyện đó là chuyện gì __ Duyên hỏi ngay
- Chị nhớ hồi sáng em chỉ cho chị cái cặp trên sân thượng không, đó là nó với anh Vĩ đó __ Anh nhìn Duyên
- Là hai người sao __ Duyên nhìn hấn __ hai người đã hôn nhau trên đó sao
- Hôn nhau ? __ Ân hỏi
- Hai người nói nhảm cái gì vậy, ai hôn ai, hôn gì mà hôn chứ __ hấn cười đều
- Chính mắt em đã thấy anh cúi mặt xuống sát mặt nó, anh thêm thứ rẻ tiền vậy sao
- Em thôi gọi người khác là rẻ tiền đi, em biết gì mà nói chứ __ hấn cáu
- Anh thì biết rõ lắm phải không __ Thiên Anh cười __ thật đáng xấu hổ mà
- Hai đứa...đã làm như vậy sao __ Ân nhìn hấn
- Anh à, không phải, chỉ vì có cái gì đó bay vào mắt Băng nên em mới cúi xuống để thổi nó ra cho cô ấy thôi, tụi em không hề __ hấn nói
- Vậy sao __ Ân có vẻ không tin lắm
- Lý do hay lắm __ Thiên Anh nói
- Bực bội mà, muốn ở đây học tập cho đảng hoàng thì em đem cái tính tiểu thư của mình về Mỹ đi __ nói rồi hấn bỏ đi

Ân cũng đứng dậy bỏ đi, anh thắc mắc rằng hẳn có nói thật không. Mối quan hệ của tụi nó đơn thuần là bạn bè thôi sao, liệu có thứ gì gọi là tình bạn giữa một trai một gái không. Ân đi tới phòng y tế mong rằng sẽ gặp nó ở đó, Vương chắc sẽ không đưa nó đi bệnh viện đâu. Tự cười khen ngợi suy nghĩ của mình, anh mở cửa bước vào. Không có ai hết, chỉ có một giường bệnh được kéo rèm lại thôi. Anh tiến lại gần mở rèm ra, bị làm phiền nó ngồi dậy nhìn anh.

- Em sao rồi __ anh ngồi xuống giường
- Không sao __ nó nhìn anh
- À...anh đã nghe nói...chuyện...
- Không có, chẳng có gì hết __ nó cắt lời anh
- Anh cũng nghĩ như vậy, anh tin em mà __ anh cười
- Trước khi đến anh đã không tin, anh đã nghĩ em với hân hôn nhau thật sao...dù sao thêm một người tin cũng chẳng sao, hình như cả trường ai cũng biết, nhanh thật __ nó thở dài
- ... __ nó nói đúng khiến anh cảm thấy có lỗi
- Có vẻ anh rất hiểu Thiên Anh __ nó muốn xác minh lại
- Con bé như em gái anh vậy, tụi anh quen nhau được hơn 5 năm rồi, từ khi anh qua đó tới giờ....con bé cũng tội nghiệp lắm, nó...
- Hiểu vậy được rồi __ nó không muốn nghe nữa
- Em giận anh sao
- Không có... __ nó nhìn anh hồi lâu __ nếu không còn chuyện gì thì em ngủ một lát

Sau sân thể dục

Có một đám con gái đang trao nhau những cốc tiền dày cộm.

- Tao muốn bọn mày dạy cho nó một bài học
- Nó đã làm gì tụi mày mà mày gọi tụi tao giải quyết nó, Lệ Băng không phải rất tốt bụng sao __ một đứa trong đám còn đồ nói
- Tụi mày làm không __ cô gái kia cấu gắt
- Tiền mà... __ đứa con gái đó cầm cốc tiền đứng đưa trước mặt

Nói xong đám con đồ quay gót bỏ đi, chỉ còn một mình cô gái kia đứng đó với nụ cười đầy ác ý trên môi

- Cảm ơn chị đã giúp, đúng thật em chẳng thể làm gì nó cả
- Chị cũng ghét nó mà em
- Lúc nào mấy anh cũng đứng một bên bảo vệ cho nó hết, nghĩ tới là thấy bực rồi

Cả buổi chiều nó nằm ngủ dưới này mà quên không lên lớp, khi nó tỉnh giấc thì trời cũng hơi xế chiều. Nó xuống khỏi giường, tới gần cửa sổ hít thở khí trời một chút rồi mới lên lớp. Nó ghé vào nhà vệ sinh một chút rồi mới lên lớp, tính rửa cái mặt cho tỉnh táo chuẩn bị tinh thần đấu tranh với đám học sinh lăm chuyen. Lúc nó vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, đang đứng rửa tay thì bị một ai đó bịt mắt khiến nó hoảng sợ. Chẳng nói chẳng rằng gì hết nó bị đánh tới tấp, nó bị đập và đá nhiều phát vào người. Còn có đứa kéo tóc nó nữa, đầu nó đau buốt. Nó gần như không còn sức để chống cự nữa, nằm xoải ra thì đám kia mới chịu dừng tay.

- Đủ rồi, dừng tay đi __ đứa cầm đầu nói
- Các...người...là ai __ nó nói nặng nhọc
- Thấy có lỗi thiệt __ một đứa con gái lên tiếng phớt lờ câu hỏi của nó
- Tao thấy sợ đứa nào đẹp lắm mày, tâm hồn ác quỷ mà __ một đứa khác nói

- Con nhỏ du học sinh đó tao cứ tưởng hiền lành lắm chứ
- Đừng bao giờ đụng vào thứ gì của bọn nó, chắc chẳng ai biết nó đã từng làm chuyện gì đâu nhỉ
- Đi thôi __ đưa cầm đầu nói
- Thôi đi

Nó không còn sức để ngồi dậy nữa, đau nhức toàn thân nó chỉ ước nó đi thẳng về lớp luôn chứ đừng ghé vào đây. Nó đoán được ai đứng sau chuyện này, chẳng lẽ nó bị bọn họ ghét nhiều vậy sao. Có ai không...Ân, anh đang ở đâu, cứu em với...nó gào lên trong tiềm thức, rồi lịm dần lịm dần. Nó không bị gì nặng hết, chẳng qua chống cự với những đòn đánh của đám côn đồ kia khiến nó mệt mà ngất đi thôi.

- Con bé đâu __ Vương đứng trước cửa lớp nó hỏi
- Chưa về lớp __ hấn lắc đầu
- Nó cũng không có dưới phòng y tế...về rồi sao
- Cặp với đàn còn ở đây mà __ hấn nhìn vào bàn của nó
- Có chuyện gì sao __ Vương hốt hoảng

Hấn với Vương chia nhau ra tìm nó, đang tìm thì gặp Ân, hấn đã kể qua chuyện nó không quay về lớp cũng không có ở phòng y tế làm Ân lo lắng. Cả anh cũng nhập cuộc để tìm kiếm nó.

- Gọi cho con bé được không __ Ân hỏi
- Đổ chuông nhưng không bắt máy __ Vương nói
- Còn chỗ nào chưa tìm không __ Ân hỏi hấn
- Còn nhà vệ sinh thôi __ hấn nói
- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy __ Ân ôm đầu mình vò tóc
- Mà còn hỏi sao... __ Vương nói
- Ý mà là sao, mà nói tao làm ra chuyện này sao __ Ân sừng cò lên đòi đánh Vương
- Hai anh thôi đi, giờ đâu phải lúc nói chuyện đó __ hấn chen vào can lại
- Khỉ thật __ Ân quay lại đã vào cái thùng rác gần đó
- Bắt máy đi...bắt máy đi mà __ Vương cầm điện thoại trên tay

Vẫn không có người bắt máy ở đầu dây bên kia, Vương bực bội mà chửi thề vài câu. Cho đến khi hấn la lên mọi người mới chú ý.

- Lệ Băng __ hấn đứng lên nhìn cái dáng nhỏ con đang tiến lại gần chỗ bọn hấn đang đứng
- Đâu __ Vương hỏi
- Kia kia __ hấn chạy lại chỗ nó
- Lệ Băng __ Ân cũng chạy theo

Với bộ dạng khó coi, đồng phục thì vừa bẩn vừa xộc xịch, đầu tóc thì rối bù lên, mặt mày thì máu me bết bết, nó lết tới. Hấn chạy tới trước nên đã đưa tay ra đỡ nó, làm Ân với Vương ngạc nhiên.

- Em bị sao vậy __ Ân hỏi
- Có chuyện gì rồi sao __ Vương hỏi
- Rốt cuộc ai đã làm chuyện này, nói anh biết đi __ Ân lại hỏi tiếp
- Có cần đi bệnh viện không, anh đưa em đi __ Vương cũng không chịu thua Ân câu nào
- Em muốn về nhà __ nó nói

- Tôi đưa cô về __ hấn đỡ nó đi
- Để anh... __ Ân với Vương cùng nói nhưng hấn với nó đã đi mất rồi

Hấn đưa nó tới cổng mà không dám đỡ nó vào trong nhà, nhờ trong nhà có ai thì hấn chẳng biết ăn nói sao hết. Nó chẳng nói gì về chuyện đó, cũng như không cảm ơn vì hấn đã đưa nó về mà chỉ bước thẳng vào nhà. Trong nhà giờ này không có ai hết, mẹ nó đi làm chưa về, cô giúp việc cũng về nhà rồi, ngôi nhà trở nên vắng tanh hiu quạnh. Nó lên phòng đóng cửa lại rồi nhìn mình với bộ dạng nhếch nhác trong gương nó bật cười ha hả.

- Là mấy người bắt đầu cuộc chơi trước phải không
- Đã vậy thì đừng có trách tôi, tôi đã cảnh cáo mấy người đừng có đụng đến tôi rồi mà
- Con bé du học sinh mà dám cón đồ kia nói là cô phải không Thiên Anh
- Nếu thích tôi sẽ chơi với cô

Nó đứng nói chuyện với mình trong gương một hồi thì vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ rồi trở ra bôi thuốc lên những vết thương mới. Nó xuyết xoa khi cánh tay nó cứ rướm rướm máu hoai mà không bớt. Nhìn mình trong gương với bộ dạng sạch sẽ hơn lúc này nó mới phát hiện trên mặt nó có nhiều vết rách chắc để lại sẹo. Nhưng nó cho qua chuyện đó, có thêm vài cái sẹo cũng không sao. Thả mình xuống giường nó kéo mền trùm kín mít, hôm nay nó sẽ không đi học, người nó ê ẩm không tả được, lét tới đó chỉ tổ làm ấy đũa kia lo lắng thêm thôi. Thế là nó quyết định nghỉ học, ở nhà ngủ.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 11

11. Chương 11

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy với tâm trạng không khá hơn là mấy, cánh tay nó nhức buốt, chắc nó phải xuống phòng y tế một lần nữa ngày hôm nay. Thay đồng phục, nó bôi thuốc rồi băng bó kĩ lại những vết thương của mình xong xuôi nó bước xuống nhà.

- Hôm qua con đã không đến trung tâm học __ mẹ nó ngồi trong bếp nói
- Hôm nay mẹ ở nhà sao __ nó hỏi
- Con trả lời câu hỏi của ta đi __ mẹ nó bắt đầu lớn tiếng __ mẹ đã phải bỏ bao nhiêu tiền và công sức mới xin cho con được học ở đó mà tại sao lại không đi học hả
- Con đi học đây __ nó chẳng thèm để ý tới câu nói của mẹ nó

Với nó mọi chuyện luôn luôn được sắp đặt sẵn rồi, có như thế nào kết quả vẫn như vậy thôi, dù tương lai là điều không ai đoán và biết trước nhưng nó thì đang mừng tựa ra khung cảnh của mình sau một năm nữa. Sinh viên năm nhất của trường đại học y lớn nhất nước, phần đầu dành được học bổng để đi du học trong năm thứ 2, sau 4 năm học tập bên kia rồi quay về ngồi vào cái ghế giám đốc của mẹ nó. Dự đại nhạc hội trong năm nay nó phải là người đạt giải, như thế mới hoàn thành ước nguyện của ba nó, biến nó thành một tay violin nổi tiếng nhỏ tuổi nhất thế giới từ trước tới nay. Còn cái gì có thể xen ngang vào tương lai của nó nữa chứ.

- Lệ Bằng __ Ân gọi nó khi nó mới bước tới cổng trường
- ... __ nó dừng lại nghe anh nói
- Em không sao chứ __ Ân nhìn bộ dạng dán băng cá nhân lung tung trên mặt trên tay nó lo lắng
- Chưa chết được __ nó trả lời cộc lốc
- Chuyện hôm qua....anh không cố ý nói em như vậy đâu

- Em hiểu, em đang tự hỏi anh có phải là Lý Hoài Ân mà em biết
- Em nói vậy là ý gì
- Con người mà, ai mà không thay đổi....kể cả những người anh thân thiết
- Em nói gì anh không hiểu
- Em đi đây __ nó quay gót bước đi vào trường mà không nói thêm lời nào nữa

Cả đêm hôm qua nó đã nằm suy nghĩ rất nhiều, có nên bỏ qua cho Thiên Anh không, cứ vờ như không biết gì là được mà. Nhưng nếu bỏ qua cô ta sẽ gây ra cho nó bao nhiêu rắc rối nữa cơ chứ. Đang ngồi nhìn ra cửa sổ suy nghĩ vu vơ thì tiếng động lạ làm nó quay lại. Đó là tiếng giậm chân lên ghế, cái ghế bên cạnh nó, và người gây ra tiếng động đó không ai khác là Thiên Anh. Cô ta đang ngồi trên bàn nó đặt chân lên ghế mà giậm, nó ghét nhất đứa nào ngồi lên bàn nó, chẳng khác đang xem thường nó vậy.

- Xuống đi __ nó nhìn Thiên Anh
- Nghe nói cô bị đánh hội đồng sao __ Thiên Anh bỏ qua câu nói của nó
- Cảm ơn đã quan tâm __ nó nói
- Lệ Băng bị đánh sao __ hs1
- Ôi trời ơi, ai giám làm chuyện này vậy __ hs2
- Nếu biết đứa đó là ai thì chắc nó không sống được rồi __ hs3
- Ăn ở như thế nào mà lại bị đánh hội đồng chứ __ Thiên Anh thối thối mấy ngón tay của mình
- Tôi không thích nói một câu hai lần đâu, vì vậy mau xuống đi __ nó nói
- Nếu không thì sao, mày nghĩ mày đang uy hiếp ai vậy __ Thiên Anh đổi giọng ngay tức khắc
- Là cô bắt đầu cuộc chơi mà, phải không __ nó nơ nụ cười đẹp như thiên thần

Đứng dậy dùng hai tay xô mạnh Thiên Anh xuống làm cô ta té bật ngửa ra sau, cả lớp được một phen cười âm ỉ, trước giờ nó chưa đụng tới ai Thiên Anh là trường hợp đầu tiên. Bị cả lớp cười Thiên Anh tức đến đỏ mặt, mọi người còn có thể thấy hai má ửng hồng của cô ta sau lớp phấn dày cộm nữa mà.

- Sao mày dám __ Thiên Anh vội đứng dậy chụp tóc nó
- Đùng đánh nhau theo kiểu mèo cào như vậy chứ __ nó né được cánh tay đó
- Tao sẽ không để yên ày đâu __ Thiên Anh lao tới nó
- Rồi sao __ nó cũng không chịu thua mà lao tới
- Đánh đi...đánh đi...đánh đi __ tiếng cổ vũ của học sinh trong lớp
- Cái loại chỉ biết làm lãng phí tài nguyên như cô thì có tư cách gì mà đe dọa tôi, nói cho cô biết, lớp phần dày này không làm cô có thêm tư cách đâu __ nó nói khi hai đứa đang đứng ném cho nhau những ánh nhìn xoẹt lửa
- ... __ Thiên Anh bị nó xỉ nhục trước nhiều người nên không còn gì để nói
- À...quên mất một chuyện quan trọng, là cô đã sai người đánh tôi trong nhà vệ sinh đúng không, lớn rồi sao chơi kì vậy __ nó tiến lại gần Anh
- Tôi...tôi...làm...gì có chứ...ai nói với mày là tao thuê người đánh mày chứ __ Anh vội chối khi nhận được những cái nhìn và chỉ chỗ không tôn trọng của học sinh cùng lớp
- Vậy chẳng tôi nghe lầm, “ con bé du học sinh “ ...chẳng nhầm ta __ nó ra bộ đang suy nghĩ trước mặt Thiên Anh
- Mày không có chứng cứ gì thì đừng có đổ tội cho tao __ Thiên Anh hét lớn
- Vậy muốn có chứng cứ không __ nó chồm tới

- “ Chát “ _ Thiên Anh sợ hãi mà tát thẳng vào mặt nó

- Là cô bắt đầu trước, tôi không phải đưa hiền lành mà để mấy người bắt nạt đâu

Nó vừa dứt lời thì liền xông tới đưa thẳng tay ra tát Thiên Anh một cái còn đau hơn cái tát Thiên Anh tát nó, mắt nó nhìn Thiên Anh vô hồn vẻ mặt toát ra sự lạnh lùng khiến mọi người xung quanh hoảng sợ. Hắn vừa bước vào thì thấy nó tát Thiên Anh liền chạy tới can ngăn, mặc dù không biết chuyện gì nhưng nó là người đánh Thiên Anh không có chuyện gì lại động tay động chân thế cả.

- Cô làm gì vậy _ hắn kéo Thiên Anh ra sau lưng mình

- Anh...nó đánh em _ Thiên Anh không nhẽo

- Cô không thấy mình hơi quá sao, sao phải đánh người kia chứ tôi biết giữa hai người có quan hệ không được tốt nhưng có cần thiết ra tay như vậy không _ hắn quát lớn vào mặt nó

- Cậu tò mò lắm sao _ nó nhìn hắn _ vậy hỏi thử cô ta đã làm gì đi

- Cô nói vậy là ý gì... _ hắn nhìn Thiên Anh nhưng cô ta lắc đầu như không biết gì

- Mấy người giống nhau cả thôi _ nó nói rồi quay lưng bỏ đi

- Chuyện gì vậy _ hắn quay lại hỏi Thiên Anh

- Em không biết, cô ta hung dữ rồi lao tới đánh em vậy đó

- Xì xầm...xì xầm... _ học sinh trong lớp nói nhỏ với nhau càng khiến hắn tò mò hơn

- Anh phải bắt cô ta xin lỗi em, em đâu làm gì mà bị đánh chứ, còn bị đánh trước bao nhiêu người, mất thể diện quá _ Anh không nhẽo

Nó đã không quay lại lớp vào tiết học đó, hắn có chút lo lắng nhưng lại tức giận nhiều hơn. Gây chuyện với người khác còn vô duyên vô cớ đánh người sao phải bỏ đi, đáng lẽ người bỏ đi phải là hắn hay Thiên Anh mới đúng, làm như mình vô can vậy. Hắn nghĩ thế nên liền gạt nó ra khỏi bộ óc của mình chăm chú nghe giáo viên giảng bài.

- Cúp tiết sao _ Ân hỏi nó khi anh thấy nó đang ngồi trên cầu thang đường lên sân thượng

- Ủ _ nó trả lời cộc lốc

- Có chuyện gì sao _ anh hỏi

- Một chút _ nó nói nhưng không nhìn anh

- Kể anh nghe được không _ anh ngồi xuống cạnh nó

- Em nói anh có tin không _ nó nhìn anh, và nhận được cái nhún vai của anh

- Nếu em nói Thiên Anh chính là người thuê bọn học sinh nữ đánh em trong nhà vệ sinh thì anh tin không _ nó nói

- Làm sao có thể, con bé không phải người như vậy, với lại nó mới về việt nam quen biết ai đâu mà thuê người kia chứ, chắc em giận quá nên nghĩ con bé làm à....anh dám chắc không phải con bé đâu _ Ân nói một lèo nhìn nó cười

- Anh đâu có tin _ nó đứng dậy _ nếu không tin thì ngay từ đầu đừng có hỏi, điều đó làm người kẻ thất vọng đấy _ nói rồi nó bước đi xuống cầu thang

Ở nhà ăn

Nó vẫn ngồi ở cái bàn quen thuộc với Vương, hôm nay anh xuống sớm nên có thể ngồi với nó được một lát trước khi đám người kia tới. Nó một tai đeo headphone một tai nghe anh nói chuyện, anh với nó đang bàn về bài diễn tấu sắp diễn ra, thì bỗng anh đổi chủ đề.

- Mẹ biết bộ dạng của em như vậy chưa _ anh hỏi

- Chưa

- Những cái đó __ anh chỉ tay lên mặt anh vẽ vẽ theo vị trí vết thương của nó __ chắc sẽ không có sẹo chứ
- Chắc có __ nó nhìn anh
- Hajzzzzzz __ anh thở dài __ rốt cuộc là chuyện gì vậy
- Thiên Anh là người đứng sau chuyện này, cô ta đã thuê đám học sinh nữ đó đánh em, chính miệng những cô gái đó nói...họ bảo con nhỏ du học sinh, mà du học sinh của học viện mình chỉ có mình cô ta thôi __ nó nói chắc nịch
- Ôi trời, chuyện gì khiến con bé làm vậy chứ __ anh hỏi nó
- ... __ nó chỉ lắc đầu và anh xem đó như câu trả lời
- Cô hãy xin lỗi Thiên Anh đi __ hấn tiến lại gần bàn nó

Nó quay lại nhìn hấn, sau lưng hấn là Thiên Anh và Duyên, trên môi hai người đang hiện diện hai nụ cười đầy thỏa mãn. Ân cũng vừa mới tới khi thấy hấn lớn tiếng với nó.

- Vậy ai sẽ xin lỗi tôi đây, cậu sẽ làm thay cô ta chứ __ nó chỉ tay về Thiên Anh
- Tôi làm gì cô mà phải xin lỗi, người phải xin lỗi là cô mới đúng __ Anh hét lớn
- Mau xin lỗi đi, không phải cô đã tát con bé sao __ hấn nói

Mặc dù hấn không muốn nhưng hấn phải làm, Thiên Anh không khác gì em gái của hấn, anh có trách nhiệm phải bảo vệ con bé. Vả lại chính mắt hấn đã thấy nó tát Thiên Anh mà không có sự chống cự nào xuất phát từ con bé càng làm hấn tin Thiên Anh hơn.

- Bồi thường danh dự cho tôi thì tôi sẽ nghĩ đến chuyện xin lỗi cô __ nó nói
- Danh dự gì chứ...tôi làm gì mà cô nói như vậy __ Thiên Anh nói
- Không phải cô là người đã nói tôi với cậu ta hôn nhau trên sân thượng làm mọi người nhìn tôi với con mắt khác sao....cô biết cảm giác bị hiểu lầm là gì không
- Chuyện đó...nếu....chuyện đó...hai người không làm thì thôi, tôi không cần bồi thường gì hết
- Vậy sao __ nó cười đều rồi bỏ đi
- Xin lỗi rồi hẵng đi __ hấn giữ tay nó lại
- Tôi đã nói rồi, bồi thường thì sẽ xin lỗi __ nó nói

Ân tiến lại gần nó rồi nhẹ nhàng nhanh chóng đưa một tay ra sau đầu nó mà ép chặt đầu nó vào anh, anh cúi xuống hôn lên môi nó. Nhắm mắt lại, anh cố gắng ghi nhớ cái khoảng khắc này. Anh không biết anh có còn cơ hội để ở cạnh nó như vậy nữa không, vì vậy anh phải ghi nhớ tất cả những lúc ở cạnh nó. Nó mở to mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên, ai cũng ngạc nhiên khi anh làm như vậy chỉ có Duyên với Vương là thấy khó chịu. Cánh tay hấn đang giữ nó lại dần dần được buông ra. Ân từ từ đứng thẳng người nhìn nó cười âu yếm.

- Từ nay sẽ không có lời đồn nào nữa đâu , Chu Lệ Băng em là của Lý Hoài Ân anh __ anh nói nhưng nó vẫn chưa khỏi bàng hoàng
- Mà làm cái trò gì vậy __ Vương nhăn nhó nói
- Hai người đang diễn tuồng sao __ Duyên thả chiếc đĩa đang cầm xuống rồi quay gót bỏ đi
- Chị...chị Duyên __ Thiên Anh chạy tới đặt chiếc đĩa lên bàn rồi chạy theo Duyên
- Hết chịu nổi __ Vương nói
- Vậy để anh xin lỗi Thiên Anh thay con bé nhá __ Ân nhìn hấn
- Thôi bỏ đi __ hấn nói rồi ngồi xuống bàn

- Em đi đây __ nó nói rồi bỏ đi thật nhanh

Duyên đi thẳng một mạch ra tới sân sau trường thì dừng lại hét lớn, còn khóc nức nở, Thiên Anh vỗ vai an ủi Duyên.

- Chị sao vậy __ Thiên Anh hỏi

- Sao anh Ân có thể làm như vậy trước mặt chị chứ...anh ấy biết rõ chị yêu anh ấy mà....chưa bao giờ anh chịu nhìn về phía chị dù chỉ một lần....tất cả là tại con nhỏ đáng ghét đó....aaaaaaaaaaaaaaaa chị ghét nó, hức...chị ghét nó

- Chị bình tĩnh đi....em cũng ghét nó như chị thôi

- Chị ghét nó....chị ghét nó...huh u __ Duyên khóc nức nở

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 12

12. Chương 12

Nó đã không đến nhạc viện vài ngày nay khiến ba nó vô cùng tức giận, hôm nay nó đến nhạc viện thì đúng là không thể nào thoát nổi cơn thịnh nộ của ba nó rồi. Nó đang ngồi trong lớp thì ba nó mở cửa bước vào gọi nó lên phòng hiệu trưởng ngay lập tức khiến mọi người thắc mắc. Nó đi theo ba nó lên thẳng phòng hiệu trưởng mà chẳng nói câu nào.

- Con đã không tới nhạc viện luyện tập mấy hôm nay __ ba nó ngồi xuống ghế nói

- Con xin lỗi, mấy hôm nay con bị sốt __ nó nói

- Có lý do khác không __ ba nó bắt đầu lớn tiếng

- Con....

- Ở nhà cũng không luyện tập phải không, tại sao con vẫn không chịu nghe lời ta....đại nhạc hội sắp tới con sẽ ra sao nếu con cứ lười biếng như vậy hả __ ba nó quát lớn

- Con sẽ luyện tập chăm chỉ cho đại nhạc hội sắp tới __ nó nói

- Làm đi rồi hãy nói __ ba nó quát lớn làm nó giật mình

- Đại nhạc hội lần thứ 12 này sẽ được tổ chức tại nhạc viện WORST, vì vậy đừng làm ta mất mặt __ ba nó nói

- Con sẽ luyện tập chăm chỉ __ nó cúi đầu nói

- Đừng phạm thêm một sai lầm nào nữa...dù có đánh đổi cả tính mạng con cũng phải đoạt giải nhất trong kỳ đại nhạc hội này...nhất định phải là con....con nghe rõ chưa __ ba nó quay lưng lại với nó

- Con biết rồi, thưa ba __ nó nói rồi cúi đầu chào ba nó ra về

Bước đi như người mất hồn, nó chẳng muốn quay lại lớp nữa, quay lại để mấy đứa hời hợt này nọ hay sao, nó thấy đau đầu lắm rồi. Nó cũng biết đại nhạc hội sắp tới sẽ được diễn ra tại WORST nhưng chưa chắc chắn, đến giờ nỗi lo lắng của nó lại tăng lên gấp bội. Có thể nói tài chơi violin của nó có thể không ai địch lại, nhưng nó vẫn lo lắng, dạo này nó lơ là quá rồi. Đứng trên ban công nhìn xuống sân nhạc viện nó hít thở sâu rồi quay về lớp thu dọn đồ đạc rồi về nhà.

- Bâng....Bâng __ San gọi nó khi nó đi xuống cầu thang dẫn tới khoa hiện đại

- Ủa...Linh San __ nó quay lại thì thấy San đang chạy lại chỗ nó

- Phù....nghe nói ông ấy gọi bạn lên phòng hiệu trưởng hả __ San hỏi

- Hai đứa kia đâu rồi __ nó nhìn xung quanh
 - Trả lời đi, đừng có đánh trống lảng __ San nói
 - Ờ....thì dặn dò vài chuyện thôi __ nó nói
 - Phét, nghe mấy đứa lớp bộ dây nói mặt ông ấy hầm hầm rất tức giận __ San nói
 - Cô có quan hệ gì với hiệu trưởng __ tiếng Thiên Anh phát ra phía sau lưng nó
 - Cô hỏi làm gì __ San nói
 - Im mồm đi __ Thiên Anh nói
 - Con kia...mày nói ai vậy __ San đòi xông tới
 - Bỏ đi, loại như cô ta mình không cần nhiều lời đâu __ nó cản Linh San
 - Để tôi nghĩ xem....loại rẻ tiền như cô có khi nào quan hệ như là loại gái quán bar với ông già đã ly dị đó không __ Thiên Anh cười mỉa mai nó
- “ Chát “ __ nó thẳng tay tát Thiên Anh một cái, ánh mắt nó nhìn Thiên Anh như muốn thiêu đốt tất cả vậy. Ai cũng có thể xỉ nhục nó, có thể nói nó không ra gì nhưng không ai có quyền đụng chạm đến gia đình nó, ba má nó. Nó không bao giờ tha thứ cho ai dám nói một lời, à không nữa lời xúc phạm họ. Khi đó hấn với Ân vừa bước tới, làm hai người ngạc nhiên.
- Cô lại đánh con bé nữa __ hấn chạy tới đẩy nó ra làm nó hụt chân mà ngã ra sau
 - Bằng __ San đỡ nó cũng té
 - Sao cứ phải đụng tay đụng chân với con bé vậy __ hấn cau có với nó
 - Thích __ nó đứng dậy nói
 - Thích ?
 - Em bị sao vậy Bằng __ Ân nhăn mày nhìn nó
 - Muốn thì sao hai người không hỏi con quỷ kia kìa __ San chỉ tay vào Thiên Anh hét lớn __ nghĩ sao nói người khác là gái quán bar chứ, cô ta nghĩ sao mà nói người khác là gái quán bar, còn nói những lời lẽ không hay về mối quan hệ cha con của Lê Bằng chứ
 - Tôi nói cho cô biết....tôi không sao, nhưng tôi cấm cô không được phép xúc phạm ba mẹ tôi, nếu còn một lần nào nữa thì một cái tát không đủ cho cô đâu __ nó nói rồi kéo tay Linh San đi
 - Bằng à __ Ân kéo tay nó lại khi nó đi ngang qua anh
 - Buông ra __ nó hất tay Ân ra
 - Bằng à __ anh gọi theo khi nó bỏ đi
 - Em đã nói vậy với cô ấy sao __ hấn kéo Thiên Anh lại đối diện với mình
 - Em...tại em hỏi mà cô ta không nói __ Thiên Anh nói
 - Sao em có thể nói một người không quen biết như vậy chứ __ hấn quát
 - Anh thôi đi, rốt cuộc anh đang đứng về phía ai vậy __ Thiên Anh vùng vằng
 - Thiệt là....giờ em còn đòi chia phe chia phái nữa sao __ hấn nói
 - Hai đứa thôi đi __ Ân nói __ im lặng hết đi
 - Ấy...thiệt là tức chết mà __ Thiên Anh vùng vằng hét lớn rồi bỏ đi
- Hấn cũng không đứng lại lâu mà bỏ đi luôn, không lâu thì Ân cũng bỏ đi. Nó kéo Linh San vào lớp rồi cả hai cùng ngồi nói chuyện.
- Con nhỏ đó nhìn là thấy ghét à __ San nói

- Nó còn thuê người đánh tứ nũa đó __ nó nói
- Cái gì...nó bảo người khác đánh cậu sao, vậy mấy cái đó là nó gậy ra hả __ San chỉ tay vào mấy cái băng cá nhân to nhỏ trên mặt nó
- Minh phải đi dạy cho con nhỏ đó một bài học __ San đứng dậy nhưng nó giữ lại
- Thôi đi, qua rồi, đừng làm to chuyện ra nũa __ nó nói
- Bực mình thiệt mà, có quen biết không sao cô ta cứ kiếm chuyện với cậu vậy
- Không, du học sinh mới của học viện mình
- À....mà nãy đang nói dở chuyện ba cậu, ông ấy đã nói gì, nói mau đi
- Đại nhạc hội lần thứ 12 sẽ được tổ chức tại WORST, cậu biết chuyện này chưa __ nó nói
- Là thật sao, hi...có chết mình cũng mãn nguyện, ước mơ được đặt chân đến đại nhạc hội trong đời mình cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi __ San cười
- Vui vậy sao __ nó nheo mắt nhìn San
- Ừ, vui lắm

Nó thở dài nhìn con bạn, bạn nó còn không biết tâm trạng hiện giờ của nó như thế nào nữa mà chỉ biết ngồi đó vui sướng. Mà thôi, cái kẻ lắm chuyện nhất không quan tâm tới thì nó cũng yên tâm.

Nó chia tay San trước cổng nhạc viện, hai đứa hai đường khác nhau đi tới trung tâm. Nó đi bộ tới trung tâm mới của mẹ nó xin cho nó học, hôm nay là hôm đầu tiên nó vác xác tới đây, chả vui vẻ chút nào.

- Em là Chu Lệ Băng sao __ cô giáo hỏi
- Dạ phải __ nó trả lời
- Em đi theo cô lên lớp nào __ cô nói rồi quay lưng bước đi nó theo sau.

Buổi học của nó vô cùng nhàm chán, những thứ giáo viên đang giảng trên bảng nó đều đã học qua, bắt nó ngồi đây nghe giảng lại từ đầu đúng là cực hình mà. Ngồi đó không được hơn nửa giờ nó đã vội đứng dậy xin ra ngoài, nói là có lý do nên nó cần phải đi về. Mặc dù giáo viên không cho phép nhưng nó vẫn cầm đàn bỏ đi, chẳng có lý do nào để nó ở lại cái nơi quái quỷ này cả. Nó chạy nhanh ra ngoài đón taxi tới thẳng quán bar của OWL của Pin, hôm nay có cần có người tâm sự.

- Chào cô __ một tên bảo vệ chào nó
- Anh Pin đâu ạ __ nó hỏi
- Đang trong phòng riêng tiếp khách, có cần gọi không ạ
- Không sao, em đợi được, cảm ơn anh __ nó nói rồi tiến lại quầy

Tự gọi ỉnh một ly Hennessy và vài liều thuốc rồi nhâm nhi ly rượu nhìn mọi người vui nhảy. Nó phà khói thuốc trắng vào trong không gian ánh đèn mờ mờ ảo ảo nó cảm thấy thoải mái vô cùng, không phải luyện tập vất vả, không phải nhớ những còn số câu chữ. Đang cầm ly rượu trên tay lắc lắc thì có một tên con trai không mời mà tới đến làm phiền nó.

- Em gái...đồng phục học sinh không được vào đây đâu __ tên đó đặt tay lên vai nó
- Rồi sao __ nó gạt cánh tay đó ra
- Em muốn đi đâu cùng anh đây không, dù sao anh cũng đang rảnh __ hấn nói
- Không __ nó cười
- Em gái rất có cá tính, cô em có muốn làm người yêu của anh không __ hấn cười rồi đặt tay lên eo nó
- Nếu anh chịu bỏ bà vợ nhỏ ở nhà thì tôi sẽ làm tình nhân của anh __ nó gạt cánh tay đó ra
- Anh.... __ hấn ta ngạc nhiên khi bị phát hiện

- Xin lỗi, anh đang làm phiền bạn gái tôi sao __ Pin bước đến gần nó
- À không....tôi nhầm người __ hắn ta bỏ đi
- Em dám làm vậy không __ anh ngồi xuống cạnh nó
- Làm gì cơ __ nó nhìn anh
- Nếu có ai đó chịu bỏ vợ ở nhà thì sao __ anh gọi một ly Hennessy giống nó
- Không ai chịu bỏ vợ ở nhà để lấy một tình nhân đâu anh....giống ba em vậy __ nó nhớ tới những lúc ba mẹ nó cãi nhau về chuyện ba nó gái gú lúc nó còn nhỏ
- Hi...nhớ một ngày chưa có vợ thì sao __ anh nhìn nó cười
- Lúc đó thì....em không biết nữa __ nó cười
- Hôm nay em không đến trung tâm sao __ anh hỏi nó
- Em vừa mới trốn từ đó về đây __ nó lắc lắc ly rượu trong tay
- Em uống rượu sao __ anh nhăn mày
- Một ly thôi mà, hôm nay thật sự rất đau đầu....hình như em bị ghét nhiều lắm thì phải, đi đâu cũng có người ghét em __ nó quay qua nhìn anh
- Mặt em __ anh vội chụp mặt nó lại khi nó nhìn anh __ bị sao vậy nè, ai đánh em sao
- Một đám học sinh với nhau thì có được gọi đánh nhau không __ nó nói
- Ai...là ai đã làm... __ anh tức giận lắm __ như vậy sẽ có sẹo trên khuôn mặt này rồi
- Sẹo nhiều trai theo mà anh __ nó phì cười
- Nhóc con...em cứ làm anh lo hoài vậy __ anh nhìn nó âu yếm

Nó cười rồi quay lại nhìn cái ly của mình, không để ý chuyện anh đang nói. Nó cốt là muốn đến uống một ly để giải tỏa bao nhiêu chuyện rắc rối hôm nay thôi, chứ chẳng phải muốn kể chuyện cho anh nghe. Nó biết anh sẽ làm gì nếu anh biết ai làm chuyện đó với nó, họ sẽ không sống được mất.

Vài ngày sau nó đến trường trong sự yên ắng, Thiên Anh không còn kiếm chuyện gây sự với nó nữa, hắn muốn được nói chuyện với nó để làm rõ chuyện hiểu lầm giữa nó và Thiên Anh nhưng nó luôn trốn tránh. Nó tách ra khỏi đám người đó, lúc nào cũng xuống nhà ăn trước rồi đứng dậy khi bọn họ tới, không ai có thể nói chuyện với nó kể cả Ân và Vương. Nhưng Ân làm sao chịu nổi khi thấy nó cứ lạnh lùng với mình, thời gian sống còn lại của anh không còn bao lâu nữa nếu anh chưa kịp nói lời yêu thương với nó mà đã ra đi thì sao đây, mãi mãi nó sẽ không biết.

Anh đang đi dọc hành lang thì gặp nó, nhưng nó thấy anh thì liền quay đầu bỏ chạy. Anh gọi nó nhưng nó không nghe, đành lòng anh phải chạy theo để giữ nó lại.

- Nói chuyện với anh __ anh kéo tay nó lại
- Thả ra __ nó cố giật tay lại nhưng anh nắm tay nó quá chặt
- Nói chuyện chút đi __ anh kéo nó đi
- Em ghét anh vậy sao, chỉ tại anh đứng về phía Thiên Anh mà em ghét anh vậy sao __ anh lớn tiếng
- Em không phải loại người chia phe chia phái đâu __ nó nói
- Vậy tại sao, tại sao em lại tránh mặt anh, anh làm gì sai sao em lại tránh mặt anh __ anh gần như không giữ được bình tĩnh nữa
- Anh hét lớn với anh vậy __ nó khó chịu
- Anh luôn làm mọi thứ theo ý của mình vậy anh muốn em phải làm gì đây, phải đi theo anh, phải nể mặt anh mà vui vẻ hòa đồng với Thiên Anh sao....em không làm được __ nó nói dứt khoát

- Đó không phải là chuyện anh muốn nói __ anh đã hạ thấp giọng mình xuống
- Anh....thật ra anh muốn nói với em chuyện khác, một chuyện rất quan trọng

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Nó vội rút điện thoại ra để nghe máy, mà không thèm nhìn thái độ của anh nữa.

- Con nghe mẹ __ nó nói
-
- Tại tối qua con hơi mệt nên đã về sớm
-
- Chuyện đó....
-
- Dạ, con biết rồi, hôm nay con sẽ tới
-
- Dạ...dạ....con chào mẹ

Nó cúp máy rồi thở dài, lúc này nó quay lại cuộc nói chuyện giữa nó và anh, nhưng nó bị hình ảnh của anh lúc này làm cho quên mất mình phải nói gì rồi. Anh đứng nhìn nó cười hạnh phúc, ánh mắt anh nói lên niềm hạnh phúc đó.

- Em ...vẫn còn giữ nó sao, bài hát đó __ anh cười
- ...em...chỉ là nhạc chuông thôi __ nó nói
- Em vẫn còn giữ nó, vậy mà anh đã tưởng em không còn giữ nó nữa __ anh lao tới ôm nó vào lòng __ cảm ơn em vẫn còn giữ nó
- Anh sao vậy __ nó cố đẩy anh ra nhưng không được
- Anh có một bài hát muốn hát cho em nghe __ anh nói
- Bài gì
- Một sáng tác mới của anh __ anh ngồi xuống rồi kéo nó ngồi vào lòng mình

Em có đang đợi anh đó không

Nơi đây anh chưa từng quên em cả

Anh đang nghĩ nếu khi anh quay lại

Có khi nào em đang tay trong tay với người khác không

Lúc đó chắc anh đau đớn lắm
 Là lỗi của anh khi ra đi để em ở lại một mình
 Và đây là hình phạt anh phải lãnh chịu
 Anh không hề oán trách em đâu
 Nhưng em vẫn muốn nói với anh em là tất cả
 Anh có thể đánh đổi cả mạng sống để có thể bên em
 Anh thật xấu hổ khi quay về trong bộ dạng này
 Người sắp ra đi lại quay về để muốn em ở cạnh
 Thật đáng xấu hổ, nhưng khi thấy nụ cười của em
 Anh đã quyết định không nói nữa, anh sẽ đem theo nỗi đau này
 Sẽ đem nó theo, và chôn giấu mãi mãi cùng anh
 Anh sẽ không để em biết, một kẻ tồi như anh đang cầu xin em đây
 Anh chỉ muốn nói anh nhớ em, nhớ em rất nhiều
 Và anh muốn nói...một câu cuối đời
 Anh yêu em, người con gái từng là của anh
 Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 13

13. Chương 13

Nó chăm chú nghe anh hát, những câu hát đó nó cảm nhận được nỗi đau bên trong, nhưng làm sao để hỏi, và hỏi như thế nào đây. Anh nhìn nó cười, đằng sau nụ cười đó nó biết anh đang giấu nó điều gì đó, có ai biết điều đó là gì không. Nó phải tìm ai để có được câu trả lời đây, anh xoa đầu nó như một đứa trẻ con cần được bảo vệ vậy. Hắn đi ngang qua thấy anh đang hát cho nó nghe thì dừng lại lắng tai nghe. Hắn chú ý đến nét mặt của nó, nhìn nó lúc này mới bình yên làm sao, chắc có lẽ hắn đã sai ở đâu hay chẳng, chứ không tại sao những gì hắn nhận lại từ nó chỉ có sự lạnh lùng và căm ghét thôi.

- Lời bài hát giống thật quá __ hắn nhìn nó và anh rồi bỏ đi

Trên đường về lớp hắn ghé vào nhà vệ sinh để giải quyết nỗi buồn, đang ở trong phòng thì hắn nghe được cuộc trò chuyện không đáng nghe.

- Mà thấy con nhỏ đó sao __ giọng nói 1

- Tao không thích nó, đẹp mà ác quá __ giọng nói 2

- Vậy mà lúc nó mới vào lớp tao còn nghĩ sẽ ưa nó nữa, may là chưa chứ không chắc nó ghét tao lúc nào không hay __ giọng nói 3

- Thằng chó Vĩ là gì của con Thiên Anh vậy __ giọng nói 4

- Chẳng là gì cả...nghe bọn kia nói thì chỉ là quen biết lâu năm nên thân như anh em thôi __ giọng nói 2

- Nó thích con nhỏ đó à __ giọng nói 4

- Nghe nói hắn quay về là vì một đứa con gái nào đó...chắc chắn không phải con Thiên Anh __ giọng nói 1

- Vậy mà nó cứ bênh chăm chăm con nhỏ đó...nó biết cái chó gì mà lớn tiếng với Lệ Băng bay _ giọng nói 3
- Nó thì biết con khỉ gì _ giọng nói 2
- Hôm đó mày có trong lớp không, tao nghe mấy đứa kể là Băng bị oan hả _ giọng nói 4
- Có tao nè _ giọng nói 1 _ Thiên Anh ngồi lên bàn Băng nên mới có chuyện
- Thế là đúng rồi, Băng ghét nhất ai ngồi lên bàn mình _ giọng nói 3
- Con nhỏ đó là người thuê bọn con Lam đánh Băng hôm trước đó, vì vậy Băng mới tức _ giọng nói 2
- Sao tao nghe nói con Thiên Anh tát Băng trước nên Băng mới đánh nó _ giọng nói 4
- Mày thì biết gì...tao ở trong lớp nên tao rõ nhất _ giọng nói 1
- Mày mới không biết gì _ giọng nói 4

4 giọng nói đó nhỏ dần rồi im hẳn, lúc này hẳn mới bước ra. Tiến lại gần bồn rửa tay hẳn cúi mặt thấp xuống rồi bụm nước tạt lên mặt để mình tỉnh táo lại, những gì hẳn nghe thật sự không thể tin nổi. Thiên Anh hẳn biết ở bên Mỹ không phải một kẻ đánh đá như vậy, không phải kẻ thủ đoạn như vậy. Vậy sao bây giờ lại như vậy, chẳng lẽ hẳn chưa biết hết con người Thiên Anh sao. Hẳn trở về lớp với muôn vàn câu hỏi muốn hỏi Thiên Anh, nhưng lại thôi không dám hỏi. Hỏi rồi để làm gì, vấn đề là nó, nó có chịu nhìn hẳn như lúc ban đầu không, hẳn không biết tại sao mình lại lo sợ nó ghét mình. Nó đâu có quan trọng với hẳn đến như vậy đâu chứ.

Ở nhạc viện.

- Con biết rồi mẹ...giờ con tới đó đây _ nó nói trong điện thoại
- Dạ...con sẽ tới đó mà, không bỏ về như hôm qua đâu
- Dạ

San, Khánh và Tâm đứng nhìn nó nói chuyện điện thoại với mẹ mà tò mò.

- Chẳng lẽ bà trốn học sao _ Tâm hỏi
- Ngạc nhiên chưa, khả khả _ Khánh cười
- Ờ...hôm qua tôi trốn _ nó nói
- Trời đất, cậu muốn sống không vậy _ San lo lắng
- Chưa gặp, sáng nay mẹ mình mới biết mình trốn học _ nó nhìn San
- Không thể tin được mà _ San nói
- Sao bà lại như vậy, trước đây đâu có thế _ Tâm nói
- Không biết nữa, thấy chán nản _ nó nói
- Cẩn thận không bị tuột hạng thế nào cũng có chuyện cho coi _ Khánh nhắc nhở nó
- Biết rồi _ nó nói
- Khi nào trường Băng thi định kỳ hàng tháng _ San hỏi
- Cuối tuần này
- Cố lên _ San nói
- Tụi này đi trước đây _ Khánh với Tâm cùng San tạm biệt nó
- Tạm biệt _ nó chào rồi cũng đi hướng ngược lại với ba đứa

Ân gặp Vương ở hành lang liền kéo tay Vương lại ý muốn nói chuyện.

- Nói chuyện chút đi __ Ân nói
- Chuyện gì __ Vương hỏi
- Tao tính nhờ mày một chuyện, có thể tổ chức một buổi picnic nho nhỏ hộ tao không
- Để làm gì __ anh hơi lo lắng cho Ân khi thấy hơi thở của Ân hơi nặng nhọc, cánh tay Ân đang giữ tay anh bỗng lạng toát
- Cuối tuần thi xong thì đi xả stress một tí, tao muốn cùng được chơi với bọn mày một bữa cho ra trò...khụ khụ
- Mày bị gì vậy __ Vương nheo mắt nhìn Ân
- Không sao...mày giúp tao được không, tao không còn nhiều thời gian nữa đâu
- Mày nói vậy là ý gì, tao không hiểu
- Tao không thể nói rõ ày hiểu được, với tao mày là thằng anh em tốt vì vậy tao luôn tin tưởng mày
- Mày nói cái khi gì mà khó hiểu quá __ Vương hất tay Ân ra rồi bỏ đi

Vương mới bước được vài ba bước thì nghe có tiếng ngã khụy ở đằng sau lưng, anh dừng lại thì có một lọ thuốc lăn tới chân mình. Cúi xuống nhặt lọ thuốc lên xem, thì đó là thuốc dành để kéo dài sự sống cho những người bị ung thư giai đoạn cuối. Vương quay lại thì thấy Ân nằm dài dưới đất, vệt vàng chạy lại đỡ Ân dậy.

- Ân...mày bị gì vậy, Ân....Lý Hoài Ân...
- Cấp cứu....mau lên....ai đó gọi cấp cứu mau lên đi __ Vương hét lên trong nỗi lo sợ

Khi nó vừa ra tới đường lớn thì tiếng xe cấp cứu reo inh ỏi chạy ngược vào ngược chiều nó đi, tự nhiên đang cầm điện thoại trên tay bỗng điện thoại nó rớt xuống đất. Nó ngồi xuống nhặt điện thoại lên thì chiếc xe cấp cứu đi ngang qua nó, nó bỗng cảm thấy rung mình khó thở. Đứng dậy nhìn trước nhìn sau xem có chuyện gì bất thường xảy ra không rồi nó lại tiếp tục đi đến trung tâm.

Ở bệnh viện.

Ân được đưa vào bệnh viện cấp cứu, người phụ trách ca cấp cứu của anh không ai khác lại là mẹ nó. Vương lo lắng ngồi ở ngoài đợi, cho đến khi đèn phòng cấp cứu tắt mẹ nó cùng các bác sĩ phải đi họp nên anh chưa có cơ hội nói chuyện với mẹ nó để biết tình hình hiện giờ của Ân. Một lát sau Ân được chuyển qua phòng hồi sức, Vương ngồi cạnh giường Ân nhìn anh chằm chằm, nước mắt cứ lưng tròng muốn rớt xuống. Vương cầm lọ thuốc trên tay mà run run, anh mong những gì xảy ra hôm nay không phải như anh nghĩ.

Cạch...tiếng cửa mở, Vương quay lại thì thấy mẹ nó bước vào.

- Bác Xuân Anh...thằng Ân bị gì vậy bác __ Vương hỏi mẹ nó khi đang trong phòng bệnh
- Ra ngoài ta nói chuyện __ mẹ nó kéo nhìn Vương rồi ra ngoài trước
- Thằng Ân....nó bị gì vậy bác __ Vương nói trước
- Bác không nghĩ nó lại....hàizzzzzz....căn bệnh ung thư đang cướp đi sự sống của nó hằng ngày, nếu không có gì sai sót ta chắc nó chỉ còn không tới một tháng nữa sẽ....nó đã lạm dụng thuốc quá nhiều, bác nghĩ tới giờ mà tóc nó vẫn chưa bị rụng hết chắc nó đã dùng thuốc mọc tóc
- Chỉ một tháng nữa thôi sao....đã đi tới đâu rồi bác __ Vương hỏi với giọng hơi run
- Giai đoạn cuối rồi, ở đây ta chỉ giúp nó khỏe hơn thôi...theo ta nó nên về lại bên kia cùng gia đình không nên ở đây...ở đây nó chỉ có một mình sẽ rất nguy hiểm, nếu hôm nay cháu không đưa nó đến kịp thời có lẽ nó đã không còn nằm ở bên trong đó nữa __ mẹ nó nhìn vào phòng bệnh của anh
- Cháu....phải làm gì....để....
- Cháu không làm được gì lúc này nữa đâu...hết cách rồi __ mẹ nó trầm giọng xuống

- Bác nói dối....bác là bác sĩ giỏi nhất mà cháu biết....làm ơn cứu thằng Ân đi bác _ Vương bật khóc
- Bác xin lỗi, bác không thể....không còn cách nào nữa rồi
- Bác nói dối...cháu có thể làm tất cả mà....làm ơn đi mà _ Vương khóc nức nở
- Vương...Vương...nghe bác đây _ mẹ nó cầm chặt hai vai anh mà nói _ hãy giúp nó hoàn thành tâm nguyện của mình, bác nghĩ những người như nó chỉ cần nụ cười ở cuối đời thôi, vì vậy hãy giúp nó làm những gì nó muốn
- Cháu không thích....bác cứu nó đi....cháu không muốn giúp nó thứ gì hết
- Vương...nghe lời bác đi _ mẹ nó ôm anh vào lòng an ủi

Nó đến trung tâm, cắn răng ngồi ở đó đến 9 giờ thì ra về, hôm nay nó chẳng có chữ nào trong đầu. Mấy bà cô đang nói gì nó còn không biết nữa là, lẽ từng bước trên đường khuya nó thả mình theo làn gió để về tới nhà, miệng thì lầm bầm hát vài ba câu hát yêu đời.

Thật may mắn khi em đã yêu người bạn thân nhất của mình

May mắn khi đã đến nơi em phải đến

May mắn khi lại được trở về nhà

Ooohh, ooooo, oooh, oooh,

Oooh ooh ooh ooh

Họ không biết phải mất bao nhiêu

Để chờ đợi một tình yêu như vậy

Mỗi khi chúng ta nói tạm biệt

Em đều ước gì chúng ta đã hôn nhau thêm một lần nữa

Em sẽ chờ anh, em hứa đấy

Thật may mắn khi em đã yêu người bạn thân nhất của mình

May mắn khi đã đến nơi em phải đến

May mắn khi lại được trở về nhà

May mắn khi chúng ta luôn luôn yêu nhau

May mắn khi đã đến nơi phải đến

Và may mắn làm sao khi một ngày nào đó ta sẽ lại được về nhà

Anh có nghe thấy,

Em đang nói chuyện với anh không

Qua làn nước qua đại dương xanh thẳm

Dưới bầu trời rộng mở, ôi người con trai của em, em đang cố nói với anh đây

Người hơi em nghe thấy giọng anh trong những giấc mơ

Em cảm nhận được lời anh thì thầm qua đại dương

Em giữ hình bóng anh trong trái tim mình

Anh khiến cuộc đời khó khăn này dễ dàng hơn

- Mày tỉnh rồi sao...muốn ăn gì không _ Vương nói khi Ân tỉnh dậy
- Là mày sao, tao không sao _ Ân nói

- Ăn cháo nha, tao đi mua cho __ Vương đứng dậy
- Vương à....tao....xin lỗi, chắc mày đã biết hết rồi....tao mong mày sẽ không nói cho Bằng biết....khi cảm thấy không thể cố gắng nữa tao sẽ về với ba mẹ tao....vì vậy nếu ai chưa biết thì cứ để họ không biết đi...làm ơn...tao trở về chỉ vì con bé tao không muốn con bé buồn, ba mẹ tao đã có cách giữ kín chuyện này vì vậy tao mong mày sẽ giúp tao
- Muốn ăn cháo gì đây...tao quên mày ghét ăn cháo gì rồi __ Vương có nén giọng lại
- Hi...bạn bè vậy mày...cháo hến nha con chó __ Ân nói vọng theo khi Vương ra ngoài

Khi cánh cửa khép lại, Vương dựa lưng vào tường mà ngồi bệt xuống đất, sao anh có thể tin được người anh em của mình sắp chết, sắp không còn bên anh nữa chứ. Sự thật này ác quá, anh không tin nổi nữa.

+++

Sáng hôm sau

- Chào mẹ __ nó xuống lầu thì thấy mẹ nó đang ngồi trong bếp
- Mai kiểm tra định kỳ phải không __ mẹ nó nói nhưng không nhìn nó
- __ nó chẳng muốn nhắc tới nữa, chưa có gì để ngày mai kiểm tra hết
- Mặt con bị gì vậy __ mẹ nó nhìn nó
- À...bị té thôi...giờ khô hết rồi __ nó nói
- Bôi thuốc liền sẹo vào không lại để lại sẹo đó....nếu rảnh thì tới bệnh viện đi, lâu lâu cũng cần phải khám tổng quát xem có bệnh nào tiềm ẩn không...giống như thằng bé thì....
- Thằng bé nào mẹ. __ nó hỏi lại
- Tiền của con đây __ mẹ nó đưa cho nó một cọc tiền

Đưa tiền cho nó rồi mẹ nó quay lưng bỏ vào phòng để chuẩn bị đi làm, còn nó thì cầm hộp đàn lên rồi mở cửa ra đi học.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 14

14. Chương 14

Hôm nay nó đến trường hơi sớm thì phải, vẫn chưa có nhiều học sinh đi học cho lắm. Nó vào lớp cất cặp rồi lên sân thượng để tìm kiếm điều bí ẩn mà tụi học sinh cứ đồn với nhau về phía nhà studio. Nhưng hôm nay lại thất bại rồi, nó thở dài rồi trở về lớp. Nó mở cửa bước vào thì thấy Thiên Anh đang cầm cây đàn của nó trên tay.

- Bỏ nó ra đi __ nó chưa kịp lên tiếng thì hần đứng sau lưng nó đã lên tiếng thay nó
- ... __ Thiên Anh cùng mọi người cứng đờ nhìn hần.

Nó thở dài rồi tiến lại chỗ Thiên Anh để lấy lại cây đàn, nhìn Thiên Anh với ánh mắt hình viên đạn nó giật mạnh chiếc đàn.

- Đùng đùng vào thứ không phải của mình __ nó nói
- Chỉ là mượn thôi cũng không được sao __ Thiên Anh giữ chặt chiếc đàn chưa chịu buông
- Đùng đùng bàn tay dơ bẩn của cô lên “ nhím “ của tôi __ nó đẩy vai Thiên Anh làm cô ta hụt một bước nên vội thả chiếc đàn ra

- Em thôi đi __ hấn kịp chụp cánh tay của Thiên Anh chuẩn bị cô ngã nó khi nó đang cúi xuống xếp đàn vào hộp

- Anh bị gì vậy, hôm nay anh uống lộn thuốc hay sao bệnh vực cho nó __ Thiên Anh hét lên

- Cái gì đúng anh giúp thôi __ hấn nói

- Phiền phức __ nó phán một câu ngắc gọng xúc tích rồi ngồi xuống bàn

Hấn cũng kéo Thiên Anh về chỗ của mình rồi ngồi xuống, tiết học trôi qua khá an lành nhưng nó có cảm giác lưng áo nó sắp bốc cháy dưới ánh mắt nãy lửa của Thiên Anh. Giờ nghỉ trưa cũng đến, nó đứng dậy cầm hộp đàn theo mình vì không muốn có kẻ đụng đến “ nhím “ yêu của mình nữa.

- Em mang theo “ nhím “ xuống nhà ăn sao __ Vương nói khi đặt đĩa cơm xuống đối diện nó

- Em sợ có kẻ làm hại “ nhím “ của em __ nó cười khi thấy bọn hấn tiến lại gần

- Ai thêm làm hư cái đồ rẻ tiền đó của cô chứ....muốn tôi có thể cho cô 10 cái y như vậy __ Thiên Anh đứng lại nói

- Giàu thế cơ á...tôi có 18 cái rồi...cô cho thêm thì tôi để đâu __ nó nói

- Hai đứa thôi đi __ Ân nói rồi ngồi xuống cạnh nó

- Cuối tuần này thi xong có ai bận gì không __ Vương nói

- ... __ nhận được cái lắc đầu của mọi người anh nói tiếp __ vậy thi xong ta đi chơi một bữa được chứ, 3 ngày 2 đêm, đến tối chủ nhật về thì sáng thứ 2 ta đi học luôn

- Pinic sao...thứ 2 đi học luôn thì mệt lắm __ hấn nói

- 2 ngày 1 đêm thôi __ Duyên nói

- Tùy mọi người, sao cũng được mà __ Ân nói

- Còn địa điểm thì ở khu resort của nhà anh ở ngoại ô ở đó có biển nữa đó, mọi người thấy sao __ Vương nói tiếp

- Thích thế...em đồng ý __ Thiên Anh nói

- Em cũng đi __ Duyên cười

- Em chắc đi được __ hấn nói

- Còn em __ Ân cúi xuống nhìn nó

- Không biết __ nó nói

- Tốt nhất đừng đi __ Thiên Anh cười nó

- Vậy để em nghĩ lại đã...chắc em đó anh __ nó nhìn Thiên Anh

- Hai đứa cứ vậy đi chơi còn vui về gì nữa __ Ân nói

- Là cô ta gây sự trước mà __ Thiên Anh chỉ nó

- Anh thấy em là người gây sự trước đó __ Ân nhìn Thiên Anh

Nó không chịu được sự ồn ào này nên đã đứng dậy bỏ đi trước, mặc sức mọi người gọi nó vẫn cứ đi. Nó ôm “ nhím “ lên phòng nhạc cụ, mở cửa rồi vào đó ngồi. Thật ra nơi đây cũng không bình yên như nó mong muốn, chỉ là ít người biết đến sự tồn tại của căn phòng nên nó mới tới đây thường xuyên. Nó mở hộp đàn ra lấy em “ nhím “ đặt lên vai trai rồi đưa vĩ lên kéo. Đang kéo được nửa bài thì nó hạ tay kéo vĩ xuống, không biết sao nhưng nó không có tâm trạng để kéo đàn. Ba nó mà biết chuyện chắc nó đi đời thật luôn, có lẽ nó đã lười luyện tập thật nên mới dẫn tới tình trạng như bây giờ.

- Cô bị sao vậy __ hấn đứng ở cửa nói vào

- ... __ nó giật mình quay lại thì thấy hấn

- Chẳng lẽ vết thương đó ảnh hưởng tới việc cô chơi đàn sao __ hấn tiến lại gần nó
- Không, vết thương khô rồi...__ đúng là có một chút khó khăn nhưng không muốn hấn biết nên nó lái sang chuyện khác __...chỉ là, cảm xúc đi đâu hết rồi ấy __ nó ngồi bệt xuống sàn
- Không phải cô kéo cũng hay lắm sao __ hấn ngồi xuống đối diện nó
- Về kỹ năng thì không sai sót gì nên mới nghe hoàn hảo như vậy, nhưng nếu đi thi...hajzzzzz
- Muốn tìm lại cảm xúc không __ hấn cười
- Tôi không có tâm trạng để chơi với cậu lúc này đâu __ nó quay qua đặt “ nhím “ vào hộp
- Tôi xin lỗi __ câu nói của hấn làm nó dừng việc mình đang làm lại
- Chuyện gì __ nó nhìn hấn
- Thì...hôm trước tôi đã lớn tiếng với cô, chuyện như thế nào tôi cũng biết rồi....chỉ đợi có cơ hội để xin lỗi cô thôi __ về mặt ăn năn của hấn trông buồn cười kinh khủng
- Hi...cái mặt cậu...hì, tôi không nghĩ tới chuyện đó lâu rồi __ nó cười

Nụ cười của nó làm hấn ảm áp hấn lên, nó không lạnh lùng lắm như hấn nghĩ. Đúng thật là hấn chưa hiểu hết nó rồi, nó còn bao nhiêu bộ mặt nữa mà hấn chưa biết đây. Hấn chau mày nhìn nó mong là sẽ phát hiện ra gì đó nhưng thất bại khi nó chạm vào hấn.

- Dừng nhăn nhó như vậy, cười lên đi __ nó chồm tới quỳ trước mặt hấn dùng hai ngón trỏ đẩy 2 mép miệng của hấn lên thành nụ cười
- ... __ hành động dễ thương của nó làm hấn phì cười
- Đó...vây mới đẹp trai nè __ nó cười

Cuối cùng thì ngày thi định kỳ hàng tháng cũng tới, nó có chút lo lắng vì thật sự đầu óc nó giờ này hoàn toàn trống rỗng. Nó chưa ôn gì cũng chưa chuẩn bị gì hết, liệu bài thi này mà điểm thấp nữa thì nó ăn nói sao với mẹ nó đây trời. Hít một hơi thật sâu khi nghe thấy tên mình nó bước vào phòng thi với tâm trạng không được tốt. Mọi người ngồi như khi đi học, nhưng để kiểm tra có vắng ai không giáo viên mới phải gọi tên học sinh vào lớp. Hấn ngồi sau nó cũng rất lo lắng, mấy hôm trước hấn cứ chơi thâu đêm suốt sáng tại quán bar nên chưa có thời gian ôn bài.

Tích...tắc...tích...tắc...tích...tắc...tắc. Bài kiểm tra đã sắp hết giờ rồi, nó cũng đã làm xong cách đây khoảng 15 phút trước. Nó chống tay lên cằm nhìn ra cửa sổ, khi chuông reo báo chuẩn bị hết giờ nó nhìn lại bài kiểm tra một lượt xem có sai sót chỗ nào không. Mọi người nộp bài xong thì thu dọn đồ đạc để ra về, buổi sáng kiểm tra nên buổi chiều được nghỉ vì vậy mọi người tranh thủ ra về luôn.

- Tạch tiếp rồi __ hs1
- Đề khó như quỷ __ hs2
- Làm được không mà __ hs3
- Mua nhang cúng tao đi __ hs1
- Lệ Băng __ một học sinh gọi nó lại khi nó mới ra khỏi cửa lớp
- Có chuyện gì hả __ nó quay lại
- Làm được chứ __ hs3
- Nghĩ sao mà hồi câu đó __ hs1
- Đáp án câu này bao nhiêu __ hs2 đưa tờ đề cho nó
- Đáp án a __ nó chỉ vào đáp án trong đề
- Câu đó tao cứ nghĩ tao đúng __ hs2

- Hi, còn mấy câu khác vớt điểm nữa mà...Bằng về trước đây __ nó nói rồi bỏ đi
- Con nhỏ đó giỏi thật sao __ Thiên Anh nói khi hấn với cô ta mới ra khỏi lớp
- Rất giỏi __ hấn cười
- Xí...em cũng có thể làm được nếu em ôn bài kỹ hơn __ Thiên Anh nói
- Anh cũng vậy __ hấn cười, thật ra thì hấn không thể giận Thiên Anh lâu được dù sao cũng sống cùng nhau được 5 năm rồi nên hấn cũng hiểu con người Thiên Anh phần nào đó
- Anh thôi đi __ Thiên Anh đánh hấn
- Anh nói thật đó __ hấn cười
- Anh tính đi đâu __ Thiên Anh hỏi
- Anh tính tới nhà thờ, lâu rồi anh chưa gặp họ __ hấn nói
- Từ khi về nước anh chưa tới đó sao __ Thiên Anh hỏi
- Chưa
- Vậy em đi về trước đây, anh đi cẩn thận __ Thiên Anh nói rồi chạy ra xe nhà đang đợi

Bài thi hôm nay không có gì làm khó nó nên nó cảm thấy rất tốt. Nó về nhà với tâm trạng vui vẻ hơn so với buổi sáng bước ra khỏi nhà, hôm nay mẹ nó không có ở nhà nên nó đã quyết định ra ngoài để tìm cảm hứng ình. Thay một chiếc đầm tùng màu cà phê sữa, một đôi giày búp bê màu đen, đầu đội một chiếc mũ vải vành rộng, vai đeo một chiếc túi da nhìn rất năng động nhưng không thiếu phần nữ tính. Tay cầm một hộp đàn violin không phải “ nhím “, rồi khoá cửa cẩn thận nó đi đến nhà thờ.

Ở nhà thờ

Lâu lắm rồi nó không quay lại nơi này, mọi thứ vẫn còn y nguyên như lúc ban đầu. Nơi này là nơi ẩn trốn của nó mỗi khi bị ba mẹ nó la mắng do lười luyện tập hoặc đạt kết quả học tập không tốt. Chỉ có mỗi khi ở đây, ở bên trong lòng nhà thờ đối diện với Chúa đang ở trên kia nó mới thấy tâm hồn mình thanh thản. Nó đẩy cửa nhà thờ ra rồi tiến vào gần trên cung thánh, chọn một gần không quá gần cũng không quá xa, chỉ đủ gần để nó cảm nhận được có người đang lắng nghe nó nói. Nó quỳ xuống chấp tay cầu nguyện điều gì đó rồi ngồi lên ghế, mở hộp đàn ra lấy cây violin đặt lên vai trái rồi lấy vĩ đặt lên bắt đầu kéo những nốt nhạc thanh thoát nhất. Nó chơi với hết cảm xúc của mình, nó không còn nghĩ ngợi gì nữa, trong lòng nó giờ thấy rất yên bình. Mọi lời dè pha của đám bạn của trường, mọi lời than vãn trách mọc của mẹ, mọi lời nhắc nhở răn đe của ba dường như bị tiếng đàn của nó đẩy ra xa dần thì phải. Nụ cười ấm áp xuất hiện trên môi miệng nó làm đầu của nốt endding cuối bài. Nó hạ vĩ xuống rồi thở dài nhẹ nhõm, coi như nó chuẩn bị hành lý cho tâm hồn nó xong xuôi cho quá trình luyện tập sắp tới rồi.

- Có tiếng đàn violin trong nhà thờ phải không cha __ hấn hỏi cha quản xứ
- Chắc là con bé nó lại tới đó __ cha nhìn vào cánh cửa khép hờ __ chắc tâm hồn nó không được bình an nên mới tìm tới đây, tội nghiệp con bé
- Ai vậy cha __ hấn nhìn theo ánh nhìn của cha
- Một cô bé không có tâm hồn ấm __ cha nói rồi bắt chéo tay ra sau bước đi
- Không có tâm hồn ấm sao __ hấn đi theo cha nhưng không quên nhìn về phía sau
- Phải...không có ấm __ cha nói
- Ý cha là sao __ hấn cứ lải nhải bên tai cha miết
- Không ấm là lạnh, giống một tâm hồn đang bị đóng băng và ngủ một giấc ngủ lâu năm vậy, con bé đã cố gắng sưởi ấm nó bằng âm nhạc nhưng con bé chưa đủ ấm để làm được điều đó __ cha nhìn hấn
- Dạ ? __ lúc này hấn đơ toàn tập chẳng hiểu cha nói gì hết

Cha không nói gì nữa, nhìn hấn một hồi lâu cha quay lưng bỏ đi, để hấn đứng đó suy nghĩ những gì cha mới nói.

- Cha ...giải thích lại cho con đi _ hấn chạy theo
- Ta cần phải đi gặp một người rất quan trọng _ cha nói nhưng không dừng lại
- Quan trọng sao _ hấn hỏi
- Nếu con muốn thì có thể tới ăn bánh, sợ Maria nhớ con lắm đấy _ cha nói
- Sợ Maria sao....sợ về rồi sao...sao cha không báo cho con biết với _ hấn như hét toáng lên vậy
- Nói nhỏ thôi _ cha quay lại đánh mặt nhìn hấn

Hấn cúi đầu xin lỗi rồi bèn lên theo sau. Nó đứng dậy cúi đầu thật lâu trước cung thánh Chúa rồi đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa nhà thờ lại. Cầm hộp đàn trên tay nó đứng trước cửa nhà thờ hít một hơi rồi tiến về phía tháp chuông của nhà thờ.

- Lệ Băng hả con _ bác Bình bảo vệ nhà thờ nheo mặt nhìn nó
- Bác khỏe không bác, lâu quá con không đến thăm bác, xin lỗi _ nó cúi đầu chào khi bác tiến lại gần nó
- Đúng là con rồi _ bác xoa xoa đầu nó như con cún con _ con vẫn vậy nhỉ
- Hi, con mập hơn bác ơ....ăn với ngủ miết à _ nó cười
- Nãy nghe tiếng đàn trong nhà thờ ta cứ tưởng có trộm, mà thấy cửa mở nên ta nghi là con...không dám tới gần _ bác cười
- Hi, con giống trộm lắm hả bác _ nó nhìn lại nó
- Không ta không có ý đó....nhưng con vẫn chưa cười được phải không _ bác nói làm nó tắt ngay nụ cười rồi giãn các cơ mặt ra
- Tại con phải học nhiều thứ quá nên chưa học được nó bác à _ nó gượng cười
- Thôi vào trong đi....nhanh rồi xuống gặp cha với các sư, chắc họ biết con tới rồi _ bác nói rồi bỏ đi
- Dạ _ nhìn bác đi khuất nó mới dám bước vào bên trong tháp chuông

Đi bộ lên tầng cao nhất của tháp, nó đặt hộp đàn xuống bên cạnh, rồi chống tay lên thành tháp rồi đưa nửa người trên ra khỏi tháp. Nhắm mắt lại để cảm nhận cái sự bấp bênh của cái chết và sự sống, nó đợi cho gió luồn vào tóc nó như gọi nó mở mắt ra thì nó mới chịu mở mắt ra nhìn mọi vật. Nó cười tươi nhìn mây trên trời, nhìn chim bay về tổ khi trời đang dần tối. Nhìn xuống thấy bác Bình đang nhìn lên, đưa hai tay lên miệng như muốn nói gì đó, nó cười cười như hiểu ý bác rồi nó ngửa mặt lên trời hét thật lớn.

“ CON ĐẾN RỒI ĐÂY “....tiếng hét của nó gây kinh động tới mọi người trong xứ, là người gây ra việc đó mà nó lại có thể cười thoải mái nhìn bác Bình rồi cúi xuống nhặt hộp đàn lên nó đi bộ xuống dưới.

- Cha có nghe gì không _ hấn hỏi khi đang cùng cha đọc sách trong phòng.
- Khách của chúng ta sắp tới rồi _ cha cười nhìn ra cửa sổ
- “ Cốc Cốc Cốc “ _ tiếng gõ cửa phòng cha
- Xin mời _ cha nói
- Thưa cha, con bé tới cổng rồi _ một sư mở cửa bước vào
- Ta phải ra đón khách chứ _ cha vội đứng dậy
- Khách _ hấn cũng đứng dậy
- Con xuống bếp phụ các sư dọn bàn đi, đừng theo ta _ cha nói khi mới bước tới cửa
- Dọn bàn sao _ hấn nhìn cha rồi nhìn sư

- Sơ Maria hỏi con dưới bếp đó __ sơ kia nhìn hần cười rồi bỏ đi

Ngậm ngùi bước theo sơ kia để xuống bếp, hần cũng lên nhìn ra ngoài để xem khách này là ai mà cha với các sơ lại quan tâm đến thế.

Cha quần xù ra cửa đón nó, nó niềm nở cầm hộp đàn bước vào cúi đầu chào cha. Tay trái cầm hộp đàn, tay phải đưa ra bắt tay chào cha, cha cũng mừng rỡ bắt tay lại với nó, còn tay kia cha vỗ vai nó như một người bạn hữu lâu năm mới gặp lại.

- Con tới rồi __ nó cười

- Tiếng con hét trên tháp chuông là ta biết con tới rồi __ cha cười

- Vào thôi, hôm nay các sơ đãi toàn món ngon không thôi đó nha __ cha đứng qua một bên mời nó vào

- Woa....thích thế __ nó bước vào

- Đi nào __ cha đi trước nó đi sau

Khi đi ngang qua nhà bếp nó dừng lại nhìn các sơ, đã từng có lúc nó ở đây, cùng các sơ nấu ăn, cùng ăn cơm với các sơ, còn có lúc được tổ chức sinh nhật ở đây nữa. Nó mỉm cười rồi hét lớn

- Con chào các sơ

- Tới rồi hả con __ sơ Hường

- Lâu quá rồi hà __ sơ Châu

- Lên nhà trên nói chuyện đi, tí rồi xuống ăn cơm sơ Châu nấu nhá __ sơ Maria nói

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 15

15. Chương 15

Nó vừa quay mặt đi thì hần vừa mới bước vào nhà bếp bằng cửa sau nên chưa kịp nhìn mặt nó, chỉ thấy một bên cầm và bộ váy nó mặc thôi chiếc mũ vải đã che gần hết khuôn mặt nó rồi. Cái giọng nói đó khiến hần cảm thấy rất rất rất là quen thuộc. Người đó là ai vậy ?

- Rượu vang sơ nói con đi lấy đây ạ __ hần đặt chai rượu lên bàn

- À...con mang cái này lên phòng khách cho sơ Maria đi __ sơ Hường nói

- Ờ, mang lên cho sơ đi con __ sơ Maria đưa cho nó một khay gồm nước và ít bánh cookie

- Dạ __ hần ngậm ngùi quay lưng lên nhà khách

Trong nhà khách, cha và nó đang nói chuyện vui vẻ về tất cả những gì đã và đang xảy ra xung quanh nó. Nó cười mở kể hết cho cha quần xù nghe, vì cha giống như một người cha thứ 2 của nó vậy.

♪♪♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Nó rút điện thoại ra thì thấy trên màn hình là mẹ nó, nó tính dứt điện thoại vào túi lại thì cha quần xú cấn nó lại.

- Đừng làm thế

- ... _ nó nhìn cha rồi đứng dậy mở cửa ban công ra ngoài nghe điện thoại

- Cha _ hần bước vào nhưng lại không thấy nó đâu

- Cảm ơn con, để đó cho ta đi _ cha giúp hần bỏ bánh với nước xuống

Hần đứng nhìn ra ngoài ban công đang mở cửa để hy vọng xem có thể thấy người đó không. Nhưng hần đành cấn rằng quay về nhà bếp khi bị cha quần xú bắt trúng tim đen.

- Còn gì nữa sao _ cha hỏi

- Dạ....à không....chỉ là cái cửa mở, chắc lạnh lắm, con đóng lại cho cha nha _ hần bước lại gần ban công

- Ta mở đó....con xuống bếp đi _ cha nhìn hần cười

- Dạ _ hần chẳng thể đưa ra lý do nào hay hơn được cả

Hần quay lưng lại rồi bước ra, trong đầu thì nghĩ “ không phải vội, tí nữa xuống ăn tối thể nào chả được gặp “. Nghĩ thế hần liền nở nụ cười mưu mô rồi vội vàng bước xuống bếp để phụ các sơ dọn bàn.

- Mẹ con gọi có chuyện gì sao _ cha hỏi khi nó vào bàn ngồi

- Chắc con phải về rồi, ông ấy hôm nay về nhà ăn cơm _ nó ngồi xuống

- Cũng nên về, dù sao cũng đã lâu rồi phải không ?

- Dạ... _ nó trả lời cha không được dứt khoát cho lắm

- Đừng như vậy chứ...để ch gọi người đưa con về _ cha đứng dậy

- Không cần đâu....con đi xe buýt về cũng được, nếu về muộn có khi sẽ không gặp _ nó đứng dậy

Nó cúi xuống cầm hộp đàn lên rồi theo cha ra khỏi phòng khách để xuống bếp chào các sơ một tiếng. Hần lại ra ngoài nên khi nó xuống đã không gặp hần, lúc nó vừa bước vào bếp thì hần vừa mở cửa sau bước ra. Có vẻ như hai đứa nó chưa có duyên gặp nhau thì phải.

Nó ngồi xuống ghế trong nhà đợi để chờ xe buýt, mắt cứ nhìn vào một điểm cố định, mà khi xe tới cũng không biết.

- Cô có đi không _ bác tài xế bóp còi hỏi nó

- Dạ...có ạ _ nó vội vào phi lên xe

Chọn một ghế gần cuối nó ngồi xuống, rồi rút chiếc ipod trong túi ra nhét hai cái tai phone vào tai rồi nhìn ra cửa sổ. Thành phố về đêm đúng là có khác biệt thật, thường ngày mọi thứ cứ xô bồ, tấp nập và bon chen nhau mà sống. Trong khi ban đêm mọi thứ lại yên tĩnh như vậy, đúng là nó sắp không thể bắt kịp cuộc sống này nữa rồi. Chợt bật một nụ cười mỉm nó giật mình khi tai mình bị giật một cái tai phone ra rồi lại bị nhét vào một cái phone khác. Chưa vội quay qua nhìn thủ phạm, nó chăm chú nghe giai điệu của bài nó đang nghe hơn, là một bài hát về tình yêu. Theo như cảm nhận của nó thì lời bài hát này là có thật, nhưng hình như lại là giả, giống như người viết lời cho bài hát này đang đưa mình vào một câu chuyện tưởng tượng vậy. Đặc biệt hơn cốt chuyện cũng không giống như những tác giả khác, một câu chuyện tình đẹp, không phải chia lìa hay buồn bã cả.

Anh vẫn nhớ cái ngày đó

Một cô nhóc ngốc đã khiến anh say nắng
 Anh tự hỏi em có cái gì mà khiến anh điên đảo vì em
 Ngốc nghếch, xấu xí, mũm mĩm mà còn lùn nữa
 Còn anh đúng chất một chàng hot boy
 Vậy tại sao anh lại yêu em
 Trả lời anh thử coi
 Anh quên rằng em ngốc nên sao trả lời được đây
 Có lẽ là ngốc nên anh phải luôn ở bên giúp đỡ em
 Có lẽ vì em xấu xí nên anh phải ở bên chia sẻ vẻ đẹp cho em
 Có lẽ do em mũm mĩm nên anh phải ở bên giúp em thon thả
 Có lẽ em lùn nên anh phải bảo vệ em
 Anh hứa khi bên anh em sẽ luôn thấy an toàn
 Bởi anh yêu em, nên anh hứa
 Tin anh nhé, con ngốc của anh

Nó phải phì cười vì lời bài hát vô cùng dễ thương và chân thật, không chút gì gọi là cách điệu lời lẽ trong này cả. Nó quay qua nhìn kẻ phá đám, thì bỗng giật mình. Một chàng trai sao, cao hơn nó, đẹp trai hơn nó, còn có nụ cười đẹp hơn nó nữa.

- Cậu
- Cậu đang nghĩ gì vậy __ cậu trai kia nhìn nó cười
- Cậu đẹp trai hơn tôi luôn __ miệng nó tự nói không có sự điều khiển của não bộ
- Hở...ha ha...đẹp trai hơn cậu á __ cậu trai kia ôm bụng cười ha hả
- ... __ bây giờ bị cười nó mới thấy mình bị hố __ à không, tôi không nói thế
- Hi, cậu dễ thương thật __ hắn ta cúi sát vào mặt nó __ sao cậu giống cô gái trong bài hát của tôi vậy
- Cậu làm cái gì vậy __ nó đẩy cậu trai kia ra
- Tôi lên Trần Quốc Eric*, còn cậu __ Eric nhìn nó
- À, tôi là Chu Lệ Băng __ nó trả lời

*Trần Quốc Eric là người Mỹ gốc Việt, đây là lần đầu tiên cậu ta về Việt Nam nhưng lại về một mình mà không phải về cùng gia đình. Sở hữu đúng một froms chuẩn của người Mỹ, Eric có chiều cao 1m80, khuôn mặt đẹp tựa như tranh, mũi cao thân hình vạm vỡ. Eric học cùng trường với hân, Thiên Anh và Hoài Ân bên Mỹ nên 4 người đều biết về nhau khá nhiều. Gia đình của Eric còn là một bí mật, mọi người chỉ biết đến gia đình với hai chữ là gia đình “ tài phiệt “ thôi, còn lại không có bất kỳ thông tin nào khác. Cũng như 3 người kia, Eric về Việt Nam là để chuẩn bị cho kỳ thi đại nhạc hội sắp được diễn ra tại nhạc viện WORST. Môn nhạc cụ chính mà cậu ta chơi là violin giống nó, ngoài ra hân có khả năng chơi rất nhiều nhạc cụ khác nhau với kỹ năng không thua kém gì một người chơi chuyên nghiệp mà không phải ai cũng chơi được.

- Cứ gọi tôi là Eric, cậu học trường nào __ cậu ta hỏi
- Tôi học ở học viện BUOSTAN
- Học sinh lớp 2 sao
- Sao...sao cậu biết __ nó ấp úng

- Người nhỏ con như cậu học lớp 2 đã là ngạc nhiên rồi vì vậy học lớp 3 càng khó tin hơn
- Cậu....vừa....phải....thôi....nhà __ nó nhấn mạnh từng chữ một
- Hi, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi....nhớ tôi nhé tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy

Nói xong thì Eric đứng dậy bỏ đi, nó ngồi trên xe dũi theo dáng cậu ta bỏ đi. Nó không biết sao nhưng đây có lẽ là người đầu tiên có thể gần gũi với nó như vậy. Xe chạy thêm một đoạn nữa thì dừng trước một ngã tư đường lớn, nó xuống xe và đi bộ vào khu biệt thự đường Z. Đứng trước số nhà 14 nó thờ dài thườn thượt trước khi mở cửa bước vào.

- Con về rồi sao __ mẹ nó nói khi nó mới bước vào nhà
- Chào ba....chào mẹ
- Ngồi ăn luôn đi con gái __ ba nó cười
- Dạ ? __ nó nghe nhầm không, lần đầu tiên ba nó gọi nó như vậy
- Ngồi đi, chúng ta cũng mới bắt đầu thôi __ mẹ nó nói

Nó ngồi vào bàn với tâm trạng hơi bất an lo lắng, thật thì mỗi lần ngồi ăn chung như vậy nó bị coi như vô hình nhưng hôm nay có vẻ như nó không vô hình thì phải. Ba mẹ ăn nhưng cứ nhìn nó bắt chuyện với nó, họ hỏi về chuyện học hành ở trường, luyện tập ở nhà, đi đến trung tâm và bạn bè của nó.

- Nếu có thể thì dừng những việc vô nghĩa lại để tập trung luyện tập và học hành đi __ ba nó nhìn nó
- Mẹ thấy đúng đó, nếu cần mẹ có thể cho tài xế đưa đón con đi học, việc con đi bộ mất thời gian quá
- Con đi xe buýt cũng được __ nó không muốn mọi người nhìn nó dưới ánh mắt của một tiểu thư đài cát chút nào hết
- Bài kiểm tra sáng nay thì sao __ mẹ nó hỏi
- Tốt ạ
- Khi có kết quả điểm thi thì cho ta biết, ta sẽ thưởng cho con
- Con nên coi lại đám bạn bè của mình, ai thật sự là bạn là bè...bỏ bớt chúng đi
- Ta nghe giáo sư ở nhạc viện nói dạo này con lơ là việc luyện tập phải không
- Việc đến trung tâm ổn không còn, có thấy hiệu quả hơn các trung tâm khác không
- Từ mai ta sẽ chuyển lớp cho con học riêng, sẽ có giáo sư đích thân giám sát con luyện tập, như vậy đám rác rưởi trong lớp sẽ không học được từ con điều gì hết
- bla.....ble
- Đủ rồi __ nó nắm chặt nắm đấm bấu chặt chân váy dưới bàn hét lớn __ đủ rồi....con hiểu hết rồi...

Nó cố gắng cử động để đứng dậy, người nó lúc này cứng đờ và lạnh toát, chân nó bị tê cứng đến nỗi không còn cảm giác gì nữa. Nó chống hai tay lên bàn rồi từ từ đứng dậy, mặt cúi gằm xuống bàn không nhìn ba mẹ nó.

- Con lên phòng trước

Nói rồi nó quay lưng bỏ đi lên lầu, cố gắng lê từng bước nhỏ để cơ thể nó giữ thẳng bằng mà không bị té, bám vịn vào thành cầu thang nó cố nhấc chân mình lên để bước từng bậc thang một. Mở cửa phòng nó khoá trái rồi ngồi bệt xuống đất, những giọt nước mắt lăn dài trên má rồi rớt xuống nền nhà. Một giọt, hai giọt, ba giọt rồi số lượng tăng dần lên ngày một nhiều, nó khóc nức nở vì thứ được gọi là “ tình yêu “ của hai con người đáng sợ đang ngồi dưới nhà kia. Họ không hề chứ không phải là chưa bao giờ nghĩ cho nó, họ chỉ biết làm những điều nó cảm thấy quá sức mà thôi. Nằm dài ra sàn nó khóc cho đến khi ngủ thiếp đi vì mệt lúc nào không hay.

Ở nhà thờ

Hắn mở cửa bếp bước vào thì đã thấy mọi người đang làm dấu chuẩn bị ăn tối, hắn nhẹ nhàng bước gần lại rồi cũng làm dấu cùng mọi người. Mọi người đều kéo ghế ra ngồi, 8 chiếc ghế quanh cái bàn tròn nhưng chỉ có 7 cái được kéo ra và ngồi xuống, còn cái ghế bên cạnh hắn thì trống.

- Ủa...khách của cha đâu _ hắn mới biết cô gái kia không có mặt
- Con bé mới về rồi, mẹ con bé gọi _ sơ Hường nói
- Về rồi sao...lâu chưa sơ
- Mới thôi con...chắc được khoảng 6 7 phút gì rồi

Hắn vội đứng dậy, rồi chạy ra ngoài mặc cho các sơ và cha gọi hắn nhưng hắn vẫn chạy để đuổi theo người con gái đó. Không hiểu làm sao nhưng hắn có cảm giác rất ấm khi ở gần người đó, hắn cảm nhận được rất rõ sự hiện diện của cô gái. Rốt cuộc người đó là ai, hắn biết việc hắn đuổi theo không chỉ là tò mò mà là còn để xác nhận 1 việc nữa. Khuôn viên nhà thờ không còn một ai, hắn chạy ra ngoài thì thấy bên dưới trạm xe buýt có một người đang ngồi đó, chạy vội xuống bên dưới thì chiếc xe buýt tới.

- Cô có đi không _ bác tài xế bóp còi hỏi nó
- Dạ...có ạ _ nó vội vào phi lên xe

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 16

16. Chương 16

Rồi cô gái bước lên xe khi hắn chưa kịp tới gần, chạy theo một đoạn với hy vọng có thể thấy khuôn mặt đó, nhưng hắn đành bỏ cuộc khi chiếc xe chạy xa hắn quá rồi. Quay lại về nhà thờ, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ giọt. Mở cửa bước vào mọi người ai cũng nhìn hắn, lúc đi thì hùng hùng hổ hổ lúc về với cái bộ dạng chảnh ra làm sao cả thì hỏi sao không thức mặc.

- Con đã chạy theo con bé sao _ cha quản xứ hỏi
- Rửa mặt mũi tay chân rồi ra ăn cơm _ sơ Maria nói
- Đang ăn mà bỏ đi như vậy là không có được đâu nghe chưa _ sơ Châu nói
- Dạ....mọi người cứ ăn trước đi ạ _ hắn nói rồi bỏ vào bên trong

+++

5:30 am

♪♪♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪♪♪ _ tiếng cello

Nó tỉnh giấc nòng dưới chiếc sàn lạnh lẽo, mắt vẫn nhắm nhưng tay thì quờ quạng lung tung để tìm điện thoại.

- Alo
- “ Em chưa ngủ dậy sao “
- Anh Ân à....em....
- Tối qua anh gọi nhưng em không bắt máy...anh muốn nói 7 giờ chúng ta lên đường được chứ...chỉ mất khoảng 1 giờ chạy xe tới khu resort thôi
- Sao cũng được....lát nữa....
- 6 : 30 anh sẽ tới đón em...được chứ, giờ thì anh đi mua ít đồ đã
- alo...anh Ân...alo

Nghe anh nói thế nó ngồi bật dậy nhìn vào cái điện thoại nó đang cầm trên tay. Giờ là 5:30 rồi, chỉ còn một tiếng nữa là anh tới đón nó sao, ba mẹ nó còn chưa biết nó sẽ đi chơi hôm nay. Thiệt là phiền phức, nó dụi hai mắt rồi đứng dậy vào nhà tắm, ngâm mình trong nước nóng, hơi nước bốc lên làm mắt nó thấy dễ chịu hơn. Tắm xong nó bước ra khỏi nhà tắm chọn ình một cái quần đùi đen, một chiếc áo thun trắng rộng mặc vào. Ngồi xuống giường nó sấy cho tóc khô rồi cột cao lên. Mở tủ lấy vài bộ đồ xếp gọn gàng vào cái balo trên giường, nó vội lấy điện rồi cái ví đứng dậy ra ngoài. Lúc nó xuống nhà thì thấy ba mẹ nó đang ngồi trong bàn bếp, ngược lên nhìn đồng hồ con lắc được đặt ngay chân cầu thang thì giờ là 6:15.

- Con dậy rồi sao _ mẹ nó nói khi thấy nó đứng dưới cầu thang
- Dạ _ nó tiến vào trong nhà bếp và đặt balo xuống cái ghế bên cạnh
- Con tính đi đâu hôm nay sao _ ba nó nhìn cái balo
- Dạ....con tính sẽ đi chơi cùng....
- Ở nhà đi _ ba nó cắt ngang lời nó

Lời nói của ba nó làm nó và mẹ giật mình, trước đây ông ấy thường sẽ hỏi han trước rồi sẽ cho đi nhưng lần này tại sao lại cấm ngay như vậy cả.

- Con sẽ....
- Ở nhà luyện tập cho kỳ thi đại nhạc hội đi _ ba nó nói nhắc lại lần nữa
- Anh à _ mẹ nó nhìn ba nó
- Con....con sẽ.... _ nó run lên
- Ta sẽ không...
- Con sẽ đi....chỉ lần này thôi...con sẽ đi lần này nữa thôi _ nó đứng dậy nói
- Ta đã bảo....
- Con cũng đã nói con sẽ đi mà...cho con đi lần này thôi, sẽ không có lần sau nữa đâu....lần này chỉ có 2 ngày 1 đêm thôi, không có lâu đâu _ nó run lên vì giận
- Ta....
- Để con bé đi đi _ mẹ nó cắt lời ba nó _ nó đã không đi đâu chơi từ ngày hôm đó, vì vậy để nó đi đi

Nó nhìn mẹ nó và nhận được cái gật đầu đồng ý, nó cầm balo lên rồi đeo vào vai, quay lưng đi. Khi nó vừa chạm tay tới cánh cửa thì nó bỗng dừng lại bởi câu nói của ba nó.

- Khi về, con sẽ chấp nhận toàn bộ sự giám sát và lịch trình luyện tập của ta chứ...đại nhạc hội lần này sẽ có rất nhiều kẻ giỏi ta không có gì để đảm bảo vị trí suốt mười mấy năm qua của con đâu...đồng ý thì con cứ đi, ta sẽ không cấm

- Cái giá cho sự tự do của con là đánh mất tự do sao __ nó nhếch mép cười ba nó, nó không biết từ khi nào nhưng nó có vẻ khác trước rồi, nói một cách dễ hiểu có vẻ nó nổi loạn hơn trước rồi

- Ta không ép con

- Được...coi như con đồng ý với lịch trình luyện tập khắc nghiệt của ba, con đi đây

Nó quay nhanh mặt đi để không làm rơi giọt nước mắt đang lưng tròng xuống, nó không ngờ ba nó chỉ coi nó như một cỗ máy danh hiệu cho ông. Rồi cuộc ông ấy đâu có coi nó là con mà chỉ coi nó như trách nhiệm phải lấy à giữ được cái danh hiệu đệ nhất âm nhạc cho ông. Nó không muốn như thế, cái gia đình này thật đáng sợ mà.

- Lệ Băng, anh đợi em.... __ Ân đứng thẳng người khi đang dựa vào chiếc moto Harley nhưng liền chạy lại gần nó khi nó bước ra với bộ dạng khó coi kinh khủng

- Em sao vậy... __ anh nâng mặt nó lên khi nó cúi gằm mặt xuống đất

- Em đang khóc sao __ nó nghe thấy anh nói thế thì liền vùi mặt vào trong lòng anh mà khóc nức nở cốt là không để anh nhìn thấy mặt nó lúc này

- Không sao rồi...có anh đây mà...đừng khóc nữa __ anh xoa xoa đầu nó

Anh đợi nó khóc xong thì đưa cho nó cái khăn tay của mình cho nó lau mặt. Nó không nói gì hết chỉ tiến về gần chiếc Harley, anh như hiểu ý nó nên cũng không hỏi gì hết, chỉ lên sẽ đưa nó tới chỗ hẹn nơi mọi người đang đợi.

- Anh đi đâu mà lâu vậy __ Thiên Anh nói khi chiếc xe vừa dừng lại

- Tới rồi thì ta đi thôi __ Vương nói

- 6 người đi một xe hả __ Duyên hỏi

- Em không thích đi cùng nó __ Thiên Anh chỉ tay về nó

- Tôi thích đi cùng cô chắc __ nó nói nhưng không nhìn Anh

- Vậy đi 2 xe đi, dù sao cũng dư xe mà __ hấn nói

- Em sẽ tự đi xe của em, chị Duyên đi cùng em nha __ Thiên Anh cười

- Ờ...còn ai đi cùng không

- Vĩ đi cùng 2 người họ đi, anh sẽ đi xe với hai người kia __ Ân nói

- Anh không đi cùng bọn em sao __ Duyên hỏi vội

- 6 người phải chia đều ra chứ __ Ân cười

- Không còn gì ta xuất phát thôi __ Vương nói rồi mở cửa bước vào xe

Vương cầm lái, Ân ngồi ghế bên cạnh ở trên, một mình nó ngồi ở ghế sau. Xuất đường đi nó không nói câu nào, Vương với Ân thì nói vài câu chuyện vui, kể về cái thời hai đứa còn ở cạnh nhau, học cùng nhau và chơi cùng với nó. Cả ba đã từng vui vẻ học và luyện tập bên nhau đã từng chia cách nhưng nay lại có thể đoàn tụ còn gì vui hơn chứ. Vương cảm thấy nhói lòng khi nghĩ lần chia cách này là mãi mãi, nhưng thấy Ân đang tận dụng hết sức mạnh của niềm vui và hy vọng cuối cùng của bản thân để ở cùng những người anh yêu quý, Vương thấy Ân thật phi thường.

- Gần tới rồi, em thấy mệt không Băng __ Vương hỏi nó

- Không mệt lắm __ nó nhìn Vương qua kính chiếu hậu

- Tới đó sẽ có nhiều thú vui cho em chơi __ Ân quay xuống nhìn nó

- Hi...mong là vui thật __ nó nhìn lại anh

- Hở __ anh ngạc nhiên nhìn nó

Nó mỉm cười rồi lại quay ra nhìn từng ngôi nhà trôi qua bên ngoài cửa sổ. Cái ánh mắt của nó nhìn anh là sao, anh cứ nhìn nó chăm chú, ánh mắt đó khó hiểu quá. Hai chiếc xe chạy ngang ngang nhau, rồi cuối cùng cũng dừng lại trong một khuôn viên rộng lớn của khu resort.

- Tới rồi __ Duyên bước xuống xe cười rồi nói
- Đẹp quá đi...có biển nữa kìa __ Thiên Anh hét lớn
- Giờ còn sớm, mọi người có thể lên phòng cất đồ rồi xuống biển chơi cũng được mà __ Ân cười
- Vậy ta đi nhanh đi anh __ Thiên Anh hỏi
- Đi nào __ Ân nói
- Đưa đây anh cầm cho __ Vương đỡ lấy cái balo nó chuẩn bị đeo lên vai
- Em đeo được mà __ nó giành lại
- Vậy cầm luôn cho tao đi...cũng không nhiều đồ bên trong lắm đâu....cảm ơn mày nha Vương __ Ân ném cho Vương cái balo của mình
- Cái thằng __ Vương cau có đỡ cái balo
- Đi thôi __ Ân nắm tay nó kéo đi

Cả 6 người bọn nó tới cái bàn đệm có hình hài khá đặc biệt ở giữa đại sảnh ngồi chờ người ta mang chìa khoá phòng tới. Bọn nó ở dãy nhà A chạy dọc trên bờ biển mỗi người ở một lều khác nhau. Đi về phía bên trái là số lẻ, bên phải là số chẵn, nó ở phòng 603, hần ở 601, Thiên Anh ở 605, Duyên phòng 606, Vương phòng 604 và Ân phòng 602. Khi cả 6 đứng trước cửa phòng mình ai cũng mở cửa bước vào chỉ có mình nó đứng nhìn sang phòng hần. Đúng là có cảm giác bị xoi mói, hần đưa nửa người mình vào cửa rồi dừng lại ngửa ra nhìn nó.

- Cô ...
- Phòng đó....đổi cho tôi đi __ nó nhìn hần
- Sao ?
- Tôi muốn ở gần với biển hơn, ở giữa ngọt ngọt lắm
- À...ra thế...sao cũng được mà, đổi đi

Hần lùi lại một bước, bước qua lều của nó, tay đưa chìa khoá ra trước mặt nó cười. Nó chẳng có vẻ gì cảm ơn hần cả, cầm lấy chìa khoá trên tay hần rồi trao cho hần chìa khoá phòng 603 rồi bước về phòng mới của mình. Hành động không chút cảm ơn của nó làm hần hụt hẫng vô cùng, nó không cảm ơn cũng được nhưng cái thái độ của nó thì đúng là không thể chấp nhận được mà.

- Cô __ hần quay lại nhìn nó
- Sao nào __ nó quay lại nhìn hần với ánh mắt không thiện cảm
- Sao cô có thể có thái độ đó chứ...tôi đã....
- Đổi phòng với tôi mà tôi không cảm ơn cậu sao...cậu cũng cần đến lời cảm ơn đó sao __ nó nhếch miệng cười rồi mở cửa phòng bước vào
- Cũng cần...ý cô ta là gì vậy __ hần cầm chìa khoá trên tay nhìn cánh cửa đã khép

Khi mọi người cất đồ xong thì ai cũng xuống biển chơi hết, chỉ mình nó trên này. Nó không thích ở cùng tụi kia, nó muốn ở một mình hơn. Tắm rửa sạch sẽ nó mặc một chiếc maxi dài, đội một chiếc mũ vải vành rộng, một chiếc kính đen mắt to, cùng một đôi dép tông bằng cói dễ thương. Mở cửa bước ra, mùi gió biển sộc vào mũi nó khiến nó thấy dễ chịu và thoải mái hơn. Chống tay lên lan can trước lều nó nhìn ra phía xa xa bên kia bờ biển, nơi mọi người đang vui chơi cười đùa bên đó. Rảo bước trên bờ cát trắng nó bắt đầu suy nghĩ miên man về những điều ba nó nói sáng nay, chấp nhận một lịch trình luyện tập khắc nghiệt có

thể sẽ khiến nó kiệt sức mất. Vì vậy nó phải tận dụng từng khoảnh khắc khi còn đang được tự do để xả hết mọi buồn phiền trong đầu ra, chỉ có như vậy nó mới còn chỗ chuẩn bị đầy đủ cho lịch trình luyện tập đó.

- Hey....cô gái đẹp trai __ một giọng nam vang lên
- Cô gái đẹp trai __ nó dừng bước chân của mình lại
- Hey...cô đang nghĩ gì mà tôi gọi cô không nghe vậy __ Eric chống hai tay lên đầu gối thở dốc nhìn nó
- À...một vài chuyện...cậu làm gì ở đây __ nó rút bàn chân đang bước lưng chừng về rồi khoanh tay trước ngực nhìn cậu ta
- Du lịch...hì, cậu cũng đến đây sao
- Đi cùng bạn __ nó hất mặt về một đám 5 người đang đùa giỡn gần bờ biển
- À...ra thế, cậu ở cái lều kia sao __ Eric chỉ tay về phía cái lều ngoài cùng gần biển nhất
- Ờ...__ nó nhìn theo tay Eric chỉ
- Tôi ở ngay phía bên kia gần phòng cậu nhất đó, thấy chưa
- À...cái kia hả __ nó chỉ tay về phía cái lều đầu tiên dãy B gần lều nó nhất __ đúng không
- Lệ Băng đang đứng với ai vậy __ Ân hỏi khi thấy nó đang cười cười với tên con trai khác
- Chắc khách du lịch thôi __ Vương chống nạnh lên nhìn nó
- Chắc không __ Ân nhìn Vương
- Mà sao hỏi tao câu đó...tới đó mà hỏi cái thằng đó đó __ Vương chụp đầu Ân chúi xuống nước
- Thằng chó __ Ân cũng không chịu thua
- Há Há

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 17

17. Chương 17

Tiếng cười giòn tan của Ân làm Vương thấy vui vẻ hơn, cứ như Ân không bị gì vậy. Nhưng anh biết, phía sau nụ cười đó chắc Ân đang buồn lắm, cũng có thể đang rất mệt mỏi để ghi nhớ toàn bộ những khoảnh khắc cuối đời này. Ghét thì cũng có, nhưng thương thì nhiều hơn, dù sao họ cũng như anh em vậy, cũng đau lắm chứ.

- Cô không xuống đó cùng bạn à
- Không __ nó với Eric hướng mắt ra nhìn ngoài biển
- Muốn đi đâu đó làm vài ly không, buổi sáng mà uống rượu cũng có cái hay của nó
- Có chỗ nào thanh bình một chút không __ nó nhìn cậu ta
- Đi...tôi biết vài chỗ, tôi ở đây được mấy ngày rồi

Khi nó với Eric đi không chỉ có 2 cặp mắt dõi theo mà là 3 cặp mắt dõi theo, cả hần cũng tò mò không biết người đó là ai nữa. Nó với Eric đi sâu vào phía sau khu resort, có một quán rượu nhỏ được dựng lên gần đó, tuy nhỏ nhưng lại có rất nhiều người đang ngồi xung quanh, chắc quán này rất đặc biệt đây mà.

- Ngồi đi __ cậu ta ngồi xuống một chiếc ghế đầu rồi chỉ vào chiếc ghế đối diện
- Cô ơi... __ cậu ta giơ tay lên cao gọi cô chủ quán

- Lại là cậu à...như cũ nhé – cô chủ quán mập ú bước ra cười cười
- Dạ __ cậu ta nở nụ cười toả nắng làm nó bị hút hồn
- Cậu đang nhìn tôi đó hả __ cậu ta nhìn nó cười
- Hả...không, sao tôi phải nhìn cậu chứ __ nó vội quay qua chỗ khác đờ ỉng mặt
- Đẹp không ?
- Cái gì đẹp __ nó nhìn Eric
- Tôi ý...đẹp trai không __ cậu ta vuốt vuốt mái tóc
- Đẹp đi __ nó lườm Eric một cái chấy mắt rồi quay qua nhìn chỗ khác
- Của cậu đây __ cô chủ nói

Cô trở ra trên tay bê một cái bếp bằng sứ màu đen nhỏ bằng cái chén, ở trên đặt một chiếc ấm sứ màu trắng nhìn rất tinh tế. Cô đặt một chiếc đĩa đen xuống trước mặt nó và Eric sau đó cô đặt một chiếc cốc nhỏ ở trên, tiếp theo cô đặt cẩn thận chiếc bếp sứ xuống, cuối cùng là một cái hũ nhỏ có vài cái lỗ được đục sẵn ở trên.

- Tôi tưởng tối cậu mới tới
- Tối cháu sẽ đến à...chỉ là do nhớ cô quá nên cháu tới thôi __ Eric cười
- Xạo quá à...chẳng qua là có bạn gái nên dẫn tới đây chứ gì __ cô chủ đánh lên vai cậu ta một cái rồi cười to
- Không phải đâu cô __ cả nó và Eric đồng thanh nói
- Thôi...tôi biết mà __ cô chủ quay lưng bỏ đi
- Biết cái khi gì...cái bà mập như heo kia __ nó nói khi bà chủ đã đi khỏi
- Hi...kệ đi, chờ cho cái này sôi lên rồi ta sẽ thưởng thức được
- Cái gì đây __ thấy Eric cúi xuống nhìn chiếc ấm được đặt trên chiếc bếp đang cháy nó cúi theo nhìn
- Mình đang nấu rượu đó...hình thức như mình đang uống trà nhưng thực ra là mình đang uống rượu, nó sẽ ngon hơn khi ta nhâm nhi từng chút một với hương thơm của bột hoa này __ cậu ta nhìn nó rồi chỉ cho nó biết cái hũ kia đang đựng gì
- Nấu rượu sao
- Sôi rồi...đưa ly của cậu đây

Nó đưa cái ly của mình cho Eric, cậu ta rót vào đó một lượng vừa đủ thứ gì đó màu gần giống với rượu Brandy __ một loại rượu nó hay uống ở OWL, nhưng nó lại toả ra mùi rất thơm, mùi thơm này nó chưa từng ngửi thấy bao giờ. Khi đã rót rượu vào ly Eric kéo một ngăn nhỏ ở bên bếp, mở nắp cái hũ bột hoa ra mức hai thìa bỏ vào cái ngăn đó rồi đóng lại. Nó chăm chú nhìn theo từng động tác của Eric cho đến khi nó ngửi thấy mùi thơm từ bột hoa đang cháy trong cái bếp nhỏ kia. Nó chợt mỉm cười một cách bình yên, chưa bao giờ nó cảm thấy bình yên như thế này, những lúc đến nhà thờ chưa chắc nó đã tìm thấy cảm giác này.

- Thơm quá __ nó đưa ly rượu còn đang bốc khói lên trước mũi ngửi
- Uống thử đi __ cậu ta nhìn nó
- Chúc sức khoẻ __ nó đưa cái ly ra trước mặt nhìn Eric rồi uống cạn ly rượu
- Thấy sao __ Eric chăm chú nhìn nó
- Ặc...khắc khắc... __ nó lè lưỡi ra nhăn mặt __ cay quá
- Hi...đúng là rất cay, rượu này nặng lắm đó nha
- Nhưng mà ngon thật á __ nó cười tít mắt lại

Hành động cười tít mắt không thấy bầu trời của nó làm Eric cười vui vẻ, Eric đang có cảm giác hình như mình đã tìm được người con gái của đời mình rồi thì phải. Hai người ngồi cười nói vui vẻ cho đến khi giọt rượu cuối cùng trong ấm cạn, Eric và nó đứng dậy trở về lều để chuẩn bị ăn trưa.

- Tôi cậu dắt tôi ra đó nữa nha __ nó cười khi Eric và nó về tới lều của nó
- Ok...hẹn tôi gặp lại cậu __ Eric vẫy tay chào nó rồi bước đi

Nó đợi Eric đi khuất mới mở cửa vào phòng, nó đâu biết từ khi nó trở về cho tới lúc này mọi hành động, mọi lời nói của nó đều lọt vào tai vào mắt của hai người. Hắn ngồi bên trong lều nhìn qua cửa sổ có thể thấy rõ, còn Ân thì đứng bên hông cái lều đợi nó cũng đã nghe rõ.

- Ai vậy __ Ân nói khi tiếng khoá cửa được mở
- ... __ nó quay qua nhìn người phát ra tiếng nói đó
- Anh hỏi em người con trai đó là ai __ Ân nghiêm giọng lại
- Bạn mới quen...anh ghen sao __ nó cười
- Anh không có...bạn sao...là bạn mới quen sao __ Ân nói
- Anh thôi đi...sao phải gắt chứ
- Em có biết anh đã kiếm em khắp nơi không, em đi đâu cũng không nói...tới giờ ăn cũng không thấy em đâu...em có biết nơi này rộng lớn lắm không rất dễ bị lạc nếu em bị lạc kẻ xấu sẽ lợi dụng...
- Đủ rồi __ nó cúi gầm mặt xuống cắt ngang lời anh __ em xin lỗi vì đã không nói anh biết em đi đâu....giờ thì em mệt rồi anh đi ăn trước đi, nếu đói em sẽ ăn sau

Nó vặn nắm cửa đẩy cửa để bước vào, khi nó đóng cánh cửa sau lưng lại nó thở dài thườn thượt. Còn anh đứng ngoài này tức giận đá vào tường rồi hét lớn, anh hứa sẽ không nổi giận với nó nữa vậy mà anh đã nổi giận với nó. Anh đứng trước cửa phòng nó gõ cửa, một lần hai lần ba lần nó vẫn không chịu mở cửa, không kiềm chế được cơn tức giận anh đâm mạnh vào cửa khiến nó phải mở cửa ra.

- Anh thôi đi __ nó nói
- Nói chuyện với anh một chút đi __ anh nhìn nó
- Nếu là ăn trưa thì em không ăn đâu, anh đi đi __ nó kéo cửa lại để đóng nhưng anh giữ lại không cho nó đóng
- Anh sao vậy __ nó chau mày lại
- Em đừng như vậy nữa __ anh bỗng hạ giọng xuống
- ... __ nó quay lưng lại với anh bước vào trong

Anh nhào tới ôm nó từ đằng sau lưng, cúi đầu vùi mặt vào vai nó. Nó sững sờ trước hành động của anh, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần. Nó gỡ tay anh ra, cổ vùng khỏi vòng tay của anh nhưng không được.

- Đúng như vậy một chút thôi __ anh thì thầm vào tai nó
- __ nó thôi vẫy vùng
- Một chút nữa thôi mà....làm ơn đi
- Dù em có ghét hay căm hận anh đến mức nào cũng đừng quay lưng lại với anh....mỗi khi như thế anh có cảm giác anh đánh mất đi thứ quý giá nhất của cuộc đời anh vậy....anh rất sợ em quay lưng bỏ anh đi....đừng như vậy nữa nha
-
- Anh không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đang chờ anh phía trước nhưng anh muốn cho em biết một chuyện...dù có chuyện gì thì anh đã, đang và mãi mãi yêu em....dù anh...hức....dù anh có...có gì thì anh vẫn yêu em...hức

Nó giật mình khi có một giọt nước hạ xuống êm đềm trên vai nó, “ anh khóc sao “ nó mở to hai mắt ngạc nhiên. Anh có chuyện gì sao, sao lại khóc, nó đâu có giận gì anh đâu mà.

- Em anh...sao vậy __ nó nói
- Em hứa sẽ không quay lưng bỏ đi nha __ anh nói trong tiếng nấc nghẹn
- Em hứa...nhưng anh sao vậy
- Cảm ơn em....anh cảm ơn em nhiều lắm __ anh vùi chặt mặt vào vai nó hơn

Khi thấy Ân bước vào bên trong phòng nó thì hần chẳng thấy gì nữa, cũng chẳng còn nghe thấy gì. Rốt cuộc hai người đó có chuyện gì hay sao mà lại có những hành động như vậy chứ. Hần khó hiểu đứng dậy bước ra ngoài, nhìn qua lều của nó thì thấy cửa phòng đã đóng rồi. Rảo bước trên hành lang dài từ lều này sang lều khác hần dừng chân trước phòng của Duyên thì nghe có giọng nói của Thiên Anh bên trong.

- Chị nói sao...thì ra là vậy, hèn chi em cứ thấy anh Ân nhìn nó miết
- Từ khi bọn chị còn nhỏ rồi kìa, cả Vương và Ân đều thích nó hết
- Chị...thích ai trong hai người đó
- Mỗi tình đầu của chị là Ân...nhưng khi anh đi Mỹ thì bọn chị đã không liên lạc với nhau nữa....
- Ra là chị thích anh Ân sao, nhưng còn anh Vương __ nghe Thiên Anh nói thế hần giật mình
- Chị không biết, chị không nghĩ Vương sẽ thích chị khi có nó ở bên đâu...
- Cũng tại nó hết....nó đã có anh Ân rồi tại sao còn cướp anh Vĩ của em còn cả anh Vương của chị nữa chứ

Nghe tới đây thì hần bỏ đi, không muốn vào bên trong đó nữa. Thì ra là nó với Ân là một cặp, hèn gì hai người đó luôn có những ánh nhìn những lời nói và những hành động lạ lùng như vậy. Nhưng chuyện hần bỗng dừng lại khi thấy mình hơi lạ, hần thích Duyên mà, vậy sao chuyện Duyên thích người khác lại không nhằm nhò gì tới hần, ngược lại hần còn quan tâm tới việc nó với Ân là một cặp. Thở dài nhận xét lại bản thân của mình, hần tiếp tục bước từng bước dài để đến quán bar của khu resort kiểm vài cô em xinh tươi giải sầu.

+++

Cốc Cốc Cốc

Nó đang nằm trên giường nghe thấy tiếng gõ cửa nên đã vội vùng dậy, chạy ra xem ai đến.

- Cậu sao...vào đi __ nó mời Eric vào phòng
- Không cần đâu...tôi muốn dẫn cậu đến một nơi, đi giờ cho kịp
- Đi đâu vậy __ nó hỏi
- Đi rồi sẽ biết mà
- Ờ,...đợi chút tôi thay đồ đã __ nó trở vào bên trong thay đồ rồi cầm điện thoại lên nhắn tin cho Ân biết mình không có ở phòng
- Đi thôi __ nó khoá cửa rồi đi cùng Eric

Chỉ mới 3 giờ chiều thôi, số người đi tắm biển đông hơn về chiều, ánh nắng cũng không gay gắt lắm. Cầm dép trên tay, nó đi chân đất trên mặt cát trắng, rảo bước nhìn mặt trời đang hạ độ cao.

- Ngồi đây đi __ Eric thả balo xuống
- Ngồi đây làm gì __ nó hỏi
- Đón hoàng hôn...__ nói rồi Eric rút chiếc điện thoại trong túi ra bấm gọi cho ai đó
- Em ra rồi...anh mang ra đi

- Ngồi xuống đi _ Eric nhìn nó
 - Tôi về đây _ nó quay lưng đi
 - Khoan đã....ở đây một lát nữa đi, tôi có bất ngờ cho cậu nè
 - ... _ nó nhìn Eric
 - Ngồi xuống với tôi chút rồi hẵng về mà _ Eric chồm dậy kéo tay nó ngồi xuống
 - Cậu đang tính làm gì vậy _ nó nói
 - Chỉ là ăn mừng vì tôi có bạn thôi _ cậu ta nói
 - Bạn...ý cậu là gì
 - Tôi chưa từng có cảm giác này với bất kỳ ai cả, nhưng tôi thấy rất thoải mái khi ở cùng cậu....rất thoải mái
 - Tôi sao
 - Của cậu đây ạ _ một anh chàng tới tay thì kéo một cái loa, tay thì cầm một cái giỏ mây
 - Cảm ơn anh...để em làm được rồi, anh về đi _ Eric đứng dậy
- Eric đảm đang bày tất cả trái cây, bánh kẹo trong giỏ ra một miếng bạt được cậu ta trải ra trước. Rót rượu vào hai cái chai thủy tinh được lấy ra từ cái giỏ cậu ta đưa cho nó một ly.
- Cảm ơn vì làm bạn tôi....cạn ly _ Eric cười rồi tự cụng ly với nó
 - Ờ...cạn ly _ nó hơi ngượng ngùng
 - Cậu thoải mái đi mà
- Làm sao nó thoải mái được, một người bạn mới quen chẳng biết gì về nhau hết mà lại rủ nhau đi chơi ngồi ăn cùng nhau ngồi uống rượu cùng nhau thì thấy buồn cười quá không.
- Rốt cuộc cậu có ý gì _ nó đặt ly rượu xuống nhìn Eric
 - Ý đồ _ Eric nhìn nó
 - Tôi với cậu chẳng quen biết gì, ngoài ra mới gặp nhau có 2 lần...cậu thấy những việc cậu đang làm nực cười lắm sao _ nó đứng dậy
 - Cái đó... _ Eric cũng đứng dậy _ chỉ là tôi muốn...cậu...chỉ là
 - Tôi đi đây _ nó thật sự thấy khó chịu khi thấy Eric như vậy
- Khi nó bỏ đi rồi, Eric thấy khá hụt hẫng, khi nghe nó nói lúc này cậu ta thấy mình cũng buồn cười thật. Nhìn theo dáng nó nhỏ dần tỉ lệ nghịch với khoảng cách giữa nó và mình hấn ngồi bệt xuống cát. Nó là gì mà mình phải thấy hụt hẫng như vậy chứ, chỉ là một người mới quen thôi mà. Thấy mình có vẻ vô duyên quá so với phép quy định khiến cậu ta tự cười đểu chê trách bản thân.
- Độc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 18

18. Chương 18

- Em mới đi đâu về à _ Vương hỏi khi thấy nó đang trên đường trở về lều
- Ủa anh... _ nó giật mình khi Vương đứng sau lưng nó lên tiếng
- Em mới đi dạo một chút...hì, anh đi đâu đây _ nó hỏi

- Anh qua tìm em đi dạo nè...hoàng hôn sắp xuống rồi
- Hoàng hôn ... _ nó nhớ tới Eric
- Đi không
- Em cũng rảnh mà...đi cũng được _ nó đi theo Vương

Hai đứa nó đi ra phía thuyền du lịch biển của khu resort, nó với anh chọn một cái thuyền thúng dựa lưng vào đó nhìn ra phía biển ngắm mặt trời đang dần bị lòng biển nuốt trọn.

Gió biển ùa vào đất liền khiến nó chột rùng mình vì lạnh, Vương choàng tay qua ôm đôi vai nhỏ của nó khiến nó mỉm cười.

- Em với Ân đã đi tới đâu rồi
- Tới đâu là tới đâu...vẫn bình thường mà anh
- Ân không nói gì với em sao
- Có chuyện gì à
- À không...
- Anh này...
- Nếu anh nói anh thích em thì sao _ anh cắt ngang lời nó
- ... _ nó ngược lên nhìn anh
- Anh nói chỉ là nếu thôi mà...làm gì mà đờ như cây cơ vậy _ anh kí lên đầu nó
- Tốt...em không muốn ai ghét em hết, càng nhiều người thích càng tốt
- Ý anh.... _ Vương nhìn chằm chằm vào nó _ nó chỉ là nếu thôi vì anh sẽ không thể thích em được...mặc dù trước đây anh đã thích rất thích em nhưng giờ thì không thể nữa rồi _ anh thì thầm khi cúi xuống

Hai con mắt nhìn nhau khiến nó thấy hơi ngượng, anh chưa bao giờ nhìn nó với ánh mắt như vậy cả. Nó cũng không biết sao anh lại có thái độ là lúng lúng với nó như vậy. Bỗng tay anh đưa lên sau gáy nó, mặt anh từ từ cúi xuống. Vương biết nó chưa bao giờ nhìn anh dưới ánh mắt nhìn một người con trai thực thụ mà chỉ là một người anh trai thôi. Anh nhẹ nhàng môi chạm môi với nó, nó cũng sởn khi anh làm như vậy, còn anh thì thấy tiếc. Tiếc là vì đây không phải nụ hôn đầu của nó, vì Ân đã lấy nó từ hôm ở trong nhà ăn rồi. Nụ hôn này với anh chỉ là sự thương hại mà anh ban cho bản thân thôi.

- Sao mà may mắn

Không biết Ân từ đâu chạy tới đẩy nó tránh xa Vương rồi dấn vào mặt Vương một cú đau điếng theo nó cảm thấy đến nỗi khoé môi Vương bật máu đỏ. Nó biết Ân rất tức giận dù sao cũng là bạn thân Vương là người biết rõ nhất và hiểu rõ nhất mối quan hệ của nó với Ân vậy mà anh lại làm vậy.

- Hai người làm vậy mà coi được sao _ Duyên nhìn nó rồi nhìn Vương

Thì ra là Duyên với Ân đang đi dạo cùng nhau, vậy thì việc gì anh phải nổi nóng. Nó cũng có thể nổi nóng nếu như người coi trai của mình đi cùng người khác mà. Đúng là nó cũng sai khi đi cùng người con trai khác, nhưng với nó và những người đó không có tình cảm gì còn Duyên thì lại có tình cảm với Ân Ân cũng biết rõ chuyện đó mà.

- Chúng tôi làm gì _ nó nhìn Duyên

“ Chát “ không đợi nó kịp phản ứng gì Duyên đã thẳng tay tát nó một cái đau rát. Người tát và bị tát đáng lẽ phải đổi vị trí cho nhau thì mới đúng hơn. Ân với Vương cùng ngạc nhiên khi Duyên làm như vậy, chưa bao giờ họ thấy Duyên ghét bỏ gì nó cả, vậy mà giờ lại như thế.

- Vậy hai người thì sao _ nó nhìn Duyên rồi nhìn Ân

- Tụi anh làm sao _ Ân nhìn nó
- Sao anh hỏi em câu đó _ nói rồi nó bước đi bỏ lại mớ hỗn độn phía sau
- Tao đã tin mày...vậy mà mày lại đối xử với tao như thế _ Ân nhìn Vương
- Là lần cuối...nếu mày thật sự là bạn tao mày sẽ hiểu _ Vương cũng bỏ đi

Ai cũng bỏ đi hết chỉ còn mình Duyên ở đó, Duyên nói với Ân là cần yên tĩnh một chút. Duyên đã kể cho Ân nghe chuyện mình đang theo đuổi Vương dù cũng đã từng có tình cảm với anh. Nhưng giờ thì mọi thứ sụp đổ hết rồi, mọi chuyện ngày càng rắc rối hơn rồi.

- Alo...tôi muốn nhờ anh một việc _ Duyên nói chuyện với ai đó qua điện thoại
- Chính xác...hãy chụp những bức hình có thể hạ nhục con nhỏ đó trước đám đông
- Phải...lầu 603...đúng rồi
- Mong anh đừng làm tôi thất vọng...tài khoản tôi sẽ chuyển qua khi nhận được hình
- Phải...ok
- Tao xem, mày sẽ làm gì khi bị thiên hạ xua đuổi

Nó đi thẳng một mạch về lầu luôn, Ân chạy theo sau nó gọi nó lại nhưng nó không muốn cãi nhau với anh, chuyện này chưa lắng thì chuyện khác lại tới, hỏi thử nó phải nói gì đây.

- Nói chuyện với anh chút đi _ Ân kéo tay nó lại
- ... _ nó không nói gì chỉ hất tay anh ra mà bước đi
- Tại sao lại là Vương chứ, không phải cả 3 đứa mình....
- Đủ rồi, anh nghĩ em với Vương như vậy sao _ nó đứng lại
- Những gì anh thấy....
- Anh thấy gì....ngay chính con mắt anh cũng sẽ bị đánh lừa bởi hiện tại, chỉ có thời gian của tương lai mới giải thích được thôi....giờ em có nói gì thì anh cũng không tin vì vậy em sẽ không nói gì hết
- Em nói vậy là sao
- Em tưởng chuyến đi này sẽ thật sự thoải mái như lời anh nói nhưng chính anh lại phá vỡ tất cả...em đã phải đánh đổi rất nhiều thứ để có thể đi cùng anh, nhưng hình như anh không sẵn sàng chấp nhận sự hy sinh đó của em
- Hy sinh ???
- Có thể em sẽ về sớm hơn, mọi người cứ ở lại chơi vui vẻ
- Đúng như vậy...ngày mai hãy về, ở lại đến sáng mai hãy về _ anh cố giữ nó lại
- _ nó không nói gì hết
- Hãy ở lại đón bình minh với anh rồi hãy về...anh xin em đấy
- em....về phòng trước đây _ nó nói rồi bỏ đi trước để anh ở đó một mình
- Anh tin em

Dù nó đã đi được một khoảng cách xác định với anh nhưng câu nói đó vẫn lọt vào tai nó,

Tin sao, nếu đã tin thì anh sẽ không gây chuyện với nó khi có bất kỳ người con trai nào khác bên cạnh nó dù anh biết họ không thích nó. Chuyện gì đang xảy ra khiến anh phải nhạy cảm như vậy chứ. Khi bóng nó đủ nhỏ bằng một ngón tay thì bỗng anh thấy khó thở và khụy hẳn xuống đất. Vội móc trong túi ra lọ thuốc nhỏ, tay run run anh đổ ra tay vài viên mà rớt xuống cát mất một nửa rồi. Nhặt lên anh thối thối rồi cho vào miệng nuốt chửng, anh cảm thấy không được khỏe, nằm dài ra bãi cát trắng anh nhìn lên bầu trời đêm

Đêm nay trời đẹp lắm, nhưng sao cuộc đời anh không đẹp như bầu trời kia được, nó cũng đen mịt mù vậy mà, sao trên kia có sao còn trong anh không có tia hy vọng nào hết.

Nó mở cửa phòng rồi bước vào, ném cái ví lên giường nó nằm dài ra giường nhìn lên trần nhà. Anh có gì muốn nói với nó không, những gì anh làm khiến nó rất tò mò, chuyện mà Vương hỏi anh có nói cho nó biết không là chuyện gì. Lăn qua lăn lại trên giường nó nhìn vào chiếc điện thoại gần đó thì thấy cũng còn sớm, nhưng biết đi đâu bây giờ. Ngồi dậy thay đồ ngủ, nó tắt điện rồi lên giường nằm, dù còn sớm nhưng đi ngủ là giải pháp duy nhất cho cái hoàn cảnh chẳng biết làm gì của nó lúc này.

Cốc Cốc Cốc __ cả hai phòng 601 và 603 đều có người gõ cửa

Phòng 601.

- Chào chị __ nó chào chị phục vụ
- Chào cô, được lệnh của cậu Ân tôi mang bữa tối đến cho cô
- À...dạ, cảm ơn chị __ nó nhận cái khay từ chị phục vụ
- Chào cô
- À...mà chị, anh Ân đang ở phòng sao __ nó hỏi khi chị quay lưng đi
- Cậu mới về phòng thôi à
- Dạ, cảm ơn chị

Phòng 603

Trong phòng tối thui, đèn cũng không được bật lên, cũng không có ai ra mở cửa. Không biết có người trong phòng không nhưng cái tên lạ mặt kia vẫn làm nhiệm vụ được giao. Rút trong túi quần ra một cái khoá, hần vặn qua vặn lại nắm cửa thì nghe tiếng “ cạch “ chiếc cửa đã được mở. Tên lạ mặt bước vào, tuy không thấy gì nhưng theo cảm tính và ánh sáng lọt vào bên trong từ các ánh đèn dọc bờ biển tên đó vẫn xác định được chiếc giường chỗ nào. Tên đó tiến lại gần cái giường rồi đưa máy ảnh lên chuẩn bị sẵn sàng bấm nút.

“ Phẳng phẳng, bờ vai rộng, bụng cũng phẳng...” __ tên lạ mặt đưa tay sờ sờ lên trên cơ thể của người đang nằm trên giường.. Tên đó mỉm cười, xoa xoa chỗ mình đặt tay lên có thể của người đang nằm trên giường với ý nghĩ “ da gì mà mịn như da em bé vậy “. Nhưng tên đó không tin vào những gì mình cảm thấy từ xúc giác của bàn tay, con gái gì mà phẳng quá vậy, chẳng lẽ cô ta bị less. Nếu là less thì cô chủ Duyên việc gì phải sai hần làm cái việc này chứ. Muốn xác thực lại lần nữa, tên đó dùng hai tay đặt lên trên cơ thể đó, rõ ràng nắn nắn (đoạn này phải tùy vào trí tưởng tượng của các bạn nha J J J).

- Là vai __ tên lạ mặt nói thầm
- Cánh tay
- Sao hai cái tay đan vào nhau vậy nè

Tách...chưa kịp đưa ra giả thiết cho việc hai cánh tay đan vào nhau thì ánh đèn ngủ được bật sáng, làm cho tên lạ mặt giật mình.

- Bỏ cái tay của mày ra khỏi người tao ngay __ hần nhìn tên lạ mặt đó

Giờ thì tên lạ mặt không cần đưa ra giả thiết nữa mà những gì tên đó thấy đã giải thích lý do tại sao lại có hiện tượng lạ đó. Thì ra là hần đang nằm ngủ cùng một cô em xinh đẹp, cô gái choàng tay qua ngực ôm hần ngủ, nên mới có cái hiện tượng hai tay đan vào nhau như vậy. Tên đó đứng hình khi thấy hai đứa bọn hần nhìn mình, chẳng lẽ mình vào nhầm phòng, là 603 đúng là 603 mà.

- Tao nói mày bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người tao ngay

Lúc này tên đó mới nhìn xuống bàn tay của mình, thì ra mình đang đặt tay lên bộ ngực săn chắc của hần mà lúc đầu tên đó nghĩ đó là bộ ngực phẳng của nó. Rút vội cánh tay về thì cũng là lúc tên đó thì hần hất giăng xuống giường. Với tay lấy cái khăn tắm gần đó quần quang hông hần bước xuống giường tiến tới chỗ tên đó bị ngã. Nắm lấy cổ áo tên đó bằng một tay hần cúi xuống nhặt chiếc máy ảnh bị rớt trên sàn lên.

- Tính làm cái trò bần thủ đó sao __ hấn bầm bầm gì đó
- Là ai sai mày làm và mục tiêu của mày là ai __ hấn đánh giọng lại
- Tôi không...không có ai sai hết __ tên đó sợ run bần bật
- Tao hỏi lại ai sai mày làm chuyện này và mục tiêu của mày là ai
- Tôi đã nói là....
- Á __ chưa kịp nói hết lời hấn đã giáng một cú đấm vào mặt tên đó khiến khoé môi bật máu đỏ chảy xuống cổ áo
- Tao hỏi lại lần nữa....ai sai mày làm chuyện này và mục tiêu của mày là ai
- Tôi không....

Buông cổ áo tên đó ra hấn đứng dậy đưa chân lên đá vào mặt tên đó khiến hấn bật ngửa ra sàn nhà. Tên đó sợ sệt lùi lại thì hấn lại tiến tới, đến khi tên lạ mặt đụng tường thì hấn giơ chân lên đạp lên tục lên người tên đó khiến hấn la oai oái. Hấn đá hấn đấm hấn đánh liên tục vào người tên lạ mặt khiến bộ dạng hấn bị biến dạng bởi máu nhìn rất khủng khiếp.

- Mày có chịu nói không __ hấn ngồi xuống mặt đối mặt với tên lạ mặt
- ... __ tên đó nhìn hấn như thấy ác quỷ vậy __ cô Duyên...là cô Duyên là sai tôi làm, tôi chỉ làm theo chỉ thị thôi
- ... __ hấn hơi giật mình khi nghe thấy cái tên Duyên __ Duyên nào ?
- Là cô Nguyễn Kỳ Duyên, cô ấy thuê tôi nói là phải chụp lại những bức hình có thể hạ nhục ai đó...
- Là ai
- Tôi không biết, cô ấy nói là chủ nhân phòng này

Hấn như nghe thấy sét đánh ngang tai vậy, chuyện gì đang xảy ra vậy...Duyên là người muốn hại nó sao. Chủ nhân phòng này lúc đầu là nó, Duyên không hề biết hấn với nó đã đổi phòng cho nhau nên mới xảy ra chuyện này sao. Không thể nào, Duyên mà hấn biết là một người dịu dàng hiền lành mà, đâu phải là một người đáng sợ như vậy đâu. Còn nó, nó giờ này đang ở đâu, có chuyện gì xảy ra với nó không. Hàng ngàn câu hỏi hiện ra trong đầu hấn lúc này khiến đầu hấn như muốn nổ tung vậy, mọi chuyện hấn biết trước đây đều không phải là sự thật sao, tất cả là dối trá sao. Không hiểu, không biết cũng không muốn biết tại sao hấn lại thấy nhói khi nó là người bị hại, có lẽ là do sự thật phũ phàng về Duyên hay có thể là do hấn đã thích....

- Anh à...cho tên kia đi đi, nhìn hấn máu me ghê quá __ cô gái kia ngồi trên giường nói
- Biến hết đi __ hấn đứng dậy chùi chùi tay vào cái khăn tắm
- Còn không máu cút đi tên kia __ cô gái nhìn tên lạ mặt
- Cả cô nữa...biến hết đi __ hấn nhìn tên lạ mặt đang lom khom đứng dậy nói
- Sao...anh nói gì
- Tôi nói cô biến đi...biến hết đi __ hấn quát âm lên
- Điên à...hét cái gì, từ từ tôi đi việc gì phải đuổi __ cô gái nhăn nhó đứng dậy

Hấn bước vào nhà tắm thay đồ rồi mở cửa bỏ ra ngoài, hấn không biết nó có đang gặp nguy hiểm gì không nữa. Chạy qua phòng nó gõ cửa nhưng không có ai ra hết, đèn trong phòng tắt rồi, hấn chẳng thể thấy gì bên trong đó hết. Quay lưng chạy ngược ra ngoài mong là sẽ tìm thấy nó ở đâu đó trong đám đông người kia.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 18.1

19. Chương 18.1

Phòng 602

Cốc Cốc Cốc...Cốc Cốc Cốc

- Ra đây ra đây _ Ân đang nằm trên giường thì ngồi dậy ra mở cửa
- Bâng, vào đi _ Ân mừng rỡ khi thấy nó ở trước cửa
- Anh đang làm gì vậy _ nó bước vào
- Nằm chơi điện tử thôi, cũng chẳng biết đi đâu _ anh đóng cửa vào theo sau nó
- Ờ _ nó ngồi trên giường nhìn anh
- Em qua đây có chuyện gì không _ anh ngồi xuống cạnh nó
- Không...phải có chuyện gì mới qua được sao _ nó nhìn anh
- À...không, ý anh không phải vậy
- Anh mới gội đầu sao....sao không sấy cho khô mà nằm vậy nhờ đau đầu thì sao _ nó đưa tay lên vuốt mái tóc ướt của anh
- Hi, quen rồi...anh không sao _ anh gỡ tay nó xuống
- Để em sấy tóc cho...đưa đầu đây _ nó đứng dậy
- Không cần đâu _ anh kéo nó ngồi xuống
- Em sấy được mà, anh cứ để tóc ướt như vậy mà nằm sẽ đau đầu lắm đấy _ nó đứng dậy
- Anh đã nói là không cần rồi mà _ anh hơi lớn tiếng với nó
- _ nó hơi giật mình khi anh lớn tiếng với nó _ ờ, chắc sẽ nhanh khô thôi
- Ừ _ anh quay đi không nhìn nó vì anh sợ nó sẽ phát hiện ra điều gì đó

Tóc anh ngày càng rụng nhiều hơn, vì vậy anh sợ khi nó đụng vào sẽ biết anh đang bị bệnh. Anh không muốn nó lo lắng, anh không đủ can đảm để lau nước mắt cho nó, nếu đã không biết thì tốt nhất đừng biết nữa. Nó nhìn anh thì anh lại né ánh mắt của nó, nó cũng tò mò khi anh lại né tránh như vậy nhưng không muốn hỏi. Nếu anh muốn nói thì anh đã nói rồi, nó muốn anh tự nói chứ không phải nó hỏi anh mới nói.

- Cảm ơn bữa tối của anh nha _ nó cười
- Em ăn hết chứ _ anh cười
- Ừ...ngon lắm
- Muốn uống gì không _ anh đứng dậy
- Được uống rượu không _ nó cười
- Hôm nay là ngoại lệ nha _ anh kí vào đầu nó
- Hi, một chai hennessy _ nó giơ 1 ngón tay lên
- Ok, chiều em luôn _ anh đứng dậy gọi điện cho phục vụ
- Đợi một lát _ anh nhìn nó
- Anh có phim gì coi không _ nó nhìn vào tivi
- Cũng có nhiều phim mới lắm đó, em chọn đi

- Anh muốn xem phim gì _ nó cầm cái remote lên
- Tùy em chọn
- Xem phim ma nhá _ nó nhìn anh cười, nó biết rõ anh sợ ma như thế nào nên nó muốn chọc tức anh trả thù chuyện anh ghen vô duyên vô cớ
- Hay mình xem phim khác đi, cũng có nhiều phim tình cảm hay lắm _ anh đành lại remote của nó
- Anh sợ ma sao _ nó phì cười đành lại remote
- Sao anh phải sợ...chỉ là....em là con gái mà, ai đời lại coi phim ma _ anh giật lại cái remote
- Con gái cũng xem phim ma được mà _ nó đứng lên giành lại cái remote
- Xem phim khác đi, phim hài cũng hay mà _ anh chồm tới giành lại cái remote
- Em thích xem phim ma mà _ nó chồm tới chưa kịp lấy cái remote thì vướng vào cái ra giường mà bật ngửa ra sau
- Cẩn thận _ anh cúi xuống để đỡ nó thì hụt chân mà ngã theo nó xuống giường

Anh ngã nhào lên người nó, khoảng cách giữa anh và nó gần quá khiến nó thấy ngại ngùng, nhưng muốn đứng dậy thì nó lại không thể. Sức nặng của cơ thể anh cùng với ý định của anh không muốn đứng dậy thì nó hoàn toàn bị bất động. May là có chị phục vụ anh gọi mang rượu đến nên nó mới được giải thoát. Ngồi bên cạnh anh coi phim ma nhưng nó không sợ con ma trong phim mà nó lại sợ anh ngồi bên cạnh nó thì đúng hơn. Có thêm một chút men rượu vào người khiến hai má của nó nóng bừng lên, chưa được nửa bộ phim thì nó bảo mệt nên muốn về ngủ. Anh tính đưa nó về phòng nhưng nó bảo nó về một mình được và không cho anh đi theo. Ra khỏi phòng anh nó thấy tỉnh táo hẳn ra, rốt cuộc là tại men rượu hay tại anh mà nó cứ ngắt ngắt vậy nè.

- Ủa...Khôi Vĩ _ nó nheo mắt nhìn cái kẻ đang đứng trước cửa phòng mình
- Cô đi đâu vậy hả....không sao chứ, có bị gì không _ hấn vội vàng chạy lại chỗ nó
- Sao vậy, tôi đâu có bị gì đâu _ nó gỡ tay hấn trên vai mình ra
- Vậy là tốt rồi _ hấn thở dài _ lần sau đi đâu cũng phải cẩn thận nghe chưa, không phải lúc nào tôi cũng ở sau lưng cô đâu
- Cậu nói cái gì tôi không hiểu _ nó chau mày lại
- Ngủ đi _ hấn đưa tay lên xoa xoa đầu nó
- Cậu làm cái gì vậy...tôi đâu phải con cún của cậu, bỏ cái tay đó ra _ nó vùng vằng hất tay hấn ra
- Tôi không biết làm sao...nhưng có lẽ...
- Về đi, tôi cũng phải về đi ngủ để mai dậy sớm nữa _ nó đẩy hấn qua một bên để lấy đường vào phòng
- Đây....mai ngắm bình minh với tôi nha _ hấn kéo tay nó lại đối diện với hấn
- Dậy được đã mới tỉnh....tôi buồn ngủ quá rồi _ nó gỡ tay hấn ra rồi mở cửa bước vào phòng
- Hình như tôi thích... _ chưa nói hết câu thì hấn như bừng tỉnh chuyện gì đó

Còn Duyên, không phải hấn về đây là vì hấn thích Duyên nên hấn mới về sao, vậy tình cảm mà hấn mới có với nó đây là gì, không thể cùng thích một lúc hai người được. Đúng là khi còn bên mỹ và lúc mới về nước hấn đã rất thích Duyên, lúc nào cũng nghĩ tới Duyên, nhưng từ hôm gặp nó, ngồi gần nó, nói chuyện với nó thì hấn gần như quên mất Duyên là gì trong mình rồi.

+++

Cốc Cốc Cốc

Cốc Cốc Cốc

- Gì vậy trời __ nó với tay bật điện thoại lên __ mới có 4 giờ thôi mà Nó kéo chăn trùm kín đầu để không phải nghe thêm tiếng gõ cửa nào nữa.
- Dậy đi __ là tiếng của Ân gọi nó __ cô bé
- Anh Ân __ nó còn ngái ngủ
- Dậy nhanh đi, lạnh quá à __ anh nói ngoài cửa
- Ủa.... __ nó lò mò leo xuống giường ra mở cửa cho anh
- Anh làm gì qua đây sớm quá vậy __ nó nói mà mắt chẳng mở ra
- Em đã hứa sẽ đón bình minh với anh rồi mà __ anh nhìn nó
- Bình minh...á...nhớ rồi, đợi em một tí __ nó chạy vội vào trong làm vệ sinh cá nhân thật nhanh rồi chạy ra đứng trước mặt anh
- Nhanh thật....20 phút nhanh hơn hồi nhỏ rồi __ anh chọc nó
- Đi không __ nó hơi què khi anh đứng đợi lâu

Anh nắm tay nó đặt đi trên bãi cát trắng buổi sáng, không khí trong lành, làn gió sáng hơi se lạnh khiến hai má nó gần như đông cứng vậy. Anh phả hơi vào hai lòng bàn tay của mình rồi áp chặt vào mặt nó khiến nó mỉm cười ấm áp. Anh choàng tay qua vai ôm nó để giữ cho nó ấm hơn khi mặt trời bắt đầu lên. Ánh sáng dần dần in bóng xuống mặt nước như một ngọn lửa đang to từ từ lên vậy.

- Đẹp quá __ nó nhìn chăm chăm mặt trời đang nhỏ lên
- Mãn nguyện quá __ anh buột miệng nói
- Mãn nguyện __nó nhìn anh
- Hả...à...ý anh là anh rất hạnh phúc, được ngắm mặt trời mọc cùng với người mình yêu thì còn gì bằng __ anh cười gượng

Nó nhìn khó hiểu rồi quay ra nhìn mặt trời mọc, cũng tạm dừng chuyện thắc mắc về câu nói lỡ miệng của anh. Gió lùa vào làm mái tóc dài của nó tung tăng bay lượn vương vào mí mắt nó, anh đưa tay lên gỡ những cọng tóc đó ra. Hắn đứng đằng sau đã thấy hết, hắn đã đứng nhìn nó và anh rất lâu rồi. Từ khi hai người ngồi xuống, hai người ôm nhau, hai người nắm tay nhau đi, hai người cười với nhau hắn đều thấy hết. Nhếch mép cười đều hắn tự cười bản thân khi ngu ngốc như vậy, biết rõ nó thích ai và ai là một cặp với nó vậy mà còn chui đầu vào thích nó. Nên quay về thích Duyên như lúc ban đầu đi, hắn quay gót bỏ đi.

- Còn buồn ngủ thì ngủ đi...lát anh qua rồi cùng đi ăn __ Ân xoa đầu nó khi về tới phòng mình
- Ok __ nó nói rồi về phòng

Trên đường về phòng nó cứ cười tủm tỉm miết, sau bao chuyện khiến anh và nó cãi vã nhiều lần tưởng rằng sẽ khó hàn gắn nhưng cuối cùng anh với nó cũng vượt qua để đến với nhau. Nó suy nghĩ về những hành động của anh ở ngoài bờ biển, chợt nhớ tới câu nói của anh khiến nó dấy lên một nỗi tò mò lớn.

- Cô đi đâu về vậy __ hắn hỏi khi nó về tới phòng của mình, nơi hắn đang đứng đợi
- Ủa ...làm gì đứng trước cửa phòng tôi vậy __ nó hỏi
- Trả lời câu hỏi của tôi đi __ hắn nhìn nó
- ... __ nó nghĩ “ tên này sao vậy, hình như hơi khác khác “ __ à thì, tôi đi ngắm bình minh với anh Ân, giờ thì cậu trả lời câu hỏi của tôi đi
- Không phải cô cũng đã hứa là sẽ đi ngắm bình minh với tôi sao __ hắn đứng thẳng người nhìn nó
- Chuyện đó... __ nó chợt nhớ về cuộc nói chuyện ngắn với hắn tối qua, giật mình __ tôi quên mất, tôi xin lỗi, tại tối qua tôi uống....

- Cô tính nói là do cô say nên cô hứa đại chứ gì...nếu đã không làm được thì đừng có hứa __ hấn bỏ đi vô tình hất vai nó làm nó lùi lại một bước

Hấn bị gì vậy, tại sao lại tỏ thái độ như mình là gì của hấn không bằng vậy. Nó bực bội nhìn theo cái dáng cao nhòng nhòn đó bỏ đi, tên này kì cục quá, cứ như uống lộn thuốc vậy.

- Cậu đang nổi nóng với ai vậy...vô duyên vừa vừa thôi __ nó chờ khi hấn bước tới cửa phòng mình

- Cô nói gì __ hấn quay lại nhìn nó

- À không __ nó vội mở cửa chạy vào phòng vì sợ hấn

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với cái tên điên đó vậy __ nó lằm bằm khi vào nhà tắm

Nó tính đánh một giấc thật ngon lành nhưng lại bị gián đoạn bởi Vương, anh qua rủ nó đi ăn rồi còn nói là định cùng mọi người đi chơi trước khi về nữa. Nó hơi rụt rè, nó biết chuyện tối qua làm anh rất khó xử, nhưng hình như anh có gì đó rất muốn nói với nó nhưng lại không thể. Nó nhìn anh lưỡng lự thì Ân đã đứng chân ngay sau lưng Vương, nó nhìn thấy liền giật mình.

- Chỉ là rủ cả nhóm đi ăn rồi đi chơi một chuyến trước khi về thôi, không phải hôm qua ai cũng đi chơi mách lè rồi sao __ Vương nói

- Anh... __ nó ngạc nhiên khi Vương biết Ân đang đứng sau lưng mình

- Ừ...sao cũng được, để tao gọi đặt thuyền đã __ Ân nói rồi rút điện thoại ra

- Hai người...hết giận nhau rồi sao __ nó nhìn hai người rụt rè

- Có giận đâu mà hết __ cả hai cùng nói càng làm nó thấy khó chịu hơn thôi

- Đợi em thay đồ đã __ nó tức giận đóng cửa cái rầm trước mặt hai cái tên đó

- Xin lỗi cái đêm tối qua __ Ân nhìn Vương

- Tao sẽ không nhận...vì tại mày mà tao không thể thích con bé được nữa __ Vương nói rồi bỏ đi ngang qua Ân hất vai anh làm anh chao đảo

- Dù sao cũng nhờ mày chăm sóc con bé khi tao không thể nữa __ Ân nói

- Tự đi mà làm...tao không muốn làm gì thêm ày hết, với tao như thế là quá nhiều rồi

- Tao...thật sự...rất xin lỗi mày Vương à __ anh nói nhỏ khi Vương đã bỏ đi được một khoảng

Cả sáu người ngồi cùng một bàn ăn trong nhà hàng của khu resort, vì trên bàn ăn toàn món hải sản nên nó đã không ăn mà chỉ uống nước không. Thiên Anh với Duyên nhìn nó với ánh mắt như một kẻ tiểu thư kén ăn, nó cũng chẳng cần giải thích gì thêm cho những con người đó. Không ai biết lý do tại sao nó lại bỏ ăn cả, khi nó đứng dậy ra ngoài trước chờ mọi người thì một lúc sau hấn cũng đứng dậy ra ngoài với nó.

- Tại sao không ăn __ hấn ngồi xuống cạnh nó

- Không ăn được __ nó nhìn xa xăm ra biển

- Không ăn được...lý do __ hấn nhìn nó

- Tôi bị dị ứng nên không thể ăn hải sản được __ nó nhìn hấn

- Ra là thế, vậy hôm trước cô nằm ở khoa dị ứng là vì nó sao __ hấn hỏi

- Ừ

- Ta đi thôi, hôm nay phải chơi cho đã rồi mới về được __ Ân bước ra nói

- Đi thôi __ Thiên Anh hòa theo

Khi mọi người đứng để lên thuyền thì Thiên Anh cứ giả vờ yếu đuối để hấn quan tâm và đỡ, Duyên cứ nhìn Vương mong rằng sẽ nhận được một sự quan tâm nhỏ từ anh nhưng anh làm lơ tất cả ánh nhìn của Duyên.

Nhìn thấy hai con người đó nó thở dài, việc gì phải nhờ vả và trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác vậy chứ. Nó gạt tay Ân và Vương đưa ra để đỡ nó lên thuyền, nó tự leo lên thuyền mà không cần ai giúp đỡ.

Chiếc thuyền chạy vòng vòng quanh bờ biển rồi chạy ra xa bờ, ở dưới chân tụi nó được làm bằng chất liệu trong suốt, tụi nó cùng nhìn xuống để xem cho rõ lớp lớp san hô và những đàn cá đua nhau bơi lội trong làn nước xanh trong. Sự chăm chú tập trung ngắm cảnh của nó cứ bị Thiên Anh chen ngang mỗi khi nó lên tiếng làm nó mất hứng. Ngồi thẳng dậy, chống tay vào boong thuyền nhìn ra xa xăm. Những cánh chim bay trên trời, nó ước được như những cánh chim bay trên trời đó, tự do, phóng khoáng, không có sự ràng buộc nào cả. Hôm nay sẽ vui đấy, sẽ tự do đấy nhưng hết hôm nay rồi ngày mai sẽ ra sao, nó sẽ vất vả như thế nào đấy. Gió lồng vào khoang giữa của thuyền làm tóc của Thiên Anh quật vào mắt hấn khiến hấn khó chịu. Ngồi thẳng lên thì hấn thấy nó đang nhìn ra một nơi khác, tóc được gió biển nâng niu nhẹ nhàng, hấn liền rút điện thoại ra để lưu giữ cái hình ảnh tuyệt đẹp đó. Tóc bay ngang khuôn mặt khiến cho bức hình mờ mờ ảo ảo không nhìn rõ khuôn mặt nó nhưng nhìn rất đẹp, nhìn nó rất đẹp.

Mọi người ăn trưa trên một hòn đảo cách bờ biển khá xa, nó thì không ăn được những món đó nên đành nhịn. Từ sáng tới giờ nó đã chưa ăn gì, khiến bụng nó cũng lên án nó giữ lắm, nhưng vì không thể nên nó không ăn. Thở dài bỏ đi chỗ khác để cái bụng của nó không phải nhìn mọi người ăn, nó cũng biết cái bụng nó đang đói mà. Nhưng đành nhịn tiếp để về đến đất liền thôi chứ biết sao được. Mọi người ăn xong cũng chụp được nhiều hình, trong nhiều bức hình đó lại không có bức nào có nó cả, nó tình nguyện làm pho nháy cho cả đám.

- Cô chụp cho tôi với anh Vĩ đi _ Thiên Anh đưa điện thoại cho nó rồi kéo Vĩ ra tạo dáng
- Tại sao _ nó nói
- Cái gì _ Thiên Anh gắt
- Sao tôi phải chụp cho hai người, hai người cũng có tay mà _ nó nói
- Để chị chụp cho hai đứa _ Duyên lấy chiếc điện thoại trên tay nó
- Cười nào...hai đứa nhìn đẹp đôi lắm _ Duyên cố tình nhấn mạnh 3 chữ cuối

Dù là đang chụp chung với Thiên Anh, và người cầm máy là người mình thích nhưng hấn lại không có một chút cảm xúc nào cả, mặt hấn đang nhìn nó, dõi theo từng bước chân của nó. Hấn không thể trả lời cho câu hỏi “ bản thân muốn gì ? “ lúc này cả.

Nó ngồi xuống bãi cát trắng để chờ mọi người tự sướng cho nhau xong rồi quay về đất liền , thì hấn ngồi xuống cạnh nó, làm nó đôi chút giật mình.

- Hajz....mệt quá
- ... _ nó chẳng nói gì đáp trả cả bỗng hấn đưa ra trước mặt nó một hộp sữa tươi
- Uống đi...chưa ăn gì từ sáng mà _ hấn nói
- O....ừ, cảm ơn _ nó cầm lấy hộp sữa
- Vậy sao ngay từ đầu không nói là không ăn được để mọi người chọn nơi khác để đi _ hấn nhìn nó
- Một mình tôi mà làm mọi người mất vui thì không nên _ nó mở hộp sữa ra
- Cô luôn chịu thiệt thòi vậy sao _ bỗng hấn nhớ tới hồ sơ của nó hôm trước hấn cho người điều tra nên đã buột miệng nói
- Sao... _ nó nhìn hấn, nhưng tay lại đưa hộp sữa lên miệng uống
- Ai cho cô uống nó chứ _ từ đâu Thiên Anh xuất hiện hất tay nó làm hộp sữa rớt xuống cát văng hết lên người nó

Hấn với nó vội vàng đứng dậy để tránh những giọt sữa văng lên, nhưng vẫn không kịp, hộp sữa văng lên chiếc maxi của nó khá nhiều. Nó giận dữ nhìn Thiên Anh chăm chăm, Thiên Anh khoanh tay trước ngực đứng một chân nhìn nó. Mọi người thấy giọng Thiên Anh nói lớn nên đã vội vàng chạy lại chỗ của nó thì thấy người nó bị sữa tươi làm cho ướt hết.

- Em nghĩ mình đang làm cái gì vậy __ hấn nhìn Thiên Anh
- Ai cho phép cô uống sữa của anh Vĩ cho chứ __ Thiên Anh đẩy một bên vai nó
- Đừng đụng vào tôi __ nó hất mạnh tay cô ta ra
- Hai đứa lại sao vậy __ Ân nhìn nó rồi nhìn Thiên Anh
- Nhìn là biết chuyện gì rồi mà __ Vương nói
- Hai đứa lúc nào cũng có chuyện với nhau là sao vậy hả __ Duyên giả vờ nói
- Em không biết phải nhắc lại cho cô ta bao nhiêu lần nữa để cô ta nhớ Vĩ là của ai, phải biết vị trí của mình đang đứng mà lượng sức mình đi chứ __ Thiên Anh nhìn nó
- Vậy sao __ nó nhếch mép cười nửa miệng
- Cô... __ Thiên Anh tức khi câu nói của mình không làm gì được nó
- Là vì ghen tị với hộp sữa thôi sao __ nó đá hộp sữa ra chỗ khác __ cô còn không bằng nó nữa kìa
- Cô dám... __ Thiên Anh đưa tay lên định đánh nó
- Thôi đi __ hấn giữ tay Thiên Anh lại
- Nhờ có em mà buổi đi chơi vui hơn rồi đó __ Vương nói
- Chơi vậy đủ rồi, về thôi __ Ân kéo tay nó ra thuyền trước

p/s: xin lỗi các bạn nhưng có thể truyện phải tạm dừng một thời gian ngắn vì mình có một số lý do cá nhân nên không có thời gian để viết tiếp được sau thời gian này ” Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây !!! ” sẽ ra tiếp chương mới để tạ lỗi với các bạn đọc ạ....mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ mình.... :(

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 19

20. Chương 19

Lúc nó trở về nhà là lúc trời cũng đã chập tối, nó nhìn vào bên trong nhà khách thì thấy đèn sáng, nó đoán chắc mẹ đang ở nhà cùng ba. Vì nếu chỉ có một mình thì mẹ nó sẽ không bao giờ bật đèn nhà khách lên cả. Đứng trước cửa một hồi lâu, nó quay lưng đi bộ ra khỏi khu vực biệt thự để ra đường lớn bắt một chiếc taxi để đến quán bar của Pin. Nó nghĩ thời gian ba nó đặt ra cho nó là hết hôm nay mà, như vậy thì còn ngày mai nó có thể ở nhà nữa thôi là bắt đầu lịch trình luyện tập mà ba nó đặt ra cho nó rồi.

- Chào em __ tên bảo vệ đứng ngoài cửa chào nó
- Chào anh...lâu quá không gặp __ nó cười
- Anh Pin ở trong đó
- Dạ...em đi trước đây __ nó đi vào bên trong

Hôm nay cũng như mọi ngày, vì là còn sớm nên khách vẫn chưa tới đông, nó đến quầy gọi ỉnh một chai Brandy rồi đi lên trên sân thượng. Ngồi cạnh lan can nó nhìn xuống toàn cảnh bầu trời đêm của thành phố nó đang ở, lấp lánh, lung linh là tất cả những gì nó thấy. Tự nhiên khoé môi nó bật thành nụ cười mĩa mai, nó cũng giống thành phố này vậy, vẻ bề ngoài thì lấp lánh lung linh vậy đấy, nhưng thật ra ở bên trong không phải như thế. Đằng sau ánh đèn kia thành phố là đất cho tệ nạn hoành hành, là nơi làm ăn của những con người tham vọng, là cái nhà tù cho những kẻ nghèo. Nó cũng thế, đằng sau hào quang của ánh đèn sân khấu là sự ích kỷ, thất vọng, muốn có được tình thương từ ba mẹ nó nhưng điều đó với nó quá xa xỉ. Tiếng chân của Pin trên cầu thang làm nó giật mình mà dứt ra khỏi dòng suy nghĩ về bản thân của chính mình.

- Hôm nay rảnh rồi thể hả __ vừa lại gần nó Pin vừa nói
- Sắp không được đến trong thời gian tới nên tranh thủ
- Sao vậy __ Pin hỏi
- Đại nhạc hội lần thứ 12 sắp diễn ra rồi...ba em muốn em phải luyện tập nhiều hơn
- Muốn hay là ép buộc __ anh ngồi xuống cái ghế đối diện nó
- ... __ nó không biết phải nói gì để anh không nghĩ xấu ba nó cả __ ...dĩ nhiên là muốn rồi...ép gì chứ
- Em còn muốn giấu anh điều gì nữa __ Pin nhìn nó
- ... __ nó như bị anh bắt được thóp vậy __ em ồ mà...rồi sẽ qua thôi __ nó cười
- Công việc bên kia cũng ổn rồi...có muốn anh đưa đón em đi học không...việc luyện tập ở nhạc viện chắc sẽ về tối, một mình em đi đi về về anh không yên tâm
- Anh có biết cách nào để mua một ngôi nhà nhanh nhất có thể không
- Em định làm gì
- Em muốn bỏ nhà đi...ở cái nhà đó em thấy mệt mỏi lắm
- Vậy tới nhà anh ở cũng được...dù sao ở đó cũng còn phòng trống nhiều
- Vậy cho em thuê nha...giá rẻ thôi, em không thể rút tiền ra được, như vậy ba mẹ sẽ biết, em chỉ có tiền mặt thôi
- Hi, thuê sao...em có đủ tiền để thuê không __ anh phì cười
- Em không muốn mắc nợ ai thứ gì hết

Câu nói của nó làm anh tắt hẳn nụ cười trên môi, một đứa trẻ có vẻ bề ngoài vô tư như nó mà cũng nghĩ được như vậy sao, còn cuộc sống của anh thì sao đây. Nhìn nó uống từng ly rượu mà lòng anh đau xót, anh chưa từng làm được gì để bảo vệ cho nó cả, rốt cuộc anh nói anh yêu nó là thật hay giả đây.

- 11 giờ hơn rồi sao...nhanh thế __ nó nhìn vào màn hình điện thoại đang sáng
- Để anh đưa em về __ anh đứng dậy đỡ nó xuống dưới
- Anh Pin... __ một tên phục vụ gọi khi nó với anh vừa mới xuống khỏi cầu thang
- Chuyện gì __ Pin nói
- Anh có khách ạ...là đối tác rượu mới nhập đó ạ
- À...em đợi anh một chút, anh quay lại liền... __ anh buông nó ra __ lấy cái áo khoác ở phòng trong giúp anh nha, anh quay lại liền đó
- Ok __ nó nói rồi quay lưng đi về phía cửa dẫn đến khu phòng cấm dành cho hội

Bước chân của nó hơi loạng choạng vì nó uống hơi quá chén, nhưng mắt nó vẫn còn đủ tỉnh táo để không va vào vật dụng vào bên trong phòng cả. Đi vào phòng làm việc của anh, nó bật điện lên để lấy chiếc áo da của anh vắt ngang qua ghế làm việc. Cầm chiếc áo trên tay nó tắt điện rồi ra khỏi phòng. Đi ngang qua phòng dành cho khách của hội, nó thấy có ánh đèn bên trong, cửa thì khép hờ, bên trong lại không có người, vì vậy nó đưa tay lên đẩy cánh cửa ra để bước vào. Cảnh tượng trước mắt khiến nó đứng hình là đánh rơi chiếc áo trên tay mình. Một người con trai chỉ mặc mỗi chiếc quần jeans lửng, một cô gái đứng sau hắn nên nó không thấy chỉ thấy mặt cô gái một lần trước khi cô gái đó hét lên làm tên con trai quay lại. Mọi thứ diễn ra nhanh quá, nó cứ ào ào đến làm nó chưa kịp suy nghĩ gì hết. Tại sao người con trai đó lại là hắn, hắn làm gì ở đây, có phải vì nó say nên nhìn lộn người không. Nhưng làm sao mà lộn được khi tên con trai đó biết tên nó chứ.

- Lê Băng __ hắn quay lại nhìn nó hoảng hốt
- __ ngồi xuống nhặt chiếc áo lên rồi nó bỏ chạy ra khỏi phòng quay lại sàn

- Chết tiệt __ hấn cúi xuống nhặt chiếc áo thun dưới sàn mặc vào rồi chạy theo nó
- Anh __ cô gái kia gọi theo khi hấn bỏ chạy
- Anh...áo đây, mình về đi...về nhanh đi anh __ nó thấy Pin thì nói vội
- Ồ...mình đi __ anh thấy nó hơi kì lạ __ có chuyện gì sao
- Không có...về đi anh, mẹ em gọi rồi __ nó nghĩ đại một cái lý do để nói
- Vậy ta về __ Pin choàng tay qua vai nó rồi cùng nhau ra ngoài
- Lệ Băng __ hấn gọi khi nó với anh mới ra tới cửa
- Ủa... __ anh quay lại nhìn hấn __ Vĩ...mày quen Băng à
- Anh Pin __ hấn nhìn anh
- Mẹ em gọi rồi...về đi anh __ nó né tránh ánh nhìn của hấn
- Nghe tôi nói đã __ hấn giữ tay nó lại
- Về đi anh __ nó hất tay hấn ra nhìn anh
- Chuyện gì vậy....__ anh hỏi
- Về đi mà __ nó như hét vậy

Không còn cách nào khác anh đành làm theo ý nó, chưa bao giờ anh thấy nó tức giận như vậy cả, rốt cuộc là có chuyện gì mà lại khiến nó như vậy chứ.

- Về rồi sao ? __ Khi nó vừa bước chân vào nhà ba nó đã lên tiếng
- Con mới về __ nó không nhìn ba mẹ nó mà trả lời rồi đi thẳng lên lầu
- Ta đã cho người dọn phòng trên tầng 7 cho con rồi....mai có thể bắt đầu luyện tập...thế phòng ta để trong phòng cho....
- Ba sợ người khác sẽ quấy rầy việc luyện tập của con sao, vậy ba không sợ con ở trong đó sẽ không muốn luyện tập sao ? __ nó dừng lại giữa cầu thang cắt lời ba nó
- Ta không nghĩ con sẽ bỏ bê việc luyện tập của mình khi ở trong đó đâu....còn một việc nữa, từ nay trở đi việc con đi học sẽ có người đưa đi đón về nhằm đảm bảo cho giờ học không bị gián đoạn, vì vậy con đừng nghĩ sẽ bỏ được buổi học hay luyện tập nào __ ba nó nói
- __ nó uất ức quay lại nhìn ba nó, chẳng lẽ ba nó không biết nó cần gì sao, điều nó cần là sự quan tâm của ba nó chứ không phải sự sắp đặt đó
- Muộn rồi, con đi ngủ đi __ mẹ nó lên tiếng phá vỡ bầu không khí u ám đó

Hai con mắt đầy tràn nước như sắp đổ xuống hết, nó hít một hơi thật sâu nén những giọt nước mắt đó lại vào bên trong mà nhìn ba mẹ. Nó quay lưng lại, đi thật nhanh lên lầu để tránh cái ánh nhìn của ba mẹ. Đóng cửa phòng mạnh tay nó mong khi nó cánh cửa khép lại thò vài giây sau sẽ nhận được lời to tiếng của ba hoặc mẹ nó để khẳng định rằng nó vẫn còn được quan tâm. Nhưng hơn một phút trôi qua không có động tĩnh gì cả, nó dựa lưng vào cửa ngồi xuống, hai tay chống xuống sàn nhà để giữ cơ thể không bị đổ nhào xuống sàn mà khóc nức nở. Ba mẹ không còn quan tâm nó nữa, không phải lúc trước luôn xem nó là con nít rồi dạy bảo từng điều sao, vậy sao bây giờ nó cố tình làm nhiều điều sai trái để gây sự chú ý từ ba mẹ nhưng lại thất bại hết.

- TẠI SAO VẬY ? __ nó như hét lên trong vô vọng vậy

- Ê...có kết quả bài thi định kỳ rồi kìa
- Mày xem chưa ?

- Tao rủ mày đi xem nè

Nó vừa vào lớp thì thấy mấy đứa cùng lớp nhón nháo lên vì chuyện có kết quả, vào chỗ của mình nó nhét cặp vào ngăn bàn rồi cũng đi theo sau mấy đứa ra bảng thông tin coi kết quả. Học sinh bu quanh cái bảng tin khiến nó chẳng thể chen vào được, đợi cho tụi học sinh xem xong nó mới tiến lại gần coi. Nó lùi lại gần lan can hành lang, đứng một chân còn chân kia bắt chéo ra đằng trước, hai tay đút vào túi váy đứng nhìn mọi người rồi suy nghĩ linh tinh.

- Coi kết quả chưa __ Vương lại gần chỗ nó đứng

- Đông quá chưa xem được __ nó nhìn anh

- Đứng xem nữa...chắc lại nhất trường rồi

- Nhất từ dưới lên hay nhất từ trên xuống __ Thiên Anh đi từ xa với hấn lại chỗ nó

- Chỉ cần nghe tiếng là biết ai rồi __ nó nói

- Một ghê __ hấn đứng bên cạnh Vương nhìn nó với Thiên Anh

- Xem chưa...đứng thứ mấy __ anh nhìn hấn

- Chưa anh, em ra đây là để xem nó nè, biết rồi ra chi nữa __ hấn nhìn anh

- Chúc mừng nha Lê Băng __ hs1

- Chúc mừng nha __ hs2

- Khi nào rảnh kèm tở học với nha Lê Băng __ hs3

- Hi, anh nói rồi mà __ Vương cười

- Cũng phải xem cái đã __ nó đứng thẳng người rồi đi lảij gần cái bảng tin

- Có gì mà chúc mừng, bộ nó đứng nhất trường chắc __ Thiên Anh theo sau Vương và hấn

- Thì phải xem mới biết __ hấn ngoái đầu lại phía sau nhìn Thiên Anh

- Vẫn đứng nhất trường sao...không có gì ngạc nhiên lắm __ Vương chặc chặc lưỡi nhìn nó

- Em đi đây __ nó quay lưng bỏ đi

- Chỉ là đứng nhất trường thôi mà....có gì đáng nói đâu __ Thiên Anh nói mỉa mai nó

- Em thử vượt qua hơn 1300 học sinh để đứng nhất xem...em muốn gì anh sẽ tặng cái đó cho em __ Vương cười

- Em không cần cái vị trí đó __ Thiên Anh khoanh tay trước ngực nhìn anh

- Bởi vốn dĩ vị trí đó không phải của cô __ nó quay lại nhìn Thiên Anh

Thiên Anh bị câu nói của nó làm cho đứng hình, cả hấn và Vương cũng ngạc nhiên với nó, trước giờ nó không chấp ai khi đụng chạm đến kết quả của mình cả. Vậy mà bây giờ nó ăn thua đủ từng câu một, điều đùa khiến người từng ở bên nó lâu như Vương cũng khó mà tin được. Nói xong nó đút tay vào túi váy rồi đi thẳng một mạch, bỏ lại sau lưng hàng tá câu hỏi thắc mắc về sự thay đổi của nó. Trong ánh mắt nó Vương nhận ra hình như có điều gì đó đã làm cho nó thay đổi nhanh như vậy, rồi cuộc chuyện gì đã khiến nó thành như vậy.

Nó mở cửa sân thượng ra rồi bước ra ngoài, ánh nắng sáng sớm làm cho nó chói mắt, kiếm một chỗ khuất ánh nắng nó ngồi xuống dựa lưng vào tường rồi rút bao thuốc lá trong túi váy ra. Đốt một điếu thuốc, nó nhìn đốm đỏ ở phía đầu điếu thuốc, thở dài rồi mới đưa lên miệng.

- Em tập tành hút thuốc từ bao giờ vậy? __ Ân giật điếu thuốc trên tay của nó

- Anh....

- Em tập tành hút thuốc từ bao giờ __ Ân nhắc lại câu hỏi của mình làm nó giật mình

- Em...
- Tại sao vậy ? _ anh gần như cáu lên với nó
- _ nó không biết trả lời sao cho câu hỏi của anh, nên liền đứng dậy tính bỏ đi
- Em bị sao vậy, sao anh hỏi em không trả lời _ Ân kéo tay nó lại đối diện với mình
- Có gì nói sau đi _ nó gỡ tay anh ra rồi quay lưng bỏ đi
- Nói rõ ràng bây giờ luôn đi _ Ân vươn tay ra giữ nó lại
- Không phải em đã bảo là nói sau đi à _ nó gắt lên
- Em....._ anh ngạc nhiên với thái độ của nó mà nói không nên lời
- _ nó nhận ra hình như mình hơi lớn tiếng _ xin lỗi....em....phải đi đây _ nó giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh rồi quay lưng bỏ đi
- Bẵng à....em....có chuyện gì sao ?
- Không có _ nó trả lời nhanh gọn
- Chắc chắn có, chỉ mới một đêm mà em đã thay đổi nhanh như vậy thì chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra với em rồi....nói anh biết đi
- em xuống lớp trước đây _ nó mở cửa bỏ chạy, mặc cho lời của Ân gọi phía sau
- Lệ Bằng...em đứng lại, nói chuyện cho rõ ràng đi _ Anh chạy theo phía sau gọi nó
- Lệ

Giọng anh run lên, anh cảm thấy khó thở và choáng váng vô cùng, biết rằng mình sắp chịu không nổi nữa nên vội vàng mò lấy lọ thuốc trong túi quần ra để uống, nhưng tay anh run lên bần bật khiến anh không thể mở nắp lọ thuốc. Anh ngược lên nhìn theo cái dáng nhỏ con của nó đang chạy mà thấy tuyệt vọng, lọ thuốc trên tay anh rớt xuống, anh cúi xuống để nhặt nó lên nhưng lại bị ngã nhào xuống đất.

- Ân _ Vương vừa mới bước ra từ phòng giáo vụ gần đó liền hét lớn khi thấy Ân ngã xuống đất.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 20

21. Chương 20

Giọng hét lớn của anh làm cho nó giật mình quay lại, hình ảnh Ân đang nằm dài ra sàn nhà khiến nó hoảng hốt vô cùng. Chạy thật nhanh để quay lại chỗ của Ân, khi nó đến nơi thì Vương đã ngồi xuống đỡ Ân ngồi dậy mà lắc lắc mong rằng Ân sẽ tỉnh lại. Nó hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng lúc này anh còn rất khoẻ mạnh mà, sao bây giờ lại nằm dài bất tỉnh như vậy.

- Giúp anh đỡ nó lên lưng để anh cõng nó xuống phòng y tế....nhanh lên _ nét lo lắng hiện rõ trên mặt của Vương
- Dạ _ nó nhận thấy sự lo lắng đó nhưng lại không biết rốt cuộc anh lo lắng chuyện gì Vương cõng Ân chạy thật nhanh đến phòng y tế, theo sau là nó.

Khi chạy ngang qua cầu thang xuống tầng dưới nó bắt gặp hần đang đứng nhìn theo Ân với Vương, lướt qua hần nó tiếp tục chạy theo Vương. Đang chạy thì nó giẫm phải giày giày của mình mà té nhào xuống sàn, nó được hần đỡ dậy, tính sẽ cảm ơn hần nhưng sức nhớ tới Ân nên nó vội vàng bỏ chạy. Nó cũng không biết lý do khiến mình bị ngã là gì nữa mà.

- Cột lại dây giày đi _ hần giữ tay nó lại khi nó tính bỏ chạy

- _ nó nhìn xuống chân mình rồi ngược lên nhìn hấn với ánh mắt nhìn một kẻ đang phá rối vậy
- Cột lại dây giày đi nếu không cô sẽ ngã tiếp đây
- Mặc kệ tôi _ nó giật tay mình ra khỏi hấn mà quay lưng bỏ đi
- Tôi nói cô cột lại dây giày đi _ hấn lớn tiếng với nó

Nó hơi giật mình khi hấn lớn tiếng như vậy, thì ngay lúc đó hấn ngồi xuống cột lại dây giày cho nó. Chưa khỏi ngạc nhiên khi hấn lớn tiếng với mình thì nó lại ngạc nhiên khi hấn ngồi xuống cột lại dây giày cho nó. Cảm giác lần thứ 2 được người khác cột giày giầy cho khó diễn tả thành lời lắm, lần thứ nhất hấn cột giày giầy cho nó nó cảm thấy rất thú vị nhưng lần này lại là cảm giác quan tâm đặc biệt từ hấn muốn giành cho nó vậy.

- Xong rồi, giờ cô đi đi _ hấn đứng dậy nhìn nó khi đã cột xong dây giày
- Cảm ơn _ nó nhìn hấn rồi quay lưng bỏ chạy
- Tôi không muốn quan tâm tới cô đâu, nhưng sao cô cứ làm tôi phải chú ý tới cô vậy _ hấn nói khi bóng nó đã khuất sau hành lang gần đó

Hấn quay lưng bỏ đi để tiếp tục làm công việc ban đầu dự định của mình, mới bước được vài bước hấn liền dừng lại, cúi xuống nhặt thứ gì đó trên sàn nhà lên. Hấn nhìn qua nhìn lại để xem ai đánh rơi lọ thuốc này, lật qua lật lại để đọc mấy dòng chữ tiếng anh trên đó mặt hấn dần biến sắc.

- Gì đây...._ hấn sẫm soi lọ thuốc của Ân trên tay _ đây không phải thuốc dành cho người bị ung thư sao....nó của ai

Vừa lăm bắm trong miệng hấn giật mình quay lại nhìn về phía hành lang nơi nó khuất bóng, như không thể tin vào suy nghĩ của bản thân vậy.

- Không lẽ...._ hấn lo sợ nhìn vào lọ thuốc

Khi nó xuống tới phòng y tế thì Ân đã nằm trên giường bệnh rồi, thấy Vương ngồi ở cái ghế bên cạnh nó tiến lại gần anh rồi ngồi xuống giường bệnh của Ân. Nó nhìn Vương với vô vàn điều thắc mắc muốn hỏi.

- Anh Ân bị sao vậy _ nó nhìn Vương
- Không sao...._ anh không muốn nó biết sự thật về chuyện của Ân nên đã nói dối nó _ chỉ là....nó chưa ăn sáng nên mới ngất xỉu vậy thôi.
- Chưa ăn sáng sao _ nó nhìn anh đầy vẻ nghi hoặc
- Em ở lại với nó...anh lên lớp trước đây _ Vương đứng dậy bỏ đi
- Anh...._ nó gọi anh khi anh chạm tay mở cánh cửa _ anh không giấu em điều gì chứ ?
- Giấu....ý em là gì...._ anh quay lại nhìn nó _ em nghĩ anh sẽ giấu em điều gì ?
- Không....em chỉ hỏi vậy thôi _ nó nhìn anh
- Lát anh quay lại

Nói xong anh bỏ đi, nhìn cánh cửa đã khép lại nó vẫn còn rất nhiều điều thắc mắc, chắc chắn anh đang giấu nó điều gì đó mà nó không thể biết được. Nó nhìn Ân đang nằm bất động trên giường bệnh mà lòng có chút gì đó nhói đau, hình như anh muốn nói gì đó với nó nhưng lại không thể nói. Nó đứng dậy tiến gần lại phía cửa sổ đang mở, đưa nửa người trên ra ngoài, nó hít một hơi thật sâu rồi thở ra.

- Chưa về lớp sao _ hấn bước vào khi tất cả học sinh đã nghỉ trưa và xuống nhà ăn rồi
- Cậu không về lớp hay sao hỏi tôi vậy _ nó nhìn hấn
- Không....tôi ngủ trên sân thượng _ hấn đặt hộp sữa xuống bàn
- Xin lỗi _ nó cầm hộp sữa hấn đặt xuống bàn
- Chuyện gì

- À...thì....chuyện ở quán bar, tôi không....
- Muốn ăn gì không _ hấn cắt lời nó
- Gì cũng được
- Vậy đợi một lát _ hấn nói rồi bỏ ra ngoài

Đôi lúc nó không nghĩ hấn là một kẻ xấu xa đáng ghét, nhưng những chuyện hấn làm thì lại làm nó nghĩ khác về hấn. Cũng có lúc nó nghĩ nó sẽ kết bạn với hấn nhưng rồi vì cái tôi của bản thân, vì cái hình tượng nó xây dựng một cách hoàn mỹ từ khi Ân đi khiến nó không đủ can đảm làm chuyện đó.

- Em ở đây lâu chưa _ Ân lên tiếng làm nó tuột mất dòng suy nghĩ của bản thân
- Từ lúc anh ngắt tới giờ _ nó nhìn anh
- Xin lỗi đã để em lo lắng _ anh ngồi dậy
- Nghe nói anh chưa ăn sáng....uống cái này đi _ nó chần chừ nhìn hộp sữa rồi đưa hộp sữa của hấn cho anh

Nghe nó nói thế anh giật mình nhìn xung quanh rồi rờ tay vào túi quần mong sẽ tìm thấy lọ thuốc của mình, anh không muốn nó nhìn thấy lọ thuốc đó nhưng lại không thấy.

- Anh tìm gì sao ?
- À...._ anh tính hỏi nó về lọ thuốc nhưng rồi lại thôi _ không có gì
- Tỉnh rồi sao _ hấn bước vào trên tay cầm theo hộp bánh cho nó
- Mang lên cho tao hả _ anh nhìn hấn
- Chắc thế _ hấn đặt hộp bánh xuống bàn
- Ở lại với anh ấy nha....tôi xuống dưới đây _ nó đứng dậy

Đến khi nó đi khỏi rồi hấn mới đứng dậy khoá trái cửa ra vào, thả các rèm cửa xuống sau đó trở về ghế ngồi đối diện với Ân. Anh dõi theo từng hành động của hấn mà không khỏi thắc sao hấn lại làm vậy.

- Chuyện gì _ anh lên tiếng trước
- Anh có gì muốn nói không
- Mà y hỏi vậy là ý gì
- Cái này của anh phải không....._ hấn chìa lọ thuốc ra trước mặt
- _ Ân ngạc nhiên hết nhìn lọ thuốc rồi nhìn hấn
- Hãy trả lời em là không phải đi _ hấn cố gắng không lớn giọng
- Vĩ...nghe anh nói...anh....
- Tại sao giấu....anh dùng đến nó có phải anh không còn nhiều thời gian phải không
- Thật ra thì....
- Anh xem thường tụi em đến thế sao....anh xem tụi em là cái quái gì vậy
- Không phải....ý anh không phải thế
- Vậy tại sao _ hấn hét lớn vào mặt Ân
- Anh sẽ nói hết cho em nhưng anh xin em một việc....đừng để Lệ Băng biết
- Anh tính sẽ giấu cô ấy tới bao giờ....anh không thể giấu nó mãi mãi được....sớm muộn cô ấy cũng sẽ biết
- Anh biết, nhưng được lúc nào hay lúc đó

Ở nhạc viện

- Nghe thông báo gì chưa __ hs1
- Thông báo gì __ hs2
- Thông tin chậm thế....nghe đồn đại nhạc hội lần thứ 12 sắp tới sẽ được tổ chức tại WORST
- còn có sự tham gia của 3 nhạc viện kia nữa __ hs3
- Ủa...vậy là 4 nhạc viện lớn nhất thế giới sẽ đổ dồn về đây để thi đấu sao __ hs2
- Trong buổi họp ngày mai của các giáo sư họ sẽ bàn về cách chọn và thi đấu của nhạc viện mình....chắc sẽ khó nhai rồi đây __ hs4
- Lũ đàn đờ bây giờ mới biết chuyện đó sao __ Thiên Anh đứng ở một góc khuất gần đó nói với Duyên
- Em sẽ tham gia chứ
- Chắc chắn rồi chị....dù sao em về Việt Nam lần này là vì cuộc thi đấu này mà
- Chị nghe nói bài kiểm tra học kỳ này phải đạt loại giỏi trở lên mới được đăng ký dự thi, chuyện đó em làm được chứ __ Duyên nhìn Thiên Anh tỏ vẻ lo lắng
- Ý chị là gì....chị xem thường em quá đấy, khi còn bên Mỹ em đều đạt loại giỏi trong các bài thi chẳng lẽ ở đây lại không thể __ Anh hơi khó chịu
- Nhắc cho em chuẩn bị, bài thi ở đây còn khắc nghiệt hơn nhạc viện ROST bên Mỹ nhiều lần đấy
- Tốt nhất chị nên lo cho bản thân chị trước đi __ Thiên Anh nổi giận dưng dưng rồi bỏ đi, thật thì cô ta có chút lo lắng khi nghe Duyên nói thế rồi

Nó với Linh San ngồi tâm sự với nhau ở ngoài ban công cuối hành lang lớp bộ dây khoa nhạc cụ phương tây, nó kể cho San nghe về cuộc đi chơi 2 ngày 1 đêm của mình, rồi kể về cuộc trao đổi của ba nó và nó cho đến khi chuông reo San chào tạm biệt nó rồi trở về lớp của mình. Từ hôm nay nó chẳng còn lý do gì để vào cái lớp bộ dây này nữa, chẳng qua là vì muốn ghe qua lấy ít đồ còn sót trong ngăn bàn để chuyển sang phòng khác thôi. Đứng ở ngoài nhìn vào nó không thấy Ân đâu, nó đoán chắc anh mệt nên không đi học, liếc về phía cuối lớp nó thấy hấn ngồi thẩn thờ nhìn gì đó ở ngoài cửa sổ bàn nó ngồi. Thở dài, nó cầm hộp đàn đi lên lầu 6, nơi ba nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho quá trình luyện tập khắc nghiệt của nó rồi.

Hết giờ, nó thu dọn đồ đạc cất cẩn thận vào tủ đựng đồ trong phòng thì đeo balo lên vai để đến trung tâm. Lầu 6 đi xuống sẽ đi ngang qua khoa múa của nhạc viện, chỉ là vô tình nhưng nó đang nghe được chuyện không nên nghe giữa Duyên và giáo sư dạy Duyên. Mang danh là con hiếu trưởng nhạc viên, theo học ở nhạc viện khá lâu nhưng nó không tài nào nhớ được tên của các giáo sư dù là mới hay cũ dù là già hay trẻ. Nó chỉ nhớ những người đang theo dạy nó thôi, còn những người đã từng dạy nhưng nay không còn dạy nó nữa thì nó sẵn lòng cảm chối đuổi họ ra khỏi bộ nhớ của mình.

- Giáo sư có thể giúp em đạt loại giỏi trong bài thi học kỳ tới không
- Duyên à, em phải biết khả năng của mình tới đâu chứ....các bài kiểm tra gần đây của em không hề đạt yêu cầu, kỹ năng còn quá vụng về....làm sao em có thể đạt loại giỏi được kia chứ
- Bởi em biết khả năng của mình tới đâu nên mới hỏi nhờ giáo sư giúp đỡ....em cần phải đạt loại giỏi trong kỳ thi cuối kỳ này để đủ điều kiện đăng ký dự thi vòng tuyển sinh của nhạc viện mình chuẩn bị cho đại nhạc hội sắp tới
- Tôi khuyên em nên cân nhắc lại, đại nhạc hội không phải một trò đùa đâu....em nghĩ mình có khả năng theo đuổi nó tới cùng không....nó còn khắc nghiệt hơn việc các em tranh giành vai diễn ở đây nữa

- Em nghĩ mình có thể nếu có giáo sư đứng sau lưng em....không phải mẹ em đang hứa sẽ trả nợ cho chồng của giáo sư trong vụ thua lỗ đợt trước sao, mẹ em còn hứa sẽ tìm cho chú ấy một công việc tử tế rồi mà _ Duyên liền đổi giọng

- Tôi....

Nó nghe tới đây thì không muốn nghe tiếp nữa nên đã bước ra mà đi xuống dưới, nhận thấy sự xuất hiện của người thứ 3 giáo sư liền nhanh chóng lái sang chuyện khác.

- Tôi có một cuộc họp chiều này....chuyện gì thì để sau nói đi

Nói xong giáo sư bỏ đi khi nó xuất hiện, Duyên nhìn thấy nó lúc đầu thì hơi giật mình nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại thần sắc mọi ngày của mình. Nó cố gắng bước nhanh chân để tránh đụng độ với chị ta, nhưng nó muốn đâu phải là được, cây muốn yên nhưng gió không muốn ngừng thì đành chịu thôi.

- Cô nghe lén sao _ Duyên nói khi nó đi ngang qua Duyên

- Cô đã nghe được những gì _ Duyên nói thêm khi nó bỏ câu nói của mình

- Chị muốn tôi nghe được gì _ nó dừng lại khi vừa tới cầu thang dẫn xuống tầng dưới

- Tôi mới là người hỏi ở đây _ Duyên tức giận

- Nếu tôi là chị, tôi sẽ mời cái người đó đến một nơi kín đáo để nói chuyện đó....chứ không phải đứng đây mà nói ọ người cùng nghe đâu

- Vậy là cô đã nghe hết rồi phải không _ Duyên tỏ vẻ lo lắng

- Yên tâm đi, tôi sẽ không nói chuyện đó cho ai đâu....dù sao tôi cũng không có lý do gì để làm chuyện đó cả

- Cô đang uy hiếp tôi sao _ Duyên bắt đầu mất bình tĩnh

- Tôi có việc phải đi rồi, tạm biệt _ nó bước xuống cầu thang

- Khoan...nói chuyện cho rõ ràng đi _ Duyên chạy theo nó

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 21

22. Chương 21

Do Duyên vẫn còn mang giày múa ra ngoài nên việc đi lại sẽ gặp khó khăn nhiều hơn huống hồ chi bây giờ lại chạy xuống cầu thang, nơi dễ xảy ra tai nạn nhất. Duyên đưa tay ra nhằm túm áo nó giữ lại, nhưng chụp hụt khiến Duyên ngã nhào xuống cầu thang. Mọi thứ diễn ra nhanh như chớp, nó chỉ kịp nghe thấy Duyên hét lên thất thanh sau đó thấy Duyên ngồi ôm chân ở cuối cầu thang với một vũng máu dưới chân. Hốt hoảng nó nhìn ở bên cạnh Duyên thấy cây violin của mình bị gãy làm đôi, điều đó có nghĩa là dây đàn của nó đã cứa vào cổ chân Duyên khiến nó chảy máu. May là cầu thang không nhiều bậc nên không nguy hiểm lắm, nó đoán có lẽ chị ta bị gì đó về chân nên mới có vẻ mặt đau đớn như vậy.

- Á

- Tiếng chị Duyên phải không _ Thiên Anh hỏi

Cũng lúc đó, lúc nó đang nói chuyện với Duyên thì Vương, Ân, Thiên Anh và hần lại đi lên lầu 5 để rủ Duyên cùng đi ăn, mới đi được nửa cầu thang lầu 4 thì nghe tiếng Duyên hét nên cả đám vội vàng chạy lên. Ngay chân cầu thang lầu 5 cả 4 người dừng sững sờ khi thấy Duyên đang ngồi khóc còn nó thì đứng ở trên nhìn xuống. Đường như mọi cảnh hiện ra trước mắt không thể tin được, chẳng lẽ nó là người xô Duyên ngã xuống dưới đó sao.

- Chuyện này là sao _ Ân nhìn nó

- Cô đã xô chị ấy ngã sao __ Thiên Anh nhìn nó
- Á....máu kìa.... __ Thiên Anh hét lên
- __ nó chưa kịp trả lời thì Duyên tranh lời nói trước
- Làm ơn đưa em đến bệnh viện....__ Duyên hét lên như sợ mọi người ở lâu sẽ biết được chuyện gì đó
- Đưa Duyên đi bệnh viện trước đã...có gì về nói sau __ Vương nói

Duyên được đưa tới bệnh viện ngay lúc đó, nó chẳng muốn đi theo vì nó còn có buổi học ở trung tâm nhưng Vương đã kéo nó đi cùng khi Ân bỗng Duyên xuống dưới. Nó có chút gì đó hơi nhói và buồn khi Ân nhiệt tình giúp đỡ Duyên như vậy, có phải anh đang nghĩ xấu cho nó không, điều nó lo sợ rằng anh sẽ nghĩ nó xô Duyên ngã xuống như lời Thiên Anh nói. Ân có vẻ rất lo lắng cho Duyên, anh đứng ngồi không yên khi Duyên được bác sĩ khám trong phòng bệnh. Nó cũng muốn được anh quan tâm như vậy mà, cây đàn của nó anh cố tình không thấy hay thật sự không thấy. Trong cái hoàn cảnh này nó đôi chút vẫn cảm thấy may mắn, khi sáng nay đi học nó không đem " nhím " đi, rõ ràng nó đã có linh cảm gì đó không lành rồi. Vương nhìn nó, anh nắm tay nó như động viên tinh thần nó, nhìn anh nó mỉm cười như đáp lại cái nắm tay đó.

- Sao rồi bác sĩ __ Ân vội hỏi khi bác sĩ bước ra
- Không có gì nguy hiểm, vết rách ở cổ chân không sâu lắm, chỉ bị bong gân thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn
- Nó không ảnh hưởng tới việc múa bale của chị ấy chứ bác sĩ __ Thiên Anh hỏi
- Là diễn viên múa sao....thật may mắn vì không bị đứt gân, không sao cô bé đó vẫn có thể tập luyện bình thường nhưng phải chờ cho vết thương khỏi hẳn
- Nguy hiểm đến vậy sao __ Ân nói
- Các cô các cậu có thể vào thăm, tôi đi đây __ bác sĩ nói rồi bỏ đi
- Cảm ơn bác sĩ __ Ân nói rồi vội vàng vào phòng xem Duyên ra sao
- Em về đây __ nó nói với Vương khi thấy biểu hiện lo lắng của Ân dành cho Duyên
- Vào một lát đi....rồi anh đưa em về __ Vương giữ nó lại

Nó thở dài rồi theo Vương vào phòng, cảm giác ở bên ngoài cánh cửa kia đã khó chịu rồi, bây giờ nó ở bên trong này còn cảm thấy khó chịu hơn gấp nhiều lần khi thấy Ân chăm sóc cho Duyên tận tình. Nó quay lưng lại tính bỏ ra ngoài nhưng Vương kéo nó đi theo, nó thầm oán trách Vương tại sao anh cứ nhấn chìm nó trong nỗi tuyệt vọng này chứ. Nó miễn cưỡng đi theo anh vào sâu bên trong, nhận được ánh mắt không thiện cảm từ Thiên Anh và Duyên khiến nó cảm thấy ngột ngạt.

- Giờ ai giải thích cho anh biết chuyện gì đã xảy ra không __ Ân hỏi
- Không có chuyện gì đâu anh à __ Duyên nói
- Chị cứ nói nó xô chị ngã đi, sự thật là thế mà __ nghe Thiên Anh nói thế nó nhếch mép cười đều
- Muốn biết đúng không....__ nó cười __ vậy thì để tôi nói cho các người nghe __ nó thay đổi giọng và thái độ nói chuyện một cách nhanh chóng
- __ Duyên lo sợ __ chỉ là do em lỡ chân thôi, không liên quan gì đến Lệ Băng đâu....anh đừng làm to chuyện ra nữa mà
- Đó....nghe rõ rồi chứ __ nó nhìn Ân với ánh mắt đau đớn vô cùng __ không liên quan đến tôi
- Em... __ Ân ngạc nhiên trước thái độ của nó
- Xong rồi tôi về đây, tôi mong chị có thể tự đứng trên đôi chân của mình....nếu không thì đừng đứng dậy nữa....__ nó quay lưng lại nói với Duyên
- Không một lời động viên hay an ủi mà em lại nói như thế....liệu nghe được không __ Ân đang ngồi thì đứng bật dậy

- Muốn tôi nói gì....chúc chị mau khỏe, hay là chị cứ làm những việc chị đang làm sao __ nó không quay lại nhưng vẫn nói

- Ý cô là gì....cô nói thế là sao __ Thiên Anh hỏi

- Đã nói là không có gì rồi mà....là tôi lỡ chân, tự tôi mà __ Duyên hét lên đầy lo lắng

Không khí im lặng bao trùm quanh căn phòng, từng hơi thở nghe rõ mồn một, căng thẳng kinh khủng. Nước mắt lưng tròng hai mắt nó khiến nó không muốn đứng đây thêm một giây một phút nào nữa, nó cố gắng dùng hết sức bình sinh dồn vào đôi chân đang tê cứng của nó mà nhấc chúng lên.

- Dù sao em cũng nên..... __ Ân nói

- Tôi không có gì để nói thêm với chị ta hết __ Nó cắt ngang lời anh

Nó đi thẳng một mạch ra ngoài, Vương thấy thế cũng nói đôi ba lời chúc Duyên mau khỏe lại rồi cũng nhanh chóng theo chân nó. Nó cố gắng đi thật nhanh để nước mắt không rơi trong căn phòng đó, rốt cuộc nó cũng biết nó không là gì của Ân cả. Vương nhận lời đưa nó về nhà nên nó lên xe của anh, nó chẳng có tâm trí nhìn đường mình đang đi là đường nào nữa, cho đến khi nó với anh dừng xe trước một cửa hàng bán đàn thì nó mới bình tĩnh.

- Sao lại tới đây __ nó nhìn anh đầy vẻ tò mò

- Đến cửa hàng bán đàn thì mua đàn chưa làm gì __ anh cười

- Anh mua cho ai....tính nhờ em tư vấn hả __ nó cố cười

- Em thích cây nào nhất thì lựa dùm anh __ anh đẩy cửa bước vào

- Em thích nhất sao..... ?

Nó tạm quên chuyện ở bệnh viện lại, mà chăm chú lựa đàn cho kỹ, anh chỉ đứng ở quầy tính tiền mà nhìn nó. Đường như anh biết rất rõ cách để cắt một liều thuốc giảm đau lúc này cho nó, điều đó làm anh cảm thấy vui khi giúp nó vui hơn.

- Cái này __ nó quay lại trên tay cầm một cây violin màu trắng

- Tính tiền cây này cho tôi __ anh nói với cô phục vụ

- Vâng

Nó tung tăng theo anh ra ngoài mà quên bém chuyện mình đang vướng mắc phải là gì. Anh đưa nó đi ăn, đi dạo phố rồi mới đưa nó về nhà. Cứ tùm tùm cười trên suốt đường về nhà, đến khi chiếc xe của Vương dừng trước cổng nhà nó thì nó mới ngừng cười.

- Cảm ơn anh đã đưa em về __ nó cười

- Cái này của em __ anh đưa cho nó cây violin

- Ủa....không phải....

- Anh tặng em đó....không phải cây kia bị gãy rồi sao....

Nó chẳng biết nói gì cả, nó đã quên chuyện đó được vài giờ đồng hồ rồi mà sao anh lại nhắc lại làm gì chứ.

- Cảm ơn anh __ nó gượng cười

- Anh biết em cảm thấy gì vào lúc này.....nhưng.....anh mong em đừng giận thằng Ân lâu, nó cơ nổi khổ khó nói

- Em biết mà....dù sao họ cũng thân nhau hơn, họ chơi với nhau từ bé, còn em với các anh là sau này mà, điều đó em hiểu

- Xin lỗi.....anh.....rồi ngày em biết tất cả sẽ đến thôi, hãy vui vẻ trở lại được chứ

- __ nó cũng muốn vui vẻ lắm chứ, nhưng ai sẽ khóc thay nó mỗi đêm đây __ anh về cẩn thận, em vào trong đi

- Có chuyện gì có thể tâm sự cho anh....dù sao ta cũng là.....anh em, phải không __ nói ra hai từ anh em mà lòng anh đau như cắt
- Chắc chắn mà, anh với anh Pin sẽ là những người biết đầu tiên....cảm ơn....anh trai __ nó cười
- Chúc em ngủ ngon
- Anh cũng vậy

Chờ cho đến khi nó vào nhà, lên phòng bật điện rồi tắt điện đi ngủ anh mới ra về. Bạn bè có niềm vui của bạn bè, người yêu nhau có niềm vui của những người yêu nhau và anh em cũng có cái niềm vui của những người anh em. Anh không hối hận về quyết định của mình, dù anh chấp nhận từ bỏ cuộc cạnh tranh công bằng với những người con trai khác sẽ có trong tương lai của nó nhưng đổi lại anh nhận được sự tin tưởng và dựa dẫm của nó, anh vẫn có thể dõi theo và chăm sóc cho nó mỗi ngày mà.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 22

23. Chương 22

Ở nhà Ân

Anh tự dần vật bản thân từ khi trở về nhà, đáng lẽ anh không nổi giận với nó, đáng lẽ anh nên hỏi thăm về cây đàn của nó thay vì cứ dồn dập hỏi nó về chuyện của Duyên. Nhìn vào tấm lịch treo tường gần đó anh thở dài, anh ngày càng yếu hơn, cường độ dùng thuốc của anh tăng lên vùn vụt, sự sống của anh bây giờ có thể đếm giật lùi từng ngày một. Liệu anh có thể giải toả mọi hiểu lầm giữa anh và nó trước khi anh ra đi không. Bản thân anh anh rõ hơn ai hết, không sớm gì muộn anh cũng phải vào viện vài ngày, đó là nơi anh sẽ ra đi, anh mong nó đến phút cuối cùng vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra cho anh. Tự hứa với lòng là sẽ làm cho nó cười, sẽ không làm cho nó buồn nữa nhưng hết chuyện này đến chuyện khác anh lại là người làm bùng nổ mọi cuộc mâu thuẫn. Căn phòng tràn ngập trong khói thuốc trắng, mùi men rượu nồng nặc và ánh sáng lập lờ từ các ánh sao ở trên bầu trời đêm lọt vào trong phòng đã đưa anh vào sâu trong giấc ngủ với một mơ suy nghĩ hỗn độn.

- Ở OWL
- Nhóc con về muộn hơn dự tính đó nha __ Pin vỗ vào vai Eric (Pin là anh em kết nghĩa của Eric khi con ở bên mỹ)
- Mà làm cái trò gì mà giờ mới về __ hấn nhảm nháp ly rượu trên môi nhìn cậu ta
- Vì cái này đây __ Eric rút cây acmonica trong túi áo da ra đặt lên bàn
- Đã bảo là đừng có bỏ nó vào hành lý rồi mà __ hấn nhăn mặt
- Tao quên....
- Cái đó thì sao.....__ Pin kẹp điều thuốc bằng hai ngón tay hạ xuống rồi nói
- Bọn họ nói em tàng trữ vật trái phép yêu cầu em phải cho họ kiểm tra hành lý....em đã giải thích rằng đó chỉ là một cây kèn nhưng bọn bảo vệ ngu dốt bắt em đi __ cậu ta nói với vẻ mặt tức giận
- Mà ngu thì đúng hơn....làm như lần đầu đi máy bay hay sao không biết mấy cái đó __ hấn nói
- Tao toàn đi trực thăng riêng thì lấy ai kiểm tra hả thằng kia __ Eric trừng mắt nhìn hấn
- Rồi sao nữa __ Pin hát hăm về phía cậu ta nói
- Gọi ông quản gia già tới giải quyết....hà hà....rồi xin ông già đi đi trực thăng qua đây, giờ thì đã có mặt ở đây rồi __ cậu ta cười

- Tưởng gì..... _ Pin thở dài _ ok rồi....vui vẻ đi, dù sao tụi mày thi xong rồi cũng về hết, có mình anh ở đây
- Em tính sẽ không về liền đâu _ cả hấn và Eric cùng nói rồi cả hai nhìn nhau cười
- Ngon....lý do....nếu vì anh thì anh cảm ơn nhưng tụi mày cứ về đi, anh tự lo được _ Pin cười đều
- Tào lao quá ông ơi.....em hình như tìm được nửa kí của mình rồi, em bị trúng tiếng sét ái tình rồi _ Eric cười nham nhở nói
- Ai.....? _ hấn và Pin cùng hỏi
- Tên là gì nhờ.....quên rồi.....nhưng đẹp lắm, như thiên thần vậy _ cậu ta cứ cười với điệu bộ nham nhở
- Còn mày _ Pin nhìn hấn hỏi
- Em hả....thì có việc nên ở lại thôi.... _ hấn đỏ mặt
- À....Duyên, tên Duyên phải không.....khi nào dẫn tới anh xem xét cho
- Tào lao quá ông nội _ hấn cười nhưng không thấy vui, ở sâu trong lòng hấn cảm thấy có gì đó đối trá ở hấn
- Khi nào đi học, lông bông hoài tao méc ông già mày _ hấn đe dọa Eric
- Khỉ, bạn bè thế mày.....mai tao đi học được chưa _ Eric nhăn nhó

Cuộc nói chuyện kéo dài tới gần sáng hôm sau, khi khách về hết thì ba người mới đứng dậy, chẳng còn lâu nữa thì tới giờ đi học, vì vậy hấn ghé về nhà tắm rửa qua một cái cho tỉnh táo rồi mới đi học.

Lúc sáng sớm nó xuống nhà đã cảm thấy có gì đó khác lạ so với các ngày thường rồi, mùi thức ăn thơm phứa toả ra từ nhà bếp, nụ cười tươi rói trên môi ó chạy thật nhanh xuống nhà. Trong bếp, ba và mẹ nó đang ngồi đối diện với nhau, họ đang đợi nó xuống thì mới bắt đầu dùng bữa. Nụ cười ngay lập tức bị dập tắt nhanh như một cơn gió, thò ra mẹ nó chỉ thay đổi khi có ba nó thôi sao, chưa một lần bà nấu bữa sáng cho nó kể từ khi hai người ly dị tới giờ.

- Ngồi xuống đi, ăn xong mẹ sẽ đưa con đi học _ mẹ nó nói khi thấy nó đứng ở cửa bếp
- Con không ăn sáng....chào ba mẹ con đi học _ nó quay vội đi
- Ngồi xuống đi _ ba nó lên tiếng

Bỏ qua lời nói đó của ba, nó vẫn thẳng đường mà bước đi, việc nhìn thấy ba nó trong cái nhà này nó đã thấy ớn lên tới cổ rồi, huống chi ngồi ăn cùng nhau trong cái nhà này. Vì ông ấy nó đã bị bạn bè hắt hủi như thế nào, một tuổi thơ bị chính ba để mình phá hỏng, chưa kể chuyện ông ấy có thật sự xem nó là con hay không, hay với ông nó chỉ là một cỗ máy học mà ông chỉ lên lịch và yêu cầu nó làm theo.

Hôm nay nó đến lớp trễ, do mải mê suy nghĩ về ba mẹ nó mà nó bước đi từng bước chậm rãi như người mất hồn. Lúc đến lớp thì giáo học sinh đã vào lớp hết rồi, nó tự nhiên mở cửa bước vào mà chẳng thêm để ý chuyện gì đang xảy ra ở phía trên bục giảng. Nó ngồi vào chỗ của mình rồi mới ngược lên nhìn giáo viên chủ nhiệm, thì ra cô ấy đang giới thiệu học sinh mới, hình như nó đã bỏ lỡ màn giới thiệu đặc sắc đó rồi. Chẳng ai tỏ vẻ quan tâm khi nó vào lớp cả, chuyện đó đối với lớp nó như cơm bữa ngay cả Thiên Anh là học sinh mới cũng đã quen với chuyện đó rồi.

- Còn một chỗ duy nhất ở kia _ cô giáo chỉ về phía bàn nó _ em ngồi đó nha, từ nay bàn Eric sẽ là thành viên của lớp ta, có gì các em giúp đỡ bạn, tới giờ cô lên lớp rồi....chúc cả lớp có một buổi học tốt

Nói rồi bỏ ra khỏi lớp, cả lớp bắt đầu nhốn nháo lên bàn tán về cậu học sinh việt kiều mới của lớp. Cậu ta nở nụ cười đẹp nhất trong bộ sưu tập nụ cười của mình để gửi tặng cả lớp, nhằm để lấy lòng các cô gái trong lớp. Rồi cậu ta về chỗ ngồi, cậu ta vẫn chưa biết mình được ngồi gần ai, vì lúc nó vào lớp cậu ta đang bạn cười với đám con gái mà.

- Cậu ta sáng nay uống thuốc cười hả _ Thiên Anh nhìn Eric mà hỏi hấn

- Chắc thế _ hấn bật cười
 - Chào hai đứa....anh đã xuất hiện rồi đây _ cậu ta đứng trước bàn của Thiên Anh nói
 - Sáng nay cậu uống thuốc cười hả _ Thiên Anh lặp lại nụ cười với cậu ta
 - Không, sao lại hỏi vậy _ cậu ta ngồi xuống chỗ của mình ngay trước bàn của Anh
 - Tưởng uống thuốc cười, tại thấy cười nãy giờ sắp méo hàm rồi _ Thiên anh chống hai tay lên bàn nhìn bạn mình
 - Chào bạn, mình là học sinh mới....rất vui khi được ngồi cùng bàn với bạn _ cậu ta khều khều tay nó nói, hình như cậu ta không biết mình đang làm gì thì phải
- Nó cố vùi mặt mình sâu hơn trong vòng tay của mình, không muốn ngồi dậy để tiếp đón một kẻ nhiều chuyện lắm lời như cậu ta. Nhưng có lẽ cậu ta không hiểu hành động bỏ ngoài tầm mắt hành động của cậu với nó là nó đang không muốn tiếp đón cậu hay sao ý.
- Cậu mệt sao....muốn xuống phòng y tế không, tôi đưa cậu xuống phòng y tế nha bạn mới _ cậu ta ngồi sát lại chỗ nó mà nói
 - _ nó càng vùi mặt mình vào sâu hơn nữa
 - Cậu có nghe tôi nói gì không _ cậu ta gõ gõ vai nó
 - Cậu ta sắp chết tới nơi rồi _ hs1
 - Thằng đó có biết mình đang làm gì không vậy _ hs2
 - Ai ngăn cản thằng đó lại đi _ hs3
 - Ê....bạn mới _ cậu ta kéo nó ngồi dậy
 - Đứng _ hấn đứng dậy giữ tay Eric lại nhưng không kịp
 - Im mồm lại chút đi _ nó hất tay Eric ra
 - Cậu.... _ Eric ngạc nhiên trước hành động của người bạn mới, đồng thời cậu ta cũng ngạc nhiên vì không ngờ người cậu ta đang tìm kiếm hiện đang đứng trước mặt mình đây
 - Phiền phức _ nó đứng dậy, kéo balo ra khỏi ngăn rồi đi ra khỏi lớp
 - Lệ Băng _ hấn cũng vội vàng chạy theo nó
 - Anh Vĩ _ Thiên Anh gọi theo khi hấn chạy theo nó

Ai ở trong lớp cũng được một phen hết hồn khi nó nổi điên như vậy, biết rằng họ sẽ được chứng kiến chuyện đó nhưng sao khi chuyện đó xảy ra mọi người vẫn không hỏi ngạc nhiên như vậy chứ. Ai cũng thờ phào nhẹ nhõm khi nó bỏ đi rồi, lớp trưởng đứng dậy yêu cầu cả lớp giữ trật tự. Eric vẫn chưa hoàn hồn về nó, rõ ràng hai lần trước cậu ta gặp nó nó vẫn dịu dàng, nhưng sao lần gặp lại này nó lại thay đổi nhiều như vậy cứ như là một con người hoàn toàn mới. Thiên Anh thì bực bội ngồi xuống bàn, không phải cô đã nói chuyện rõ ràng với hấn rồi sao, rằng hấn không được quan tâm nó ngay trước mặt cô vì cô thích hấn nhưng sao hấn vẫn không xem cô là gì hết.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 23

24. Chương 23

Nó dùng dùng bỏ ra ngoài với ý định sẽ ra khỏi trường đi đâu đó vì nó không có tâm trạng để học hành ngay hôm nay nữa. Hấn đuổi theo, mặc cho hấn gọi sau lưng nó vẫn cứ một đường thẳng mà đi hướng ra cổng trường. Đến khi hấn kịp chụp được cánh tay của nó nơi giữa sân trường thì nó mới chịu dừng lại.

- Lê Bằng....dừng lại đi __ hấn kéo nó dừng lại
- Cậu muốn gì __ nó nhìn hấn với con mắt lạnh băng
- Cô....sao vậy, đã có chuyện gì xảy ra với cô sao __ hấn hỏi
- Không có __ nó cô giật tay mình ra khỏi hấn nhưng hấn càng giữ chặt hơn
- Cô có thể nói cho tôi biết, như cô đã từng làm __ hấn nói
- Đã nói là không có rồi, sao cậu phiền phức quá vậy __ nó nói như hét lên vậy
- ...phiền....phiền phức sao..... __ hấn liền buông lỏng cánh tay nó ra

Nó nhìn hấn với con mắt tức giận, cho đến khi tay hấn bỗng buông thả tay nó xuống thì nó quay lưng bỏ đi. Nó cũng không biết tại sao lại tức giận như vậy nữa, vừa bước đi nó vừa nhìn lên ra sau lưng xem hấn như thế nào, cho đến khi ra khỏi trường không thể nhìn được nữa thì nó bước thẳng không quan tâm đến hấn nữa. Nó luôn có cảm giác mọi người đang bỏ rơi nó, ai cũng vậy, nó đã làm gì sai mà họ đối xử với nó như thế chứ. Vừa đi nước mắt vừa rơi, nó càng lau khô nước mắt của mình thì giọt khác lại lăn xuống, tức bản thân vì không chịu nghe lời nó mà cứ khóc hoài. Nó ngồi bệt xuống đất, ôm mặt vào giữa hai lòng bàn tay để trên đầu gối mà khóc nữa nỡ như một đứa trẻ đang ăn vạ bố mẹ nó vậy.

Nó tập luyện điên cuồng ở nhạc viện, nhốt mình hàng tiếng đồng hồ trong phòng, tắt hết liên lạc với mọi người, ngay cả Vương người nó tin tưởng nhất cũng thế. Mọi cố gắng của anh khi liên lạc với nó đều thất bại hoàn toàn, anh không thể biết được nó đang ở đâu đang làm gì lúc này hết. Anh cố gắng tìm nó ở những nơi nó hay đến, nhưng vẫn không thấy, ngay cả chiều đến mọi người đang học ở nhạc viện anh bỏ lớp của mình để xuống lớp bộ dây tìm nó nhưng cũng không có nó trong lớp, nghe nói mấy hôm nay nó đã không đến lớp rồi.

- Rốt cuộc em đang ở đâu....chuyện gì đang xảy ra với em vậy __ anh thở dài thất vọng nói

Khi chuông reo báo hiệu hết giờ học của nhạc viện vang lên, nó cũng thu dọn đồ đạc gọn gàng cất vào tủ đồ cá nhân trong phòng của mình rồi ôm đàn ra về. Nó bước những bước chân vội vàng để xuống dưới, nơi mà tài xế đang trực sẵn để chở nó đến trung tâm. Lúc gần bước tới phòng kiểm tra của khoa nhạc cụ phương tây nó thấy Ân, Vương, Thiên Anh, hấn và cậu học sinh mới bước ra từ bên trong. Cố gắng giữ ánh mắt của mình không bị giao động, hơi thở không dồn dập, nó bước những bước vững chắc không bị run mạnh dạn bước ngang qua đám người đó. Cái giây phút bước ngang qua Ân như người xa lạ tìm nó bỗng nhói đau, việc từ bỏ điều gì đó nó đau đớn thế sao nó tự hỏi bản thân. Ân định đưa tay ra để giữ nó lại nhưng anh thất thần đứng hình mà nhìn dáng nó lướt ngang qua anh.

- Bằng.... __ Vương vừa kịp gọi tên nó thì nó đã rẽ sang một hành lang khác để đi

Thiên Anh và hấn nhìn theo dáng nó bỏ đi rồi nhìn Ân với Vương, hấn không biết chuyện gì xảy ra nhưng Thiên Anh thì biết rất rõ. Eric tính chạy theo nó để xin lỗi về chuyện sáng nay nhưng hấn nhìn cậu ta như ý muốn nói đừng đi khiến cậu ta dừng lại.

- Mà không sao chứ __ Vương vỗ vai Ân
- Đi thôi __ Ân bị cậu nói của Vương đánh thức khỏi cơn ác mộng này

Hai người hai con đường hai hướng khác nhau, tìm Ân nhói đau, anh biết anh sẽ bị nó căm ghét như thế nào nhưng sao khi mọi chuyện diễn ra đúng như những gì anh nghĩ thì anh lại không thể chấp nhận nổi.

Tối đó nó về nhà rất muộn, khi học xong ở trung tâm, nó lại đến nhạc viện để luyện tập, nó cố gạt tất cả những chuyện tình cảm vớ vẩn ra khỏi đầu để tập trung vào từng giai điệu. Nhưng hình ảnh của Ân cứ bay lượn trong đầu nó khiến nó không thể tập trung được. Mãi cho tới hơn 11 giờ tối nó mới đóng cửa tắt điện về nhà, về nhà thì mẹ nó đã ngủ rồi. Nó lết từng bước lên phòng, uể oải nằm dài ra giường mà chưa tắm rửa gì, nó chìm sâu vào giấc ngủ mà không suy nghĩ gì nữa. Nó cố dằn vò bản thân mình ết nhồi rồi mới về nhà, đó là liều thuốc ngủ hiệu quả nhất của nó cho những ngày đau đầu như vậy.

Sáng hôm sau.

Nó dậy rất sớm để ngâm mình trong nước nóng nhằm đánh tan cơn đau nhức trên những cơ bắp của mình rồi mới thay đồng phục đi học.

- Có kết quả của bài kiểm tra định kỳ rồi chứ __ mẹ nó hỏi khi nó đi ngang qua nhà bếp
- Chưa ạ __ nó không muốn kéo dài cuộc nói chuyện giữa mẹ và nó nên nó đã nói dối

Nhận được câu trả lời không như mong đợi nên mẹ nó cũng chẳng còn chuyện gì để nói với nó. Mỉm cười với kế hoạch thành công của mình, nó mở cửa ra ngoài để tài xế chở đi học. Hôm nay nó lại đi học sớm hơn bình thường một chút, nên khi vào trường chỉ lác đác vài học sinh thôi, sân trường của học viên vẫn còn trống nhiều lắm.

- Nói chuyện được chứ __ Eric đứng ngay sau lưng nó lên tiếng

Nó quay lại nhìn kẻ lên tiếng đó, nó hơi ngạc nhiên khi người này nhìn rất quen hình như đã từng gặp ở đâu rồi, nhưng sao nó lại không nhớ ra đó là ai.

- Tôi với cậu có chuyện gì để nói không __ nó nhìn tên đó hỏi
- Cậu không biết tôi là ai sao __ cậu ta hỏi lại nó
- Tôi cần phải biết cậu là ai hả
- Học sinh mới của lớp cậu đây
- Kể phiến phức đó sao __ nói rồi nó quay lưng bỏ đi
- Khoan đã....chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi chẳng lẽ cậu không nhớ tôi sao
- Hèn chi tôi lại thấy cậu quen quen....thế cậu là ai __ nó quay lại hỏi
- Trần Quốc Eric...cậu không nhớ tôi là ai sao
- Eric.... __ nó đảo bới bộ nhớ của mình để tìm ra cái tên Eric
- Phải...Eric....thật ra thì tôi muốn xin lỗi cậu về chuyện hôm qua, hình như hoàn cảnh mình gặp lại nhau không được mấy tốt đẹp
- Chuyện hôm qua....
- Tôi đã làm phiền giấc ngủ của cậu
- Tôi quên nó rồi....nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây
- Chúng ta có thể làm bạn chứ, chúng ta có thể không __ cậu ta nói vội
- Được chứ....chỉ làm bạn thôi mà __ nó quay lưng bỏ đi

Eric cảm giác được nó lúc này mới đúng là nó mà hấn gặp lần đầu, nhưng nó hình như không có quan trọng việc làm bạn với cậu như cậu làm bạn với nó. Nhưng cậu tự an ủi bản thân rằng bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi mà, rồi mọi chuyện sẽ thay đổi, rồi sẽ tốt hơn thôi.

Cậu ta cố gắng làm thân với nó hơn, nó cũng gần chấp nhận người bạn mới quen này rồi. Đi đâu nó với Eric cũng đi cùng, mặc dù có hơi khó chịu vì tự nhiên có một cái đuôi theo mình nhưng có cũng cố không nổi điên lên. Học chung trường nên việc giáp mặt với Ân là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng mỗi lần như vậy nó đều lướt qua anh như người xa lạ, mặc dù điều đó làm nó đau nhưng nó thấy nó làm như vậy bản thân nó mới nhẹ nhõm hơn. Nó cũng chủ động không ăn cùng bàn với đám người đó, việc nó không ngồi ăn cùng bàn với Ân, Vương và Khôi Vĩ làm Duyên và Thiên Anh vui vẻ hài lòng. Nó ngồi ăn cùng với người bạn mới quen, điều đó làm Ân với Vương không hài lòng, mặc dù họ biết rõ Eric là ai nhưng họ không thích nó có mối quen cũ như thế.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 24

25. Chương 24

Sau bữa ăn nó một mình đến phòng nhạc cụ, nhưng tới nói thì thấy Vương đang luyện đàn bên trong nên nó không muốn vào, vào rồi anh chất vấn nó đủ điều thì nó biết phải trả lời anh những gì đây. Nó quay lại để trở về nhưng vừa quay lại thì nó thấy Ân đang đứng trước mặt mình, có chút ngạc nhiên và có chút giật mình nhưng nó nhanh chóng lấy lại thần sắc của mình mà dừng cảm bước đi. Nó nghĩ nó đã lướt qua anh bao nhiêu lần rồi, thêm một lần nữa cũng đâu có khó gì, nhưng khi nó bước được ba bước chân thì nó đã bị anh giữ lại. Anh ôm nó từ đằng sau lưng để giữ nó lại.

- Tại sao lại tránh né anh
- Tại sao em lại đối xử với anh như vậy, em ghét anh đến vậy sao
- Không phải em đã hứa sẽ không bao giờ quay lưng lại với anh sao...vậy giờ sao em lại làm thế với anh
- Tại sao....
- Đủ rồi __ nó gỡ tay anh ra để đứng đối diện với anh
- Dù cho anh có hỏi thêm những câu hỏi tại sao em cũng không thể giải thích được....ngay cả bản thân em cũng không biết thì sao em có thể giải thích cho anh biết, mỗi lần đối diện với anh như vậy em cảm thấy mệt mỏi lắm, em không biết từ bao giờ nhưng anh đã không còn là Lý Hoài Ân mà em biết nữa rồi...vì vậy anh cứ thoải mái làm những gì anh muốn đi, đừng có quan tâm tới cảm xúc của em __ nó nhìn anh mờ nhạt trong làn nước mắt

Nó quay lưng bước đi, chỉ bước được vài bước thì nó bị câu nói của anh làm cho dừng lại

- Anh đang tự hỏi, mối quan hệ giữa anh và em là gì...tại sao anh luôn là người mang đến nước mắt cho em....anh em sao....không phải, bạn bè sao....cũng không phải, vậy người yêu sao....càng ngày anh càng thấy điều đó không phải, vậy rốt cuộc anh với em là gì của nhau
 - __ nó nhếch mép cười đều __ vậy thì ta đừng là gì của nhau hết __ nói rồi bỏ đi trong làn nước mắt
- Nó trở về lớp, trong đầu nó cứ nhẩm đi nhẩm lại câu hỏi của Ân, nó cũng không biết giữa anh và nó được gọi là quan hệ gì nữa. Nó không tập trung vào bài giảng nên khi bài giảng của giáo viên chủ nhiệm hết lúc nào nó cũng không biết, đến khi nó nhận được tờ giấy mời họp phụ huynh nó mới sực tỉnh.
- Các em nhớ nhắc ba mẹ đi họp đầy đủ, giờ thì các em có thể về rồi
 - Ai sẽ đi họp cho cậu __ Eric quay qua hỏi nó
 - Sao.....à, không biết nữa __ nó né tránh ánh mắt của Eric
 - Không biết hay là không có ai __ Thiên Anh nhìn nó
 - Ai nói với cô là tôi không có __ nó nói lại liền
 - Vậy chúng ta cùng chờ xem ai sẽ đi họp cho cô....tôi cũng mong được gặp ba mẹ cô lắm đấy __ Thiên Anh cười rồi bỏ đi
 - Bạn ấy nói vậy là ý gì __ Eric quay qua hỏi nó khi Thiên Anh bỏ đi
 - Tôi không biết __ nó đứng dậy bỏ đi
 - Hai người đó hình như ghét nhau thì phải __ cậu ta nhìn đáng nó bước đi mà hỏi hần
 - Ngay từ giây phút gặp mặt lần đầu tiên rồi

Lúc nó bỏ đi trong làn nước mắt để trở về lớp thì Ân bị cơn đau hành hạ, anh cảm thấy trống rỗng vô cùng, anh gần như mất hoàn toàn nhận thức. Anh không biết anh đau là vì cơn ma ung thư đang vùng vẫy trong anh hay vì những lời nói của nó hành hạ anh. Khó thở, đau nhói, chóng mặt, hoa mắt là những gì anh cảm thấy lúc này, vịn vào thành lan can để giữ cơ thể không bị ngã xuống đất. Anh thò tay vào túi quần để lấy lọ thuốc, tay chân anh bắt đầu run lên bần bật và lạnh toát. Cố gắng giữ hơi thở bình tĩnh hơn để lấy được

thuốc trong lọ, anh đổ nhẹ nhẹ lọ thuốc ra lòng bàn tay, khi những viên thuốc chạm lấy tay anh thì anh ngã nhào ra sàn nhà khiến mấy viên thuốc rớt ra khỏi tay anh. Lọ thuốc do đà ngã xuống của anh mà bị văng ra xa, anh cố vươn tay ra với lấy lọ thuốc, nhưng hai mi anh nặng trĩu, nó cứ muốn sụp xuống hoài, cho đến khi anh không còn biết gì nữa thì tay mới chạm vào được lọ thuốc.

- Ân à....Hoài Ân....mày nghe tao gọi gì không _ Vương nghe tiếng động lạ ở ngoài nên đã đứng dậy bước ra

- Hoài Ân _ anh chạy vội lại nơi Ân đang nằm

- Tỉnh lại đi, Ân à...Hoài Ân.... _ mặt anh nhợt nhạt gọi tên Ân trong lo sợ

Anh run rẩy khi chạm vào người Ân, người Ân lạnh toát khiến anh rùng mình. Anh rút điện thoại trong túi ra với vẻ lo lắng hiện rõ, do run nên anh đã làm rớt điện thoại xuống đất, cúi xuống nhặt nó lên anh bấm gọi cho ai đó nói với giọng run run gần như là hét lớn.

- Alo.... ột xe cấp cứu tới học viện BOUSTAN ngay đi....tới cứu bạn tôi ngay đi

Anh kéo Ân ngồi dậy rồi công Ân chạy xuống dưới sân, khi anh vừa xuống thì xe cũng vừa tới, vì vậy không có học sinh hay giáo viên nào biết đến việc Ân bị ngã. Mặc dù khi nghe tiếng xe cấp cứu học sinh cùng giáo viên có ào ra các cửa sổ để ngó xuống sân xem chuyện gì xảy ra nhưng họ vẫn không kịp để biết chuyện gì xảy ra thì chiếc xe đã lao vội đi.

- Làm ơn cứu bạn tôi _ Vương phụ các bác sĩ và y tá đẩy giường của Ân chạy vào trong phòng cấp cứu

- Có chuyện gì xảy ra vậy _ mẹ nó từ đâu xuất hiện chạy bên cạnh anh

- Bác....cháu không biết....chỉ thấy nó nằm bất tỉnh....

- Để ta xem _ mẹ nó vừa đeo khẩu trang y tế vừa nói khi bước vào phòng cấp cứu

- Xin đợi ở ngoài _ một y tá cản anh lại

Suốt 6 tiếng đồng hồ anh ngồi ở bên ngoài đợi mà đứng ngồi không biết, hết đi vòng vòng anh lại ngồi, hết ngồi ghé bên trái lại ngồi ghé bên phải, nhưng cái đèn đỏ phía trên cánh cửa phòng cấp cứu vẫn chưa được tắt. Anh thở dài đầy lo lắng, mắt cứ nhìn chăm chăm ánh đèn phía trên.

Ting _ tiếng đèn được tắt. Anh vội vàng đứng dậy tiến lại gần cánh cửa phòng cấp cứu chờ các bác sĩ trở ra.

- Sao rồi bác _ anh chụp vội tay mẹ nó hỏi

- Theo ta _ mẹ nó nhìn anh rồi nói

Anh theo mẹ lên phòng làm việc, anh thì đang lo xồn vó đến nỗi đứng ngồi không yên mà mẹ nó vẫn còn bình thản pha hai tách cà phê nóng. Đặt một ly xuống trước mặt anh, rồi mẹ nó ngồi xuống đối diện với anh.

- Bác nói cho cháu biết tình trạng của thằng Ân lúc này đi

- Thư giãn nào....đã ổn rồi, cháu đã đưa nó tới kịp lúc nên bây giờ nó đã qua cơn nguy kịch rồi _ mẹ nó nhâm nhi từng ngụm cà phê nóng

- Phù _ anh thở dài nhẹ nhõm

- Nhưng.... _ tiếng nhưng phát ra từ miệng mẹ nó khiến anh ngừng thở

- Cháu nên gọi anh chị bên bên qua đi, thằng bé không chịu được lâu nữa đâu dù sao cũng nên chuẩn bị tinh thần trước

- Ý bác là.... _ anh mở to hai mắt ngạc nhiên

- Chính xác....nên liên lạc với ba mẹ thằng bé sớm, ta....rất lấy làm tiếc

Vương bước đi thẩn thờ như người mất hồn, anh hết va phải đồ này thì đụng trúng người kia, anh cứ tua đi tua lại đoạn nói chuyện giữa mẹ nó và anh như không tin vào những gì mình nghe thấy. Đứng trước cửa phòng của Ân, anh không đủ dũng cảm để vặn nắm cửa bước vào. Ngồi ở ghế chờ trước cửa phòng anh cứ mân mê chiếc điện thoại trong tay, tay anh cứ run lên từng đợt khiến anh không thể bấm gọi cho ba mẹ của Ân được. Ôm mặt vào giữa hai bàn tay anh khóc nức lên đầy kìm nén, đau là tất cả những gì anh cảm thấy lúc này.

11:25 pm

Nó đứng trước cổng nhà nhìn vào bên trong, một màu đen bao trùm lên toàn bộ căn nhà, mẹ vẫn chưa về là câu trả lời của nó cho ngôi nhà. Mở trong balo lấy chìa khoá nó tự mở cửa vào nhà, tính sẽ đặt giấy mời họp phụ huynh trong phòng mẹ nhưng nó lại thôi, muốn tự bản thân nói trực tiếp với mẹ nên nó lên phòng đi ngủ luôn.

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Nó vừa mới mở cửa nhà tắm thì điện thoại đổ chuông, quay lại cầm điện thoại lên để xem ai lại gọi cho nó vào giờ này.

- Giờ này anh còn gọi cho em...có chuyện gì không _ nó bắt máy
- _ Vương chỉ nghe nó nói mà không trả lời
- Anh Vương....anh có ở đó không
- Em chưa ngủ sao
- Em mới về....còn anh
- Anh chưa ngủ
- Anh gọi em giờ này có chuyện gì không _ nó ngồi xuống giường
- Không có gì...chỉ là...muốn nghe giọng của em thôi
- Anh có chuyện gì sao
- Thôi em ngủ đi....anh có việc rồi
- Anh ngủ ngon _ nó chưa kịp nói hết câu thì anh đã cúp máy rồi

Nó nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt, dạo gần đây anh có gì đó khác khác, anh đang cố tình giấu nó chuyện gì đó thì phải. Nhưng cũng gác chuyện đó qua một bên, nó đứng dậy vào phòng tắm để tắm rửa rồi thay đồ đi ngủ.

Cả đêm mẹ nó cũng không về nhà, bóng đèn trên cầu thang xuống nhà vẫn còn lạnh, không khí trong bếp và trong phòng mẹ vẫn y nguyên như tối qua lúc nó vào. Mẹ lại ở lại bệnh viện cả đêm sao, nó đành phải cất công đến bệnh viện một chuyến để đưa giấy mời ẹ nó rồi.

Không có mẹ ở nhà nên nó cũng đi ra khỏi nhà sớm, khi nó tới trường thì trường vẫn vắng tanh, chỉ lác đác vài học sinh. Cất cặp trong ngăn bàn, nó bước chậm rãi từng bước để lên sân thượng ngắm mặt trời lên. Từng đó ngày mặt trời mọc, từng đó lần nó lên sân thượng nhưng cũng từng đó lần nó nhìn về phía studio đối diện trường học, vẫn chưa nhìn ra được gì.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 25

26. Chương 25

Đang thần thờ nhìn ra cửa sổ thì tiếng chuông vào lớp vang lên làm nó giật mình, học sinh bắt đầu ổn định chỗ ngồi thì Eric rút từ trong cặp ra một hộp quà đặt lên bàn nó. Nó nhìn cậu ta đầy vẻ tò mò, mặc dù ai cũng bận lấy sách vở và soạn bài tập cho tiết học sắp tới thì hộp quà vẫn lọt vào mắt của hắn.

- Gì đây __ nó hỏi
- Tặng cậu...từ nay trở đi mỗi ngày tôi sẽ tặng cậu một món quà
- Để làm gì __ một câu hỏi khó trả lời
- Tôi không...chỉ là muốn tặng thôi

Nó cầm hộp qua nhét vào trong ngăn bàn rồi cũng lấy sách vở ra, nó chẳng quan tâm bên trong hộp quà là gì, thứ nó quan tâm lúc này là tờ giấy mời hộp phụ huynh kia kia. Buổi học trôi qua khá nhẹ nhàng, đúng là phải nhẹ nhàng thôi vì nó có thật sự quan tâm tới buổi học đâu. Nó lượn lờ quanh các hành lang, lên các lớp học của khối 12 không biết để làm gì, nhưng dù nó không muốn thì chân nó vẫn bước đi. Có lẽ là để tìm Ân, vài ngày nay nó đã chẳng thấy Ân đâu, cả Vương cũng vậy, ở trường không thấy ở nhạc viện cũng không thấy luôn.

- Cùng tới nhạc viện chứ __ Eric nói khi cả lớp ra về
- Không, tôi có việc phải đi trước
- Có chuyện gì sao __ hắn hỏi

Nó nhìn hắn như muốn nói việc mình muốn làm lúc này, nhưng rồi lại thôi, nó quay mặt bước đi bỏ mặc câu hỏi chưa trả lời của hắn.

Ở bệnh viện

Nó bước vào thang máy để lên phòng mẹ, ngay khi cánh cửa vừa khép lại thì cánh cửa ở thang máy bên cạnh vừa mở ra và Vương bước ra từ cánh cửa bên đó. Nó đi dọc hành lang để vào phòng mẹ, khi vừa đưa tay lên cái nắm cửa thì nghe thấy tiếng người nói chuyện bên trong.

- Thằng bé hình như đã tỉnh lại __ giọng một người đàn bà
 - Mấy người vẫn thay phiên nhau cạnh thằng bé chứ __ là giọng mẹ nó
 - Có thưa chị...nhưng còn ba mẹ thằng bé, khi nào họ mới qua __ giọng một người đàn bà khác
 - Tôi đã liên lạc với họ, sẽ sớm thôi...việc cần lúc này là đảm bảo sự sống cho nó và đảm bảo chuyện này không bị lan truyền ra ngoài...dù sao nó cũng là một nghệ... __ mẹ nó bỗng dừng lại nhìn vào cánh cửa
- Nó đủ hiểu việc dừng lại đó là gì, nó đẩy cửa bước vào cúi đầu chào mọi người đang ngồi cùng bàn với mẹ nó.

- Chào các cô các chú ạ

- Ổ...Lệ Băng đây sao...
- Càng lớn càng xinh hơn phải không
- Cháu cảm ơn ạ
- Việc đã xong, mọi người có thể ra ngoài __ mẹ nó nói
- Chào ạ __ nó chào khi bọn họ ra ngoài
- Con tới đây có chuyện gì không __ mẹ nó nhìn nó
- À....chuyện là ngày mốt ở trường tổ chức họp phụ huynh, và yêu cầu phụ huynh phải đi __ nó đặt tờ giấy mời trên bàn
- Ta sẽ xem xét rồi báo lại với giáo viên chủ nhiệm của con
- Mẹ sẽ không đi sao
- Ta còn nhiều công việc chưa giải quyết được
- Còn ba thì sao
- Con nên tự hỏi ông ấy, nhưng chắc ông ấy sẽ không đến được vì hôm nay ông ấy phải đi Mỹ chấm thi rồi
- Vậy ai sẽ đi họp cho con
- Ta đã nói là để ta xem xét rồi mà....nếu không còn gì con ra ngoài cho ta làm việc đi __ mẹ nó đứng dậy quay lưng lại với nó

Nhìn mẹ nó hồi lâu rồi nó cũng ra ngoài, nó tự hỏi từ nhỏ tới giờ mẹ nó đi họp phụ huynh cho nó được bao nhiêu lần rồi. Hay lần nào họp phụ huynh ai cũng ngồi cùng ba hoặc mẹ nhưng cả lớp chỉ có mình nó ngồi một mình bơ vơ nơi góc lớp. Nó lướt qua phòng Ân mà không biết, khi nó vừa bước qua thì Vương mở cửa bước ra, lúc này anh xuống dưới để đón ba mẹ của Ân lên trên, giờ xong việc nên anh ra ngoài. Cảm giác quen thuộc lướt ngang qua khiến anh sững người, nhìn qua nhìn lại để tìm kiếm cảm giác đó nhưng lại không thấy ai, có lẽ chỉ là ảo giác.

- Con trai...ta về mỹ nha __ mẹ Ân khóc nức nở
- Hãy để con ở lại vài ngày nữa đi __ anh cười
- Con à, ta thấy ...
- Ba...con chưa cầu xin ba mẹ chuyện gì phải không, hãy coi như đây là lời cầu xin đầu tiên của con đi __ giờ thì anh đã khoẻ rồi, đã có thể đi lại bình thường rồi, chẳng qua là vẫn còn hơi yếu, đó cũng là một phần nhờ thuốc anh uống
- Anh à __ mẹ anh quay mặt vào lòng ba anh khóc nức nở

Nhìn cái chết đang cận kề đứa con mà mình đứt ruột để đau thì hỏi sao họ có thể chịu nổi cú sốc đó, họ có thể làm tất cả để đổi lấy sự sống cho con họ. Nhưng với họ giờ này, tiền bạc vật chất không còn quan trọng nữa, tất cả đã chấm hết rồi.

Chờ rồi sẽ đến, cái ngày khủng khiếp nhất rồi cũng đến, hôm nay trường nó tập nập người với người xe với xe, đây cũng là cơ hội để các gia đình đua nhau phô trương sự giàu có của mình. Tài xế thả nó trước cổng trường, đứng đó nhìn từng chiếc xe đi vào, họ bước ra cùng con cái của mình. Quay đầu lại phía sau với hy vọng mẹ nó sẽ xuất hiện, nhưng sao vẫn không thấy, thở dài nó mạnh dạn bước vào bên trong.

- Không ai đi họp cho cô sao __ hần đứng sau lưng nó hỏi
- Không biết
- Tôi cũng không có ai đi họp, dù sao cũng có bạn, thấy đỡ tủi thân hơn rồi

- Ba mẹ cậu đầu _ nghe hấn nói vậy nó ngạc nhiên quay lại
- Không có mẹ....còn ba thì có thể coi như đã chết
- Ý cậu là... _ nó sững sờ khi hấn nói ba mẹ mình như vậy
- Chuyện dài lắm....có dịp tôi sẽ kể cho cô nghe...giờ thì vào thôi _ hấn ôm vai nó rồi cùng đi vào

Lớp học hôm nay đông hơn thường này, mỗi bàn được xếp thêm hai cái ghế giành cho phụ huynh của học sinh đi cùng. Ai cũng có ba hoặc mẹ ngồi bên cạnh, chỉ riêng có nó với hấn là ngồi một mình mà thôi. Việc không có ai đi họp phụ huynh cho nó cũng chẳng lấy làm lạ với cả lớp, nếu có ai đi họp cho nó điều đó mới là lạ lùng đấy.

- Lê Băng....ai đi họp cho cô vậy _ Thiên Anh chống tay lên bàn hỏi nó
- _ nó chẳng muốn nói chuyện với cái con nhỏ “ cơ hội “ bắt bẻ nó lúc này
- Tôi chờ xem ai sẽ đi họp cho cô....một bà mẹ trung lưu, hay một ông bố đại gia đây, thất vọng thật không có ai à _ Thiên Anh vẫn cái giọng mỉa mai lên tiếng
- Con bé đó là ai là con phải để ý đến nó _ mẹ Thiên Anh hỏi cô ta
- Một con nhỏ rẻ tiền không biết điều, nó luôn là kỳ đà cản mũi mọi chuyện của con _ Thiên Anh nói nhưng nhìn nó
- Em thôi nói người khác như vậy được không vậy _ hấn nói
- Em nói gì sai....muốn chứng minh mình không phải như vậy thì gọi ba mẹ mình tới đi, để xem ba mẹ cô ta như thế nào....người ta hay nói cha mẹ nào con đó mà
- Chào các bậc phụ huynh cùng toàn thể các em học sinh, lớp ta đi họp khá đầy đủ, điều này là điều đáng mừng....vậy không làm mất thời gian của phụ huynh tôi xin vào vấn đề chính luôn _ cô nhìn lớp một lượt rồi ngồi xuống ghế giành cho giáo viên
- Khoan đã...._ Thiên Anh nói
- Có chuyện gì sao Thiên Anh _ giọng của cô ta làm cả lớp chú ý
- Em muốn hỏi...một số bạn không có phụ huynh đi họp thì sao ạ, nếu như gia đình đang ở nước ngoài thì không nói làm gì nhưng gia đình bạn đó đang ở đây thì chuyện không đi họp cô không thấy vô lý sao
- Ý em muốn nói Lê Băng _ cô cười mỉm _ ba mẹ Lê Băng rất bận rộn, vì vậy không ai đi họp cho bạn ấy...với lại ba mẹ bạn ấy đã gọi điện và xin gặp để biết thành tích học tập của con mình rồi
- Vô lý _ Thiên Anh không hài lòng với câu trả lời của cô giáo
- Không còn gì ta bắt đầu được chứ _ cô nhìn cả lớp một lượt nữa rồi mới bắt đầu

Buổi họp phụ huynh cuối cùng cũng kết thúc, nó là người đứng dậy đầu tiên. Thật xấu hổ, ba mẹ rút cuộc vẫn không xem nó là gì cả, với họ công việc quan trọng hơn con cái mình sao.

- Lê Băng _ tiếng Eric gọi ở sau
- Lê Băng....nghe tôi nói đã _ Eric chạy lên trước mặt nó
- _ nó nhìn cái tên phiền phức này mà không nói gì hết
- Muốn đi chơi không, dù sao giờ cũng không phải đến nhạc viện
- Tôi không....
- Đi thôi _ nó chưa kịp nói hết câu thì cậu ta đã kéo nó chạy đi rồi

Hấn đứng trên lầu nhìn xuống, thấy nó tay trong tay đi cùng Eric khiến hấn cảm thấy không vui, ở đâu bên ngực trái nó nhói đau. Đưa tay lên sờ vào chỗ vật thể đang đập hấn lắc đầu thở dài rồi đi về.

Eric đưa nó đến khu vui chơi, có lẽ cậu ta đã nhận ra nét buồn trên khuôn mặt nó trong buổi họp, việc bị người khác soi mói về việc ba mẹ mình không đi họp chắc đã làm nó buồn. Chơi hết trò này tới trò khác, mặc dù bị ép đi chơi nhưng nó vẫn thấy vui, cũng thầm cảm ơn cái tên nhiều chuyện kia vì đã giúp nó giải tỏa nỗi buồn phiền trong lòng. Chơi xong cậu ta và nó dắt nhau ra sườn cỏ sau lưng chiếc đu quay của khu vui chơi ngồi, ở đó có khá nhiều người ngồi tán gẫu trò chuyện với nhau. Nhưng không khí vẫn làm nó thấy ngột ngạt, vì nơi này chỉ giành cho tình nhân mà thôi.

- Ăn đi _ cậu ta ngồi xuống cạnh nó rồi đưa cho nó một ly kem vị bạc hà
- Bạc hà sao _ nó ăn một thìa đầu tiên
- Sao thế...cậu không thích bạc hà hả
- Không...chỉ là...rất ít người thích bạc hà, người ta hay bảo cái vị thanh thanh của bạc hà khiến người ta thấy khó chịu...không biết tại sao nữa
- Khó chịu sao?
- Có người còn bị dị ứng với bạc hà nữa đấy _ nó nói tới đây thì dừng lại, vì trong những người nó quen biết thì Ân cũng là một người ghét nhất vị bạc hà
- Về thôi _ nó đứng dậy trước
- Còn sớm mà
- Tôi phải đến nhạc viện tập luyện nữa _ nó quay lưng bỏ đi trước
- Đợi tôi với _ Eric vội vàng chạy theo nó

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 26

27. Chương 26

Ở bệnh viện

- Mày điên rồi _ Vương nói
- Tao hứa chỉ lần này nữa thôi, rồi tao sẽ nghe lời mày _ Ân vừa thay đồ vừa nói
- Ba mẹ mày sẽ nổi điên lên mất
- Họ về nước rồi....chở tao đến đó đi, tao muốn gặp con bé
- Mày làm tao điên mất thôi _ Vương vùng vằng bỏ đi trước
- Cái thằng này

Ở nhạc viện

Eric tiễn nó lên tới lớp học rồi cậu ta mới ra về, nhưng trước khi ra về cậu ta lại tặng nó một món quà.

- Hết một ngày trôi qua rồi _ Eric nhìn nó
- Ờ....cảm ơn cả ngày hôm nay nhờ có cậu tôi mới vui lên được
- Nhắm mắt lại đi....tôi có một món quà muốn tặng cho cậu
- Nữa sao _ nó nói
- Nhắm mắt lại đi _ cậu ta đưa tay lên che mắt nó
- Được rồi...từ từ _ nó gỡ tay cậu ta xuống

Eric cúi xuống sát mặt nó rồi đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ, làm nó vừa giật mình vừa đỏ hết cả mặt lên. Nó mở mắt ra để xem chuyện gì xảy ra thì mặt cậu ta ngay trước mặt nó làm nó giật mình lùi lại một bước.

- Cậu làm gì vậy
- Tôi đã hứa là mỗi ngày tặng cậu một món quà mà....lát về cẩn thận, tôi về trước đây __ Eric vẫy tay chào nó rồi quay lưng bỏ đi
- Cái gì đang xảy ra vậy __ nó nhìn theo dáng cậu ta
- Em với thằng nhóc đó có vẻ thân thiết quá phải không __ nó giật mình quay lại khi tiếng của Ân vang lên trong hành lang
- Anh.....
- Em thích thằng nhóc đó __ anh tiến gần lại chỗ nó __ không ngờ em lại thích một người mới như nó
- Nếu anh tới đây chỉ để rình mò rồi nói những câu đó thì anh nên về đi, tôi có việc phải làm rồi __ nó quay lưng đi
- Em đã thay đổi rồi __ anh dừng lại nó cũng dừng lại theo
- Cũng có thể là vậy, thế còn anh anh cũng đã thay đổi rồi còn gì....anh đâu còn là Hoài Ân mà em biết nữa đâu __ nó cười nhạt
- Em sai rồi....anh vẫn là anh mà thôi __ Ân cãi ngay
- Anh chắc không __ nó quay lại nhìn anh nhạt nhòa trong làn nước mắt
- Còn em?...một cô bé dễ thương ngày nào anh từng biết bây giờ lại....
- Em làm sao....ý anh nói em đã trở thành một đứa con gái dễ dãi và hư hỏng phải không....chẳng lẽ vì những ly rượu đó, vì những làn khói trắng đó mà anh nói em như vậy sao __ nó khóc nức lên
- Không lẽ những gì anh tận mắt nhìn thấy là sai....điều đó chính bản thân em phải rõ hơn ai hết chứ ?
- Nhìn ư ?....hừ __ nó bật cười trong tiếng nấc __ anh không thấy mình vô lý lắm sao ? Ai là người đã ra đi và cắt đứt mọi liên lạc, không một lời từ biệt cũng không một lời giải thích....cứ như một trò đùa ác ý, vậy bây giờ anh trở về thì em là ai, làm gì, như thế nào ...cũng không còn quan trọng nữa đâu
- Em nói vậy mà nghe được sao....
- Tại sao không nghe được __ nó hét lên cắt ngang lời anh
- Em....vẫn luôn là điều quan trọng với anh, dù anh ở đây hay anh ở bên kia, chưa bao giờ anh ngừng nhớ và yêu em...
- Đủ rồi....không phải anh đã nói là không biết quan hệ của chúng ta là gì sao...và em đã nói chúng ta đừng là gì của nhau nữa __ nó quay lưng lại
- Khụ... __ anh cảm thấy nhói đau và khó thở, cơn đau lại tái phát rồi __ nhưng anh vẫn hy vọng....
- Với anh...em đã từng ở đâu trong trái tim anh vậy ?
- Sao... ? __ giọng anh run run, anh cảm thấy đứng không nổi nữa rồi
- Có bao giờ anh đặt niềm tin nơi em chưa ?

Nó chờ đợi câu trả lời ở đằng sau lưng, nhưng mọi thứ im lặng đến vô vọng, nó bước đi trong làn nước mắt, cố gắng chạy thật nhanh để thoát khỏi cái nơi này. Nhưng nó đâu biết anh đã ngã xuống sau lưng nó, anh hiểu và nghe được nó nói gì nhưng anh không thể trả lời nó, anh không đủ sức. Anh tự hỏi bản thân mình rằng đã tin tưởng nó chưa, đúng là chưa, biết bao lần nó bị hiểu lầm anh cũng không chịu tin tưởng nó một lần. Là tại anh, tất cả là tại anh, lỗi là tại anh, rồi anh thiếp dần trong cơn đau.

- Lê Băng __ Vương gọi khi thấy nó chạy ra từ trong đó

Nó chạy ngang qua anh như không thấy, trời thì đang mưa to, nó cứ thế mà chạy ra ngoài không màn đến chuyện mình sẽ ướt như chuột lột. Vừa chạy nó vừa khóc, nó khóc nức nở như con nít bị lạc mẹ, ngày hôm nay toàn xảy ra chuyện gì đâu không thôi à. Hết ở trường rồi tới ở nhạc viện, sao ngày thì yên bình quá còn ngày thì lại sóng gió nổi lên âm ỉ vầy nè.

- Ân __ Vương nhìn lên trên nơi hành lang sáng đèn
- Chết tiệt __ anh chạy thục mạng lên trên đó
- Mà đừng có xảy ra chuyện gì....
- Cố lên...tao sắp tới rồi đây....

Nó ngồi trên vỉa hè dưới ánh đèn khóc nức nở, nước mắt hoà trong làn mưa khiến những giọt nước mắt nóng hổi nhanh chóng lạnh tanh. Hắn đang chạy trong làn mưa từ quán bar về nhà chạy lại gần chỗ nó đang ngồi thì dừng lại.

- Lê Băng __ hắn không dám gọi lớn vì sợ nhầm người
- ... __ nó ngược lên nhìn hắn
- Cô...sao vậy __ hắn tiến lại gần nó rồi ngồi xuống __ đang mưa mà
- ...hức hức... __ nó ôm chầm lấy hắn mà khóc nức nở
- Băng à...cô... __ hắn thấy nóng ran khi nó ôm hắn như vậy

Cũng không hỏi chuyện gì xảy ra, hắn chỉ ngồi im để nó ôm và khóc, không biết chuyện gì xảy ra nhưng có lẽ chuyện đó rất khủng khiếp. Ngồi dưới mưa khá lâu, hắn sợ nó sẽ bị cảm nên gợi ý đứng dậy trước.

- Về thôi...tôi đưa cô về
- Đừng về nhà tôi __ nó nức nhe run vì lạnh
- Sao...vậy đến nhà tôi cũng được __ hắn nói

- Cứu....cứu bạn tôi đi __ Vương người ướt nhẹp công Ân chạy vào bệnh viện
- Chuyện gì đã xảy ra __ một bác sĩ hỏi
- Làm ơn cứu bạn tôi đi __ Vương bật khóc lo sợ

Anh nhớ về cuộc nói chuyện lần trước với mẹ nó, mọi chuyện quay ngược lại nơi bắt đầu, hai chân anh đứng không vững nữa rồi.

- Ta đã phải dùng biện pháp mạnh để cắt cơn đau cho nó....vì vậy việc nó chịu thêm một cú sốc hay cơn đau nào ngoài vòng tay bác sĩ....điều đó sẽ không thể cứu vãn được
- Ý bác là sao...chẳng lẽ bác đã chích....
- Phải...ta đã chích moocphin cho thằng bé đương nhiên là dưới sự đồng ý của gia đình, thằng bé có nghị lực sống hơn ta nghĩ...với các trường hợp khác có lẽ đã không thể đi lại bình thường nhưng thằng bé lại có thể
- Thời gian....còn bao lâu nữa
- Một khi chích moocphin thì thời gian sống không hơn 1 tuần đâu...ta rất tiếc
- Không thể nào....làm cách nào đó đi mà
- Thằng bé còn minh mẫn thì ta nên lấy đó làm điều may mắn Vương à....bác biết cháu với nó thân nhau như thế nào, nhưng mọi chuyện đã được sắp xếp sẵn rồi

Đền phòng cấp cứu một lần nữa lại được bật sáng, nỗi lo sợ và tội lỗi bao vây lấy anh. Đáng lẽ anh không nên cho thằng quỷ đó ra ngoài, đáng lẽ anh phải báo với bác sĩ chứ không phải tiếp tay giúp Ân ra ngoài. Tất cả là tại anh, tại anh đã không nghe lời mẹ nó, mới dẫn đến tình trạng như bây giờ.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 27

28. Chương 27

Khi nó về tới nhà hấn thì nó đã ngủ thiếp trên lưng hấn rồi, vì trên đường đi nó khóc rất nhiều nên một mảng lưng của hấn ẩm ướt chứ không lạnh lẽo. Hấn bế nó lên phòng, mở tủ quần áo của mình ra lấy một cái áo sơ mi mang ra cho nó.

- Khỉ thật....thay đồ như thế nào đây _ hấn nhìn bộ đồ ướt nhẹp của nó mà nói
- Nhắm mắt mà thay thôi chứ sao bây giờ _ hấn thở dài nhắm tít mắt lại

Sau khi thay đồ xong cho nó thì hấn bế nó nằm lại ngay ngắn rồi đắp chăn lại, cảm nhận được sự ấm áp của chăn gối nó vùi mình vào giữa chăn mà ngủ say sưa

- Chắc cô khóc nhiều lắm

Hấn vuốt những cọng tóc còn vương trên mặt nó rồi cúi xuống hôn lên đôi mắt sưng vù kia một cái. Sau đó hấn đứng dậy vào phòng tắm, ngâm mình trong làn nước nóng mới là thứ hấn cần lúc này.

12 : 00 pm

3 : 00 am

5 : 00 am

6 : 00 am

6 : 30 am

- “ Ấm quá “ _ nó nghĩ thầm

Mở mắt từ từ ra, ánh nắng sáng sớm chiếu vào khiến nó bỗng nheo mắt lại không thấy gì hết, nó cảm giác như có cái gì đó vòng qua eo nó, nhưng nó vẫn không biết đó là gì. Trở mình quay vào phía bên trong để tránh ánh nắng mặt trời, việc trở mình của nó làm cho khoảng cách giữa nó và hấn gần lại với nhau hơn. Mặt chạm mặt, môi chạm môi, nó mở to mắt để nhìn cái sinh vật đang nằm bên cạnh mình là ai, thiệt tình sao cái chuyện khó tin này lại có thể xảy ra chứ.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- AAAAAAAAAA....cái khỉ gì vậy _ hấn cũng giật mình mà hét theo nó

Cả hai đứa nó ngồi dậy nhìn nhau, rốt cuộc cái chuyện gì đã xảy ra khiến nó phải rơi vào cái hoàn cảnh khó giải thích như vậy vậy nè. Nó sẵn chân đạp hấn một cái khiến hấn lộn nhào xuống giường, rồi vội kéo chăn trùm kín người lại.

- Cô làm cái trò gì vậy _ hấn nhăn nhó đứng dậy hỏi
- Câu đó tôi hỏi cậu thì đúng hơn
- Tôi làm sao

- Tại sao tôi lại ở đây...tại sao cậu lại ngủ cạnh tôi...à.. _ nó nhìn lại cái áo sơ mi quá khổ mình đang mặc _ tại sao tôi lại mặc áo của cậu, đồ của tôi đâu...chuyện gì đã xảy ra

- Cô khóc ngoài đường, tôi đưa cô về nhà nhưng cô không chịu...do quần áo ướt hết tôi buộc phải thay đồ cho cô....

- Ai thay đồ cho tôi __ nó hét lên cắt ngang lời hấn
- Tôi
- Cậu biến thái à __ nó cầm cái gối phi thẳng vào mặt hấn nhưng hấn né được
- Ngủ chung giường là gì....nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, cũng chỉ có một cái giường thôi, tối qua lạnh lắm tôi không thể ngủ dưới sàn nhà hay ngoài sofa được...giường của tôi có bộ sưởi ấm phía dưới vì vậy....
- Đủ rồi...tôi muốn về, quần áo của tôi đâu
- Giục rồi
- Sao cậu nói lại tôi nghe coi __ nó hốt hoảng nhìn hấn
- Ướt hết rồi
- Có thể giặt rồi phơi lên là khô mà
- Tôi không biết giặt đồ
- Trời ơi.....diên mất thôi __ nó hét toáng lên rồi vùi mình vào trong tấm chăn to
- Tôi sẽ ra ngoài một lát cô ở đây đi....sẽ về liền thôi __ hấn nói rồi quay lưng bỏ đi

Đợi đến khi hấn đi rồi, không còn tiếng động gì xung quanh đó nữa nó đập tung chăn ra rồi đứng dậy nhìn xung quanh căn phòng hấn một lượt. Nó khá ngạc nhiên với cách trang trí và sắp xếp đồ đạc trong phòng, nó không tin nổi đây là phòng con trai nữa. Rất ngăn nắp, không bừa bộn, nếu so sánh thì có thể phòng hấn sạch và gọn gàng hơn phòng nó nữa. Nó thở dài xấu hổ, nhưng đó không phải điều khiến nó ấn tượng, điều ấn tượng là toàn căn phòng chỉ có 2 màu trắng và đen, tường màu trắng còn các vật dụng lại màu đen, từ tủ quần áo, tủ giày dép trang sức, bàn học, kệ sách thậm chí cả chiếc giường này nữa. Giường thì màu đen, ga giường thì màu trắng, chăn và gối thì màu đen. Muốn đi thăm quan căn nhà một lần, nghĩ là làm nó liền đứng dậy mở cửa bước ra.

- Nguyên một hành lang dài mà chỉ có hai phòng thôi sao __ nó nhìn trái nhìn phải

Không biết điều gì cuốn hút nó nơi cuối hành lang kia, chân nó cứ bước mà không nghe theo sự điều khiển của bộ não của nó. Khi nó chạm tay vào cánh cửa thì nó chột rùng mình vì cánh cửa lạnh tanh, cứ như căn phòng này bị bỏ trống lâu rồi. Nó mạnh dạn đẩy cửa bước vào bên trong, không bụi bặm mà lại bóng loáng. Căn phòng bên này được trang trí với màu ánh kim và trắng là chủ đạo, một số chi tiết như kệ, giá treo có màu xanh thạch lam làm điểm nhấn cho những thứ được treo trên nó.

- Guitar ?!?

Nó lăm lăm đóng cánh cửa sau lưng lại mà tiến vào giữa căn phòng, cả một căn phòng rộng lớn mà chỉ treo toàn guitar các loại và màu sắc khác nhau. Nó quay lại nhìn cánh cửa mới đóng, đúng là căn phòng rất đặc biệt nó được thiết kế rất tinh tế, đến nỗi khi đóng cánh cửa lại nó không còn nhận ra đâu là lối ra. Cánh cửa khít không kẽ hở hoà vào bức tường trước mặt nó, dần được treo rất nhiều ở 3 bức tường, chỉ có một bức tường là trống trơn. Dưới chân bức tường đó là một chiếc guitar cũ kĩ, nó có niên tuổi khoảng gần 10 tuổi đời rồi. Nó bước lại gần cây guitar mà cầm lên cảm nhận sự lạnh lẽo của nó.

Cạch __ tiếng cửa mở ra làm nó giật mình quay lại

- Cô làm gì ở đây __ hấn đánh giọng lại có vẻ tức giận làm nó hơi hoảng sợ
- À...xin lỗi, tôi chỉ.... __ nó nhìn hấn rồi vội vàng đặt cây đàn về chỗ cũ
- Ra khỏi đây __ hấn đứng qua một bên mở đường cho nó ra
- Nó đã lạnh lắm rồi __ nó nói khi bước ngang qua hấn
- Sao ?
- Tôi nói cây đàn đã lạnh lắm rồi, cậu có phải là chủ của nó không vậy....nếu đã quyết định mua tất cả chúng thì cậu cũng phải có trách nhiệm hỏi thăm và chăm sóc chúng

- Không phải tôi mua
- Dù là được tặng thì cậu nghĩ người tặng nó có muốn cậu để nó lạnh lẽo như thế không
- Người đó chết rồi thì làm sao nghĩ được nữa __ hần cười nhếch mép
- __ câu nói của hần làm nó giật mình __ tôi....không cố ý....nhưng...tôi có thể...
- Mẹ tôi đã đi mua nó và bị tai nạn giao thông mà chết...vào đúng ngày sinh nhật của tôi...đó là lý do tôi không muốn nhớ tới nó, nó làm tôi nhớ mẹ....
- Chuyện đó....tôi thật sự xin lỗi cậu__ nó chồm tới ôm cổ hần mà thì thầm như mẹ an ủi con cái mình vậy

Ở bệnh viện

- Nó sẽ tỉnh lại chứ __ Vương hỏi mẹ nó khi cả hai đang đứng ngoài phòng kính nhìn Ân
- __ mẹ nó không trả lời
- Cháu vào thăm nó được không __ nhìn Vương tiều tụy rõ rệt
- Ta nghĩ giờ không phải là lúc thích hợp
- Khi nào nó mới tỉnh lại chẳng lẽ cứ nằm như vậy với đồng dây dợ trên người thế sao __ Vương nhìn mẹ nó
- Chúng ta chỉ biết chờ thôi.....ta sẽ cho người canh thẳng bé thường xuyên, vì liều lượng moocphin đã tăng lên so với ban đầu....vì vậy không ai biết thẳng bé sẽ ra đi lúc nào cả
- Làm sao có thể chứ __ Vương nhìn bạn mình nằm đó với hai mắt ướn nhoè

Sau buổi họp phụ huynh thì nó đã không đi học mà nhốt mình ở nhà cả ngày, nó cũng chẳng thèm đến nhạc viện vì nó biết ba nó đã đi mỹ chưa về. Mẹ thì mấy bữa nay chẳng về nhà mà cứ ở bệnh viện miết, chẳng ai thèm quan tâm rằng nó sông chết ra sao, nó tự hỏi rốt cuộc nó có phải là con của họ không nữa. Chán nản, và buồn bã cứ đeo bám nó cả ngày, làm bài tập chưa xong luyện tập violin cũng không nên hồn, nó chẳng làm gì ra trò ra trống cả.

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

- Alo....Băng nghe nè San
- “ Mình có một vé mời tới quán trà OWL lúc 6 giờ chiều nè...đi không “
- OWL....không phải quán bar của anh Pin sao
- “ Không biết...chỉ biết chủ quán sẽ lên sân khấu để tiếp khách....cậu ta đẹp trai lắm, đi không “
- Ok...dù sao ở nhà cũng chán quá

- “ Vậy hẹn 5giờ30 ở đó nha....kiểm ghế ngồi “
 - Ờ _ nó cúp máy vội để con bạn không lèm bèm nữa
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 27.1

29. Chương 27.1

Nhìn lên đồng hồ trong phòng, nó thở dài, giờ là 4h30 mà nó hẹn mình 5h30, công nhận con bạn nết của mình cũng biết rủ bạn đi chơi ghê. Nó mở tủ chọn ỉnh một bộ cánh dễ thương rồi bước vào nhà tắm. Rồi xuống nhà khoá cửa cẩn thận, đi bộ ra đầu đường để đón xe buýt đến quán bar của Pin. Nó tự hỏi ở quán có dịp tưng bừng như vậy sao Pin không mời nó tới tham dự, thiệt là không công bằng khi tới nơi nó phải hỏi tội mới được. Đi bộ vào bên trong, ai ai cũng ngoái theo nhìn nó, bảo vệ thì cúi đầu chào, phục vụ thì dẫn lối cho nó đi, thử hỏi một người bình thường như kia là ai mà bọn nhân viên kính cẩn phục vụ như vậy chứ. Ngay cả hai ông chủ đang đứng trên sân khấu cũng phải ngoái nhìn theo cái dáng nhỏ con xinh xinh của nó. Một chiếc đầm tùng màu cà phê sữa, một đôi giày búp bê màu đen, đầu đội một chiếc mũ vải vành rộng, vai đeo một chiếc túi da nhìn rất năng động nhưng không thiếu phần nữ tính. Nó bước tới quầy ngồi đợi con bạn của mình, lúc nào hẹn đi đâu nó cũng là người tới trước đợi, trong khi câu cuối cùng trước khi cúp máy lúc nào cũng là “ đừng có đến trễ bắt tao đợi đó “ của Linh San.

- Băng _ San vỗ vai nó cười
- Sớm hơn lần trước 2 phút _ nó nói

Nó liếc nhìn qua sân khấu thì thấy Pin đang nhìn mình, còn hấn thì đang dẫn dò ban nhạc gì đó, từ cái hôm nó bắt gặp hấn làm cái chuyện bày bạ ở đây thì nó đã chẳng quay lại cho tới hôm nay. Thở dài nhâm nhi ly Brandy quen thuộc, nó nhìn vào dòng nước đang rung động trong ly mà nghĩ về mọi chuyện đã xảy ra, từ gia đình cho tới anh em bạn bè. Rốt cuộc nó với Ân cũng kết thúc rồi sao, mím cười vình biệt cuộc tình chưa kịp bắt đầu của nó và Ân. Hoà mình vào những bản Acoustic, Pop, R&B, Ballad...đầu óc nó quay cuồng, không biết là do rượu hay do nhạc nữa. Hấn hát phía trên mà mắt cứ hướng nhìn về nó, muốn xuống để cầm những ly rượu được nâng lên hạ xuống liên tục kia nhưng hấn không thể.

- Mặc dù đã ở đây khá lâu nhưng bây giờ mới ra mắt lộ diện ông chủ mới của OWL...Pin thành thật xin lỗi các bạn, để hoà cùng niềm vui hôm nay Pin sẽ miễn phí toàn bộ cho các bạn....hoà mình mà quấy hết mình nào....
- Ô....YEAH....TUYỆT VỜI....HÚ HÚ _ tiếng mọi người hò hét

Tiếng nhạc lại vang lên và mọi người một lần nữa hoà theo tiếng nhạc du dương trên sân khấu mà lắc lư. Trong lúc nó đang ngà ngà say thì Linh San đã đăng ký một tiết mục cho nó, cho đến khi được gọi tên mời lên sân khấu nó vẫn chưa tỉnh say, cứ tưởng có người trùng tên với mình nữa chứ.

- Ai là bạn Lê Băng ạ nhân vật đặc biệt của quán chúng ta đâu rồi _ Pin mỉm cười nhìn về phía nó
- Gì chứ _ nó nhìn anh thắc mắc
- Lê Băng....Lê Băng....Lê Băng....Lê Băng _ được đà nên mọi người hò theo tên nó
- Cái quái gì đang diễn ra vậy _ giờ thì nó mới tỉnh tỉnh
- Lên đi chứ _ San huých vai nó
- Ai bày ra cái trò khỉ này vậy _ nó nhìn San rồi nhìn Pin
- Bạn là Lê Băng phải không _ Pin lại gần nó cười rồi nói
- _ nó cứng họng khi mọi người đổ dồn ánh mắt về nó, cả ánh đèn cũng vậy
- Lên đi nào...mọi người đang chờ em kìa _ Pin cười ranh mãnh

- Ai bày trò cũng sẽ biết tay em __ nó liếc anh một cái rồi đứng dậy lên sân khấu

Nó chẳng thèm nhìn hấn lấy một cái, dù hấn đã nở nụ cười toả nắng nhất ra hiệu cho nó biết rằng hấn đang ôm đàn ngồi đây nè, thế mà lại công cốc nó có thèm nhìn hấn đâu. Nó quay lại ban nhạc thì thầm gì đó rồi ngồi lên chiếc ghế đặt giữa sân khấu cho khán giả nhắm mắt lại cảm nhận từng giai điệu vang lên.

Em sẽ quên Anh...

Bắt đầu từ ngày hôm nay...

Em không quen biết Anh...

Cũng chưa hề nhìn thấy Anh...

Chúng ta cũng chưa từng lướt ngang qua nhau...

Em rất ổn...

Em sẽ quên đi mọi chuyện...

Em hạnh phúc với cuộc sống bận rộn của mình...

Em đã gặp được một người tốt...

Tình yêu đều như thế cả...

Qua một thời gian, rồi cũng sẽ nhạt phai...

Thậm chí còn chẳng nhớ đến...

Khi một tình yêu ra đi...

Rồi một tình yêu khác sẽ đến... Nhất định là như thế...

Dù bây giờ đau đớn theo thời gian rồi cũng sẽ lành thôi...

Em sẽ quên Anh...

Em sẽ quên...

Nó vừa hát vừa nhớ tới Ân, tất cả đã chấm dứt hết rồi, một cuộc tình đẹp đã kết thúc khi chưa bắt đầu. Những giọt nước mắt lăn dài trên má nó khi nó lên cao trào bài hát, hấn nhìn thấy những giọt nước long lanh đó lăn xuống, hấn cũng biết nó đang nghĩ tới ai. Mọi người ở dưới mãi mê nghe từng lời từng chữ thốt ra khỏi miệng nó, cứ như nó đang thôi miên tất cả mọi người ngồi ở dưới. Cho tới khi giai điệu cuối cùng vừa dứt thì nó cũng dứt hấn tiếng hát của mình, nhẹ nhõm là những gì nó cảm thấy lúc này. Ngồi chơi không được bao lâu nữa thì nó về, vì đó cũng là giờ quán bar mở cửa bước vào hoạt động về đêm của mình. Pin đòi đưa nó về nhưng nó bảo nó tự về được, nói cách khác nó không muốn ai ở bên cạnh lúc này vì vậy nó không muốn Pin đi theo thôi. Khi nó quay mặt bước ra khỏi quán, cái hình ảnh chỉ còn nhìn thấy một bên cơ thể nó làm hấn chợt nhớ ra điều gì đó. Váy màu cà phê, mũ vải, túi da, giày búp bê đen, đã thấy ở đâu đó rồi. Hấn cố gắng tua ngược ký ức của mình thật nhanh cho đến khi nó đã đi rồi hấn mới nhớ ra hấn thấy quen là tại sao. Thì ra là cô gái hấn gặp tại nhà thờ hôm đó, cuối cùng hấn cũng biết cái người tên Lê Băng mà các sơ nhắc hôm đó là ai rồi. Mỉm cười với thành tích của mình, hấn quay vào bên trong để tiếp tục buổi tiệc của khách khứa của mình. Khi nó vừa đi thì Eric vừa tới, nên hai đứa không gặp được nhau. Eric được mọi người kể lại mọi chuyện, cậu ta tỏ ra vô cùng tiếc nuối về việc đến trễ của mình vì phải tiễn mẹ ra sân bay.

- Con đã đi đâu về vậy....hôm nay con không đi học sao __ mẹ nó hỏi khi nó mới vào nhà

- Mẹ __ nó cứ tưởng mẹ nó chưa về nữa chứ

- Con như vậy là ý gì...tại sao lại bỏ học

- Chỉ là mệt thôi __ nó đi thẳng lên lầu

- Đừng bao giờ quay lưng bỏ đi khi đang nói chuyện với mẹ __ câu nói này giống y hệt câu nói của Ân đã từng nói với nó

- Mẹ có bao giờ nói chuyện một cách thật sự với con chưa __ nó hỏi ngược lại mẹ nó

Không thấy mẹ nó lên tiếng nên nó đã bước tiếp để lên phòng của mình, khóc sao nó tự hứa với bản thân rằng sẽ không khóc vì mấy cái chuyện vô bổ như thế này nữa. Buồn thì có chứ khóc thì tuyệt đối không được phép, đóng cửa phòng lại nó bắt đầu hét lớn rồi ném tung các đồ vật có trong phòng.

- Bực bội mà __ nó hét lớn rồi nằm dài ra giường thở hổn hển
- Có lẽ kết thúc được rồi... __ nó nằm nghiêng qua một bên để nhìn mặt trời bên ngoài cửa sổ
- Nhưng đã bắt đầu chưa nhỉ __ nó lẩm bẩm vài câu rồi ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy với cái đầu đau như búa bổ, nó chẳng nhớ chuyện gì đã xảy ra tối qua, chỉ có lờ mờ hình ảnh nó và mẹ nói chuyện với nhau dưới nhà. Đứng dậy mở tủ lấy bộ đồng phục màu đỏ của mình rồi bước vào phòng tắm, nghỉ học mấy ngày hôm nay nó quyết định đi học trở lại đối diện với những chuyện đã xảy ra. Mọi người đã giữ khoảng cách với nó, nó không biết trong thời gian nó nghỉ chuyện gì đã xảy ra nhưng mọi người trước đây đâu có tỏ thái độ đó với nó. Nó ngồi xuống bàn của mình đưa mắt nhìn đám bạn cùng lớp đang nhìn mình mà thắc mắc chuyện gì đã xảy ra.

- Đây là bài tập các môn trong những ngày cậu nghỉ học __ lớp trưởng đặt xuống trước mặt nó một tập tài liệu khá dày
- Ồ...cảm ơn cậu....những ngày qua tôi nghỉ học chắc cậu cũng vất vả khi giáo viên hỏi __ nó nhìn lớp trưởng
- Không có gì...nhưng sao lại nghỉ học
- Tôi bị ốm
- Ốm hay vì xấu hổ nên không dám đi học __ Thiên Anh bước đến gần bàn nó nói
- Thôi đi __ hần bước vào chỗ ngồi nói
- Cậu đi học rồi sao __ Eric chạy vào chỗ ngồi cạnh nó
- Có gì không hiểu cứ hỏi tôi __ lớp trưởng nói rồi quay lưng bỏ đi
- Mấy ngày qua cậu sao thế....từ hôm đó tới giờ tôi không thấy cậu __ Eric hỏi vội
- Không sao hết...tôi ổn __ nó mở tập tài liệu ra đọc
- Dĩ nhiên phải ổn rồi __ Thiên Anh cười mỉa mai thổi thổi móng tay nói

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 28

30. Chương 28

Nó biết thừa Thiên Anh sẽ có thái độ như vậy với nó, nhưng nó bỏ qua chẳng quan tâm tới vì nó biết nó nhin bất một điều thì nó sẽ không vướng vào rắc rối. Suốt buổi học nó chỉ nhìn ra cửa sổ, không để ý những gì giáo viên đang nói trên bục giảng. Nó có cảm giác mọi người cứ nhóm ngó lên lút, chuyện gì khiến mọi người lại dòm ngó như vậy chứ. Hần cố tìm cơ hội để nói chuyện với nó về bộ đồ nó mặc tối hôm qua và muốn hỏi về người con gái ở nhà thờ hôm đó. Nhưng nó cứ né tránh hần, né tránh tất cả mọi người, hần cũng không biết tại sao mọi người lại dòm ngó tới nó nhưng có thể vì thế mà nó né tránh mọi người.

- Cậu ăn cái này đi __ Eric đẩy ra trước mặt nó một đĩa thức ăn
- Tôi ăn đủ rồi __ nó nói rồi làm lơ đĩa thức ăn của cậu ta

Vì nó không ngồi cái bàn sau cây cột nó giữa nhà ăn từ ngày bọn hần tới và làm rối loạn mọi thứ lên nên việc nó ngồi ở khoảng giữa nhà ăn khiến nó bị mọi người chú ý đến nhiều hơn. Lúc này nó thật sự cảm thấy

khó chịu với sự quan tâm quá mức của tụi học sinh trong trường rồi. Nó nhắm mắt cho qua cổ nuốt từng muỗng cơm để quên đi cái tò mò của mọi người kia, nhưng dường như chuyện có kẻ khơi mào thì dĩ nhiên kẻ đó đâu muốn nó yên.

- Ăn thêm đi bạn Lệ Băng __ Thiên Anh bê tới bàn nó một chén canh

Khi tới gần thì Thiên Anh cố tình hất mạnh chén canh làm nước canh đổ hết lên người nó, mọi người bật mồm ngạc nhiên nhìn nó, vì tin chắc chuyện này nó sẽ không để yên rồi. Hắn ngạc nhiên đứng dậy, chạy tới chỗ nó đang ngồi, Eric ngạc nhiên trước hành động của Thiên Anh mà chỉ ngồi đờ ra nhìn nó.

- Ồ...xin lỗi, tôi không cố ý....chỉ là.... __ Thiên Anh cầm khăn lau lau cho nó

- Tránh ra __ nó hất tay Thiên Anh ra

- Đứng dậy đi....đứng dậy đi thay đồ đi __ hắn cởi cái áo vest đồng phục của mình ra choàng qua người nó

- Đúng là luôn luôn được thương hại __ Thiên Anh phủ hai tay vào nhau cười đều

- Cậu nói cái gì vậy Thiên Anh __ Eric ngạc nhiên khi cô bạn mình từng quen nay lại khó ưa như vậy

- Một kẻ thiếu tình thương như cô ta thì luôn nhận được lòng thương hại của mọi người xung quanh mà, phải không? __ cô ta nhún vai nói

Mọi người có mặt trong nhà ăn bắt đầu bàn tán xôn xao về chuyện Thiên Anh vừa nói, nó đã đoán được mọi người chắc chắn biết gì về nó nên mới như vậy cả ngày hôm nay với nó. Nó gỡ tay hắn đang ôm đôi vai gầy của mình xuống quay lại nhìn Thiên Anh nở một cười tươi tắn chứ không phải nét mặt tức giận mà mọi người mong đợi.

- Vậy sao __ nó nói __ tôi đang tự hỏi cô cũng đang thương hại tôi phải không đấy....một kẻ bận rộn cho đồng kem phấn trên cái bản mặt kia cũng có thời gian điều tra về tôi đấy

- Với một đứa như cô tôi không mất nhiều thời gian đâu....một gia đình hoàn hảo sao....giả dối với mọi người như thế đủ rồi, nên dừng lại và ọi người biết về sự sụp đổ của gia đình cô đi chứ __ Thiên Anh cười

- Sụp đổ....ý cô là gì __ nó lúc này thấy hơi hoang mang về điều Thiên Anh nói

- Mọi người vẫn nghĩ cô có một gia đình hạnh phúc phải không...vậy hôm nay để tôi nói ọi người rõ về thứ cô gọi là hạnh phúc đó nha __ Thiên Anh quay lưng lại với nó nhìn về phía mọi người __ cô ta lừa dối mọi người suốt bao năm nay rằng mình có một gia đình hạnh phúc nhưng thật ra ba mẹ cô ta đã ly dị từ khi cô ta còn chưa đến trường....bị bỏ rơi và không nhận được sự quan tâm của ba mẹ nhiều năm khiến cô ta trở thành con người giả tạo như thế đấy

Những lời Thiên Anh nói càng khiến tiếng bàn tán trong nhà ăn ngày một lớn hơn, Eric nhìn nó với ánh mắt như không tin vào những gì Thiên Anh nói ra. Hắn thở dài khi Thiên Anh nhắc lại chuyện hắn đã biết khá lâu và quyết định giữ kín. Mặt mày nó tối xầm lại, từng lời từng chữ nó nghe rất rõ, cái cảnh tượng lúc đó lại một lần nữa hiện ra trước mắt nó, cái cảnh ba mẹ nó cãi nhau vì nó, cái đêm mưa to đó.

- Tôi không biết chúng ta đã nói chuyện này bao nhiêu lần rồi....không phải tôi đã bảo chuyện học hãy để sau đi sao, chuyện bây giờ là luyện tập violin để chuẩn bị cho kỳ thi đại nhạc hội sắp tới kìa __ ba nó chỉ vào mặt mẹ nó mà lớn tiếng

- Anh có bị cái gì không vậy, con bé đã 5 tuổi rồi, nó cần phải chuẩn bị để đến trường học....nó cần phải trở thành một bác sĩ như tôi __ mẹ nó cũng không chịu thua

- Tôi đào tạo cho nó thành một nghệ sĩ violin làm gì....quên cái chuyện làm bác sĩ của cô đi

- Con bé là con tôi, tôi có quyền quyết định tương lai sắp tới của nó

- Còn tôi sẽ quyết định con đường sự nghiệp sau này của nó

- Anh điên rồi, cái nghề kéo đàn của anh có kiếm ra đồng nào không....bác sĩ là nghề nghiệp thích hợp với nó nhất....anh chỉ gieo những thứ vớ vẩn dây dợ vào đầu nó thôi

- Im mồm _ ba nó giơ cao tay tát mẹ nó một cái _ cô thì biết gì về nghệ thuật của chúng tôi chứ, con bé rất có tiềm năng, nó thật sự là một tài năng âm nhạc cô có biết mình đang giết dần giết mòn một thần đồng không hả....nếu cô cảm thấy không sống được với tôi thì chúng ta ly dị đi, tôi sẽ phái luật sư đến bệnh viện của cô

- Anh dám đánh tôi sao.... _ mẹ nó bật khóc _ ai cho anh cái quyền đánh tôi kia chứ....ai có anh cái quyền đòi ly dị với tôi chứ _ mẹ nó lao tới đánh tới tấp vào người ba nó

- Ba đánh mẹ _ nó đẩy cửa bước vào phòng ba mẹ nó khi nghe họ lớn tiếng cãi nhau, nó nghe toàn bộ câu chuyện nhưng ở cái tuổi đó nó không hiểu

- Ai cho con vào đây _ ba nó lớn tiếng với nó

- Chỉ là con thấy ba mẹ nói chuyện to quá con không....

- Đi theo ta _ ba nó tiến gần lại của bé nó lên rồi bỏ đi

- Anh đi đâu....trả con bé lại cho tôi....anh đứng lại cho tôi _ mẹ nó chạy theo kéo nó lại

- Tránh ra....cô tránh ra cho tôi _ ba nó đẩy mẹ nó ngã rồi ra xe nổ máy đi

- Con tôi....Con ơi _ mẹ nó chạy theo chiếc xe

Nó ngơ ngác nhìn theo mẹ nó vấp ngã trên đường phía sau xe, ba nó lái xe với tốc độ rất nhanh trên đường. Nó chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả, ba mẹ nó đang tranh giành nó sao, nó nhìn ba nó chầm chầm nhưng không dám nói gì.

Nhưng tiếng ồn ào trong nhà ăn nhanh chóng kéo nó về với hiện tại, nụ cười đã tắt nay lại dần được vẽ lại trên môi nó. Nó tiến lại gần Thiên Anh, tay đưa lên vuốt mái tóc vương vai của cô ta ra sau.

- Cô biết rõ thế sao....phải, ba mẹ tôi ly dị khi tôi lên 5, tôi luôn mơ có một gia đình hạnh phúc như vậy là sai sao....hay phải đi bởi mớ chuyện của người khác ra như cô thì mới hạnh phúc _ nó bóp mạnh cánh tay của Thiên Anh

- Buông ra...đau quá _ Thiên Anh đẩy nó ngã về phía sau

- Lệ Băng _ Eric chạy tới chỗ nó

- Thôi đi _ hấn đỡ nó dậy nhìn Thiên Anh

- Tại sao anh luôn ở bên cạnh con nhỏ đó....nó có gì hơn em tại sao anh luôn ở bên nó chứ _ Thiên Anh hét toáng lên

- Tôi nói em thôi đi mà _ hấn đánh giọng nhìn Thiên Anh khiến mọi người im bật

- Đi thôi _ hấn với Eric đỡ nó đi

- Đừng đụng vào tôi _ nó giật tay mình ra khỏi hai người đó _ đừng thương hại tôi....hai người cũng chỉ vì thương hại tôi nên mới thế mà phải không, tôi không cần sự thương hại đó

Nó nhếch mép cười đều nhìn cả hai người rồi bỏ đi, hất rơi cái áo vest của hấn xuống sàn nhà bước đi cố gắng kiềm nước mắt lại để nó không rơi xuống. Nó thầm nghĩ “ anh Vương đâu, anh Ân đâu,...hai người ở đâu sao không có bên cạnh nó lúc này bảo vệ nó khỏi bị mọi người nói to nói nhỏ như vậy chứ “. Nó bỏ chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh rồi khoá trái cửa lại, ôm mặt khóc nức nở trong đó, nó thấy cô đơn, chưa lúc nào nó cảm thấy cô đơn như lúc này cả. Nó cứ ngồi khóc trong nhà vệ sinh mãi không chịu ra, đợi khi tiếng chuông reo hết giờ nó mới mở cửa bước ra.

- Ôi trời ơi _ nó giật mình hét lớn khi thấy hấn dựa lưng vào tường trước phòng vệ sinh

- Cô khóc dai quá đấy _ hấn đưa cho nó một túi đồ

- _ nó cầm lấy túi đồ rồi quay vào bên trong thay đồ

Đến khi nó bước ra lại thì hần đã đi rồi, để lại cho nó balo sách vở cho nó ở dưới sàn nhà. Nó đeo balo lên vai rồi rảo bước về nhà, con đường về nhà với nó hôm nay dài quá, rồi cuộc chuyện gì đang xảy ra với nó thế này. Hết chuyện này tới chuyện khác, nó còn phải chuẩn bị tinh thần đón nhận thêm chuyện gì nữa đây.

Ở bệnh viện

- Bác sĩ...bác sĩ đâu _ Vương hét lớn khi thấy máy theo dõi nhịp tim của Ân có cường độ lên xuống gần dần và có xu hướng chạy theo một đường thẳng
- Chuyện gì xảy ra vậy _ bác sĩ chạy tới bên cạnh anh
- Nhịp tim....nó.... _ Vương chỉ vào cái máy
- Báo cho bác sĩ Xuân Anh đi _ một bác sĩ khác nói
- Không ổn rồi _ bỗng có một bác sĩ hét lớn khi nhịp tim của Ân chạy thành một đường thẳng

Một bác sĩ khác lao tới xoa bóp lồng ngực và ấn mạnh vào ngực Ân vài cái kích thích cho tim anh đập trở lại, nhưng không thấy dấu hiệu gì khả thi. Được một lúc thì mẹ nó xuất hiện bên trong phòng, nhanh chóng nhận xét tình hình đang diễn ra bên trong phòng mẹ nó bình tĩnh nói.

- Chuẩn bị máy kích tim... _ mẹ nó vừa nói vừa đeo bao tay và khẩu trang vào
- Mời cậu ra ngoài cho _ một y tá đẩy Vương ra ngoài.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 29

31. Chương 29

Ở bên ngoài anh thấy mẹ nó đã chích cái gì vào người Ân, rồi bắt đầu kích điện, mặc dù kích điện nhiều lần nhưng vẫn không thấy nhịp tim đập lại. Nhìn ra ngoài thấy anh đang chăm chú nhìn từng hành động của mọi người bên trong, mẹ nó yêu cầu y tá thả rèm cửa xuống làm anh không thể thấy được gì bên trong. Được khoảng 30 phút sau mẹ nó bước ra, anh vội vàng chạy tới gần mẹ nó nhưng không vội hỏi những câu hỏi như lần trước rằng “ nó sao rồi?...chuyện thế nào rồi?...ổn cả chứ? “ lần này anh chỉ im lặng nhìn.

- Bác rất tiếc....nên báo cho anh chị bên đó biết chuyện, bác đã cố gắng hết sức rồi
- Không không không...bác là một bác sĩ giỏi mà...làm ơn...hãy làm gì đó đi mà _ Vương bật khóc khi nghe mẹ nó nói thế
- Cháu nên về nhà nghỉ ngơi đi, cháu đã ở đây suốt mấy ngày liền rồi....không khéo đổ bệnh nữa
- Không thể được....hãy làm gì đó đi mà _ thấy Vương khóc nức nở mẹ nó ôm anh vào lòng mà bùi ngùi khóc theo

Nó mở tủ lạnh lấy chai nước lạnh ra rót vào ly uống, vừa mới đưa lên miệng thì chiếc ly tự nhiên rơi xuống đất vỡ tanh tành làm nó giật mình không biết chuyện gì xảy ra. Nhìn vào những mảnh sành lấp lánh phía dưới chân lòng nó cảm thấy bất an rõ rệt, có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng chuyện gì mới được chứ. Dọn dẹp đồng đồ vỡ dưới sàn xong nó lên phòng tắt điện đi ngủ sớm tránh suy nghĩ những chuyện linh tinh.

Thiên Anh đang dạo bộ trên con đường quen thuộc về nhà thì có một chiếc xe màu đen chạy song song với cô ta, bỗng cánh cửa bật mở và có người lao ra bịt miệng cô ta rồi đưa cô ta lên xe. Chiếc khăn tắm thuốc dùng để bịt miệng Thiên Anh khiến cô ta hôn mê, cho đến lúc cô ta tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở giữa một nhà kho bỏ hoang. Hốt hoảng vội vàng bật dậy xem mình đang ở đâu thì thấy có một đám người từ ngoài bước vào, người nào người nấy trông rất đáng sợ.

- Mấy người là ai...sao tôi lại ở đây _ Thiên Anh hét lớn

- Cô bé tỉnh rồi hả _ một tên đầu trọc đưa tay ra kéo cằm Thiên Anh lên nhìn
- Bỏ cái tay của mày ra khỏi người tao _ Thiên Anh hất tay hất ra rồi đứng dậy
- Cũng mạnh miệng lắm....hèn chi mới có gan đụng chuyện với người của anh Pin _ một tên đeo kính đen đứng gần đó lên tiếng
- Đụng chuyện gì....anh Pin là ai...tao không biết....mau thả tao ra nếu không tụi mày không được yên thân đâu _ Thiên Anh hét lớn
- Cưng hù ai vậy....tụi anh nếu sợ đã không làm chuyện này rồi _ mấy tên khác hòa theo cười lớn
- Bọn mày....bọn mày dám...
- Không đùa giỡn với tụi con nít như mày...để tao nói thẳng...tránh xa Chu Lệ Băng ra...mày không biết mày đang đùa với lửa đâu, con bé là người của anh Pin vì vậy đừng hòng gây chuyện với con bé....mọi chuyện mày làm đều được báo cáo rõ ràng lại với anh Pin vì vậy đừng có nghĩ cách kiếm chuyện nữa
- Con nhỏ đó....nó thuê tụi mày bắt cóc tao hả
- Lệ Băng không biết chuyện này...mà đó cũng không phải chuyện của mày quan tâm....khôn hồn thì giữ kín cái miệng của mày lại đi _ tên đầu trọc lúc này nói
- Tao sẽ không để yên cho nó khi dám đụng đến tao đâu...bọn mày cứ nói lại với nó như thế
- “ Chát “ _ một cái tát đau điếng được ban tặng trên má Thiên Anh
- Tao nói này giờ mày không hiểu sao....đây chỉ là cảnh cáo thôi...vì vậy đừng để tao phải gặp lại mày, lúc đó tụi này không biết sẽ biến mày thành cái gì đâu
- ... _ Thiên Anh vừa sợ hãi vừa tức giận nhìn bọn người đó
- Đi.... _ tên đeo kính nói rồi quay lưng bỏ đi
- Nhớ những gì tụi anh nói nha cưng _ vài tên đi theo vuốt tóc Thiên Anh
- Tránh ra _ Thiên Anh bật khóc sợ hãi

Thiên Anh nhìn đám người đó bỏ đi với hai con mắt ngập tràn nước với nước, người nó nghĩ đến đầu tiên trong lúc này chính là nó.

- Tao sẽ không để yên ày đâu con chó _ cô ta hét toáng lên

Lễ an táng của Ân được diễn ra trong im lặng, gia đình anh cũng đau đớn khi không thể an táng cho con mình trong sự giầu diễm của mình như vậy. Nhưng đây là ước nguyện của Ân, Ân biết anh sống được bao lâu vì vậy anh muốn ba mẹ anh giữ im lặng mọi chuyện cho đến khi kỳ thi đại nhạc hội lần thứ 12 diễn ra xong xuôi. Anh sợ chuyện anh ra đi sẽ làm ảnh hưởng tới việc thi đấu của nó, vì vậy lễ an táng chỉ có vài người thân, ba mẹ nó và Vương. Xác anh được hỏa thiêu, sau đó ba mẹ anh đưa hài cốt của anh về Mỹ, vì nơi đó mới thật sự là nhà của anh. Mọi chuyện cuối cùng cũng được kết thúc, Vương trở lại công việc hàng ngày của mình, đi học đến trường rồi đến nhạc viện luyện tập cho kỳ thi sắp tới.

Nó gặp anh đang đứng một mình trên sân thượng nên đã mở cửa bước ra, trời đã chuyển lạnh rồi, trời lạnh càng khiến nó thấy cô đơn hơn mà thôi.

- Anh đã đi đâu trong thời gian vừa qua _ nó hỏi anh
- Em...à....anh có việc bận
- Còn... _ nó tính hỏi về Ân nhưng lại thôi _ trời lạnh rồi sao anh không....
- Nó đi xa rồi....hình như đi lưu diễn hay tham gia hội nghị dài ngày gì đó rồi....không biết có trở về nữa không, anh không thấy nó nhắc tới chuyện trở về
- Anh nói với em điều đó làm gì _ nó cười đều

- Anh nghĩ em đã thật sự chấm dứt với nó nên anh mới nói...anh tin Lê Bằng của anh mạnh mẽ lắm, chắc chắn sẽ vượt qua chuyện này....dù sao cũng đã một lần rồi mà...phải không __ anh xoa đầu nó nhưng không cười

- Thật sự chấm dứt rồi sao....đã đi nữa rồi sao __ nó nhìn anh __ em đang tự hỏi nó đã từng bắt đầu chưa nữa

Anh nhìn thấy đôi mắt đang ướt của nó, vội ôm chặt nó vào lòng cứ như sợ giọt nước mắt kia rơi xuống sẽ bị không khí làm cho đóng băng mất vậy.

- Cứ khóc cho thoải mái đi....ở đây có anh rồi

- Oaa ...oa oa...oaaaaaaaaaaaa

Cuộc sống của nó đang trở lại dần với quỹ đạo ban đầu, không sự dòm ngó của học sinh trong trường, được Vương quan tâm và chăm sóc như trước đây. Dần long rằng phải quên cái tên Lý Hoài Ân đi nhưng đâu dễ như thế, đêm về một mình trong bóng tối là nó lại nhớ tới anh, tới cái con người kia.

Nó tự nhốt mình ở nhạc viện khá nhiều thời gian rảnh, đêm nay cũng là một đêm tương tự nó đã ở trong phòng luyện tập suốt nhiều tiếng đồng hồ. Đến khi nó thấy bầu trời đêm ở bên ngoài cửa sổ kia đen mịt nó mới liếc qua cái điện thoại để xem giờ giấc. Nhận thấy trời đã khuya quá rồi nó dọn đồ đạc xong xuôi thì đeo balo lên vai rồi đi về. Xuống tới sân nhạc viện nó phải dừng chân lại khi nghe thấy tiếng nói chuyện quen thuộc.

- Chị đã bảo em đừng đến nữa mà __ Duyên nói

- Chỉ là em muốn đến thôi __ hấn nói

- Em có biết em đang khiến chị cảm thấy khó chịu không....không phải trước đây chị với em đã nói rõ về chuyện này rồi sao....sao em cứ đeo bám chị hoài vậy

- Chẳng lẽ việc thích một người lại làm cho người đó thấy khó chịu sao chị biết rõ em về nước là vì chị mà tại sao chị lại thay đổi như vậy

Nó bật mồm lại vì sợ phát ra tiếng động ngạc nhiên của mình, thì ra hấn thích Duyên, đó là lý do tại sao hấn chẳng thèm để ý tới những đứa con gái khác trong trường. Nhưng hấn tính bất cá nhiều tay sao, thích Duyên nhưng lại có quan hệ không rõ ràng với những đứa con gái lẳng lơ ở quán bar, chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè.

- Đã vậy để chị nói rõ ràng với em một lần luôn.....chị không thích em, người chị thích là....Vương

Hấn nhếch mép cười nửa miệng nhìn Duyên, hình như người con gái hấn từng thích đã thay đổi thật rồi, chẳng còn là Duyên mà hấn thích nữa. Những chuyện Duyên làm, những gì Duyên nói sao bây giờ hấn cảm thấy khó ưa người con gái này đến thế.

- Em chỉ muốn biết mình còn thích chị như lúc ban đầu không thôi....giờ thì biết...

Hấn dừng cuộc nói chuyện lại khi nghe có tiếng động phía sau lưng, hấn với Duyên vội quay lại thì thấy bóng nó bỏ chạy thì giật mình. Duyên tức tối nhìn hấn rồi bỏ đi, hấn nhìn Duyên bỏ đi rồi vội quay lại chạy theo nó, không biết tại sao nhưng hấn có cảm giác nó đang hiểu lầm mình vì vậy hấn muốn giải thích.

- Bằng....nghe tôi nói đã....Bằng

- Tên điên đó chạy theo mình làm gì trời __ nó bước đi với tốc độ nhanh dần đều

- Bằng....cô đứng lại cho tôi....Bằng....cô không đứng lại thì đừng có hối hận

- Hù ai vậy....hù chị hả __ nó vừa nói vừa bỏ chạy

- Cô nhỏ con sao chạy nhanh quá vậy __ hấn nhanh chóng tóm gọn được nó

- Làm cái gì vậy...thả ra coi __ nó vùng vằng khi bị hấn nhắc bổng lên

- Cô đã nghe được những gì

- À...thì tôi...đâu có nghe thấy gì đâu....chỉ nghe thấy những gì hai người nói hồi nãy thôi
- Vậy mà nói là không nghe thấy gì...tôi muốn giải thích chuyện hồi nãy....những gì cô nghe thấy không phải như vậy đâu
- Giải thích cho tôi làm gì...tôi đâu có quan tâm...chuyện hai người như thế nào cũng chẳng liên quan đến tôi _ nó quay lưng bỏ đi

Hắn không nói nữa không phải vì giải toả được hiểu lầm mà hắn nghĩ, hắn không nói nữa là vì câu nói của nó “ tôi đâu có quan tâm “ với nó hắn chẳng là gì cả. Nhìn theo cái dáng nhỏ con đi nhanh xa hắn cảm giác như hắn vừa làm tuột mất thứ gì đó vậy, xa quá khoảng cách giữa nó và hắn sao giờ cảm thấy xa quá vậy.

Đọc truyện Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 30

32. Chương 30

Sau khi bóng nó khuất xa khỏi tầm mắt, hắn quay lại nhạc viện mong rằng Duyên còn đó để hai người nói chuyện rõ ràng với nhau hắn không muốn Duyên còn nghĩ hắn thích Duyên. Nhưng khi quay lại thì Duyên cũng đã đi rồi, leo lên chiếc moto quen thuộc của mình hắn xé gió lao thẳng tới quán bar với tốc độ đáng nể. Đứng xuống xe, hắn ném cái nón bảo hiểm của mình cho tên bảo vệ để hắn đưa xe vào trong dùm mình thì hắn đi thẳng vào bên trong phòng họp của hội bỏ qua mọi chuyện đang diễn ra tại bar. Dĩ nhiên một tiếng giọng nói quen thuộc cũng có thể cản đường hắn đi mà.

- Vĩ..._ không ai khác đó chính là Vương một khách vip của quán
- Ủa....sao lại là anh _ hắn quay đầu lại _ mọi người nói anh không tới nữa mà
- Hôm nay thì khác...._ anh uống cạn ly rượu trong tay _ mấy ngày nay đồn nén nhiều quá nên giờ phải bứt ra thôi
- Vẫn là chuyện của anh Ân sao....ảnh vẫn ở đây, quanh chúng ta mà _ hắn vỗ vào ngực nhìn Vương
- Rồi đến một ngày con bé biết chuyện thì sao....chính tao lại là kẻ giết chết nó....là lỗi tại tao...._ Vương nắc nghẹn
- Anh điên à...không phải lỗi do anh....nếu ngày hôm đó anh không cho ảnh đi thì ảnh cũng vẫn sẽ đi....không có anh mọi chuyện còn tệ hơn nữa
- Đáng lẽ tao nên dứt khoát ngăn cản nó thì đã không xảy ra chuyện...
- Đừng có tự dằn vặt bản thân như vậy....đâu phải lỗi tại anh....cứ để mọi chuyện trôi qua êm đềm đi anh _ hắn vỗ lên vai an ủi anh
- Sao tao có thể nhìn mặt con bé nữa...tao... _ anh bật khóc nức như đứa trẻ

Nó bước vào lớp thì Thiên Anh đi ra, cổ tình cô ta hát vai nó nếu không có Eric sau lưng nó thì có lẽ nó đã bị ngã ra sau. Nhìn nó với ánh mắt hắn học cô ta cứ bước thẳng mà đi, không thèm nghe Eric gọi mình.

- Thiên Anh...
- Cậu không sao chứ _ Eric nhìn nó
- À....cảm ơn....tôi không sao _ nó nhìn theo dáng Thiên Anh
- Làm gì mà còn đứng đây không vào lớp _ hắn bước tới chỗ nó đứng
- Giờ vào đây _ nhìn thấy hắn là sực nhớ tới chuyện tối qua làm nó giật mình

Thiên Anh vừa đi vừa rút điện thoại ra gọi cho Duyên, hình như cô ta đang vội gặp Duyên vì chuyện gì đó. Khi biết được Duyên đang ở trên lớp 3_2 cô ta vội quay đầu lên lớp 3_2 để gặp Duyên.

- Có chuyện gì mà tìm chị gấp gấp vậy __ Duyên đứng trước cửa lớp nói
- Em cần chị giúp em một việc
- Nói đi...giúp được chị sẽ giúp
- Chị ra đây đi __ Thiên Anh kéo Duyên ra phía sau một bức tường
- Chuyện gì mà có vẻ....
- Em muốn xử con Lê Băng....vì vậy em cần có chị giúp em tìm người làm chuyện đó
- Cái gì __ Duyên ngạc nhiên
- Em muốn tiến con Lê Băng một bước __ Thiên Anh khẳng định lại
- Em không đùa đấy chứ....có chuyện gì mà em lại làm vậy....con nhỏ đó không đùa được đâu
- Nó thuê người bắt cóc đe dọa em __ Thiên Anh nói tới đây thì Duyên đã biết ai đứng sau chuyện này rồi
- Đây không phải muốn mà làm được đâu....nếu không có gì to tát thì bỏ đi, dù sao cũng không phải....
- Chị nói sao....ý chị nói em bỏ qua cho nó đi hả....chị bắt đầu đứng về phía nó từ bao giờ vậy __ Thiên Anh cắt ngang lời Duyên
- Không phải thế....
- Chị cũng ghét nó mà....đây là cơ hội để chị giải quyết nó một lần, chẳng lẽ chị không muốn
- Đúng là chị ghét nó nhưng không phải đến mức như em
- Tóm lại chị có giúp em không...
- __ Duyên chẳng biết nói gì lúc này nên giữ im lặng
- Hiểu....ok....em sẽ tự làm

Nói rồi Thiên Anh quay lưng bỏ đi, để Duyên đứng đó nhìn theo, có vẻ như lần này cô ta rất quyết tâm giải quyết xong phẳng mọi chuyện với nó. Vừa đi cô ta vừa tìm gì đó trong điện thoại, khi đi tới hành lang dẫn về lớp thì cô ta đi hướng ngược lại hướng lên sân thượng. Mờ tin nhắn Duyên gửi ình, cô ta mỉm cười đầy ác ý rồi bấm gọi cho ai đó.

- Alo __ đầu dây bên kia bắt máy
- Alo...các anh có phải là xã hội đen không
- Xã hội đen cái gì....tao không biết
- Khoan đã....nghe tôi nói đã....chị Duyên...là chị Duyên giới thiệu các anh cho tôi __ Thiên Anh như ngừng thở để chờ bên kia lên tiếng
- Có chuyện gì
- Tôi có chuyện muốn các anh làm giúp....không biết ý các anh thế nào
- Nói
- Tôi muốn các anh giải quyết một người cho tôi
- Đến mức nào
- Vừa đủ để nó không dám làm gì nữa
- Tên gì

- Chu Lệ Bằng....học sinh lớp 2_1 học viện BOUSTAN
- Còn tiền nong
- Tôi sẽ không để các anh thiệt đâu
- Ok

Thiên Anh cúp máy rồi mỉm cười đắc ý, thở phào nhẹ nhõm cô ta quay lưng bỏ đi để về lớp. Khi Thiên Anh đi rồi thì đằng sau bức tường có một người khác bước ra nhìn theo dáng người con gái mới bỏ đi. Đó chính là Vương, toàn bộ những gì cô ta nói nãy giờ anh đều nghe rất rõ, và điều anh lo sợ chính là nó, Thiên Anh đang tính làm hại nó. Anh không rõ chuyện gì xảy ra giữa hai đứa nhưng anh hiểu rõ chuyện gì sắp xảy ra với nó, nó đang gặp nguy hiểm là kết luận của anh.

Ở nhà ăn

Vương vẫn ngồi ở cái bàn anh với nó hay ngồi, nhưng nay anh lại ngồi một mình mà không có nó, Duyên với Thiên Anh nói chuyện rôm rả, còn hắt với anh thì im lặng vừa anh vừa nhìn nó.

- Con bé không ngồi bên này nữa sao
- Từ cái ngày cô ấy với anh.... _ nói tới đây thì hắt dừng lại như không muốn nói nữa, sợ khi nói ra sẽ có chuyện gì đó
- con bé hình như đã tìm được bạn rồi _ anh nói tiếp
- Hi...có bạn cũng tốt...chứ em cũng không biết em có phải bạn cổ không...nói được vài câu là cãi nhau chí choé....hi
- Mà chỉ được cái gây chuyện

Tuy Duyên đang nói chuyện với Thiên Anh nhưng cô nghe rõ từng chữ anh nói ra, ngồi cùng bàn với anh, nói chuyện với anh nhưng anh không bao giờ nói về Duyên. Nhìn theo ánh mắt của hai người đó Duyên thấy nó ở cuối đường ánh mắt đó, nỗi buồn xen lẫn với tức giận. Duyên lên tiếng cắt ngang câu chuyện rôm rả giữa hai anh em kia.

- Đạo này sao em không thấy anh Ân ?
- _ câu hỏi của Duyên là cả hắt với anh đứng hình
- Anh ấy về lại Mỹ rồi....nghe nói là đi diễn hay gì đó....chị nghỉ học lâu quá chẳng biết gì cả
- À...ra thế....

Đang ngồi đó thì điện thoại Thiên Anh vang lên, nhìn số điện thoại hiện lên màn hình cô ta vội đứng dậy bỏ đi.

- Em xong rồi...hai người ở lại sau nha

Duyên cũng đứng dậy bỏ đi, hình như là chạy theo Thiên Anh. Khi cả hai đi rồi, Vương với hắt vẫn nhìn ra cửa nhà ăn nhìn theo dáng hai người mới bỏ đi.

- Hai đứa đó đang âm mưu chuyện gì đó _ Vương nói
- Sao ?
- Lúc nãy trên sân thượng tao nghe Thiên Anh gọi cho bọn xã hội đen
- Xã hội đen sao ?
- Giữa hai bên có giao dịch gì đó....mục tiêu là Lệ Bằng
- Cái gì ? chắc không phải đâu
- Tận tai tao nghe là tao còn không tin được nói gì là kẻ được kể lại như mày
- Chuyện quái gì đang xảy ra vậy....rất cuộc hai người đó...

Việc Thiên Anh chuẩn bị làm hại nó làm hấn nhớ tới việc Duyên đã làm ở khu resort của Vương trong lần đi chơi trước. Hai người con gái hấn biết rằng rất hiền lành sao nay lại nham hiểm độc ác như vậy. Nó làm gì mà khiến hai người đó hết lần này đến lần khác hãm hại nó chứ. Quay qua nhìn nó đang ngồi cười nói vui vẻ với Eric hấn chỉ mong nó luôn được bình an, đừng gặp bất cứ chuyện gì hết.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 31

33. Chương 31

Ở nhạc viện

Hôm nay nó được ba nó kiểm tra, những gì nó làm khiến ông khá hài lòng, vì vậy sau khi kiểm tra ông đã cho nó nghỉ xả hơi hôm nay, vì hết tuần cuộc thi đại nhạc hội sẽ được công bố chính thức. Nó lang thang từ lầu trên xuống lầu dưới, đi qua những hành lang nó đã bỏ quên không đi tới, hành lang nó đang đi hướng thẳng để khoa nhạc cụ phương tây. Lối đầu tiên nó đi qua là lớp bộ đồng của Khánh, lén ngó vào bên trong nó thấy Khánh đang nằm ngủ gật ở bên trong. Tiếp theo là lớp bộ gõ của Linh San, nó thấy con bạn nết của mình đang đứng trước lớp thổi Flute, tiếng kèn lọt qua các khe cửa mà tung tăng bay nhảy phía bên ngoài, nó mỉm cười tĩnh lặng nghe tiếng kèn của bạn mình. Nó bước tiếp thì tới lớp bộ dây của nó đã từng học, nó ngạc nhiên khi nhìn thấy Eric, kỹ năng của cậu ta chơi violin không kém gì nó cả, có thể nói là ngang ngửa nó chứ không đùa.

- Em làm gì ngoài này vậy __ Vương nói làm nó giật mình
- Anh.... __ nó quay lại nhìn anh
- Không vào học sao lại đứng ngoài này
- Em đã không học ở đây được hơn 1 tháng rồi...em luyện tập ở trên lầu 7 __ nó mỉm cười
- Là để chuẩn bị cho đại nhạc hội sao
- Anh biết rồi hả __ nó nhìn anh rồi quay vào nhìn Eric
- Cậu ta cũng là một thần đồng như em....mặc dù không thừa hưởng gen di truyền từ gia đình nhưng thằng nhóc đó đã luyện tập không ngừng nghỉ để có được kỹ năng đó
- Thì ra là thế....dù sao những giai điệu đó vẫn còn rất yếu __ nó thở dài rồi bước đi
- Hôm nay không luyện tập sao
- Mới được nghỉ đó...nhìn tay em nè __ nó xoè bàn tay trái ra __ sắp rách da luôn rồi
- Xem nào __ anh kéo tay nó lên xem __ không định băng lại sao....cứ để vậy mà bấm dây sẽ rách thật đó

Hấn ngồi trong lớp chán quá không thể tập trung vào những gì giáo sư ở trên nhận xét về các bài biểu diễn của các bạn trong lớp nên đã xin ra ngoài. Khi vừa bước ra hấn thấy Vương đang nắm tay nó xem xét gì đó, hai người cứ nhìn nhau cười khiến hấn chợt buồn trong tích tắc. Vương ôm vai nó bước đi, hấn chỉ biết đứng nhìn, nụ cười đó có thể luôn nở trên môi nó không.

- Sao còn đứng đây....tưởng mày xin ra ngoài chứ __ Eric vô vai hấn kéo hấn ra khỏi mớ suy nghĩ lung tung về nó
- Ờ...đợi mày nè thằng quý
- Thiệt.... ?.... __ Eric cười __ đi, xuống căng tin kiếm gì đó ăn đi, đói quá
- Ờ...đi thì đi

Eric bá vai bá cổ hấn kéo đi, hấn với nó đi hai hướng ngược nhau, mặc dù bước đi trên đường thẳng nhưng hấn vẫn ngoái đầu ra sau nhìn theo dáng nó và Vương bước đi. Khi không thể thấy nữa lúc rẽ sang hành lang khác, hấn chợt thấy nhói lòng, sao đau thế không biết, chẳng lẽ hấn thích nó thật sao, là thật chứ không còn là suy nghĩ của trong đầu hấn nữa sao.

Vương giúp nó bằng các ngón tay bị rách da lại rồi đưa nó đi ăn, đã cố tránh né nhưng sao hấn vẫn gặp nó, cái cảm giác người con gái mình thích đi bên cạnh người con trai khác khiến hấn thấy khó chịu kinh khủng.

- Hai người đi chung sao _ hấn hỏi khi gặp nhau trong nhà xe
- À...ờ... _ nó ấp úng không nhìn thẳng vào mắt hấn
- Bọn tao đang tính đi ăn....đi cùng không, đi chung luôn cho vui _ Vương hỏi

Cũng muốn đi cùng, muốn tận hưởng những giây phút bên cạnh nó nhưng sao hấn cảm thấy cơn tức giận trong hấn cứ dồn lên cao vậy nè. Muốn đi mà lòng tự trọng cao quá lại không muốn, đi có khác nào làm kỳ đà cản mũi hai người đó đâu. Đấu tranh nhanh nội tâm của bản thân, hấn mỉm cười trả lời nhanh.

- Không...có việc quan trọng ở bar em phải về giải quyết
- Anh Pin đâu...sao cậu phải làm mấy việc quan trọng đó _ nó hỏi
- Về mỹ rồi _ hấn nói dối mà trả lời nhất gừng với nó

“ Cái tên điên này khó chịu quá đi “ _ nó nghĩ, hỏi làm sao người ta không điên cho được, đứng nhìn người mình thích đi cùng người ta, vui vẻ cùng người ta hỏi sao không điên. Hấn bước đi lướt qua anh và nó mà đi thẳng tới chiếc moto dựng không xa chỗ đỗ cho lắm mà nổ máy cho xe chạy đi. Anh với nó cứ đứng nhìn ánh đèn moto sáng khi chiếc xe chạy đi.

- Ta cũng đi thôi _ Vương mở cửa xe cho nó
- Ờ...đi thôi

Vương cho xe chạy bon bon trên đường hai người không nói gì với nhau, không khí im ắng bao trùm khắp chiếc xe. Nó lơ đãng nghĩ về cái ánh mắt khó chịu, lời nói có phần bức tức của hấn lúc còn ở nhà xe, tại sao vậy chứ, chẳng lẽ nó nghe lén chuyện của hấn với Duyên nên hấn mới tức sao. Nó thở dài quyết định ngày mai sẽ đi xin lỗi hấn, nó không biết từ bao giờ nhưng nó cần có hấn, cần một người bạn như hấn, nó nghĩ thế. Sau khi ăn xong Vương chở nó về nhà luôn, vì hôm nay nó không có lịch học ở trung tâm, trên suốt đường đi anh có cảm giác có ai đó theo dõi nhưng anh không nói ra vì sợ nó lo lắng. Anh cẩn thận đợi nó vào nhà rồi mới ra về, nhưng chuyện gì đến rồi sẽ đến. Khi nó đang chuẩn bị đóng cổng lại thì có vài tên bịt mặt lao tới hất ngã Vương rồi bắt nó đi.

- Á... _ anh chỉ còn nghe thấy tiếng hét của nó rồi không thấy tiếng của nó, do bị đánh đau quá nên anh nhất thời không thể đứng dậy được

Nó được đưa lên xe rồi đi mất, anh cố gọi tên nó nhưng anh không thể, vội rút điện thoại ra bấm gọi cho hấn, người duy nhất bây giờ có thể giúp nó với anh chỉ có hấn mà thôi.

- Em nghe
- Con bé có chuyện rồi...nó bị bắt đi rồi _ Vương nói thều thào
- Anh nói rõ hơn đi _ tiếng ồn ở bar khiến hấn nghe không rõ
- Lê Băng...bị bắt đi rồi _ vừa nói hết câu anh ngắt đi do cú đánh lúc nãy
- Anh Vương...alo...alo

Hấn đưa điện thoại ra trước nhìn vào màn hình đang sáng, vội vàng vớ lấy chiếc áo khoác da vắt ngay ghế mà đứng dậy.

- Chuyện gì vậy _ Pin nhìn hấn
- Lê Băng...hình như gặp chuyện rồi

- Cái gì

Chẳng thèm trả lời câu hỏi của Pin hấn vội vã bỏ chạy ra ngoài, chưa biết chuyện gì đã xảy ra nhưng để hấn ngồi một chỗ để chờ tin tức gì đó về nó thì thà để hấn ra ngoài chạy vòng vòng tìm nó còn hơn. Pin không vội vàng như nó, anh ngoắc ngoắc tay một tên đàn em tới chỗ mình ngồi rồi kéo cổ hấn tới gần thì thầm gì đó. Tên đàn em gật đầu chào anh rồi nhanh chóng bỏ đi làm việc vừa mới được giao, còn anh vẫn ngồi đó tay nâng ly rượu mới rót uống hết, đặt ly xuống bàn anh rồi anh đứng dậy. Đưa điều thuốc đang cháy dở lên miệng hút một hơi dài rồi thả cho điều thuốc rơi tự do xuống sàn nhảy, lấy chân anh dúi dúi đầu điều thuốc rồi bước đi. Nhìn về anh có vẻ rất tức giận, thẳng nào ở cái đất này dám cãi lời anh thì thẳng đó đã xác định giờ chết lành rồi.

- Cô ở đâu chứ... _ hấn vừa chạy xe tay vừa bấm gọi cho nó

- Chết tiệt....

Khi những gì hấn nghe thấy chỉ còn những tiếng tút tút tút dài thì hấn cắt điện thoại vào túi, vặn ga hết tốc độ mà phóng như bay giữa làn xe tấp nập mới về tối của cái thành phố này. Pin ra khỏi quán bar thì có một chiếc Panamera Turbo S chạy tới, một tên đàn em đứng gần đó bước lên mở cửa cho anh bước vào.

- Biết rõ địa điểm chưa _ anh vừa ngồi vào xe thì hỏi

- Dạ rồi

- Báo cho thẳng Vĩ đi _ anh nói rồi ngả lưng ra sau xe

- Dạ

Chiếc xe từ từ lăn bánh tới địa điểm mà tên đàn em nói, anh nhắm mắt tựa như đã ngủ nhưng thật sự thì anh đang nghĩ anh đã làm tất cả có lẽ vẫn chưa đủ để bảo vệ nó thì phải, kết quả là nó vẫn gặp nguy hiểm. Anh suy nghĩ về tình cảm anh giành cho nó, anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn nó như thế thôi sao. Quay qua nhìn ra ngoài cửa kính đen của xe, nhìn những ánh đèn đường trôi qua anh liên tưởng tới tình cảm của bản thân, chợt bừng sáng rồi tắt lịm. Anh cũng nhớ tới hấn, hấn đã rất lo lắng khi nghe tin nó gặp chuyện, có phải hấn đã thích nó rồi không.

KẾT.....

Xe Pin vừa tới nơi thì hấn cũng vừa tới, hấn bước xuống xe cúi đầu như thay lời cảm ơn anh về cái địa điểm này. Ở đây khá vắng vẻ, không giống một ngôi nhà hoang, mà giống một căn cứ của bọn xã hội đen hơn. Có khá nhiều tay chân của bọn chúng đứng ở ngoài canh gác và chào đón bọn hấn. Đàn em anh Pin dẫn theo không đông lắm, chỉ tầm 5 6 người vì anh tin đàn em của anh đủ khả năng giải quyết bọn tép riu này. Anh có thể đảm bảo rằng chất lượng đàn em của anh rất ok không giống bọn xã hội đen tạp nham ở đây.

- Tới rồi thì vào thôi _ Pin dứt tay vào túi rồi rảo bước đi trước hấn theo sau

Có 2 tên đàn em của Pin lên trước, giải quyết tại gác cửa mở đường cho anh với hấn vào trong. Khi cánh cửa được hấn đập tung ra, nhờ ánh đèn bên trong thì cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hấn với anh là nó bị trói vào ghế tuy không bị trầy xước gì nhưng đồng phục nó có vài chỗ bị rách. Khi mọi người bên trong kịp định hình chuyện gì xảy ra thì có một người con gái vội quay lưng bỏ chạy. Không cần nhìn rõ nhưng hấn cũng biết người đó là ai, còn ai ngoài Thiên Anh nữa, Vương đã nhắc hấn về cuộc nói chuyện của Thiên Anh rồi mà.

- Giải quyết con nhỏ đó đi _ Pin nhìn một tên đàn em

- Đừng....để cô ta đi đi....em có thể giải quyết chuyện đó _ hấn lên tiếng can lại

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 32

34. Chương 32

Pin nhìn hấn với ánh mắt tò mò, đứa con gái đó là ai mà hấn lại đích thân ra mặt như vậy chứ. Không đặt tâm vào chuyện đó nhiều, anh nhanh chóng chú ý đến nó đang ngồi ở giữa gian nhà kia.

- Khốn kiếp....giải quyết bọn nó đi

Khi anh vừa dứt lời thì toàn bộ đàn em của anh xông lên một lúc, chỉ cần lướt qua một cái anh và hấn đủ nhận thấy ai là kẻ cầm đầu. Thằng cầm đầu thụt lùi về phía sau khi bọn tay chân xông lên đánh nhau, hấn cũng định xông lên để đến cạnh nó nhưng Pin chợt kéo hấn lại.

- Bọn mày là ai....có biết tụi mày đang đụng chuyện với ai không hả __ tên cầm đầu kẻ dao gần cổ nó

- ... chó chết....__ giờ thì hấn biết tại sao Pin kéo hấn lại rồi

- Bọn mày tới cứu nó sao... __ tên đó nắm tóc nó kéo ngược ra sau để nó có thể ngược lên nhìn hấn với Pin

- Thằng khốn __ hấn đòi xông lên nhưng Pin lại một lần nữa cản hấn lại

Nhìn thấy từng giọt nước mắt của nó rơi xuống lòng hấn chợt nhói lên, chịu đựng tụi này hành hạ này giờ chắc nó cũng thấy tủi nhục lắm. Hấn nắm chặt nắm đấm lại, cảm tưởng như có thể đâm nát cái bản mặt thằng kia vậy.

- Thả con bé ra __ này giờ Pin mới lên tiếng

Giọng nói của anh nghe lạnh tanh, chưa bao giờ nó với hấn thấy anh tức giận như vậy, hấn quay qua nhìn anh khiến hấn rợn xương sống, nhìn anh lúc này rất đáng sợ.

- Mày ra lệnh cho ai vậy hả thằng chó __ tên kia càng để dao gần cổ nó hơn khiến cổ nó rướm máu

- Mày đang hù tao đó sao __ Pin nhìn hấn với ánh mắt nảy lửa

- Mày nghĩ tao đang hù sao....có tin tao....

Chưa kịp nói hết lời thì trong chớp nhoáng nó với hấn đã thấy con dao rớt xuống sàn nhà kêu leng keng còn cái tên to mồm kia đã bị đá văng ra xa, và người gây ra chuyện đó không ai khác là Pin. Không thể tin vào mắt mình nữa, tốc độ của anh nhanh không tả được, chỉ một cái chớp mắt mà anh có thể đá văng tên đó ra.

- Tao đang nghĩ mày đang hù tao đấy __ giọng anh đầy sắc lạnh

- Không sao chứ __ hấn vội chạy đến cạnh nó cởi trói cho nó

- Hức...hức... __ nó bật khóc nức nở

- An toàn rồi mà...đừng khóc nữa __ hấn cởi chiếc áo gió của mình ra choàng qua người nó để che những chỗ đồng phục bị rách

- Ai là kẻ đứng sau __ lướt một vòng anh hài lòng khi đàn em của mình đã không làm anh phải đợi lâu

Tên đó lúi húi đứng dậy mà không trả lời câu hỏi của anh, anh tiện chân giơ lên khiến tên đó văng ra xa, nó cảm thấy sợ hãi, chưa bao giờ nó thấy anh tức giận như vậy. Tên đó ôm bụng cúi gập người lại đầy đau đớn, đàn em của anh chạy tới kéo tên đó đứng dậy hai người giữ hai tay tên đó đứng yên. Anh bước từng bước chậm rãi đến gần tên đó, vừa đi anh vừa hỏi lại câu hỏi cũ.

- Ai là kẻ đứng sau

- Bọn mày sẽ không được yên thân nếu đại ca tao biết chuyện __ tên đó cắn răng chịu đau mà nói

- Ồ...vậy sao...vậy gọi ngay cái thằng mày gọi là đại ca đến đây gặp tao

- __ tên đó có vẻ gì đó lo sợ, có lẽ vì chuyện con con này mà gọi đại ca tới thì hấn chịu trận cho đủ luôn quá

Anh hất mặt về phía một tên đàn em, như ngầm hiểu ý đàn em của anh lục lọi tìm điện thoại trong người hấn rồi gọi cho cái người mà tên đó gọi là đại ca đó. Dí sát điện thoại vào tai tên đó để bắt hấn nói chuyện,

hắn đỡ nó đứng dậy ôm đôi vai gầy của nó để nó bớt run. Còn Pin thì đút hai tay vào túi đứng với dáng vẻ chờ đợi nhìn tên đó như sắp thiêu sống hẳn vậy, hơi nhú mồm khi tên đó cứ im lặng, đàn em của anh nhanh chóng có cách cho tên đó mở mồm.

- Thằng chó...gọi tao làm gì _ đàn em của anh mở loa ngoài để mọi người cùng nghe
- ...đại...ca....
- Chuyện gì...nói mau
- Cứu em với đại ca....
- Sao...nói rõ tao nghe cái coi
- Long ruồi _ Pin nhếch mép cười đều lên tiếng
- ... _ bên kia đầu điện thoại im re _ anh Pin
- Thì ra là mày....tao ày 5 phút tới đây, tao không thích chờ đợi cũng không thích kẻ khác chờ đợi tao....vì vậy nhanh tới đây đi
- Khốn kiếp _ tiếng nói chưa dứt thì điện thoại đã bị cúp máy

Anh quay lại nhìn nó đầy đau xót, tiến lại gần nó anh làm nó sợ, nó đứng sát vào người hắn hơn, nó chưa thấy anh đáng sợ như vậy bao giờ. Mặc dù đã biết anh là con của một ông trùm thế giới ngầm như nó không khỏi ngỡ ngàng khi gặp cái cảnh chỉ trong thế giới ngầm mới có như này. Anh đưa tay lên vuốt má nó, anh cảm nhận được từng cái run của nó, nó đang sợ anh sao.

- Sẽ nhanh thôi...anh sẽ giải quyết nhanh rồi đưa em về
- Về đi anh...em không sao hết
- Em đang sợ kìa...bọn nó đã làm gì em, nói đi
- Không làm gì mà....mình về đi anh _ nó nắc nhen

Anh định nói thêm gì đó nhưng ở bên ngoài có ánh đèn xe oto nên anh đã dừng lại, đúng là rất nhanh cái tên có biệt danh là “ Long ruồi “ đang đứng ngay trước mặt anh đây.

- Đại ca _ cái tên cầm đầu lúc này hét lên
- Tới rồi sao _ Pin đứng thẳng nhìn hắn
- Anh Pin....anh Vĩ
- Tao tưởng đã dặn dò bọn mày một cách rất tử tế rồi mà....nhưng hình như bọn mày không thấm lời tao dặn _ Pin bước đến gần tên đó
- Anh...em thay mặt bọn nó xin lỗi anh, em sẽ dạy dỗ bọn chúng cẩn thận...mong anh tha cho em lần này
- Tao nghĩ mày hiểu luật tao đặt ra rồi chứ _ anh nâng mặt tên Long ruồi lên
- AAAAAAAAAAAAA _ tiếng hét dài của tên Long đó

Nó cố mở to hai mắt để xem chuyện gì xảy ra, nhưng những gì còn sót lại cho nó thấy là tên đó ngã khụy xuống dưới chân anh Pin, anh đã làm gì mà tên đó đau đớn đến vậy. Khi anh quay lưng để lại gần tên cầm đầu lúc này thì nó thấy máu chảy từ miệng tên Long đó chảy dài xuống cằm và cổ. Chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cái giọng lạnh như băng của anh một lần nữa cất lên làm nó khẽ rùng mình.

- Bàn tay nào của mày làm rách đồng phục con bé
- Anh.... _ nó lên tiếng khi thấy tên đó lắc đầu
- AAAAAAAAAAAAAAAAA _ nó chưa kịp gọi tên anh thì đã nghe tiếng hét của tên đó
- Vậy là cả hai đúng không _ Pin đút tay vào túi cúi sát xuống nhìn tên đó

- Không phải....không... __ tên đó nói không ra hơi nữa rồi

Anh quay đầu ra sau nhìn hấn và nó, ngẫm hiểu ý của anh hấn ôm nó quay lưng lại mà bước ra ngoài, nó cố ngoài đầu lại để nhìn về phía sau nhưng hấn bước đi nhanh khiến nó không thể. Vừa ra ngoài cửa thì nó thấy tiếng hét thất thanh đầy đau đớn của tên đó, nó vội quay lại phía sau để nhìn xem chuyện gì đã xảy ra với tên đó. Nhưng nhanh chóng hấn kéo nó vào lòng ôm lại, rồi lấy hai tay bịt tai nó lại, mặt nó áp sát vào ngực hấn nóng bừng bừng. Tim nó và hấn ngay lúc này lại bị lỗi mất một nhịp cùng lúc là sao chứ, đây đâu phải là lúc cảm nhận mấy cái đó.

- Đừng nghe...đừng nhìn....cũng đừng tò mò chuyện gì đã xảy ra __ hấn cúi xuống thì thào vào tai nó

- Tôi....tôi....

- Đi thôi

Nó ngồi sau lưng hấn chiếc moto cứ thế mà lao đi trong gió, chỉ còn sót lại vài tiếng hét thất thanh kinh hãi mà nó còn nghe vọng lại từ xa. Đó có phải là Pin nó biết không, chuyện gì đang xảy ra vậy nè, còn cả Thiên Anh nữa, cô ta nói toàn những câu khó hiểu không à.

- Tao không mạnh tay với mày nên mày không biết sợ phải không __ Thiên Anh hét vào mặt nó

- Cô nói vậy là ý gì ?

- Mày đứng sau tụi mặc đồ đen hôm bữa phải không....chính mày đã sai bọn nó bắt cóc tao phải không ?

- Cô nói gì tôi không hiểu....ai mặc đồ đen....ai bị bắt cóc __ nó khó hiểu

- Giờ còn giả nai được sao....nay thì giải nai.... “ chát “ __ Thiên Anh cười rồi tát mạnh vào mặt nó

- Cô làm cái trò gì vậy __ khoe miệng nó bật máu

- Để tao nhắc ày nhớ....anh Vương là của chị Duyên....còn anh Vĩ là của tao....mày đừng có chia cách bọn tao, nghe rõ chưa __ cô ta nâng cằm nó lên

- Chẳng ai là của ai cả

- Mày đừng thách thức lòng kiên nhẫn của tao.....gan mày to hơn tao tưởng đó, dám thuê người làm chuyện đó sao.....mày nghĩ tao không dám làm gì mày vì những lời đe dọa đó sao

- Cô muốn gì....những gì cô nói tôi không hiểu gì hết á

- LÀM ĐI __ bỗng Thiên Anh hét lên và vài tên xã hội đen gần đó tiến lại gần nó vuốt má vuốt tóc rồi còn dùng kéo cắt rách đồng phục nó

Nó nhắm mắt lại hít vào thật sâu để xóa tan cái chuyện kinh hoàng vừa mới xảy ra với nó, nó đã làm gì sao. May mắn là có hấn với anh Pin đến kịp thời, nếu không nó không biết nó sẽ chịu nhục nhã đến nhường nào nữa, phải nói là thật may mắn khi vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

- Về nhà tôi thay đồ trước đã __ hấn nói rồi rẽ sang một con đường lớn khác

Câu nói của hấn đã kéo nó ra khỏi mớ suy nghĩ về cái cơn ác mộng giữa đời thực lúc này, nó không trả lời chỉ im lặng. Gió đêm lùa vào các vết rách trên đồng phục khiến nó khẽ run mình, nó vòng tay ôm chặt hấn hơn để không thấy lạnh nữa, vùi mặt vào lưng hấn. Bỗng giật mình khi nó đưa tay vòng ra trước ôm mình, hấn nhìn xuống hai cánh tay nhỏ nhỏ đó, ở sau lưng thấy ẩm hấn lên khi những giọt nước mắt nó thấm vào áo vào da hấn.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 33

35. Chương 33

- Thay đi rồi tôi đưa cô về nhà __ hấn đưa cho nó một chiếc đầm
- Cảm ơn

Nó không khỏi thắc mắc liệu có phải hấn mua chiếc đầm này cho nó không, chiếc đầm vừa khít với thân thể nó. Nhưng dù chiếc đầm có đẹp cũng không làm tâm trạng nó vui lên được, những chuyện vừa xảy ra trong tích tắc đó làm sao nó có thể quên ngay được chứ. Nó bước ra nhìn hấn, trên tay ôm bộ đồng phục bị cắt rách, hấn đứng dậy lại gần nó lấy bộ đồng phục đã rách phi thẳng vào thùng rác. Nhìn bộ đồng phục bị vứt bỏ hai mắt nó trào nước mắt, nó ước có Ân ở bên cạnh lúc này, chỉ có anh mới biết cách an ủi nó để nó nhanh quên nỗi đau. Hấn kéo nó vào lòng ôm lại, tay vuốt vuốt mái tóc dài của nó cúi xuống thì thăm vào tai nó.

- Tôi sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ cho cô....tin tôi nhé

Nó oà khóc như một đứa trẻ, giống y như một đứa trẻ con vậy khi bị té không ai đỡ dậy thì sẽ không sao nhưng nếu có người đỡ dậy rồi an ủi đứa trẻ đó sẽ oà khóc làm nũng, nó lúc này cũng y hệt như thế.

Sau khi nó với hấn đi, Pin đã giải quyết tại xã hội đen ở đó một cách nhanh gọn, tay của tên cầm đầu bị anh bẻ gãy không thương tiếc. Biết anh chưa thỏa mãn cơn tức giận trong lòng mình, đàn em của anh đã nhanh chóng đánh hội đồng tên cầm đầu đó bầm dập. Pin ngồi xuống nhìn tên có biệt danh là “ Long ruồi “, miệng cong lên thành nụ cười tuyệt mỹ.

- Chính thức từ giây phút này....tụi mày bị xóa sổ khỏi cái thế giới này
- Anh Pin....em xin lỗi, xin anh....làm ơn xin anh tha cho.... __ tên Long vội ôm chân anh lại khi anh đứng dậy
- Luật là luật....người của tao bọn mày đụng vào thì chỉ còn một con đường để đi duy nhất thôi __ anh vung chân hất văng tên Long đó ra

Anh bước ra trước, không lâu sau đàn em của anh cũng theo sau mà bước ra, khi anh vừa lên xe và chiếc xe nổ máy quay đầu đi thì một tiếng nổ lớn vang lên làm sáng rực một vùng trời. Chuyện gì đã xảy ra ở đó không ai biết, họ chỉ thấy ngọn lửa vùng lên hùng hực như đang muốn nuốt chửng tất cả vậy.

Sáng hôm sau nó đi học với tâm trạng không tốt lắm, tối qua khi hấn đưa nó về nó đã không ngủ được một phần vì nó nhớ đến cái cảm giác bị xỉ nhục lúc đó, một phần nó nhớ đến câu nói của hấn khi nó ở nhà hấn nữa. Đi bộ ngang qua một cửa hàng tivi nó chợt dừng chân lại khi thông tin thời sự vang lên mà nó nghe được khiến nó sững người.

“ Không ai biết lý do là gì nhưng đại ca khét tiếng “ Long ruồi “ đã phá sản trong vào một đêm, toàn bộ tài sản của anh đã bị ngân hàng niêm phong. Gia đình anh nhận được tin báo anh đã chết trong một vụ cháy lớn ở khu vực X, những gì họ thấy còn sót lại sau vụ nổ lớn ở đó chỉ là tàn tro. Người dân gần đó cho biết họ chỉ nghe có tiếng vang lớn ở phía nhà của anh Long, khi họ bước ra thì đã thấy ngọn lửa nuốt chửng toàn bộ ngôi nhà rồi, sáng rực cả một vùng. Gia đình anh không nhận được gì mà ngược lại họ còn bị đuổi ra khỏi nhà, do toàn bộ tài sản đã bị ngân hàng tịch thu và niêm phong....v....v.... “

Không đợi nghe hết tin thời sự đó, nó vội bỏ chạy, cái tên “ Long ruồi “ nó nghe rất rõ, sau khi nó đi chuyện gì đã xảy ra ở đó, tại sao gia đình của tên đó chỉ sau một đêm mà trở thành ăn mày hết vậy nè. Nó thở hồng hộc khi đứng trước cổng trường, nhìn xung quanh nó khẽ rùng mình liệu nó có bị bắt đi như hôm qua nữa không, muốn gọi điện cho Pin để hỏi nhưng nó sợ anh sẽ nổi giận. Hình ảnh anh tức giận đêm qua in hằn rõ nét trong tâm trí nó, anh thật sự đáng sợ như thế sao.

- Bàng __ Vương lên tiếng
- __ nó giật mình quay lại nhìn anh
- Em không sao chứ....tối qua....

- Tối qua.... _ nó khê run nhưng chỉ mình nó biết _ em không sao
- Làm anh lo quá _ anh ôm nó rồi xoa xoa đầu nó như một con cún

Suốt tiết học nó toàn nghĩ lung tung, nghĩ về Pin, nghĩ về tên Long kia và nghĩ về hấn nữa. Từ sáng đến giờ hấn không hề có biểu cảm nào hết, rõ ràng tối qua hấn còn ân cần với nó lắm mà. Nó bắt đầu cảm thấy mệt mỗi khi hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra không lý do, có khi nào nó là kẻ cuối cùng biết chuyện không. Nó không có tâm trạng ăn uống gì vào giờ ăn trưa, nên nó đã bảo Eric đi trước, nó sẽ xuống sau nhưng thật ra là nó lên lên sân thượng để có khoảng thời gian yên tĩnh lúc này.

- Anh không tin em sao...em đã nói tối qua em ở nhà rồi mà, anh có thể gọi về nhà để xác định chuyện đó _ đó là giọng của Thiên Anh nó nghĩ
 - Không phải tôi với em đã nói rõ mọi chuyện rồi phải không...em đã trở nên độc ác như vậy từ bao giờ vậy....đây đâu phải là Thiên Anh mà tôi biết _ đó là giọng của hấn nó đứng sau cánh cửa nhận xét
 - Em đã làm gì mà anh nói thế chứ
 - Đừng nói dối tôi...tôi biết rõ người con gái tối qua là em
 - Đã nói là không phải rồi mà _ nó muốn đẩy cửa bước ra để có thể đánh vào cái bản mặt của cô ta một cái nhưng liền dừng lại khi hấn nói
 - Em ghét cô ấy đến vậy sao...cô ấy đâu có làm gì hại đến em tại sao em phải hết lần này đến lần khác kiếm cách hại cô...tôi muốn em biết rõ một chuyện để không còn hiểu lầm giữa hai ta nữa....tôi thích Lệ Băng vì vậy tôi không cho phép em lại hại đến cô ấy
 - Anh điên rồi...anh chỉ đang khích lệ em giết cô ta thôi _ Thiên Anh hét lên trong tiếng khóc
 - Tôi nghĩ em hiểu những gì tôi nói....tôi chỉ có thể bảo vệ em khỏi tay của người đó lần này thôi, sẽ không có lần sau đâu....đến giờ phút này thì người đó đã biết rõ toàn bộ thông tin về em rồi....đừng làm điều gì ngu ngốc nữa, đó là lời khuyên chân thành đó
- Nó nghe thấy tiếng bước chân về gần cánh cửa nên vội quay lưng bỏ chạy, nhưng tiếng nói chuyện ở trên nó vẫn nghe rõ.
- Anh đừng có thách tôi....tôi sẽ giết cô ta cho anh thấy _ nó giật mình khi nghe từ “ giết “ thoát ra từ miệng cô ta một cách quá nhẹ nhàng
 - Em đừng có làm tôi điên lên....tôi không biết tôi sẽ làm gì anh đâu _ giọng nói của hấn đầy lòng tức giận
 - Anh đang làm tôi đau đó
 - Á....

Tiếng của Thiên Anh hét lên sau đó nó nghe tiếng “ phịch “ có lẽ là hấn đẩy ngã cô ta. Nó vội vàng bỏ chạy khi nghe thấy bước chân ngày càng gần hơn, vừa chạy vừa nhìn ra sau khiến nó bước hụt một bậc thang mà ngã nhào xuống sàn. Nén cơn đau lại nó vùng bỏ chạy thật nhanh như thể nếu hấn bắt gặp thấy nó thì nó sẽ chết vậy.

Nó tránh né hấn suốt buổi chiều cho tới khi tới nhạc viện, nó cố không nhìn vào mắt hấn, cũng cố không nói với hấn câu nào. Hôm nay ở nhạc viện không học mà toàn bộ học sinh tập trung xuống hội trường lớn để nghe thông báo từ hội đồng giáo sư trong trường. Lớp nào rồi cùng lớp đó, khoa nào ngồi với khoa đó nên việc ngồi gần hấn là chuyện không mấy ngạc nhiên với nó lúc này, có tránh cách mấy cũng gặp.

- Các em giữ trật tự nào sau đây hiệu trưởng của chúng ta sẽ thông báo một chuyện trọng đại sắp diễn ra tại nhạc viện của chúng ta _ giáo sư Ly lớp nó nói
- Chào toàn thể các học sinh của nhạc viện WORST _ ba nó bước lên bục kèm theo là tiếng vỗ tay ầm ầm của học sinh
- Ta sẽ nói ngắn gọn thôi, rồi sau đó sẽ nhường chỗ cho các giáo sư khác....thật ra thì ta đoán tất cả mọi người ngồi ở đây đều biết đến kỳ thi đại nhạc hội lần thứ 12 sắp diễn ra vào tháng 3 sắp tới tính

từ thời điểm này cho đến lúc đó thì chưa đầy 3 tháng nữa sẽ được diễn ra, đúng....nhạc viện WORST của chúng ta vinh dự được chọn để đăng cai đại nhạc hội lần này _ ba nó dừng lại nhường cho tiếng vỗ tay và hò hét của đám học sinh ngồi dưới

- Và ta cũng muốn đánh giá thực lực của các em một cách chính xác và công bằng, vì thế các cuộc thi khảo sát các vòng tại nhạc viện sẽ khắc nghiệt hơn các bài kiểm tra ở lớp....ta cũng xin thông báo cụ thể thời gian bắt đầu cuộc thi khảo sát ở từng nhạc viện, chính thức thứ 2 tuần sau sẽ thi vòng loại đầu tiên, vậy chỉ còn một ngày để các em chuẩn bị...những gì các em trình bày sẽ được đánh giá một cách công bằng....và không ai khác ngoài ta sẽ là chủ khảo chính từ vòng đầu tiên cho tới khi kỳ thi đại nhạc hội chính thức diễn ra.

Nó lảng lạng bỏ ra ngoài lúc nào không hay khi ba nó nói xong nhường chỗ cho các giáo sư khác nói. Bây giờ cuộc đua mới thật sự bắt đầu sao, nó nhìn vào bên trong rồi quay lưng lại, chuyện nó quan tâm lúc này không còn là cuộc thi nữa mà là sự thật, sự thật về người tên Pin mà nó biết và về cái chết của cái tên “Long ruồi” tối qua nữa. Nghĩ là làm nó nhanh chóng chạy ra ngoài để đón taxi đến quán bar, mong rằng sẽ gặp anh ở đó rồi nói chuyện rõ ràng. Từ lúc nó bỏ ra ngoài cho đến khi nó lên taxi và đi thì hần đã theo gót nó rồi, khi nó vừa vào bên trong bar thì hần cũng dừng xe rồi chạy vào sau. Khi đi gần tới cánh cửa phòng Pin nó loáng thoáng nghe được câu chuyện giữa anh và một tên đàn em.

- Thế nào rồi _ giọng của Pin
- Dạ xong rồi thưa anh
- Sạch sẽ chưa
- Dạ rồi
- Được rồi...ra ngoài đi

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 34

36. Chương 34

Nó vội nép vào bức tường cạnh đó để tránh mặt tên đàn em bước ra, chuyện hai người đó là chuyện gì, có phải là chuyện liên quan đến tên “Long ruồi” không. Trí tò mò trong nó lại nổi lên, nó bước ra đứng trước cửa hít một hơi tay chuẩn bị đưa lên để gõ cửa thì ở bên trong anh nói làm nó giật mình, chẳng lẽ anh biết nó đứng đây sao.

- Tới rồi thì vào đi _ Pin nói

Tay nó cầm chặt cái nắm cửa chuẩn bị vặn thì một bàn tay khác đè lên tay nó giữ lại, nó ngược lên nhìn chủ nhân của cánh tay đó, thì ra đó là hần, hần đến đây làm gì. Hần không nói gì chỉ nhìn nó hồi lâu rồi gỡ tay nó ra khỏi nắm cửa, một mình hần tự đẩy cửa bước vào.

- Con bé cũng đến mà

Khi hần mở cửa nó đã thoáng nhìn thấy anh ngồi quay lưng lại với cánh cửa nên không thể thấy mặt anh được, nhưng sao anh biết nó tới chứ. Câu nói của anh làm cho nó và hần đồng thời giật mình, thật không thể tin được, điều đó càng làm nó nghi ngờ về anh nhiều hơn thôi. Nó mạnh dạn mở cửa bước vào, đến khi cánh cửa đóng lại phát ra tiếng động thì anh mới từ từ quay lại nhìn nó. Cả ba không nói gì mà chỉ nhìn nhau, không khí trùng xuống rõ rệt, Pin cứ nhìn nó chằm chằm như chờ đợi điều gì đó, khi họ đứng nhìn nhau hồi lâu nó mới lên tiếng phá bầu không khí lạnh lẽo đó.

- Mỗi chân quá....em ngồi nha _ nó tự đến cái bàn sofa gần đó ngồi xuống

Hần cũng theo chân nó ngồi xuống cạnh nó, đến khi cả nó và hần đã yên vị trên ghế anh mới đứng dậy khỏi cái ghế dựa mình đang ngồi mà tới chỗ nó và hần đang ngồi mà ngồi xuống.

- Có chuyện gì mà hai đứa tới giờ này....đáng lẽ giờ phải đi học chứ
- Em có chuyện muốn.....
- Thật ra thì hôm nay được nghỉ nên tụi em mới tới __ hấn cắt ngang lời nó

Nó nhìn hấn với ánh mắt hấn học, tiện chân đưa qua giẫm lên chân hấn như ý muốn nói “ biết bắt chuyện đúng lúc thế “ vậy. Anh nhìn nó với ánh mắt không tài nào nó hiểu được ẩn ý bên trong ánh mắt đó, anh thật sự khác mọi ngày, chuyện gì thật sự chuyện gì đã xảy ra. Nó thở dài, không khí như lúc nó mới bước vào bắt đầu bao lấy cả ba, nó cảm thấy ngột ngạt và khó chịu vô cùng.

- Em muốn biết chuyện gì đã và đang xảy ra....với em __ nó nói
- Chuyện gì __ Pin ngã người ra sau
- Tối qua....đám người xã hội đen đó.... cái người được gọi là “ Long ruồi “ và cả người đứng đằng sau mọi chuyện nữa
- Mọi chuyện qua hết rồi...đừng bận tâm đến....__ anh nói
- Và cả anh nữa __ nó cắt lời anh
- Anh ? __ thái độ của anh thay đổi hấn

Anh nhìn nó như hồi tiếc chuyện gì đó vậy, đã lỡ rồi thì muốn thay đổi cũng khó, anh cũng biết nó biết anh sống trong hai thế giới nhưng để nó chấp nhận con người độc ác của anh lúc này thì quá sức tưởng tượng. Nhưng một khi nó đã là người lên tiếng trước thì bằng cách này hay cách khác anh không thể trốn tránh thêm nữa, bắt buộc anh phải nói thôi.

- Anh có gì để nói đâu
- Không phải anh nói anh không còn hoạt động trong cái thế giới đó nữa sao...nhưng những gì anh làm lại chứng minh điều anh nói hoàn toàn sai
- Sai?...vậy em muốn biết gì
- Tất cả
- Được thôi... __ anh đứng dậy có vẻ bức tức __ anh đã nói dối, dù muốn thoát khỏi cái thế giới đó nhưng anh không thể khi anh là con của một ông trùm....tất cả những việc anh làm chỉ muốn bảo vệ cho em thôi
- Anh nghĩ điều đó là bảo vệ em sao...thù hận rồi sẽ đeo bám nhau suốt...anh có chắc chắn lần sau em sẽ không gặp chuyện tương tự không...hay nó còn tồi tệ hơn chuyện tối qua __ nó khẽ rung mình và hấn cảm thấy được
- cho dù chuyện đó có xảy ra thì anh vẫn sẽ tới kịp lúc để cứu em....những người hãm hại em sẽ không có cơ hội để ra tay nữa đâu
- Những người hai em....là ai __ nó hạ giọng xuống
- Anh nghĩ em biết rõ Trần Thiên Anh là ai
- Anh à __ hấn lên tiếng ngăn lại nhưng đã quá muộn
- Cậu cũng biết sao __ nó nhìn hấn rồi quay qua nhìn anh
- Bằng....nghe anh nói, sẽ không có chuyện tương tự xảy ra nữa đâu...anh đảm bảo với em đấy, nếu lỡ có xảy ra thì anh sẽ tới kịp lúc để cứu em __ anh nắm chặt hai vai nó
- Em....không cần __ nó gạt tay anh ra __ em từng nghĩ mình là người bình thường....việc em được sinh ra trên cái thế giới này là điều em cảm thấy khó chịu lắm rồi, một người mẹ vĩ đại với bộ óc hơn người một người ba nổi tiếng ai cũng biết...em mệt mỏi lắm, đừng làm em cảm thấy mình bị lẻ loi nữa
- Bằng... __ hấn đứng dậy

- Cả cậu nữa...đừng tỏ vẻ như bạn tôi, tôi tưởng cậu là bạn tôi nhưng tôi đã lầm...với cậu tôi chỉ là một nhiệm vụ như thế thôi sao, cậu biết rõ mà lại im lặng với tôi biến tôi thành một kẻ ngốc bị mắc bẫy rồi được giải cứu thế sao
- Tôi không có ý đó
- Em về đây __ nó cúi xuống lấy balo đeo lên vai
- Để anh đưa em về __ Pin kéo tay nó lại
- Để em yên __ nó gỡ tay anh ra rồi bỏ đi
- Tôi sẽ đưa cô về __ hần nói
- Phiền phức quá đấy __ nó nói với giọng lạnh tanh

Thất vọng là những gì nó cảm thấy lúc này, người nó mới cảm thấy tin tưởng gần đây nhất lại chơi nó một vô đầu đến thế. Nó tưởng họ hiểu nó muốn gì và cần gì, nó đâu cần cái thứ bảo vệ bên ngoài đó, dù cho nó không bị xây xát hay trầy da chóc vẩy nhưng lòng nó tim nó đã in hằn những vết rách rất sâu rồi. Nó cần tình thương, chứ không cần những thứ này, nó vừa đi vừa khóc, những giọt nước mắt của nó cứ thay nhau lăn xuống, chúng cứ theo đuổi nhau làm ướt đầm khuôn mặt nó. Nó ngồi thụp xuống đất ôm mặt mà khóc nức nở, đến giờ phút này nó mới phát hiện ra một điều xung quanh nó không ai đáng tin cậy, nó càng tin nhiều yêu thương nhiều thì thất vọng càng nhiều. Lúc này nó nhớ tới Ân, nhớ nhiều thì nó hận càng nhiều, anh chính là kẻ phản bội kẻ nói dối đáng khinh thường nhất. Rồi cả hần nữa, hần nói là hần sẽ bảo vệ nó, hãy tin tưởng hần nhưng hần đã làm nó mất lòng tin nơi hần rồi thì còn tin gì nữa chứ. Màn đêm cứ thế bào trùm lên con người nhỏ bé đó, người qua người lại cứ nhìn nó, họ biết nó là ai chứ, nhưng với nó danh dự không là gì lúc này cả, đau lắm, thấy đau ở lồng ngực trái lắm.

Đến cục đá còn vỡ tan khi cứ bị chà đạp. . .

Thì con người sao mạnh mẽ khi đã quá tổn thương. . .

Đôi khi đánh đập không làm bạn rơi nước mắt

Nhưng một lời nói có thể làm bạn bật khóc mà không cần lí do .

Hần vẫn cứ đi bộ theo nó, thấy nó ngồi xuống mà khóc như vậy hần cũng đau cũng xót chứ, hình như hần đã yêu nó rồi, không còn là thích nữa mà là yêu rồi. Muốn đến gần để xin lỗi nhưng hần sợ nó sẽ lại giận hần tiếp, hần sợ nó không nhìn mặt mình nữa, chỉ đứng đó nhìn nó thôi.

Thời gian trôi qua lâu quá, nó đợi mãi ngày thứ 2 này để có thể ra khỏi nhà, nguyên một ngày chủ nhật nhốt mình trong nhà nó cảm thấy tù túng kinh khủng. Không làm gì ngoài việc nằm dài trên giường, nó cứ lẩn qua lẩn lại mong ngày hôm nay trôi qua nhanh lên. Sáng hôm sau nó thức dậy với tâm trạng không khá hơn là mấy, điện thoại nó có rất nhiều cuộc gọi nhờ từ hần, anh Pin và cả Vương nữa. Nó tắt điện thoại cả một ngày dài, chẳng buồn xem lại điện thoại lần nữa nó nhét chiếc điện thoại vào balo rồi vào nhà tắm. Đã bước sang tháng 12 được vài ngày, trời cũng lạnh hơn trước nhiều, vì vậy đồng phục trường cũng có chút thay đổi. Thay vì chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi thì nay có thêm một chiếc áo vest cách điệu hai lớp, thay cho đôi giày cao gót màu đỏ bù lại là đôi bốt da màu đỏ có kí hiệu của học viện. Ngoài ra học sinh được tự ý mặc thêm áo lạnh để giữ ấm cho bản thân, nó chọn một chiếc áo hoodie trơn ở bên trong rồi bên ngoài mặc áo vest của trường. Tóc buông dài đội thêm một chiếc mũ len dựa hàu màu hồng phấn nhằm giữ cho tóc không bị rối bởi gió trời rồi nó nhanh chóng rời khỏi nhà.

Nó nằm dài trên bàn để tránh mặt mọi người trong lớp, nằm vậy ai cũng tưởng nó ngủ nhưng thật ra nó có ngủ được tẹo nào đâu, mắt thì hướng ra ngoài cửa sổ nơi những chiếc lá cuối cùng trên cây được gió nâng niu nhẹ nhàng hạ xuống đất. Nó đã suy nghĩ rất nhiều về mọi chuyện, cuối cùng nó cũng quyết định tự thay đổi bản thân mình, có lẽ trước đây nó quá yếu đuối à không không hẳn là quá yếu đuối mà phải là chưa đủ mạnh mẽ thì đúng hơn. Bởi vì chưa đủ mạnh mẽ nên mọi người mới thương hại nó, mới đứng ra bảo vệ nó nghĩ nó cần phải được bảo vệ, nhưng nay thì khác rồi, nó sẽ chứng minh cho họ thấy nó mạnh mẽ cỡ nào.

- Tiết học cuối cùng của học kỳ kết thúc.... __ giáo viên chủ nhiệm lớp nó nói

- Muôn năm....xả hơi được rồi....không phải lo vì sách vở nữa __ lớp nó hò hét
 - Chưa hết đâu.... __ cô lục lọi tìm gì đó trong đồng tài liệu trên bàn __...đây rồi __ cô rút ra một tờ giấy __ lịch thi học kỳ một của lớp ta đây, cô cũng nói trước vì lớp ta là lớp chọn nên sẽ có 4 giám thị coi thi....
 - Trời ơi....cái quái gì vậy....gì mà 4 giám thị chứ __ lớp nó sợ mặt xuống rên rĩ
 - Các em về ôn bài vở cho cẩn thận....từ giờ các em được nghỉ để ở nhà ôn đến đầu tháng 1 tập trung ở lớp để nhận lịch thi....những ai còn thiếu bài kiểm tra phụ thì liên hệ với giáo viên bộ môn để bổ sung....rồi tới ngày thi, giờ thi môn thi của lớp mình thì lên thi....chúc các em có kỳ nghỉ đông vui vẻ nhưng đừng quên ôn bài
 - Hú hú...được nghỉ đông...merry christmas cô....
 - Merry christmas __ cô cười rồi ra về
 - Về thôi...về thôi.... __ hs1
 - Học lớp chọn cũng có cái lợi của nó __ hs2
 - Không phải đến trường để ôn như tụi kia __ hs3
 - Nghe nói cô đã xin nhà trường cho chúng ta tự ôn ở nhà đây __ hs4
 - Cô tâm lý quá à __ hs5
 - Yêu cô quá đi mất __ hs6
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 35

37. Chương 35

Dù cô đã ra khỏi lớp nhưng những lời nói đó vẫn lọt vào tai cô, cô là người hiểu rõ tụi nó hơn bất kỳ giáo viên nào trong trường, vì cô đã chủ nhiệm bọn nó được 2 năm rồi mà. Nó cũng như lũ bạn cùng lớp, nhanh chóng thu dọn đồ đạc để ra về...về....về đâu. Nó như bưng tính chuyện gì đó, dừng việc dọn đồ lại rồi ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi, nó thì làm gì có chỗ nào đi lúc này, nơi nó hay đến mỗi khi nghỉ học nhất là chỗ của Pin nhưng giờ lấy cái tư cách gì mà tới.

- Cậu không định về sao __ Eric hỏi nó
- Không...không có chỗ nào đi hết __ nó nói lí nhí
- Sao vậy... __ Eric vừa mới đứng dậy lại ngồi xuống
- Cậu về đi...để tôi một mình __ nó nằm dài ra bàn
- Đừng có ủ rũ thế....nhìn cậu giống mấy cái lá già mà chưa chịu rụng kia quá....đi theo tôi __ Eric kéo nó dậy rồi dọn hết đồ đạc vào cặp cho nó
- Cậu làm cái gì vậy __ nó nhăn nhó

Hắn thu dọn đồ đạc xong thì thấy nó đang giằng co với Eric tính kéo nó đi để không bị cái thằng bạn kia của mình quấy rầy, nhưng nó đang giận hắn mà, có thấy mình hơi vô duyên thì phải.

- Hai người là một cặp thì chắc đẹp đôi lắm __ Thiên Anh chống nạnh nhìn nó nói
- Bạn cũng thấy vậy sao Thiên Anh __ Eric mỉm cười vui vẻ
- Có giống cô với Khôi Vĩ không __ nó cười tươi nhưng nụ cười đó là giả tạo
- Cô __ cả hắn và Thiên Anh đồng thanh nói

- Tôi cũng nghĩ chúng tôi đẹp đôi _ nó đứng dậy nhìn Eric cười
- Cậu....cậu ... _ Eric mừng quá nói không thành lời
- Cô đang tự lừa dối bản thân mình sao....không phải cô thích anh Ân sao...sao còn lợi dụng Eric, hay là thấy cậu ta giàu có nên cô theo đuổi muốn đào mỏ từ cậu ấy sao _ bị câu nói của nó làm cho tái xanh nhưng Thiên Anh nhanh chóng cười điệu cười đều giả rồi nói
- Cậu thật sự giàu có sao _ nó nhìn Eric, nhìn nó lúc này hoàn toàn khác Lê Bằng chúng ta biết ___ra là thế

Nụ cười hiện hữu trên môi nó chưa được 3 giây đã vội tắt ngấm, nó ngồi xuống thu dọn đồ đạc gọn gàng đầu vào đó rồi đứng dậy bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của ba người còn lại. Eric đưa tay ra giữ nó lại, cậu ta nhìn nó chằm chằm như thể đang tự hỏi, cô gái này là ai vậy, có phải là Lê Bằng mà cậu đang tiếp cận không.

- Cậu đi đâu vậy
- Không phải cậu nói muốn đưa tôi đi đâu đó sao _ nó nói
- À....quên mất, đi thôi

Hắn đứng đơ ra đó, chỉ một đêm thôi mà làm sao nó lại thay đổi nhiều thế, lần thay đổi này còn khác xa so với lần thay đổi hôm có kết quả kỳ thi định kỳ. Chuyện này với nó quan trọng đến nỗi nó phải tự thay đổi bản thân mình thế nào, hắn đã phạm phải một sai lầm khó mà sửa chữa vậy sao. Nhìn nó tay trong tay với Eric bước đi, cái thứ đang đập thình thịch trong lồng ngực trái kia nó co thắt dữ dội, đau lắm luôn ý. Trong đầu Thiên Anh bắt đầu hoạt động lên kế hoạch để trả thù nó, nó không sợ việc cách đây mấy ngày xảy ra sao, gan nó lớn hơn cho phép của cô rồi đây.

Nó được Eric đưa đến một quán kem ở trung tâm thành phố, không gian ở đó rất yên tĩnh, nó cảm thấy tâm hồn nó đang được lắng lại tại nơi này, nơi này có thể làm tâm hồn nó bình an hơn sao. Nó nhìn xung quanh không gian nơi nó đang ngồi để tìm câu trả lời.

- Mời cậu _ Eric đặt xuống trước nó một tô kem lớn
- To quá _ nó nhìn tô kem trước mặt
- Lạnh....cô đơn....ăn loại đại là tuyệt cú mèo luôn đó

Nói rồi cậu ta múc một muỗng kem to cho vào miệng, thật khủng khiếp, hai miệng cậu ta phồng ra, vị lạnh của kem bắt đầu lan toả trong miệng kích thích các tế bào làm cậu ta tê tái. Nhắm mắt lại, cậu ta chợt rùng mình rồi nuốt chửng miếng kem xuống bụng, mở miệng to ra cho hơi lạnh thoát ra ngoài, hành động dễ thương đó làm nó phì cười.

- Cậu ngố thế....muốn rụng răng sớm hả
- Làm thử đi _ Eric vừa run vừa nói
- Tôi không làm đâu, không thích ăn cháo _ nó múc miếng nhỏ cho vào miệng
- Cậu buồn chuyện gì sao _ Eric cũng từ tốn ăn
- Ehm....vị socola bên trong viên bạc hà nè _ nó né tránh câu hỏi đó
- Cậu giận thằng Vĩ sao _ Eric vẫn kiên nhẫn hỏi nó
- Của cậu là vị gì vậy...cho tôi thử miếng đi _ nó múc một miếng bên tô kem của cậu ta
- Vị đắng _ câu nói của cậu làm nó dừng việc múc kem giữa không trung nhìn cậu
- _ ý cậu là gì vậy, nó nghĩ
- Đừng né tránh cậu hỏi của tớ _ câu nói của cậu ta có sức thuyết phục lắm
- E hèm _ nó rút tay về ngậm cái thìa vào trong miệng
- Cậu thích anh Ân sao

- ... __ nó nhìn Eric hồi lâu __ ừ....nhưng chỉ là đã từng thích thôi
- Đã từng...vậy là bây giờ cậu không còn thích anh Ân nữa
- Không hẳn...tôi cần thời gian để quên...
- Ừ....vậy nếu tớ nói tớ thích cậu thì cậu nghĩ sao

Không chờ thời gian để lấy can đảm nói, cậu mạnh dạn nói thẳng với nó, cậu đã bỏ lỡ nhiều lần nói với nó rồi, cậu không muốn lần này lại vụt mất cơ hội đó nữa. Nó đã đoán trước được việc này, nhưng bảo nó trả lời câu hỏi này thì nó chưa chuẩn bị tinh thần. Nó cúi xuống múc một muỗng kem khác cho vào miệng mà không có ý định sẽ trả lời câu hỏi đó, nó còn định sẽ xem như chưa nghe thấy gì nữa kia.

- Cậu không cần trả lời lúc này đâu....tớ sẽ đợi, lần trước ở bãi biển mình cứ sợ mình chỉ rung động thoáng qua khi thấy cậu....nhưng giờ thì mình chắc chắn điều đó là đúng nên mình có thể đợi
- Cậu.... __ nó nhìn cậu ta ngạc nhiên
- Cứ coi như tớ theo đuổi cậu đi, đừng tỏ ra ngại ngùng hay gì hết, cứ tự nhiên đi....tớ sẽ làm mọi chuyện để cậu đồng ý nên đừng có lo cho tớ....chỉ cần cậu đừng....
- Cứ coi vậy đi, coi như cậu đang tán tỉnh tớ đi....khi nào nghĩ xong tớ sẽ trả lời cho cậu __ nó cắt ngang lời cậu ta

Câu nói của nó tuy không phải câu trả lời nhưng tạm thời cũng làm cậu thấy hài lòng, không đến nỗi thất vọng như cậu nghĩ trong bụng rằng nó sẽ từ chối cậu thẳng thừng. Sau khi ăn kem xong nó lạnh từ cổ xuống tới ruột non nên không còn muốn ăn thêm thứ gì nữa, cậu ta dẫn nó đi xem phim rồi dạo phố. Dạo phố mùa này tuyệt lắm, mưa bay bay, gió nhẹ rồi mạnh dần lên làm nó với cậu cảm nhận cẩn thận cái lạnh của mùa đông là như thế nào. Đến chiều cả hai đưa nó đi đến nhạc viện để nhận hồ sơ đăng ký dự thi và thể dự thi để bắt đầu vòng loại như ba nó nói.

Thay vì đến bar là nơi giải tỏa nỗi buồn bực của mình thì hắn lại trở về nhà, ngồi xuống một chiếc ghế gần cửa sổ ngồi nhìn mưa ngoài trời lòng hắn lạnh tê tái mặc dù trong nhà có máy sưởi rồi. Sao vậy, nó căm ghét hắn đến thế sao, hắn đâu cố ý làm tổn thương nó, hắn nghĩ đó là bảo vệ nó chẳng lẽ là sai, giữ nó khỏi nguy hiểm là sai sao. Ngồi nhìn mưa hằng giờ đồng hồ, cuối cùng hắn cũng đứng dậy thay đồ để đến nhạc viện. Không phải đến để dự thi, hắn không có ý định sẽ thi thố gì hết, với hắn việc thi thố tranh giành là một việc hết sức lố bịch và xa xỉ, hắn ghét phải tranh giành. Hắn chỉ đến xem dự thi thôi, dù sao mấy ngày tới cũng không phải đi học nên chẳng cần phải hạn hẹp thời gian làm gì cả, hắn có thể ở đó xem tất cả các bài dự thi chỉ với một mục đích là xem nó biểu diễn thôi. Hình như hắn bị nghiện nó dần rồi thì phải, chỉ cần là nó thì hắn không hề bỏ lỡ một bài nào trong những lần diễn tấu ở nhạc viện, nghiện đến thế là cùng.

Ở nhạc viện

- Chọn bài nào để biểu diễn chưa __ Linh San ngồi xuống cạnh nó ở ghế trên cao trong hội trường
- Chưa __ nó nhìn Linh San
- Cần gì chọn...dù sao bạn cũng cầm chắc một vé vào tới vòng trong rồi __ Tâm vừa ăn vừa nói
- Tào lao....cái thằng này... __ Khánh cú lên đầu Tâm một cái
- Ya...vừa phải thôi nha....đánh vậy làm tao quên hết nốt nhạc rồi __ Tâm la lên làm cả đám cười phì
- Hi....có không mà quên đó Tâm __ nó nói
- Bà đừng có coi thường tôi...tí tôi biểu diễn đừng có xin chữ ký tôi....tôi không cho đâu __ Tâm quay đi
- Dối rồi à....nay thay đổi cả cách nói chuyện luôn.... __ nó cười
- Nó sắp 18 tuổi nên thế đó....già rồi mà __ San chọc Tâm
- Nhắc mới nhớ.... __ Tâm lục tìm gì đó trong hộp đựng đựng nhạc cụ của mình
- Gì vậy.... __ nó hỏi

- Chờ tí....đây rồi.... _ Tâm đưa cho nó một tấm thiệp _ mời bạn
- Ô....thiệp mời sinh nhật sao....bạn già thật rồi sao _ nó cười phì
- Xí...mấy người buồn cười quá đi à

Tâm hờn nên xụ mặt ra nhìn đám bạn, hành động dễ thương đó làm cả đám bật cười ha hả. Nụ cười của nó lúc này yên bình lắm, không giả tạo, không màu mè, cũng không tính toán, nụ cười này đã lọt vào tầm mắt của vài người đứng gần đó.

- “ Để xem mày cười được tới bao giờ...cứ cười đi rồi tao sẽ đá mày văng khỏi cuộc thi này “ _ Thiên Anh nhếch mép cười đều nhìn nó
- “ Cô có thể cười mãi như thế khi bên tôi không “ _ hấn chống hai tay lên đầu gối ngồi ở ghế trên đối diện với nó nhìn
- “ Tổ đang chờ đợi câu trả lời từ cậu đây “ _ Eric mỉm cười âu yếm nhìn nó
- ” Thi tốt nhé...Ân đang nhìn em đấy ” _ Vương nhìn nó với đôi mắt buồn rầu

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 36

38. Chương 36

Khi hội trường đông dần lên thì tầm nhìn của mỗi người cũng trở nên hạn chế hơn, cho đến lúc hiệu trưởng bước vào và tất cả mọi người đứng dậy để chào đón thì không khí mới lắng xuống chút ít. Nó nhìn xung quanh, đưa mắt dò tìm gì đó nhưng không thấy, hấn cũng nhìn theo ánh mắt của nó có chút tò mò trong đó, nó đang tìm ai, ai đang ở đây mà tìm. Hấn đâu có biết nó đang tìm hấn, nó không biết hấn có tham gia dự thi không, không hấn là mong mỗi hấn tham gia nhưng cũng muốn được xem hấn biểu diễn thử một lần.

- Một người ngồi ở đây đều đã có thể dự thi cả rồi đúng không....số lượng đông hơn chúng ta nghĩ _ ba nó nhìn tờ danh sách _ nhưng như thế đã làm ta vui rồi, điều này chứng tỏ các em đã tiến bộ nhiều lên trong kỳ thi vừa rồi ở lớp, chỉ những ai đủ chỉ tiêu mới có thể tham gia mà thôi
- Với số lượng này thì chỉ cần thi trong ba ngày là hết...các em đã chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cuộc chiến chưa nào _ ba nó nói tiếp
- Rồi rồi....rồi _ tiếng vọng vang ầm ầm trong hội trường
- Tốt....vậy tôi xin tuyên bố, bây giờ cuộc thi vòng loại đầu tiên được phép bắt đầu, thời gian thi ta đã cho dán ở phía ngoài, những ai đã tham gia thì phải đến đúng giờ nếu không sẽ bị loại trực tiếp rõ chưa _ ba nó cứng giọng
- Rõ....rõ rõ
- Mời cô...giáo sư ly _ ba nó bước xuống nhường chỗ cho giáo sư lớp nó
- Cảm ơn hiệu trưởng.... _ giáo sư cúi đầu _ được rồi....các em nghe rõ đây, nếu ai đang ngồi đây cảm thấy thiếu tự tin hay nghĩ rằng mình không thể vượt qua các bạn khác thì đứng dậy ra ngoài đi đừng làm mất thời gian của chúng tôi.... _ giáo sư im lặng chờ đợi
- Hi....các bạn tự tin hơn tôi tưởng đấy _ hưởng ứng câu nói của cô cả hội trường cười ầm lên _ hồi nãy ở ngoài các bạn đã nhận được khung giờ thi đấu của mình rồi phải không....tốt vậy những ai không thi ở khung giờ này có thể ra về tập luyện chuẩn bị cho phần thi của mình
- Bạn khung giờ nào _ Khánh nhìn vào thẻ dự thi của mình _ mình sáng mai
- Tổ sáng mốt _ nó nói
- Tổ sáng mai nè _ San cười nhìn Khánh _ đi thi qua chỗ tổ đi với

- Ủ....ok thôi __ Khánh cười nhìn San
- __ nó nhìn hai cái đứa đó có chút nghi ngờ, có khi nào trong thời gian vắng mặt nó tụi kia đã đi xa rồi không ta
- Tâm... __ San vỗ vai Tâm __ làm gì đơ ra vậy....khung giờ nào
- Bây giờ này __ Tâm nói như người mất hồn
- Mà sao thế thằng quý __ Khánh bá vai Tâm
- Tao đói.....nên sợ __ câu nói thật lòng hết sức của Tâm làm cả đám cười ầm lên

Buổi chiều tối hôm đó phải có gần 50 thí sinh tham gia chứ không ít, họ tham gia thì đông mà bị đánh rớt cũng đông, trong năm 50 người đó chỉ có khoảng 10 người đậu thôi, thật khủng khiếp mà. Cả ba đứa nó cũng như vài người khác phải thán phục tài năng của một số người tham gia tối này, họ chơi rất thành thạo gần như là không phạm một lỗi sai nào vậy mà bị đánh rớt là sao chứ. Thiên Anh nhớ lại câu nói của Duyên hôm trước, đúng là thật sự rất khắc nghiệt, nhất là ông hiệu trưởng và các trưởng khoa họ chấm dựa trên rất nhiều chỉ tiêu. Cô ta quay qua nhìn nó, trên mặt nó không có vẻ gì gọi là sợ hãi hay lo lắng cả, cô ta tự tin thế sao, Thiên Anh tức giận đứng lên bỏ ra ngoài, cô ta cần phải luyện tập thêm cho bài thi sáng mốt nữa. Duyên ngồi phía dưới nhìn mọi người biểu diễn mà nước bọt cứ bị ứa nghẹn ngay cổ họng, chỉ tiêu mọi người đặt ra để chấm thật sự rất khó khăn cô mới vượt qua được. Con đường đến với vinh quang lần này không dễ rồi, phải nhờ đến sự giúp đỡ của người ngoài cuộc thôi. Nghĩ rồi Duyên cũng đứng dậy bỏ đi, cô cũng cần chuẩn bị thêm cho buổi diễn sáng mai nữa, cần phải luyện tập thêm.

- Số báo danh HD141 __ trưởng khoa nhạc cụ truyền thống nói
- Mà kìa Tâm __ Khánh thúc
- Tao đói quá __ Tâm nhăn nhó nói
- Giờ mà đói gì nữa...thi tới nơi rồi __ San nhăn mặt
- Nhưng tao đói lắm...sao thi được __ Tâm khổ sở nói
- Thi đậu đi....tí Bông đãi Tâm ăn....ok không __ nó cười
- Bạn hứa nha __ mặt Tâm sáng lên
- Chưa bao giờ thất hứa hết á __ nó cười
- Tâm đến đi __ Tâm ôm nhạc cụ của mình xuống dưới

Cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc để ra về, nó cùng ba đứa bạn của mình đi cùng nhau ra ngoài.

- Đi thôi __ nó cười
- Đi đâu thế __ Eric đứng trước mặt nó, bên cạnh là hấn, hai cái tên đó đi chung mà

Đã không gặp nhau vài ngày nhìn hấn có vẻ hốc hác đi nhiều, chắc là uống rượu thay ăn cơm đầy mà, nó nhìn hấn chằm chằm. Gần thế này sao vẫn thấy xa xỉ, tim nó hình như bị trật một nhịp rồi, bài diễn tấu liệu có bị trật nhịp như thế này không, nếu có thì nó đã rớt rồi và rớt thì đồng nghĩa với việc nó thất bại rồi. Nhìn thấy con bạn mình bị mắc kẹt giữa hai anh chàng đẹp trai này, Tâm nhanh trí lên tiếng làm giảm cái không khí căng như dây đàn này đi.

- Tụi này định đi về nhà chứ đi đâu
- Để tớ đưa....
- Tớ đã hứa sẽ đãi mấy bạn ăn rồi mà __ nó nói xen ngang lời của Eric
- Tớ rớt rồi __ Tâm cười đau khổ
- Điên quá....nói vậy cho bạn lên thôi __ nó vỗ vai Tâm

- Vậy đi cùng đi...dù sao càng đông càng vui mà __ Eric gợi ý
- Thật không....vậy đi đi __ San cười tíu tít nhìn Eric
- Bạn thích thế sao __ Khánh ghen rồi
- Gì chứ....ăn mà... __ San nhìn Khánh
- Bắt đầu rồi đấy __ nó nói với Tâm
- Thích thế thì đi đi __ Khánh đổi
- Gì chứ...bạn bị cái gì vậy....con nít ghê á __ San quay mặt đi
- Hai người cứ ở đó cãi nhau nha...tụi này đi ăn đây __ Tâm ôm vai nó bước đi
- Bỏ cái tay của cậu xuống đi __ hấn với Eric đồng thời nói
- Gì nữa đây __ Tâm nhìn cả hai tên __ tại sao phải bỏ xuống
- Con trai với con gái như thế không tốt __ hấn nói
- Đúng á....không tốt bỏ xuống đi __ Eric hòa theo
- Đẹp đi...đi thôi Tâm __ nó với Tâm tiếp tục đi
- Tôi nói bỏ xuống rồi mà __ Eric hét lên
- Cái tên đó muốn cái gì đây, tao nói hết sức tử tế rồi mà __ hấn nói
- Còn đứng đây làm gì...đi thôi __ Khánh cầm tay San kéo đi, làm cô bé tủm tỉm cười
- Hết giận rồi à __ San cười nói
- Chưa....bạn thử nhìn tên khác đấm đuổi lần nữa coi, tớ giận thật đó
- Bạn hay ghen quá à...nhưng mình thích cái tính hay ghen đó của bạn....

Không cần nói gì thêm, dưới trời đêm mùa đông còn gì hạnh phúc hơn tay trong tay cùng người mình thích chạy trong gió lạnh như thế chứ. Chỉ cần im lặng rồi lặng lẽ siết chặt tay nhau thì cả hai đứa Khánh và San cũng đủ hiểu cả hai muốn gì ở nhau, đó là niềm tin và tình yêu xuất phát từ tận sâu trong trái tim kia là đủ rồi.

Không phải đi học nên nó ngủ dậy muộn hơn mọi ngày một chút, chọn ình một chiếc quần giả váy và một chiếc áo sơmi để mặc cùng với chiếc leggings bông, mặc một chiếc áo len bên ngoài nó đeo một cái giỏ da chéo một bên rồi ra khỏi nhà đến nhạc viện. Khi vừa xuống xe, nó gặp ngay hấn vừa mới bước tới, khoảnh khắc này tự nhiên nó đứng hình vài giây khiến nó đơ cả người ra. Cho đến khi hấn lên tiếng và kéo nó ra khỏi xe nó mới hoàn toàn tỉnh khỏi cái giấc mộng giữa ban ngày này.

- Sao không xuống đi....để xe còn đi nữa, chứ chẳng dừng xe ở đây miết à __ hấn cầm tay nó kéo nó ra khỏi xe
- ...

Giật vội tay mình ra khỏi tay hấn nó nhìn hấn có chút khinh bỉ pha lẫn tức giận cùng một chút hài lòng cảm ơn rồi bước thẳng không nói với hấn lời nào. Nó vẫn còn giận hấn về chuyện của Thiên Anh và Pin, nhưng cũng không hấn là còn giận nó cũng muốn giảng hoà cùng hấn để không cảm thấy gượng gạo như thế nữa. Hấn đi theo sau nó vào trong hội trường, nó ngồi ghế dưới thì hấn ngồi ngay sau nó ở hàng ghế trên, việc hấn cứ bám sát nó như vậy làm nó khó chịu vô cùng.

- Bằng __ San gọi khi thấy nó
- Trên này __ nó giơ tay ra chào San
- Lại là cậu à __ khi cả đám lên chỗ nó Tâm liền nói khi nhìn thấy cái bản mặt hấn

- Là tôi thì sao __ hấn nhú mày nhìn Tâm
- Ngồi xuống đi __ ở đằng sau cầu nhàu nên Tâm liền ngồi xuống
- Cái thằng đó làm gì cứ bám theo bạn miết vậy __ Tâm nói nhỏ vào tai nó

Nó không nói gì chỉ nhún hai vai thay câu trả lời, Tâm cũng khá hiểu nó nên hiểu ngay cái nhún vai đó muốn nói gì, quay lại nhìn hấn lần nữa rồi Tâm quay lên mặc kệ hấn ngồi đằng sau. Trong lúc cổ vũ cho các thí sinh khác, Tâm dù vô tình đã khoác tay qua vai nó hay là nắm tay nó giờ cao để cổ vũ cho Khánh và San thì hấn lập tức phản đối kịch liệt.

- Làm cái gì mà cứ bá vai bá cổ con người ta vậy __ hấn hất tay Tâm ra
- Nè....vô duyên quá rồi nha anh bạn __ Tâm cũng nóng rồi đấy
- Hai người lại bị cái gì vậy __ nó nhăn mặt nhìn hấn
- Hỏi cái tên kia chứ nhìn tôi làm gì __ hấn cũng bực bội
- Tôi đang hỏi cậu đó....tôi không khó chịu thì thôi cậu khó chịu làm gì, chúng tôi là bạn bè nên chuyện đó bình thường lắm __ nó nói
- Cô thấy bình thường chứ người ta đâu có thấy bình thường __ hấn cổ cãi
- Cái thằng... __ Tâm đòi đánh hấn hấn cũng không thua giờ nắm đấm lên thể hiện
- Người ta là ai....tôi thấy có mình cậu à __ nó nhìn xung quanh

Đúng là chẳng ai quan tâm tới việc Tâm bá vai bá cổ nó cả, người ta đang bận xem biểu diễn đâu có rảnh rỗi mà quan tâm đến việc đó. Hấn thấy mình làm hơi quá nên im bặt , rồi đứng dậy định bỏ ra ngoài, nhưng nghĩ lại là nó đang ở đây nên hấn lại ngồi xuống, cắn răng chịu đựng.

Đọc tiếp ôi lờ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 37

39. Chương 37

- Chúc mừng bạn nha __ nó cười với Khánh
- Chúc mừng __ Tâm với San nói
- Bạn... __ Khánh nhìn San
- Không sao....tớ biết tớ rớt rồi mà __ San cười
- Xin lỗi vì đã giành mất cái vé đó của bạn nha __ Khánh ôm San vào lòng
- Có gì đâu....bạn...giỏi mà... __ San nắc lên

Nó với Tâm và hấn quay lưng bỏ đi, để mặc hai đứa kia ở đó, San luôn than phiền về chuyện Khánh thích tỏ vẻ mình giỏi giang trong mỗi lần diễn tấu trong khoa. Cô chưa bao giờ chịu thừa nhận tài năng của Khánh cả, phải nói tình yêu có sức mạnh lớn thật, nó có thể thay đổi cả một con người cứng đầu cứng cổ như Linh San.

- Mình phải đến trung tâm tiếng anh đây __ Tâm nhìn đồng hồ
- Gì....sao lại đến giờ này __ nó nhìn lại đồng hồ __ mới có 10 giờ mà
- Mình có hẹn __ Tâm nói rồi bỏ đi
- Hẹn....hẹn với ai vậy __ nó kéo Tâm lại

- Minh mới quen cái bé này dễ thương lắm....khi nào thành công mình sẽ dẫn bé đó tới gặp mấy bạn
_ Tâm gỡ tay nó ra rồi bỏ đi

- Cái gì....có phải không vậy _ nó đòi chạy theo Tâm

- Cô làm gì mà cứ phá hạnh phúc của người ta vậy _ hấn giữ nó lại

- Nữa... _ nó hất tay hấn ra rồi bỏ đi

Nó qua đường hấn cũng qua đường, nó ngồi xuống ghế đá hấn cũng ngồi xuống ghế đá, nó lên xe buýt hấn cũng lên xe buýt, nó sắp phát điên với hấn rồi, làm gì cứ đi theo nó miết vậy trời.

- Tiền vé cậu gì ơi _ tài xế cản hấn lại

- Bao nhiêu ạ _ hấn hỏi

- ... _ bác tài xế đưa cho hấn một vé

- Dạ đây ạ _ hấn móc ra một tờ 500 nghìn đưa cho bác tài xế

- Cậu giỡn mặt tôi đó hả....xuống xe _ hấn ngơ ngác nhìn bác tài xế

- Cháu đi cùng cô bạn kia _ hấn chỉ nó làm bác tài xế nhìn theo

- Cô bé có tính trả tiền giúp cậu này không _ bác hỏi

- Phiền phức quá đi _ nó đứng dậy đưa tiền cho bác tài xế để hấn được lên

- Cảm ơn....không ngờ cô cũng....

- Im mồm....tôi mới cảm thấy hối hận cách đây 1 giây trước đáng lẽ tôi không nên giúp cậu lên xe mới đúng chứ _ nó gắt

- ... _ hấn không nói gì chỉ nhún vai rồi ngã lưng ra sau

Gió lùa vào cửa sổ làm mái tóc ngắn của hấn khê bông bành bay, hấn lại đổi màu tóc nữa rồi, nó nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say sưa một cách chăm chú. Khê đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc của hấn, rồi từ từ vẽ vào không trung phía trên khuôn mặt hấn từng chi tiết rõ ràng, rồi nó phì cười. Nó cảm thấy bình yên, thật sự không lo sợ hay suy nghĩ gì mỗi khi ở cạnh hấn, dù ở đâu cũng thế. Bỗng tay hấn đưa lên chụp cánh tay đang lơ lửng trên khuôn mặt mình của nó, cậu ta áp chặt tay nó lên miệng mình rồi nói mà không mở mắt ra nhìn nó.

- Tôi đã làm cậu giận nhiều vậy sao

- _ nó không nói gì hết

- Cậu có thể tha thứ cho tôi không _ hấn quay qua nhìn nó

- _ nó đơ người nhìn hấn

- Chỉ cần cậu tha thứ cho tôi lần này tôi hứa sẽ không làm cậu buồn nữa đâu _ bỗng hấn kéo tay nó lại rồi ôm nó vào lòng

- Nè...cậu làm cái gì vậy, người ta đang nhìn kia _ nó nhìn các vị khách xung quanh rồi đưa tay lên che mặt lại

- Đừng bao giờ khóc khi không có tôi bên cạnh...được chứ, cứ mỗi khi tôi chưa tới kịp cậu đã khóc rồi cái cảm giác đứng nhìn cậu khóc tôi thấy đau lắm....cứ như tôi không thể bảo vệ cậu vậy _ hấn thâm thì

- Cậu...

- Hãy tin tôi thêm lần nữa đi....tôi hứa sẽ bảo vệ cậu sẽ không để cậu phải khóc một mình như thế nữa đâu....đừng tỏ ra lạnh lùng với tôi...tôi đau lắm _ hấn siết chặt nó hơn

- Tình cảm quá.... _ vị khách 1

- Tha lỗi cho cậu trai đó đi _ vị khách 2

- Dễ thương quá đi à...tha thứ cho cậu ta đi bạn gái _ vị khách 3

- Tha lỗi đi...tha lỗi đi _ các vị khách hòa theo nhau mà hò hét

Nói thật lúc đầu họ nhìn thấy hai đứa nó ôm nhau ở nơi công cộng như thế cũng khó chịu lắm chứ, nhưng khi hắn nói những câu thật lòng thì họ lại ngửi lòng mà ủng hộ tình cảm cho hai đứa nó. Nó làm gì còn lựa chọn nào khác ngoài việc tha lỗi cho hắn chứ, chưa đến trạm nó phải xuống nhưng vì cứ bị mọi người chỉ chỗ bàn tán rồi cứ bị nhìn rồi cười cười làm nó khó chịu hết sức. Đến tới trạm kể nó liền xuống khỏi xe để không bị mọi người chúc phúc vớ vẩn nữa, hắn cũng theo chân nó bước xuống. Vừa xuống khỏi xe, hắn còn nở nụ cười cảm ơn các vị khách vô tình làm nhận vật phụ trong bộ phim tình cảm của hắn nữa chứ. Nó nhìn hắn nãy lửa, giơ chân lên đá cho hắn một cái vào ống chân làm hắn nhảy tung tung đau đớn rồi nó bỏ đi.

- Chờ tôi với _ hắn nhảy lò cò theo sau nó

- ... _ nó bước từng bước hậm hực

- Cô bị sao vậy....lại giận nữa hả _ hắn kéo nó đối diện với mình

- Không giận có mà tôi bị khủng hoảng...nghĩ sao cậu làm cái trò mèo gì trên xe vậy hả....may là không ai biết chúng ta nếu không ngày mai cả hai sẽ có mặt trên trang nhất của các mặt báo đấy _ nó hét vào mặt hắn

- Chúng ta... hi _ nó thì đang điên mà hắn thì cười

- Điên à...cười cái gì mà cười _ nó giơ tay lên định đánh hắn

- Cậu dễ thương thật _ hắn chụp tay nó lại cười

- Buông ra...lợi dụng vừa thôi _ nó giật tay lại

- Đi theo tôi _ hắn cầm tay nó đút vào túi áo khoác của mình

- Thả ra coi...đi đâu vậy _ nó í ới sau lưng hắn

- Đi chậm chút đi _ độ dài hai chân của nó với hắn có khoảng cách lớn lắm đó nha

Nó khổ sở chạy theo hắn trong khi hắn chỉ ung dung bước đi chậm rãi, hắn dừng trước một cửa hàng bán đồ len rồi mỉm cười. Hắn đẩy cửa bước vào rồi kéo nó vào theo, đi dọc các gian hàng trưng bày gần đó hắn lựa cho nó một cái khăn choàng cổ, một cái mũ len và một đôi bao tay len. Hắn rút bàn tay nhỏ bé của nó trong túi áo ra đeo vào tay nó đôi bao tay hắn mới lựa, rồi cẩn thận choàng cái khăn mới vào cổ nó cuối cùng là đội cái mũ len lên đầu nó.

- Ở nhà tôi có rồi _ nó nói lí nhí nhìn hắn

- Mỗi khi ra khỏi nhà phải mang cái của tôi mua....biết chưa _ hắn ấn cái mũ len lên đầu nó

- Ya...cậu mua cho tôi sao _ nó ngước lên nhìn hắn

- Không....sao tôi phải mua cho cậu chứ....chọn lại cho tôi một bộ giống vậy đi _ hắn quay lưng lại nhìn gian hàng trước mặt

- Đồ keo kiệt...con trai gì đâu mà ki bo....chẳng ga-lăng gì hết á....cái đó ế chồng căng ra cho coi _ nó hậm hực quay đi vừa đi vừa lẩm bẩm

- Cậu đang chờ tôi sao _ hắn cúi xuống nhìn nó

- Sao tôi phải chờ cậu chứ _ nó đẩy hắn qua một bên rồi bước đi

Sau khi nó chọn xong cho hắn một bộ như nó, hắn còn bắt nó đeo vào cho hắn như hắn làm cho nó, hỏi có điên không chứ.

- Chị ơi tính tiền cho em _ nó mở túi ra lấy cái ví móc tiền ra

- Khỏi thôi tiền dư _ hắn đưa cho chị chủ quán tiền rồi kéo nó đi

- Ê khoan...tôi chưa...
- Cát đi _ hần nhìn nó _ từ nay về sau đi với tôi đừng có móc tiền túi ra hiếu chưa hả...ngốc
- Nãy cậu nói tôi tự trả tiền mà _ nó dối
- Đồ con nít...nói vậy mà cũng tin _ hần cầm tay nó kéo nó đi

Nó hình như cũng cảm nhận được cái ấm áp giữa mùa đông lạnh giá là gì rồi, hần nắm tay nó đi trong gió, nhưng nó lại không thấy lạnh mà chỉ thấy ấm thôi. Cảm giác lúc này với hần là gì, thích sao...nụ cười trên môi nó vụt tắt trong gió. Vậy cảm giác của nó với anh Ân trước đây thì sao, nhắc tới Ân nó lại nhớ tới anh, mùa đông về rồi anh ấy đang ở đâu, anh đã không liên lạc với nó từ hôm đó tới giờ. Nếu nó gọi tình cảm giữa nó với Ân trước đây là thích à không phải yêu mới đúng vậy thì tình cảm của nó với hần lúc này là gì chứ ???

Cả đêm nó cứ trần trọc mãi chẳng ngủ được, cứ nghĩ tới khuôn mặt của hần, cái nắm tay của hần, những câu nói ân cần hay đùa cợt của hần. Trời đất ơi, cái quái gì trong đầu nó lúc này vậy nè, tràn ngập trong đầu nó toàn hình ảnh của hần không à.

Tin tin _ tin nhắn đến điện thoại

Nó chồm tới với lấy cái điện thoại ở đầu giường, mở điện thoại ra thì thấy tin nhắn của Vương, mặt nó xụ xuống, chẳng biết là đợi tin nhắn của ai nữa không biết.

- “ Ngủ chưa ? “ _ câu hỏi cụt ngủn
- Chưa...sao anh chưa ngủ _ nó nhắn trả lời
- “ Mai em biểu diễn đúng không...có cần anh qua đón không “
- Mai anh cũng thi hả
- “ Sáng mai “
- Em cũng sáng mai...nếu vậy qua đón em với
- “ Ok...chúc em ngủ ngon “
- Anh cũng vậy

Nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt của nó, nó chờ xem tin nhắn của anh có tới nữa không nhưng mãi chẳng thấy anh trả lời chắc anh đã ngủ rồi. Nó ném điện thoại qua một bên rồi chồm mền kín mít, được một lúc thì nó lại đập tung cái mền ra. Điên thật mà đã khuya rồi sao vẫn chưa ngủ được vậy nè, mọi hôm giờ này nó thức học bài nhưng hôm nay có học bài đâu, thức làm gì thế không biết.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 38

40. Chương 38

♪♪♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Vội chụp lấy điện thoại và nghe máy, nó hớn hở khi người gọi cho nó là hân, chẳng biết lý do tại sao lại hớn hở thế nữa.

- Alo

- “ Đang đợi tôi sao “

- Sao... _ nó bật dậy khi bắt trúng tim đen _ ai nói, sao tôi phải đợi cậu

- “ Nghe giọng cậu là biết...cậu có nhớ tôi không “

- ... _ cái tên điên này hỏi gì vậy sao mà nó trả lời được

- “ Cậu không nhớ tôi sao “

- Không...sao tôi phải nhớ cậu

- “ Ra thế...cậu nhớ tôi nên mới không ngủ được...vậy thì mỗi tối tôi sẽ gọi điện chúc cậu ngủ ngon....chịu không “ _ hân cười

- Ai thêm chứ _ nó lại nằm xuống _ cậu cứ lảm nhảm đi, tôi chưa hết giận cậu đâu

- “ Mai cậu thi đúng không...tôi tới đón cậu nha, tối sẽ đưa cậu đến đó “

- Mai sao...thật ra thì...

- “ Không muốn tôi đón sao “

- Không phải...anh Vương đã nói là sẽ đến rồi

- “ Không phải tức là muốn...hì, tối sẽ đến đón cậu “

- Trời ơi...đã nói là không cần rồi mà

- “ Ngủ ngon...”

- Khoan...hát...hát cho tôi nghe đi

- “ Sao...hát sao “

- Ừm....hát đi _ nó nhắm mắt lại

Chúc em ngủ ngon nhé, lời cuối anh gửi trong đêm nay

Hãy để cho anh làm nốt những yêu thương

Thói quen anh phải làm hằng ngày

Vì qua đêm nay tất cả mọi thứ sẽ thành hiện thực

Cứ để ký ức bay đi, anh sẽ đóng vai là 1 người tình tốt

Chạy thật nhanh để em không phải chờ đợi anh thật lâu

Và chạy thật nhanh thoát khỏi bóng tối này

Để đến bên em vào sáng hôm sau

Vì anh đã hiểu rõ, mọi chuyện dường như đã sáng tỏ

Anh đã yêu em từ lúc nào vậy hả em

Ngay cả trong những giấc mơ, tâm hồn anh như đang vui mừng

Linh cảm đã nói lên sự thật mà em cố gắng phải che giấu

Chỉ anh hiểu em rồi sau đó em có đồng ý chấp nhận hiểu anh không
 Sự thật ở ngay trước mắt khiến em trong anh hiện tại
 Đã có một vị trí rất rất quan trọng
 Con người anh là vậy
 Tình yêu lúc trầm lúc bổng cũng giống cuộc đời người nghệ sĩ
 Và kết thúc bài nhạc có thể một ngày nào đó
 Anh sẽ nằm cạnh em trên chiếc giường đó ôm em mỗi đêm
 Rồi sáng hôm sau thức dậy người hai ta nhìn thấy đầu tiên lại là nhau
 Rồi mỉm cười và nói với nhau
 “ Chào buổi sáng...tình yêu “
 Say em nhé, qua đêm nay tất cả chỉ còn lại hạnh phúc
 Nỗi buồn sẽ được chôn vùi trong giấc mơ em phải quên nhé
 Good night xin ru em trong đêm dài
 Để bình minh đến nắng sẽ xoa dịu đi
 Nỗi đau xoa dịu em này, anh sẽ đứng ở nơi này chờ em đến
 Lời chúc cuối anh sẽ nói ước nguyện sau cùng, chỉ riêng em...
 My love... good night!

- “ Nè....ngủ rồi hả “
- _ nó ngủ mất toi rồi
- “ Ngủ ngoan nhé...tình yêu của tôi “

Nói rồi hắn cũng cúp máy, thầm cầu mong nó sẽ chìm sâu vào trong một giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy nhìn thấy màn điện thoại còn nằm kề bên tai, cầm điện thoại lên nó nhớ tới chuyện tối qua, hắn gọi và hát cho nó nghe, mỗi tội nó ngủ lúc nào không biết. Mỉm cười chào buổi sáng tốt lành, chúc may mắn cho bản thân nó leo xuống giường làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ xuống nhà. Định bụng sẽ nói ẹ nó biết hôm nay nó bắt đầu thi vòng loại nhưng nghĩ rằng nói để được gì, mẹ cũng đâu có quan tâm đâu. Nó bước thẳng ra ngoài, đóng cửa lại để đợi Vương tới đón.

- Cậu dậy sớm hơn tôi tưởng đấy _ hắn nói làm nó giật mình _ tôi muốn đóng băng luôn rồi đây
- Cậu...tôi đã nói là anh Vương đón tôi rồi mà _ nó nhìn hắn
- Thì tôi tới đón cậu _ hắn ung dung phán một câu nói muốn đập đầu vào tường luôn
- ... _ nó tức xì khói chẳng thèm nói thêm gì với hắn hết á, đợi đến khi Vương tới thì thôi
- Lên đi, tôi chở cậu tới nhạc viện _ hắn nói
- Không...đã bảo là có anh Vương rồi mà
- Anh Vương anh Vương...có ăn được không mà cứ anh Vương, người ta mất công tới đón thì lên đi còn đợi với chờ ai nữa
- Ăn được đó...cậu mới là cái tên vô duyên, mới sáng sớm gặp cậu thế nào tôi cũng xui xẻo cho coi
- Mới sáng hai đứa la ó om xòm vậy _ Vương bước đến chậm chậm nói
- Vĩ tới đây làm gì...hôm nay chú mày thi hả _ Vương nhìn hắn
- Không...em không thi, em tới đón Lê Băng

- Ra thế... __ anh cười nhạt __ vậy sao hôm qua không nói anh khỏi đến
- Em đã nói là có anh tới rồi nhưng cậu ta cứ đến....còn ồn ào nữa...
- Tôi đã nói là tôi tới rồi còn gì
- Được rồi...giờ có đi không, hay đứng đây cãi nhau
- Xui xẻo mà __ nó quay gót tiến đến chiếc BMW của Vương
- Cậu đi đâu vậy __ hẳn gọi với theo

Nó chẳng thèm trả lời mà lên xe Vương một mạch, thật ra thì trong lòng đang vui lắm đó, nhìn cái vẻ mặt của hắn là biết hắn đợi lâu rồi. Cũng xót lắm đó, người mình quan tâm đặc biệt đứng dưới trời mùa đông lâu như thế hỏi sao không xót. Chiếc xe đi rồi nó mới quay lại đằng sau nhìn xem hắn còn đứng đó không hay đi theo mình.

- Cúc cu con chim ri __ Linh San hù nó từ đằng sau khi nó với Vương mới tới
- Gì mà con chim ri....bạn có bị gì không đó Linh San __ Tâm vừa ăn vừa nói
- Hi....chào mọi người __ Vương cười
- Anh cũng thi khung giờ sáng nay hả __ Khánh hỏi
- Ờ....hình như trước Bảng 2 tiết mục
- À...thế nào rồi, chuẩn bị sẵn sàng chưa __ San nhìn nó
- Có gì đâu mà sẵn sàng...chưa có gì hết __ nó nói
- Tính sẽ kéo bài gì __ Khánh hỏi
- Chưa tính...tí nữa muốn kéo bài nào thì kéo __ nó thản nhiên trả lời
- Bài thi lần này chủ yếu là về kỹ năng, hình như mọi người chưa chăm cảm xúc đâu...cứ chọn bài nào có kỹ năng khó khó một chút là ok rồi __ Vương nói
- Đúng á...mấy bài cổ điển là ok nhất __ San hòa theo
- Để xem đã __ nó nhìn ra sau để xem hắn tới chưa....nó sắp thi rồi mà
- Vào thôi...sắp tới anh Vương rồi đó __ Khánh nói
- Xém quên...anh đi trước đây __ Vương ôm nó một cái rồi cười __ chúc may mắn
- Cảm ơn anh __ nó cười vẫy tay chào anh
- Vào luôn chứ...chọn ghế ngồi nữa __ San nhìn theo dáng Vương đi trước
- Ừm...đi thôi __ nó vẫn chưa thấy hắn tới, nhưng vẫn theo đám bạn vào trong hội trường trước.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 39

41. Chương 39

♪♪♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Vội chụp lấy điện thoại và nghe máy, nó hớn hở khi người gọi cho nó là hấn, chẳng biết lý do tại sao lại hớn hở thế nữa.

- Alo

- “ Đang đợi tôi sao “

- Sao... _ nó bật dậy khi bắt trúng tim đen _ ai nói, sao tôi phải đợi cậu

- “ Nghe giọng cậu là biết...cậu có nhớ tôi không “

- ... _ cái tên điên này hỏi gì vậy sao mà nó trả lời được

- “ Cậu không nhớ tôi sao “

- Không...sao tôi phải nhớ cậu

- “ Ra thế...cậu nhớ tôi nên mới không ngủ được...vậy thì mỗi tối tôi sẽ gọi điện chúc cậu ngủ ngon....chịu không “ _ hấn cười

- Ai thêm chứ _ nó lại nằm xuống _ cậu cứ lảm nhảm đi, tôi chưa hết giận cậu đâu

- “ Mai cậu thi đúng không...tôi tới đón cậu nha, tối sẽ đưa cậu đến đó “

- Mai sao...thật ra thì...

- “ Không muốn tôi đón sao “

- Không phải...anh Vương đã nói là sẽ đến rồi

- “ Không phải tức là muốn...hì, tối sẽ đến đón cậu “

- Trời ơi...đã nói là không cần rồi mà

- “ Ngủ ngon...”

- Khoan...hát...hát cho tôi nghe đi

- “ Sao...hát sao “

- Ừm....hát đi _ nó nhắm mắt lại

Chúc em ngủ ngon nhé, lời cuối anh gửi trong đêm nay

Hãy để cho anh làm nốt những yêu thương

Thói quen anh phải làm hằng ngày

Vì qua đêm nay tất cả mọi thứ sẽ thành hiện thực

Cứ để ký ức bay đi, anh sẽ đóng vai là 1 người tình tốt

Chạy thật nhanh để em không phải chờ đợi anh thật lâu

Và chạy thật nhanh thoát khỏi bóng tối này

Để đến bên em vào sáng hôm sau

Vì anh đã hiểu rõ, mọi chuyện dường như đã sáng tỏ

Anh đã yêu em từ lúc nào vậy hả em
 Ngay cả trong những giấc mơ, tâm hồn anh như đang vui mừng
 Linh cảm đã nói lên sự thật mà em cố gắng phải che giấu
 Chỉ anh hiểu em rồi sau đó em có đồng ý chấp nhận hiểu anh không
 Sự thật ở ngay trước mắt khiến em trong anh hiện tại
 Đã có một vị trí rất rất quan trọng
 Con người anh là vậy
 Tình yêu lúc trầm lúc bổng cũng giống cuộc đời người nghệ sĩ
 Và kết thúc bài nhạc có thể một ngày nào đó
 Anh sẽ nằm cạnh em trên chiếc giường đó ôm em mỗi đêm
 Rồi sáng hôm sau thức dậy người hai ta nhìn thấy đầu tiên lại là nhau
 Rồi mỉm cười và nói với nhau
 “ Chào buổi sáng...tình yêu “
 Say em nhé, qua đêm nay tất cả chỉ còn lại hạnh phúc
 Nỗi buồn sẽ được chôn vùi trong giấc mơ em phải quên nhé
 Good night xin ru em trong đêm dài
 Để bình minh đến nắng sẽ xoa dịu đi
 Nỗi đau xoa dịu em này, anh sẽ đứng ở nơi này chờ em đến
 Lời chúc cuối anh sẽ nói ước nguyện sau cùng, chỉ riêng em...
 My love... good night!

- “ Nè....ngủ rồi hả “
- _ nó ngủ mất toi rồi
- “ Ngủ ngoan nhé...tình yêu của tôi “

Nói rồi hấn cũng cúp máy, thầm cầu mong nó sẽ chìm sâu vào trong một giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy nhìn thấy màn điện thoại còn nằm kề bên tai, cầm điện thoại lên nó nhớ tới chuyện tối qua, hấn gọi và hát cho nó nghe, mỗi tội nó ngủ lúc nào không biết. Mỉm cười chào buổi sáng tốt lành, chúc may mắn cho bản thân nó leo xuống giường làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ xuống nhà. Định bụng sẽ nói ẹ nó biết hôm nay nó bắt đầu thi vòng loại nhưng nghĩ rằng nói để được gì, mẹ cũng đâu có quan tâm đâu. Nó bước thẳng ra ngoài, đóng cửa lại để đợi Vương tới đón.

- Cậu dậy sớm hơn tôi tưởng đấy _ hấn nói làm nó giật mình _ tôi muốn đóng băng luôn rồi đây
- Cậu...tôi đã nói là anh Vương đón tôi rồi mà _ nó nhìn hấn
- Thì tôi tới đón cậu _ hấn ung dung phán một câu nói muốn đập đầu vào tường luôn
- ... _ nó tức xì khói chẳng thèm nói thêm gì với hấn hết á, đợi đến khi Vương tới thì thôi
- Lên đi, tôi chở cậu tới nhạc viện _ hấn nói
- Không...đã bảo là có anh Vương rồi mà
- Anh Vương anh Vương...có ăn được không mà cứ anh Vương, người ta mất công tới đón thì lên đi còn đợi với chờ ai nữa
- Ăn được đó...cậu mới là cái tên vô duyên, mới sáng sớm gặp cậu thế nào tôi cũng xui xẻo cho coi

- Mới sáng hai đứa la ó om xòm vậy _ Vương bước đến chậm chậm nói
- Vĩ tới đây làm gì....hôm nay chú mày thi hả _ Vương nhìn hần
- Không...em không thi, em tới đón Lệ Băng
- Ra thế... _ anh cười nhạt _ vậy sao hôm qua không nói anh khỏi đến
- Em đã nói là có anh tới rồi nhưng cậu ta cứ đến....còn ồn ào nữa...
- Tôi đã nói là tôi tới rồi còn gì
- Được rồi...giờ có đi không, hay đứng đây cãi nhau
- Xui xẻo mà _ nó quay gót tiến đến chiếc BMW của Vương
- Cậu đi đâu vậy _ hần gọi với theo

Nó chẳng thèm trả lời mà lên xe Vương một mạch, thật ra thì trong lòng đang vui lắm đó, nhìn cái vẻ mặt của hần là biết hần đợi lâu rồi. Cũng xót lắm đó, người mình quan tâm đặc biệt đứng dưới trời mùa đông lâu như thế hỏi sao không xót. Chiếc xe đi rồi nó mới quay lại đằng sau nhìn xem hần còn đứng đó không hay đi theo mình, nhưng vì chiếc xe của nhanh khiến nó không thể thấy bóng dáng của hần khi khuất khỏi các bóng cây rẽ ra đường lớn được.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 40

42. Chương 40

- Cúc cu con chim ri _ Linh San hù nó từ đằng sau khi nó với Vương mới tới
- Gì mà con chim ri....bạn có bị gì không đó Linh San _ Tâm vừa ăn vừa nói
- Hi....chào mọi người _ Vương cười
- Anh cũng thi khung giờ sáng nay hả _ Khánh hỏi
- Ờ....hình như trước Bằng 2 tiết mục
- À...thế nào rồi, chuẩn bị sẵn sàng chưa _ San nhìn nó
- Có gì đâu mà sẵn sàng...chưa có gì hết _ nó nói
- Tính sẽ kéo bài gì _ Khánh hỏi
- Chưa tính...tí nữa muốn kéo bài nào thì kéo _ nó thản nhiên trả lời
- Bài thi lần này chủ yếu là về kỹ năng, hình như mọi người chưa chăm cảm xúc đâu...cứ chọn bài nào có kỹ năng khó khó một chút là ok rồi _ Vương nói
- Đúng á...mấy bài cổ điển là ok nhất _ San hòa theo
- Để xem đã _ nó nhìn ra sau để xem hần tới chưa....nó sắp thi rồi mà
- Vào thôi...sắp tới anh Vương rồi đó _ Khánh nói
- Xém quên...anh đi trước đây _ Vương ôm nó một cái rồi cười _ chúc may mắn
- Cảm ơn anh _ nó cười vẫy tay chào anh
- Vào luôn chứ...chọn ghế ngồi nữa _ San nhìn theo dáng Vương đi trước
- Ừm...đi thôi _ nó vẫn chưa thấy hần tới, nhưng vẫn theo đám bạn vào trong hội trường trước.

Khi nó với đám bạn vừa ổn định chỗ ngồi thì tên của Vương vang lên, mọi người hò reo dữ dội, một hotboy chính hiệu và là mục tiêu của không biết bao nhiêu cô gái ở nhạc viện này. Những tiếng piano thánh thót vang lên, lập tức những tiếng ồn ào bàn tán khác tắt ngấm, thật sự nó rất có sức thuyết phục người nghe mà. Bắt đầu là thế, nhưng khi kết thúc y như một trăn nỏ lớn vang khắp hội trường này, những giai điệu của bài A time for us thấm vào lòng mỗi người ngồi ở đây. Nó mỉm cười chúc mừng anh đã đạt, khi ban giám khảo công bố anh đã vượt qua vòng này, hội trường còn hò hét dữ dội hơn nữa.

Nó nhìn quanh hội trường, đưa con mắt di chuyển thật nhanh để tìm hấn, không biết tại sao nhưng nó muốn hấn xem bài biểu diễn của nó. Vẫn không tìm thấy, rốt cuộc cái tên đó đi đâu rồi, chẳng lẽ không đi với hấn nên hấn giận rồi không tới xem nó biểu diễn nữa sao. Cái đồ con nít, có thể mà cũng giận, đã vậy á hử đây giận luôn cho xem, đừng có hòng xin lỗi xin vả gì nữa nhá.

- Số báo danh HD1567...Chu Lệ Băng __ giáo sư Ly gọi tên nó
- Tới bạn rồi kia....chúc may mắn nha __ San vỗ vai nó
- May mắn nha....tí khao ăn __ Khánh cười
- Chúc may mắn nha bạn nết __ Tâm vừa ăn vừa nói
- Cảm ơn __ nó cầm hộp đàn lên rồi bước xuống dưới

Không gian trong hội trường bỗng tĩnh lặng cảm giác như mọi thứ được mở rộng ra vậy, nó từ tốn đặt hộp đàn xuống rồi lấy cây violin trắng ra. Hôm nay nó mặc một chiếc áo cape màu trắng dài, bên trong mặc một chiếc đầm tùng màu hồng phấn, cộng với đôi giày búp bê màu hồng nữa nhìn nó xinh như một nàng công chúa vậy. Nó đặt đàn lên vai rồi nhìn mọi người lần nữa, cốt là để tìm xem hấn đang ngồi đâu trong đám đông đó. Vẫn không thấy, nó nhắm mắt lại rồi từ từ đưa vĩ lên kéo từng nốt nhạc đầu tiên. Giai điệu của bài Canon in D vang lên thanh thót, còn vang và bay xa hơn cả tiếng đàn của Vương, khiến mọi người chăm chú lắng nghe không lơ là một phút nào cả. Nó như hoà mình vào trong bản nhạc đó, từng kỹ năng khảy, móc dây đàn và giật dây, đưa vĩ nó đều thực hiện một cách thành thạo không mắc một lỗi nào cả. Những kỹ năng đó không phải ai cũng làm được, mà nếu làm được không phải dễ dàng vì khi thực hiện các thao tác đó rất khó để giữ nhịp chuẩn cũng như kịp thực hiện việc kéo vĩ tiếp theo sau kỹ năng đó. Mọi người như nín thở khi nó thực hiện các kỹ năng đó, cứ như nó đánh cược một ván bài lớn vậy, thực hiện tốt đồng nghĩa với việc nó đạt, nhưng nếu nó chỉ cần trật một nhịp thôi thì mọi thứ đi đời. Mãi cho tới khi cây vĩ giờ cao rồi hạ xuống báo hiệu cho việc bài biểu diễn của nó kết thúc, nó cúi đầu hồi lâu đợi cho tiếng vỗ tay vang lên nó mới đứng thẳng nhìn mọi người thì mọi người mới thở đều được. Ai cũng như nín thở khi nghe nó đàn, thật quá mức tưởng tượng mà. Nhìn ra ngoài cửa nó vẫn không thấy hấn, hấn làm nó thất vọng thiệt đó, hấn đã không tới xem nó biểu diễn sao.

- Đạt....chúc mừng em __ một vị giáo sư khác nói

Hoà cùng tiếng nói của giáo sư là tiếng vỗ tay và tiếng sột soạt khi mọi người đứng lên chúc mừng nó, nó nhìn thấy một nụ cười mỉm hiện hữu trên môi ba nó. Vậy là nó làm ba hài lòng rồi ư, không có hấn cũng không sao có ba hài lòng là được rồi. Nó ngồi xuống thu dọn đàn và vĩ vào hộp đàn rồi cầm hộp đàn đứng dậy đi thẳng ra ngoài luôn chờ đám bạn “khủng” của mình ra thì cả đám sẽ đi ăn chúc mừng. Mới đi tới khán đài nó buộc phải dừng lại khi chạm trán với Thiên Anh, những điều cô ta nói làm nó chột rùng mình.

- Cô lý lợm hơn tôi nghĩ...tốt thôi, cứ cười, cứ làm những gì mình muốn đi....vì cô sẽ chẳng còn có cơ hội để đứng ở đó mà cười nữa đâu
- Cô.... __ nó nhìn Thiên Anh
- Đáng lẽ cô phải hiểu những gì tôi làm cho cô là gì chứ...cô ngu dốt hơn tôi nghĩ....một kẻ thông minh như cô mà lại ngây thơ quá mức thì cũng vớ
- Cô nói vậy là ý gì ?
- Tôi sẽ giúp cô đến với cái đại nhạc hội vớ vẩn này nhanh hơn để cô không có cơ hội đứng trên sân khấu nữa....với tôi....việc cô sống chết ra sao mới quan trọng...còn cái cuộc thi này chẳng là gì hết....__ Thiên Anh cúi sát vào người nó __ chính cô là kẻ khơi mào chuyện này....thế thì chuẩn bị tinh thần đi....cô nên biết cái gì của mình và cái gì không phải của mình mà tránh ra một bên đi

- Bắg... _ San gọi tên nó khi nhìn thấy Thiên Anh thì thẳm gì đó với nó
- Chứ mừng cô đã đạt vòng này....mong cô may mắn trong vòng sau _ Thiên Anh nhìn San cười rồi quay lại mỉm cười giả tạo với nó
- Số báo danh HD1578....Trần Thiên Anh _ tên Thiên Anh vang lên
- Tới tôi rồi...cô không chúc tôi may mắn sao _ Thiên Anh nhìn nó cười
- _ nó nhìn cô ta chừg chừg chẳng thể nói nên lời
- Hiểu rồi...dù sao cũng là đối thủ của nhau mà _ nói rồi Thiên Anh bước đi với khuôn mặt sắc lạnh biến đổi nhanh chóng
- Con quỷ đó nói gì với bạn vậy _ San chạy lại chỗ nó _ có phải nói về chuyện của Khôi Vĩ
- Nói những lời khó hiểu _ nó vẫn cứ nhìn theo dáng cô ta
- Chuyện gì vậy _ Khánh hỏi
- ... _ nó không trả lời cũng không có biểu cảm gì hết
- Nhìn cô ta chẳng có vẻ gì gọi là tốt đẹp cả....chắc có âm mưu gì đó mới làm bạn ấy hoảng sợ như vậy _ Tâm nhìn theo dáng Thiên Anh nói
- Tổ linh cảm sắp có chuyện gì đó chẳng lành _ San nắm tay nó nhìn Thiên Anh
- Chẳng ai biết đó là chuyện gì cả...chỉ còn cách chờ đợi thôi _ Khánh nói

Nó thần thờ cứ nhìn cô ta chẳm chẳm, từng lời từng chữ cô ta nói ra khỏi miệng vẫn còn văng vẳng trong đầu nó, chuyện gì...cô ta đang nói tới chuyện gì. “Tôi sẽ giúp cô đến với cái đại nhạc hội vớ vẩn này nhanh hơn để cô không có cơ hội đứng trên sân khấu nữa....với tôi...việc cô sống chết ra sao mới quan trọng...còn cái cuộc thi này chẳng là gì hết...”, sống với chết, mâu thuẫn giữa nó với Thiên Anh nay vỡ lớn ra đến thế sao. Phải dùng đến hai chữ “ sống “ và “ chết “ để giải quyết thế sao, cô ta đang mưu tính chuyện gì trong đầu để hãm hại nó nữa đây. Qua sự việc lần trước nó cũng hiểu rõ một phần nào đó con người của Thiên Anh, chẳng lẽ lại là hẩn, tất cả chỉ vì hẩn nên mới xảy ra nhiều chuyện thế sao.

Nó theo đám bạn ra ngoài, dù sao tụi nó cũng đã có kế hoạch sau khi nó thi xong rồi, có chuyện gì vừa mới xảy ra nó cũng phải gác qua một bên để đi cùng đám bạn, với nó những cái đùa ồn ào này đã là một phần của cuộc sống rồi. Vì vậy nó trân trọng từng giây từng phút khi ở bên cạnh lúc bạn này. Khánh đẩy cửa phòng hội trường cho nó với San ra ngoài, chuẩn bị bước ra khỏi hội trường nó nhanh chóng nở một nụ cười trên môi để đánh lừa mọi người bên ngoài, nó không muốn mọi người nhìn nó như một kẻ yếu đuối hay sợ hãi chuyện gì đó. Nhưng nụ cười mới được nó nặn ra trên môi ngay lập tức tắt ngúm khi nó vừa bước ra khỏi cánh cửa đó, hẩn đang đứng dựa lưng vào tường nhìn nó. Thì ra hẩn cũng đã nghe nó kéo đàn sao, hẩn đã tới xem nó biểu diễn sao, vậy sao hẩn không vào bên trong làm nó hụt hẫng như thế chứ.

- Chúc mừng cậu...đạt rồi đúng không _ hẩn cười
- Chuyện...Lệ Bắg của chúng ta làm sao mà rớt được chứ _ Tâm nói
- _ San tiện tay véo Tâm một cái đau điếng
- Ya...gì vậy má.... _ Tâm quay qua nhìn San, nhưng nhanh chóng hiểu ra ý San muốn nói qua ánh mắt
- À...đi thôi, tôi đặt chỗ rồi đó _ Tâm kéo nó đi trước
- Ờ hơ...quên mất, chắc mọi người đang đợi _ Khánh nói

Tâm ôm vai nó bước đi, lướt qua hẩn như người xa lạ, không nụ cười, không ánh mắt, không lời nói nó lạnh nhạt đến không tưởng. Nó không thèm nhìn hẩn lấy một cái khi bước đi, như mọi lần nó sẽ ngoái lại nhìn xem hẩn có biểu hiện gì, nhưng lần này lại khác. Nó hiểu, chắc là đã hiểu được những lời Thiên Anh nói với nó lúc nãy rồi, thì ra hẩn không phải là của nó, việc tranh giành lại trở nên mệt mỏi như thế này từ lúc nào thế không biết. Từ nhỏ nó đến giờ nó tham gia biết bao nhiêu cuộc thi, tranh giành biết bao nhiêu cái cúp

cái huy chương ngay cả cái danh hiệu đệ nhất thần đồng nữa, sao nó chưa thấy mệt mỗi vậy tại sao bây giờ lại mệt mỗi. Suy đi nghĩ lại cho cùng thì từ khi hắn đến và chạm vào cuộc đời nó thì mọi thứ bắt đầu sai lệch, sai lệch hoàn toàn, ngay cả từ điển trong đầu nó trước giờ chưa có hai chữ “ mệt mỗi “ vậy mà giờ đây nó luôn thấy hai chữ đó xuất hiện liên tục. Nhếch mép đôi môi cong lên thành nụ cười đều giả, nó cười khi nó bước ngang qua hắn, nụ cười nhanh chóng thu hút được ánh nhìn của hắn. Tại sao nó lại cười như vậy, nó bị làm sao thế, đã có chuyện gì xảy ra bên trong mà khiến nó có thái độ như vậy, hắn nhìn theo dáng nó bỏ đi mà tự hỏi.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 41

43. Chương 41

Nó ngồi trong một quán ăn quen thuộc của 4 đứa nó, ai cũng lo lắng nhìn nó bên cạnh đó cũng không kém tò mò về chuyện Thiên Anh nói với nó. Muốn chấm dứt cái không khí u ám này, San tính hỏi nó về chuyện của Thiên Anh thì bị Khánh cản lại.

- Băng... _ San nói
- Ăn xong mình đi đâu chơi....
- Làm sao bạn biết chuyện Thiên Anh nói là về Khôi Vĩ _ nó quay qua nhìn San
- Gì vậy chứ _ Tâm nhìn cả ba đứa nó
- Trả lời tớ đi
- À...có chuyện gì đâu chứ _ San chối
- Đừng giấu tớ _ nó nhìn xuống đĩa thức ăn của mình
- Minh.... _ San không muốn nói cho nó biết chuyện này xúu nào hết
- ...
- ...
- ... _ không ai nói gì khiến không khí trùng xuống
- Thật ra thì nhiều lần mình nghe con nhỏ đó với chị Duyên lớp bale khoa múa nói chuyện với nhau về cậu với Khôi Vĩ nên mình đoán thế _ lúc này San mới nhắm mắt nói một hơi
- Nói gì _ nó hỏi tiếp
- Thì nói bạn cướp cậu ta từ con nhỏ đó, rồi họ còn lên kế hoạch gì đó để tách bạn khỏi cậu ta
- Tình cảm mà đòi điều khiển là sao _ Tâm vừa ăn vừa nói
- Tớ vẫn không hiểu...tại sao Thiên Anh phải làm vậy...cô ta không thấy mệt mỗi khi phải yêu đơn phương sao _ Khánh nói
- Tớ chịu...nhưng cô ta với chị Duyên chẳng có gì tốt đẹp cả _ San nói
- Mọi người...cảm ơn vì đã làm bạn tớ _ nó thở dài
- Gì vậy má...nói nhảm gì vậy _ Tâm nhìn nó
- ... _ nó cố gượng cười

Buổi ăn mừng hôm nay lại trở nên buồn bã chỉ vì nó, chẳng có tâm trạng gì ăn uống lúc này cả. Nó cố nghĩ xem hắn với nó rốt cuộc là sao đây, có phải tình yêu không, hay chỉ đơn giản là rung động thoáng qua thôi. Nó không muốn chuyện của quá khứ một lần nữa lại tái hiện ngay giữa cái thực tại này, không ai khác lại

là nó tạo điều kiện cho quá khứ đó sống lại. Cũng giống như Ân, hấn với nó lại chuẩn bị kết thúc một cuộc tình khi nó chưa kịp bắt đầu. Nhưng là kết thúc khi chưa bắt đầu còn đỡ đau hơn là bắt đầu rồi nó sẽ khó dứt ra hơn, vì lúc đó chắc sẽ đau lắm. Đầu phải vì hấn muốn kết thúc hay nó muốn tránh né, nó vẫn mỉm cười khi biết người muốn cuộc tình này sụp đổ là người khác không phải một trong hai người bọn nó. Chỉ cần biết hấn có tình cảm với nó là được rồi, nó sẽ làm rõ chuyện này theo cách riêng của nó.

Sau khi ăn xong, tụi nó kéo nhau đi lang thang trên các vỉa hè, vào các quán ăn vặt trong trung tâm thành phố, rủ nhau chụp hình tự sướng. Khi trời chập tối Khánh có đưa ra ý kiến rủ mọi người tới quán bar OWL nhưng nó lại từ chối, không ai hỏi lý do vì nghĩ nó buồn chuyện của hấn, nhưng đầu ai biết thật ra nó không muốn tới đó nữa đâu. Bọn nó chia tay nhau rồi hai ngã đường hai lối đi bọn nó chia nhau ra mà đi, đám kia tới bar như kế hoạch ban đầu, còn nó lủi thủi bước về nhà một mình.

- Cậu đã tắt điện thoại....cậu cố tình tránh tôi sao _ hấn nói
- ... _ nó giật mình khi thấy hấn đang dựa lưng vào cột tường nhà nó đợi nó
- Đã có chuyện gì xảy ra ở buổi thi vòng loại sáng nay _ hấn nhìn nó
- _ nó vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để trả lời hấn về chuyện đó
- ...cậu....định....chơi trò đoán chữ với tôi sao _ hấn đứng thẳng người nhìn hấn
- Cậu về đi _ nó nhắm mắt bỏ hấn mà bước đi
- Nói chuyện rõ ràng đi _ hấn đứng trước mặt nó
- Tôi không có gì để nói lúc này hết _ nó né tránh không nhìn vào mắt hấn
- Sáng nay....chuyện sáng nay bên trong phòng hội trường là chuyện cậu cần nói với tôi lúc này _ hấn giữ khuôn mặt nó để nó nhìn hấn
- Không có gì hết _ nó nhắm tịt mắt lại
- Cậu....xem tôi....là gì...của cậu _ hấn buông nó ra
- _ nhờ câu nói của hấn mà nó mở mắt to nhìn hấn
- Sao còn chưa vào nhà _ tiếng cửa ba nó làm nó và hấn giật mình quay lại
- Ba.... _ miệng nó mấp máy tiếng “ ba “
- Cháu chào bác _ hấn cúi đầu chào ba nó
- Cậu là ai...sao lại đứng trước nhà tôi _ ba nó nhìn hấn dò xét
- Chỉ là bạn ...thôi _ cả hai không hẹn trước mà cùng nhau nói một lúc
- Bạn...đã là bạn sao không mời vào nhà mà lại đứng ở ngoài nói chuyện _ ba nó chuyển dần ánh mắt sang phía nó
- Cậu ta chỉ hỏi con vài điều thôi....vì điện thoại con bị hết pin nên không thể liên lạc được ...nhưng xong rồi nên con mới không mời cậu ấy vào nhà _ nó vội nói
- Vậy à....nếu xong rồi thì cậu nên về đi, đứng một mình với con gái người khác ngoài đường sẽ là cơ hội tốt cho cánh nhà báo săn tin đâu _ ba nó nói rồi bước đi
- Dạ....cháu chào bác, cháu về.... _ hấn cúi đầu chào ba nó lần nữa
- ... _ nó nhìn hấn như tiếc nuối điều gì đó
- Sao còn chưa chịu vào nhà _ ba nó quay lại nhìn nó
- Dạ....à, con vào ngay đây _ nó vội chạy theo chân ba nó vào nhà

Hấn vẫn đứng đó dõi theo dáng nó, cái hình bóng nhỏ con đó đã ăn sâu vào tâm trí hấn rồi, làm sao hấn có thể cho qua như không biết gì được kia chứ. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà khiến nó mà làm nó thay đổi thái độ nhanh như vậy, chuyện đó liên quan đến mình sao.

Hắn mệt mỗi nằm dài ra giường mà không thèm thay đồ, cứ nhìn vào ánh đèn của điện thoại, hắn chờ...chờ điều gì đó mà hắn cũng không biết nữa. Hắn mong nó sẽ nhắn tin ỉnh nhưng đã chẳng có gì cả, cảm thấy khó chịu khi nó cứ có cái thái độ bất cần đó với mình hắn ngồi dậy bấm gọi cho nó nhằm hỏi rõ mọi chuyện.

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Nhìn thấy tên hắn hiện trên màn hình điện thoại, nó liền tắt đi, lúc này nó chẳng muốn nói gì với hắn cả, chỉ càng làm mọi chuyện rối lên thêm thôi. Bị nó tắt máy không nghe như thế càng làm hắn nổi điên lên thêm, tiếp tục bấm máy gọi cho nó lần nữa. Hắn đâu biết nó đang làm gì lúc đó đâu, có biết nó đang ngồi cùng bàn với ba mẹ nó không hả, muốn chọc điên nó thì nói chứ.

- Tại sao không nghe máy mà tắt _ nó tính tắt máy thì ba nó nhìn nó mà nói

- vậy xin phép lên phòng con nghe máy _ nó nói

- Là ai...sao phải lên phòng nghe máy _ mẹ nó hỏi

- Chỉ là bạn thôi, không được sao _ nó nhìn mẹ nó

- Con đã có bạn trai rồi sao _ ba nó nghiêm túc nhìn nó

- Ba mẹ bắt đầu quản cả việc tình cảm của con nữa sao _ nó cười nửa miệng

- _ mẹ nó giật mình nhìn nụ cười của nó

- Con nên nhớ cái cúp đại nhạc hội phải là của con...vì vậy đừng có yêu đương linh tinh, lúc đó thì đừng có trách ta

- Nếu ba cần nó đến thế thì con sẽ lấy về cho ba....cuối cùng con chỉ là công cụ của ba...con biết điều đó chứ _ nó đứng dậy bỏ lên phòng

- Con bé nói vậy là ý gì _ mẹ nó hỏi ba nó

Nhưng ba nó không trả lời câu hỏi của mẹ nó, ông đang cảm thấy nó không còn là Lê Băng bé nhỏ ngày nào chỉ biết vâng lời ông nữa, nó đã thay đổi rồi. Có lẽ là do nó đã lớn, lớn nhanh hơn ông nghĩ, có lẽ ông không sống cùng nó suốt nhiều năm trời nên ông không nhận thấy sự thay đổi từng ngày nữa đó mà.

- Cậu đang cố làm tôi nổi điên lên sao _ nó quát lên trong điện thoại

- Cậu mới là người làm tôi nổi điên lên đó có biết không _ hắn cũng quát lại không kém to như nó

- Có chuyện gì _ nó hỏi gắt gỏng

- Có chuyện gì mới gọi cho cậu được sao

- Cậu....nếu cậu hỏi tôi chuyện sáng nay thì tôi cúp máy đây

- Ê...này này....từ từ đã...._ hắn chưa nói hết câu thì nó đã cúp máy rồi

- Ya...điên mất _ hắn ném điện thoại vào tường làm nó vỡ tung từng mảnh

Nằm vật ra giường nhìn lên trần nhà, nhớ về hình dáng của người con gái đó. Chẳng lẽ hắn đã yêu nó sâu đậm đến mức này rồi sao, lúc nào cũng nhớ đến nó, lúc nào cũng muốn được nghe thấy giọng nói đó, lúc nào cũng muốn được ở bên cạnh nó, hắn điên mất thôi. Lăn qua lăn lại trên giường hắn cố nhắm mắt để chìm sâu vào giấc ngủ để không còn phải tốn sức nhớ tới nó nữa, việc nghĩ tới nó nghĩ tới cái lạnh lùng nó đối xử với mình cũng đủ làm hắn mệt mỏi lắm rồi. Sau khi cúp máy nó đặt điện thoại lên giường rồi thả mình xuống chiếc giường êm ái bên cạnh chiếc điện thoại đó. Nó nghĩ về câu nói của hắn, cái câu làm nó thoáng rung mình “Cậu....xem tôi....là gì...của cậu “. Hắn hỏi nó câu đó là có ý gì, đáng lẽ nó mới là người giải quyết vấn đề đó tại sao hắn lại lên tiếng trước, mọi thứ hoàn toàn sai lệch so với kế hoạch ban đầu của nó rồi. Hai con người, hai suy nghĩ nhưng một mục tiêu, cả hai cùng chìm sâu vào mớ suy nghĩ hỗn loạn của bản thân mà ngủ quên lúc nào không biết.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 42

44. Chương 42

Sau hôm thi vòng loại, toàn thể học viên của nhạc viện đều được nghỉ để chờ kết quả cuối cùng từ hội đồng giáo sư nhạc viện. Số lượng người đạt trong vòng loại rất đông nhưng số lượng người đi tiếp chỉ chiếm 1/10 trong số đó mà thôi, nhưng ai được hội đồng giáo sư trực tiếp liên lạc sẽ là người được tiếp tục bước vào vòng loại sau. Hai ngày sau đó những người được liên lạc đã đến nhạc viện để chuẩn bị cho bài thi tiếp theo của mình, vòng thi này có vẻ khắc nghiệt hơn, đòi hỏi ở người thi rất nhiều khả năng. Bởi sau vòng này chỉ không quá 20 người có thể thi vòng cuối cùng để chọn ra 10 người chính thức đại diện cho nhạc viện tham gia đại nhạc hội.

Ngồi ở trên hàng ghế cao hắn đủ khả năng quan sát thấy nó ngồi ở hàng ghế dưới, vẫn khuôn mặt đó vẫn dáng người đó nhưng không phải nụ cười đó. Chuyện vài ngày trước hình như đã ảnh hưởng tới nó rất nhiều, đã nhiều ngày không gặp nó không được nói chuyện với nó hắn cảm thấy trống vắng vô cùng.

- Trong số các em đang ngồi ở đây sẽ có 5 người may mắn được đi thẳng vào top 20...5 người này là 5 người có số điểm cao nhất trong vòng loại trước...tôi nghĩ các em đủ tư cách để vào trong vì các em đã luyện tập hết mình mới có thể vượt qua được hàng ngàn học viên khác ở nhạc viện ta..._ một vị giáo sư đứng giữa hội trường nói

- Đó là Chu Lệ Băng khoa nhạc cụ phương tây _ cái tên của nó vang lên kèm theo tiếng hò hét vỗ tay của khá nhiều học viên khác

- Lê Khánh Thi khoa nhạc cụ cổ truyền, Eric Quốc Việt khoa nhạc cụ phương tây, Ngô Trúc Linh khoa múa và Ngô Bảo Khánh khoa nhạc cụ phương tây

Tiếng hò reo vang lên ầm ầm bên trong hội trường, tại bàn nó không nghĩ Khánh sẽ được vào top 20 một cách dễ dàng như vậy. Nó nhìn qua Khánh mỉm cười chúc mừng, Khánh cũng nhanh nhẩu đáp trả nó cái cười vui sướng rồi nhìn ra phía sau lưng nơi Linh San và Tâm đang ngồi cười hạnh phúc nhìn mình. 5 cái tên được sướng lên đã đứng dậy để bước ra ngoài nhường sân lại cho các thí sinh còn lại bắt đầu bài thi của mình. Khi nó bước ra Duyên và Thiên Anh đã ném cho nó những ánh mắt ganh tỵ, tại sao Khánh lại có thể may mắn hơn cô ta có thể vào top 20 một cách dễ dàng như thế chứ. Duyên với Linh là bạn múa với nhau từ nhỏ, không lý nào Duyên lại thua kém Linh được, cả hai luôn tập luyện cùng nhau tại sao Duyên lại không thể còn Linh lại có thể.

- Cô chỉ từng là bạn thân của tôi thôi _ Duyên lẩm bẩm trong miệng

- Tao sẽ loại bớt từng đứa bên cạnh mày...sẽ không ai cản đường tao đi ngay cả mày _ Thiên Anh nghĩ thầm trong bụng

Vừa ra bên ngoài, nó đã bị một cánh tay lạ kéo đi, nó chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra thì nó đã bị quăng mạnh vào bức tường đối diện với mình. Nó nhăn mặt đau đớn bậm môi nhìn cái kẻ gây chuyện và nhìn quang cảnh chung quanh, đây là một hành lang ít người lui tới trong nhạc viện.

- Cậu làm cái trò gì vậy __ nó hét lớn
- Nói chuyện chút đi __ hấn nhìn nó
- ... __ nó làm lơ câu nói của hấn mà bước đi
- Cậu còn muốn tránh né tôi tới khi nào nữa __ hấn bước sang ngang chặn đường nó đi
- Tránh ra __ nó đẩy hấn sang một bên để lấy lối đi
- Tôi sẽ để cậu đi khi ta nói chuyện xong __ hấn đứng trước mặt nó chặn nó lại
- Tôi không có gì để nói với cậu hết....tránh ra __ nó nói như muốn hét lên
- Cậu không có nhưng tôi có __ hấn hét lớn rồi nắm chặt hai vai nó ấn mạnh vào bức tường phía sau lưng nó
- Á...
- Tại sao cậu lại tránh né tôi...tôi làm gì sai mà cậu lại đối xử với tôi như thế ?
- Cậu đang làm tôi đau đấy __ nó nhìn chăm chăm vào mắt hấn
- Trả lời tôi đi __ hấn hét lên át tiếng nói của nó, còn bóp vai nó mạnh hơn
- Buông ra __ nó nhăn mặt hét lớn
- Thả cậu ấy ra đi __ Eric kéo tay hấn lại rồi đâm vào mặt hấn một cái khiến hấn ngã nhào ra sàn nhà
- Cậu không sao chứ __ cậu ta bước tới chỗ nó ôm hai vai nó âu yếm
- Không sao __ mặc dù nói với Eric nhưng mắt nó lại hướng về phía hấn đang nằm dài ra sàn
- Cậu đến đây làm gì __ hấn gương đứng dậy
- Là một thằng đàn ông đáng lẽ cậu không nên làm Lê Băng đau __ Eric không trả lời câu hỏi của hấn
- Đây không phải là chuyện của cậu __ hấn nhìn Eric rồi đưa tay lên lau vết máu trên khoé môi
- Cậu...__ Eric cứng họng nhìn hấn đầy bức tức
- Nể tình cậu là bạn của tôi, tôi sẽ bỏ qua cái đâm hồi nãy...và sẽ coi như không có chuyện hôm nay xảy ra...và cậu __ hấn nhìn nó __ tôi đợi cậu một câu trả lời

Nói xong thì hấn quay lưng bỏ đi, hành động lúc nãy của Eric hấn hiểu nó có ý nghĩa gì, điều hấn nghĩ chắc chắn là đúng, và người mà Eric nói là đã yêu từ cái nhìn đầu tiên không ai khác là nó. Đau đớn khi người mà hấn coi là bạn nay lại sắp thành thù, nhưng không phải vì cậu ta đã và đang làm bạn của hấn mà hấn sẽ từ bỏ nó, sẽ không bao giờ. Nó nhìn theo cái dáng cao cao của hấn bước đi từng bước nặng nhọc mà trong lòng đau nhói, làm sao nó có thể nói là Thiên Anh đã uy hiếp nó nếu nó cứ tiếp tục qua lại với hấn được chứ. Thấy nó khóc Eric vội ôm nó vào nó để cậu ta có thể cảm nhận hết nỗi đau mà nó đang phải chịu đựng thông qua những giọt nước mắt nóng hổi.

Sau ngày hôm đó nó cũng chẳng đến nhạc viện nữa, nó cũng chẳng đi đâu chơi vì ba đứa bạn nó đang bận ôn thi để chuẩn bị cho kỳ thi cuối kì sắp diễn ra. Mùa đông cũng đến một cách nhanh chóng và vội vàng hơn khiến nó có chút lo lắng và hồi hộp. Đứng trong phòng nhìn ra bên ngoài đường lớn qua cửa kính trắng phủ đầy hơi lạnh khiến suy nghĩ của nó bay xa hơn ra khỏi ô cửa kính đó rồi.

Cốc Cốc Cốc __ tiếng gõ cửa làm nó giật mình quay lại phía cánh cửa

- Mẹ vào được chứ __ mẹ nó nói phía sau cánh cửa
- Được...mẹ vào đi __ nó quay lại phía bàn học đang bật đèn
- Cuộc thi...như thế nào rồi __ mẹ nó đặt lên bàn nó một đĩa bánh ngọt và một ly sữa
- Đã vào được top 20...3 ngày nữa sẽ thi để vào top 10 cuối năm sẽ thi chung kết rồi bước vào quá trình đào tạo và tập các tiết mục chào đón __ nó nói một hơi

- Lúc sáng con đã không xuống nhà ăn sáng...ba con đã đi rồi, hôm nay mẹ...
- Khi nào con đói con sẽ ăn...cảm ơn mẹ __ nó nhìn mẹ nó
- À...được rồi...con học bài tiếp đi __ mẹ nó quay lưng bỏ đi

Không ai khác mẹ nó hiểu rõ những gì mẹ nó đã làm với nó, những gì nó cảm nhận lúc này mẹ nó sẽ không bao giờ hiểu được.

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

- Alo __ nó bắt máy
- “ Hôm nay rảnh không...chúng ta họp chung được chứ “ __ Eric nói ở đầu dây bên kia
- Là cậu sao....__ nó ôm trán hít sâu
- “ Chẳng lẽ cậu mong chờ ai khác sao ? “ __ Eric cười
- Cậu định sẽ đưa tôi đi đâu __ nó không trả lời câu hỏi đó
- “ Bất cứ nơi nào cậu muốn ...hì “
- Cũng tốt...hôm nay tôi cũng thấy....
- “ Ok...tôi sẽ đón cậu ở đâu “
- Ở đường....

Nó nói cho Eric biết địa chỉ nhà mình thì quay ra nhìn cánh cửa sổ lúc nãy, rồi đứng dậy vào nhà tắm để thay đồ. Nó chọn phong cách áo from dài che quần, một chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh màu xanh đen cùng một chiếc quần đùi da màu đen ngắn hơn chiếc áo sơ mi. Đi một chiếc boots da màu đen dài tới bắp chân, nó chọn ình một chiếc áo cape bằng dạ màu đen khoác bên ngoài. Kéo chiếc túi chéo của mình nhét những quyển sách và vở cần thiết vào bên trong rồi cầm chiếc điện thoại ra ngoài.

- Con đi đâu vậy __ mẹ nó trong nhà khách hỏi khi thấy nó bước ngang qua
- Ra ngoài học nhóm...không cần đợi cơm con đâu __ nó nói rồi đi thẳng

Không khí bên ngoài làm nó ớn lạnh, bước từng bước nhỏ trên đường đầy gió, nhưng chợt dừng bước khi nó thấy vóc dáng của chiếc moto và vóc dáng của người con trai quen thuộc. Nhìn thấy hấn đứng đó nó hiểu hấn đã đứng đợi nó đã lâu, hấn run lên từng đợt khiến nó cũng phần nào xót xa. Nhưng hình ảnh của Thiên Anh lúc ở nhạc viện vẫn không khỏi làm nó rung mình, câu nói đó con lạnh hơn cả những cơn gió trời lúc này nữa. Nó hít một hơi thật sâu rồi dùng hết sức nhấc chân lên mà bước, cố gắng mà bước qua hấn để ra đường lớn đợi Eric.

- Đừng đi...tôi đã đợi cậu hàng ngày ở đây, mong là cậu sẽ ra ngoài...nhưng đến giờ cậu mới ra __ hấn nói với giọng run run vì lạnh
- Tôi đã có hẹn với Eric rồi __ nó bước qua chỗ hấn đứng không chút do dự

- Làm ơn...đừng lạnh lùng với tôi như vậy nữa được không _ hấn bước tới ôm nó từ đằng sau lưng
- Cậu... _ nó ngạc nhiên khi hấn làm như vậy
- Làm ơn...hãy nói gì đó với tôi đi, đừng tránh né tôi nữa...được không ? _ hấn thì thầm vào tai nó
- Tôi...tôi...
- Lệ Băng _ nó đang ấp úng không biết phải nói gì với hấn thì Eric đã gọi tên nó từ phía xa

Hấn từ từ buông nó ra, Eric bước lại gần chỗ nó hơn, nó quay đầu sang trái để nhìn hấn phía sau, có chút gì đó hụt hẫng.

- Hai người hẹn nhau trước rồi sao _ Eric nhìn hấn
- Chuyện đó không phải là chuyện của cậu _ hấn đáp trả nhất gừng
- .. _ Eric nhún khe hai vai nhướn mày _ tốt...đi thôi _ Eric nắm lấy tay nó kéo đi

Nó bước đi từng bước chậm rãi vì sợ nếu nó bước nhanh thì hấn sẽ đuổi theo không kịp, nhưng đến khi bước vào bên trong chiếc BMW màu trắng của Eric thì nó vô cùng thất vọng, nó mong chờ hấn đuổi theo, mong chờ hấn giữ nó lại nhưng mọi thứ đều chỉ là mong ước của nó mà thôi. Chiếc xe nổ máy rồi đi, nó chẳng còn thấy hình dáng của hấn nữa, những giọt mưa bay bay bám đầy trên mặt kính khiến tầm nhìn của nó ngày càng bị thu hẹp. Nó đang mong chờ gì, chẳng lẽ mong rằng sẽ thấy một chiếc moto đuổi theo phía sau chiếc BMW này trong cái khí trời lạnh lẽo và đang mưa bay bay này sao. Nhếch mép cười đểu nó tự cười bản thân mình, cái suy nghĩ quá đỗi ngây ngô và cái tôi quá ư mềm yếu này. Eric ngồi ghé trên cằm bô-lăng nhìn nó qua cái gương mà lòng nổi lên những mớ hỗn độn phức tạp đan xen vào nhau: tức giận có, đau nhói có,...mọi thứ đều có một ít.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 43

45. Chương 43

Ở Trường THPT Thanh Phong

- Linh San...bạn có người tìm ở cổng trường kìa _ 1 học sinh nữ đứng trước cửa lớp nói
- Ai cơ _ Linh San hỏi lại
- Không biết nè...chỉ là nhờ gửi lời thôi _ nữ sinh kia nói rồi bỏ đi
- Ờ...cảm ơn nha _ Linh San nói rồi đứng dậy bước ra

Linh San đứng ở trên hành lang trường nhìn ra hướng cổng trường nhìn xem ai tìm mình, nhưng nhìn dáng người thì San chẳng thể đoán ra đó là ai cả chỉ đoán đó là con gái thì người đó có mái tóc dài và mặc váy (chị San này toàn nói những thứ đúng rồi không à). Thở dài định là sẽ chẳng xuống đó là gì, nếu cần gặp thì người đó sẽ tìm lại mà nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng San cũng quyết định đi xuống gặp người đó. Bước gần tới người đó Linh San có hơi rùng mình khi nhận ra người đó là ai.

- Cô bắt tôi đợi hơi lâu rồi đấy....Phạm Linh San _ Thiên Anh mỉm cười nhìn San
- Cô...là người muốn gặp tôi sao _ San hỏi lại
- Đúng...tôi cần phải nói chuyện với cô, hay nói cách khác tôi cần cô cho kế hoạch của tôi _ Thiên Anh vừa nói thì có 4 5 tên mặc đồ đen bước ra đứng gần cô ta
- Chúng ta có thể đến nơi khác nói chuyện không...ở đây có vẻ hơi đông người _ Thiên anh nói tiếp
- Có gì thì nói ở đây đi...tôi còn phải quay lại lớp nữa _ San lùi lại vài bước và bắt đầu run lên

- Tôi rất ít khi mời ai đó đi đâu...vì vậy cô đừng từ chối tôi, như thế cô sẽ làm tôi buồn đấy __ nở nụ cười ác quỷ nhìn Linh San
- Không...thả tôi ra...thả ra __ Linh San thét lên trong nước mắt khi bị những tên áo đen kia túm lấy mặc dù đã cố vùng vẫy
- Nè mấy người là ai vậy...sao lại bắt học sinh trường tôi __ bác bảo vệ chạy ra quát mấy tên đó
- Cứu cháu __ Linh San vừa khóc vừa nói
- ... __ Thiên Anh bước lên xe rồi quay lại nhìn ông bảo vệ __ đưa con nhỏ đó lên xe đi
- Mấy người thả con bé ra không tôi gọi cảnh sát đấy __ bác bảo vệ chạy theo đám người đó
- Im cái mồm thôi của ông lại __ một tên áo đen quay lại giơ cao tay đánh vào gáy bác bảo vệ khiến ông bất tỉnh
- Mấy người làm gì bác ấy vậy...thả ra __ San hét lên
- Ồn ào quá __ Thiên Anh nói
- Lên xe đi __ mấy tên áo đen đẩy Linh San vào xe rồi đóng mạnh cửa lại

Linh San chẳng dám hó hé lời nào nữa khi đã lên xe, Thiên Anh trong mắt Linh San bây giờ thật sự là một con người rất đáng sợ. Chiếc xe dừng trước cổng của một trường tiểu học, giờ là giờ giải lao nên cũng khá đông học sinh đang ùa ra sân để chơi đùa. Linh San giật mình khi cô ta cho xe dừng trước cổng trường của em trai mình, liếc sang nhìn xem cô ta đang tính toán việc gì thì bỗng cô ta lên tiếng đuổi hết đám mặc đồ đen ra ngoài.

- Các người ra ngoài hết đi...tôi cần nói chuyện riêng với cô ta
- Bọn mặc đồ đen nhanh chóng bước ra ngoài mà không nói thêm lời nào nữa.
- Em trai cô học ở đây __ Thiên Anh nói nhưng không nhìn Linh San
 - Cô muốn gì __ Linh San sợ đến nỗi không thể khóc được nữa
 - Đúng là có ba mẹ làm trên trường trường nên cũng hiểu mọi chuyện nhanh chóng đấy...đáng khen thật __ Thiên Anh cười đều
 - Có gì thì nói thẳng đi __ Linh San hét lên
 - Được...vậy thì tôi nói thẳng, việc tôi cần cô làm đơn giản lắm...__ Thiên Anh quay qua nhìn Linh San __ hãy lấy cây đàn của Lệ Băng đã biểu diễn ở vòng loại cho tôi...cây đàn đó có vẻ quan trọng với nó
 - Cô điên à...cây đàn đó thì không được
 - ... __ Thiên anh gật gật đầu rồi quay ra trước nhìn vào đám con nít đang chơi ở sân trường __ thằng bé cao cao có mái tóc nâu nâu kia đang ngồi giữa đám con gái là em trai cô đúng không __ Thiên Anh chỉ tay về phía thằng bé em trai San
 - Cô.... __ Linh San run lên bần bật
 - Nó đẹp trai thật...còn nhỏ mà đẹp trai thế sau này lớn lên chắc sẽ đào hoa lắm __ Thiên Anh cười lớn tiếng
 - Tôi làm...tôi sẽ lấy nó cho cô, hãy tha cho thằng bé __ Linh San khóc thét lên
 - Phải thế chứ...
 - Giờ thì hãy thả tôi ra đi __ San nói
 - Tôi chưa nói xong mà...còn một việc nữa mà cô bắt buộc phải làm
 - Cô còn muốn gì nữa, tôi nói là sẽ lấy cây đàn đó cho cô rồi còn gì

- Hãy chấm dứt cái tình bạn quên giữa cô và Lê Băng đi...tôi biết cô ta xem trọng bạn bè hơn hết mọi thứ...có lẽ cô sẽ là con át chủ bài khiến cô ta suy sụp tinh thần cũng nên _ Thiên Anh vuốt vài cọng tóc của Linh San

- ... _ Linh San hoàn toàn bị đứng hình, mở to mắt nhìn Thiên Anh

Mọi thứ xung quanh cứ ù đi, bước từng bước trên đường Linh San không thể quên được những gì Thiên Anh đã nói. Việc lấy trộm đàn của Băng với San đã là việc phản bội cái tình bạn nó giành cho San huống hồ chỉ nói tới việc cắt đứt tình bạn giữa hai đứa khác nào nói San cầm dao đâm cho nó một nhát. Ôm mặt ngồi xuống giữa đường San khóc lớn, tội của Linh San có nhảy xuống sông tự tử cũng không thể xoá sạch được, không ai khác ngoài San hiểu rõ tình bạn với nó quan trọng như thế nào vậy mà giờ phải làm như thế.

Khi Linh San đi được một lúc thì Tâm với Khánh quay lại lớp thì không thấy Linh San đâu, nghĩ là chắc San đi vệ sinh nhưng vào tiết rồi vẫn không thấy quay lại thì Khánh bắt đầu lo lắng cho Linh San. Không thể đợi đến hết tiết để hỏi Linh San đâu, Khánh đứng bật dậy giữa lớp hét lớn.

- Linh San đâu rồi ?

- Mà làm gì vậy...chắc đi đâu đó thôi _ Tâm kéo tay Khánh

- Em nghĩ em đang gì trong tiết học của tôi vậy Khánh _ giáo viên tục giận quát

- Tôi hỏi mấy bạn Linh San đâu rồi ? _ Khánh bỏ qua câu hỏi của giáo viên

- Chắc xuống phòng y tế cũng nên _ Tâm nói khi cả lớp cứ xì xầm

- Em đang cố tình chọc tức tôi đó sao _ giáo viên bước xuống

- Khánh...ngồi xuống đi _ Tâm lo lắng nói

- Tao có linh cảm không hay về chuyện này _ Khánh nhìn Tâm

- Cầm bút vở lên phòng giáo vụ đợi tôi _ giáo viên chỉ tay vào mặt Khánh mà quát

- Việc viết bản kiểm điểm có cứu người được không _ Khánh trừng mắt nhìn giáo viên

- Cái gì _ giáo viên vừa quay đi thì dừng bước nhìn Khánh

- Lúc nãy có người tìm bạn ấy dưới cổng trường...từ lúc đó tới giờ chẳng thấy bạn ấy quay lại _ một học sinh lên tiếng

- Chết tiệt... _ Khánh lật tung sách vở lên tìm điện thoại rồi bỏ chạy ra ngoài tìm San

- Khánh...đợi tao với... _ Tâm cũng vớ lấy chiếc điện thoại mà đứng dậy chạy theo

- Hai em kia _ giáo viên hét âm lên khi hai đứa bỏ đi

Khánh với Tâm chạy xuống tới sân trường thì thấy bác bảo vệ đang ngồi ôm gáy, liền chạy tới hỏi thăm, biết đâu bắt ngờ bác biết được chuyện gì thì sao.

- Bác Hùng... _ Khánh đỡ bác đứng dậy

- Hai đứa không học mà đi đâu đây _ bác nhăn mặt nói

- Bác có thấy Linh San không...cô gái hay đi cùng bọn cháu ý _ Khánh hỏi dồn dập

- Chắc bác gì đó chứ _ Tâm nheo mắt nhìn bác

- Linh San....á...nhớ rồi, con bé bị bắt cóc đi rồi

- Bắt cóc _ Khánh hỏi lại

- Bọn nó là gồm 4 tên áo đen và một cô gái xinh đẹp...

- Bác biết bọn nó đi hướng nào không _ Tâm hỏi

- Không...bác không biết _ bác lắc đầu

Khánh không nói thêm lời nào mà vội vã bỏ chạy, chỉ mong mau tìm được Linh San càng nhanh càng tốt.

- Ê...đợi tao với mày.... _ Tâm gọi khi Khánh bỏ đi _ cảm ơn bác ạ _ cúi đầu chào bác bảo vệ Tâm mới chạy theo Khánh

Trên đường tìm Linh San tay Khánh cứ bấm gọi cho cô ấy liên tục, mong là có người bắt máy ở đầu dây bên kia, nhưng đáp lại sự lo lắng của Khánh chỉ là tiếng tút tút tút trong điện thoại mà thôi. Khánh với Tâm chia nhau ra các hướng khác nhau để tìm, thật sự tìm người giữa một khu phố như thế này thật sự không đơn giản chút nào. Nhưng Khánh vẫn không bỏ cuộc, mặc cho Tâm khuyên về nhà chờ đợi vì trời về đêm nhiệt độ càng xuống thấp cả Khánh với Tâm lúc đi lại không mang theo áo ấm cứ lang thang trong cái khí trời này chỉ có nước đóng băng sớm thôi.

Sự lo lắng của Khánh và tình yêu của cậu giành cho Linh San đây chính là lúc chứng tỏ, nhờ việc tìm kiếm không bỏ cuộc của mình mà Khánh đã thấy Linh đang ngồi giữa đường mà ôm mặt khóc. Vừa đau nhói vừa hạnh phúc cậu chạy thật nhanh lại chỗ Linh San đang ngồi mà quỳ xuống ôm chầm lấy cô ấy.

- Linh San...Khánh đây...an toàn rồi...an toàn rồi
- K...h...ánh...Khánh _ San môi mấp máy nói
- Khánh đây...đừng khóc nữa...Khánh đang ở đây rồi
- Khánh....Khánh...._ Linh San khóc oà lên khi thấy sự ấm áp đang bao trùm mình
- Không sao rồi...mọi chuyện qua rồi

Đang an ủi Linh San thì Khánh móc điện thoại trong túi ra nhắn tin cho Tâm “ Tao tìm thấy Linh San rồi...cảm ơn mày, về trước đi kéo ồm “ rồi cất nhanh điện thoại vào túi quần. Khánh chưa đưa Linh San về nhà vội mà đưa cô ấy vào một quán capuchino để cô ấy bình tâm trở lại trước đã.

- Đây ...capuchino nóng của hai vị đây _ phục vụ bê hai tách capuchino nóng đặt lên bàn
- Cảm ơn _ Khánh nhìn anh phục vụ rồi quay qua nhìn Linh San _ của cậu đây...uống đi cho ấm
- ... _ Linh San nhìn Khánh _ ở...
- Giờ có thể kể cho tớ nghe mọi chuyện được chứ _ Khánh nói
- Không _ đang cầm tách capu nóng trên tay Linh San đặt mạnh xuống bàn
- ..._ Khánh nhăn mặt nhìn biểu hiện lạ lùng của San
- Ý tớ là...tớ không thể nói được, tớ xin lỗi _ San nói lí nhí khi nhận thấy sự khác thường của Khánh
- Thôi được...khi nào muốn thì hãy cứ nói với tớ _ Khánh gật gật đầu
- Tớ sẽ nói khi mọi thứ đã được an toàn
- An toàn...ý cậu là gì
- Tớ cần bảo vệ mọi người xung quanh tớ được an toàn...trong đó có cả cậu nữa, vì vậy đừng hỏi...
- Là con nhỏ Thiên Anh đúng không _ Khánh cắt ngang lời San

Câu hỏi của Khánh là Linh San đứng hình, điều lo sợ khi người khác biết chuyện đã làm Linh San lo lắng.

- Cậu...tớ...
- Hãy nói hết mọi chuyện cho tớ biết đi _ Khánh hơi gất lên
- Khánh à...tớ...tớ
- Cô ta yêu cậu làm gì...nói đi _ Khánh lớn tiếng
- Tớ không nói được...làm ơn đừng hỏi tớ nữa _ Linh San bật khóc
- Có phải làm hại gì Lê Băng không... _ Khánh đứng dậy nói

- ... _ Linh San khóc nức nở không dám nói mãi cho đến khi Khánh bước ra khỏi bàn định bỏ đi cô ấy mới nói _ là em trai tớ...thằng bé không thể gặp chuyện gì được
- Cậu có thể nói với gia đình để đưa thằng bé đi
- Không thể...gia đình tớ
- ...chẳng lẽ vì thằng bé cậu hãm hại một người khác sao...người đó lại là bạn thân là chị em tốt của cậu sao _ Khánh đau đớn nhìn San
- Khánh...cậu...quan tâm đến Lệ Băng hơn tớ sao _ San nhìn Khánh đầm đìa nước mắt
- Cậu nghĩ thế sao _ Khánh nói đau khi San có thể nói những lời đó _ cậu nghĩ tớ quan tâm Lệ Băng hơn cậu sao...cậu vẫn không hiểu tớ, San à

Nói rồi Khánh bỏ đi, con trai mà mạnh mẽ vậy nam nhi vậy đâu có nghĩa là không yếu đuối không bao giờ khóc. Chính miệng người con gái mình yêu thương lại nói mình quan tâm người khác không phải cô ấy, cô ấy xem tình cảm của mình không là gì cả thì hỏi sao không đau không khóc. Quay mặt bước đi thật nhanh có vài giọt nước nóng hổi lăn dài trên má, không hiểu nhau thì đành để thời gian giải thích cho nhau vậy chứ biết làm sao được. Khi Khánh bỏ đi, Linh San úp mặt xuống bàn mà khóc, một là gia đình, một là bạn bè thân thiết như chị em và một là người yêu...tất cả trộn lẫn với nhau rất khó để lựa chọn, không bỏ cái nào được cũng không thể chọn tất cả.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 44

46. Chương 44

Eric nói là rủ nó đi học nhóm nhưng suốt buổi học cậu ta cứ ngắm nó mà chẳng chịu tập trung vào học xịu nào cả. Đến khi nhìn ra ngoài cửa tiệm thấy trời đã sẩm tối nó mới dừng việc học lại với lý do dễ thương như chưa bao giờ dễ thương hơn.

- Cậu không chịu học nên ta nghỉ thôi _ nó nói
- Nếu không chịu học thì nghỉ từ sớm đi, sao tối giờ mới nghỉ chứ, Eric mở to mắt ngạc nhiên nhìn nó, nhưng còn gì vui hơn khi được nghỉ học chứ, cậu ta chờ đợi giây phút này mấy tiếng rồi.
- Đi ăn đi...rồi tôi đưa cậu đến gặp một người _ Eric đứng dậy vươn vai
 - Gặp ai _ nó hỏi
 - Cậu đã có câu trả lời cho tớ chưa _ cậu ta hỏi ngược lại nó
 - ... _ nó vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó nên nhanh chóng lảng sang chuyện khác _ định đi ăn gì...tôi đói bụng quá
 - Cậu chưa trả lời câu hỏi của tớ _ Eric chạy theo nó
 - Tôi đói bụng...đưa tôi đi ăn đi _ nó bước nhanh chân hơn
 - Đừng có đánh trống lảng chứ
 - Cậu nói nhiều quá đấy

Sau khi đi ăn Eric lái xe đưa nó lòng vòng quanh trung tâm thành phố thì đưa nó đến quán bar của Pin. Nó hơi bất ngờ khi chiếc xe dừng trước cửa OWL, nó thật tình chẳng muốn vào nhưng tới rồi sao lại không vào.

- Chào cậu Eric...chào em, lâu quá không thấy em _ anh bảo vệ chào làm Eric khó hiểu
- Em bận học _ nó cười mỉm

- Hai người quen nhau sao _ Eric nghiêng đầu nhìn hai người
- Bỗng là khách...
- Đặc biệt...khách quen ở đây _ nó cắt ngang lời anh bảo vệ

Nói rồi nó bước đi vào trước, nó chẳng thích người khác tò mò về mọi chuyện của nó, đúng là chẳng thể nào trách được những người đó, ai biết nó tới đây riết làm gì.

- Cậu đến đây thường xuyên sao _ Eric hỏi nó
- Không
- Vậy sao...
- Đó là chuyện của quá khứ _ nó dừng lại tỏ vẻ khó chịu khi bị hỏi tới tấp như thế
- Dạ...em biết rồi thưa anh, có gì em sẽ báo lại cho anh sau
- Đi đi _ Pin dừng lại nói trước mặt nó với Eric
- Ồ ồ...chào anh _ Eric hớn hờ cười
- ... _ nó với Pin đứng hình nhìn nhau, thiệt tình chẳng có chuyện gì nên hồn mà
- Đây là người lần trước em đã nói...cô ấy là ...
- Lệ Băng...Chu Lệ Băng _ Pin cướp lời của Eric làm cậu ta ngơ ngác
- Đã lâu không gặp anh...hình như mọi thứ vẫn ổn _ nó nói
- Anh...giấy tờ em đã xem qua mọi thứ vẫn ổn _ hắn đi từ bên trong ra vừa đi vừa nói

Tiếng nhạc vẫn sập sình, tiếng người hò reo trong bar nhưng xung quanh 4 người thì mọi thứ bỗng trở nên yên ắng tĩnh mịch vô cùng. Nó thật không thể tin chuyện này lại có thể xảy ra, với tính cách của hắn thì nó nghĩ hắn sẽ không đến bar vào tối này nào ngờ mọi chuyện lại trở nên éo le như vậy nè.

- Sao mọi người lại như thế...nếu đã biết nhau rồi thì nên ngồi xuống nói chuyện với nhau mới đúng chứ _ Eric lên tiếng nói trước
- Vào phòng trong đi _ Pin quay lưng bước đi trước
- Đi thôi _ đợi hắn với Pin đi rồi Eric nắm tay nó cùng đi như nó né không nắm lấy cánh tay của cậu ta
- Ờ _ nó chỉ trả lời cụt ngắn thay cho lời giải thích cho việc không nắm tay đó

Vào phòng làm việc của Pin nó có cảm giác quen thuộc, nơi này từng đến từng ở nhưng sao giờ lại thấy sượng sượng như thế, chẳng lẽ chỉ vì việc đó mà nó lại giận dữ anh đến giờ này sao, nghĩ cho cùng anh cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi mà. Nó lại gần bàn làm việc của anh khi mọi người ngồi xuống ở bộ bàn ghế tiếp khách giữa phòng, xoay nhẹ khung ảnh trên bàn làm nó ngạc nhiên. Đó là hình chụp nó ở các vòng thi loại ở nhạc viện đây mà, sao anh lại có nó, anh cũng đến xem nó biểu diễn sao, sao nó không thấy anh, anh chụp lại những bức hình này sao.

- Mọi người dùng gì, cocktail nhẹ hay....
- Như cũ đi _ nó bước lại gần chỗ mọi người đang ngồi
- ... _ ai cũng ngạc nhiên khi nó lên tiếng

Nó ngồi xuống rồi bắt chéo chân qua nhìn cả ba người đàn ông ngồi đối diện với mình, có gì đó khó xử ở đây lắm, không thể nói thành lời cảm giác này nữa. Một người là anh người anh tốt nhất luôn luôn quan tâm tới nó, một người là người mình yêu và một người là người đang yêu mình.

- E hèm...._ Eric ho nhẹ một tiếng để phá vỡ không khí im ắng này
- Mọi người đã quen nhau hết rồi thì ta...nên thoải mái nói chuyện đi chứ _ cậu ta nói tiếp

- _ nhưng vẫn chẳng ai chịu nói gì mà cứ ngồi thừ ra nhìn nhau
- Chẳng lẽ ...chúng ta cứ.... _ Eric khó chịu nói
- Rõ ràng chúng ta không có chuyện gì để nói mà _ hắn ngã lưng ra sau nói
- Mấy đứa học chung lớp hết sao _ Pin hỏi
- Dạ...dạo này em không tới đây có vẻ ít khách hẳn đi thì phải _ Eric nói tiếp
- Không có mấy khách tới đông hơn thì có _ hắn nói
- Đùa à... _ Eric nhìn hắn
- Ai đùa với mày...hajz... _ hắn đứng dậy trước _ em ra ngoài trước đây
- Sao thế _ Eric hỏi, nó cũng nhìn theo hắn
- Không thích ở đây nữa _ hắn bước qua Eric để ra ngoài
- Cậu... _ nó nhìn hắn
- Tôi làm sao...không có tôi không phải mấy người thoải mái hơn sao
- Thưa anh... _ một tên phục vụ bước vào _ có đối tác ở ngoài đợi gấp
- Tôi ra đây _ hắn nói tiếp rồi bước ra ngoài theo tên phục vụ
- Thằng đó nó bị làm sao vậy...dạo này tính tình nó khó chịu quá _ Eric nói
- Không biết....nó tới đây cứ mặt xưng lên như thế rồi, mà hai đứa ngồi chơi đi anh ra ngoài xem nó với đối tác làm việc ra sao _ anh đứng dậy
- Hay để em ra, dù sao em cũng có chuyện muốn nói với nó _ Eric cũng đứng dậy theo, rồi bước ra ngoài nhanh chóng

Không khí trong phòng lại một lần nữa trầm xuống, nó với anh cứ nhìn nhau mà chẳng ai nói với ai câu nào. Mãi cho tới khi nó cầm chai rượu lên thì cùng lúc anh cũng đưa tay ra cầm chai rượu lên nên cả hai cũng chạm tay nhau khiến nó giật mình rút tay lại.

- Hi....để anh _ Pin cầm lấy chai rượu rồi rót cho nó
- Cảm ơn _ nó mỉm cười khi đưa ly ra cho anh rót
- Đã lâu không gặp, mọi thứ với em vẫn ổn chứ
- Anh vẫn thấy em hằng ngày thì đâu thể nói là đã lâu không gặp _ nó cười
- ... _ anh vẫn chưa hiểu câu nói của nó
- Anh đã đến xem em thi ?
- Chuyện đó....
- Thật ra...em muốn nói xin lỗi...chuyện hôm đó em đã...chỉ là nó...hơi bất ngờ _ nó ấp úng
- Không sao
- Em biết anh chỉ muốn bảo vệ em thôi...nhưng em cứ nghĩ anh...
- Anh hiểu...anh hiểu mà, anh vẫn luôn xem em là người quan trọng cần được anh bảo vệ mà
- Hi...em lớn rồi mà _ nó cười
- Hi....lớn rồi sao

Trong khi đó ở bên ngoài Eric đi theo hắn ra gặp đối tác, đến khi bàn bạc xong xuôi về hợp đồng bỏ loại rượu mới cho quán bar rồi tiễn người đối tác kia ra về thì Eric nhanh chóng kéo tay hắn ở lại.

- Mày có chuyện gì vậy

- Chuyện gì là chuyện gì _ hấn trả lời nhát gừng
- Đừng để tao nói thẳng ra chứ...bạn bè thì thành thật với nhau chút đi
- Ý mày là gì _ hấn nheo mắt nhìn Eric
- Mày với Lê Băng...là sao _ Eric ngồi xuống lại ghế
- ... _ hấn giật mình khi Eric nhắc đến tên nó, hấn cứ yên tâm rằng cậu ta không nhận ra điều gì chứ
- Mày không trả lời nghĩa là điều tao đang nghĩ là sự thật
- Người mày nói với tao và anh Pin là Băng sao
- Phải...là Băng..._ Eric đứng dậy _ vậy thì cạnh tranh công bằng đi
- Cạnh tranh công bằng...hừ _ hấn cười hất ra
- Nếu xét cho cùng thì thời gian tao ở bên Băng còn nhiều hơn cả mày nữa....mày không sợ mày thua sao
- Băng đã có câu trả lời cho cả hai đứa rồi...có cần thiết làm vậy không
- Câu trả lời chưa nói ra vẫn có thể thay đổi vào phút cuối
- Có cần phải làm thế không _ hấn chợt nhói khi Eric không còn là anh em của hấn nữa
- Công bằng đi _ Eric đưa tay ra trước đợi hấn bắt tay _ tao không muốn tình anh em của tao với mày bị sứt mẻ đâu
- Được...công bằng đi _ hấn bắt tay Eric

Khi hấn với Eric quay lại phòng làm việc của Pin thì đã không thấy hai người kia đâu cả, được báo lại rằng anh đã đưa nó về nhà rồi nên cả hai tên đó lủi thủi đi về sau.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 45

47. Chương 45

Ngày mai là ngày thi vào top 10 của nó và số thí sinh còn lại, nó đang chọn ình một bộ cánh để ngày mai diện vào trong đồng quần áo của mình. Bỗng điện thoại đổ chuông nó quay lại cầm điện thoại lên xem ai gọi, thì ra là Vương, chắc lại nói là mai qua chỗ nó đi thi đây mà.

♪♪♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪♪♪ _ tiếng cello

Thật trùng hợp khi nó cầm điện thoại lên thì nó nhận thêm được hai được gọi cùng lúc với Vương đến từ hấn và Eric, chuyện quái này là sao đây. Nó bấm nghe cuộc gọi của Vương rồi cùng lúc trả lời cuộc gọi của hấn và Eric đưa cả ba vào cuộc gọi nhóm mà ba người không hay biết.

- Alo
- “ Ngày mai tôi / anh / tớ qua đón cậu nha” __ cả ba người cùng nói
- À...chuyện đó... __ nó ấp úng
- “ Để anh qua đón em như mấy lần trước cho, dù sao anh cũng...”
- “ Anh Vương “__ hấn và Eric cũng hét lên trong điện thoại
- “ Eric...có mày nữa sao “__ hấn hỏi
- “ Khôi Vĩ...là mày đó sao “ __ Eric hỏi
- “ Băng...là em phải không, em đưa tụi anh vào cuộc gọi nhóm phải không “__ Vương hỏi
- ... __ nhưng không nhận được câu trả lời của nó, cũng đúng thôi, nó out khỏi cuộc gọi từ lúc mấy người còn ngạc nhiên mà
- “ Lệ Băng...cô còn ở đó không “__ hấn hỏi
- “ Chẳng lẽ anh Vương cũng thích Lệ Băng sao “ __ Eric hỏi
- “ Chuyện đó...”
- “ Mày khùng à...anh Vương chỉ xem Băng như em gái thôi “ __ hấn đáp trả ngay
- “ Tao có hỏi mày đâu thằng cờ hó “__ Eric nói
- ‘ Ảnh nói với tao với anh Ân đây mà...mày thì biết cái mốc xì gì “
- “ Xì....out đây, mày cứ ở đó mà lải nhải những điều mày biết rồi đi “ __ Eric nói rồi out luôn
- “ Cảm ơn nha Vĩ...”__ Vương nói
- “ Không có gì...em cũng out đây” __ hấn nói rồi cũng out luôn cùng lúc

Sau khi tắt điện thoại nó nằm dài ra giường rồi kéo mền trùm kín mít giả vờ như không biết chuyện gì mà ngon lành đánh một giấc tới sáng luôn. Đang nhắm mắt để lấy đà đi ngủ thế mà điện thoại lại rung có tin nhắn tới làm nó muốn phát khùng lên, nhưng may là tin nhắn đó đến từ Khánh chứ nó mà đến từ một trong ba người kia chắc nó ném điện thoại đi là có dư.

- “ Mai Khánh qua đón Băng nha “
- Linh San đâu...__ nó bấm bấm trả lời
- “ Chia tay rồi “
- Sao...chia tay rồi là sao __ nó ngồi bật dậy
- “ Chuyện dài lắm...mai Khánh qua đón Băng nha “
- Ok nè...đang không kiếm được người chở đi
- “ Ok...mai gặp “
- Ờ...bye

Hết chuyện này đến chuyện khác, chưa giải quyết xong việc của mình nó lại phải suy nghĩ về chuyện của hai đứa bạn thân này nữa. Mà mai, để mai rồi nghĩ, giờ nó cần phải ngủ phải ngủ trước đã.

6:00 am

Đồng hồ reo khiến nó giật mình tỉnh giấc, nhìn xung một lượt để xem có gì thay đổi hay lạ thường không rồi nó mới lê cái thân con heo của mình vào nhà tắm. Sau khi làm vệ sinh cá nhân và thay đồ xong xuôi nó bước ra ngoài cầm lấy em “ nhím “ của mình rồi xuống nhà.

- Ăn sáng đã rồi đi __ mẹ nó ở trong bếp nói vọng ra khi nó bước xuống
- ... __ nó tính đi thẳng mà không rẽ vào nhà bếp nhưng cuối cùng nó vẫn vào trong đó
- __ ba nó ngồi đó nhìn cái thứ nó đang cầm trên tay làm nó khẽ thở dài
- Cảm ơn mẹ __ nó ngồi xuống và mẹ nó đặt trước mặt nó một đĩa bánh rán
- Hôm nay mấy giờ là thi xong anh __ mẹ nó hỏi ba nó
- Nhanh thì tầm 4 giờ 4:30 chiều...mà em hỏi làm gì __ ba nó nhìn mẹ
- À thì...nhà mình cùng đi ăn bữa cơm gia đình, lâu rồi nhà mình không ăn chung

Khi mẹ nó vừa dứt lời thì cái nĩa trên tay nó bỗng rớt xuống, nó thở dài cúi mặt xuống đĩa bánh của mình. Nó thả luôn con dao bên tay kia xuống gây ra tiếng động chói tai không kém chiếc nĩa rồi nhanh chóng đứng dậy.

- Con làm gì vậy __ ba nó hỏi
- Con no rồi...ba mẹ cứ ăn đi __ nó đã ăn được miếng nào đâu mà bảo no trời
- Bằng à...con chưa ăn được gì mà __ mẹ nó nói
- Mẹ...cứ là mẹ của mọi ngày đi, đừng như vậy nữa....con thấy khó chịu lắm __ nó nói mà không nhìn mẹ nó

Nó bước thật nhanh ra khỏi nhà để không phải nghe thêm tiếng gọi nào từ ba mẹ nó nữa, nó phát ốm lên với cái gia đình này rồi, sao mẹ nó lại thay đổi nhiều như vậy chứ, chuyện gì đang xảy ra vậy nè. Nó bước vội bước vàng ra khỏi cửa mà không biết ở ngoài đang có người đợi mình .

- Cậu ra rồi sao __ Eric nói làm nó giật mình
- Ôi trời...giật mình à __ nó hét toáng lên
- Cô chịu ra khỏi nhà rồi sao __ hấn đứng gần đó cũng lên tiếng
- Hai cậu làm cái gì trước nhà người ta vậy __ nó hỏi
- Chờ cô / cậu __ hai tên khùng đó lại đồng thanh trả lời
- ... __ nó dẫn các cơ mặt ra khi hiểu được lý do hai tên khùng này ở đây
- Nếu không còn quên gì thì ta đi thôi __ Eric nói rồi bước lên trước gần nó hơn
- Cô sẽ đi với cậu ta sao __ hấn hỏi
- Tôi...
- À quên....cậu chọn ai sẽ là người đưa cậu tới nhạc viện đây __ Eric đứng lùi lại một bước
- Hai người đang làm cái trò gì vậy __ nó hỏi
- ... __ hấn khẽ nhún vai khi nó nhìn thay cho câu trả lời __ anh Vương không tới sao
- Cậu hỏi anh ấy làm gì __ nó nhìn hấn
- Không có gì...

Nó chẳng nói thêm lời nào mà bước đi thẳng lướt qua bộ mặt đáng ghét của hai tên kia, nó bước đi không phải vì nó thấy khó chịu gì, chẳng qua là không muốn nói thêm lời nào với hai cái tên đang mưu tính gì đó trong đầu mà nó không biết. Với lại nó đã nhìn thấy Khánh vừa tới đầu đường lớn, cái phao cứu nó lúc này chỉ có mỗi mình Khánh thôi, ngu gì không bám lấy. Nhìn theo dáng nó hai tên ngố thấy Khánh thì liền bực

bội trong lòng, có người đứng chờ từ sáng giờ mà không chịu cho người ta chờ đi mà gọi người khác tới chỗ đi, ý gì vậy trời.

- Cô ấy đi rồi thì đi thôi, chứ đứng đây làm gì nữa _ hấn lấy chiếc mũ bảo hiểm đội lên đầu
- Thằng đó là ai vậy _ Eric hỏi khi quay lại chiếc BMW của mình
- Bạn của cô ấy...tên Khánh lớp bộ đồng khoa nhạc cụ phương tây
- Bạn sao...giữa trai gái thì làm gì có bạn bè _ Eric bước vào xe
- Tốt nhất đừng có đụng đến hai thằng bạn của cô ấy...chẳng hay ho gì đâu _ hấn nói rồi nổ máy mà chạy trước
- Mày nghĩ tao thì làm gì tụi nó chứ _ đóng mạnh cửa một cái rồi Eric của cho xe chạy đi

Hôm nay Khánh không đi xe nhà mà lại tự đi xe riêng, không phải giàu có gì nhiều như mấy cái tên kia nhưng Khánh cũng có khả năng sắm inh một con ngựa sắt vài chục cũng nói là đủ sài. Nó ngồi sau lưng Khánh lắng nghe cậu ấy kể về chuyện của Khánh với Linh San.

- Cậu nghĩ San sẽ làm gì hại tớ _ nó hỏi
- Tớ không biết...cô ấy không nói _ Khánh thở dài
- Tâm biết chưa _ nó hỏi tiếp
- Chưa...tốt nhất đừng để nó biết, chẳng hay ho gì đâu
- Hèn gì mấy bữa nay chẳng thấy cậu ấy liên lạc gì với tớ...nhưng mà còn thằng bé em trai Linh San thì sao ?
- Chắc chưa có chuyện gì xảy ra đâu...dù sao...
- Sao... _ nó hỏi khi Khánh bỏ dở câu nói
- Không sao...tớ chỉ muốn bảo vệ người tớ luôn xem trọng thôi...trong đó có cậu và cả San nữa
- Chuyện đó tớ hiểu...tớ sẽ ổn mà...dù sao cũng cảm ơn khi cậu bảo vệ tớ như vậy
- _ Khánh giữ im lặng không nói gì
- Chắc cậu buồn chuyện của Linh San lắm...
- Không...cô ấy không hiểu tớ thì tớ cũng không thấy buồn nhiều
- Thông cảm cho cậu ấy đi...cậu ấy còn có gia đình quan trọng hơn người mình yêu nữa
- Tớ hiểu...vì hiểu nên tớ sẽ chờ

Nó suy nghĩ về chuyện của Linh San suốt đường đi, có lẽ việc đó không ảnh hưởng nhiều đến bài diễn hôm nay của nó, không ảnh hưởng đến cảm xúc là may mắn lắm rồi. Với nó việc kéo đàn như một cỗ máy không cảm xúc mà vẫn chính xác từng kỹ năng khó thì đó là chuyện đơn giản, nó có thể kéo được tất cả không cảm xúc. Nó với Khánh cùng bước vào bên trong hội trường thì bắt gặp Linh San với Tâm, nó như nhớ lại câu nói Khánh nhắc lại lời của Linh San nên đã bước đi trước chỉ chào hỏi qua loa mà không nói gì thêm.

- Chào San...Chào Tâm..._ nó đi thẳng lên hàng ghế ở dưới sân hội trường dành cho thí sinh
- Tao đi trước đây..._ Khánh nói với Tâm nhưng lại nhìn Linh San
- Ồ...chúc may mắn...tao đi trước để ngồi ghế ở trên nhìn mày cho rõ nè _ Tâm vẫn chưa nhận ra điều gì
- Nhớ xem cho kĩ nhá _ Khánh mỉm cười buồn nhìn Tâm rồi bước đi trước
- Ủa...không chúc cậu ấy may mắn sao _ Tâm nhìn San
- Hả..._ San giật mình _ à...mình chúc trước đó rồi

- Ồ...vậy vào thôi, không hết ghế __ Tâm kéo San vào trong rồi đi lên hàng ghế giành cho khán giả
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 46

48. Chương 46

Đang bước lên cầu thang dẫn lên ghế giành cho khán giả thì điện thoại Linh San rung có tin nhắn tới khiến cô ấy dừng lại đọc tin nhắn.

- Đi trước đi...tớ lên giờ á...giữ ghế cho tớ đi __ San nói
- Ok __ Tâm không hỏi gì thêm mà đi trước

Tin nhắn đó là của Thiên Anh : – “ Hãy gọi cô ta ra ngoài lấy cây đàn cho tôi đi “

Linh San nhìn xuống hàng ghế của thí sinh dự thi mà hai hàng nước mắt rơi, Thiên Anh ở dưới nhìn lên chỗ đứng của Linh San mà mỉm cười, còn Linh San thì nhìn qua chỗ nó với Khánh đang ngồi, hai người ngồi gần nó mà nhìn nó San không nở lòng làm vậy với bạn mình. Đợi sự di chuyển của Linh San nhưng không thấy khiến Thiên Anh suốt ruột liền nhắn thêm một tin nữa thúc giục cô ấy : – “ Hình như hôm nay thằng bé có tiết học ngoại khoá phải không “ . Linh San cắn chặt môi mà nhìn Thiên Anh, còn gì đau đớn hơn nữa chứ. Tay run run San bấm gọi cho nó chỉ mong nó chưa tắt điện thoại đi, nhưng đáp lại sự lo lắng của San chỉ là tiếng tút tút tút, chẳng lẽ cậu ấy tắt máy rồi. Linh San chạy xuống dưới sân hội trường nhờ người chạy vào gọi nó, nó ngơ ngác rồi cũng chạy vội ra ngoài mà chẳng nói với ai lời nào.

Đứng ở ngoài hành lang San đứng suy nghĩ rất kĩ về hành động của mình sắp tới, nên làm vì em trai mình hay không nên làm vì tình bạn của hai đứa. Nghe thấy tiếng chân của nó ở đằng sau Linh San vội lau hết nước mắt còn vương trên khuôn mặt lo lắng của mình rồi quay lại nhìn nó.

- Cậu gọi mình ra đây có gì không __ nó hỏi
- Thật ra...mình...mình...
- Sao vậy Linh San __ nó đưa tay ra nắm lấy vai San nhưng bị cậu ấy hất mạnh tay ra
- Đừng đụng vào người tớ __ San hét lên
- San à
- Cậu có thể mua dùm tớ lon nước được không __ San ngồi bệt xuống sàn nhà mà nói
- Đợi tớ một chút __ nó đặt hộp đàn xuống bên cạnh San rồi chạy đi

San nhìn dáng nó lo lắng ỉn mà nước mắt không thể ngừng rơi, cô ấy quay qua bên cạnh mình mà nhìn hộp đàn “ nhím “ của nó, San biết “ nhím “ quan trọng với nó như thế nào, hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Bàn tay run run San cầm khoá hộp đàn mà mở nó ra, nhìn cây “ nhím “ được nó chăm sóc cẩn thận mà trong lòng nhói đau, cổ nén tiếng khóc lại bàn tay San chạm lấy cây đàn. Khi vừa chạm lấy cây đàn Linh San liền rút tay lại ôm chặt vào lòng rồi đứng dậy bỏ chạy đi. Đến khi nó quay lại thì không thấy Linh San đâu hết, hộp đàn thì bị mở ra, nó giật mình chụp vội lấy cây đàn mà xem xét coi có bị hư hỏng gì không. Nhưng “ nhím “ chẳng bị sao hết, rốt cuộc Linh San mở hộp đàn của nó ra làm gì chứ, mục đích là gì sao lại không thấy Linh San đâu hết, nó cũng chẳng tìm kiếm gì nhiều mà nhanh chóng quay lại hội trường.

Khi thấy nó quay lại khuôn mặt có vẻ buồn hẫng đi trong lòng Thiên Anh đôi chút vui lắm, cô ta nghĩ thầm Linh San miệng cứ nói nó là bạn thân nhất không thể làm hại nó vậy mà dám lấy đi thứ bạn mình quý nhất thiệt tình, phải xảy ra chuyện mới biết đâu là bạn đâu là thù mà. Thấy nó bước vào với vẻ mặt thất thần ai nấy cũng đều lo lắng, hẫng ngồi ở trên này nhìn xuống cũng lo lắng không kém, tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra với nó khi nó ra ngoài nữa. Eric với Khánh thấy nó thế thì nhanh chóng hỏi thăm.

- Băng à...cậu sao vậy __ Eric hỏi

- Cô ấy gọi cậu ra ngoài sao _ Khánh lo lắng hỏi
- Ừ _ nó chẳng thèm trả lời Eric khiến cậu ta khó chịu
- Cô ấy đâu... tớ không thấy cậu ấy đâu hết _ Khánh hỏi tiếp
- ... _ nó lắc đầu thay cho câu trả lời
- Hai người đang nói về ai vậy _ Eric gắt lên
- ... _ cả nó và Khánh đều không trả lời Eric
- Khốn kiếp...mày điếc sao _ Eric nắm cổ áo Khánh mà kéo cậu ấy đứng dậy
- Eric....cậu làm cái gì vậy _ nó đứng dậy cản Eric lại _ thả cậu ấy ra ngay
- Eric...mày đang làm gì vậy...buông ra ngay trước khi giảng viên tới _ Vương chạy lại chỗ nó

Nghe thấy tiếng hét của nó cả hội trường đổ dồn mọi ánh mắt về phía ba người, bắt đầu có những tiếng xì xầm to nhỏ và cả những giảng viên trong nhạc viện chạy lại chỗ ồn ào đó, lúc này Eric mới chịu buông Khánh ra.

- Các cậu đang làm cái trò gì vậy hả _ giảng viên Ly trưởng khoa nhạc cụ phương tây hét lớn
- Chỉ là hiểu lầm thôi...không có chuyện gì đâu giảng viên _ Khánh nói
- Các cậu không muốn thi nữa thì nói tôi một tiếng _ ba nó lên tiếng khiến mọi người giật mình
- Em xin lỗi _ Khánh cúi đầu xin lỗi
- Mau xin lỗi đi _ Vương ấn đầu của Eric xuống
- Em xin lỗi _ Eric nói
- Mọi người mau ổn định đi...chúng ta bắt đầu vòng loại top 10 _ ba nó nói rồi bỏ đi trước
- Alo Alo....chào mừng tất cả mọi người có mặt tại hội trường này, hôm nay chúng ta tiếp tục thi vòng loại để chọn ra 10 người thi chung kết....bla bla bla _ anh hội trưởng nhạc viện dẫn chương trình
- Tôi xin giới thiệu các gương mặt của ban giám khảo ngày hôm nay....trưởng ban giám khảo là giảng viên Ly trưởng khoa nhạc cụ phương tây..._ anh vừa đọc tên giảng viên Ly cả nhạc viện bắt đầu xì xầm _ bla bla bla...hôm nay hiệu trưởng WORST chúng ta không có mặt trong ban giám khảo...các bạn thấy thế nào...hào hứng chứ...

Đáp lại câu hỏi của anh là tiếng hò hét của học sinh nhạc viện khiến ai cũng cười toét miệng.

- Hiệu trưởng sẽ đuổi học các bạn...ha ha
- Không làm mất thời gian của các bạn tôi xin nhắc lại tên của những thí sinh dự thi hôm nay....Trần Bảo Khánh chơi Xilophone...Trần Thiên Vương chơi Piano...Lê Khánh Thi chơi đàn tranh...Ngô Trúc Linh múa bale...Eric Quốc Việt chơi violin...Trần Kỳ Duyên múa bale...Trần Thiên Anh chơi violin...Chu Lệ Băng chơi violin ...v...v...v _ kèm theo mỗi cái tên là tiếng hét không với của các khán giả
- Tôi cũng xin nhắc trước với các bạn rằng cuộc thi hôm nay sẽ khắc nghiệt hơn các vòng loại trước...ai là người đang dẫn đầu rất có khả năng sẽ đứng chót và ra về tay trắng bởi hôm nay chúng ta sẽ loại trực tiếp chỉ cần các bạn phạm một lỗi nhỏ ngay từ lúc bắt đầu các bạn sẽ phải hối hận...các bạn hiểu tôi nói gì chứ _ các thí sinh gật đầu _ tốt...vậy chúng ta còn chờ gì nữa mà chưa bắt đầu với người đầu tiên nào....Trần Thiên Anh ..tiếp sau đó là Ngô Trúc Linh chuẩn bị

Nó thật sự chẳng còn đầu óc nào để chuẩn bị cho bài thi của mình nữa...tất cả cứ trôi tuột đi đâu mất hết rồi á, cảm xúc của nó bị lẫn lộn lung tung à. Vương nhìn thấy nó lo lắng rõ trên khuôn mặt liền lại gần hỏi thăm.

- Em sao vậy
- Em thấy không ổn...cảm xúc của em nó...nó...đi đâu hết rồi á _ nó nhìn anh

- Nào...bình tĩnh lại nào...em làm được mà...không cần biết chuyện gì xảy ra lúc này nhưng giờ em cần bình tĩnh lại để dự thi nữa...hử _ anh ôm nó vào lòng
 - Giá mà...có người đó ở đây _ câu nói đó bỗng thốt ra từ miệng nó
 - Chắc người đó cũng đang ở đâu đó mong em hoàn thành tốt bài thi của mình _ anh không còn đau mỗi khi nhắc đến Ân nữa...bởi anh biết đâu mới là tình bạn và đâu là tình yêu
- Ngồi trên này nhìn xuống hắn thấy nó cứ làm sao đó không giống nó hằng ngày khiến hắn không yên lòng, liền rút điện thoại ra gọi cho nó nhưng không thấy nó bắt máy liền gọi cho Vương đang đứng bên cạnh nó.
- Alo _ Vương nhìn lên hàng ghế khán giả tìm hắn
 - “Đưa điện thoại cho cô ấy dùm em “
 - Nghe máy đi _ Vương đưa cho nó
 - Ai vậy _ nó hỏi nhưng anh không trả lời
 - Alo _ nó nghe máy và chờ người bên kia lên tiếng
 - “Cho tôi ôm cô một cái nha “ _ hắn nói
 - ... _ nó nhìn xung quanh tìm hắn thì Vương chỉ cho nó biết hắn ngồi đâu _ cậu nói nhảm cái gì vậy
 - “Cậu đang không bình tĩnh kia...lo lắng cho tôi sao “
 - Cậu mà còn nói nhảm tôi cúp máy đây _ nó hơi khó chịu
 - “Hi...tốt rồi...cậu bình thường lại rồi...thì tốt nha...ôm cậu “
 - Ý cậu là gì
 - “Chắc xem cậu thi xong tôi phải đi trước nên có thể sẽ không gặp...Vương sẽ đưa cậu về, đừng đi với Eric nha...cậu ta không tốt đâu “
 - Nè...cậu nói vậy là sao...nè _ nó chưa hỏi xong thì hắn đã cúp máy rồi
 - Trả anh _ nó đưa điện thoại lại cho Vương thì có tin nhắn tới
 - “Lát đưa cậu ấy về dùm em..đừng để cậu ấy đi với thằng kia...cảm ơn “
 - Cậu ấy nhắn gì vậy _ nó hỏi
 - Không có gì...chuẩn bị đi, sắp tới em rồi kia
 - Thí sinh tiếp theo là Chu Lệ Băng chơi violin _ Vương vừa nói xong thì anh hội trưởng đọc tên nó
 - Chúc may mắn _ Khánh cười buồn nhìn nó
 - Cảm ơn...
 - Thi tốt nha _ Eric vỗ vai nó
 - Cảm ơn...
 - Có cần tôi giúp gì không _ Thiên Anh nói
 - ... _ nó giật mình nhìn cô ta
 - Không phải cô đang gặp rắc rối sao _ cô ta nói tiếp
 - ... _ nó bỏ qua lời của Thiên Anh mà bước đi
 - Để tôi xem cô sẽ làm gì khi không có đàn
 - Cô nói gì _ nó quay lại nhìn Thiên Anh
 - ... _ Thiên Anh chỉ nhún vai thay cho câu trả lời

- Thì ra cô là kẻ đứng sau chuyện này...dù không có đàn tôi vẫn sẽ kéo cho cô nghe, còn kéo bằng gì thì đó không phải là chuyện của cô _ nó nói rồi bước lên sân khấu giữa hội trường

Nó đặt hộp đàn xuống sàn rồi mở ra lấy “ nhím “, đặt “ nhím “ lên vai nó quay lại nhìn Thiên Anh, thấy bộ mặt tức giận của cô ta nó nhếch mép cười đều. Đưa vĩ lên nó bắt đầu kéo những nốt nhạc đầu tiên của mình, nó gần như không còn lo lắng gì về chuyện của Linh San lúc này, thứ nó nghĩ đến lúc này là cuộc nói chuyện gần gũi muốn đánh nhau với hấn. Cảm xúc của nó quay lại khi nói chuyện với hấn, nó đang kéo một bài tình cảm nên cảm xúc của nó cũng khá chuẩn không hề bị ảnh hưởng gì nhiều.

- Linh San...mày đúng là một kẻ vô dụng mà _ Thiên Anh hét thầm trong bụng _ để rồi xem tôi sẽ làm gì cô và thằng em ngu ngốc của mày

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 47

49. Chương 47

Cuộc thi kéo dài suốt 8 tiếng đồng hồ, đây chính là lúc quyết định kẻ đi người ở của 10 top 10 hôm nay. Nó ngồi cạnh Khánh nắm lấy tay cậu ấy an ủi, nó biết bài thi hôm nay của Khánh là gì, chính nó đã chọn bài đó cho cậu ấy nhưng đến phút chót cậu ấy lại chọn một bài tình buồn có lẽ cậu ấy đã để cảm xúc chi phối mình quá nhiều. Suốt bài thi cậu ấy không hề nghĩ đến điều gì khác ngoài Linh San nó hiểu điều đó vì cảm xúc của bài dự thi nói cho nó biết.

- Hội hộp quá đi _ anh hội trưởng đã quay lại với mọi người

- Trên tay tôi lúc này là tên top 10, tôi sẽ đọc tên của người thấp điểm nhất tới người cao điểm nhất...mọi người lắng nghe cho kĩ.

Đứng thứ 10 là Lê Khánh Thi chơi đàn tranh

Đứng thứ 9 là Trần Thiên Anh chơi violin

Đứng thứ 8 là Ngô Trúc Linh múa bale

Đứng thứ 7 là Ngô Bảo Khánh chơi xilophone

Đứng thứ 6 là....

Đứng thứ 5 là...

Đứng thứ 4 là....

Đứng thứ 3 là Eric Quốc Việt

Đứng thứ 2 là Trần Thiên Vương

Đứng thứ nhất là Chu Lệ Băng

- Kết quả tuyệt vời...nó làm tôi không thấy ngạc nhiên cho lắm..với tài năng thật sự của mình thì quán quân vẫn là quán quân mà thôi...phải không các bạn

- Trong quá trình luyện tập cho vòng chung kết cuối cùng nếu xảy ra bất cứ chuyện gì danh sách tên 10 người này vẫn có khả năng bị thay đổi vì vậy tôi xin nhắc nhở các bạn còn lại tuy không có mặt trong top 10 hôm nay nhưng các bạn cứ luyện tập...biết đâu cuộc thi vào tuần sau lại có mặt các bạn trên sân khấu này thì sao...điều đó không ai có thể đoán trước được...phải không nào _ anh hội trưởng nói tiếp

- Không thể...mình không thể nào thua được...giáo sư Kim đã nói mình sẽ có vé vào chung kết mà....bà ta nói dối sao _ Duyên ngồi thừ ra nhìn xuống đất _ Ngô Trúc Linh...để tao xem mày còn có thể bay nhảy được đến khi nào

- Và một lời chúc mừng cuối đến các bạn...còn hai ngày nữa là đến giáng sinh rồi tôi mong các bạn có một mùa giáng sinh ấm áp bên gia đình và người thân...Merry Christmas

- MERRY CHRISTMAS _ cả hội trường đồng thanh hét lớn

Lúc này nó mới giật mình quay lại nhìn lên hàng ghế giành cho khác giả khi nãy để tìm hân, nhưng không thấy, nó đưa mắt ra phía cửa ra vào mong rằng sẽ thấy hân nhưng nó cũng không thấy.

- Đi rồi sao _ nó lẩm bẩm

- Ai _ Eric lại gần nó hỏi

- À...không, chúc mừng cậu nha Eric _ nó mỉm cười

- Cậu cũng vậy....giỏi lắm _ cậu ta xoa đầu nó

- Đùng...cậu làm tóc tó xù hết rồi _ nó lúi lại vuốt vuốt tóc mình không may va phải Thiên Anh khiến cả hai cùng ngã

- Không có mắt à _ Thiên Anh đứng dậy hét vào mặt nó

- Có thì sao mà không có thì sao _ nó nói

- Bỏ đi _ Khánh đứng gần đó nói

- Một con bò ngốc nghếch như nó thì tôi khuyên cậu nên bỏ nó mà cua con khác đi _ Thiên Anh nhìn Khánh mỉm cười độc địa _ ...nhu nhược

- Đùng có nói bạn ấy như thế _ nó hơi gằn giọng

- Bạn bè tốt...cứ tưởng cô ta sẽ làm gì đó chứ...rất cuộc lại không làm, con nhỏ đó làm tôi thất vọng lắm cô biết không _ Thiên Anh cúi mặt sát mặt nó

- Đồ bỉ ổi _ nó giơ tay cao lên định tát cô ta một cái nhưng Vương từ đâu xuất hiện chụp được tay nó trên không

- Hai đứa có thôi ngay đi không...muốn người khác thế chỗ mình sao _ Vương nhìn nó rồi nhìn Thiên Anh

- Xí _ Thiên Anh tỏ thái độ với Vương rồi quay gót bỏ đi

- Nhịn một xiu đi mà _ Vương nhìn nó

- Hai người đang nói về ai vậy _ Eric hỏi

- Đó không phải là chuyện của cậu _ bỗng Khánh gắt lên khiến bọn nó quay lại nhìn Khánh

- Cái gì...mày nghĩ mày đang nói chuyện với ai vậy thằng kia _ Eric cũng không chịu nhịn mà quay lại gắt lớn quay qua nhìn Khánh

- Cậu thôi đi..._ nó kéo tay Eric lại

- Giờ cậu đang bệnh vực thằng đó sao _ Eric hất tay nó ra

- Á... _ Eric hất mạnh tay khiến nó lùi lại vài bước may có Vương đỡ kịp không nó đã ngã ngửa ra sau

- Lệ Băng _ Khánh với Eric đồng thanh hét

- Mấy đứa đang thể hiện mình là anh hùng ở đây sao _ Vương nói

- Em không sao....đừng gây chú ý ở đây....đi thôi _ nó nói rồi quay lưng đi trước

- Giải tán đi _ Vương nhìn Khánh với Eric rồi cũng bước theo nó

Nó bước ra ngoài nhưng vẫn quay lại nhìn Khánh, nó thật sự rất lo lắng cho Khánh, kì thi này Khánh ao ước như thế nào có thể lên sân khấu biểu diễn hết mình, nhưng nó thấy tinh thần của cậu ấy đang xuống dốc rất khó giữ vững vị trí bây giờ. Linh San ảnh hưởng rất lớn đến kết quả của cậu ấy, là

bạn cũng như là em gái thân thiết Khánh luôn kể mọi chuyện với nó đó cũng là lý do khiến nó hiểu Khánh hơn ai hết.

- Có đi đâu nữa không _ Vương hỏi nó
- Không nè...anh có đi đâu không
- Làm một tách cà phê nóng rồi về chứ ?
- Anh mời thì ok thôi _ nó cười
- Được...vậy đi thôi _ Vương ôm vai nó bước đi
- Lệ Băng..._ Eric gọi nó ở phía sau _ đợi tớ với
- ... _ nó với Vương dừng lại
- Để tớ đưa cậu về _ Eric nói
- Không...mình có việc phải đi, cậu về trước đi _ nó trả lời dứt khoát
- Việc gì vậy...mình đi chung được không _ Eric hỏi
- ... _ nó nhìn ra phía sau Eric thì thấy Khánh đang bước ra như người mất hồn _ mình muốn đi một mình...cậu về trước đi
- Đi thôi _ Vương thấy nó đang nhìn Khánh thì nói rồi kéo nó đi

Nó chẳng thèm quay lại nhìn Eric lấy một lần khi đã bước đi, quay lại làm gì khi quay lại nó sẽ thấy Khánh, thấy Khánh nó lại nhớ tới Linh San. Nhắc tới Linh San nó mới sực nhớ nên vội rút điện thoại ra gọi cho Linh San nhưng do vội vã nên nó làm rớt bao tay, khăn len hôm trước hần mua tặng nó ở trong ba lô ra.

- Làm gì mà rớt đồ lung tung vậy _ Vương nhặt lên cho nó
- Hi...em hậu đậu quá _ nó cầm lấy đồ Vương đưa cho nó

Nhưng không biết chiếc khăn mắc vào đầu mà bị tuột ra khi nó vội cầm lấy đồ Vương đưa nên nó bị tuột ra một đoạn dài. Nó thừ người ra nhìn cái khăn choàng, sao tự nhiên lại bị tuột, có chuyện gì xảy ra với cậu ta rồi sao. Thấy nó thất thần nhìn cái khăn khiến Vương tò mò nên anh vỗ vai nó hỏi thăm.

- Có chuyện gì sao
- ...không có...chắc là không có gì đâu _ nó nói
- Em đang tính gọi cho ai hả _ Vương chỉ vào chiếc điện thoại nó đang cầm trên tay
- Linh San _ nó trả lời như một phản xạ tự nhiên mà không suy nghĩ _ nhưng chắc không cần nữa
- Em không sao thật chứ _ Vương thấy hơi lo lo
- Không...em ổn _ nó nhìn anh rồi thu dọn mớ đồ lộn xộn vào lại trong ba lô
- Có gì không ổn thì nói anh biết _ Vương nói rồi đi trước ra xe
- Em biết rồi _ nó lảo đảo theo sau anh

Hần lang thang khắp các cửa hàng bán đồ lưu niệm ở trung tâm mua sắm hàng giờ đồng hồ mà vẫn chưa tìm ra được món đồ ưng ý, chẳng biết hần đang tìm cái gì nữa. Một thứ thì thấy hơi ít để tặng nó vả lại chỉ chọn một thứ để tặng nó thì lại chẳng biết chọn gì, có quá nhiều thứ được trưng bày ở đây nhưng nếu mà mua hết tất cả những thứ có ở đây liệu nó có nói mình bị khủng hay rảnh rỗi quá không ta. Hần cầm hết món đồ này lên lại đặt món kia xuống vừa hành động như vậy hần vừa suy nghĩ băng quơ.

- Chết tiệt...có người yêu làm gì không biết _ hần thở dài rồi quay gót bỏ đi

Đi ngang qua cửa hàng trang sức hần bỗng giật mình dừng lại và ghé vào bên trong, hần nghĩ thầm, dù sao nó cũng là con gái mà chắc cũng thích được tặng trang sức như vậy lắm, trong phim mấy thằng diễn viên

hay tặng trang sức cho bạn gái nó lắm. Hắn tòm tòm cười xem hết bộ trang sức này đến bộ trang sức khác. Tốn khá nhiều thời gian cho các gian hàng trang sức hắn cũng chưa tìm ra cho nó một thứ gì ưng ý, cái nào hắn ưng ý thì giá cả quá rẻ cái nào giá cả hợp lý so với hắn thì hắn lại nghĩ không hợp với nó. Quyết định cuối cùng sau khi mỗi chân ở cái trung tâm được coi là lớn nhất nhì cái thành phố là tự hắn sẽ thiết kế tặng nó một món qua không đụng hàng.

- Em em...anh có thể đặt thiết kế riêng dây chuyền lắc tay được không ? _ hắn gọi một chị đứng quầy gần đó (nghĩ sao zợ...tí tuổi mà gọi người ta bằng em >_<)="”>
- Dạ được...anh có thể nói ý tưởng với nhà thiết kế riêng của chúng em, anh ấy sẽ gợi ý cho anh những chi tiết khác rồi sẽ khắc họa bản thảo đưa cho thợ của chúng em
- Vậy anh phải đi đâu để gặp anh ta
- Em có thể xếp lịch hẹn cho anh...hiện giờ ông ấy không có ở đây
- Được...cho anh một cái lịch
- Đợi em một lát... _ chị ta lật lật mấy trang sổ _ ngày mai...9 giờ sáng được không anh, giờ đó anh ấy có mặt ở đây, sau đó sẽ lại đi sợ rằng không có khung giờ nào khác
- Được...mai anh rảnh, nhưng còn thời gian
- Khi nào anh định đem tặng món đồ này
- Đêm giáng sinh...đúng ra thì còn 2 ngày nữa
- Hi...anh à, thời gian có gấp gáp quá không
- Sao...không làm được hả _ hắn nhướn mày lên nhìn chị ta
- Cái đó...thời gian gấp gáp quá thì giá trị của đồ trang sức sẽ...
- Tiền bạc không thành vấn đề...coi như ta đã thống nhất với nhau rồi, em cứ chọn thợ nào tay nghề cao đi, chờ có mẫu thì bắt tay làm luôn cho anh
- Dạ...hẹn gặp lại quý khách

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 48

50. Chương 48

Nó với Vương thì đang ngồi nhâm nhi tách cà phê nóng vào cuối ngày tại một góc cao của thành phố, nó chọn một cái bàn gần cửa sổ, do tường được làm bằng kính trong suốt từ trần tới sàn nên việc ngắm nhìn thành phố về đêm thật sự rất tuyệt vời.

- Noel đã dự định đi đâu chưa _ Vương hỏi nó
- Chưa...nhưng chắc tối đó đến nhà thờ chúc giáng sinh các sư với cha rồi về nhà học bài
- Làm gì mà siêng thế
- Không siêng sao được...sau noel 2 ngày là thi học kì rồi, còn phải tập luyện bài thi chung kết nữa _ nó thở dài
- Vậy anh đưa em tới nhà thờ
- Chắc không...anh đừng có rên này rên kia đó nha
- Hy sinh...hy sinh được chưa _ nó cười khiến anh cười theo

Anh với nó nói chuyện tán gẫu, nó mãi mê ngắm thành phố lên đèn thì điện thoại nó reo làm nó và anh giật mình.

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

- Em nghe điện thoại một lát _ nó nhìn anh rồi đứng dậy ra ngoài

- Alo

- “ Con đâu rồi...không phải mẹ bảo kết thúc gia đình ta cùng đi ăn sao “

- Gia đình là gồm những ai ?

- “ Con nói cái gì vậy ? “

- Không phải con nói mẹ là cứ bình thường đi sao...mẹ càng làm như vậy con càng thấy ngọt ngào hơn thôi

- “ Lệ Băng...con nói vậy mà nghe được à, tất cả những gì mẹ làm ... “

- Đều vì con cả...điều đó con biết _ nó cắt ngang lời mẹ nó

- “.... “

- Con có việc...hai người cứ ăn ngon miệng, con sẽ về nhà sau

- “ BĂNG “ _ mẹ nó gần như đang hét trong điện thoại

- ... _ nó cúp máy mà chẳng cần biết mẹ nó nói gì

Đang lúc nó đi ra ngoài nghe điện thoại thì Vương cũng rút điện thoại ra nhắn tin ột người. “ Đêm Noel con bé sẽ đến nhà thờ...tao hẹn sẽ chờ nó đi, nên mày cứ ở đó đợi nha khi nào tới tao gọi ày “ . Đúng, anh nhắn tin cho Khôi Vĩ, thiệt tình có âm mưu hết rồi đây mà.

- Có tính đi đâu nữa không..._ nó quay lại ngồi vào bàn làm anh giật mình (làm chuyện mờ ám có khác)

- Tính đi xa street một tí rồi mới về...chứ cũng chẳng có chỗ nào đi

- Xa street là đi đâu

- Tới anh Pin...em đi không

- Hajzzzz...sao cũng được....chị ơi tính tiền bàn này

- Để anh trả cho

- Vậy em không ngại đâu...cảm ơn nha _ nó cười

- Gớm...xưa giờ đi với tôi toàn tôi trả chứ cô có trả bữa nào đâu

- Xí _ nó lườm anh một cái rồi quay gót bước đi

Lúc nó tới bar thì đã là giờ cao điểm nên khá đông khách tới đây nhảy nhót, nó chọn ình một bàn gần quầy pha chế, vì đó là bàn của ông chủ hay ngồi nên có tầm nhìn khá rộng đủ để bao quát toàn quán.

- Hôm nay em dùng gì ?
- Như cũ đi anh __ nó mỉm cười với anh pha chế
- Em như cô ấy __ Vương nói
- Khách vip có khác hề __ Vương chọc nó
- Ai đây __ đó là giọng nói của Pin
- Chào anh __ Vương cười
- ... __ nó chỉ cười rồi vẫy vẫy mấy ngón tay
- Em út em iếc nó thế đấy __ Pin ngồi xuống cạnh nó
- Chào từ khi vào cửa rồi không thấy à...
- Sao anh không nghe __ Vương ngây thơ hỏi lại
- Anh ngốc quá...tụi bảo vệ đã báo cho anh ấy sự có mặt của em rồi, coi như là chào hỏi __ nó thản nhiên cầm ly rượu lên nhấp nhì
- À...ra thế __ Vương cười ngây ngô
- Anh ơi anh...bọn thằng gấu nó lại tới gây sự nữa kìa __ một tên bảo vệ chạy vào
- __ anh im lặng khiến nó với Vương cũng im lặng theo
- Bọn nó hẹn gặp ở chỗ đập nước...giờ sao anh __ tên bảo vệ hốt hoảng
- Thằng Vĩ đâu __ Pin hỏi
- Đang trong phòng làm việc
- Gọi nó đi...tao sẽ đi cùng tụi mày giải quyết dứt điểm __ Pin đứng dậy
- Dạ __ tên bảo vệ hốt hải chạy vào trong gọi hấn

Nó nhìn theo tên bảo vệ, hấn cũng đi cùng anh sao, có giống như tụi thằng “ Long ruồi “ hôm trước không, sẽ không sao chứ. Nó quay qua nhìn Pin với nỗi lo lắng dâng lên trong ánh mắt, nó muốn hỏi anh nhưng hỏi làm gì, anh cũng không chịu nói với nó đâu. Được một lát sau thì hấn bước ra chậm rãi trên tay đang bấm bấm điện thoại, bỗng nó giật mình nhớ tới cái khăn choàng hôi chiều nó làm tuột len, chẳng lẽ đó là điềm báo không lành.

- Hai người đi đâu vậy __ nó cũng đứng dậy hỏi
- Ra ngoài một lát thôi __ Pin nói
- Cô tới rồi hả...ở đây chơi đi, lát tôi về __ hấn nói nhưng không nhìn nó __ đi thôi
- Hai đứa ở chơi nha...xin lỗi vì hơi thất lễ __ Pin cũng bước đi
- ... __ nhìn hấn bước đi sau Pin mà nó lo lắng không ngớt, vội chạy lại nắm lấy cánh tay của hấn mà nói __ cẩn thận nha
- ... __ hấn hơi ngạc nhiên...không phải nó giận hấn với Pin về chuyện hoạt động thế giới ngầm này sao __ tôi là Khôi Vĩ...Khôi Vĩ của cậu đấy

Nói rồi hấn gạt tay nó ra mà bước đi cho kịp giờ, hấn chẳng thèm quay lại nhìn nó lấy một cái, sao mà dứt rứt thế không biết. Vương thấy nó vậy liền tới gần nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai run run của nó mà dẫn nó về bàn.

- Sẽ không sao đâu __ Vương mỉm cười trấn an nó

8: 30 pm

9: 30 pm

10 : 30 pm

11 : 00 pm

Nó cứ ngồi nhìn đồng hồ tích tắc tích tắc trôi đi, nó cứ thấp thỏm nhìn ra ngoài cửa ra vào mong rằng thay vì một vị khách vào thì đó lại là hấn hoặc Pin bước vào, sao mà nó cứ nghĩ tới cái khăn choàng hồi chiều thì lại không yên tâm là sao.

- Anh à...đã mấy tiếng rồi, gọi cảnh sát đi __ nó kéo tay Vương
- Bình tĩnh nào...__ Vương trấn an nó
- Nhưng... __ nó nhìn ra cửa ra vào thì câu nói bị ngắt quãng

Như nó mong đợi, hấn và Pin cùng lúc xuất hiện ở cửa ra vào khiến nó vui không thể tả nổi, nó cảm giác như con tim trong lồng ngực trái của nó cứ nhảy lên reo hò á. Nó cứng đờ cả người khi thấy hấn, vui thì có, muốn chạy xuống hỏi han hấn nhưng chân nó tê cứng chẳng bước nổi nữa.

- Để hai đứa phải đợi lâu rồi __ Pin ngồi vào bàn
- Anh về muộn chút nữa là công an ập tới đây rồi __ Vương nói
- Sao thế ? __ hấn bước lại gần chỗ nó ngồi hỏi
- Con bé đòi báo cảnh sát, hai người lái về quá mà __ Vương nhìn nó
- Xí __ nó lườm anh một cái
- Không phải về rồi đây sao __ Pin mỉm cười nhìn nó
- Thì về rồi nên mới không gọi __ nó lý sự lại
- Đã bảo rồi mà...mọi thứ ổn cả __ hấn khoác tay qua vai nó
- Không bị sao chứ __ nó nhìn hấn rồi nhìn Pin
- Em lo lắng đến thế sao __ Pin cười
- Không có...sao em phải lo __ nó dối
- Muộn rồi...hai đứa về đi __ Pin nói
- Để tôi đưa cậu về __ hấn nắm tay nó khi nó đứng dậy
- Vậy tao về trước __ Vương nhìn nó và hấn __ em về luôn anh Pin
- Về cẩn thận __ Pin vỗ vai Vương
- Em đưa cô ấy về __ hấn nhìn Pin
- Đưa con người ta về tới nhà đấy __ Pin chọc hấn
- Tới nhà em hay tới nhà ai __ hấn chọc lại
- Nhà tôi chứ nhà ai __ nó nhéo hấn một cái
- Ya...biết rồi, đưa cậu về nhà tôi làm gì __ hấn xoa xoa chỗ đau
- Em về luôn anh Pin __ nó cười chào anh
- Bye __ Pin vẫy tay chào nó

Nó ngồi sau lưng hấn trên chiếc moto quen thuộc, lạnh thì có nhưng nó thấy ấm áp nhìn hơn, ngồi sau tâm lưng to này chắn gió cho nó thì nó còn lạnh gì nữa. Hấn nắm lấy tay nó đang đặt trên đùi của nó mà kéo ra trước khiến nó bị chúi mặt vào lưng hấn.

- Làm cái gì vậy __ nó giật lại cánh tay của mình đang bị hấn nắm giữ
- Ôm người ta vào...lạnh quá __ nó càng giật thì hấn càng kéo tay lại
- Lắm chuyện...buông ra coi __ nó đánh hấn một cái trên lưng khiến hấn đau rất đang lạnh thì chớ, ác thế không biết
- Á... __ hấn giả vờ thả lỏng tay lái khiến xe chao đảo nên nó sợ liền ôm chặt eo hấn
- Gì vậy __ nó cũng hốt hoảng hét lên
- Rồi nhá...ôm chặt vào __ hấn đặt tay lên hai cánh tay của nó mà giữ lại
- Thả ra coi __ nó nhăn nhó
- Yên nào...cậu đang làm tôi không lái xe được đấy __ hấn quay lại nhìn nó rồi quay lên
- ... __ nó mỉm cười dựa vào lưng hấn
- Hết giận tôi rồi sao __ hấn nói
- Có giận gì đâu
- Có giận gì đâu __ hấn nhại lại lời nó __ mấy hôm trước còn tránh mặt người ta nữa mà
- Đó là chuyện khác __ nó tắt nụ cười trên môi vì nhớ tới Linh San, nhớ tới Linh San thì nó lại nhớ tới cái khăn choàng hồi chiều
- Tôi nói này __ nó nói tiếp __ cái khăn choàng của cậu...tôi làm tuột len rồi
- Sao vậy...ghét đồ tôi tặng thì nói một tiếng nha
- Không phải...từ chiều giờ tôi cứ lo không biết cậu có gặp chuyện gì không __ nó dựa cằm vào vai hấn
- Nãy giải quyết đám đầu gấu kia tôi vẫn trở về bình an đấy thôi __ hấn cười an ủi nó
- Thì đó...có lẽ mấy cái xui xẻo này nọ chắc chẳng đúng đâu __ nó nói
- Tin mình tôi thôi...biết chưa __ hấn đưa tay ra sau mà xoa đầu nó
- ... __ nó chẳng nói gì thêm mà nhẹ nhàng ngủ trên lưng hấn cho đến lúc về tới nhà.

51. Chương 49

Đúng 9 giờ sáng ngày hôm sau hấn có mặt ở cửa hàng bán đồ trang sức trong trung tâm mua sắm như đã hẹn. Hấn với ông chủ là nhà thiết kế chính cho cửa hàng đã trao đổi với nhau về thiết kế của sợi dây chuyền. Mặt dây chuyền gồm hai phần, đàn violin và cây vĩ chúng có thể được tách đôi ra để làm thành hai sợi dây hai mặt khác nhau nhưng khi dính vào lại thì chúng thành một cặp.

- Anh hiểu ý tôi rồi chứ __ hấn nói
- Ok...tôi phác hoạ ra như vậy đúng ý anh chưa
- Tuyệt..nhớ là phải đính một viên đá đen lên đầu cây vĩ này nha
- Ok
- Chiều mai tôi sẽ tới lấy, vì vậy mấy anh hãy làm nhanh giúp cho
- Được...anh cứ yên tâm
- Giờ tôi thanh toán tiền luôn được chứ...sợ mai bận lại mất công đợi lâu
- Được chứ...mời anh đi theo tôi

- Mời __ hẳn đứng dậy theo ông chủ kia

Ở nhạc viện

Như thói quen, cứ sau mỗi giờ học ở trung tâm thì Duyên lại đến nhạc viện để luyện tập múa bale. Kết quả buổi thi hôm trước đã làm tinh thần chị ta xuống dốc trầm trọng, chị ta ngồi thừ ở dưới sân nhạc viện đến hơn 8:00 pm mới lên phòng tập. Bước từng bước lên các bậc cầu thang để đến phòng tập, Duyên nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ phòng tập gần đó, tiến lại gần nhìn qua khe cửa Duyên thấy Trúc Linh đang say mê tập luyện. Nghĩ tới kết quả ngày hôm qua Duyên không thể nào nén cơn tức lại được, quay lưng lại tính bỏ đi nhưng tiếng nhạc của bài múa bale Duyên với Trúc Linh hay cùng nhau tập cứ tung tăng nhảy múa trong đầu óc khiến Duyên không thể bước đi mà trong lòng lại muốn hại Linh muốn có được cái vị trí của Linh đang có.

RUP __ đèn đang sáng bỗng tắt ngúm

- Á __ tiếng Linh hét thất thanh trong phòng vang vọng khắp hành lang

Do giật mình và không nhìn thấy đường nên Trúc Linh bị ngã xuống sàn gây chấn thương mạnh ở cổ chân trái khiến Trúc Linh bật khóc. Duyên là một diễn viên múa bale chị ta hiểu rõ chấn thương đó ảnh hưởng lớn thế nào đến một diễn viên múa, may mắn thì chỉ bị bong gân nằm dưỡng thương 1 tuần còn xui xui thì có thể kết thúc con đường sự nghiệp múa bale luôn cũng nên. Chị ta nghĩ Linh chỉ bị bong gân nhẹ thôi, 1 tuần nghỉ ngơi cũng đủ để chị ta lọt vào top 10 để thi chung kết rồi, chỉ còn 5 ngày nữa là thi rồi mà. Nhưng chị ta đâu biết lúc chị ta cúp điện là lúc Trúc Linh nhảy lên cao, tiếp đất đã ngã rồi thử hỏi hậu quả sẽ ra sao, chị ta đã phạm một sai lầm lớn quá mức.

Làm nốt các bài tập còn lại trong vở để ngày mai đón một lễ giáng sinh tuyệt vời, nó cứ ngáp ngáp dài vì trời cũng khuya lắm rồi mà nó đã ngồi lì trước bàn học cả ngày trời hỏi sao mà không mệt. Cứ tưởng hôm nay sẽ ra ngoài ăn uống gì đó cùng Tâm với Khánh nhưng Khánh không muốn đi vì không có Linh San còn Tâm thì bận chở em người yêu đi mua đồ thể là kế hoạch vỡ mộng. Nó thì còn ai bầu bạn ngoài mấy đứa đó giờ bọn nó bỏ rơi nó thì nó chỉ còn cách tìm đến sách vở là kẻ không bạn cũng không thù của nó mà giết thời gian thôi.

- Sao mà nhanh thế...gần 10 giờ rồi á __ nó xoa xoa cái bụng đang đánh trống của mình

- Làm hết trang này thôi...còn có 3 bài chứ mấy...đừng có la làng nữa nha bụng __ nó tự nói chuyện một mình

Tích...tắc...tích...tắc...tích...tắc...mới đó mà đã 11 giờ tối rồi đây

- Xong rồi __ nó vươn vai ngáp lớn

- Giờ mà ăn gì nữa...11 giờ rồi...đi ngủ luôn cho rồi __ nó nhìn đồng hồ trong điện thoại nói

♪♪♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪♪♪ __ tiếng cello

Nó vừa mới bước vào nhà tắm thay đồ ngủ thì phải quay ra lại vì điện thoại reo, nó cầm điện thoại lên ngồi xuống giường khoanh chân lại mà hờn hờ nghe máy.

- Alo
- “ Chưa ngủ hả “ __ hần nói
- Chưa...mới làm xong bài tập
- “ Siêng vậy...mai một thi học kì bày bài tôi với nha “
- Bài ai nấy làm đi
- “ Eo...cứ tưởng có người không ngủ được vì nhớ tôi chứ “
- Áo tưởng hả...ngủ chưa mà mơ đó
- “ Không đùa nữa...mai rảnh không “
- À...để xem đã __ nó đang vui lắm nhưng vẫn muốn làm giá một tí
- “ Rảnh không nói một tiếng à...tôi đổi ý á “
- Vô duyên chưa...cậu đang hỏi tôi mà gắt gỏng với tôi à, tin là không rảnh không __ nó gắt
- “ Mai tới nhà thờ không...tôi chở đi “
- Mai anh Vương qua đón tôi rồi, không cần cậu qua đón đâu
- “ Nói lại với anh Vương một tiếng có sao đâu”
- Đâu có được...thì mai cậu cứ tới đó đi, tôi đợi cậu ở đó là được chứ gì
- “ Không thích...”
- Vậy đừng có đến
- “ Sao mỗi lần tôi nói chuyện với cậu sao dễ đánh nhau thế nhờ “
- Xí...
- “ Nói này giờ...thay đồ đi ngủ đi “
- Ồ... __ nó ngạc nhiên sao hần biết nó chưa thay đồ __ sao biết tôi chưa thay đồ ngủ
- “ Tôi là ai...là Khôi Vĩ đó nha “
- Phét quá...đoán mò chứ gì __ nó đứng dậy đi vào nhà tắm
- “ Nghĩ sao zợ...tôi mà đoán mà...cái gì nó cũng có lý do cả...hiểu không, ngốc “
- Hôm nay cậu ăn gan heo hay gan bò mà dám nói tôi ngốc __ nó bật loa ngoài để vừa thay đồ vừa nói chuyện với hần
- “ Ăn cơm tự tay tôi nấu...gan gì mà gan “
- Biết nấu cơm luôn __ nó cười, rồi bước ra ngoài tắt điện
- “ Thôi...ngủ sớm đi, có gì mai tôi qua chở cậu đi cà phê cà pháo gì sáng sớm...ok “
- Ủa...ờ...ngủ ngon nha
- “ Ủa ủa gì...tắt đèn rồi thì ngủ đi chứ ...tôi cũng đi đây...ngủ ngon mơ đẹp “
- Đi đâu
- “ Đi ngủ chứ đi đâu...ngủ đi, mơ gì thì mơ có tôi trong đó là được “
- Điện...mơ tới cậu thì gặp ác mộng cha nó rồi
- “ Cúp máy đây...bye “

- Bye __ nó vừa tắt điện thoại thì ngã lưng xuống giường

Nhưng nghe thấy tiếng moto phía dưới nó liền nhào người dậy chạy ra ngoài ban công để xem đó có phải là hấn không. Mặc dù khi nó chạy ra tới nơi thì chiếc xe đã chạy xa rồi nhưng đáng người và tiếng xe nó dám khẳng định đó là hấn không ai khác đó chính là hấn. Chứ thử hỏi xem sao hấn biết nó chưa thay đồ thì chỉ có lúc nó đứng dậy lại phía giường lấy chiếc điện thoại thì hấn mới thấy thôi, với còn cả tắt đèn nữa, đứng dưới đó mà không nói người ta biết. Nó mỉm cười nhìn ánh đèn phía sau xe mất hấn thì mới quay vào phòng đánh một giấc ngon lành, có lẽ đây là đêm chào mừng giáng sinh âm áp nhất mà nó từng có từ khi còn bé tới giờ đây.

Sáng hôm sau nó dậy sớm như giờ đi học chứ không ngủ nướng như mấy ngày được nghỉ học, nó cần thời gian để chuẩn bị, hấn nói là hấn sẽ qua đón nó đi cà phê sáng mà, phải làm sao sao cho nó đẹp hơn mọi ngày một chút chút. Nó tốn cả tiếng đồng hồ cho việc chọn đồ và thay đồ chứ chẳng ít đâu. Nó chọn ình một set đồ bộ lửng vải salanh cách điệu, quần được may cạp cao kết hợp với áo cùng chất liệu crop – top ngang vai, đi đôi giày lười cao gót có thắt nơ phía trước. Bên ngoài nó mặc một chiếc áo da đen đi cùng chiếc túi đen có đính đá làm điểm nhấn, tóc thì buông dài tự nhiên nhìn nó rất quyến rũ nhưng vẫn giữ được nét nữ tính và dễ thương của mình.

Điện thoại bỗng rung khi có tin nhắn tới : “ Tôi đang đứng dưới nhà cô nè...xuống đi “ . Nó chạy ù ra ngoài ban công để nhìn xem hấn đã tới thật chưa, nhìn thấy chiếc moto quen thuộc nó khẽ mỉm cười rồi chạy vào phòng tóm lấy chiếc túi trên giường mà chạy ù xuống nhà. Đúng như nó đoán, ba mẹ nó vẫn chưa dậy cũng có thể là cả hai đã ra ngoài cũng nên.

- Đến sớm thế __ hiện hữu trên khuôn mặt nó một nụ cười tươi nhìn hấn

- Cũng không sớm lắm...có tính rủ thêm ai không, có anh Pin với Vương đang đợi mình đó __ hấn đưa cho nó cái mũ bảo hiểm

- Ủa....có hai người đó nữa hả __ nó vừa đội mũ vừa hỏi

- Bạn bè cậu có ai thì gọi đi luôn cho vui __ hấn giúp nó cài dây mũ

- Có gì tới đó tôi gọi sau

- Vậy cũng được...đi __ hấn đợi nó ngồi lên xe rồi nổ máy đi

Ai cũng nghĩ một tiểu thư điệu đã như nó thì chỉ thích đi các loại oto đắt tiền này nọ để tránh khói bụi đường phố ghét đi các kiểu moto vì nó không giữ được nét nữ tính của con gái chứ. Ai ai mà có ý nghĩ đó thì thiệt là quá sai lầm, nó không thích đi các loại oto đắt tiền vì như thế nó sẽ gây sự chú ý và tầm nhìn từ mọi người xung quanh khi chiếc xe xuất hiện. Nó thích đi moto với hấn vì khi ngồi trên chiếc moto có tiếng nổ ầm ầm vậy thôi nhưng cá tính, nó vẫn có thể mặc váy các kiểu vẫn có thể ngồi xe moto dạo phố mà.

- Chào mọi người __ nó lên tiếng khi tới nơi

- Ngủ nướng nữa hả...sao tới trễ thế __ Vương kéo cho nó một chiếc ghế gần đó

- Không...tại em phải ghé qua một chỗ mua cái này __ nó đặt lên bàn một hộp bánh __ em biết mấy anh chưa ăn gì hết

- Đúng là con gái mà...cái gì cũng lâu la __ hấn ngồi xuống cạnh nó

- Kệ con gái tụi tôi __ nó vừa mở hộp bánh lấy ổi người một cái vừa nói

- Sao không gọi tụi thằng Khánh thằng Tâm tới __ Vương hỏi

- Em quên...đợi em một lát __ nó rút điện thoại ra gọi cho Khánh

- “ Alo Khánh nghe “

- Có đi cùng Tâm đó không, đang làm gì á

- “ Có nè...đang đi cà phê sáng thôi, giáng sinh mà “

- Vậy ghé qua quán..... đi (tên gì tác giả chưa nghĩ ra)

- “Ủa...đang ở đó hả, ngồi đâu sao không thấy “
- Ủa... _ nó nghe thấy tiếng của Khánh sau lưng thì liền quay lại phía sau àm hét lớn _ Ê...KHÁNH, ĐÂY NÈ
- Bằng _ Khánh nhìn vào điện thoại rồi nhìn nó mỉm cười cùng Tâm lại bàn nó đang ngồi
- Chào...chào _ mấy người đàn ông chào nhau
- Giáng sinh an lành _ mất một lúc im lặng mọi người lại cùng nhau mở miệng nói khiến ai cũng cười sặc sụa
- Cái này được gọi là ý tưởng lớn gặp nhau nè _ Tâm nói
- Hi...

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 50

52. Chương 50

Tại nó đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì hần nhận được một cuộc điện thoại làm hần thay đổi sắc mặt khiến nó cũng lo lắng. Hần chẳng nói gì mà đứng dậy ra ngoài nghe máy nên càng làm nó lo lắng hơn nữa, nó chăm chú theo dõi từng hành động của hần từ lúc đứng dậy cho tới lúc hần quay lại rất đáng nghi ngờ. Hần nghe máy xong thì bấm bấm gì đó trên màn hình điện thoại rồi cũng quay lại bàn với mọi người.

- Tí cậu về với Vương hay Khánh nha...tôi có việc phải đi trước _ hần nắm tay nó
- Cậu đi đâu _ nó hỏi
- Alo...ờ, tao biết rồi, tao về ngay đây _ Pin nghe điện thoại của ai đó (có ai biết anh Pin đang giả vờ không ta)
- Anh cũng có việc phải về trước rồi, mấy đứa ở lại chơi, tiền anh thanh toán xong rồi _ Pin cũng đứng dậy
- Mấy người có việc gì vậy _ nó hỏi
- Chỉ là chuyện lật vật ở bar thôi, tụi công an lại tới kiểm tra á mà _ Pin xoa đầu nó
- Đừng có suy nghĩ lung tung _ hần bóp chặt tay nó một cái rồi buông ra
- Tí tôi đưa Bằng về cho _ Khánh nói _ yên tâm chưa
- Cảm ơn

Hần nói cảm ơn rồi cũng đứng dậy đi theo Pin ra ngoài, thật ra không phải chuyện ở quán bar mà chuyện đêm hôm trước ở quán bar, tay chân bọn thằng gấu lại quay lại và lần này đòi sống chết với bọn hần. Lần trước tưởng là giải quyết xong xuôi bọn nó ai dè bọn nó chơi bẩn chỉ lấy tép riêu ra dụ bọn hần để bọn hần ra ngoài thì bọn nó sẽ ập tới quán bar phá tan tành ai ngờ bọn hần quay về kịp nên tại nó chẳng động đậy gì. Nhưng lần này ai mà biết sẽ có chuyện gì xảy ra chứ.

Sau khi nó chia tay Vương với Tâm ở quán cà phê thì Khánh đưa nó về, Khánh có nhờ nó chọn dùm một vài món đồ làm quà tặng cho Linh San. Thiệt tình, chia tay rồi còn liên lạc gì với nhau nữa đâu, làm sao mà tặng quà được không biết. Nhìn thấy tình cảnh hiện tại của mấy đứa bạn thân nó cũng cảm thấy lo lắng không kém, nhìn Khánh sau mấy ngày không gặp mà có nhiều nếp nhăn hơn hần.

- Vẫn không liên lạc được với cậu ấy sao _ nó hỏi
- Không...chẳng có tin gì cả, tới nhà thì lúc nào cũng vắng nhà hết
- Chắc mọi thứ vẫn ổn...thằng bé em Linh San vẫn bình thường mà

- Ổi...thằng bé vẫn ổn ngày nào mình cũng tới trường nó xem tình hình nó mà
- Vậy cậu ấy vẫn ổn...đừng lo lắng quá _ nó nắm chặt tay Khánh trấn an
- Cũng trưa rồi...hay mình đi ăn cái gì đi rồi về luôn
- Ok _ nó mỉm cười

Nó trở về nhà sau bữa ăn cùng Khánh nhưng nó chỉ nhận được một mẫu stick nhỏ được dán trên cửa ra vào của mẹ nó nhả lại.

“ Mẹ với ba con đi ăn lễ rồi

Mẹ để tiền trên phòng con rồi

Cứ lấy tiền đó mà xài đi, ăn gì mua gì tùy thích “

Nó tiện tay vò vò mẫu stick đó mà ném vào sọt rác gần đó, mẹ nó còn chẳng thèm chúc nó giáng sinh ầm ập nữa là, chỉ có tiền với tiền mà thôi. Nó lên phòng nằm dài ra giường suy nghĩ mông lung về mọi chuyện, từ hần cho tới anh Pin, từ chuyện tình cảm của Khánh với Linh San cho tới chuyện đại nhạc hội. Nó cầm điện thoại lên cài báo thức 5 giờ rưỡi chiều ngủ dậy để thay đồ rồi đi ăn với Vương sau đó đến nhà thờ đợi hần. Lăn qua lăn lại vài vòng trên chiếc giường nó chẳng thèm thay đồ mà mặc nguyên bộ đồ đó đi ngủ luôn với máu chứ.

Đúng chính xác như một cái máy, đồng hồ reo là nó bật dậy ngay, chẳng nường nữa. Cũng đúng thôi ngủ gì mà 4 5 tiếng đồng hồ thì nường gì nữa, có mà cháy đen luôn chứ đừng có nói là khét lẹt. Nó lê cái thân con mấm của mình vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ rồi ra ngoài mở tung cửa tủ quần áo ra ngồi ngắm. Nó chẳng biết phải mặc gì, chọn gì để mặc để nhìn đẹp hơn trong mắt hần nữa, đúng là có người để yêu một thiệt chứ. Phải gần nửa tiếng nó ngồi nhìn cái tủ quần áo cuối cùng nó cũng chọn ỉnh một chiếc đầm dạ màu đỏ đơn giản, thêm một chiếc áo khoác mỏng – tô màu xám trắng nó đi đôi giày búp bê màu đen kèm theo chiếc ví cầm tay màu đen làm điểm nhấn. Mái tóc buông dài nó đội thêm chiếc mũ len màu đỏ để giữ tóc không bay trong gió đông, sau khi chuẩn bị sẵn sàng nó cầm điện thoại lên gọi cho Vương.

- Anh tới chưa _ nó hỏi
- “ Vừa tới nè...xuống đi “
- Ổi...nhanh thế _ nó cúp máy rồi xuống nhà

Nó khoá cửa cẩn thận rồi mới vào xe cùng Vương, nó ngồi trong xe mà nhìn ra ngoài, những giọt mưa bay bay bám đầy trên cửa kính khiến tầm nhìn của nó bị thu hẹp rõ rệt. Nó nhìn đồng hồ để nhìn xem hần có nhắn tin nói rằng mình đang đến hay không, nhưng chẳng nhận được tin nhắn nào cả.

Quay trở lại với hần, lúc sáng hần với Pin về trước liền đi thẳng tới chỗ hẹn với tụi thằng gấu, ở đó đã xảy ra một cuộc ẩu đả lớn không ít người bị thương nhưng hần vẫn chưa bắt được thằng cầm đầu là thằng gấu, nó vẫn cứ đưa chân tay ra làm vật thể mạng ình. Pin bắt được một tên đàn em còn sống trong đám người do thằng gấu phái tới liền tra hỏi tung tích của thằng gấu.

- Thằng gấu đang ở đâu _ Pin cầm con dao quay quay trên tay
- ... _ thằng đó nhìn anh chăm chăm
- Tao không có giết mày đâu...đừng có sợ...chỉ cần trả lời tao là thằng gấu đang ở đâu thôi _ anh nhìn tên đó
- ... _ thằng đó vẫn im lặng không trả lời
- Mày câm hay mày điếc _ anh cúi mặt sát vào mặt tên đó mà nói
- Khốn kiếp...mày có nói không thì bảo _ hần tức giận đập vào chân tên đó một cái khiến chân tên đó bị gãy mà kêu cái rắc
- Bình tĩnh Khôi Vĩ...anh đã hứa là sẽ không giết hần mà _ Pin nhìn hần

Giờ này bảo hấn bình tĩnh sao hấn bình tĩnh được, chỉ còn 5 giờ đồng hồ nữa là tới giờ hẹn với nó, trong thời gian đó hấn còn phải đi lấy dây chuyền đã đặt ở trung tâm nữa, làm sao mà kịp nếu cứ cái đà không biết thằng cầm đầu đang ở đâu.

- Tao hỏi mày lần cuối...thằng gấu đang ở đâu _ Pin bắt đầu gần giọng không còn nói nhẹ nhàng nữa
 -
 - Mày đang làm tao buồn đấy biết không thằng chó _ Pin kề con dao đang cầm trên tay dí vào bàn tay của hấn mà rạch nhẹ ngay chỗ gân tay
 - Á....
 - Mỗi khi tao buồn chỉ cần nghe chúng mày hát bài hát A thì tao lại vui trở lại...biết không _ anh tiếp tục rạch các gân tay của tên đó
 - Á...tao nói...tao nói mà _ hấn không thể chịu nổi cơn đau thể xác nên đã mở miệng khai
 - Sao...
 - Thằng gấu đang ở &@(%*
 - Làm sao tao có thể tin mày được
 - Thằng gấu chỉ có thể ở đó vì còn con vợ mới cưới với cái bụng bầu đang ở đó mà
 - Ra thế... _ hấn nói
 - Khai sớm có phải tốt không _ Pin cầm con dao kề nhẹ vào mặt tên đó để lau sạch vết máu dính trên con dao
 - Đi thôi _ Pin nhìn hấn rồi nhìn tụi đàn em
- Cả đoàn nhanh chóng tiến tới địa điểm tên đàn em của thằng gấu nói, trên đường đi hấn không ngừng nhìn đồng hồ để không bỏ lỡ một giây một phút nào.
- Lục soát cho tao _ khi tới nơi Pin nói với tụi đàn em
 - Anh...nhanh chạy đi, mặc kệ em _ vợ thằng gấu nói với nó
 - Không được, còn em với con....
 - Phụ nữ mang thai tụi nó sẽ không làm gì em đâu...mau chạy đi _ vợ nó khóc nhìn nó
 - Anh...
 - Mau chạy đi...mặc kệ em với con
 - anh ...xin lỗi....
 - Em yêu anh nhiều lắm...ba của con em _ vợ nó ôm nó một cái
 - Anh cũng vậy _ nói rồi thằng gấu chạy đi trước để vợ ở lại một mình
 - Mấy người đang làm gì trong nhà tôi vậy _ vợ thằng gấu bước ra nói
 - Tụi này chỉ tìm thằng gấu nó đâu mau nói nó ra đây _ đàn em của anh Pin nói
 - Anh gấu không có ở đây...mấy người đi đi không tôi báo công an đó _ vợ thằng gấu hét
 - Muốn báo thì báo đi...này thì báo... _ một đàn em của Pin giật lấy điện thoại trên tay vợ nó mà đập
 - Đã nói là không có anh gấu ở đây...mấy người muốn gì nữa
 - Cô tưởng tụi này dễ tin lời cô thế sao _ Pin vừa bước vào bên trong vừa nói
 - ... _ giọng nói sắc lạnh của Pin làm cô ta khiếp sợ mà không nói nên lời
 - Ngoan ngoan thì nói thử xem...thằng gấu đang ở đâu _ Pin lại gần vợ nó

Thằng gấu chưa chạy đi xa mà vẫn còn lảng vảng gần đó, nó chọn một góc khuất phía bên hông nhà mà ngấm bắn anh Pin. Lúc thằng gấu đưa súng lên chuẩn bị bắn thì hấn nhìn thấy bóng thằng gấu in lên tường nhà nhờ ánh đèn đường phản chiếu vào trong nhà nên nhanh chóng chạy lại chỗ Pin đỡ viên đạn cho anh.

- Cúi xuống _ hấn lao tới chỗ Pin
- Á _ hấn kéo Pin thì Pin kéo vợ thằng gấu khiến vợ nó bị động thai mà khóc lóc
- Chết tiệt _ Pin quay lại nhìn ra ngoài cửa rồi quay lại nhìn hấn _ không sao chứ
- Em không sao _ hấn nhìn chỗ viên đạn đang ngự trị trên cánh tay trái của mình
- Mẹ kiếp...chúng mày còn đứng đó làm gì, mau bắt thằng chó đó lại cho tao _ Pin tức giận quát âm ỉ
- Anh...đưa cô ta vào bệnh viện đi _ hấn nhìn vợ thằng gấu mà nói
- Giờ mà còn lo cho con ả đó nữa...khốn nạn mà _ Pin nhìn vợ thằng gấu rồi đá văng cái ghế gần đó
- _ hấn chẳng quan tâm tới lời nói của Pin mà chỉ chăm chú nhìn đồng hồ
- Đi đi _ Pin quay lưng lại với hấn và nói
- Anh à...
- Có việc thì đi đi...để đó tao giải quyết _ Pin nói
- Thằng gấu vẫn ...
- Để có tao lo...đi đi
- Vậy em xin phép...cảm ơn anh _ hấn nói rồi quay gót tính bỏ đi
- Khoan đã _ Pin cởi chiếc áo da đang mặc ra ném cho hấn
- Mặc vào...tới bệnh viện lấy viên đạn đó ra trước đã _ anh nói tiếp
- Cảm ơn anh _ hấn nhìn Pin rồi chạy vội ra ngoài nhảy lên xe mà phóng đi mất.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 51

53. Chương 51

Vừa chạy xe hấn vừa chăm chú để ý đến cái đồng hồ trên tay, chỉ còn 2 giờ đồng hồ nữa là tới giờ hẹn, ở đây là ngoại ô mà chạy vào trung tâm thành phố có béo cũng mất 1 tiếng rưỡi làm sao mà tới nơi kịp giờ được. Sức nhớ ra điện thoại thì hấn mò tìm điện thoại ở khắp túi quần nhưng không thấy, cố nhớ xem hấn đã làm rơi hay để quên ở đâu.

- Xui quá

Hấn chợt nhớ ra lúc đánh nhau một tên đàn em của thằng gấu đã trúng điện thoại lúc hấn định rút điện thoại ra nhắn tin cho nó làm điện thoại bị rớt xuống rồi tụi kia đạp lên khiến điện thoại bị vỡ nên hấn giục luôn điện thoại ở đó. Giờ chẳng còn gì để liên lạc với nó lúc này cả, hấn chỉ biết chạy thực mạng đến trung tâm lấy sợi dây chuyền cho nó rồi đến nhà thờ cho kịp giờ thôi. Nhưng để đến được trung tâm thành phố đâu phải chuyện đơn giản, hôm nay là một holiday và lại ở trung tâm đang diễn ra các chương trình chào mừng giáng sinh do thành phố tổ chức đã tới giờ lên đèn cũng là giờ cao điểm khiến các đường tắc nghẽn giao thông. Đứng chờ trong tình trạng này như đang thách thức lòng kiên nhẫn của hấn vậy, hấn nhìn đồng hồ thì đã 6:30pm rồi, hấn giục xe giữa đường mà chạy bộ tới trung tâm mua sắm. Cũng không còn xa lắm để tới đó nên hấn quyết tâm chạy thật nhanh tới đó còn hơn là đứng đây đợi xe, vết thương trên tay hấn cứ rỉ máu khiến hấn đau đớn khôn nguôi.

- Chào quý khách...chúng tôi có thể giúp gì cho anh

- Cho tôi lấy đồ đặt trước __ hắn nói với chị đứng quây
- Anh tên gì ạ...có thể cho chúng tôi xin phiếu mua hàng được chứ ạ
- Đây __ hắn rút trong ví ra một tờ giấy

Do tay trái bị thương nên hắn phải vịn vào tủ kính để dùng tay phải rút tờ giấy, chị bán hàng thấy máu từ tay hắn cứ nhỏ giọt xuống sàn nhà khiến chị toát mồ hôi hột.

- Anh đợi một lát
- Nhanh dùm đi ạ __ hắn hỏi
- Của anh đây ạ __ chị đó quay lại sau vài phút
- ...đẹp quá __ hắn nhìn hai sợi dây chuyền lấp lánh

Không thèm cảm ơn hắn chụp vội hai sợi dây chuyền nhét vào túi quần rồi chạy ra ngoài, hắn cũng không quên nhìn đồng hồ xem đã mấy giờ. Hắn vừa ra khỏi trung tâm thì đồng hồ điểm 7:00 pm, đã tới giờ hẹn, vậy mà giờ hắn còn đứng đây. Hắn cố gắng bắt taxi nhưng không chiếc xe nào chịu dừng lại, bực bội hắn lao thẳng ra giữa đường để đón xe.

- Ê Ê...muốn chết hả __ bác tài xế hét lớn
- Làm ơn...chờ cháu tới nhà thờ...làm ơn đi ạ
- ... __ bác tài thấy hắn đang chảy máu nên cũng không dám từ chối biết đâu là đầu gấu hay xã hội đen thì sao, bác muốn được ăn năm mới mà
- Nhanh dùm đi ạ __ hắn ngồi trên xe mà cứ hỏi
- Kẹt xe quá...cậu thấy đó

Hắn hết cách rồi, chỉ biết chờ đợi như vậy thôi, từ đây đến nhà thờ cũng không gần không thể chạy bộ đến đó được, hắn ngồi trên xe mà thấp thỏm không yên. Lúc hắn lao ra giữa đường bắt taxi hắn đâu biết hắn đã bị thằng gấu nhìn thấy, thằng gấu bám theo xe của hắn tới nhà thờ mà hắn không hay biết. Trong lúc đó đàn em và anh Pin vẫn đang lùng xục khắp thành phố để tìm kiếm thằng gấu.

Ở nhà thờ

8:00 pm

Mọi người đang trao cho nhau những câu chúc giáng sinh ấm áp nhất, cùng nhau chúc an lành cho nhau và cùng nhau xem các nghi thức diễn nguyện của nhà thờ.

- Merry christmas __ cha quản xứ chào nó
- Thank you...merry christmas __ nó ôm cha chúc bình an
- Merry christmas __ các sơ cũng chúc mừng nó
- Cảm ơn __ nó cười

Các sơ với cha thì chào nó qua loa vì họ còn phải đến với từng giáo dân một chúc bình an và may mắn trong mùa giáng sinh này nữa. Nó đứng bơ vơ một mình, Vương nói là ra ngoài mua cho nó tách cà phê nóng mà mãi vẫn chưa thấy anh quay lại.

- Hừ...đi một mình à __ Eric vỗ vai nó
- Trời đất __ nó giật mình
- Đi một mình thôi sao __ Eric hỏi lại
- Không...có anh Vương nữa __ nó cười
- Eric cũng tới à __ Vương quay lại
- Dạ...

- Mấy người đứng đây đi ...em ra ngoài một chút _ nó nói
- Đi đâu vậy _ Eric với Vương cùng hỏi
- Có chút việc thôi mà _ nó cười
- Có cần anh đi chung không _ Vương hỏi
- Không cần đâu...em tự đi được _ nó từ chối

Nó muốn ra ngoài cổng nhà thờ để xem có hấn không, nó nhìn đồng hồ thì đã gần 9:00 pm rồi, đã trễ hơn 2 giờ đồng hồ rồi. Là do hấn không nhớ hay có việc gì đột xuất...hay là hấn không muốn tới. Nó rút điện thoại trong ví ra gọi cho hấn nhưng cũng như những cuộc gọi trước, đáp lại chỉ là tiếng tút tút tút kéo dài mà thôi. Cũng được hơn 15 phút không thấy nó quay lại Vương với Eric quyết định ra ngoài tìm nó, cũng chẳng phải con nít con nôi gì nhưng thật sự hai người cũng lo cho nó lắm.

Chiếc taxi dừng ở ngoài đường lớn này vì nguyên một con đường này cấm không cho xe cộ ra vào nhằm giữ trật tự cho buổi lễ chúc mừng giáng sinh của nhà thờ được diễn ra nghiêm trang cho đến 9 :00 xe cộ mới được ra vào. Hấn không còn cách nào khác đành phải chạy bộ vào trong, khi vào gần tới cổng nhà thờ nó thấy hấn nên chạy ra. Thật sự lúc nó nhìn thấy hấn nó giận lắm, nó định là sẽ làm mất giận đến vài ngày luôn cơ nhưng đôi c hân không chịu nghe lời nó, đôi chân liền cử động khi thấy hấn xuất hiện. Đèn xe...nó nhìn ra phía sau lưng hấn, có một chiếc xe đang chạy lại rất gần phía hấn.

- TRÁNH RA... _ nó hét lớn

Hấn nghe thấy tiếng nó hét liền quay ra đằng sau xem có chuyện gì xảy ra, chiếc xe tới sát gần với hấn nhưng mọi thứ vẫn chưa muộn khi hấn cố lách người qua một bên nên sự va chạm giữa xe và người có lớn đến mấy nhưng hấn chỉ bị chiếc xe đụng nhẹ vào mạn người bên phải. RẦM....Nó như đứng tim khi thấy hấn ngã xuống, đầu hấn không biết đập vào đâu mà nó thấy máu chảy ra rất nhiều. Mọi người phía trong sân nhà thờ nghe thấy tiếng nó hét cũng nhanh chóng ủa ra ngoài xem chuyện gì đã xảy ra, Vương với Eric chỉ đứng như người mất hồn nhìn cái xác hấn nằm phía dưới dốc. Ai mà ngờ lại có chuyện đó xảy ra chứ, ở đó đã có vài người nhanh chóng gọi cảnh sát và xe cấp cứu tới hiện trường. Nó lao như bay xuống dưới với hấn, nó khóc những giọt nước mắt cứ thế mà rơi ra phía sau ngược với chiều nó chạy.

- Khốn kiếp _ nó xuống tới nơi thì Pin từ đâu cũng chạy tới
- Bắt thằng khốn đó lại _ Pin hét lên với tụi đàn em
- Khôi Vĩ _ nó quỳ xuống bên cạnh hấn _ cậu...máu chảy nhiều quá
- Khôi Vĩ...ai đó gọi xe cấp cứu đi _ Vương nói, thấy nó chạy Vương với Eric cũng chạy theo
- Đừng khóc _ hấn đưa cánh tay phải lạnh lặn lên lau nước mắt cho nó
- Thằng chó...mày có biết mày đang làm gì không hả _ Pin đâm thật mạnh vào mặt thằng gấu
- Bọn mày đã hại chết vợ tao...còn con tao nữa _ thằng gấu vừa khóc vừa nói
- Con vợ mày đang trong bệnh viện kìa thằng chó _ Pin đập vào người hấn khiến hấn ngã nhào ra đất
- Em không sao...anh Pin à _ hấn nói để anh dừng đánh thằng gấu lại
- Xe cấp cứu....ai đó gọi xe cấp cứu dừng đi _ nó khóc nhìn Vương rồi nhìn Eric
- Xe đang tới...cố gắng xịu đi _ Eric bóp vai nó trấn an
- ... _ hấn nhét tay vào túi rút ra hai sợi dây chuyền _ chúc mừng giáng sinh
- ... _ nó gần như vỡ oà khi thấy quà giáng sinh của mình, chiếc vĩ và cây đàn dung đưa trước mắt nó
- Đừng khóc nữa...cậu khóc nhìn xấu lắm _ hấn nhét sợi dây có mặt cây đàn vào tay nó, rồi đưa cái mặt hình cái vĩ lên trước mặt nó mà nói _ cái này của tôi
- ... _ ai cũng gần như nín thở khi hấn ho ra máu, mọi người cứ nghĩ hấn không qua nổi nữa

- Đừng nói nữa...cấp cứu cấp cứu đâu hết rồi _ cái áo dạ nó đang mặc chuyển dần sang màu đỏ vì máu của hắn thấm vào
- Tôi không sao _ hắn nói rồi ngắt lịm đi
- KHÔI VĨ ...làm ơn...ai làm gì đó đi chứ _ nó nhìn Pin rồi nhìn mọi người
- Kéo con bé ra đi _ Pin nói khi thấy xe cấp cứu tới
- Không...thả em ra _ nó vùng vằng

Các sơ và cha cũng thấy cảnh tượng đó diễn ra, làm sao họ không đau được, Khôi Vĩ với họ như người con ruột, họ hết mực yêu thương vậy mà giờ đang phải đấu tranh giữa cái sống và cái chết bậc cha bậc mẹ như họ làm sao không đau đớn. Các sơ ôm nó vào lòng vừa là để an ủi vừa là để kéo nó xa ra khỏi hắn cho đội cấp cứu giải quyết rồi nhanh chóng đưa hắn về bệnh viện.

- Bình tĩnh đi con _ sơ Maria hôn lên trán nó
- _ nó chỉ biết khóc với khóc thôi
- Đưa con bé đi sau...tao đi cùng với thằng Vĩ _ Pin nhìn Vương với Eric
- Thưa anh...còn thằng này _ đàn em anh gọi lại
- Giải quyết hắn theo luật rồi đem nó tới đồn...tội cố tình giết người _ Pin nhìn thằng gấu rồi bỏ đi theo đoàn cấp cứu

Một đêm giáng sinh máu, khi xe cấp cứu đi rồi, mọi người cũng dần giải tán, đêm giáng sinh tại nhà thờ được kết thúc rất đặc biệt với màn máu và nước mắt. Nó được Vương nhận lại từ tay các sơ rồi đưa nó tới bệnh viện, trên đường đi dù nó không muốn khóc nhưng nước mắt cứ thế mà trào qua khoé mắt rồi rớt xuống, cái cảnh tượng lúc đó cứ diễn đi diễn lại trong đầu nó. Tim nó như thắt lại, nó đưa tay lên ôm chặt lấy lồng ngực đang hô hấp khó khăn này mà khóc. Vương ngồi bên cạnh chỉ biết ôm nó vào lòng mà an ủi thôi, Eric ngồi trên cầm bóng cũng đau xót khi thấy nó khóc nhiều như vậy mà người nó khóc lại là tình địch của mình khiến cậu ta như đau càng đau thêm vậy.

Khi tới bệnh viện nó chạy như bay vào bên trong, rẽ hết hành lang này đến hành lang khác để tìm cái phòng cấp cứu của nó, Vương với Eric chạy phía sau đau lắm đau mà chẳng thể nói nên lời, lòng hai người như quặn lại khi thấy nó như vậy.

- Sao rồi _ nó hỏi Pin khi tới nơi, mặt nó đầm đìa nước mắt
- Đang cấp cứu bên trong _ Pin nhìn nó đầy đau đớn
- Sẽ không sao chứ...nói với em là cậu ấy không sao đi _ nó nắm chặt sợi dây trong tay
- Thằng Vĩ sẽ không sao đâu _ Pin kéo đầu nó vào lòng mà ôm lấy

Nó như tìm thấy một nơi khá an toàn để dựa vào trong giờ phút này nên đã khóc, khóc to và khóc rất nhiều. Nó dường như chẳng thể làm chủ cảm xúc của bản thân nữa, nó chỉ biết trong giờ phút này nó phải khóc thật nhiều thì lòng nó mới không thấy đau nữa thôi. Vương với Eric cũng lại gần ngồi xuống ghế đợi chờ như nó và Pin.

Ting ting... _ tiếng đèn báo cửa phòng cấp cứu mở

Cả bốn người ngồi đó cùng bật dậy một lúc, nó chẳng biết là đã trôi qua bao lâu hắn phải ở trong đó rồi nhưng nó chỉ biết là hắn đã phải ở trong đó rất lâu rất lâu rồi.

- Sao rồi bác sĩ _ Pin là người hỏi đầu tiên
- Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch rồi...nhưng còn yếu lắm do mất quá nhiều máu....
- Vậy máu...
- Không sao rồi, trong ngân hàng máu của bệnh viện còn máu cùng nhóm với cậu ấy...giờ thì ổn rồi
- ... _ ai cũng thở phào nhẹ nhõm

- Vậy chúng cháu có thể vào thăm cậu ấy không ạ __ nó hỏi
- Được...đợi chúng tôi chuyển cậu ấy qua phòng hồi sức thì các cháu có thể gặp....nhưng cần phải giữ im lặng
- Dạ...cảm ơn bác sĩ __ Vương nói
- Giờ ổn cả rồi __ Eric xoa xoa đầu nó
- Rửa mặt mũi gì đi...vào thăm thằng đó thấy em như vậy nó lại trách anh nữa đó __ Pin nói
- ...hì... __ nó mỉm cười nhìn cả ba rồi bỏ đi vào nhà vệ sinh.

54. Chương 52

Ở trong phòng hồi sức

- Không sao chứ thằng quỷ __ Pin hỏi
- Em ổn mà __ hấn nhìn phía sau ba người để tìm ai đó theo hấn thấy là thiếu thiếu
- Giờ thấy sao __ Vương hỏi
- Khỏe hơn bao giờ hết
- Mà làm tụi này hết hồn à...tưởng đi lên trên luôn rồi chứ __ Eric cười
- Làm sao đi trước được...tao phải kính lão đắc thọ với anh Pin với anh Vương nữa chứ __ hấn nhìn hai người kia
- Muốn chết sớm không __ Pin nhìn hấn
- Này thì kính lão đắc thọ __ Vương đấm hấn một cái
- Ya...em là bệnh nhân...là bệnh nhân đấy __ hấn gắt
- Muốn làm người chết không...la to thế __ Eric bịt mồm hấn lại
- Cạch...tiếng mở cửa làm mọi người im lặng
- ... __ nó bước vào với bộ dạng thảnh thơi hơn vào giờ hết
- Cô ta là ai vậy __ hấn hỏi
- ... __ câu hỏi của hấn làm mọi người như đứng hình vậy
- Mà không biết đó là ai sao __ Eric nhìn hấn rồi chỉ tay vào nó
- Ai mà xấu xí vậy...mắt thì xù húp...quần áo thì lấm lem bẩn thỉu... __ hấn nói
- Cô ta cũng trong thế giới ngầm hả anh...sao máu me đầy người cô ta vậy __ hấn hỏi Pin
- Mà không biết con bé là ai sao __ Pin hỏi
- Ai __ hấn nhìn Pin rồi nhìn Vương nhìn Eric để tìm câu trả lời

Thật sự mà nói, nó chẳng còn biết gì cả, tai nó như ù đi chẳng còn nghe thấy gì nữa, giờ này nó muốn khóc lắm, khóc cho đỡ sợ nỗi sợ hấn không biết mình nhưng mà sao mắt nó chẳng thể tiết ra thêm một giọt nước mắt nào hết, chẳng lẽ này khóc nhiều quá hay sao á. Nó tiến lại gần giường bệnh của hấn hơn, nó rút trong túi sợi dây có mặt hình cây đàn ra trước mặt hấn.

- Cậu có biết cái này là gì không __ nó hỏi

- Dây chuyền...cô có cần hỏi tôi cái đó không __ hấn nói
- Cậu có biết ai tặng tôi cái này không __ nó kiên nhẫn hỏi
- Ai tặng cô tôi cần phải quan tâm sao __ hấn nói
- Vậy còn sợi dây cậu đang cầm trên tay...cái đó ở đâu ra cậu không nhớ sao __ nó gần như sắp khóc vậy
- Cái này... __ hấn chẳng thể nhớ ra

Nó chịu rồi, nó không đủ kiên nhẫn để hỏi tiếp đâu, nó thả rơi sợi dây trên giường hấn rồi quay gót bỏ đi, nó chạy thật nhanh ra ngoài để không còn nghe thấy tiếng gọi của mọi người nữa. Nó cần về nhà, về nhà ngủ một giấc, chắc chỉ là mơ thôi, hôm qua ngủ ít quá nên chắc giờ nó gặp ác mộng thôi. Nhưng sao mơ mà đau thế, đau nhói luôn...chỉ là mơ thôi mà.

- Bằng __ cả ba người cùng gọi
- Để em đuổi theo cô ấy __ Eric nói
- Mấy người sao vậy...con bé đó là ai __ hấn hỏi
- Mà không nhớ gì thật sao __ Pin hỏi
- Em không biết nhỏ đó là ai thật mà __ hấn gất
- Mẹ kiếp...tao đánh ày tỉnh __ Pin nhào tới hấn
- Anh làm gì vậy __ hấn quát lên
- Thôi đi anh...thằng Vĩ không nhớ gì thật mà __ Vương cản Pin lại
- Gọi bác sĩ đi...gọi thằng nào chịu trách nhiệm với nó tới đây đi __ Pin hét
- Được rồi...đợi một lát __ Vương dè chừng nhìn hai người đó rồi chạy đi

Bác sĩ đưa hấn đi làm các kiểm tra, rồi xem xét lại trong quá trình cấp cứu ông có làm sai bước nào không.

- Nhìn trên hình đây thì thấy não cậu ấy bị tổn thương một phần nhỏ __ bác sĩ chỉ trên hình chụp não của hấn __ có thể là do va chạm vào đầu lúc bị tai nạn khiến phần nhỏ đó bị mất đi
- Cái đó là tạm thời hay là mãi mãi __ Vương hỏi
- Chỉ là tạm thời thôi
- Khoảng bao lâu __ Pin hỏi
- Cái này tôi cũng không biết
- Ông làm bác sĩ mà thế à __ Pin nói
- Bình tĩnh đi anh __ Vương nói
- Cái này là do bệnh nhân đã dành quá nhiều tình cảm cho người đó, có thể là do áp lực gần đây mới khiến cậu ấy quên như vậy...sẽ không sao đâu mà __ bác sĩ nói

Khi Vương với Pin về phòng thì hấn đã ngủ rồi, Eric cũng quay lại. Pin có hỏi về nó nhưng Eric lắc đầu, nó chạy nhanh quá đến lúc ra ngoài cậu ta đã bị mất dấu nó rồi nên chẳng thể tìm thấy nó ở đâu nữa.

Nó về đến nhà thì ba mẹ nó cũng mới về, thấy bộ dạng của nó như vậy cũng lo lắng hỏi thăm nhưng nó không nói không rằng gì cứ thế mà đi thẳng lên phòng.

- Bằng...con sao vậy __ mẹ nó chạy lại với nó hỏi
-
- Bằng...nói gì đó đi con...con sao vậy __ mẹ nó bật khóc khi nó không trả lời

- Anh...làm gì đó đi, con bé bị sao vậy nè __ mẹ nó nhìn ba nó
- Bằng...con bị cái gì vậy...bộ dạng vậy là sao __ ba nó hỏi
- __ nó gạt tay mẹ nó ra mà đi lên lầu
- Bằng...con có nghe ta nói cái gì không vậy hả __ ba nó gắt
- Con bé...nó bị làm sao vậy __ mẹ nó bật khóc

Nó còn không biết nó bị gì nữa thì làm sao trả lời ba mẹ nó được, nó buồn, nó đau, nó mệt mỏi. Nó đã lo lắng cho hấn biết bao vậy mà đáp lại nó chỉ là một câu nói lạnh như băng của hấn “ Cô ta là ai vậy ? “. Đau lắm chứ, tai nó gần như chẳng còn nghe thấy gì sau khi câu nói đó thốt ra từ chính miệng người con trai nó yêu mến. Bây giờ hấn với nó là gì, đã thành người xa lạ rồi sao, nó nên tiếp tục chờ đợi hấn hay là chấm dứt ở đây. Ngay cái lúc này đây nó mới biết nó yêu hấn đến dường nào, hấn quan trọng với nó nhiều lắm, phải quan trọng lắm mới khiến nó khóc nó đau nhiều như vậy chứ. Nằm trên giường mà nước mắt cứ thế tuôn trào chẳng lý do, đầu óc nó lúc này hoàn toàn trống rỗng nó chẳng nghĩ đến hấn, chẳng nghĩ đến những gì đã qua tất cả chỉ toàn một màu trắng. Khóc ết nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, mắt nó xum húp lên. Mẹ nó vào phòng thì lúc đó nó đã ngủ rồi, bà ngồi bên cạnh mà khóc thút thít.

- Con mệt mỏi lắm sao __ bà vuốt nhẹ đôi mắt nó
- Mẹ đã là người mẹ không tốt phải không
- Là mẹ đã sai khi không quan tâm đến con nhiều hơn,...con đã phải gồng mình chịu đựng nhiều rồi...
- Con gái của mẹ chịu đựng nhiều rồi __ bà ôm nó vào lòng rồi kéo mền đắp lên cho nó

Cả ngày hôm sau nó mệt mỏi chẳng muốn rời khỏi giường, nó nường cho tới trưa mới mò vào nhà tắm thay cái bộ đồ dính đầy máu tối hôm qua ra. Nó nhét tất cả đồ đạc hôm qua nó mặc, nó dùng vào một cái túi đen rồi giục vào sọt rác. Nếu hấn đã quên nó thì việc gì nó phải nhớ hấn, mà muốn quên một thứ gì đó với nó lại rất đơn giản, nó chỉ cần vứt bỏ hết tất cả những thứ liên quan đến sự việc đó đi thì sẽ quên được.

Nó nằm lì trên giường chẳng thèm dậy, mẹ nó gọi nó cũng chẳng thèm ra mở cửa, đến khi trời bắt đầu tối thì nó leo ra khỏi giường để tới nhạc viện luyện tập. Ngày mai nó đã phải quay lại trường để thi học kỳ nhưng nó không thể ôn thêm một chữ nào nữa vào đầu, cứ đọng tới sách vở đầu nó cứ đau nhói. Thế là nó quyết định đến nhạc viện để luyện tập đôi chút cho buổi chung kết cuối tuần này. Cả ngày hôm nay nó tắt nguồn điện thoại luôn để khỏi phải liên lạc với bất kỳ ai, kể cả Vương và Pin. Nó cầm hộp đàn lên rồi xuống nhà để đến nhạc viện.

- Con đi đâu vậy __ mẹ nó hỏi khi nó xuống nhà
- Tới nhạc viện để luyện tập một chút __ nó nói
- Con đã thấy khỏe hơn chưa __ mẹ nó hỏi
- Con ổn... __ nó nhìn mẹ nó
- Chắc ta không cần phải lo lắng gì cho con về buổi chung kết đó chứ....
- Không đâu ba __ nó nhìn ba nó
- Tốt...vậy xem như con đã có mặt trong đại nhạc hội lần thứ 12 này

Nó chẳng nói gì thêm, vả lại cũng chẳng con gì để nói vào lúc này cả, nó cúi chào hai người đó rồi đi ra ngoài. Không khí hôm nay có vẻ lạnh hơn hôm qua nhiều, gió đông cứ thế mà quất tới tấp vào người nó. Tâm trạng trong nó đang không ổn định đã vậy không khí bên ngoài càng làm nó thêm không vững hơn.

- Lệ Bằng __ đó là giọng của Pin
- Anh Pin __ nó ngạc nhiên khi thấy anh xuất hiện gần khu vực nhà nó
- Định đi đâu à __ anh hỏi
- Em định đến nhạc viện...cuối tuần này là thi chung kết rồi

- Có cần anh đưa đi không __ anh hất mặt về phía chiếc Lamborghini gần đó
- Em không làm phiền anh chứ __ nó nhìn chiếc xe rồi nhìn anh
- Không...anh đang rảnh

Nó đồng ý để anh đưa nó tới nhạc viện, trên đường đi hai người nói chuyện với nhau cũng nhiều nhưng nó luôn tránh những câu chuyện liên quan đến hắn, anh nhận thấy sự không thoải mái mỗi khi anh muốn lái sang chuyện của hắn nên anh đã không nhắc đến hắn trước mặt nó.

- Mai em thi học kỳ phải không __ anh hỏi
- Dạ...chưa ôn được gì hết đang lo nè
- Em học giỏi rồi cần gì phải lo
- Đùa à...không học lấy gì làm bài
- Đùa đâu...sự thật là thế rồi còn gì
- Điều...hì

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 53

55. Chương 53

Pin đã ở lại cùng nó suốt thời gian nó ở nhạc viện, anh cảm thấy không yên tâm nếu để nó ở lại một mình, nó đang cố tỏ ra mạnh mẽ đây mà anh hiểu rõ nó đang cảm thấy thế nào bên trong. Nó giống một con nhím vậy, bên trong nó đang đau đớn đang gào thét nhưng bên ngoài thì lại xù lông nhọn ra để chứng tỏ mình mạnh mẽ mình không ảnh hưởng gì từ những chuyện đã xảy ra. Sai rồi, em gái à, em làm vậy chỉ khiến em đau thêm thôi, cứ sống thật với mình thì ai chê cười em nào, thật sự nhìn em anh không thể biết đâu là em đâu là ai nữa.

- Thật sự em là ai kia chứ __ Pin nói
- Hả... __ nó chẳng hiểu gì nên hỏi lại
- Tại sao phải giả vờ...không phải em buồn lắm sao, sao lại cười
- Anh sao vậy __ nó hạ đàn và vĩ xuống
- Anh đang hỏi sao em phải giả vờ...em đang buồn chuyện thằng Vĩ tại sao không buồn, sao em cứ tỏ ra mình mạnh mẽ làm gì hả __ anh gào lên tiến lại gần nó
- Anh đang làm em sợ đấy __ nó nói
- Đừng đánh trống lảng chuyện đó nữa __ anh nắm chặt hai vai nó
-
- Tại sao vậy Bằng...em đã thay đổi rất nhiều từ cái ngày thằng Vĩ bước vào cuộc đời em...rất cuộc em là sai vậy, anh không còn biết đâu là em đâu là giả dối cả
- anh đi đi...em cần ở một mình __ nó gạt tay Pin ra
- AAAAAAAAAAAAAA __ anh đã vào không trung rồi hét lớn
- Anh đi đi __ nó hét lên
- ... __ anh quay lại nhìn nó rồi bỏ đi

Ở nhà Duyên

Duyên đang ôn bài thì có điện thoại từ hội đồng ban giám khảo cuộc thi xét tuyển cho đại nhạc hội của nhạc viện gọi tới.

- Alo...Kỳ Duyên nghe đây ạ _ Duyên bắt máy
- “ Em là Kỳ Duyên “
- Dạ phải
- “ Tôi gọi tới từ nhạc viện WORST “
- Dạ
- “ Tôi muốn hỏi em còn luyện tập sau hôm thi top 10 không “
- Dạ còn chứ ạ...đâu phải vì đại nhạc hội mà em mới luyện tập đâu ạ
- “ Tốt...tôi muốn báo là em sẽ được lọt vào top 10 để thi chung kết “
- Sao ạ...chuyện là sao vậy ạ _ Duyên nhớ tới Trúc Linh
- “ À...thật ra thì một thí sinh top 10 bị chấn thương nặng nên phải từ bỏ “
- Em có thể biết đó là ai không ạ
- “ Ngô Trúc Linh... “
- Linh sao ạ _ Duyên giả vờ ngạc nhiên
- “ Phải...cô bé bị chấn thương nặng trong lúc luyện tập “
-
- “ Thời gian và ngày thi chắc em biết rồi đúng không “
- Dạ...em biết rồi ạ
- “ Hẹn gặp lại em “
- Chào ạ

Duyên cúp điện thoại rồi đứng dậy rời khỏi bàn đi đến trước gương trong phòng, chị ta mỉm cười nhìn mình trong gương.

- Trúc Linh...xin lỗi cậu...nhưng tôi cần phải có mặt trong đại nhạc hội lần này

6:00 am

Nó thức dậy chuẩn bị sách vở và thay đồ để đến trường thi học kỳ, hôm nay nó hơi lo lắng, không biết hẳn có tới không, hôm qua nó về muộn quá nên chưa ôn bài được. Có hằng trăm nỗi lo không tên cứ hiện lên trong đầu nó, nó thờ dãi một hồi rồi đeo ba lô lên vai xuống nhà. Nó rẽ vào bếp để xem hôm nay mẹ nó có làm gì ăn sáng không, nhưng không khí trong bếp lạnh tanh đủ để trả lời cho nó biết rằng mẹ nó chẳng làm gì cả. Nó nhìn thấy trên bàn có một phong bì trắng và một mẫu giấy nhắn lại.

“ Mẹ phải đi làm sớm...con cầm tiền mà dùng “

Nó chẳng nghĩ ngợi gì mà cầm cái phong bì đó nhét vào balo, việc này đã quen với việc này rồi, mẹ nó luôn làm như thế luôn đi làm sớm và luôn để nó ăn sáng ở ngoài.

Lâu ngày giờ mới quay lại trường, lòng nó cũng có chút gì đó khó nói lắm, hôm nay nó vẫn là người đi học sớm kha khá ở trường. Sân trường vẫn vắng tanh, nó lên lớp cất cặp vào ngăn bàn chỗ mình ngồi thì nó lên sân thượng, đã lâu rồi nó không tới đây. Nó đến gần lan can rồi nhào người ra trước, nửa người trên nó chúi hẳn ra ngoài lan can. Nhẹ nhõm là tất cả những gì nó cảm thấy lúc này, lâu lắm rồi nó không được thư giãn , lâu lắm rồi nó không có cảm giác gió vui đùa với tóc nó. Cảm giác này xem nữa là nó quên mất rồi.

- Muốn chết à _ hấn chạy lại chỗ nó kéo nó vào trong

- _ nó nhăn nhó khi bị người khác kéo vào
- Cô muốn chết à _ hấn nhìn nó
- ... _ nó mở to mắt nhìn hấn, cái khung cảnh này hình như đã xuất hiện trong quá khứ rồi thì phải
- Muốn chết thì ra đường cho xe nó cán chứ kết ở trường học này mà coi được à....bla bla _ hấn chỉ chích nó
- Nói xong chưa _ nó nhìn hấn
- À...chưa...
- Còn gì thì nói hết đi
- Hình như tôi gặp cô ở đâu rồi phải không
- ... _ hấn không nhớ nó

Tưởng quên rồi chứ, mà sao lúc gặp lại hấn với cái hoàn cảnh đã từng xảy ra trong quá khứ lại khiến nó khó thở vậy nè. Nó thở dài nhìn hấn rồi tiến lại gần lan can, nó nheo mắt về phía cái studio phía đối diện chỗ nó đứng, chưa lần nào đi ngoài đường nó chịu đưa mắt nhìn tới cái studio đó. Chỉ mỗi lúc đứng trên này nó mới nhắc bản thân thử xem nó một lần đi. Vẫn như những lần trước, nó chẳng thể thấy gì, ánh mặt trời chiếu vào mắt khiến nó phải nheo mắt sát lại như nhắm tịt. Nó quay gót bỏ xuống dưới và tỏ thái độ như chẳng có hấn đứng đó. Hấn nhìn theo từng cử chỉ hành động của nó cũng thấy khó hiểu lắm nhưng không hiểu sao hấn lại cảm thấy có chút gì đó ấm lòng, có cái gì đó thúc đẩy hấn chạy tới kéo nó lại lúc nó đứng trên lan can. Cứ như nhiệm vụ của hấn là phải bảo vệ nó vậy, hấn với nó đâu có quen, cố gắng lục lại bộ nhớ xem thử hấn với nó đã gặp nhau ở đâu mà sao hấn thấy nó quen quen.

- À...thì ra là con nhỏ đó _ hấn nhớ ra là đã gặp nó ở trong bệnh viện

RENG...RENG....RENG _ tiếng chuông vào lớp reo

- Chào...giáng sinh vui không
- Vui lắm nè...được đi nghỉ đông với ba mẹ nè
- Chúc mừng năm mới nha
- Giáng sinh có đi chơi đâu không
- Bác mình đón cả nhà mình qua Ý nè...có tuyết
- Ôi trời...ý thôi mà...ở việt nam mà thấy tuyết mới nói chứ
- Có tao nè....giáng sinh ba cho cả nhà ra sapa nè
- Ú uồi...thích nha

Cả lớp nó cứ xôn xao hết cả lên về cái giáng sinh chẳng mấy vui vẻ vừa qua với nó, nó nằm úp xuống bàn từ nãy tới giờ, ngay cả Eric vào lớp ngồi xuống cạnh nó nó cũng chẳng biết.

- Ê...sao vậy...mệt hả _ Eric hỏi nó
- Không _ nó chỉ trả lời mà không ngược mặt nhìn cậu ta một cái
- Ôn bài hết chưa
- Rồi nè

Anh Vĩ...giáng sinh em không qua nhà anh được...em phải về với ba mẹ đón giáng sinh nè _ cái giọng ngọt chảy nước đó chỉ có mỗi Thiên Anh thôi

- Hai bác vẫn khoẻ chứ _ hấn hỏi mà khiến Thiên Anh và Eric ngạc nhiên

Bình thường hấn sẽ chỉ là lời “ Ừ “ cho qua thôi, hay là nói gì cho qua loa chứ chẳng có dụ mà hỏi thăm người khác như thế đâu.

- Anh à...anh đang hỏi thăm ba mẹ em sao... _ Thiên Anh cười
- Không thích anh hỏi thăm hai bác sao _ hần nhìn cô ta
- À không...chỉ là em vui quá thôi...ba mẹ em vẫn khoẻ _ Thiên Anh liếc nhìn nó
- Tốt rồi...về nước mà không báo anh, anh gửi quà giáng sinh cho hai bác
- Anh khác sáo làm gì... _ cô ta dựa vào cánh tay của hần mà ưỡn ẹo

“ RẦM “ nó bỗng đập bàn đứng dậy, quay lại nhìn hần với Thiên Anh khiến ai cũng giật mình, trong lớp chưa từng thấy nó tức giận như thế bao giờ cả. Nó quay gót bỏ đi, no ra tới cửa lớp thì giáo viên bước vào.

- Bâng...em đi đâu vậy _ cô chủ nhiệm nó hỏi
- Em ra ngoài một lát _ nó đứng lại
- Sắp tới giờ thi rồi còn gì
- Em chỉ đi vệ sinh một lát thôi _ nó bước đi
- Nhớ quay lại đúng giờ _ cô giáo bước vào

Dễ làm người khác phát điên, là cô ta không biết hay là cô tình không biết nó đang ngủ vậy, không phải cô ta cũng biết khi nó đang ngủ thì đừng có ai làm ồn sao. Vừa vào lớp đã tía lia tía lia cái miệng rồi, còn cả hần nữa, làm gì mà cứ cười cười nói nói với cô ta, không phải trước kia mỗi khi cô ta nói gì thì hần để làm lơ hay cho qua sao. Đúng là....

- Ya....điên mất _ nó hất tưng bùm nước lớn vào mặt.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 54

56. Chương 54

7: 50 am

- Các em nhớ kĩ những gì cô nói rồi chứ...sẽ không có trường hợp chiếu cố nào xảy ra đâu...
- Xoẹt _ tiếng cửa kéo mở ra
- Cô em vào lớp _ nó cúi đầu rồi bước vào
- Ok...chúc cả lớp thi tốt

RENG....RENG....RENG

8:00 am

- Chào cả lớp...chúng tôi sẽ là giám thị coi thi phòng này, mặc dù không phải giáo viên trường này nhưng tôi tin các em là những học sinh ưu tú, chắc không ai phải kí vào biên bản tôi đang cầm đây đâu _ một giám thị giọng cao xấp biên bản
- Tiết này các em sẽ thi môn đầu tiên...ai có tài liệu thì cất hết đi, tôi sẽ không khó khăn gì đâu _ giám thị coi thi nói
- Dạ _ cả lớp nó đồng thanh đáp
- Đừng ai để tôi bắt gặp...nếu không dù là ai tôi cũng không tha đâu ...rõ chưa _ ông giám thị khác quát
- Dạ rõ

- Tốt...phát đề thôi _ một giám thị khác nói

Tích tắc... Tích tắc.... Tích tắc

9: 00 am

Nó mặc dù chưa ôn gì nhưng thật sự những bài này không quá khó, với khả năng nhớ lâu của mình nó thì nó đủ khả năng hoàn tất các bài này không quá một giờ đồng hồ trôi qua. Khá chính xác với khả năng phán đoán của mình, khi đồng hồ còn 10 phút nữa là đúng 1 tiếng thì nó đã làm xong bài thi. Nó thở dài nhìn các bạn cùng lớp ngồi trên mình, thấy người thì gãi đầu, người thì ngậm bút, người thì cầm cúi làm bài. Nó úp mặt xuống bàn tính đánh một giấc, trước giờ các tiết học trên trường với nó trở nên tẻ nhạt lúc nào không hay. Nó đang xoay xoay người để dễ nằm hơn thì giám thị hét lớn làm nó và cả lớp giật mình, khiến nó phải ngẩng đầu dậy xem chuyện gì xảy ra.

- Em kia

- ... _ cả lớp ai cũng ngơ ngác nhìn nhau nó cũng thế, nó nhìn các bạn xung quanh

- Tôi nói em đấy...em còn nhìn đi đâu nữa _ ông giám thị to mồm lúc này bước xuống chỗ nó

- Em _ nó nhắc lại

- Phải...em đấy _ ông chỉ thẳng vào mặt nó

- Để lịch sự nói chuyện thì làm phiền thầy bỏ tay xuống cho _ nó đứng dậy

- ... _ ông thấy hỏi què với cách hành xử của nó _ em cúi xuống bàn làm gì hả, tính quay cóp sao

- Hi... _ nó mỉm cười

- Chắc ông ta không biết tiếng Lê Bằng _ hs1

- Ông ta dạy trường nào thế _ hs2

- Nhìn vậy cũng đủ biết ông ta ở trên xuống rồi _ hs3

- Bla bla... _ cả lớp bàn tán xôn xao chỉ trích ông thầy

- Chỉ ngủ thôi ạ _ nó thản nhiên trả lời

- Ngủ... _ ông thầy như không tin nổi tai mình nên cúi xuống gần bàn nó xem

- Ngủ đây sao _ ông đập mạnh quyển sách giáo khoa lên bàn

- Ôi trời...

- Chuyện gì thế...

- Cậu ấy quay cóp sao....

- Không phải đâu...chắc là đưa nào nhét vào đó

- Lớp mình có ai ghét cậu ấy đâu

- Nghĩ sao vậy...có một người mà _ đám con trai với con gái nhìn Thiên Anh

- Tao cá bạn ấy làm xong rồi...với khả năng của mình bạn ấy có thể làm bài mà không cần đến sách vở

- CÁC EM IM HẾT CHO TÔI COI _ ông thấy quát

- Để tôi xem _ một giám thị khác đứng nghe bạn bè nó bàn tán nên muốn kiểm chứng thử _ con bé làm xong rồi nè

Mấy giám thị khác cũng nhanh chóng lại xem bài của nó, họ còn ngạc nhiên hơn khi nó làm đúng hết mà không sai chỗ nào, chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè

- Em không biết gì về quyển sách...em tự làm bài với khả năng của em _ nó cũng hơi shock khi quyển sách trong bàn mình

- Không biết...vậy quyển này của ai, không phải của em thì của ai _ ông thầy kia vẫn cứ hạch sách nó
- Không phải con bé không sử dụng tài liệu sao...cảnh cáo thế đủ rồi _ giám thị khác nói
- Đâu có được.... _ ông gắt
- Có chuyện gì ồn ào vậy ạ _ cô giáo chủ nhiệm lớp nó bước vào
- Tôi bắt được một em học sinh sử dụng tài liệu _ ông thầy chỉ nó
- Hi...chắc có gì nhầm lẫn ở đây không ạ _ cô giáo nó cười
- Chứng cứ còn đây mà _ ông thầy gõ gõ vào quyển sách
- Chuyện này... _ cô giáo cười
- Lập bản kiểm điểm đi _ ông thầy nói
- Thầy...
- Không phải trong lớp có camera sao...cứ kiểm tra nếu em có sử dụng tài liệu em sẽ kí vào biên bản đó...còn nếu không thì mong thầy sẽ xin lỗi em cùng cô giáo em
- Em... _ ông thầy cứng họng với nó
- Đi..ta cùng đi xem chứ _ nó nhìn cô giáo nó với ông thầy

Khi nó bước đi theo sau cô giáo nó ra khỏi lớp, Thiên Anh bắt đầu lo lắng, cô ta nhìn trong lớp xem camera được lắp đặt ở đâu, giật mình khi thấy camera được đặt ngay phía góc cuối lớp.

Nhân lúc nó ra ngoài vệ sinh lúc này, Thiên Anh giả vờ lên chỗ nó hỏi bài Eric nhưng thật ra cô ta nhét quyển sách giáo khoa vào ngăn bàn của nó. Nếu bị phát hiện ra là mình thì sẽ biết phải giải thích sao với cô giáo cùng với mọi người đây. Cô ta bắt đầu toát mồ hôi hột chẳng thể nào tập trung vào làm bài được.

RENG...RENG...RENG....

- Các em đặt hết bút xuống rồi nộp bài nào _ giám thị nói
- Eric đứng dậy định cầm bài nó nộp dùm nó thì hần cũng cầm bài nó lên, Eric nhìn hần.
- Gì vậy _ Eric hỏi
 - Sao anh cầm bài con nhỏ đó _ Thiên Anh hỏi
 - Chỉ là nộp bài dùm bạn trong lớp cũng không được sao _ hần hỏi
 - Mấy em làm gì sao còn chưa nộp bài _ giám thị hét

Eric thả bài nó ra cho hần cầm, bản thân Eric vẫn còn hơi lo lắng về cái trí nhớ của hần, nếu đã không nhớ gì về nó tại sao phải quan tâm phải để ý đến nó chứ.

- Bằng kia _ hs1
- Về rồi kia _ hs2

Nó cùng ông giám thị và giáo viên xem lại đoạn băng quay ở trong lớp, đúng thật lúc nó đi ra khỏi lớp trong ngăn bàn trống trơn, nhưng khi lúc Thiên Anh ngồi vào chỗ nó thì có một vật xuất hiện trong ngăn bàn. Điều đó đủ giải thích cho tất cả, nó yêu cầu cô giáo giữ kín chuyện này với cả lớp, nó không muốn làm to chuyện, chỉ cần chứng minh nó trong sạch là được.

- Tôi... tôi...xin lỗi cô....cùng em học sinh này _ ông thầy giám thị áp ứng
- Tao nói rồi mà _ hs1
- Lệ Bằng không đời nào làm chuyện đó đâu _ hs2
- Thế sao lại có quyển sách trong ngăn bàn được cô _ hs3
- À...chuyện đó _ cô áp ứng

- Tôi đã nói anh rồi không nghe __ giám thị khác nói
- Xong rồi...chúng tôi đi trước __ giám thị chào cô giáo rồi đi
- Các em cũng nghỉ ngơi đi...chiều nay phải thi 2 môn đó __ cô giáo cũng bỏ đi
- Chuyện gì thế
- Chuyện là sao
- Có người hại cậu đúng không ?
- Đứa nào bỏ quyển sách vào ngăn bàn của Bằng

Mấy đứa bạn của bu quanh nó hỏi này hỏi nọ, nó đang cố gắng nhịn, nó đang cố gắng không phát diện lên giữa lớp nó cũng đang cố nhịn không túm tóc đánh cô ta một trận đây.

- Tớ muốn ngủ __ nó nhìn mấy đứa bạn
- Hả...à ờ... __ mấy đứa dần rút lui hết khỏi địa bàn của nó
- Lệ Bằng...chuyện là sao ? __ Eric nhìn nó
- Qua rồi __ nó mệt mỏi nhìn Eric
- Muốn ra ngoài cho thoáng không
- Không...tớ muốn ngủ, cậu đi đi __ nó nằm dài ra bàn

Eric cũng chẳng làm phiền nó nữa, cậu ta ngồi im lặng nhìn nó, làm sao cậu có thể thích một người như nó chứ, lạnh lùng và vô cảm, hay chính xác hơn là không thích mình. Hắn ngồi phía sau mặc dù im lặng không nói gì nhưng hắn vẫn theo dõi từng cử chỉ của nó, con người này thật sự có gì đó khiến hắn phải để ý. Hắn đứng dậy ra ngoài, tính hít thở không khí một chút rồi xuống nhà ăn sau, giờ này còn quá sớm để đi ăn mà. Thấy hắn ra ngoài Eric cũng đứng dậy đi theo sau. Trước lúc hắn ra ngoài, Thiên Anh đã đứng dậy ra trước để tránh sự dòm ngó của đám bạn cùng lớp, chúng nó đang nghi cô hại nó mà.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 55

57. Chương 55

- Nói chuyện chút đi __ Eric gọi hắn khi cả hai cũng đi tới hành lang vắng học sinh
- Hứ.. __ hắn quay lại nhìn Eric __ mày đi theo tao đó sao
- Nói chuyện chút đi __ Eric lặp lại
- Nói đi __ hắn xỏ hai tay vào túi nhìn Eric
- Mày không nhớ gì về Lệ Bằng thật sao __ Eric nhìn hắn nghi ngờ
- Lệ Bằng...là ai __ hắn nhướn mày nhìn Eric __ à...là con nhỏ lúc nãy đó hả
- Con nhỏ ???
- Con nhỏ đó mới sáng sớm đã muốn tự tử rồi...đã thế còn làm lộn xộn cái lớp học lên, mất thời gian làm bài...nhưng cũng được cái dễ thương __ hắn gật gù cái đầu
- Tự tử...mày nói vậy là ý gì ? __ Eric hốt hoảng
- Thì tao thấy nó leo lên lan can trên sân thượng...tính tự tử nên tao kéo lại __ hắn nhún vai
- Mày thật sự không biết gì sao...hay là cố tình không biết

- Mày nói vậy là ý gì...mày làm như vì tao mà con nhỏ đó tự tử vậy
- Còn không phải mày nữa...không phải ngay từ đầu mày chịu từ bỏ thì có phải Lệ Băng đã không phải đau khổ sao _ Eric lao tới nắm cổ áo hấn
- Nè...nói chuyện tử tế xú đi _ hấn trở về sắc mặt lạnh tanh
- Lệ Băng đã khóc hết nước mắt vì mày, lo lắng ày để rồi khi tỉnh dậy sau ca phẫu thuật câu đầu tiên mày nói với cô ấy là “ cô ta là ai vậy ? “ _ Eric như gào lên
- Chuyện đó thì liên quan gì tới tao _ hấn đẩy Eric ra
- Mày đúng là một thằng tồi
- Sao...giờ mày muốn gì, con nhỏ đó thích tao hả _ hấn hỏi Eric với cái vẻ ngông ngông
- Tốt thôi...vậy thì tao sẽ làm như mày muốn, tao sẽ vui vẻ với con nhỏ đó một vài ngày rồi đá nó đi như bao đứa khác...như vậy sẽ làm cô ta đau một lần rồi thôi được chứ _ hấn nghiêng đầu nhìn Eric
- Thằng chó _ Eric lao tới đấm hấn một cái _ tao không ngờ tao lại có một thằng bạn như mày
- Mày đang làm tao khó hiểu đấy Eric...chuyện gì với mày và con nhỏ đó chứ...sao ai cũng phải để ý tới nó, nó có gì đặc biệt
- Mày không xứng đáng để cô ấy yêu mày _ Eric nói rồi quay gót bỏ đi
- Mày thích con nhỏ lùn đó sao _ hấn ngồi đặt một tay lên gối
- Giờ....mày hãy biến khỏi cuộc đời của cô ấy đi....mày không xứng đáng để được cô ấy yêu đâu _ Eric dừng lại
- Tao hỏi...mày thích con nhỏ lùn đó sao _ hấn nhắc lại
- Phải...tao thích Lệ Băng...à không giờ thì không phải thích nữa...chính xác hơn là yêu, tao yêu cô ấy rất nhiều...vì vậy mày biến đi _ nói rồi Eric bỏ đi

Hấn nhìn theo dáng Eric bỏ đi rồi đuổi thẳng cái chân đang co ra mà nằm dài ra sàn. Cái lúc, à không cái khoảnh khắc Eric nói yêu nó sao hấn khó chịu vậy nè, hấn với nó có quan hệ gì đâu mà đau đớn, cần gì phải có cảm giác với nó. Eric nói nó thích hấn sao, nếu thích thì sao lúc sáng hấn kéo nó xuống, hấn ôm nó sao nó không có biểu hiện gì hết, khuôn mặt vẫn một biểu cảm không cảm xúc, lạnh lùng và vô cảm. Nếu yêu hấn thì sao lúc hấn với Thiên Anh nói chuyện nó đập bàn đứng dậy sao không nói gì, mà chỉ nhìn hấn với ánh mắt khó hiểu, vậy mà gọi là yêu sao. Từng câu nói, cử chỉ của nó cứ lặp đi lặp lại trong đầu hấn, thật ra nó là ai, trước đây từng là gì của hấn, nó là người như thế nào....tất cả hấn đều không biết.

- Lệ Băng _ Vương đứng ngoài cửa lớp gọi nó
- ... _ nó ngẩng đầu dậy xem ai gọi mình
- Ra ngoài đi _ Vương nói
- Em...
- Đứng lên đi nào _ Vương cắt lời nó

Nó nhìn anh hồi lâu rồi mới đứng dậy, không quên lấy cái ipod và cái điện thoại trong cặp nhét vào túi váy rồi mới đi. Nó chậm rãi từng bước đi trên hành lang dài với anh, chẳng ai nói với ai câu nào, có lẽ là Vương hiểu nó cần gì lúc này, nó cần sự yên tĩnh, có ai đó bên cạnh lúc này rất tốt chỉ cần cứ im lặng mà ở bên cạnh thôi thì nó thấy thoải mái hơn rồi. Bỗng nó tiến lại gần lan can của hành lang rồi cúi đầu xuống dưới đó, Vương hỏi giạt mình khi nó bỗng bỏ đi theo hướng khác nhưng khi thấy nó đang tìm một chút sự thư giãn thì anh thôi lo lắng.

- Em....thấy thoải mái hơn không _ Vương dựa lưng vào lan can hỏi nó
- Không...không khá hơn là mấy _ nó nói
- Này anh có nghe chuyện...em không bị gì chứ

- Không...em đâu có sử dụng tài liệu...sự thật là thế mà
 - Chuyện là thế nào _ Vương hỏi
 - Có người cố tình bỏ quyển sách vào ngăn bàn của em _ nó đứng thẳng nhìn anh
 - Ai ?
 - Thiên Anh _ nó tự tin trả lời
 - Em chắc chứ..._ Vương ngạc nhiên _ nhưng sao con bé lại....
 - Em không biết...cô ta còn làm nhiều chuyện đáng sợ khác cơ _ nó dựa lưng vào lan can giống anh
 - Con bé...
 - Em không muốn nhắc đến cô ta nữa _ nó nói nhanh
 - ... _ Vương im lặng và nó cũng im lặng theo
 - Em buồn lắm sao _ sau một hồi im lặng thì anh lại tiếp tục nói
 - Chuyện gì _ nó giả vờ hỏi anh
 - Chẳng lẽ em không muốn nhắc tới thằng Vĩ nữa _ Vương đứng thẳng nhìn nó
 - _ nó nhìn anh
 - Sao em không cố gắng giúp nó nhớ ra mọi chuyện
 - ... _ nó vẫn im lặng
 - Em sợ gì chứ...sao lại không chấp nhận sự thật này, em cứ tự dằn vặt bản thân làm gì...không phải lỗi của em mà
 - Cậu ấy đến nhà thờ là vì em _ nó nói
- Hắn đi từ trên cầu thang xuống nghe được giọng của Vương với nó thì liền đứng lại nghe xem họ nói chuyện gì. Đáng lẽ hắn không tò mò như vậy đâu, nhưng vì Vương nhắc tới tên hắn nên hắn muốn biết những chuyện mọi người vẫn bàn tán mà hắn không biết.
- Băng à...chuyện đó không....
 - Cậu ấy còn dặn em phải tới...cậu ấy muốn qua đón em nhưng em đã từ chối...cậu ấy...
 - Băng à...em đừng có như vậy nữa, thằng Vĩ nó có cuộc sống riêng của nó...công việc của nó, trong cái thế giới đó việc như vậy không phải là hiếm có, thù trả thù là chuyện bình thường mà _ Vương nắm hai vai nó để nó đối diện với mình
 - ... em mệt lắm...đừng nhắc đến nữa _ nó gạt tay anh ra
 - Bác sĩ nói nó chỉ mất một thời gian thôi...kí ức đó nó đặt quá nhiều tình cảm vào đó mới khiến nó mất đi...kí ức đó không ai khác chính là em, vậy tại sao em không giúp nó nhớ ra
 - Cậu ấy muốn nhớ ra sao _ nó nhìn anh
 - Chuyện đó...
 - Nếu cậu ấy muốn nhớ thì cậu ấy đã phải hỏi...phải đi tìm nó rồi, đâu tới lượt em giúp cậu ấy....nói cho cùng với cậu ấy em chẳng là gì cả
 - Sao em không thử giúp nó...sao em không thử hỏi nó có muốn hay không, hay nó muốn tìm nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu thì sao
 - Đủ rồi....nhỡ đâu cậu ấy thật sự muốn quên em thì sao, em đã làm cậu ấy buồn nhiều rồi...cũng có thể cậu ấy lấy lí do này làm cái cớ để quên em thì sao _ nó bật khóc
 - Băng à...

- Em mệt mỏi lắm...em đã phải dằn lòng phải quên cậu ấy...đã cảm bản thân không được đến gần cậu ấy vì em sợ em không đủ yêu thương để sưởi ấm trái tim lạnh băng đã chết của cậu ấy bao nhiêu năm qua nhưng rồi sao...như anh thấy đó...em chỉ hại cậu ấy thôi
- Bằng à...em đừng suy nghĩ tiêu cực thế được không _ Vương đau đớn nhìn nó
- Thôi được rồi...hãy để mặc mọi thứ đi...được không anh _ nó nhìn anh bằng con mắt ướt nhoè
- _ Vương chẳng biết phải nói gì với nó lúc này
- Hức...hức... được chứ anh ...
- Em có biết em đang làm gì không....là em không biết hay em giả vờ ngu ngơ không biết....em biết tình cảm của anh là gì nhưng rồi sao nào...em không chọn anh, em chọn người khác, nhưng sao người đó lại là bạn thân của anh...em không thấy em tàn nhẫn sao
- Anh ... _ nó nhìn anh
- Rồi khi Ân đi, anh tưởng em sẽ tìm đến anh như một chỗ dựa tinh thần...mặc dù lúc đó anh đã quyết định dừng việc thích em lại nhưng rồi sao nào em lại chọn người khác không phải anh, em thích người đó còn hơn cả Ân...rồi bây giờ xảy ra chuyện khiến em cứ buồn rầu cứ khóc lóc cứ cắn răng chịu đựng một mình như vậy mà em chỉ bảo anh mặc kệ em sao...em bảo anh đứng sang một bên mà khoanh tay nhìn thôi sao _ Vương nói một lời
- Anh Vương....
- Chết tiệt... _ Vương đá vào không trung một cái rồi thở dài
- Đùng như thế mà...
- _ Vương bỏ đi
- Anh Vương _ nó gọi nhưng anh không dừng lại

Nó ngồi xuống ôm mặt vào giữa hai lòng bàn tay mà khóc nức nở, sao mọi thứ cứ đến dồn dập vậy nè, hết chuyện này rồi tới chuyện kia, sao không ai chịu ở bên nó hết chứ. Hắn đứng sau cầu thang nghe hết tất cả, hắn không có ý định tìm lại cái kí ức bị mất đó nhưng sau khi cuộc nói chuyện của Vương với nó kết thúc bằng màn nước mắt của nó thì có gì đó thôi thúc hắn tìm ra mọi thứ. Hắn có cảm giác kì lạ lắm, mỗi lúc ở gần nó hay nghĩ về nó là tim hắn của loạn nhịp cả lên, lồng ngực còn đập lên hồi nữa, chẳng lẽ trước đây nó với hắn đã từng yêu nhau sao. Sao hắn lại chẳng nhớ gì hết chứ, bỏ mặc nó ngồi đó khóc hắn bỏ đi tìm một nơi nào đó yên tĩnh hơn.

58. Chương 56

Ở nhà ăn.

Không thấy cô giáo nói gì về chuyện của nó nên Thiên Anh cứ nghĩ mọi người chẳng biết gì cứ thế thần nhiên tung tăng, nếu không có chứng cứ hay bằng chứng gì thì việc gì cô ta phải sợ chứ. Thiên Anh vui vẻ đi cùng hắn tới quầy chọn đồ ăn, mọi ngày cũng ăn cùng bàn nhưng hôm nay Thiên Anh cũng nhận ra vẻ khác biệt của hắn, có chút gì đó thay đổi nhưng thay đổi gì thì cô ta không biết. Thấy nó tai đeo headphone tiến lại gần quầy chọn đồ ăn thì ngứa mắt, lại muốn sinh sự kiếm chuyện, nhưng lạ lắm, mọi hôm nếu có nó xuất hiện thì hắn sẽ phản ứng ngay nhưng sao hôm nay lại im thế. Thiên Anh nheo mắt nhìn nó rồi nhìn hắn suy nghĩ, muốn kiểm tra thử cho chắc, cô ta bước tới trước chặn đường nó lại.

- Ngồi cùng bàn được chứ _ Thiên Anh hỏi
- _ nó chẳng nói gì mà chỉ nhìn thôi

- E hèm...nếu không muốn thì thôi, thật ra thì tôi cũng muốn nói chuyện với cô một chút __ Thiên Anh liếc sang xem hần có nhìn không, thì ra là có
- ... __ nó thở dài gỡ headphone ra __ cô nói cái gì
- Cô... __ Thiên Anh tức đỏ mặt vì ngại, học sinh có mặt ở đó đang cười cô ta như một trò cười vậy
- Chuyện gì...muốn nói gì sao __ nó nhướn mày lên nhưng vẫn cái vẻ mặt vô cảm đó
- Tôi chỉ muốn nói vài thứ nhưng có lẽ cô không muốn nghe nên thôi vậy __ Thiên Anh quay mặt đi
- Có gì thì nói đi...đừng có úp úp mở mở
- Cô không còn liên lạc gì với Linh San nữa sao...cô ta đúng là một người bạn không tồi đấy, mỗi tội cô ta hơi nhát gan...và ngu ngốc nữa __ Thiên Anh cúi sát vào tai nó thì thầm
- Ý cô là gì __ vẫn cái giọng điệu đó, vẫn bộ mặt đó nó hỏi
- Không có gì...chúc mừng vì không phải kí vào cái biên bản chết tiệt kia __ Thiên Anh nghiêng đầu nhìn nó cười
- Cái gì ?
- Tôi hiểu rõ chứ...ba làm hiệu trưởng của một nhạc viện lớn thì việc luyện tập của con gái chắc ông ta cũng quản rất kĩ...đúng chứ, chắc cô bận lắm
- Đừng có nhắc đến ba tôi __ nó nhắm mắt lại nuốt cơn tức nhẩn nhẩn nói
- Vất vả cho cô rồi...luyện tập nhiều vậy thì thời gian đâu mà học bài...

Cuộc nói chuyện của nó với Thiên Anh dần thu hút được sự chú ý của mọi học viên trong học viện, Vương đi từ ngoài vào thấy đông đông nên cố chen lên trước xem chuyện gì xảy ra. Hần cũng không còn thấy hiểu kì nữa, mà đang bắt đầu tập trung xem chuyện gì xảy ra, hần nhận thấy sự thay đổi sắc thái trên khuôn mặt nó. Eric ngồi gần nó nãy giờ nghe hết mọi thứ, nhưng vẫn chưa chịu đứng dậy, cậu muốn xem kết quả, và người kết thúc là ai.

- Nếu đã không được chuẩn bị bài vở kĩ trước khi đi thi thì việc lo lắng là chuyện bình thường __ Thiên Anh cười cười
- Cảm ơn đã lo lắng cho tôi __ nó nói rồi bước đi
- Và việc sử dụng tài liệu cũng là điều dễ hiểu thôi mà đúng không ? __ câu nói của Thiên Anh nhận được sự hưởng ứng của mọi người, họ bắt đầu bàn tán, chỉ có học sinh lớp nó mới chuyện thực hư thế nào thôi mà
- Cô có biết mình đang mắc phải một sai lầm không __ nó quay lại nhìn Thiên Anh
- Sao nào __ cô ta nhướn mày lên khiêu khích nó
- Tôi cho cô cơ hội rút lại lời nói của mình...không thì đừng có trách __ nó nói
- Hừ...cô đang uy hiếp tôi sao __ Thiên Anh cười đều nhìn nó
- Cô nghĩ tôi đang đùa với cô sao __ nó lắc đầu nhẹ
- Cô...sự thật là thế còn gì, ai mà không biết...
- À... sự thật

Nó thả rớt cái đĩa cơm trên tay mình xuống sàn làm cái đĩa vỡ gây ra tiếng động chói tai vang vọng khắp nhà ăn khiến ai cũng giật mình nhìn nó.

- Cô làm cái gì vậy __ Thiên Anh hơi sợ nhìn nó
- Cô có biết là tôi đang rất nhịn cô không __ nó nhướn mày lên hỏi
- Hai đứa thôi đi __ Vương biết cảm xúc của nó đang thay đổi

- Tôi cần phải biết sao __ Thiên Anh cười chế nhạo nó
- Anh bảo thôi mà __ Vương nhìn Thiên Anh
- Sao chứ...vì anh thích nó nên anh bảo vệ nó sao __ Thiên Anh hét lớn

Cả nhà ăn lại cho chuyện để bàn tán, mọi người ai cũng thấy nó với anh thân thiết, họ cứ nghĩ nó với anh là anh em, không phải anh với Ân là bạn thân sao, là bạn thân mà có thể yêu người yêu của bạn mình, bạn tôi à. Mọi người chỉ trở nhìn anh và nó, nó cũng chẳng ngạc nhiên vì nó vừa biết chuyện này cách đây vào phút trước rồi, đã chuẩn bị tâm lý rồi.

- Cô nghĩ tôi cần ai đó bảo vệ ...giống như cô sao, kẻ đáng thương __ nó cười nửa miệng nhìn cô ta
- Chuyện gì vậy __ Duyên bước vào chỗ mọi người đang đứng
- Mọi chuyện nên dừng lại được rồi đó __ Eric ngồi gần đó cũng đứng dậy nói vì cậu nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của nó
- Cô nói vậy là ý gì... __ Thiên Anh nói
- Sự thật...và bảo vệ...để tôi chỉ cho cô thấy

Nó vừa bước vừa nói chậm rãi, cho đến khi đứng đối diện với Thiên Anh nó thẳng tay tát cô ta một cái rất mạnh khiến cô ta hoảng sợ đánh rớt chiếc đĩa đang cầm trên tay.

“ CHÁT “

Cái tát vang to khiến ai cũng ngạc nhiên, ai cũng biết hậu quả của việc chọc tức nó nhưng chưa bao giờ họ thấy nó thật sự tức giận như vậy, sắc mặt và giọng nói lạnh băng khiến ai nhìn thấy cũng lạnh xương sống kể cả hấn nữa là. Hấn quyết định không can thiệp vào chuyện này, hấn muốn biết người con gái yêu hấn cũng là người hấn yêu thật ra là người như thế nào.

- Cô...đánh tôi sao __ Thiên Anh một tay ôm má nói
- Thôi đi...tôi nói hai người thôi đi... __ Vương nhìn nó rồi nhìn Thiên Anh
- Là cô muốn biết nên tôi mới giúp
- Cô đánh tôi chẳng khác nào tôi nói đúng...một kẻ giỏi khoe mẽ như cô rồi cuộc cũng chỉ là kẻ quay cóp...nhục nhĩ __ Thiên Anh nói làm mọi người xì xầm
- Thế sao...tôi làm hay không cô phải là người biết rõ chứ __ câu nói của nó làm mọi người khó hiểu
- Việc của cô sao tôi biết chứ __ Thiên Anh đỏ mặt
- Không phải cô là kẻ đã để quyển sách vào ngăn bàn tôi sao...
- Tôi không có __ Thiên Anh bắt đầu chối
- Không lý nào khi tôi không có trong lớp mà quyển sách lại tự xuất hiện được...ngăn bàn tôi trống trơn nhưng khi cô ngồi vào thì ngăn bàn lại có sách...không kì lạ lắm sao __ nó nói
- Tao biết là có người hại mà __ học sinh lớp nó nói
- Đẹp mà thù dai vậy mà __ hs2
- Cô ta cứ kiểm chuyện với Lê Băng hoài à __ hs3
- Ôi trời...lần nào cũng thế, tưởng có gì to tát lắm chứ __ hs4
- Cô ta thích tạo scandal nhờ __ hs5
- Mấy người thì biết gì mà nói __ Thiên Anh quay lại quát vào mặt mọi người
- Cô có biết cô đang vu oan cho người khác không hả __ Thiên Anh quay lại nhìn nó
- Vu oan cho người có tội sao __ nó cười đều

- Dừng lại đi...dừng làm mọi chuyện rắc rối thêm __ Eric bước lên giữa đám đông
 - Cô thay đổi nhiều hơn tôi tưởng rồi __ Duyên khoanh tay nhìn Thiên Anh
 - ... __ nó quay lưng tính bỏ đi
 - Dù cho có tài năng hay thật sự giỏi giang đi chăng nữa...nhưng có người đứng sau chống lưng như ba cô thì chẳng có gì đáng khen cả __ Thiên Anh nói làm nó dừng lại
 - Tôi đã nói cô đừng có nhắc đến ba tôi nữa mà __ nó găm mặt xuống nói
 - Sao chứ...cô không phải có người ba tuyệt vời lắm sao...một bà mẹ vĩ đại nữa...nhưng rồi sao nào, cuối cùng cô cũng chẳng có thứ mà người ta hay gọi là “ tình thương” đó sao...phải chạy theo giành giật của người khác
 - Tình thương hả...tôi giành giật của ai __ nó quay lại nhìn Thiên Anh với ánh mắt sắc lạnh __ cô đang cố tình công kích tôi đó sao
 - Một kẻ khôn ngoan như cô thì nên biết cái gì của mình và cái gì không phải chứ...cướp người yêu của người khác là không tốt đâu
 - Hình như một cái tát với cô vẫn chưa đủ để cô tỉnh táo nhận ra đâu là sự thật thì phải __ nó nhếch mép nhìn xuống đất rồi ngược lên nhìn cô ta
 - Sự thật sao...sự thật về cái gia đình không biết dạy con mình kìa, để con mình ra đường là cướp giật những thứ không phải của mình kìa
 - CÔ KHÔNG CÓ TƯ CÁCH NHẮC ĐẾN GIA ĐÌNH TÔI ĐÂU __ nó lao tới trước bóp mạnh cổ cô ta bằng một tay rồi đưa tay lên cao tát cô ta một cái nữa
 - Đủ rồi __ hấn nắm chặt cổ tay trái đang bóp cổ Thiên Anh của nó, tay còn lại hấn chụp cánh tay đang ở trên không __ dừng lại được rồi
 - ... __ nó nhìn hấn cười đều
 - Nên biết giới hạn của mình là ở đâu chứ __ Thiên Anh nói
 - Để tôi nói cho cô biết....người thiếu tình thương là cô kia...dùng thứ tôi không dùng nữa thì cô còn đáng thương hơn tôi nhiều lần...à mà để tôi nói rõ cho cô hiểu...tôi chưa bao giờ xem người đó là của tôi nên tôi chẳng cướp gì của cô cả...không cần nữa, cứ dùng đi, thứ tôi đã không cần nữa thì tôi không tiếc đâu
- Những lời nó nói ra hấn thấy nhói trong lòng, sao từng lời từng chữ của nó có thể khắc sâu vào tâm trí hấn được chứ, lời nói sắc như dao cứa vào tâm hồn hấn vậy. Hấn liên nói lỏng tay ra nên nó giật tay của mình lại ngay, nó nhìn hấn lần cuối trước khi nó quyết định quên hấn. Cái khuôn mặt đó, mái tóc rối đó, nụ cười đó và cả ánh mắt đó nữa nó sẽ đào mồ chôn thật sâu để không bao giờ thấy nữa, con người trước mặt nó đây không phải là người nó yêu, chỉ là người giống người thôi. Nó sẽ không làm gì hết, sẽ chỉ đứng yên mà nhìn thôi, sẽ không còn quan tâm đến con người đó nữa. Nó bước đi ra khỏi nhà ăn, đi tới đâu học sinh liền dàn ra hai bên cho nó đi, thiệt sự ai dám nói nó sững khi biết mọi thứ rồi chứ. Do nó hất hơi mạnh tay khiến vết thương của viên đạn bắn trúng chọt nhói khi cử động mạnh, hấn hơi nhăn mày, nhưng vết thương này giúp hấn nhớ ra chuyện gì đó của cái đêm định mệnh đó. Hình như hấn trúng đạn là vì cứu Pin, rồi sau đó Pin nói hấn đi đi, hấn đi đâu, đi gặp ai, còn sợi dây chuyền hấn đã lấy sợi dây chuyền, nhưng lấy để làm gì chứ. Hấn đang cố gắng nhớ ra thì Duyên lên tiếng giải tán đám đông khiến hấn chột bưng tỉnh khỏi mơ suy nghĩ đó.
- Không ngờ....cô lại ác như thế này __ Duyên cười
 - Chị im đi...một kẻ không đủ năng lực để vào top 10 như chị thì không có tư cách nói chuyện với tôi đâu
 - Cô mới là kẻ phải im lúc này...tôi...đã chính thức vào top 10 cô không biết sao
 - Là do có người rút lui thì chị mới được vào...có gì tự hào mà nói chứ

- Đúng rồi...ít ra cũng nhờ năng lực mới được xem xét lại...chứ không phải như cô, dùng tiền lót thăm inh đi _ Duyên cười rồi bỏ đi
- Chẳng còn chuyện vui ấy người xem nữa đâu _ Duyên vừa đi vừa nói để mọi người giải tán
- Thì ra là vậy _ Eric nói
- ... _ Vương thật sự không thể nói gì vào lúc này, mọi chuyện ngoài tầm kiểm soát rồi
- _ hần cũng đứng hình nhìn cô ta, thật sự hần không thể tự mình làm nổi bài toán này đâu, nó quá khó, hần không đủ kiên nhẫn để làm đâu

Người con gái yêu hần lại là người mạnh mẽ thế sao, bên trong thì yêu đuối còn bên ngoài lại như con nhím xù lông thế sao, hần cũng có mắt nhìn người đấy, hần tự khen mình. Nhưng mà, cái ánh mắt lúc hần buông tay nó ra nó nhìn hần có ý gì, sao đôi mắt đó sâu thẳm, chất đầy nỗi buồn bên trong đó. Mỗi người một suy nghĩ rồi dần dần ai cũng giải tán.

Buổi chiều hôm đó nó trải qua hai bài thi rất thành công, nó đã được học cách kiểm soát cảm xúc suốt quãng thời gian tuổi thơ được trả bằng nước mắt thì đây chính là cách vận dụng nó. Nhất quyết không có cảm xúc buổi trưa diễn ra ở nhà ăn đụng chạm vào kết quả bài kiểm tra được, mẹ nó nói vị trí số một là của nó, bây giờ nó sẽ quay về là nó làm những gì đã được định sẵn. Khi hần bước vào cuộc đời nó đã biết đâu mới là sống, đâu mới thật sự là hạnh phúc, nó cũng học được hai chữ “ tự do “ là gì. Nhưng nay thì thôi nhá, nó phải quay về làm chính nó thôi, rong chơi thế đủ rồi, nó không muốn mệt mỏi thêm nữa, hoài bão và ước mơ của nó còn quá nhiều, nó cần nhiều thời gian và sức lực hơn nữa để hoàn thành tất cả.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 57

59. Chương 57

Tuần thi học kì cũng kết thúc nhanh chóng, chẳng còn thấy ai nhắc lại chuyện xảy ra ở dưới nhà ăn, nó cũng tránh mặt tất cả mọi người, chỉ nằm dài trong lớp suốt cả ngày và không nói chuyện với bất kỳ ai kể. Vương và Eric thấy nó như vậy lại càng đau hơn nhưng lại không còn cách nào để giúp nó, giờ này chẳng ai có thể giúp được nó ngoài bản thân nó cả.

- Các em vất vả rồi....giờ thì được xả hơi rồi đó _ cô giáo cười
- Cô à, bọn em mệt quá à
- Nhan sắc em xuống luôn từ hôm thi tới giờ
- Cô biết...cô biết mà _ cô nhìn mọi người rồi nhìn nó
- Vậy chúng em được nghỉ từ bây giờ tới khi nào đi học lại cô
- 2 tuần...đủ dài để các em nghỉ giải lao rồi
- Ít thế sao
- Còn muốn gì nữa...đi học lại được có 3 tuần rồi lại nghỉ , không thích sao
- MOAHHHHH ...cô tuyệt nhất
- Về thôi nào...hôm nay phải ngủ thật ngon nào _ cô đứng lên
- Chúng em chào cô ạ
- Chào cả lớp

Cô đợi cho cả lớp về hết thì xuống chỗ nó, lúc mọi người chuẩn bị đồ đạc thì nó lại nằm ngủ, khi mọi người về rồi thì nó mới chịu ngồi dậy thu dọn đồ đạc.

- Tớ đưa cậu về được chứ __ Eric hỏi nó
- Không...tớ muốn ở một mình __ nó nói mà không nhìn Eric
- Băng à...cậu cứ như thế không
- Được rồi...em về đi __ cô giáo đặt tay lên vai Eric cắt ngang câu nói của cậu
- ... __ nhìn cô rồi nhìn nó, Eric đứng dậy đeo ba lô lên vai rồi đi về

Hắn mặc dù về trước nhưng lại đứng ở ngoài cửa sổ hành lang nhìn vào, từ hôm xảy ra chuyện hắn cũng chưa tiếp xúc với nó lần nào, cũng chưa nhìn nó cho kĩ lần nào cả.

- Em ổn không Băng __ cô ngồi xuống ghế của Eric
- Cô thấy em có ổn không __ nó nhìn cô
- Cô không biết chuyện gì đã xảy ra với em...nhưng Băng à, con người mà đâu thể lúc nào cũng mạnh mẽ mãi được __ cô nắm chặt tay nó
- Cô thấy em yếu đuối lắm hả __ nó rướm rướm nước mắt nhìn cô
- Lệ Băng...cô dạy em đã được 2 năm rồi, cô biết chứ...
- Em thật sự yếu đuối thế sao __ những dòng nước mắt bắt đầu trào ra
- ... __ cô tắc lưỡi __ Băng của cô phải chịu đựng nhiều rồi

Cô ôm nó vào lòng khiến nó bật khóc nức nở, đã từ bao lâu rồi nó không được mẹ nó ôm nó như vậy rồi, kể cả một cái nắm tay nó còn quên mất cái cảm giác được mẹ nó nắm tay là như thế nào nữa mà.

Ở nhà hắn

Hôm nay hắn định sẽ tới bar nhưng trên đường tới đó hình ảnh của nó cứ hiện ra trong đầu của hắn, khuôn mặt xinh đẹp đó cứ phải khóc suốt chỉ vì một người như hắn sao. Cuộc sống của hắn nên hắn hiểu rõ hơn ai hết, hắn sống như thế nào, hắn làm những gì hắn đều biết hết, những tại sao có mỗi một chuyện hắn yêu ai thì hắn lại không biết. Hôm gặp Duyên ở nhà ăn hắn chẳng còn cảm giác gì với chị ta nữa, không phải hắn quay về Việt Nam là vì Duyên sao, thể không còn thích Duyên nữa thì nên quay về Mỹ đi chứ, sao hắn còn ở đây, lý do là gì. Những suy nghĩ đó cứ lớn vồn trong đầu hắn nên hắn quyết định về nhà ngủ một giấc cho tỉnh, mặc dù đã tới trước cổng quán bar rồi nhưng hắn vẫn quay đầu đi về.

Về tới nhà hắn cởi chiếc áo khoác da ở ngoài ra ném vào cái xọt đựng đồ giơ để ngày mai bà giúp việc đem đi giặt. Hắn nằm dài trên giường nhìn lên cái trần nhà màu trắng mà cố gắng quên hết mọi thứ về nó nhưng mà sao khó quá vậy nè, hắn lăn qua lăn lại trên chiếc giường khiến ra, mền nhăn nhoe và vẫn chưa ngủ được.

- Bực bội mà __ hắn ngồi bật dậy
- Không thể cứ như thế này được...phải đi hỏi ai đó thôi

Hắn đứng dậy và quyết định đến bar, có lẽ Pin sẽ biết rõ chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ của hắn. Hắn bước tới cái xọt nhặt cái áo mới vứt vào đó, không may hắn kéo mạnh tay khiến chiếc xọt đổ hết quần áo ra ngoài.

- Chẳng có chuyện gì nên hờn hết

Hắn định là bỏ đi chẳng thèm nhặt đồ đổ vào xọt, nhưng vừa ra tới cửa hắn thở dài rồi quay lại nhặt từng thứ bỏ vào xọt lại. Khi nhặt xong hắn đứng dậy phúi phúi thay nhìn cái xọt rồi cầm cái áo bước đi. Nhưng có thứ khác còn thu hút hắn hơn cả việc hắn muốn tìm hiểu ngay lúc này nữa, đó là sợi dây chuyền đôi của hắn với nó, nhưng hắn chẳng nhớ gì cả. Cúi xuống nhặt hai sợi dây đưa lên cao trước mặt mình, hắn nheo mắt suy nghĩ xem cái này ở đâu ra. Chợt nhớ đến nó hắn biết cái dây có mặt cây đàn violin này là của nó, nó đã làm rớt trên giường bệnh của hắn hôm gặp nó trong bệnh viện, còn cái thanh vĩ kia mấy người nói hắn đã nắm chặt nó từ lúc xảy ra tới nạn tới khi tỉnh lại. Nhận thấy mọi chuyện không ổn, hắn chạy thật nhanh xuống nhà để tới bar, hắn cần câu trả lời nhanh nhất có thể, và người trả lời không ai khác lại Pin.

- Chào anh __ tên đàn em cúi đầu chào hấn
- Anh Pin có trong đó không __ hấn bước vào
- Anh đang tiếp khách ở quầy ạ __ tên đó chỉ vào quầy đối diện
- Khách...?
- Dạ...Lệ Băng lại tới, chắc con bé có chuyện buồn nữa
- Là Lệ Băng sao ? __ hấn dừng lại
- Dạ...con bé đến đây cũng khá lâu rồi, nó đã uống hết 2 chai brandy rồi
- ... __ hấn chợt thấy nhói lòng, cái gì đây sao lại nhói lòng vì một người không quen chứ
- Có cần em gọi anh Pin không __ tên đó nói
- Không...để tôi tự nói
- Dạ __ tên đó chào hấn rồi quay gót bỏ đi

Hấn đứng thừ ra đó mà nhìn nó với Pin, nó là ai mà toàn quen biết với những kẻ máu mặt không vậy, thân thế thật sự của nó là ai, vả lại hồi nãy tên kia nói chuyện với hấn cứ như hấn làm nó thành ra như vậy không bằng, chuyện này thật sự là sao đây. Hấn tới gần quầy rượu rồi đặt tay lên vai Pin như để thông báo rằng hấn tới rồi, Pin hất mặt về phía cái ghế bên kia cạnh chỗ của nó nhưng hấn không ngồi.

- Nói chuyện với em một lát được không __ hấn nói
- __ nó giật mình khi nghe giọng hấn ở đây
- Có gấp không, để sau nhé...anh đưa con bé về trước
- Được...em sẽ đợi __ hấn nói
- Không cần...em đón taxi về được __ nó đứng dậy nghiêng nghiêng ngả ngả
- ... __ hấn nhăn mặt vì mùi rượu và mùi thuốc phát ra từ người nó
- Để anh đưa em về...đừng có búng __ Pin dịu nó ra ngoài

Khi hai người đó đi rồi, hấn nhìn cái bãi chiến tích của nó, đúng là không tồi thật, 2 chai brandy, 3 chai cocktail pha, 2 gói black...hấn mắt chữ a mồm chữ o nhìn cái quầy, con gái mà dữ vậy á.

Pin đưa nó về nhà và cũng như những lần đưa nó về nhà khác, không có ai ở nhà cả, anh lại lấy chìa khoá nhà nó cái mà nó làm đưa cho anh để để phòng mấy lần nó say quá không có ai đưa về. Anh dịu nó lên phòng rồi cẩn thận kéo chăn đắp cho nó, nó dần các cơ mặt ra vì được nằm trên cái giường êm ấm của mình. Anh đưa tay lên vuốt nhẹ má nó chợt thấy ướt ướt, anh đưa tay lên mắt nó thì thấy nước mắt đang chảy ra từ khoé mắt anh chợt rút tay lại.

- Em đang khóc đó sao __ anh nhìn nó đau đớn
- ... __ nó vẫn chưa ngủ, nó nghe anh nói gì nhưng vẫn im lặng
- Tại sao không nói...sao cứ chịu đựng một mình vậy...nếu yêu thì cứ nói cho nó biết, nhớ đâu nó nhớ ra thì sao...
- ...
- Làm sao anh chỉ đứng đó nhìn em đang tự dần vặt bản thân mình như vậy được...đáng lẽ ngay từ đầu anh nên can hai đứa lại

Nói rồi anh quay gót bỏ đi, nhiệm vụ của anh là đưa nó về nhà an toàn, giờ thì hoàn tất tốt đẹp rồi anh cũng nên đi rồi. Anh đâu biết nó nghe thấy hết những gì anh nói đâu, khi cánh cửa vừa khép lại nó mở mắt ra nhìn vào không gian trên trần nhà tối om mà nhớ tới hấn, nó nghiêng mình qua một bên mà ôm gối sát mặt mà khóc nức lên để không cho ai nghe thấy tiếng nó khóc

60. Chương 58

Hắn ngồi đợi Pin ở quầy từ lúc anh đi cho tới lúc anh về, cứ đứng đưa hai sợi dây chuyền trước mặt, hắn chẳng thể nhớ ra được gì, hắn cảm giác cái dây này rất quan trọng của một người quan trọng còn cái quan trọng đó là gì thì hắn không biết. Pin vừa bước vào quán thấy hắn ngồi đó thì dừng bước vài giây, hai đứa đều là em của anh, giờ anh phải là gì mới có thể giúp được cả hai đây, anh bước lại gần quầy vừa đi vừa nói.

- Có chuyện gì
- Anh...về rồi à _ hắn quay lại nhìn anh _ em có chuyện muốn hỏi anh
- Hỏi đi _ anh ngồi lên ghế bên cạnh hắn
- Cô gái đó...quá khư của em...và cả cái này nữa _ hắn giơ cao sợi dây chuyền lên
- ... _ nhìn thấy sợi dây anh chợt giật mình nhớ tới cái đêm hôm trước
- Thật ra em với cô gái đó có quan hệ gì...sao ai cũng nói những điều kì lạ cứ như em làm cho cô ta ra nông nổi đó vậy...cô ta là ai em còn không biết thì làm gì được chứ _ hắn nói xong thì cầm ly rượu lên uống
- Muốn biết lắm sao _ Pin nói nhưng tay thì cầm ly rượu uống
- Phải...em nghĩ anh là người biết rõ hơn ai hết _ hắn tắc lưỡi
- Biết rồi mà sẽ làm gì _ Pin hỏi
- Nếu thật sự em với cô gái đó là một cặp thì giờ em sẽ chia tay, tiếp tục không quen biết nữa...em về nước là vì một người nhưng giờ người đó không cần em nữa nên em sẽ về Mỹ...còn nếu không có gì thì... _ hắn cũng thoáng buồn khi tự nói hai người không có quan hệ gì
- Nếu vậy ngay từ đầu đừng đến bên cạnh con bé...từ ngày mà xuất hiện cuộc sống con bé hoàn toàn bị đảo lộn _ Pin thờ dãi
- Sao...ý anh là gì _ hắn quay qua nhìn anh
- Muốn biết thì tao sẽ nói... _ anh quay qua nhìn hắn _ hai đứa là một cặp
- ... _ hắn chợt vui trong lòng nhưng lại không biết vì sao mình vui nữa
- Rồi sao...mày sẽ chia tay con bé...sẽ tiếp tục làm con bé tổn thương sao _ Pin nói
- Gì chứ...em có làm gì cô ta đâu _ hắn nói
- Vì mày...con bé đã phải chịu đựng rất nhiều, nó đã gặp biết bao nhiêu chuyện rắc rối chỉ vì mày, từ cái ngày mày bước vào cuộc sống của con bé mày đã làm nó thay đổi hoàn toàn....cũng chính mày mà con nhỏ tên Thiên Anh gì đó luôn bày mưu tính kế hại con bé hết cách này đến cách khác....mày tưởng tao không biết chuyện gì sao, tao đang cố gắng kiềm chế để đợi xem mày sẽ làm được gì cho con bé xem mày có bảo vệ được cho nó không...nhưng rồi sao nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra nào...cuối cùng mày vẫn làm con bé bị tổn thương _ Pin chợt gất lên
- Anh sao vậy _ hắn ngạc nhiên
- Cái ngày thằng Ân ra đi mày nên để con bé một mình, sao mày phải đến bên cạnh con bé hết lần này đến lần khác làm con bé khóc vì chuyện thằng Ân rồi chuyện của mày....nếu mày không đến bên an ủi thì con bé đã không phải lòng mày rồi, đúng chứ... _ Pin nhướn mày lên nhìn hắn
- Anh Ân chết thì có liên quan gì tới con nhỏ đó chứ _ hắn khó hiểu hỏi lại

- Còn cái này __ Pin giật sợi dây hần đang cầm trên tay __ là sợi dây may tặng con bé vào cái đêm đó...rồi cũng chính may làm con bé tổn thương...nó đã thả sợi dây ở bệnh viện đêm hôm đó....nó đã trả lại hết tất cả ày rồi đó __ anh thả sợi dây rơi xuống bàn trước mặt hần
- __ hần hơi shock khi nghe anh nói mặc dù không hiểu
- Những gì may muốn biết tao đã nói rồi...giờ thì về đi __ anh đứng dậy
- Khoan đã...em với cô gái đó thật sự yêu nhau sao __ hần gọi
- May muốn gì nữa....__ Pin quay lại nhìn hần
- Chỉ muốn xác định lại sự thật hiện tại thôi __ hần nhún vai
- Tao cảnh cáo may...đừng có làm con bé khóc thêm lần nào nữa, nếu không thì đừng có trách tao __ Pin đề cổ hần xuống bàn
- Chuyện gì vậy...anh bị cái gì vậy ...khụ khụ__ hần đẩy Pin ra

Pin chẳng nói gì nữa mà quay gót đi thẳng vào phòng trong, anh cũng mệt mỏi lắm, anh đã không muốn yêu nó nữa, không muốn quan tâm nó nữa muốn để nó một mình để nó mạnh mẽ hơn nhưng sao nó luôn làm anh phải suy nghĩ phải lo lắng là sao chứ. Nếu ngay từ đầu nó chịu chấp nhận tình cảm của anh thì có phải bây giờ nó không phải khóc nhiều rồi không. Hần nhìn theo dáng Pin bỏ đi mà lòng đầy dấu chấm hỏi, nó thật sự là người như thế nào, là người như thế nào mà hần lại có thể yêu nó nhiều như vậy. Hần thật sự tệ bạc đến mức làm một đứa con gái khóc nhiều thế sao, con gái...con gái rắc rối quá đi. Hần cầm chai rượu trên quầy mà nốc sạch rồi đặt cái chai xuống bàn cái rầm khiến mọi người giật mình sợ hãi, hần đứng dậy bước đi loạng choạng ra khỏi bar leo lên moto mà đi về.

Hèn cho nó là hôm nay không phải làm gì, chứ với cái đầu đau như búa bổ và không tỉnh táo như vậy mà đến cuộc thi chung kết ngày mai thì có may nó đi đầu xuống đất luôn cũng nên.

- Ấy....sao lại thêm một tách cà phê nóng vậy nè __ nó lăm bầm

Lê cái thân toàn mùi rượu vào nhà tắm, nó cũng không biết tối qua nó đã uống bao nhiêu nữa, nhưng mà khắp phòng nó nồng nặc mùi, thiệt tình nó có phải con gái không nữa. Tắm xong đầu óc có phần tỉnh táo hơn, bước vào thời gian cuối năm và chuẩn bị sang năm mới nên không khí có vẻ ấm lên chút xíu. Nó chọn ỉnh một chiếc đầm tung vai cứng có độ xoè vừa phải màu tím violet, mặc một chiếc áo choàng dài màu hồng da bò, nó đi đôi giày cao gót màu đen nhìn từ đầu đến chân khá đẹp. Nó thở dài nhìn mình trước gương hồi lâu rồi quyết định cầm máy lên gọi cho Khánh và Tâm, có lẽ thời gian này nó cần đến bạn bè nhiều hơn là người thân.

Nó ngồi trong một quán cà phê nhìn rất độc và lạ, lần trước lang thang trên khu phố này nó đã phát hiện ra một nơi như thế nên muốn đến thử một lần xem sao.

- Băng __ Tâm gọi nó khi cậu mới vào quán
- À...đây nè __ nó giơ tay lên cao
- Quán này đẹp đấy...lạ __ Khánh ngồi xuống nói
- Mới kiểm ra
- Sao thế...tâm trạng không tốt à __ Tâm hỏi
- Sao lại hỏi thế...
- Thi học kì ok không __ Khánh hỏi
- Ok nè...xem nữa bị lập biên bản
- Sao __ Tâm với Khánh cùng nói
- Bị hại...bắt được tài liệu trong ngăn bàn

- Đứa nào vậy _ Tâm hỏi
- Thiên Anh _ nó cũng chẳng ngại ngần mà nói thẳng
- Lại là cô ta nữa _ Khánh nói
- Lại nữa là sao chứ _ Tâm nhìn Khánh
- À...cậu không sao chứ _ Tâm quay qua hỏi nó
- Hỏi gì kì vậy _ nó nhăn mặt
- Không cần phải giấu tụi này...tụi này biết chuyện của bà rồi _ Tâm nói
- Chuyện gì...tôi làm gì có chuyện gì _ nó nói
- Thằng Khôi Vĩ bị tai nạn và bị mất trí nhớ...nó chẳng nhớ dù một ít về bà _ Tâm nói
- ... _ nó đang cầm ly cà phê lên thì bỗng dừng lại nhìn Tâm
- Dẹp chuyện đó qua một bên đi...ngày mai tụi này phải thi rồi _ Khánh nói
- À...cái đó _ Tâm thấy có lỗi
- Tôi ổn mà... _ nó cười
- Thật không... _ Tâm nhìn nó
- Hajz...mấy cậu có mang nhạc cụ tới không _ nó nói
- Có chứ...nhưng tính làm gì _ Khánh hỏi
- Muốn biểu diễn đường phố không..._ nó cười ranh ma
- Gì chứ...đường phố sao , bà có bị gì không đó _ Tâm vừa uống nước vừa hỏi nó
- Bị gì là bị gì...thích thôi, hôm nay muốn làm gì đó với mấy người đó mà _ nó cười
- Cũng hay mà _ Khánh nói
- Cậu nữa _ Tâm nhìn Khánh
- Thử đi...tôi biết cậu chưa biểu diễn đường phố bao giờ, tụi này cũng thế mà _ nó năn nỉ
- Mất mặt lắm _ Tâm nói
- Gì chứ...cậu biết chơi chứ đâu phải không biết đâu mà mất mặt
- Nó không tự tin đó mà... _ Khánh nói
- Gì chứ...đang đùa hử _ Tâm nhìn Khánh
- Ai đùa...nếu tự tin thì sợ gì nữa _ Khánh khích Tâm để cậu đi cùng
- Đi thì đi...tao thì sợ gì chứ _ Tâm đỏ mặt
- Ok...ổn rồi đó _ nó cười
- Chị ơi tính tiền _ Khánh nói

Tụi nó ra khỏi quán thì đi lang thang trên các đường của con phố, tìm một nơi đủ rộng để cả ba có thể biểu diễn. Cơ mà nhìn lại thì thấy có kì quá không, cả ba đứa ăn mặc từ đầu tới chân đều là hàng hiệu, nhạc cụ cũng thuộc loại mắc tiền vậy mà biểu diễn đường phố xin tiền, quá kì là đằng khác.

- Xin tiền làm gì...đừng có xin _ Tâm nói
- Kệ tôi _ nó gắt

Ba đứa mỗi người một nhạc cụ chơi các bản nhạc hay và nổi tiếng từ cổ điển tới hiện tại, lúc đầu mọi người cũng không hưởng ứng nhiều, chỉ đến xem vài phút rồi bỏ đi, nhưng sau đó số lượng người bu quanh tụi nó

khá đông, nhìn toàn người với người không thôi. Tụi nó chơi đủ các thể loại nhạc khác nhau, còn chơi theo yêu cầu của khán giả nữa, có rất nhiều người chụp hình quay phim lại nữa. Nó cũng chẳng ngại gì nếu ngày mai nó có mặt trên trang bìa của các tờ báo vì sự xuất hiện trên các trang mạng xã hội hôm nay và dĩ nhiên sẽ không thể bỏ lỡ cái màn tức tối quát tháo của ba nó nữa. Giờ hơi khùng thật, nhưng nó muốn có ai đó quan tâm đến la mắng cũng được miễn là chịu để ý đến nó là được, giờ nó cô đơn lắm, thật sự rất cô đơn.

61. Chương 59

Chuyện gì bên kia vậy _ hấn đi ngang qua thấy đông người thì tò mò ghé vào

Khi hấn len vào bên trong đám đông thì điều khiến hấn ngạc nhiên nhất là tiếng vĩ cầm cầu nó, thật sự rất hay rất đáng để nghe. Hấn cũng bị nó thu hút như bao người khác, hấn đang tự hỏi người con gái này có gì mà luôn khiến hấn phải đưa mắt nhìn theo, dù ở trường ở ngoài đường hay ở đâu khác. Nó đúng là người hấn yêu say đắm đây sao, một người như cô gái này có được để yêu thì cũng đáng lắm.

- Cô gái à...cô có thể vừa đàn vừa hát được không _ khán giả 1
- Đúng đó...mấy người hãy hát đi chứ nhạc không lời này tôi không thể hiểu hết được đâu _ khán giả 2
- Chuyện đó _ nó cười
- Bà hát đi...người ta thích thể còn gì _ Tâm cười
- có ổn không...mới uống rượu hôm qua giọng khàn lắm _ nó nói lí nhí
- Kệ...chơi tới đi _ Khánh cười

Nụ cười của Khánh khiến nó vững lòng hơn, đã lâu rồi nó chưa thấy Khánh vui như hôm nay, nếu vui vậy sao nó có thể phá hỏng được chứ.

- Ok...tôi sẽ hát ọi người nghe...một bài hát nhẹ nhàng _ nó cười

Bắt đầu từ ngày hôm nay tôi sẽ quên anh

Tôi không biết anh, tôi cũng chưa từng nhìn thấy anh

Chúng ta thậm chí chưa từng đi qua nhau

Tôi ổn mà, tôi đã quên mọi thứ

Tôi vui với cuộc sống bận rộn của mình

Tôi sẽ gặp được một người mới tuyệt hảo hơn nữa

Tình yêu luôn như thế mà...nó phai tàn dần dần sau một thời gian

Thậm chí không thể nhớ nổi mọi thứ trong quá khứ

Khi tình yêu này ra đi, tình yêu khác lại ập đến

Chắc chắn sẽ như thế

Thậm chí nếu nó khiến ta đau đớn lúc này, nó cũng sẽ đến

Nó cũng sẽ được quên và tôi cũng thế

Không quá khó khăn, tôi sẽ quên mọi thứ sau hôm nay

Tôi đang thay đổi cuộc sống của mình

Oh không, tình yêu luôn như thế mà

Nó phai tàn dần dần sau một thời gian
Thậm chí không thể nhớ nổi mọi thứ trong quá khứ
Đúng thế...
Tôi sẽ quên được anh thôi
Tin tôi đi....!!!

Giọng hát của nó ấm vô cùng, hẳn không biết trước đây đã từng nghe nó hát chưa nhưng ngay lúc này đây hẳn thấy lòng hẳn như đang nhảy múa vậy, người con gái này kì diệu vậy sao. Phải mất vài giây ọi người bình thường trở lại, tiếng vỗ tay ầm ầm cộng với tiếng hò hét của mọi người khiến nó vui lắm. Giai điệu thì nhẹ nhàng sâu lắng, tiếng vĩ cầm du dương khiến mọi người bị cuốn vào cái giọng hát mê ly của nó, thiết tình làm sao lại có người giỏi như nó kia chứ.

- WOA...nhiều tiền chưa này __ nó ngồi xuống nhìn đồng tiền trong hộp đàn của mình
- Thích thế à __ Khánh hỏi
- Ờ __ nó nhìn Khánh cười
- Tính làm gì tiếp theo __ Tâm thích thú
- Đi nhậu đi...lâu lắm rồi tụi mình không nhậu cùng nhau còn gì __ nó đứng dậy nhìn hai đứa kia
- Cậu là con gái mà không biết sợ sao __ Khánh nói
- Bà đó mà là con gái sao...uống khoẻ như đàn ông chứ đừng có nói là con trai __ Tâm trêu nó
- Xí...muốn xả street tí thôi mà __ nó nói
- Mai thi rồi...để mai rồi nhậu...mắc công sáng mai dậy không nổi __ Khánh cất nhạc cụ của mình vào hộp lại
- Thế cũng được...quyết định vậy đi ha __ nó cười
- Ok...giờ thì tôi có việc phải đi trước...bye bye __ Tâm nói
- Đi đâu thế __ nó hỏi
- Đi tìm tình yêu __ Tâm cười rồi chạy mất hút
- Nó cũng có người yêu sao __ nó nhìn theo Tâm
- Xin lắm đấy... __ Khánh nói
- Dù sao nó cũng là con trai mà...phải có bạn gái mới đúng
- Hi...chứ nó đâu phải con gái __ Khánh cười
- Đi thôi __ nó bước đi trước

Hắn quyết định hôm nay sẽ đi theo nó, để xem một ngày của nó là như thế nào, cuộc sống của nó, bạn bè của nó, gia đình của nó nữa, nó thật sự rất đặc biệt. Nó cứ mãi mê nói chuyện với Khánh mà đâu biết hẳn theo sau đâu, cứ thế mà nhí nha nhí nhố trên đường.

- Vẫn chưa có liên lạc gì với Linh San sao __ nó hỏi
- ... __ Khánh lắc đầu
- Cậu ấy cũng không đi học sao __ nó hỏi
- Có nhưng lúc nào cũng tránh mặt mình
- Còn sau giờ học...không phải mấy cậu học chung trung tâm sao
- Cô ấy nghỉ học từ hôm đó tới giờ, giáo viên chỉ nói là bị ốm thôi

- Ấy ya...mệt mỏi thật đấy
- Mọi thứ đều liên quan tới Thiên Anh sao __ Khánh bỗng dừng lại
- ... __ nó thở hắt ra __ là tại mình, tất cả là tại mình...các cậu bị liên lụy rồi
- Cái gì mà tại cậu chứ...là cô ta mới đúng __ Khánh xoa đầu nó
- Nếu tớ chịu tránh xa cậu ấy ra một chút...chịu nghe lời cảnh cáo của cô ta lúc thi vòng loại thì đã không có chuyện gì xảy ra cả
- Đừng có suy nghĩ như thế...cậu không biết cậu tránh mặt Khôi Vĩ cậu ta cũng đau lòng lắm sao __ hấn chợt nhột khi có người nhắc tới mình
- Là từ khi bắt đầu...mình đã sai ngay từ khi bắt đầu, cậu ấy thích Duyên, mình đã khiến cậu ấy thích mình...ngay lúc đó đã sai rồi
- Làm sao có thể nói là lỗi của cậu...tình cảm là của cậu ta chứ đâu phải của cậu
- Hajz...nhưng giờ xong hết rồi...chỉ cần mai thi xong mình sẽ đi gặp Linh San, mình cần nói chuyện với cậu ấy, chắc cậu ấy ghét mình lắm...chỉ tại mình không thể ngừng thích Khôi Vĩ mới khiến cậu ấy như vậy
- Ngốc quá...cậu không thể cấm người ta thích cậu cũng không thể nói với con tim mình là đừng thích người ta nữa...chuyện đó là không thể...hiểu chưa __ Khánh áp lòng bàn tay vào hai má nó
- Đi nào __ Khánh ôm vai nó bước đi

Hấn thấy hơi khó hiểu, những thứ hai người đó nói thật sự rất khó hiểu, hấn chẳng thể nuốt trôi được lời nào từ hai người đó cả. Cũng chẳng muốn đi theo nữa, câu chuyện hai người vừa nói khiến hấn mất hứng rồi, chẳng thể theo dõi tiếp được, thế là quyết định đi về. Nói là về mà hấn cứ lái xe chậm chậm trên đường rẽ hết con đường này đến con đường khác, hấn cũng chẳng biết hấn đang đi đâu nữa, chỉ biết đi thôi. Từ đường lớn hấn rẽ vào con đường vào khu biệt thự của nhà nó mà chẳng hay biết, hấn dừng xe lại rồi bước ra ngoài nhìn mọi thứ xung quanh. Có gì đó quen thuộc ở đây lắm, hấn bước từng bước chậm rãi trên con đường hằng ngày nó bước đi, có gì đó nhói lòng nữa, hình như ở đây đã có gì đó buồn thì phải.

- Cậu đang làm gì trước nhà tôi vậy __ nó nói làm hấn giật mình
- Nhà cô đây sao __ hấn chỉ vào cái nhà sau lưng hấn
- __ nó thở dài rồi bước đi lướt qua hấn để vào nhà
- __ hấn cảm thấy có gì đó hụt hẫng lắm, khó chịu thật đó
- Nói chuyện với tôi chút đi __ hấn nắm tay nó kéo lại
- Tôi không có gì để nói với cậu hết __ nó giật tay ra khỏi hấn
- Á... __ nó giật hơi mạnh tay khiến cánh tay trái của hấn lại đau do vết thương của viên đạn
- Cậu sao vậy...nó vẫn còn đau hả __ nó hốt hoảng chạy lại hỏi thăm hấn

Hấn cúi xuống hôn vào má nó một cái làm nó giật mình mà đứng hình nhìn hấn, cái quái gì vậy nè, chuyện gì đang xảy ra vậy không biết. Hấn mỉm cười nhìn nó, có gì đó trong lòng vui lắm nhưng khổ nỗi không thể biết cái đó là gì nữa. Nó thấy bối rối, hấn đang khiến nó khó xử, mặt nó đỏ lên như gấc chín vậy.

- Cậu làm cái trò gì vậy __ nó đánh giọng lại
- Chỉ muốn xác nhận vài điều thôi __ hấn đứng thẳng người nhìn nó
- Xác nhận ?
- Phải...mấy người nói kị ức bị mất của tôi là cô, họ còn nói tôi với cô đang yêu nhau nữa....có lẽ là vậy rồi __ hấn cười tươi
- Quên nó đi __ nó nói rồi quay bước đi

- Sao lại quên...không phải cô thích tôi lắm sao, tôi có thể để cô thích một lần nữa
- Tôi không muốn tiếp tục nữa...cậu về đi
- Còn cái này __ hấn rút vợi sợi dây trong túi ra như sợ nó đi mất vậy
- __ nó quay lại nhìn, thiết tình nó thấy sợ khi nhìn thấy sợi dây đó
- Cái này là của cô phải không...hai cái này là dây đôi sao __ hấn đưa hai sợi dây trước mặt
- Không phải của tôi __ nó cố gắng giữ bình tĩnh
- Cô đã thả rớt nó trên giường của tôi...cái hôm tôi ở trong bệnh viện đó cô không nhớ sao __ hấn tiến lại gần nó
- ... __ hấn bước một bước thì nó lùi lại một bước
- Cô sao vậy __ hấn nheo mày hỏi nó
- Đừng qua đây...cái đó là của cậu, cậu cứ cầm lấy đi, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa
- Không phải tôi đã tặng cho cô sao, mấy người nói thế mà
- Cái gì cũng mấy người nói, cậu không thể nói cái gì sao __ nó hét lên
- Cô sao vậy...tôi chỉ đang muốn tìm lại kí ức đã mất thôi mà
- Đừng tìm nó nữa __ nó nhìn hấn nhặt nhòa trong nước mắt
- Cái này là của cô thì cô nên giữ lấy...còn không muốn nhìn thấy nữa thì vứt nó đi
- Sao tôi phải vứt nó...nó không phải là của tôi __ nó bật khóc
- Nè...sao cô không giúp tôi có lại kí ức của mình chứ...chúng ta đang yêu nhau thì cô phải có trách nhiệm với tôi chứ __ hấn cười
- Quên tôi đi...đừng cố gắng tìm những gì chúng ta đã có...hãy xem nhau như không quen biết đi...nếu lỡ có gặp nhau thì đừng chào nhau câu nào hết, chỉ cần lướt qua nhau là được rồi.... __ nó nắc lên từng cơn
- Cô muốn quên tôi thì sao __ hấn thấy buồn
- Tôi vào đây...cậu về đi __ nó quay lưng lại mở cổng
- __ hấn chẳng biết phải nói gì lúc này nữa, hựt hẫng, đau lòng cái gì cũng có
- Cạch...tiếng cửa mở

Nó bước vào bên trong rồi đóng cửa lại, dựa lưng vào cổng mà trượt xuống, ôm mặt vào giữa hai lòng bàn tay nó khóc nức nở, sao đau thế này, tìm nó như thất lạc vậy, nó không muốn nói ra những lời đó đâu, sao hấn không đi đi sao lại đứng đó mà nghe nó nói, tất cả kết thúc thật rồi. Hấn đứng như trời trồng ở ngoài cổng nhìn nó ở bên trong, hấn cũng đau, cũng thấy buồn lắm, nhưng không thể hiểu tại sao lại đau như vậy. Hấn đâu phải loại người lụy tình như vậy đâu, sao phải đau lòng vì một đứa con gái đang cố gắng quên hấn chứ. Hấn mỉm cười nhìn lại bản thân, mày thê thảm quá Vĩ à, tự cười bản thân vì đã thay đổi chỉ vì một đứa con gái thôi sao, hấn quay đầu bỏ đi, có lẽ hấn lại làm sai gì đó nữa rồi.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 60

62. Chương 60

Nó chẳng thể ngủ sớm vào đêm qua mặc dù thay đồ tắt điện rất sớm nó còn chẳng thèm ăn tối nữa chứ, vậy mà sáng nay vẫn dậy sớm là sao không biết. Nó cũng chẳng nướng thêm làm gì, đứng dậy lại gần ban công kéo tấm rèm ra cho có chút nắng sáng vào phòng rồi vào nhà tắm thay đồ.

Hôm nay nó chọn ình một chiếc maxi ngắn tới bắp chân hai dây kết hợp cùng một chiếc croptop len bên ngoài, đi đôi sandal dây cá tính nhìn nó rất ư là xinh đẹp. Với tay trên giường lấy cái điện thoại nhét vào túi nó đeo cái túi chéo lên vai rồi cầm hộp đèn xuống nhà, có lẽ hôm nay ba nó sẽ đưa nó đến nhạc viện, hôm nay chung kết mà.

- Ngồi xuống ăn sáng đi __ ba nó nói khi nó vào bếp
- Cửa con đây __ mẹ nó đẩy cho nó cái đĩa đồ ăn
- Ăn xong đi cùng ta, ta sẽ đưa con tới nhạc viện __ ba nó nói
- Dạ __ nó đoán trúng ý chóc mà, ba nó sẽ đưa nó tới nhạc viện
- Hôm nay mẹ có một ca mổ...chắc sẽ kết thúc sớm, khi nào xong mẹ sẽ tới
- Dạ __ nó chỉ trả lời qua loa

Ngồi trên xe tới nhạc viện mà lòng có cứ loạn đến cả lên, đầu óc thì trống rỗng, chỉ cầu mong hôm nay đừng phạm lỗi sai nào thôi. Nó bước xuống xe trước khi ba nó vừa dừng lại trước cổng, vì tránh sự chú ý của khác học viên khác nên nó không muốn người ta nhìn vào nó được đi cùng xe với hiệu trưởng nhạc viện tới đây.

- Bằng __ Khánh gọi
- ... __ nó đi lại chỗ Khánh với Tâm đang đứng
- Chào mấy đứa __ Vương tới gần chỗ bọn nó
- Đông đủ quá nhỉ __ Eric cùng vừa tới
- Chỉ có 5 người được đi tiếp thôi...mong là có 4 đứa tụi mình __ nó cười
- Eo ơi...coi bả kia, già ghê chưa __ Tâm nói
- Xít...cái thằng này __ nó nói
- Vào thôi...sắp tới giờ rồi __ Vương cười

Đang vào trong thì điện thoại Khánh có tin nhắn tới, vừa đi vừa mở tin nhắn không biết nội dung là gì nhưng nó thấy Khánh dừng lại thì nó cũng dừng lại xem.

- Ai nhắn vậy __ nó hỏi
- ... __ mấy người kia cũng dừng lại
- Không có gì __ Khánh lo sợ nhìn nó

Nhìn thái độ của Khánh là nó biết có chuyện rồi, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cậu ấy lo lắng như thế chứ.

- Đưa tớ xem với __ nó xoè tay ra
- Không có gì thật mà...vào thôi __ Khánh tắt điện thoại nhét vào túi quần
- Có gì đâu...tụi mình toàn đọc tin nhắn chung mà __ Tâm giật điện thoại trước khi Khánh nhét vào túi
- Tâm __ Khánh hét lên
- Để xem gì đây __ Tâm mở ra đọc thì cũng đứng hình
- Cái gì vậy __ nó giật điện thoại trên tay Tâm
- Không __ quá muộn để Tâm với Khánh nói không khi điện thoại đang nằm trong tay nó rồi

Tin nhắn đến từ Linh San : “ Đừng để Bằng rời khỏi cuộc thi...Thiên Anh đang bày mưu gì đó, cô ta mới gọi điện uy hiếp tớ...bằng mọi cách đừng để Bằng rời cuộc thi “. Nó đứng gần Vương với Eric nên hai người cũng đọc được tin nhắn đó, thiệt tình chuyện gì đang xảy ra vậy nè.

- Trả điện thoại cho tớ _ Khánh giật điện thoại trên tay nó
- Mình sẽ không....
-
-

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Cả 4 người kia cùng giật mình khi có điện thoại reo, nó bị tiếng chuông điện thoại của mình cắt ngang lời nói. Khánh đang me nó mà rút điện thoại ra thì cậu sẽ giật ngay không cho nó nghe máy, nhưng cậu chậm hơn nó một chút rồi.

- Alo _ nó bắt máy
- “ Cô là Lệ Băng “
- Phải...có chuyện gì không
- “ Bạn của cô là Linh San phải không...bây giờ tôi có một trao đổi nho nhỏ với cô...cái mạng của em trai cô ta với cô ta cô chọn ai “
- Anh đang nói cái gì vậy... _ nó sợ nhưng vẫn giữ giọng nói bình thường
- “ Cô nghe cô ta nói rồi chứ...cô ta không quan tâm với cô đâu.... “ Mặc kệ tớ Lệ Băng...cậu cứ thi cho tốt vào “ ...im mồm con khốn “
- Ai ấy người đánh cậu ấy _ nó hét lên làm mấy người lo sợ
- Mấy người là ai _ Vương giật điện thoại trên tay nó nghe
- “ Tao chỉ muốn nói...tụi mày có một giờ để đến đây, địa điểm tao sẽ nhắn cho tụi mày biết, nếu không thì tới mà nhận xác hai chị em nhà nó đi “
- Alo....alo... _ Vương quát lên trong điện thoại
- Chuyện gì vậy _ Khánh hỏi
- Mình cần phải đi... _ nó đang kiềm chế cảm xúc
- Không được...cuộc thi còn cuộc thi thì sao _ Eric kéo nó lại không cho nó đi
- Nó có quan trọng bằng mạng sống của bạn tôi không _ nó quát lên
- Cậu cần phải thi...cần phải có mặt trong cuộc thi Băng à _ Tâm nói
- Linh San là bạn cậu mà _ nó nhìn Tâm đau đớn
- Cậu cũng là bạn tớ _ Tâm nói
- Các em không nghe tôi gọi tên này giờ hả _ anh hội trưởng quát sau lưng tụi nó

- Tụi em vào đây __ Vương nói
- Vào thôi __ Eric kéo nó vào

Tụi nó ngồi đó mà lòng không yên chút nào, thật sự nó rất lo cho Linh San, cậu ấy mà gặp chuyện gì không phải là lỗi của nó sao. Hấn cũng tới nhạc viện sáng nay để xem cuộc thi chung kết này, nói thật hấn ngồi trên này nhìn xuống cũng lo lắng theo khi nhìn thấy sắc mặt của nó. Rút điện thoại ra hấn nhắn tin cho Vương để hỏi chuyện của nó.

- “ Cô ấy bị gì vậy “ __ hấn nhắn hỏi
- “ Linh San gặp chuyện...con bé đang rất lo “
- “ Chuyện gì “
- “ Không biết ...chỉ biết có người gọi tới nói con bé phải tới trong 1 giờ đồng hồ nếu không... “
- “ Ở đó là ở đâu “
- “ Đang đợi tin nhắn của tụi nó “
- Và đây...tiết mục đáng mong đợi nhất của ngày hôm nay... CHU LỆ BẮNG __ anh hộ trưởng nói lớn

Lúc nó đứng dậy thì điện thoại rung lên khiến nó dừng bước, Khánh với mọi người thấy nó dừng lại thì bắt đầu lo lắng.

- Điện thoại của tớ __ Eric lắc lắc cái điện thoại

Nó thở phào nhẹ nhõm rồi bước lên sân khấu, nó biết cách kiểm soát cảm xúc rất ok vì vậy không bị ảnh hưởng gì nhiều từ chuyện của Linh San. Khi nó lên sân khấu thì Khánh với lục túi của nó lấy điện thoại, đúng là điện thoại của nó, đó là tin nhắn từ cái số lạ lúc nãy.

- “ Nhà kho ở@%#@^!* “
- Chết tiệt __ Khánh nói
- Khánh à...bình tĩnh đi __ Vương vừa nói vừa nhắn tin cho hấn biết địa chỉ
- “ Ok “ __ hấn trả lời tin nhắn của Vương
- Cô đúng là một con rắn độc mà __ Khánh tới chỗ Thiên Anh mà nói
- Khánh...bình tĩnh đi đã __ Vương kéo Khánh lại
- Hi... __ Thiên Anh nhìn mấy người cười đều
- Em cần phải đi cứu cô ấy __ Khánh nói rồi bỏ đi
- Khánh...__ Eric gọi cậu ấy nhưng cậu ấy đã chạy đi rồi
- Cái thằng này __ Vương bực tức

Khi nhận được tin nhắn của Vương hấn đã gọi điện cho đàn em của mình để lo liệu vụ đó, nhưng khi thấy Khánh bỏ đi, hấn nhìn cậu ấy rồi quay lên nhìn nó. Nó đứng trên sân khấu này thấy Khánh chạy đi khiến nó bị lỗi mất một nhịp cảm xúc, thế nào cũng có chuyện với ba nó à xem.

Khi vừa xống nó vội chạy xuống lục túi để lấy điện thoại, Vương với Eric nhìn nó đầy lo lắng, cầu mong nó đừng có điên lên lúc này.

- Khánh đi rồi sao __ nó nhìn hai người
- Bằng à...dù có chuyện gì em cũng không được rời khỏi đây __ Vương nói
- Em sẽ về kịp giờ...không phải là họ cần hộp trước khi ra thông báo cuối sao __ nó cất đàn vào hộp
- Tiếp theo là Trần Thiên Anh...một bông hoa của khoa nhạc cụ phương tây
- ... __ nó dừng lại nhìn cô ta

- Có lẽ...lại có kẻ thế chỗ cho cô nữa rồi _ Thiên Anh nói nhỏ khi cô ta đi ngang qua nó
- ... _ nó đứng hình khi nghe cô ta nói vậy

Nó không chần chừ lâu mà đeo túi lên vai rồi nhanh chóng chạy ra ngoài mặc kệ tiếng gọi của Vương với Eric. Hấn thấy nó bỏ chạy liền đứng dậy mà lao xuống dưới để cản nó lại.

- Cô đi đâu vậy...đang trong cuộc thi mà _ hấn giữ tay nó lại
- Kệ tôi _ nó hất tay hấn ra
- Cô muốn đi đâu _ một lần nữa hấn giữ tay nó lại
- Không phải tôi đã nói là chúng ta cứ xem như không biết nhau sao _ nó nhìn hấn
- Ok...cứ xem như tôi đang giúp cô đi _ hấn nói rồi kéo nó chạy đi
- Cậu đang làm cái gì vậy...tôi đang rất gấp
- Tôi sẽ giúp cô giải quyết cái chuyện cô đang gấp đó
- Cậu... _ nó thấy hơi ấm lòng

63. Chương 61

Khi hấn vừa dừng xe nó liền chạy thật nhanh về phía nhà kho, hấn gọi nhưng nó không chịu dừng lại, buồn hấn phải chạy dí theo nó thật nhanh. Khi gần tới nhà kho hấn đã đuổi kịp nó, hấn kéo nó vào lòng mình rồi ôm chặt vào lòng quay lưng lại với nhà kho. Nó hơi ngạc nhiên với hành động của hấn, hấn còn dùng tay bịt hai tai nó lại nữa, nó thấy hấn chạy về phía trước ngược hướng với nhà kho rồi bị văng ra. Nó ngồi dậy thì hấn nằm bên cạnh đang nhắm mắt, tay thì ôm chặt vết thương của viên đạn ở tay trái.

BÙM....BÙM....BÙM...

Cảnh tượng trước mắt nó bây giờ một một ngôi nhà lửa, lửa vây kín toàn bộ căn nhà không ai có thể vào cũng không ai có thể ra, thế còn Linh San...Linh San thì sao.

BÙM....kèm theo tiếng nổ là nó nghe thấy tiếng hét

- Á Á Á Á
- Linh San _ nó nói khi nghe thấy giọng của Linh San
- LINH SAN _ nó tìm Linh San
- Bằng _ Khánh nói
- Linh San à _ nó chạy lại chỗ của Khánh
- Cậu đến đây làm gì _ Khánh hỏi
- Thế còn cậu...cậu đi được tớ cũng đi được _ nó nói
- Đừng có bướng thế...về trước đi _ Khánh đẩy nó ra
- Linh San...cậu ấy sao vậy _ nó thấy Linh San ôm tai mà khóc
- Tớ sẽ đưa cậu ấy đến bệnh viện...cậu về cho kịp đi _ Khánh nói
- Linh San à...nghe tớ nói gì không _ nó cố đụng vào Linh San nhưng Khánh không cho
- Đi đi _ Khánh hét lên với nó
- Khánh...cậu... _ nó ngạc nhiên với thái độ của Khánh

- Làm ơn đi đi __ Khánh hạ giọng xuống

- ...

Nó còn nói gì được nữa, vì người ta tới đây nhưng rồi lại bị đuổi về, có lẽ nó không nên đến đây như mọi người nói thì đúng hơn. Nó thấy Khánh ôm Linh San vào lòng mà khóc, chắc cậu ấy đau lòng lắm, quay lưng lại với hai người bạn của mình nó bước về phía hẻm và cái xe.

- Chờ tôi về nhạc viện đi __ nó nói nhưng không nhìn hẻm

- ... __ hẻm cũng chẳng nói gì, vết thương ở tay trái hình như bị toác miệng ra thì phải, máu bắt đầu chảy nữa rồi

Ngồi sau lưng hẻm mà nó cứ nghĩ tới Khánh và Linh San, chưa bao giờ Khánh nổi giận với nó, chuyện này nó đã làm gì sai mà phải chịu sự tức giận của người khác chứ. Có lẽ là vì nó đã yêu hẻm nên mới làm liên lụy bạn bè xung quanh, nó ngược lên nhìn hẻm, mặc dù nhìn sau lưng thôi nhưng sao nó vẫn thấy bình yên như lúc hẻm chưa quên nó vậy. Đã quyết định là quên rồi, nó còn làm gì được nữa mọi thứ chấm hết rồi, nước mắt lại rơi nó lấy tay vội lau những giọt nước mắt đó đi.

- Cô khóc sao __ hẻm thấy ướt khi tay nó chạm vào người hẻm

- Không...sao tôi phải khóc __ nó nói

- Bạn bè cô đã nổi giận với cô đó thôi...không phải cô đến vì họ sao

- Không có gì...đừng để ý __ nó nói

Về tới nhạc viện nó chẳng nói câu nào mà đi vào bên trong luôn, nó đâu biết hẻm đang bị đau đầu, hẻm đứng đó nhìn nó đi vào trong an toàn thì mới quay lưng bỏ đi. Nơi hẻm cần đến bây giờ nhất là bệnh viện, chuyện gì xảy ra với cái vết thương này vậy không biết, đã được kha khá thời gian rồi mà sao vẫn chưa lành, bất tiện quá đi mất.

- Bằng __ Eric gọi tên nó khi thấy nó quay lại

- Em không sao chứ __ Vương hỏi

- Em không sao...hai người đó cũng không sao __ nó nói

- Tốt rồi... __ Vương nói

- Thằng bạn cậu bị loại rồi...vì không có mặt __ Eric nói

- Tôi biết...điều đó chắc chắn sẽ xảy ra __ nó nói rồi tách hai người ra về chỗ ngồi

- Cô đi đâu vậy...mọi người ai cũng hỏi cô hết đó __ Thiên Anh nói

- __ nó nhìn cô ta chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy

- Gì chứ...thái độ đó là gì __ Thiên Anh hất mặt nhìn nó

- Biến đi trước khi tôi giết cô __ nó nói

- Bằng à __ Vương nói

- Bình tĩnh đi __ Eric vỗ vai nó

- Cô uy hiếp tôi đó sao __ Thiên Anh cười nhếch mép

- Cô tưởng tôi đang đùa với cô sao __ nó lao tới cô ta

- Bằng __ Vương nhanh tay ôm nó lại

- Đi đi...cậu đi khỏi đây đi __ Eric nhìn Thiên Anh

- Bệnh vực cô ta sao...cậu không biết cô ta đang uy hiếp bạn mình sao __ Thiên Anh nói

- Nếu là bạn tôi thì đi đi... __ Eric đánh giọng lại

Có lẽ cậu không muốn làm mối quan hệ bàn bè từ nhỏ tới giờ của hai người bị phá vỡ, cậu đang kiểm chế bản thân để không phạm một lỗi nào ở đây.

- Ok...tốt thôi _ Thiên Anh nói rồi quay gót đi
- Thí sinh cuối cùng của cuộc thi hôm nay là Nguyễn Kỳ Duyên _ anh hội trưởng nói
- Chì ta... _ nó giật mình
- Nghe nói Trúc Linh bị thương nên Duyên thay thế
- Ra vậy _ nó ngồi xuống ghế
- Băng à...cậu _ Eric chỉ vào váy của nó
- Tôi làm sao _ nó nhìn theo tay chỉ của cậu ta
- Máu kìa _ Eric nói
- Máu...em bị thương ở đâu hả _ Vương lo lắng hỏi
- Em không bị sao hết _ nó cũng không biết sao lại có máu dính trên váy nữa
- Thế tại sao lại có máu _ Vương hỏi
- Em không biết..._ nó nhớ lại xem đã có chuyện gì xảy ra
- À...Khôi Vĩ _ nó nhớ tới lúc hắn nằm nhăn nhó ôm tay của mình _ là máu của Khôi Vĩ
- Thằng nhóc đó bị sao _ Eric hỏi
- Chắc vết thương ở cánh tay vẫn chưa lành _ nó ỉu xiu nói

Mọi người ai cũng hồi hộp chờ kết quả cuối cùng từ hội đồng ban giám khảo, ba nó không tham gia chấm hôm nay vì sợ mọi người nói này nói nọ về kết quả của nó, muốn công bằng nên ông đã không tham gia. Nhưng ai cũng công nhận tài năng thật sự của nó nên không thể có gì sai sót ở đây cả.

- Rất hồi hộp phải không _ anh hội trưởng nói
 - 10 người nhưng chỉ còn 5 người có quyền đi tiếp...Vâng đó là ai...trên tay tôi đang cầm 5 cái tên đó, tôi cũng không biết ai được viết tên trong này nhưng tôi biết chắc chắn một điều 5 người này là 5 người xuất sắc nhất ngày hôm nay _ anh giơ cao cái phong bì trắng lên
 - Không làm mất thời gian của mọi người...tôi xin đọc...ai sẽ là người đại diện của nhạc viện của chúng ta tham gia đại nhạc hội lần thứ 12 được tổ chức tại WORST nào...đó là...Chu Lệ Băng...Trần Thiên Vương...Eric Quốc Việt...Trần Thiên Anh và Nguyễn Kỳ Duyên
- Ba cái tên đầu được đọc lên ai ai cũng hò hét chúc mừng nhưng khi hai cái tên sau được vang lên thì mọi người bỗng im lặng rồi bắt đầu xì xầm, có lẽ họ không tin vào kết quả này.
- Ô hờ....xin chúc mừng các gương mặt đại diện ...mọi người cho các bạn trẻ này một tràng pháo tay đi nào _ anh hội trưởng cũng bỡ ngỡ
 - Nói mọi người xong thì vào họp _ ba nó đứng dậy trước
 - Chúc mừng nha
 - Chúc mừng mấy cậu
 - Giải lắm

Mấy người hòa nhau leo lên sân khấu chúc mừng bọn nó, thiệt tình mà nói thì nó không thể vui nổi, không biết nhưng nó lúc này thấy lo cho hắn lắm, hắn bị gì cũng tại nó mà ra thôi.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 62

64. Chương 62

Trong phòng họp

- Mấy người tưởng đây là trò đùa à....có biết những đứa không có tài năng bước vào cuộc thi sẽ bị chèn ép như thế nào không hả....mấy người thật sự có biết suy nghĩ không _ ba nó tức giận
- Hiệu trưởng...rõ ràng tên đọc lên lúc đó không phải là lựa chọn của chúng tôi...không phải Thiên Anh với Kỳ Duyên được chọn, mà là hai đứa khác
- Vậy tại sao kết quả đọc lên lại là hai đứa nó
- Chuyện này...thật sự chúng tôi không biết
- Các người chỉ có thể trả lời một các vô trách nhiệm thế thôi sao....ai là người chịu trách nhiệm đi chuyển phong bì đó _ ba nó gắt
- Là tôi _ một người gơ tay lên
- Anh có chắc không ai đụng vào cái phong bì đó chứ _ ba nó hỏi
- Tôi chắc chắn...tôi giữ cái phong bì trong người suốt cho đến khi giao cho thằng Khiêm (Khiên là hội trưởng)
- Hiệu trưởng gọi em _ Khiêm bước vào
- Cậu có đưa ai xem hay đưa cho ai cầm cái phong bì đó không _ ba nó hỏi
- Dạ không...em không hề đưa nó cho ai hết _ Khiên khẳng định
- Vậy thì ai có thể thay đổi kết quả bên trong chứ _ ba nó thất vọng ngồi xuống

Mọi người đều có biết lúc Khiêm đi vệ sinh, anh để cái phong bì bên trong cặp của mình, mặc dù anh không đưa cho ai nhưng khi anh đi vệ sinh cặp anh để trong phòng trang điểm đã có người lên vào bên trong thay đổi kết quả đầu. Không chỉ thay đổi một lần mà thay đổi những 2 lần 2 kết quả của 2 người mới nói chứ, cả cái nhạc viện to như thế này mà bỗng trở thành trò đùa của một lũ mảnh khảnh, thiệt tình.

Khi ra ngoài, nó vội rút điện thoại ra gọi cho hấn, nhưng khi số hấn trong danh bạ hiện lên giữa màn hình điện thoại thì nó lại không có dũng khí để bấm nút gọi, gọi làm gì, chẳng lẽ gọi chỉ để hỏi thăm hấn có sao không sao, lấy lý do gì mà quan tâm hỏi thăm chứ. Nó tắt điện thoại rồi thở dài, nhét điện thoại vào trong túi nó bước ra về mà trong lòng bối rối đủ chuyện.

- Băng... _ Vương gọi nó
- Chuyện gì vậy anh _ nó hỏi
- Linh San đang nằm ở bệnh viện nhà em...đi cùng chứ _ Vương nói
- Lấy tư cách gì để mà đi chứ _ nó nói rồi bỏ đi

Sao nó có cảm giác như thế giới xung quanh nó đang sụp đổ dần vậy ta, nó chẳng con ai bên cạnh để chia sẻ nữa, ba mẹ không thể lắng nghe nó nói, bạn bè thì chẳng còn ai ngay cả người nó yêu nhất hiện tại cũng không còn thuộc về nó nữa.

Sau hôm thi nó tự nhốt mình cả ngày trong phòng chẳng quan tâm đến ai nữa, nhà nó thì có ai mà quan tâm chứ, cái nhà vắng tanh như chùa bà đanh mà lấy ai để quan tâm nó. Nó cũng tắt điện thoại luôn, tránh bị làm phiền, chỉ biết nằm trên giường đắp chăn kín mít nằm đó nhìn ra ngoài ban công như đứa bị bệnh nặng sắp qua đời và đang tận hưởng cái gọi là cuối đời vậy.

Cốc cốc cốc

- _ nghe tiếng gõ cửa là nó biết ai rồi, trong nhà này thì có ai ngoài mẹ nó nữa chứ

- Con không khoá đâu __ nó quay ra nhìn cánh cửa
- Bác giúp nói con nằm lỳ trên giường suốt ngày hôm nay...con ổn chứ
- Con khoẻ...không sao đâu __ nó nói
- Vậy mẹ sẽ nấu gì đó cho con ăn __ mẹ nó quay lưng đi
- Mẹ...ở lại với con được chứ __ nó nắm tay mẹ nó giữ lại
- Bằng ...con...
- Một lát thôi rồi mẹ hãy nấu gì cho con cũng được __ nó nói
- Được chứ __ mẹ nó ngồi xuống giường nhìn nó
- ... __ nó chỉ nhìn mẹ nó chăm chăm mà không nói gì cả
- Con muốn nói gì với mẹ không __ mẹ nó hỏi
- Có bao giờ mẹ nghĩ mẹ sẽ ghét con chưa __ nó hỏi
- Rồi chứ...những lúc con làm mẹ khóc...
- Mẹ khóc vì con sao __ nó hỏi
- Có chứ...con luôn cãi lời mẹ, giữa hai chúng ta không có tiếng nói chung...từ ngày chúng ta chuyển ra khỏi căn nhà đó giường như con với mẹ có khoảng cách lớn lắm __ mẹ nó vuốt tóc nó
- Mẹ không còn chăm sóc con như xưa nữa...mẹ cũng chẳng quan tâm con như trước nữa...thật sự con rất buồn
- Con phải thông cảm ẹ...công việc của mẹ...
- Mẹ ra ngoài đi...con muốn ngủ một lát __ nghe thấy hai chữ công việc người nó như cứng lại, nó rất giận
- Bằng à...
- Con ngủ một lát thôi...lát con dậy mẹ hãy nấu đồ ăn __ nó xoay người quay lưng lại với mẹ nó
- Được thôi...ngủ ngon nhé __ mẹ nó ra ngoài và đóng cửa lại

Khi nó xoay người lại là lúc nó khóc, những giọt nước mắt vô thức trào ra khỏi khoé mắt nó mà rơi xuống gối, cuối cùng mẹ nó cũng xem trọng công việc hơn nó. Mẹ nó có thể nói rằng do nó lớn rồi hoặc là nó cần tự lập hơn là có mẹ bên cạnh câu trả lời đó nó sẽ chấp nhận, tại sao mẹ cứ lờ công việc ra làm bia đỡ đạn ẹ vậy chứ. Nó nói rằng sẽ dậy nhưng nó ngủ luôn một mạch cho tới sáng hôm sau. Nó vừa dậy thì chụp ngay điện thoại mở ra xem, vì hôm nay nhà trường sẽ báo kết quả thi học kì về cho từng gia đình học sinh, còn bảng điểm họ sẽ phát sau, khi tụi nó đến trường đầy đủ.

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ __ tiếng cello

Là lớp trưởng gọi cho nó, may là cậu ta gọi lúc nó mở điện thoại ra.

- A...
- “Làm gì mà cúp điện thoại cả ngày vậy” _ nó chưa kịp trả lời thì lớp trưởng đã mắng nó rồi
- Xin lỗi...điện thoại hết pin quên sạc
- “Lý do cũng ổn đấy”
- Tôi nói thật mà
- “Thôi được rồi...có kết quả từ hôm qua rồi, muốn báo cho cậu mà không được”
- Có rồi sao
- “Ồ...”
- Cậu bao nhiêu....tôi bao nhiêu
- “Tôi thứ 3 lớp, 20 toàn trường...con cậu nhất trường nhất lớp luôn”
- Hi...chúc mừng nha _ kết quả kiểm tra cuối kì giúp nó phấn chấn lên chút ít
- “Chúc mừng cậu nha...lần này thì vui vẻ rồi”
- Cảm ơn
- “Không có gì...lo dậy đi, ngủ nướng thấy ghê”
- Gì...tôi...mới có...
- “10 giờ sáng rồi đó biết không hả”
- ... _ nó như không tin nổi nên quay lại nhìn cái đồng hồ gần nó mà cười
- “Thôi...bye nha”
- Bye

Nó không thể tin rằng mình lại ngủ li bì từ hôm qua tới giờ như vậy nữa, leo xuống giường vào phòng tắm thay đồ rồi xuống nhà xem có gì ăn không chứ cả ngày hôm qua nó chẳng ăn gì bấy giờ mới thấy đói.

- Mẹ tự hào về con lắm _ mẹ nó nói khi thấy nó
- Cảm ơn mẹ _ nó nhìn mẹ nó thắc mắc
- Kết quả tốt lắm _ ba nó nói
- Cảm ơn ba _ nó quay qua nhìn ba rồi tự tìm ình câu trả lời
- Muốn ăn gì không...để mẹ làm cho
- Hai người hôm nay không đi làm sao _ nó thắc mắc
- À...chuyện đó..._ mẹ nó đáp ứng
- Thật ra mẹ con nói, muốn giành một ngày cho con...đã lâu chúng ta chưa có thời gian ở bên nhau rồi còn gì, cũng nên nghỉ cho nhau chứ _ ba nó nói
- Vậy...
- Ngày hôm nay ba mẹ muốn giành cho con, con muốn đi đâu không _ mẹ nó cười
- Có thật là hôm nay cả nhà mình cùng đi không
- Muốn đi đâu _ ba nó nhìn nó
- Hãy như những gia đình khác...cùng đi siêu thị, cùng đi ăn, và cùng đi chơi nữa, được không _ nó hào hứng

Đang nói thì điện thoại của ba nó reo, rồi sau đó là điện thoại của mẹ nó reo, thiệt chứ cái giây phút đó nó chỉ muốn nói hai người đừng bắt máy nhưng họ chỉ nhìn nó rồi vẫn nghe máy, cái thái độ của họ lúc đó là nó biết chuyện gì rồi.

- Ba mẹ cứ làm việc của mình đi __ nó quay lưng bỏ đi
- Alo...có chuyện gì __ ba nó nói
- Tôi nghe đây bác sĩ Toàn __ mẹ nó nói

Đi đến cầu thang nó dừng bước quay lại nhìn cả ba và mẹ nó, đúng là họ không thể từ bỏ công việc của mình được, vậy mà nó cứ tưởng bỏ, nghĩ rằng hôm nay chắc sẽ hạnh phúc lắm, nhưng rồi sao nào, tất cả chỉ là ước ao thôi. Thở dài nó nuối tiếc nhìn ba mẹ lần cuối rồi bước tiếp lên phòng.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 63

65. Chương 63

Cốc cốc cốc

- Bâng à...ba mẹ rất xin lỗi...
- Con không sao __ nó cắt ngang câu nói của mẹ vì nó không muốn nghe lý do
- Để bù lại tối nay cả nhà mình cùng ăn tối ở ngoài được chứ __ ba nó hỏi
- Con sao cũng được __ nó nhìn ba nó
- Ok...lát nữa mẹ sẽ về đón con
- Không cần đâu...con tự đến đó được rồi, cứ cho con địa chỉ là được

Nó nằm xuống rồi kéo mền trùm kín đầu, ba mẹ nó thấy có lỗi nên cũng chẳng nói gì thêm mà chỉ lặng lẽ đóng cửa lại rồi đi thôi.

- Bác sĩ nói sao...cháu không thể múa được nữa sao __ Trúc Linh hỏi
- Tôi đã làm hết sức có thể rồi...trấn thương quá nặng, không thể phục hồi được
- Bác nói dối...không phải mấy hôm trước bác bảo cháu chỉ cần nghỉ ngơi là khỏi sao __ Trúc Linh hét lên
- Tôi xin lỗi
- AAAAAAAAAA....cút hết đi...mấy người biến hết đi __ Linh ném gối vào bác sĩ rồi hét toáng lên
- Đi thôi __ bác sĩ nói với y tá
- Thiệt tình...tội nghiệp con bé quá __ y tá nói với bác sĩ khi vừa ra khỏi cửa
- Bác sĩ...tình trạng của Linh San sao rồi ạ __ Duyên hốt hoảng khi nghe được cuộc nói chuyện trong phòng bệnh của Linh
- Cô là...
- Cháu là bạn của Trúc Linh...này cháu có nghe...
- Hajz...cô an ủi con bé, chắc nó thất vọng nhiều lắm

Trên đường về nhà Duyên không thể nào quên được những gì bác sĩ nói ở bệnh viện, nói rằng Trúc Linh sau này không thể nhảy múa trên sân khấu được nữa, trấn thương đậm đó thật sự rất nghiêm trọng, các khớp chân phải bị sụp hoàn toàn đè lên các dây thần kinh khiến, việc đi lại bình thường thì không vấn đề

gì, nhưng việc nhảy múa là không thể, nếu cứ cố gắng tiếp tục có thể sẽ tàn phế suốt đời. Nghiêm trọng vậy sao, chị ta nghĩ nó không nghiêm trọng chứ, chỉ muốn Trúc Linh trấn thương nhẹ thôi sao lại có chuyện không thể đứng trên sân khấu được nữa. Chị ta bắt đầu có cảm giác tội lỗi bên trong con người chị ta, chị ta sợ sẽ nói ra điều đó khi nhìn thấy Linh đau khổ nên đã đi về luôn mà không vào thăm. Thật sự chị ta không còn muốn tiếp tục thi nữa, không thể đứng trên mồ hôi nước mắt của người khác như vậy nữa, đã bao lần chị ta thấy Linh ngã đau như thế nào nhưng Trúc Linh vẫn đứng dậy tiếp tục luyện tập. Cảm giác tội lỗi xâm chiếm hoàn toàn tâm hồn chị ta, làm sao có thể gặp mặt nói chuyện như hai người bạn được nữa chứ.

Nó đang nằm suy nghĩ lung tung về kế hoạch luyện tập cho đại nhạc hội thì mẹ nó gọi về.

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

Dù đi đến cuối đường

Anh vẫn ngoái nhìn ra phía sau

Anh có cảm giác em đang chờ

Chờ anh trở về

Cảm ơn em đã đến bên anh

Anh cần em

Người con gái của riêng anh

Hãy là của riêng anh thôi

♪ ♪ ♪ _ tiếng cello

- Con nghe _ nó bắt máy

-

Mẹ nó nhờ nó mang xấp hồ sơ bệnh án trên bàn làm việc của mẹ nó ở trong phòng đến bệnh viện cho bà. Nó chẳng muốn đi cùng phải đi, đã chiều rồi thôi thì dậy luôn rồi đến điểm hẹn với ba mẹ nó luôn. Nó hôm nay ăn mặc lại đơn giản lại, có lẽ tâm hồn và đầu óc nó đang rối bời nên nó muốn đơn giản lại cho dễ suy nghĩ. Nó chọn ình một chiếc quần jeans dạng boyfriend, một chiếc bara dạng ba lỗ màu đen, rồi mặc thêm chiếc áo khoác hoodie màu hồng phấn, đi đôi giày bata galaxy tóc cột cao đuôi gà thế là ổn. Công việc cuối cùng là ra ngoài đón taxi đến bệnh viện đưa tài liệu ẹ nó rồi đến chỗ hẹn là xong.

- Ai đây...Lệ Băng phải không cháu _ bác sĩ Thanh bạn mẹ nó

- Chào cô..._ nó cúi chào

- Lâu rồi mới gặp...cháu lớn nhanh thật đó

- Cảm ơn cô

- Mà đến đây chi đó

- Cái này...của mẹ cháu ạ _ nó giơ xấp hồ sơ lên

- Bà ấy đang kiểm tra bệnh nhân...cứ vào phòng để lên bàn cho bà ấy là được

- Dạ...chào cô _ nó cúi chào lên nữa rồi tiến thẳng đến phòng mẹ nó

Trên đường đến phòng giám đốc bệnh viện nó có đi ngang qua phòng của Linh San, thật thì chỉ dám đứng ngoài nhìn thôi, chứ chẳng dám vào bên trong, có lẽ cậu ấy shock dữ lắm.

- Đến rồi sao không vào _ Tâm nói làm nó giật mình

- Không...tớ không muốn vào _ nó nói

- Sao vậy...giận nhau à _ Tâm nói

- Không...chỉ là tở làm hai người đó phải liên lụy nhiều rồi __ nó nói
- Suy nghĩ cái gì vậy...có ai trách gì cậu đâu __ Tâm nói
- Mình phải đi đưa tài liệu ẹ...cậu vào đi __ nó nói rồi bỏ chạy
- Bằng...con quỷ kia... __ Tâm hét lên
- Thiệt tình à __ Tâm vào bên trong vừa đi vừa nói
- Cái gì mà um sùm vậy __ Linh San hỏi
- Con nhỏ Lệ Bằng đó...nói vào mà không chịu vào, cứ đứng ở ngoài ngó vào...
- Lệ Bằng á __ San hỏi
- Mấy người giận nhau chuyện gì à __ Tâm hỏi
- Chuyện đó...
- Giận gì thì xin lỗi nhau một tiếng đi...đâu phải hai người không biết hoàn cảnh của nó...nó chỉ có mỗi tội mình là bạn thôi, làm vậy chẳng hay ho gì đâu __ Tâm đặt giỏ trái cây lên bàn rồi ra ngoài
- Mà đi đâu vậy __ Khánh hỏi
- Tao ra ngoài hút thuốc __ Tâm chẳng quay lại mà vừa bước đi vừa nói
- ...

Lại có một không khí trầm hẳn xuống giữa hai người đó, thật sự hôm đó Khánh hơi quá đáng, nó chỉ muốn tốt nên mới tới, nhưng thật lúc đó Khánh chẳng thể nghĩ gì khác ngoài chuyện vì nó mà suýt nữa Linh San phải chết trong đám lửa đó rồi. Lúc đó rất tức giận nhưng không có ai để trút cơn giận lớn tiếng với nó, nếu không có nó thì chưa chắc Khánh có thể cứu được Linh San, cũng nhờ đàn em của anh Pin tới cậu mới có thể cứu San nhưng suy cho cùng chuyện cũng từ nó mới ra, tất cả bao gồm cả nó cũng chỉ là bị hại mà thôi.

Chỉ cần bước đi vài bước nữa tới cuối hành lang là phòng làm việc của mẹ nó rồi, sao nó cứ gặp phải những chuyện khiến nó khó xử không vậy nè.

- Cảm ơn bác sĩ __ hấn bước ra từ phòng bệnh
- Không có gì...nhớ cẩn thận đó, để cái miệng vết thương khô đã rồi hẵng làm gì thì làm __ bác sĩ vỗ vai hấn rồi bỏ đi
- Dạ

Nó đứng hình khi nhìn thấy hấn luôn, biết vậy nó thà đừng đến đây còn hơn, gọi taxi tới rồi gửi tới đây có phải là êm đềm không, sao cứ muốn chui ra khỏi nhà làm gì không biết. Hấn nhìn thấy nó còn phải đứng hình vài giây nữa là chứ nói gì nó, kể từ sau hôm đó hấn cứ có cảm giác cần phải bảo vệ nó và không muốn nó khóc như hấn đã thấy nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy hơi kì, nó là người muốn kết thúc thì việc gì hấn phải nín kén chứ.

- O...chào __ hấn giả vờ như vừa mới biết nó tới
- Chào __ nó nói
- Cô tới đây có việc gì à...hay không khoẻ ở đâu
- À không...tôi đến đưa tài liệu ẹ tôi, bà ấy là giám đốc bệnh viện này
- Ra thế...
- Chuyện hôm trước...cảm ơn cậu
- Không có gì...giúp được cho cô cũng như đang giúp tôi thôi mà __ hấn nhún vai nhìn nó cười
- Cũng thật ngại quá...vết thương của cậu lại lâu lành hơn

- Cái này sao __ hấn chỉ vào cánh tay được băng bó gọn gàng
- Cô đang lo lắng cho tôi đó sao __ hấn hỏi
- Tôi...sao tôi phải lo lắng cho cậu...chỉ là...
- Được rồi, cô bảo chúng ta cứ xem như là không quen mà nhờ...dù sao cũng...cảm ơn cô đã quan tâm tôi...tôi vui lắm __ hấn bước đi

Có gì đó hụt hẫng trong nó, nó cảm thấy mọi thứ cứ như sụp đổ vậy, về tất cả mọi thứ, sao lại diễn ra vào lúc này chứ, nó còn quá yếu đuối nó chưa đủ mạnh mẽ để đón nhận nó.

66. Chương 64

Mẹ nó đưa nó tới nhà hàng đã hẹn trước với ba nó, cả nhà lúc đầu ngồi ăn cơm vui vẻ, họ chỉ chúc mừng và nói đến thành công của nó tránh không nói đến công việc và bận rộn của hai người. Đầu óc nó thì chẳng ở đây, đầu óc nó đang bận suy nghĩ về mọi chuyện ở bệnh viện đã xảy ra hôm nay, nó phải tắt điện thoại đi vì sợ Vương với Eric mắng nó họ đã chẳng thể liên lạc được với nó từ sau hôm chung kết, chắc họ lo lắng lắm. Biết sao được, nó cần thời gian để quay về là nó trước kia, nó thấy mệt mỏi lắm rồi.

- Ba mẹ à...__ đây là câu nói đầu tiên trong bữa ăn của nó
- Có gì cứ nói đi con __ mẹ nó nói
- Có bao giờ hai người nghĩ sẽ đưa con đi xa không...như du học chẳng hạn
- Sao con lại hỏi thế __ mẹ nó nói
- Chỉ là...con muốn đến nơi khác để học thôi
- Ý con là gì...__ ba nó hỏi
- Con thấy con cần thêm thời gian để hiểu và thông cảm cho ba mẹ...và cho cả bạn bè con nữa __ nó thở dài
- Ba mẹ làm con buồn sao __ mẹ nó nói
- Không...không phải tại ba mẹ đâu
- Ta đã nói với con ngay từ đầu rồi bạn bè chọn mà chơi...những đứa đó không thể giúp con lớn lên được đâu...bạn bè mà, tuổi trẻ đứa nào chẳng thấy cái lợi của nhau mà lời dục __ ba nó nói
- Có lẽ ba nói đúng...con không thể chơi được với Tụi Tâm với Khánh...nhưng ba sai rồi...họ làm con lớn lên từng ngày, họ dạy con biết mọi thứ, những thứ ba mẹ không thể dạy con thì con đã học từ bọn nó
- Nhưng lý do gì con lại đòi đi du học chứ __ mẹ nó hỏi
- Ba mẹ sẽ cho con đi chứ __ nó tránh không trả lời câu hỏi của mẹ nó
- Nếu điều đó làm con thấy vui hơn __ ba nó nói
- Thời gian chuẩn bị hồ sơ là bao lâu __ nó hỏi
- Độ khoảng 2 tháng __ ba nó nói
- Cũng tốt...lúc đó đại nhạc hội cũng kết thúc __ nó nhìn xuống đôi giày bata tuột dây
- Ta đang hỏi lý do con quyết định đi du học là gì cơ mà __ mẹ nó gắt với nó
- __ nó nhìn dây giày mà muốn bật khóc, mỗi lúc tuột giày giày đã có hấn cột lại cho nó nhưng giờ thì không còn hấn để cột cho nó nữa rồi, nó gần muốn khóc

- Chu Lệ Bằng...em tỉnh táo lại xú đi __ Pin khó chịu
- Còn 2 tháng nữa mà...cố gắng đối xử tốt với em đi
- Chu Lệ Bằng __ anh gần từng chữ một
- Giữ kín chuyện này dù em...muốn kể ọi người cùng nghe nhưng lại chẳng có ai đáng tin cậy để kể cả...vì vậy anh đừng nói với anh nha
- Em... __ anh tức đỏ mặt
- Ấy ya __ nó cầm chai cootail nốc hết một hơi
- ... __ anh rối bời nhìn nó, phải làm gì với nó đây

Nó cười cười rồi nằm dài ra bàn mà ngủ, anh tức giận đứng dậy bỏ đi, tính rằng sẽ mặc kệ nó nhưng khi tới cầu thang anh lại quay lại, có tức thì tức chứ anh không thể để nó một mình ở đây được. Anh tới gần bồng nó lên để đi xuống phòng làm việc của anh, có lẽ đêm nay nó không muốn về nhà đâu, anh đoán thế, thay vì ngủ trên này thì ngủ trong phòng làm việc của anh có lò sưởi vẫn ấm hơn. Lúc xuống cầu thang mặt nó áp sát vào ngực anh, anh thấy ấm nóng nhìn xuống thì thấy nước mắt nó đang chảy. Có một điều anh rất thích ở nó đó là chơi rất chất, mặc dù có uống say đến mấy cũng không khóc như những đứa con gái khác, mấy đứa đó cứ uống say là khóc um sùm kể lể đủ điều, riêng mình nó thì khác chỉ đến khi nó ngủ khi không còn biết gì nữa thì nó mới khóc, có lẽ khi khóc như thế ngày hôm sau thức dậy sẽ không bị chê cười, có lẽ thế.

Anh đặt nó nằm xuống ghế sofa của anh dùng để ngủ lại rồi lấy khăn đắp lên cho nó, ở trong này đã có máy sưởi nên không cần phải đắp mền dày. Ngồi nhìn nó mà lòng anh quặn đau, anh nhớ tới câu nói của nó “Giá mà em với anh yêu nhau thì tốt quá nhờ”. Anh yêu nó nhưng tại sao nó không yêu anh, nó đã nói thế thì anh coi như mất hoàn toàn cơ hội tỏ bày tình cảm với nó, đó được xem như câu trả lời, nó chỉ xem anh như một người anh trai không hơn không kém.

- Đáng buồn ột thằng đẹp trai và giàu có như mày...Pin à __ anh cười tự nói với bản thân

Anh đứng dậy ra ngoài, có lẽ anh cần phải mượn không khí ồn ào bên ngoài để tạm quên chuyện của nó đi, thiệt là mệt mỏi quá.

Hắn lại không biết sự xuất hiện của nó trong quán bar, vì có vài việc muốn thông báo cho Pin nên hắn đã vào phòng anh tìm gặp, vì ở ngoài hắn chẳng thấy anh đâu. Vừa mở cửa bước vào hắn ngạc nhiên vô cùng khi có sự xuất hiện của nó ở đây, đang ngủ ngon lành trên cái ghế yêu thích của Pin. Hắn tò mò về lý do nó ngủ ở đây, nhìn ra sau xem có ai ở quanh đây không chắc chắn rằng không có hắn mới bước vào bên trong. Bước từng bước chậm rãi hắn đến gần bên nó, ngồi xuống trên chiếc ghế nó nằm ngủ hắn đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt đang chảy xuống của nó.

- Tôi làm cô buồn thế sao __ hắn nói

Nhìn nó hồi lâu hắn đứng dậy hôn lên đôi mắt nó, đôi mắt đã và đang khóc vì hắn rất nhiều, không biết có đúng không nhưng theo những gì mọi người kể lại thì rõ ràng là như thế. Hắn muốn uống hết nước mắt của nó để nó không bao giờ phải khóc nữa mà chỉ cười thôi, hắn chỉ muốn nhìn thấy nụ cười trên môi của nó thôi không muốn nhìn thấy nó khóc thêm lần nào nữa. Nhưng hình như hắn hôn lên mắt nó khiến nó khóc nhiều hơn thì phải, hắn thấy trán nó khê nhẵn và mắt nó nhắm chặt hơn, khiến hắn phải dừng lại và đứng thẳng người dậy.

- Hình như...tôi lại thích cô thêm một lần nữa thì phải

Nói rồi hắn quay lưng bỏ đi, để nó ở lại một mình, hắn đâu biết khi hắn vừa đi thì đã có một nụ cười hiện hữu trên đôi môi nhỏ bé của nó, có lẽ trong tiềm thức nó đang cảm thấy hạnh phúc cũng nên.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 65

67. Chương 65

Sáng hôm sau nó bị đánh thức bởi ánh nắng mặt trời được Pin kéo rèm cửa ra cho ánh mặt trời lọt vào bên trong phòng, nó bắt đầu có cảm giác trên cơ thể mình, thấy đau lưng và đau đầu. Nó mở mắt tí hí ra xem nó đang ở đâu, vì theo những gì còn lưu lại lần cuối cùng của kí ức đêm hôm qua là nó không về nhà, nhìn thấy mọi thứ trước mắt khác lạ so với căn phòng yêu dấu của mình thì nó ngồi bật dậy.

- Dậy rồi sao _ Pin đang ngồi dựa vào ghế nhìn nó
- Em...
- Đêm qua em cướp chỗ ngủ của anh đấy _ anh nhìn vào tài liệu của mình nói
- Sao không về nhà ngủ đi _ nó thấy nhẹ nhõm khi người đầu tiên nó thấy là Pin
- Làm sao anh yên tâm khi để em ở đây một mình
- Cảm ơn _ nó nằm xuống ghế
- Sao còn chưa chịu dậy nữa _ thấy nó nằm xuống lại anh gắt
- Ngủ thêm một chút nữa _ nó kéo khăn lên đắp lại
- Biết mấy giờ rồi không _ anh đứng dậy tiến lại chỗ nó
- ... _ nó tìm xem điện thoại mình ở đâu
- Đã hơn 9 giờ rồi...dậy đi _ anh kéo nó dậy
- Điện thoại của em đâu _ nó hỏi
- Anh không biết , hôm qua tới đây em không cầm theo điện thoại
- Chứ điện thoại em ở đâu _ nó lo lắng
- Để anh gọi thử _ Pin rút điện thoại ra gọi cho nó
- Thuê bao rồi _ Pin nhắc điện thoại ra nhìn nó
- Không thể được _ điện thoại đó chứa rất nhiều thứ về Ân và hần nữa, nó không muốn mất nó
- Em có nhớ em làm rớt ở đâu hay quên ở đâu không
- Chở em tới nhà hàng ROUS đi _ nó đứng dậy
- Được _ Pin với lấy chiếc áo khoác da của mình rồi đi

Khi tới nơi nó chạy vội vào hỏi xem hôm qua khi ba mẹ nó về, phục vụ dọn bàn có thấy không nhưng không ai thấy gì cả, nó có xin vào bên trong tìm lại vì từ hôm qua tới giờ vẫn chưa có ai vào phòng đó ăn cả, nó lùng xục căn phòng lên nhưng không thấy gì. Nó buồn thiu ra ngoài, Pin hỏi nó có tìm thấy không nhưng nó chẳng buồn trả lời chỉ lắc đầu thay cho câu trả lời. Nó cố nhớ xem hôm qua nó có quên ở bệnh viện không, nhưng rõ ràng lúc ra với mẹ mẹ nó mượn điện thoại nó gọi cho ba mà như thế thì không thể quên ở bệnh viện được. Còn một lần dừng chân nữa đó là lúc nó đụng trúng Pin trên đường, Pin cứ hỏi nó các câu hỏi như em còn đi đâu nữa không, có nhớ đề quên ở đâu không, vân vân và vân vân.

- Về thôi anh _ nó nói
- Sao thế...nhớ ra rồi hả _ Pin nhìn nó
- Không...có lẽ là mất rồi _ nó nói
- Sao lại mất...tìm thử đã, nói đi anh chở em đi
- Anh nhớ hôm qua em với anh va phải nhau trên đường không...chắc lúc đó nó đã rớt mà em không biết...giờ chắc cũng không còn đâu _ nó cười gượng
- ... _ Pin đơ người nhìn nó, thì ra là lúc đó điện thoại đã rơi sao.

- Anh xin lỗi __ Pin nói

- Xin gì chứ...do em hậu đậu nên mới rớt...không sao __ giờ nó thấy buồn thật rồi, mọi kí ức về Ân giờ nó có thể quên được rồi.

Nó xin Pin xuống xe ở công viên gần nhạc viện, đã lâu lắm rồi nó chẳng đi qua đây nữa, chính xác hơn là từ cái ngày không có Ân nữa. Pin có vẻ không yên tâm khi để nó đi một mình nhưng anh cũng chẳng thể nào làm gì khác, chỉ biết lẳng lặng đồng ý mà thôi. Nó ngồi ngắm nhìn mọi vật ở đây, từ những thứ nó đã từng chơi, những cái cây nó từng chụp lại, những chiếc ghế đá bày đầy đồ ăn mà một mình nó ăn hết, có lẽ như kỉ niệm đã thật sự nhạt nhòa rồi. Nó chẳng có một đồng trong túi, điện thoại cũng không, tệ thật chứ, khi nó cảm thấy đói bụng và rờ vào túi quần thì thiệt tình, nó đành phải nhịn luôn chứ sao giờ. Cứ lang thang trên các con phố suốt cả buổi chiều, nói thiệt chứ nó đi hết nổi rồi nhưng chẳng thể ngồi im một chỗ được, càng ngồi cái bụng nó càng kêu to. Nó chẳng thể về nhà, về nhà thể nào ba mẹ nó cũng hỏi này hỏi nọ lung tung, nó cần thời gian im lặng lúc này, chỉ cần mọi thứ yên tĩnh là được.

- Bỗng __ nó giật mình khi có người gọi tên nó

- ... __ nó quay lại xem ai gọi mình, thì ra là Tâm

- Bà làm gì mà nhìn thăm đời vậy hả __ Tâm nhìn nó từ đầu tới chân

- ... __ nó chẳng nói gì mà cúi gầm mặt xuống đất

- Chắc anh phải đi với cô bạn này rồi...hẹn mai gặp em nha __ Tâm hôn lên má cô bạn gái của mình

- Cô ta là ai...em gái anh hả __ cô bạn gái Tâm tò mò

- Không...chị hai anh em à __ Tâm nhìn nó

- Mà... __ nó lườm Tâm

- Thôi được...bye anh __ cô bạn gái vẫy tay chào rồi đi trước

- Đói bụng hả __ Tâm nhìn cái mặt của nó

- Sao biết __ nó rặng rờ nhìn Tâm

- Đi...nhìn cái mặt bà tôi còn đói chứ sao biết __ Tâm kéo nó đi

Tin nổi không trời, là con gái con nứa mà nó ăn chẳng để ý để tứ gì cả, ăn khí thế còn ăn nhiều nữa chứ. Tâm ngồi cùng nó cũng thấy ngại, ai ai cũng nhìn tụi nó, trên bàn quá trời thức ăn luôn, cái kiểu như bị bỏ đói mấy ngày vậy. Nhìn nó thì không đến nỗi nào, còn rất đẹp gái và dễ thương nữa thể mà cái bụng của nó đang sôi trào chất trấu vào mặt nó vậy, xấu hổ quá đi mất.

- No chưa __ Tâm hỏi

- Cảm ơn __ nó uống hết ly nước nhìn Tâm

- Đi thôi __ Tâm đứng dậy trước

- Nói này...hôm nay ông trả nha, tôi ...

- Không có tiền mà ăn nhiều vậy á __ Tâm nhí nó

- Thì...

- Được rồi...phải nói là nhìn bà rất rất rất thăm chứ không phải thăm nữa đâu __ Tâm nói

- Lần sau tôi đền bù cho __ nó nói

- Được rồi...không cần đâu __ Tâm móc ví ra trả tiền

Tâm mua cho nó một ly capuchino vừa đi vừa uống, nó chỉ im lặng vừa đi vừa uống mà chẳng dám hó hé chuyện gì.

- Nói đi __ Tâm đút tay vào túi vừa đi vừa nói

- Nói gì _ nó giả vờ làm lơ
- Đừng có lòng vòng...rất cuộc là chuyện gì xảy ra với mấy người vậy _ Tâm nói
- Ông có tin tôi không _ nó dừng lại
- Hỏi gì kì vậy _ Tâm quay lại nhìn nó
- Thôi bỏ đi...hajz....mệt mỏi thật đấy _ nó thở dài rồi bước đi
- Cái bà này...bị cái gì vậy không biết, có gì thì nói ra đi
- Không có gì...chỉ là muốn làm tất cả những gì mình thích thôi
- Làm như là sắp đi đâu xa vậy
- Đi đâu được, ở xa thì lấy ai bao tôi ăn như hôm nay chứ _ nó cười
- Mang tiếng là nghệ sĩ, là đại gia mà như thế đấy _ Tâm nhìn nó
- Đi làm vài ly không _ nó nhìn Tâm
- Rồi ai trả tiền _ Tâm hỏi
- Gì chứ...ông trở nên ki bo keo kiệt từ khi nào vậy _ nó nhăn nhó
- Từ khi tôi có bồ _ Tâm thần nhiên trả lời
- Tới OWL đi _ nó dỗi _ tới đó tôi bao
- Bày đặt quá đi má _ Tâm bá vai nó kéo đi
- Hi...vẫn ông tốt với tôi nhất

Nói là đi làm vài ly mà tới đó nó có uống gì đâu, toàn ngồi hút thuốc rồi nhâm nhỹ vài chai cootail chứ uống gì, Tâm cứ tưởng sẽ dò hỏi được chuyện gì đang xảy ra với nó nhưng rồi lại trở về tay trắng.

- Muộn rồi...về thôi _ Tâm nói
- Ờ..về thôi _ nó đứng dậy
- Để anh đưa em về _ Pin tiến lại chỗ nó
- Vậy thôi...bye nha _ Tâm xoa xoa đầu nó như con cún rồi đi trước
- Ê...không đưa tôi về à
- ... _ Tâm chẳng nói gì mà cứ thế đi thẳng
- Em về một mình được _ nó nhìn Pin
- Đừng có thế...em tính ngủ ngoài đường à _ Pin cú lên đầu nó một cái
- Ya....chứ đi đâu được nữa...về nhà cũng chẳng vui về gì
- Dù sao cũng là nhà ...đi thôi _ anh kéo nó đi
- Em tự đi được rồi _ nó nói
- ... _ Pin vừa thả tay nó ra thì nó vụt chạy mất tiêu
- Băng _ anh dí theo nó
- Á.... _ nó vội chạy mà va vào hần ngã ngã ra
- Làm gì chạy giữ vậy _ hần đỡ nó dậy
- Giúp tôi...nhanh lên _ nó quay lại nhìn Pin
- Băng _ Pin gọi

- Anh ấy...

- Chạy đi _ nó cầm tay hấn chạy đi

Tim hấn lại lỗi một nhịp khi nó chủ động nắm tay hấn, hấn chẳng cảm thấy khó chịu hay gì hết, trong hấn lúc này chỉ đang cảm thấy hạnh phúc thôi. Nó kéo hấn tới chiếc moto của hấn rồi tự lấy chiếc mũ bảo hiểm phía sau xe đội lên đầu như đó là mũ của nó vậy.

- Còn làm gì vậy... mau chạy xe đi _ nó nhìn hấn khi hấn cứ đứng nhìn nó chằm chằm

- À...ờ _ hấn chẳng biết mình đang làm gì nữa mới đáng nói chứ

Nó ngồi sau lưng hấn, lâu lâu lại quay lại phía sau để xem Pin có đuổi theo không, nhưng may quá anh chẳng đuổi theo. Nó giương như quên mất nó ngồi sau lưng ai rồi, cứ thế mà thả dãi nhẹ nhõm cho tới khi hấn lên tiếng nó mới giật mình.

- Giờ cô tính đi đâu đây _ hấn hỏi

- ... _ nó đang tự hỏi bản thân sao lại nhờ hấn nữa không biết

- Ê...cô muốn đi đâu _ hấn hỏi lại lần nữa

- Tôi không có nơi nào để đi hết _ nó nói lí nhí

- Tôi chở cô về nhà nha _ hấn nói

- Đừng...đừng về nhà, đi đâu cũng được chứ đừng về nhà _ nó hốt hoảng

- ... _ hấn hơi ngạc nhiên với thái độ của nó

- Ờ...bỏ nhà đi bụi à _ hấn nói

- Không...chỉ là muốn ở ngoài vài ngày thôi _ nó nói

Hấn chẳng nói gì mà cứ thế chạy xe bon bon trên đường, nó cũng cảm thấy mệt nên dựa vào lưng hấn ngủ tạm, vòng tay đưa ra đằng trước ôm eo hấn vì nó sợ rớt giữa đường đó mà. Nó thì ngủ, còn hấn thì đang cảm thấy không ổn, tim hấn đập liên hồi, người hấn như nóng ran lên, hấn cảm thấy mặt hấn chắc đang đỏ như gấc chín vậy, cái lưng chỗ nó dựa vào ấm lắm, hấn mỉm cười nhẹ nhàn.

- Đây là _ nó dụi dụi mắt khi bước xuống xe

- Nhà tôi _ hấn mở cổng

- Sao đưa tôi về nhà cậu làm gì _ nó nhìn hấn

- Chứ tôi còn biết đưa cô đi đâu nữa _ hấn nhìn nó

- Cũng đúng _ khi hấn vừa mở cổng ra thì nó tự nhiên bước vào bên trong

- ... _ hấn nhìn nó tự nhiên quá không dè chừng gì cả, rồi dắt xe vào sau đó đóng cổng cẩn thận

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 66

68. Chương 66

Nó ngồi xuống ghế sofa giữa nhà khách chờ hấn vào, lúc hấn vào thấy nó đang đợi mình thì ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho nó đi theo mình. Hấn dẫn nó lên phòng của mình, mở tủ và lấy cho nó một cái áo sơ mi của mình rồi quăng cho nó.

- Mặc tạm đi...không có gì cho cô mặc cả _ lúc nó vừa tới cửa chưa kịp bước vào thì chiếc áo đã chêm chệch ngồi trên đầu nó rồi

- ... __ nó kéo áo xuống và nhìn vào bên trong

Có gì đó đang lắng đọng lại ở trong nó, cái khung cảnh này mọi thứ trong phòng hình như không có gì thay đổi, vẫn gam màu đỏ, vẫn chi tiết trang trí đó, tất cả đều y nguyên như cũ không có gì thay đổi. Nhưng sao trong lòng nó lại không vui, ở đây đã có những kỉ niệm đẹp đẽ trong sáng lúc mới bắt đầu mối quan hệ với hắn, vậy mà kết thúc cũng tại nơi này. Điểm khởi đầu và kết thúc đều tại một điểm, có lẽ cuộc tình của nó quá bi thảm rồi, đúng là một cuộc tình chưa kịp bắt đầu thì đã kết thúc. Vậy mà đã có lúc nó từng nghĩ tình yêu này đi thì tình yêu khác sẽ ập đến, như vậy mới gọi là vòng xoay của cuộc sống, thế mà giờ đây chưa có cái nào bắt đầu đã kết thúc rồi thì lấy gì mà bắt đầu được nữa chứ.

- Làm gì đứng đơ ra đó...cô vào tắm đi, người cô bốc mùi quá __ hắn mở cửa phòng tắm cho nó

- Cảm ơn __ nó cúi gầm mặt xuống bước vào bên trong và khoá cửa trái lại

Một giọt, hai giọt, ba giọt nước mắt rơi xuống chân nó nóng ẩm, đôi chân đang lạnh buốt của nó còn cảm thấy ấm nóng từ những giọt nước mắt này thì tại sao những giọt nước mắt này chạm vào tim nó thì lại lạnh giá như vậy. Nó với tay bật vòi nước cho nó chảy thật mạnh để hắn ở bên ngoài không thể nghe được tiếng nó khóc. Nó cảm thấy hối hận khi lúc nãy nhờ vả hắn cứu mình khỏi anh Pin, bây giờ nó cảm thấy bế tắc vô cùng, trượt theo cánh cửa phòng tắm nó ngồi bệt xuống sàn nhà mà bịt miệng lại khóc nức nở.

- Tối nay cô cứ ngủ lại đây nếu không còn chỗ nào khác __ hắn đợi nó tắm ra thì nói

- Ờ __ nó chỉ đáp cho có lệ

- Nhà tôi chỉ có một phòng ngủ thôi __ hắn nói

- Thì sao __ nó nhìn hắn

- Cô là con gái mà vào nhà con trai không thấy sợ sao...trong khi đó nhà người đó chỉ có một phòng ngủ __ hắn bước lại gần nó

- Sợ cái gì mới được chứ __ nó ngậy thơ hỏi lại

- Sợ cái gì sao __ hắn kéo tay nó lại phía mình khiến người nó đổ nhào vào lòng hắn

- Cậu làm cái gì vậy __ nó hỏi lùn lên khi bị hắn đặt một tay sao eo thì đứng không vững ngã vào người hắn

- Cô thật sự không biết chuyện gì xảy ra nếu chỉ có một phòng ngủ, một đứa con trai và một đứa con gái sao __ hắn cảm thấy người mình nóng ran khi ôm nó

- Chuyện gì...thì con gái ngủ trong phòng ngủ, còn con trai xuống phòng khách mà ngủ __ nó thản nhiên trả lời không chớp mắt

- ... __ hắn nhìn nó đắm đuối

Nó bắt đầu hơi có cảm giác khi hắn cứ đứng cái tư thế này, nó thật sự mỗi chân lấm rồi ai biết nó lùn quá làm chi không biết. Nó cảm thấy ngại khi hắn cứ nhìn nó như thế này ở cự li gần, mặt nó đỏ bừng lên khi cứ phải né tránh ánh mắt của hắn. Bỗng hắn cúi xuống hôn lên môi nó khiến nó bất ngờ mà đứng hình nó chẳng thể nhắm mắt lại như mấy lần, hắn cũng thế hắn cũng không nhắm mắt mà nhìn nó chăm chăm.

- Cậu làm cái gì vậy __ nó dùng hết sức đẩy hắn ra

- Cậu gan to thật đấy __ hắn cười

- Cậu điên à...cậu có biết cậu đang làm gì không vậy __ nó quát vào mặt hắn

- ... __ hắn thở dài __ thôi cậu ngủ đi, tôi có việc phải ra ngoài

- Biến đi __ nó quay lưng lại với hắn rồi bước lên giường chầm mền kín mít

- Dễ thương thật __ hắn nói một mình rồi bỏ đi

Khi hấn đi rồi nó mới dám bật dậy mở mền ra để thở, đến lúc này tim nó mới đập thành thịch thịch thịch, nó đưa tay lên môi chạm vào đôi môi chỗ nãy cùng hấn môi chạm môi. Nó cứ ngồi thẩn thờ một hồi rồi tự cười một mình, sau đó nằm lại xuống giường kéo mền cẩn thận rồi ngủ.

Hấn ra ngoài sau đó về nhà thì trời đã khuya lắm rồi, thấy đèn phòng còn sáng hấn bèn mở cửa bước vào, thấy nó đang nằm ngủ say xưa trên chiếc giường yêu quý của mình hấn mỉm cười nhẹ nhàng. Bước lại gần chiếc giường, hấn ngồi xuống cạnh nó, nhặt mấy cọng tóc vướng trên mặt lúc nó trở mình, rồi hấn vuốt nhẹ theo các góc cạnh của khuôn mặt nó, hấn bỗng dừng lại trên đôi môi nó, hấn cúi xuống định hôn lên đôi môi đó lần nữa, nhưng chưa kịp chạm môi thì nó trở mình quay về phía hấn kéo hấn nằm xuống. Hấn hơi bất ngờ, cứ nghĩ rằng nó chưa ngủ nên mới làm thế, nhưng nằm đợi một lát thì thấy nó ngủ ngon lành thì đoán chắc là ngủ say quá mới thế. Hấn gỡ nhẹ cánh tay nó những nó nhắm mắt, hấn sợ làm nó thức giấc nên đã dừng lại ngay, đành nằm im đợi nó ngủ say rồi mới đi, nhưng ai ngờ hấn nằm đó ngủ quên luôn.

Sáng hôm sau nó mở mắt ra thì thấy hấn đang nằm bên cạnh rồi, ngủ ngon lành còn cười nữa, có lẽ trong mơ hấn đang gặp chuyện gì vui lắm. Nó tránh gây tiếng động, bước xuống khỏi giường kéo mền lại đắp cho hấn chừa chu rồi vào phòng tắm lấy đồ, bộ đồ hôm qua nó tắm hấn đã đem đi giặt khô cho nó rồi, đó là lý do hấn ra ngoài đêm qua. Nó mỉm cười thay đồ rồi lặng lẽ bỏ đi, có lẽ ra đi một cách im lặng như vậy sẽ chẳng ai phải buồn cả, nó quay lại nhìn hấn lần cuối trước khi khép cửa phòng lại.

- Con đi đâu 2 ngày nay vậy __ nó về nhà đã bị mẹ nó la rồi
- Chỉ là tới nhà người bạn thôi __ nó nói
- Bạn sao...con đi ít ra cũng phải báo chứ, không tin nhắn không điện thoại về nhà, con có còn coi cái nhà này là nhà không hả __ mẹ nó quát
- Điện thoại con mất rồi...con cũng không có tiền, con quên đem theo ví...đó là lý do con ở nhà bạn __ nó nói
- ... __ mẹ nó ngạc nhiên khi con gái mình sống vất vưởng ngoài đường 2 ngày trời

Đợi mẹ nó chẳng nói gì thêm nó bước lặng lẽ đi lên phòng, cố gắng không làm mẹ nó nổi điên lên một lần nữa. Lên tới phòng việc đầu tiên nó làm là vào phòng tắm ngâm mình trong bồn nước nóng, nó cảm thấy chân tay mỏi rã rời, có lẽ là do nó đi bộ đường xa về nhà nên thế.

Ánh nắng rọi trực tiếp vào mặt hấn khiến hấn hơi khó chịu, tính trở mình để bảo vệ giấc ngủ nhưng sợ nhớ ra hấn nằm cạnh nó liền bật dậy xem như thế nào. Nhưng xung quanh hấn chỉ có một mình hấn thôi, không có ai khác ngoài hấn, vội vùng dậy bước xuống khỏi giường đi tìm nó, từ nhà tắm tới nhà bếp, ngoài vườn cho tới phòng sách, tất cả đều không có. Hấn ngồi xuống giường thở dài, giống y như trong truyện tình một đêm vậy nè.

Ở nhà Vương

Sáng nay ba anh không phải đến trường sớm nên nhà anh có một bữa sáng gia đình ấm cúng.

- Con đã định thi trường nào chưa Vương __ ba anh hỏi
- Chưa ba __ Vương nói
- Quyết định sớm đi chứ con...còn lo làm lễ đính hôn nữa __ mẹ anh nói
- Dạ.. __ Vương như không nghe lọt tai mình
- Con cũng biết gia đình mình với gia đình nhà bé Duyên thân nhau đã lâu rồi...mẹ với mẹ con bé đã quyết định cho hai đứa đính hôn sớm __ mẹ anh nhìn anh nói
- Sao cơ...con với Duyên chỉ là bạn bè thôi mẹ à __Vương khó chịu
- Thôi được rồi...bọn mẹ cũng đã chọn ngày cho hai đứa gặp mặt hai gia đình rồi...con chỉ cần chuẩn bị thôi
- Mẹ
- Dù sao hai đứa quen nhau đã lâu nên chắc cũng không khó khăn gì

- Con sẽ không tới đó đâu __ Vương đành giọng lại
- Cả hai đều lớn hết rồi, chuyện này không phải chuyện đùa đâu
- Em chưa nói chuyện này với anh __ ba Vương thắc mắc
- Em với mẹ con bé gặp nhau trước khi tụi nó thi học kì, và quyết định là đợi tụi nhỏ thi xong mới nói
- Sao em không bàn bạc với anh, anh nghĩ anh cũng cần có ý kiến chứ
- Ba nó à...anh đã phải bận bịu ở trường nhiều rồi, chuyện này em lo được
- Mẹ __ Vương bỏ đũa xuống
- Con không cần nói gì nữa đâu...đây là chuyện của người lớn, bọn mẹ đã....
- Mẹ nghe con nói có được không vậy __ bỗng anh nói lớn
- Con lớn tiếng với ai vậy __ ba anh trừng mắt nhìn anh
- Con xin lỗi... __ Vương thấy thái độ mình hơi quá __ nhưng con với Duyên không thể nào đâu, tụi con chỉ là bạn bè ở trường thôi....với con Duyên chỉ như một đứa em gái, con không thể nào với Duyên được....mong mẹ xem lại
- Đó không phải là chuyện của con __ mẹ anh tức giận
- Con no rồi...ba mẹ ăn tiếp đi, con sẽ tới nhạc viện, ba mẹ đừng tìm con __ anh nói rồi đứng dậy
- Vương....__ mẹ anh gọi
- Vương...

Mặc kệ tiếng gọi của mẹ, anh một mạch lên phòng thay đồ để ra ngoài, thiệt tình làm sao họ có thể nghĩ mối quan hệ giữa hắn với Duyên lại như thế chứ, anh chỉ xem Duyên là một đứa em gái không hơn không kém gì. Đã vậy mẹ anh còn không nghe anh nói, đã từ lúc nào anh cảm thấy cô đơn giữa căn nhà to lớn này nữa.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 67

69. Chương 67

Ở nhà Duyên

Lúc Duyên xuống nhà để đến nhạc viện luyện tập, thì mẹ chị ta gọi chị ta vào phòng nói chuyện một lát. Mặc dù cảm thấy có lỗi với Linh nhưng đại nhạc hội chị phải dùng nhiều thủ đoạn khác nhau mới có thể đường đường chính chính bước vào thì làm sao có thể bỏ được, cho dù chị đã từng có ý nghĩ đó.

- Có chuyện gì sao mẹ __ Duyên ngồi xuống cạnh mẹ
- Con với Vương tiến triển tới đâu rồi __ mẹ hỏi
- Sao mẹ lại hỏi thế...tới đâu là tới đâu chứ __ Duyên cười
- Không phải con thích thằng bé đó sao __ mẹ cười
- Mẹ này... __ Duyên ngại
- Mẹ đã nói chuyện với chị Thuý (mẹ của Vương) rồi...ta định để hai nhà làm thông gia
- Sao cơ __ Duyên ngạc nhiên
- Định để hai đứa đính hôn trước sau đó mới quyết định tiếp __ mẹ chị vuốt tóc chị

- Làm sao...có thể chứ __ Duyên ngỡ ngàng
- Sao lại không thể chứ...mẹ với chị nhà bên đã chọn ngày cho hai gia đình gặp nhau rồi, con chỉ cần tới đó thôi là được
- ... __ Duyên chẳng biết nói gì nữa
- Đi tập thì đi đi...có gì tới mẹ tới đón con đi mua ít đồ, phải đẹp trong mắt nhà người ta chứ
- ... __ Duyên chỉ cười rồi đứng dậy

Nó ở lì trong phòng cả ngày, chỉ đợi cho tới chiều để đến nhạc viện luyện tập theo lịch của các giáo sư chịu trách nhiệm với mỗi đứa ở đó. Hết ngồi làm bài tập, rồi nằm dài trên giường, hết kéo đàn rồi lại chơi điện tử trên máy tính, nó cũng chẳng thèm mua lại điện thoại, cần gì điện thoại chứ cũng chẳng để liên lạc với ai cả. Những bức hình nó từng chụp với Ân nhiều lần mở ra tính xoá mà chẳng đủ can đảm bấm nút bây giờ có thể thanh thản vứt bỏ tất cả rồi, có thể quên hết mọi thứ, về Ân và cả về hân nữa.

- Hãy là mày đi Băng à __ đang nằm nó ngồi dậy vỗ vỗ mặt mình
- Mày phải vui vẻ lên...trước khi đi mày phải làm hết những gì mày thích, thích làm gì thì phải làm đó... __ nó vuốt vuốt tóc
- Đúng rồi, phải làm tất cả những gì mình thích

Nó đứng dậy, tới gần cái điện thoại bàn bấm gọi cho Pin, trong đầu có chỉ có 5 số điện thoại là nó nhớ thuộc lòng trừ trường hợp mất điện thoại, đó là mẹ nó, số của Pin, số của Ân số của Vương và số của hân.

- Anh Pin hả __ nó nói
- “ Anh đây...sao, chịu về nhà rồi hả “
- Về rồi....anh rảnh không, tới nhà em làm tài xế cho em đi __ nó cười
- “ Định làm gì “
- Làm tất cả những gì mình thích thôi
- “ Ok...tới liền đó “
- Nhanh nha, em đợi á
- “ Ok “

Nhận được sự đồng ý của anh nó nhanh chóng mở tủ ra, chọn ình một bộ đồ màu sắc để điểm tô lại cho cái nhan sắc thê thảm của nó từ sau giáng sinh tới giờ, rồi vào nhà tắm thay đồ nhanh nhất có thể. Quay lại lấy cái ba lô nhét vài thứ vào bên trong rồi cầm cây đàn xuống nhà, vì nó nghe thấy tiếng còi xe của Pin ở dưới. Từ trên gác nó nhìn xuống thấy Pin đi chiếc mũ trần màu đen khá nổi bật và mạnh mẽ, nó phóng như bay ra ngoài.

- Cảm ơn cô __ nó cảm ơn cô giúp việc vì mở cổng cho Pin
- ... __ cô không nói gì mà chỉ cúi đầu chào nó
- Nếu mẹ cháu có gọi về thì nói cháu đến nhạc viện nha cô
- Dạ
- Cháu đi đây __ nó vẫy tay chào cô giúp việc khi nó lên xe

Nó cười tươi khi nhìn thấy Pin, thật sự tâm trạng của nó lúc này rất tệ nhưng không thể cứ như thế mà ra đường được, bộ đồ nó mặc cũng nổi bật không kém. Một chiếc quần đùi màu trắng rách, áo dây ngắn, bên ngoài nó mặc một chiếc áo thun đen cổ rộng lệch vai, tóc thả dài và đội một chiếc mũ len beanie chóp cao kết hợp với chiếc balo da lộn màu đen nhìn nó nổi bật hẳn lên trong hai màu trắng và đen.

- Có vẻ vui nhỉ __ Pin nhìn nó

- Không thể buồn mãi được __ nó nhìn anh
- Tính đi đâu đây
- Chở em tới tiệm cắt tóc đi
- Làm gì
- Thế khi anh tới tiệm cắt tóc thì làm gì __ nó chống tay lên cằm nhìn anh
- Em tính cắt tóc sao __ anh nhìn bộ tóc dài của nó
- Cũng có thể...em tính nhuộm tóc nữa, em thích màu tím
- Em có bị gì không vậy
- Bị gì là bị gì...lâu lâu thay đổi phong cách tí thôi
- Tóc đang dài tự nhiên đi cắt
- Thích thôi __ nó vuốt vuốt tóc

Anh dừng xe trước một salon lớn có tiếng ở ngay trung tâm thành phố, nó chẳng đợi anh cho phép đã tự nhiên bước vào trước và ngồi xuống ghế.

- Ủa anh Pin...anh tới cắt tóc à __ chủ quán nói khi thấy Pin vào sau
- Không phải tao...mà là con bé __ anh chỉ nó
- Cô bé này sao...tính làm gì đây __ anh chủ quán tới chỗ nó vuốt vuốt mái tóc dài của nó
- Em muốn cắt tóc ngắn...rồi nhuộm nữa...anh tư vấn thử cho em đi
- Em thất tình à __ anh chủ quán cười
- Gì __ nó quay lại nhìn anh chủ quán
- Chỉ có mấy người thất tình mới cắt tóc thôi à...muốn nổi loạn phau hơn __ anh chủ quán cười
- Anh nè... __ nó chẳng thể cười nổi
- Đừng có chọc điên con bé __ Pin nói
- Anh có cắt cho tôi không...nếu không...
- Được rồi...anh sẽ cắt tóc cho em, ok
- Vậy anh làm đi __ nó nói

Anh chủ quán bắt đầu cầm kéo lên cắt tóc cho nó, anh cắt từng chùm tóc của nó rơi xuống, từng cọng tóc rơi tung toé xuống sàn nó nhìn thấy mà lòng đau thắt lại, nhìn tóc rơi sao tim nó đau thế không biết, chỉ là vứt bỏ hết thôi mà, giống như bây giờ nó quyết tâm cắt bỏ tóc từ bé tới lớn chưa tới dám đụng đến lần nào.

Sau khi hoàn tất mọi thứ nhìn nó hoàn toàn khác, giống như trở thành một con người mới vậy, phong cách có, quây phá có, nữ tính có luôn. Mái tóc ngang vai được retro sóng nước nhìn mái tóc rất bông bênh, anh nhuộm ombre đen hồng – tím, bên phía tóc phải anh nhuộm thêm cho nó một lai ngược màu với toàn quả đầu tím __ đen hồng, nhìn nó chất lăm luôn. Nó còn không tin vào nó đang ngồi ngay đây nữa mà, thiệt là một người hoàn toàn khác.

- Đẹp __ Pin đứng khoanh tay nhìn nó
- Em cũng thấy đẹp...nó chất quá __ nó mỉm cười nhìn Pin qua gương
- Ok chứ...anh chưa làm cho ai mà đẹp như em cả __ anh chủ quán nói
- Anh không phải nịnh đâu __ nó đứng dậy
- Để anh thanh toán cho __ anh đưa ví ra

- Không...tiền của em __ nó nói

Nó đưa cho anh chủ quan hai tờ 500 rồi bỏ đi, nó bo cho anh cái tiền anh nhìn nó, nó ghét nhất kẻ nào nhìn nó như thế. Ra xe nó liền kéo cái kính chiếu hậu trong xe của Pin ra nhìn nó, thiệt tình nó cứ tùm tùm cười suốt à.

- Có cá tính __ anh vào xe nổ máy
- Cảm ơn anh __ nó cười
- Muốn đi đâu nữa __ anh lái xa trên đường
- Mua đồ __ nó mất một lúc suy nghĩ mới nói
- Em có cả tủ đồ rồi còn không đủ sao
- Tóc này thì không thể mặc mấy cái bộ bánh bèo đó được __ nó vuốt vuốt bộ tóc mới của mình
- Tóc này thì vuốt gì được __ anh nhìn cái tay của nó ngượng ngượng
- Hi...công nhận, làm gì còn tóc mà vuốt nữa __ nó cười

Pin đưa nó đến những shop quần áo dành cho teen như nó, ở tiệm đầu tiên nó mua được vài cái quần jeans rách nhìn rất chất, tiệm thứ 2 nó chọn ình được 2 cái áo thun cá tính, 2 chiếc váy da bó, vài chiếc áo khoác và vài chiếc sơ mi from dài cách điệu, nơi thứ 3 nó với anh dừng chân là tiệm phụ kiện, nó lựa ình rất nhiều phụ kiện tay chân khác nhau, nó cũng không quên tặng cho Pin một cái lắc nam cá tính. Nó đoán anh sẽ không bao giờ đeo nó, vì công việc nên anh sẽ không đeo nhưng nó vẫn tặng anh, vì giờ nó còn ai để tặng nữa đâu chứ.

- Cái này...anh đeo hợp đó __ nó tự đeo vài tay cho anh
- Tặng anh à
- Ờ...coi như quà cảm ơn
- Cảm ơn mà ít thế hả
- Đẹp quá __ nó đưa tay Pin lên ngang tầm mắt __ em chọn có khác
- Tự tin quá

Một đồng túi sách ở phía sau xe, nó chỉ nhìn đồng đồ đó mà mỉm cười thôi, còn biết nói gì nữa, tất cả những gì nó thích làm ngày hôm nay đã làm rồi có lẽ sau này sẽ không hối tiếc. Pin đứng cạnh nó xoa xoa mái tóc ngắn của nó khiến cho đầu nó bị xù lên nhưng khi xù lên nhìn nó bụi và dễ thương hơn nhiều.

- Còn một việc nữa...anh đưa em tới nhạc viện được chứ
- Còn đồng đồ này __ Pin chỉ vào đồng đồ
- Sau khi đưa em tới nhạc viện anh cứ về trước, đừng đợi...ghé về nhà em đưa đồ lên phòng hộ em là được rồi __ nó vào xe
- Rồi em đi gì về __ anh nổ máy
- Xe buýt...hôm nay em lại muốn đi xe buýt về nhà
- Có an toàn không __ Pin lái xe ra đường lớn
- Em lớn rồi mà __ nó vỗ vai Pin

Hai anh em tạm biệt nhau trước cổng nhạc viện, nói thiệt ngay cả bác bảo vệ còn nhận không ra nó nữa là, 1 năm 365 ngày nó phải tới đây 320 ngày rồi suốt 12 năm trời làm sao bác nhầm nó với ai được vậy mà hôm nay bác nhận không ra nó. Nó bước vào nhạc viện mà ai cũng phải ngược nhìn nó một lần, nói thật chẳng ai dám nhuộm cái quả đầu như nó đâu.

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

Nó giật mình khi nghe thấy có tiếng nhạc trong balo, vội mở cặp ra để xem đó là cái gì, thì thấy một hộp điện thoại mới nhất hiện nay đang nằm trong cặp mình, nó mở ra xem thì đó là Pin, đó là số điện thoại của Pin còn lưu tên là anh Pin nữa chứ.

- Anh để nó trong balo em sao __ nó hỏi
- “ Quà đó “
- Vùi gì mà tặng quà
- “ Quà xin lỗi...không phải vì anh em mới mất điện thoại à “
- Một anh ghê á...mai em qua....
- “ Cầm trả lại...trả lại anh giục đi đó “
- Gì...
- “ Cứ giữ lấy mà dùng...anh chỉ gọi để thông báo em biết thôi, lát về cẩn thận “
- Anh Pin...
- “ Hử “
- Cảm ơn nha
- “ Không có gì “
- Đừng cho ai biết số điện thoại của em...kể cả anh Vương và...
- “ Ok...anh hiểu, anh biết mà “
- Bye anh
- “ Bye “

Nó nhìn chiếc điện thoại trên tay mà cứ tủm tỉm cười, nó vội lục tìm máy ảnh đầu tiên, phải lưu giữ lại cái khoảnh khắc này chứ, bộ đầu mới, phong cách mới, con người mới bước vào nhạc viện cũ chứ.

70. Chương 68

Lúc nó bước vào phòng họp của các thí sinh đại diện 4 con người 5 giáo sư ai cũng ngạc nhiên nhìn nó, nó thản nhiên bước vào như không có chuyện gì xảy ra.

- Xin lỗi...em tới trễ __ nó cúi đầu chào
- Dù nhìn nó rất quậy, rất phong cách nhưng con người trong nó vẫn ngoan hiền vẫn lễ phép như cũ khiến các giáo sư mỉm cười hài lòng.
- Gì chứ...thay đổi hình dáng để ăn mừng đó sao...có sớm quá không vậy __ Thiên Anh nói
- Đủ rồi __ Eric nhìn cô ta
- Được rồi...vào chỗ ngồi đi, chúng tôi cũng chưa bắt đầu gì
- Cảm ơn giáo sư

Nó vào chỗ ngồi, lấy giấy bút ra cho đúng chất một cuộc họp chứ. Mở màn buổi thi đầu tiên sẽ có một tiết mục của các thí sinh đại diện của một nhạc viện, sau đó là tiết mục chào đón của nhạc viện WORST chào đón khách mời, vậy là tổng cộng có 5 tiết mục chào mừng trong đó nhạc viện nó có 2 tiết mục. Mỗi thí sinh đại diện sẽ có một giáo sư giám sát, người đó sẽ đích thân chịu trách nhiệm và đào tạo tụi nó trong thời

gian tới. Bởi đây là một cuộc thi lớn và mang tầm cỡ quốc tế nên đại hội có diễn ra sớm hơn dự định nửa tháng, trùng với ngày tết việt nam vì vậy tụi nó đành bỏ ăn tết mà luyện tập thôi.

- Vậy ở đây chỉ có 2 khoa, khoa múa và nhạc cụ phương tây...ok giáo sư khoa múa chắc không cần phân chia nữa, rõ ràng rồi đúng không _ giáo sư Ly nhìn Duyên và trưởng khoa múa
- Còn ở đây...xem nào, giáo sư Long chủ nhiệm lớp Vương đúng không vậy anh chịu trách nhiệm với Vương nha...ở đây, khó rồi đây ba đứa một lớp bộ dây nữa chứ...Eric sẽ do giáo sư Hoàng chịu trách nhiệm, Thiên Anh sẽ là giáo sư Phúc chỉ dạy, còn Băng sẽ là tôi chịu trách nhiệm, để công bằng nên hiểu trưởng không tham gia đợt huấn luyện lần này...còn ai thắc mắc gì không
- Ok...tốt, vậy mỗi người chắc đã có lịch của mình trong tay...giờ ta có thể tạm thời tránh mặt nhau để trao đổi chiến lược, nên nhớ giờ các em là đối thủ cạnh tranh với nhau vì vậy hãy làm hết sức có thể...hiểu rõ chưa
- Dạ rõ _ tụi nó đồng thanh trả lời
- Đi nào Băng nó cầm hộp đàn đứng đây trước

Nó ra ngoài mà Eric và Vương chưa kịp hỏi han gì, nó cứ im lặng mà mất tích hai ngày sau đó quay lại với một bộ dạng hoàn toàn mới còn phá cách nữa chứ, đáng ngạc nhiên thật. Duyên ngồi cạnh Vương nên chị ta chẳng chú ý gì tới những gì giáo sư Ly nói nãy giờ, chị ta cứ nghĩ tới chuyện mẹ nói hồi sáng thôi. Còn Thiên Anh lại nảy sinh một suy nghĩ gì đó trong đầu mà không ai có thể đoán được, không biết lại âm mưu gì hại nó nữa. Eric vì nể tình bạn từ nhỏ tới lớn với Thiên Anh nên đã không nói gì tới chuyện lần trước, cậu đang cố nhìn nhưng nếu Thiên Anh còn hai nó lần nữa thì có lẽ cậu sẽ chẳng dễ yên đâu.

Sau khi nói chuyện với giáo sư huấn luyện của mình xong nó lại lẳng lặng ra về trước, nó đi ra ngoài tới trạm xe buýt ngồi xuống đợi xe, nó lấy điện thoại mới của Pin tặng ra đeo headphone lên tai bắt bản nhạc nó thích nhất mà Pin đã tải cho nó rồi chụp lại cái khoảnh khắc của ngày đầu tiên sống là nó, không biết sau này còn cơ hội sống là mình như hôm nay không nên nó muốn đánh dấu lại tất cả.

- Băng Eric gọi nó

Eric tìm nó nhưng không thấy, đứng trên lầu nhìn xuống thì thấy giáo sư Ly ra về thì đoán là nó đã về rồi, cậu vội chạy xuống dưới nhớ nó chưa về thì sao. Lúc cậu vừa ra khỏi cổng nhạc viện nhìn trái nhìn phải xem nó có không thì thấy nó đang ngồi ở trạm xe buýt cách đó không xa. Cậu bắt đầu chạy lại chỗ nó cũng là lúc xe buýt xuất hiện, cậu cố chạy thật nhanh để đuổi kịp nó nhưng vẫn không kịp, mặc cho cậu gọi tên nó thật to thì nó vẫn lên xe và đi về. Cậu thở dốc khi bỏ cuộc giữa chừng lúc đuổi theo nó, nói thiệt biết nó đi về an toàn là được rồi, cậu cũng chẳng thể chạy theo cho đến khi nó về nhà được.

- Anh Vương _ Duyên gọi khi cả hai cùng ra tới cổng
- À..chuyện gì thế Duyên _ Vương nói chuyện khách sáo hơn trước
- Có thể cho em về cùng được không...điện thoại em hết pin rồi, không gọi xe được
- Ồ...đời anh lát

Duyên mỉm cười khi được ra về cùng Vương, cứ nghĩ rằng Vương chưa biết gì về chuyện đính hôn nhưng chỉ ta đâu biết chẳng qua là anh không muốn nói, không muốn nhắc tới thôi. Ngồi trên xe Vương chẳng nói câu nào, anh bật nhạc lên để không khí giữa hai người bớt căng thẳng, anh đang diễn quá tốt vai diễn của mình, anh làm như không biết chuyện gì hết.

- Anh Vương...anh đã nghe mẹ anh nói gì chưa
- Nói gì _ Vương vẫn giả vờ
- Chuyện....em với anh _ Duyên nhìn Vương
- Anh với em làm sao _ Vương đang cố kìm nén
- Mẹ anh chưa nói gì sao...em nghe mẹ em nói em với anh sẽ đính hôn
- Kítttttttttttttttttttttttt nghe hai chữ đính hôn Vương đáp vào lễ rồi thẳng gấp

- Ya...anh lái xe gì kì vậy __ Duyên nhìn Vương
- Xuống xe __ Vương nói mà không nhìn Duyên
- Sao...
- Xuống xe __ Vương nhắc lại
- Anh tính để em một mình ở đây sao...
- Xuống xe __ Vương quát lên nhìn Duyên
- ...

Chị ta hậm hực mở cửa bước ra sau đó đóng mạnh cánh cửa lại, Vương chẳng tiếc rẻ nữa mà nổ máy cho xe chạy đi, bỏ mặc Duyên ở đó đón taxi về. Anh đã cố gắng kiềm chế cố giữ hoà khí giữa hai người nhưng có lẽ anh thật sự không hợp với Duyên, đã từ bé tới giờ rồi, đồng ý là rất thân nhưng thật ra bên trong cả hai đều đang cố gắng chịu đựng đối phương.

Lịch luyện tập của nó với giáo sư Ly khá đặc biệt, hầu hết các giờ đều không tập luyện ở nhạc viện mà tự nó luyện một mình ở những nơi nó cảm thấy thoải mái, mỗi tối đến nhạc viện gặp giáo sư một lần thôi. Nó cũng hiểu và thông cảm cho giáo sư, vì giáo sư đang học lên cao hơn cho vị trí hiện tại nên cũng cần có nhiều thời gian hơn, nó đã tránh gặp mặt với mẹ những lúc có thể, mỗi khi mẹ nó nhắc tới chuyện đi du học nó đều lảng sang chuyện khác rồi đi mất dạng. Làm sao nó có thể thoát nỗi con mắt của mẹ nó với cái đầu cắt ngắn mà còn nhuộm màu nữa, mẹ nó lúc nào cũng gia giáo hết á làm sao mà không tóm nó lại hỏi han này nọ kia chứ.

Hôm nay cũng thế, nó cũng ngồi lì trong phòng cho tới khi mẹ nó đi làm nó mới dám chui ra khỏi nhà. Ghé tai vào sát cửa nghe xem còn tiếng động nào không, khi cảm thấy ở dưới nhà hoàn toàn im lặng nó đã yên tâm mở cửa, bước ra cúi xuống lan can ngoài hành lang xem dưới nhà còn ai không.

- Đi rồi __ nó mỉm cười nói lí nhí

Vội quay lại phòng kéo cái balo đeo vội một bên vai rồi cầm cái hộp đàn lon ton chạy ra nhẹ nhàng đóng cửa lại để không gây ra tiếng động. Nó xuống tới cầu thang vẫn cảm thấy còn an toàn nó mỉm cười vui vẻ đứng thẳng lưng bước đi hiên ngang ra ngoài.

- Lệ Băng __ mẹ nó từ đầu xuất hiện đứng sau lưng nó
- ... __ nó giật mình dừng bước từ từ quay lại nhìn mẹ nó
- Đến khi nào mẹ mới có lời giải thích phù hợp nhất
- Giải thích gì...con đâu có gì để nói __ nó cúi gầm mặt xuống đất
- Đừng có giả nai với mẹ...chuyện du học với cái đầu của con nữa
- Chuyện đó không phải con đã nói với mẹ rồi sao...
- Con đâu hiểu những gì mẹ nói mà
- Con....__ nó tức giận nhìn mẹ
- ... __ mẹ nó khoanh tay trước ngực nhìn nó
- Con đau bụng...á...đau bụng quá ...

Nó giả vờ đau bụng để trốn khỏi mẹ nó, ôm bụng chạy một mạch lên phòng mặc kệ mẹ nó gọi rồi còn chạy theo nó lên phòng nữa. Nó vừa vào phòng là nhanh chóng đóng cửa lại, còn khoá trái nữa ẹ nó khỏi vào.

- Mở cửa ra ẹ...Lệ Băng __ mẹ nó đập cửa
- Mẹ xuống đi...con không có gì muốn nói với mẹ hết __ nó nói

Nó thả hết đồng hồ trên giường rồi nằm dài ra giường thở dài, mệt mỏi quá chẳng lẽ cứ trốn tránh như vậy hoài trời.

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

- Alo _ nó bắt máy luôn mà chẳng thèm xem đó là ai
- “ Đang ở đâu đó “ _ Pin nói
- ... _ nó quên mất số này Pin cho nên chỉ có một mình anh biết thôi
- “ Wây...im re vậy “
- Em đang ở nhà...tới giúp em ra ngoài đi
- “ Sao vậy “
- Đưa em ra ngoài trước đi...rồi em sẽ nói với anh sau
- “ Chuyện này có vẻ... “
- Em cần phải ra khỏi cái nhà này _ nó ngồi bật dậy
- “ Ờ...anh tới giờ đây “

Khi vừa cúp điện thoại nó đưa điện thoại ra trước để xem lại cuộc gọi vừa rồi có phải là của anh Pin hay không, đã chắc chắn điều mình đang suy nghĩ nó vùng ra khỏi giường chạy tới cái tủ quần áo xếp gọn vài bộ đồ cho vào balo du lịch của mình, lấy hết những vật dụng cá nhân cần thiết nó nhét hết vào balo.

TING....TONG

Nó nghe thấy tiếng chuông cửa phía dưới thì mỉm cười, chạy ra ban công nhìn xem có phải Pin tới không, nó chạy xuống nhà tranh mở cổng mời Pin vào nhà. Khi thấy Pin nó cười tươi như vừa nhặt được tiền vậy, nhón gót lên thì thềm gì đó vào tai của Pin rồi bước vào nhà trước.

- Chào bác _ Pin cúi chào mẹ nó
- Ờ...chào _ mẹ nó nhìn anh
- Con là bạn của Băng, con tên Pin
- Hình như tôi gặp cậu ở đâu đó rồi _ mẹ nó chau mày
- À...anh ấy hay đưa con về nhà mỗi khi con đi học về muộn đó mẹ _ nó nói nhanh
- Ra thế...mà cậu tới đây làm gì
- Anh ấy tới lấy ít đồ hôm trước con mượn ảnh _ nó nói tiếp
- Anh lên lấy đồ đi...em bận lắm _ nó kéo tay Pin lên phòng mà không đợi mẹ nó nói gì

Pin vừa bước đi vừa không quên quay lại nhìn mẹ nó, có vẻ mẹ nó đang rất tức giận, anh cũng không hiểu tại sao mối quan hệ gia đình của nó lại như thế này nữa, rõ ràng bề ngoài rất ok mà.

RẦM _ nó vừa vào phòng là đóng cửa lại

- Chuyện gì vậy _ anh hỏi
- Chuyện đó em kể sau...giờ giúp em ra khỏi nhà trước đã _ nó thu dọn đồ đạc còn lại vào ba lô
- Không biết chuyện gì sao anh có thể giúp em được
- Dẹp chuyện đó qua một bên đi...đang gấp lắm
- Hả _ anh khó hiểu nhìn nó
- Cho em ở nhà anh mấy ngày nha...khi nào đi học lại em sẽ về _ nó nói
- Gì nữa...em định đi bụi đó hả
- Chỉ là ra ngoài ở vài ngày thôi...gọi là tránh nạn _ nó kéo balo lại

- Xong rồi...kế hoạch là vậy...anh chỉ cần đưa đồ ra ngoài cho em là được, còn em tự ra được, chỉ là không có cách nào giấu mấy cái balo này đi thôi _ nó nhìn 2 cái balo của mình nói
- Chuyện gì giữa 2 mẹ con từ từ ngồi xuống mà nói, việc gì phải như vậy chứ
- Anh xuống trước đi...đợi em ở đầu đường nha...em sẽ ra sớm
- Nè nè...Băng _ anh muốn nói với nó thêm vài câu nhưng nó đã đẩy anh ra khỏi phòng

71. Chương 69

Nó ngồi trong phòng nhìn đồng hồ trên tường mà đếm, nó tính sẽ ngồi trong này độ 15 20 phút gì đó rồi sẽ xuống nhà rồi ra ngoài một cách hiên ngang chứ lúc nó chưa nghĩ tới việc sẽ nhờ Pin giúp nó đã tưởng tượng ra cảnh nó đào tẩu như thế nào rồi. Tay cầm vai đeo treo qua ban công rồi trèo xuống cái cây được trồng lâu năm rồi mà nó cũng chẳng biết cây đó là gì, từ cái ngày mẹ và nó chuyển tới đây sống đã có nó rồi, mà nó cũng không có thời gian để tìm hiểu xem cây đó là gì, tại sao lại ở đó nữa. Nhưng may mắn thay có Pin tới, mà giúp nó giải quyết đồng đồ mà nó không biết giấu làm sao khi ra khỏi nhà nữa.

Cốc Cốc Cốc

Nó giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ lung tung của mình khi nghe có tiếng gõ cửa, nó nhìn cánh cửa đang từ từ được mở ra.

- Lê Băng _ mẹ nó gọi
- ... _ nó nín thở khi nghe tiếng mẹ nó
- Ba muốn gặp con...mẹ sẽ đưa con đi gặp một người _ mẹ nó bước vào
- Đi đâu...và gặp ai _ nó đứng dậy
- Một người bạn của ba con
- Bạn của ba thì con gặp làm gì
- Đừng có hỏi mấy câu vớ vẩn đó...thay đồ đi _ mẹ nó quay lưng bỏ đi
- Con còn phải tới nhạc viện nữa _ nó nói
- Mẹ sẽ đưa con tới đó...._ mẹ nó bước đi rồi quay lại nhìn nó _ mẹ đã báo cho chú Lộc làm tài xế của con trước đây đi làm lại rồi, chú ấy sẽ đưa đón thay mẹ
- Mẹ đang muốn sát con đấy hả
- Chỉ là quan tâm _mẹ nó gật gật đầu nhìn nó rồi bước đi
- Hajzzzzzzzzzz _ nó thở dài như muốn bật khóc

Rút điện thoại ra nhắn tin cho Pin rằng nó sẽ tự tới quán bar tìm anh, giờ nó có việc phải làm trước rồi, sau đó nó mở tủ ra tìm một bộ đồ thích hợp ính, nó cũng không quên làm tóc để giấu lém đi mái tóc nhuộm của mình trước mặt ba. Mặc dù không ở với nhau nhưng nó vẫn hiểu tính cách của ông ấy, nếu ông ấy mà nhìn thấy cái đầu nhuộm của nó có thể ông sẽ mượn cái kéo của chủ quán mà cắt nó đi cũng nên.

Ở nhà hàng

Mẹ nó dừng xe trước một nhà hàng sang trọng, nó thầm đoán vị khách này cũng có tầm cỡ lắm, nhưng dù có là ai có to như tổng thống hay lớn như thế nào nó cũng không quan tâm.

- Họ ngồi kia rồi _ mẹ nó nói khi bước vào bên trong

Theo ánh nhìn của mẹ nó thấy ba nó đang ngồi cùng 3 người khác, 1 đàn ông, 1 đàn bà và một thanh niên. Nó bước theo mẹ nó tới bàn ngồi, họ ngồi đối diện với nhau, ba nó ngồi đối diện với người đàn ông kia, mẹ nó ngồi đối diện với người phụ nữ kia còn nó ngồi đối diện với cậu thanh niên con trai của họ. Nó chẳng buồn nhìn lấy mặt cậu bạn ngồi trước mặt mình một cái nữa là, nó chẳng quan tâm cậu ta là ai có quen hay không, với nó lúc này đừng quen ai hết đừng biết ai hết là nó thấy vui lắm rồi.

- Con chào cô chú _ nó vừa ngồi xuống là chào ngay
- Giới thiệu với anh Phi...đây là vợ và con gái tôi _ ba nó nói
- “ Nói dối...” _ nó nghĩ thầm
- Cô bé dễ thương quá _ người đàn ông kia nhìn nó
- Cảm ơn chú _ nó mỉm cười
- Cô... _ bỗng người con trai kia lên tiếng khiến 5 người cùng quay lại nhìn
- ... _ nó ngạc nhiên khi người ngồi trước mặt nó là hấn, sao hấn lại ngồi đây được chứ
- Hai đứa quen nhau hả _ mẹ nó hỏi
- Không _ nó nói
- Dạ _ hấn nói
- ... _ hai đứa trả lời cùng lúc mà câu trả lời khác nhau khiến 2 cặp ba mẹ đứng hình luôn
- Là sao _ mẹ hấn hỏi
- Bọn con học cùng lớp _ hấn nhìn nó
- Hai đứa đã quen nhau rồi thì tốt quá rồi phải không anh _ ba hấn nói
- À...ờ _ ba nó nói
- Chúng ta gọi món rồi vừa ăn vừa nói chuyện được chứ _ ba nó nói tiếp
- À được...mời anh _ ba hấn nói

Cả 6 người ngồi ăn mà rôm rả với nhau, 4 người làm ba làm mẹ kia cứ tía lia tía lia cái miệng suốt, còn nó cứ cúi gầm mặt xuống cái đĩa thức ăn mà suy nghĩ vài thứ. Cuộc gặp mặt này là có ý gì chứ, gặp làm gì, ba nó chẳng bao giờ để nó đến các buổi gặp mặt bạn bè như vậy đâu, vậy tại sao hôm nay lại khác.

- Cô nghe nói con chơi violin hay lắm phải không _ mẹ hấn hỏi nó
- Dá...à, chuyện đó...chỉ tạm tạm thôi ạ _ nó cười
- Khiêm tốn quá...cô ở bên đó cũng hay nghe nói về cháu nhiều lắm đó
- Cảm ơn cô
- Vậy ta vào vấn đề chính luôn được chứ _ ba hấn nói
- ... _ nó và hấn ngơ ngác nhìn mấy người khó hiểu
- Thật ra, hôm nay ta hẹn 2 gia đình ra gặp nhau là để nói về chuyện tương lai của hai đứa _ ba hấn nói
- Sao _ hấn hỏi
- Cái gì vậy nè _ nó hơi khó chịu
- Ta biết 2 đứa mới có 17 tuổi thôi, đính hôn trước rồi sau đó khi hai đứa đều trưởng thành ta làm đám cưới cũng được _ ba hấn nói tiếp
- Khoan ... chú à, bọn cháu..._ nó nói
- Mẹ hiểu ý của con, nhưng không gì là không thể cả _ mẹ nó cắt ngang lời nó

- Con chưa bao giờ nghe ba mẹ nói về chuyện này cả __ hấn nói
- Nếu nói con có chịu tới đây hôm nay không __ mẹ hấn vừa ăn vừa nói
- Con chỉ thắc mắc là tại sao mọi người lại có thể sắp đặt như thế...việc này có quá ...
- Nghe chú nói đã...chú không cần biết hai đứa có từng quen hay không quen với nhau chú chỉ quan tâm một điều là tương lai hai đứa yêu nhau và ở bên nhau thôi __ ba hấn nói
- Ba...sao ba không nói lời nào hết __ nó nhìn ba nó
- ... __ ba nó vẫn im lặng
- Cô biết sắp tới nhạc viện của ba con sẽ đăng cai đại nhạc hội nên đã tặng một món quà nho nhỏ gọi là lòng thành của gia đình cô cho gia đình con, chỉ là giúp con lòng lấy hơn trong lễ trao giải thôi
- Máy người nói chuyện giống như con là một món hàng để trao đổi vậy __ nó cười nhếch mép
- ... __ câu nói của nó khiến mọi người ngỡ ngàng
- Sao con có thể nghĩ như thế chứ __ mẹ nó nhìn nó
- Chính mọi người khiến con nghĩ như thế mà __ nó nhìn mẹ nó
- Rốt cuộc là mấy người muốn gì đây __ này giờ hấn mới lên tiếng
- Muốn hai đứa đính hôn...xem như là dọn đường trước cho tương lai của hai đứa __ mẹ hấn nói
- Bà nghĩ bà có đủ tư cách để sắp đặt cuộc đời tôi không __ hấn đánh giọng lại
- Khôi Vĩ __ ba hấn trừng mắt nhìn hấn
- Theo cháu được biết cô chú rất thân với Thiên Anh mà...sao cô ấy không phải con dâu của hai người __ nó đỡ cái giọng mỉa mai ra nói
- Lệ Băng __ ba nó nhìn nó
- __ ba hấn cũng không biết nói gì với nó
- Có lẽ cháu đã làm khó hai vị rồi...giờ cũng tới giờ cháu phải đi tập luyện, cháu xin phép đi trước __ nó đứng dậy
- Ngồi xuống __ mẹ nó nói mà không nhìn nó
- À...hình như hôm nay ta nhắc tới chuyện này không được tốt cho lắm thì phải __ ba hấn cố vớt vát
- Nếu 2 người muốn thì tôi sẽ làm...xin phép 2 cô chú cho cháu tìm hiểu Lệ Băng đây __ bỗng dưng hấn muốn làm gì đó với nó
- Cậu nói cái gì vậy __ nó nhìn hấn
- Hai đứa...
- Đi thôi __ hấn cầm tay nó kéo đi

Nó quay lại nhìn ba mẹ nó, ra khỏi nhà hàng nó nhìn bàn tay đang được hấn nắm. Ấm...là những gì nó cảm nhận được qua bàn tay kia, đã lâu lắm rồi hấn không nắm tay nó như thế, nói thiệt chứ tim nó vẫn còn đập nhanh khi ở cạnh hấn lắm.

- Lên xe đi __ hấn thả tay nó trước một chiếc Lamborghini

Nó cũng mở cửa ngồi vào xe, trong đầu nó đang thắc mắc rất nhiều chuyện, sao hấn lại nói mẹ hấn như thế, chẳng lẽ đó không phải là mẹ hấn, thường người giàu có hay nhiều vợ lắm. Nó chẳng dám quay qua nhìn hấn, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ chẳng ai nói với ai câu nào, không khí bỗng nặng nề hấn.

- Cô tới nhạc viện phải không...tôi sẽ đưa cô tới đó
- Không cần...cho tôi tới chỗ anh Pin đi

- Sao nói là đi luyện tập
- Chỉ là cái cơ thôi
- ... _ nói được với nhau vài câu rồi cả hai lại im lặng
- Cô / Cậu _ cả hai chờ nhau lên tiếng nhưng cuối cùng lại cùng lên tiếng một lúc
- Nói trước đi _ nó nói
- Cô nói trước đi _ hấn quay qua nhìn nó
- Chuyện là...người lúc này.... _ nó nhìn hấn để thăm dò thái độ của hấn
- Mẹ kế...bà ta là mẹ kế của tôi...mẹ tôi mất trong một tai nạn giao thông khi tôi lên 10...vào ngày sinh nhật của tôi _ hấn cố giữ giọng bình tĩnh
- Xin lỗi _ nó nắm lấy bàn tay đang để trên cần số của hấn
- ... _ hấn nhìn nó rồi nhìn bàn tay đang nắm của nó
- À...xin lỗi _ nó vội rút tay lại
- Nếu tôi với cô đến với nhau theo lời ba mẹ thì sao _ hấn chụp cánh tay đang rút về của nó
- Không phải tôi với cậu đã nói chuyện này rồi sao..._ nó gỡ tay hấn ra

Nó cố giữ im lặng không hé môi ra lời nào nữa, nó không đủ bản lĩnh để đánh liều đặt cược cảm xúc của mình thêm một lần nào nữa, nó sợ nó sẽ lại bị tổn thương như 2 lần nữa. Cuộc tình nào cũng đến một cách nhẹ nhàng và rồi ra đi một cách nhẹ nhàng y hệt như thế, ngay cả việc chạm vào mảnh tình đó nó còn chưa có cơ hội thì mảnh tình đó đã vỡ mất rồi. Đã có người nói với nó tình yêu này đi là để giành chỗ ột tình yêu khác, tình yêu này đi thì sẽ có tình yêu khác ập đến, nó đã từng tin, tin điều đó là sự thật nhưng bây giờ nó cần phải tỉnh táo lại rồi, không có chuyện tình nào ngoài đời có thể đẹp như trong cổ tích được. Mỉm cười khi thấy bản thân yếu đuối của nó ngày nào giờ có thể mạnh mẽ đối diện với những vui buồn mất mát trước mắt, nó thật sự lớn rồi, lớn thật rồi.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 70

72. Chương 70

Còn về phần hấn, cảm giác này khó nói thành lời lắm, trong yên tĩnh hấn có thể nghe thấy rõ nhịp đập của con tim mình nữa là, hấn không thể giải thích nổi tại sao lại luôn muốn ở bên cạnh nó, ở nó luôn có gì đó khiến hấn thấy nhẹ lòng lắm. Nhìn nó hấn càng thấy đau ở nơi con tim đó, có lẽ là vì bị từ chối hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ hấn yêu nó nhiều đến thế, không phải vì quá khứ, hiện tại mà là vì chính con người nó chính Lê Băng lạnh lùng mà hấn đã và đang quen biết và dần trở thành một phần không thể thiếu trong đời hấn nữa.

- Chào _ nó bước chào bọn đàn em của Pin
- Chào _ hấn theo sau nó
- Anh Pin đâu rồi _ hấn hỏi
- Anh ấy mới ra ngoài...nói rằng khi nào Băng tới thì nói cô ấy vào phòng chờ đợi anh
- ... _ nó chẳng nói gì mà đi thẳng vào bên trong

Bộ đàm hôm nay nó mặc có sức hút lắm đó nha, ai cũng phải đưa mắt nhìn theo nó một lần, sang trọng và quý phái luôn luôn được toả ra từ nó mỗi khi đi ngang qua ai đó. Hấn bước theo nó vào bên trong mà

không nói gì, hơi ngạc nhiên khi thấy balo đồ đạc của nó khá nhiều ở trong phòng hấn bắt đầu thấy thắc mắc về đồ đạc này rồi.

- Đây là...
- Đồ của tôi __ nó ngồi xuống ghế nói
- Cô bỏ nhà đi sao __ hấn ngồi xuống đối diện nó
- Nếu cậu biết rồi thì có thể giữ im lặng đừng nói cho ai biết là được
- Cô sẽ ở cùng với anh Pin sao
- Có lẽ...giờ tôi không còn chỗ nào đi nữa rồi
- ...sao lại là anh Pin... __ hấn nói lí nhí
- Hả __ nó nghe không rõ hấn nói gì
- ...sao cô không nhờ tôi mỗi khi cô gặp chuyện __ hấn cúi mặt xuống sàn
- Cậu có thể nói lại được không...tôi không thể anh nói gì cả
- Về nhà đi __ hấn nhìn nó
- Sao tôi phải về...tôi vừa mới ra khỏi đó, tôi đâu có điên __ nó khó chịu
- Vậy tôi sẽ đưa cô về __ hấn đứng dậy bước qua chỗ nó
- Cậu làm gì vậy...tôi không muốn về __ nó đứng dậy lùi về sau vài bước

Hấn bước tới còn nó thì lùi lại, do lúc vội đứng dậy nó làm rớt chiếc gối dựa lưng ở trên ghế xuống sàn, khiến việc lùi lại tránh hấn bị gián đoạn, nó đập trúng chiếc gối nên bị trượt chân ngã về phía sau. Hấn thấy thế liền nhanh tay chụp cánh tay nó lại rồi bước lên một bước để có thể giữ thăng bằng, nhưng ai ngờ hấn lại bước theo vết xe đổ của nó, giẫm phải chiếc gối dựa khiến cả hai ngã ra sau. Sự cố bất ngờ lại xảy ra, khi ngã xuống thì ai mà lựa chỗ hạ cánh an toàn và tư thế hạ cánh chứ, và cái tương mặt đối mặt khi bị ngã trường hợp xấu nhất có thể xảy ra có xác suất khá lớn. Cả hai đã hôn nhau, nó nhắm tịt mắt lại chẳng dám mở ra cho đến khi thấy môi mình ầm ầm lên nó mới mở mắt ra xem chuyện gì đang xảy ra thì thấy hấn đang nhìn nó ở cự ly rất rất rất là gần. Hấn cứ nằm đó nhìn nó mà không chịu đứng dậy, nó đang tự hỏi hấn nặng bao nhiêu cân và có đi tập tạ không, sao cơ thể của hấn lại nặng như thế này chứ. Nó hơi nhản mày khiến hấn hiểu ra chuyện, nên đưa khuôn mặt lên cao, cách xa mặt nó vài centimet, để nó thở.

- Cậu cũng là con trai đấy __ nó nhìn hấn
- Một phát hiện tốt đấy __ hấn hơi xì khói với nhận xét của nó, chẳng lẽ nó xem hấn là đàn bà hả trời
- Con trai mà nặng hơn con gái là chuyện đương nhiên phải không __ nó thấy tức khi hấn chậm hiểu như thế
- Đó là chuyện đương nhiên...__ hấn trả lời xong rồi mới suy nghĩ câu hỏi của nó __ à...tôi xin lỗi

Như đã hiểu ra điều nó muốn nói hấn vội đứng dậy rồi kéo nó đứng dậy theo, chỉnh lại quần áo trên người hấn đồ mặt nhìn nó. Nó thì ôm cái lưng mà ngồi xuống ghế, hấn nằm đè lên nó phải mất mấy phút chứ không ít đâu, người nó đã nhỏ rồi hấn nằm đè lên như thế liệu có bị giẫm cân không, nó quá gầy rồi nên không thể sút cân được, nhản nhó lườm hấn.

- Đến rồi sao __ Pin bước vào
- ... __ cả hai giật mình, cũng may là hai đứa đã tách nhau ra rồi
- Có ...chuyện gì sao __ Pin hỏi
- Không có __ cả hai cùng nói
- Sao hai đứa cứ như vừa làm chuyện gì mờ ám vậy __ anh vừa bước vào vừa nói
- Đã bảo là không có rồi mà __ hấn nói

- Em vừa đi đâu về à __ Pin nhìn nó
- Với ba mẹ...nhưng giờ xong rồi __ nó nói
- Vậy đi thôi...anh mới về nhà dọn phòng cho em __ Pin cầm đồ lên cho nó
- Sao chứ...sao anh không đưa cô ấy về nhà __ hấn mở to mắt nhìn anh
- Sao anh phải đưa con bé về nhà __ anh hỏi lại
- Vì...vì...con gái không nên ở nhà con trai như thế __ hấn nghĩ mãi mới ra một cái lý do tương đối
- Cô gái ở nhà em cũng thế...nên đưa cô ta về nhà đi __ Pin nói rồi bước đi
- Cô nào ?
- ... __ nó nhìn hấn như chờ câu giải thích về cô gái Pin nhắc tới nhưng không thấy câu trả lời của hấn nên cũng bước theo Pin
- Nè...cô không nên tới nhà con trai như thế chứ __ hấn kéo tay nó lại
- Tại sao lại không ?
- Cô là con gái mà __ hấn chẳng biết sao cứ lo lắng cho nó như thế
- Ờ...tôi là con gái
- A...ý tôi không phải thế...cô nên giữ mình chứ __ hấn vò đầu
- Chuyện đó không phải lo...tôi với Pin là anh em không phải quan hệ như cậu nghĩ đâu __ nói rồi nó bỏ đi
- Trời ơi...con gái gì đâu mà cứng đầu thế chứ __ hấn nhìn nó bỏ đi mà lẩm bầm

Ngôi nhà trước mắt nó rất to, hình như nó tách hẳn ra khỏi thành phố ồn ào ngoài kia, không gian quanh đây yên tĩnh lắm, còn đẹp nữa. Trời hơi tối, con đường từ ngoài cổng vào tới cửa chính của căn nhà được thấp đèn hai bên sáng trưng, hai bên khuôn viên ngôi nhà toàn cây các loại, lót dưới là cỏ cảnh được trồng trong các ngôi biệt thự, nhìn qua có thể nhận thấy chủ khu vườn này là con người rất ngăn nắp, bởi các loại cây được trồng theo khu chứ không phải trông lộn xộn. Thiết kế bên trong ngôi nhà cũng khá ầm cúng, nhìn bên ngoài thì rất nguy nga lộng lẫy như một cung điện, nhưng ở bên trong lại rất đơn giản, không hề có vách ngăn giữa các phòng với nhau. Ở hai phía đối diện ngôi nhà là hai căn gác lửng được dựng lên lơ lửng bằng các sợi dây nó không biết chất liệu là gì nhưng nó biết các sợi dây đó rất chắc chắn, bởi trên các căn gác đó không khác gì một căn phòng mini cả, giường ngủ, bàn học, tủ sách và nhiều thứ khác. Bên trong ngôi nhà theo xu hướng cổ điển dân dã nhiều hơn, từ bàn ăn tới các vật dụng trong nhà đều như thế.

- Em sẽ ngủ trên kia __ Pin chỉ qua căn gác lửng bên trái
- Cảm ơn anh __ nó nhìn theo cánh tay anh
- Nhà ăn nghèo lắm...nên chẳng có gì đáng giá đâu __ anh nhận thấy sự tò mò trong mắt nó
- Không...em không chê bai gì đâu __ nó giật mình quay lại nhìn anh nói
- Tốt __ anh vào bếp lấy cho nó ly nước
- Hình như hai bên này đối xứng với nhau thì phải __ nó đang cố tìm ra sự khác nhau của hai bên trái và phải
- Thông minh đấy....để đảm bảo sự riêng tư thôi __ anh đưa ly nước cho nó
- Anh ở một mình thật sao __ nó hỏi
- Giờ là hai mình
- Hi...

- Tắm rửa đi...đã ăn gì chưa, anh ra ngoài một lát
- Em ăn rồi...
- Ngủ trước đi đừng đợi __ anh cầm chìa khoá xe lên rồi nói
- Đi cẩn thận __ nó tiễn anh ra khỏi cửa rồi khoá cửa lại

Nó tắm rửa xong xuôi thì lên căn gác lửng bên trái mà Pin chỉ lúc nãy, không hổ danh là anh Pin luôn biết tạo bất ngờ và đưa người ta từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Chiếc giường hình Totoro trong phim hoạt hình được anh đặt giữa gác, chiếc đèn ngủ bên cạnh cũng có hình một nhân vật hoạt hình. Nó 17 tuổi rồi, có phải 7 tuổi đầu mà anh trang trí mọi thứ trên này như ột con bé còn đi học mẫu giáo vậy.

- Hi...dễ thương quá

Nó đặt hộp đàn lên bàn học rồi lại gần lan can nhìn xuống dưới, cảm giác không khác mấy khi ở nhà, cũng lầu cao gác dài. Ngồi xuống giường nó với tay lấy cái điện thoại bật lên, nó cảm thấy thất vọng khi không có lấy một tin nhắn chứ nói gì tới cuộc gọi nào từ những người nó thương yêu, ba mẹ và cả hân nữa. Sực nhớ ra điện thoại này đâu phải của nó, số điện thoại này cũng không ai biết thì lấy gì có tin nhắn hay cuộc gọi chứ. Nó cảm thấy tủi thân, muốn được quan tâm, muốn được yêu thương nhưng sao mỗi khi được người khác quan tâm hỏi han nó lại cố tránh xa tất cả, nó còn không biết tại sao nó luôn muốn tách ra khỏi đó nữa là. Mãi suy nghĩ về sự cô độc của mình mà nó ngủ quên lúc nào không hay, đến mãi nửa đêm nó mới giật mình tỉnh dậy do trời lạnh, nó thấy đèn vẫn sáng, căn gác bên kia còn trống chứng tỏ anh Pin vẫn chưa về. Nằm lại ra giường nó nhìn lên trần nhà tiếp tục suy nghĩ lại vấn đề lúc đêm đang nghĩ cố gắng đi tiếp vào giấc ngủ đã lỡ nhưng lại không thể, nó chẳng thể nào ngủ tiếp được nữa.

73. Chương 71

Ting tong....Ting tong

Nó nhìn đồng hồ trong điện thoại để xem mấy giờ mà lại có người đến, có lẽ là Pin, nó nghĩ đơn giản như thế thôi vì đây là nhà của Pin, với lại theo tính của anh thì nó biết anh sẽ chẳng dẫn ai về nhà đó là lý do chẳng có ai có thể đến đây cả.

- Đợi em một lát __ nó vừa đi vừa nói
- Lạnh quá...lạnh quá __ khi cửa vừa mở hân vội bước vào nhà
- Nè...sao lại là cậu chứ __ nó nhìn hân
- Sao lại không phải tôi chứ __ hân nhìn nó
- Còn đây là gì __ nó đá vào cái vali của hân
- Đồ của tôi
- Cậu có ý gì vậy hả
- Dĩ nhiên là tới đây ồ...giờ tôi không thể về nhà nữa, vì vậy đây là nơi duy nhất tôi có thể tới __ hân thản nhiên kéo vali lên gác phải
- Nè...đó là của anh Pin mà __ nó chỉ lên trên đó
- Cô không biết, phải là của tôi, trái là của anh Pin à __ hân nói
- Gì ...vậy giờ anh Pin ngủ đâu
- Cô khỏi lo, anh ấy sẽ ngủ lúc tôi với cô không ngủ
- Nói vậy là sao

- Ấy....cô hỏi nhiều thế..._ hắt nhãn nhỏ

- ...

Nó tức anh ách đi thẳng lên gác cầm điện thoại lên gọi cho Pin ngay lập tức, nó không thể nào ở cùng cái tên nhiều chuyện lắm mồm này được.

- “ Alo “

- Alo...anh hả...anh mai về nhà đi

- “ Có chuyện gì hả “

- Cậu ta tới đây...cậu ta đòi ở lại đây

- “ Sao...”

- Anh mau về đuổi cậu ta ra khỏi nhà đi

- “ Em cứ ngủ trước đi...lát anh sẽ về, anh đang bận chút việc “

- Anh Pin _ nó chưa nói hết câu thì anh Pin tắt máy rồi

- Thấy chưa...tôi nói rồi mà _ hấn cười tươi rồi nằm ra giường

- Đồ biến thái _ nó nằm bầm trong mồm rồi cũng nằm xuống giường

Một lúc sau nó thấy yên tĩnh quá nên ngước lên để xem hấn đâu rồi, có khi nào hấn bỏ đi không.

- Tôi đang thay đồ...cô đừng có nhìn lén nha _ thấy nó ngộ nguậy hấn nói lớn

- Cái đồ... _ nó kéo chăn trùm kín đầu lại

Hấn cười khúc khích khi lừa nó như thế, công nhận là nó ngây thơ thật, nhưng để nó ở lại một mình với Pin thì hấn chẳng yên tâm chút nào. Hấn thừa biết ở Pin có gì đó rất đặc biệt giành cho nó, chỉ là hấn chưa tìm ra đó là gì thôi. Vội xuống nhà để sang gác trái nơi nó nằm, hấn rón rén rón rén như kẻ ăn trộm ăn cắp vậy.

- Cô không định về nhà thật sao _ hấn nói nhỏ

- Á... _ nó giật mình hắt tung chăn ra nên đã quật trúng mặt hấn khiến hấn bật máu mồm

- Ya...cô điên à _ hấn quát lên

- Cậu mới là đồ điên...không không qua bên này làm gì...cậu có ý đồ gì

- Cô vừa phải thôi chứ _ hấn đứng dậy thả cánh tay đang ôm mũi xuống

- Máu...máu kìa _ nó chỉ tay vào mặt hấn

- Máu ...máu đâu _ hấn nhìn nó

- Ngồi xuống...ngồi xuống lau máu đi _ nó kéo hấn ngồi xuống rồi lấy khăn giấy lau cho hấn

Hấn ngồi im chẳng dám nhúc nhích gì, không phải là sợ nó, nhưng hình ảnh của nó đang lo lắng cho hấn lúc này khiến hấn rất vui và hạnh phúc.

- Nhìn cái gì mà ghê vậy _ nó thấy hấn cứ nhìn mình chăm chăm

- Không có gì _hấn cười

- Tự lau đi _ nó ấn mạnh miếng giấy vào mặt hấn

- Á...tôi đang bị thương đây _ hấn nói

- Không sao chứ...xin lỗi, tôi hơi..._ nó chạm tay vào mặt hấn lo lắng

- Cô lo lắng cho tôi vậy sao _ hấn chụp tay nó giữ nguyên trên khuôn mặt đẹp trai của mình

- Cậu làm cái gì vậy _ nó kéo tay lại

- Cô lo lắng cho tôi nhiều thế còn gì __ hấn tiến tới gần nó
- Cậu mau thả tay tôi ra __ nó cố giật tay lại nhưng không thể
- Cô có gì muốn nói với tôi không....tôi đang chờ đây __ hấn ngày càng tiến lại gần nó
- Có...để tôi nói trước đã __ nó thở gấp
- Uhm hứ __ hấn mỉm cười
- Cậu có thể lại gần tôi một chút không...tôi muốn một mình cậu nghe thôi
- Có vẻ bí mật đấy __ hấn cười khoái chí
- Ya.... __ nó cụng mạnh đầu nó vào đầu hấn khi hấn đưa mặt tới gần nó hơn
- A...cô làm gì vậy __ hấn buông hai tay nó ra mà ôm trán
- Nói nhẹ nhàng mà không thích nghe...cứ thích dùng bạo lực thôi là sao chứ __ hấn đứng dậy chống nạnh nhìn hấn
- Cô làm tôi muốn điên lên mất __ hấn nhăn nhó nhìn nó
- Điên lên rồi sao...giờ ai mới là người nói câu đó chứ
- Cô sai lầm khi nói câu đó rồi __ hấn chồm tới kéo nó ngồi xuống cạnh hấn
- Gì vậy __ hấn ngạc nhiên mở to mắt nhìn nó
-

Hấn chẳng nói gì mà giữ hai tay nó lại vòng ra sau lưng hấn để nó không nhúc nhích được nữa, rồi từ từ đưa mặt lại gần nó, nụ cười hạnh phúc hiện hữu trên khuôn mặt hấn nhưng ngược lại cái mặt tái mét hơi thở dốc thì đang hiện hữu trên khuôn mặt nó.

- Khi tôi còn nói chuyện tử tế...mau...
- Nó chưa nói hết câu thì đã bị hấn ngắt lời bằng nụ hôn nồng cháy rồi, nó mở to mắt nhìn hấn, sao hấn dám chứ, ngày hôm nay tại nó đã chạm môi những hai lần rồi đấy, hấn ăn gan trời hay sao mà dám chứ.
- Hai đứa làm gì vậy __ giọng của Pin
 - ... __ cả hai giật mình buông nhau ra cùng quay xuống nhìn anh
 - Anh cần một lời giải thích __ anh vòng tay đứng dưới nhà nhìn lên
 - Đồ biến thái __ nó đập hấn một cái rồi bước vội xuống nhà
 - Anh ...em với cậu ta không có gì đâu, cậu ta tự tiện xông vào nhà còn tự ý lên chỗ ngủ của anh nữa...anh mau đuổi cậu ta đi đi __ nó nói
 - Tự tiện á...là cô mở cửa cho tôi vào mà...vả lại đây là chỗ tôi hay lui tới vậy thì đâu có được coi là tự ý __ hấn cũng xuống dưới
 - Làm sao tôi biết người ngoài cửa là cậu chứ __ nó nói
 - Vậy thì đừng mở cửa...mở rồi còn gì nói nữa đâu
 - Là vì tôi tưởng đó là anh Pin nên tôi mới mở
 - Tưởng tưởng...nếu không phải là tôi mà là một tên dê xồm thì sao
 - Cậu chính là tên dê xồm đó
 - Đủ rồi __ Pin hơi gắt làm cả hai im bật
 - Mai anh sẽ đưa em về nhà __ Pin nhìn nó
 - Không được...em mới...

- Đừng có chiến tranh với ba mẹ em như thế....chẳng lẽ em ganh tỵ với một trong hai người khi họ quay lại với nhau sao
- Anh ... _ nó cảm thấy tự ái khi anh nhắc tới ba mẹ nó
- Họ chỉ là chưa hiểu được em thôi...hãy cho họ cơ hội
- Hai người đang nói gì vậy _ hấn chõ mỏ vào hỏi
- Anh thì biết gì chứ _ nó gằm mặt nhìn xuống
- Thật ra anh mới gặp họ về...anh đã xin phép cho em ở lại đêm nay
- Từ khi nào anh trở thành bảo mẫu của em vậy _ nó nhếch mép cười đố nhìn anh
- _ Pin đứng hình khi nhìn thấy nụ cười của nó, nó thay đổi thật rồi
- Cuối cùng tôi lại bị mấy người cho vào tròng _ nó nhìn thẳng vào mắt anh
- Hai người đang nói chuyện gì vậy _ hấn thắc mắc
- ... _ cả hai đều giữ im lặng không nói gì với hấn hết

Nó quay lưng lại với anh để giọt nước mắt rơi vội được hạ cánh xuống sàn nhà êm đềm trước khi anh nhìn thấy, nó cảm thấy không thể tin tưởng thêm bất kỳ ai được nữa, ai cũng đều diễn trò trước mặt nó hết, còn sau lưng bọn họ chỉ xem nó như một đồ vật ứng đặt đâu để đâu tùy ý họ. Nó bước chậm rãi lên lầu, giờ trời gần sáng rồi, nó gần phải về rồi, tốt thôi nó sẽ xem đây như một cuộc picnic ngắn ngủi vậy thôi, không sao hết, mọi chuyện sẽ qua thôi. Nó kéo mền trùm kín mít rồi dùng hai tay bịt miệng lại để không có tiếng nào thoát ra ngoài, hai bờ vai nó run lên bần bật, nước mắt trào ra vô ý thức, nó không thể kiềm soát được những giọt nước mắt đó được. Hấn nhìn nó rồi quay lại nhìn Pin chờ đợi đâu trả lời.

- Nhìn tao làm gì...chẳng có gì để nói với mày đâu _ anh nói
- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra _ hấn hỏi
- Mày hỏi làm gì _ Pin hỏi ngược lại
- Hỏi cũng không được sao _ hấn đổi
- Thế rốt cuộc mày với con bé có chuyện gì _ Pin tò mò hỏi
- Anh hỏi làm gì _ hấn hỏi ngược lại
- Hỏi cũng không được sao _ anh thấy tức khi hấn nhái lại anh
- Đi ngủ đi _ hấn bỏ đi
- Ngủ đi...rồi mai về nhà mày đi _ Pin bước đi chẳng thèm trả lời câu hỏi của hấn
- Còn câu hỏi của em anh chưa trả lời mà _ hấn quay lại
- Quên nó đi

Hấn quay ngược lên nhìn nó, có lẽ đang khóc, hấn thấy mền của nó rung rung từng đợt, rốt cuộc nó đang phải chịu đựng cái gì mà hấn không biết vậy nè.

Cạch _ tiếng mở cửa xe

Nó bước xuống xe rồi rồi đợi anh Pin mở cốp để lấy balo cho nó, anh nhìn nó khi đưa cho nó mấy cái balo nhưng nó né tránh không nhìn anh chỉ chú tâm vào việc lấy balo rồi vào nhà thôi, nó chẳng có gì muốn nói lúc này cả. Lúc nó vào nhà, Pin cũng theo sau nó mà nó không hay biết, mãi cho đến khi mẹ nó lên tiếng nó mới biết sự xuất hiện của anh ấy trong nhà mình.

74. Chương 72

- Cháu tới đó sao Pin __ mẹ nó ngồi trong phòng khách nói
- ... __ nó quay lại phía sau thì thấy Pin ngay sau lưng nó
- Chào cô __ Pin nói
- ... __ nó quay lại nhìn mẹ nó rồi đi thẳng một mạch lên phòng chẳng nói với ai câu nào
- Cảm ơn cháu đã đưa nó về

Đó là câu cuối cùng nó nghe được từ mẹ nó trước khi nó vào phòng, nó đặt balo xuống sàn, nhìn mọi thứ trong phòng một lượt, nó đi mới có một ngày mà có nhiều thứ bị thay đổi trong phòng quá. Từ kệ sách, bàn học, giá treo đàn, tủ giày, tủ quần áo, các vật trang trí trong phòng, chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy nè. Những đồ vật trước đây của nó đâu rồi, những khung hình chụp chung của nó với Khánh với Tâm với Linh San đâu rồi. Nó mở cửa bước ra lan can nhìn xuống dưới nhà khách nơi hai người kia đang trò chuyện.

- Mẹ ơi __ nó nói lớn gần như hét lên vậy
- ... __ cả Pin và mẹ nó ngược lên nhìn nó
- Con nghĩ con với mẹ cần nói chuyện, mẹ có thể lên đây một lát không

Mẹ nó đứng dậy đi lên lầu, theo sau dĩ nhiên là có Pin rồi, sao tự nhiên giờ nó cảm thấy giận Pin kinh khủng, sao anh dám đưa nó vào cái lưới mà mẹ nó giăng sẵn, đáng lẽ một người hiểu rõ mọi chuyện về gia đình nó như anh thì anh phải giúp nó chứ.

- Chuyện gì ? __ mẹ nó bước vào phòng nó
- Những cái này là sao __ nó chỉ vào những thứ bị thay đổi trong phòng
- Con thích chứ __ mẹ nó cười __ đây là quà của bác Trịnh tặng...
- Đồ của con đâu __ nó hỏi
- Mẹ đã cho người dọn hết rồi __ mẹ nó khoanh tay trước ngực nhướn mày lên nhìn nó
- Ở đâu rồi __ nó đành giọng lại
- Mọi người chắc đã đem đi thanh lý hết rồi...còn những đồ vật nhỏ kia chắc đã vứt hết rồi __ mẹ nó nói
- Mẹ nói sao __ nó hốt hoảng
- ... __ mẹ nó cũng ngạc nhiên với thấy độ của nó

Nó tách hai người đang đứng ở cửa ra rồi chạy nhanh xuống dưới nhà với hy vọng xe rác chưa tới thu dọn rác. Nhưng quá muộn, lúc nó đang mở cổng để ra ngoài thì xe rác vừa đi ngang qua cổng nhà nó.

- Không...không được...không được __ nó vội vàng mở cổng
- Chú ơi...không được __ nó chạy ra ngoài và dí theo chiếc xe rác
- Chú ơi __ nó hét lên trong tuyệt vọng khi chiếc xe đã đi xa

Trong lúc nó ra ngoài thì Pin cũng tạm biệt mẹ nó ra về vì nói rằng còn có công việc phải làm, lúc nó quay lại thì Pin đã về rồi. Nó lê cái xác không hồn vào nhà lướt ngang qua mẹ nó đang ngồi trong phòng khách mà đi lên phòng, mặc ẹ nó có gọi lại nó vẫn bước thẳng lên phòng mà không dừng lại.

- Con có nghe mẹ gọi không vậy __ mẹ nó đưa tay ra chặn cánh cửa chuẩn bị đóng cửa nó
- ... __ nó nhìn mẹ nó rồi thả cánh cửa ra
- Thái độ đó là gì __ mẹ nó nhăn mặt nhìn nó
- ... __ nó chẳng nói gì mà bước vào giữa phòng

- Rốt cuộc con đang có vấn đề gì...con không ưng ý chuyện gì...mẹ đã nhẫn nhịn con đủ điều rồi nha, từ lâu lắm rồi, con có còn là con của cái nhà này không vậy __ mẹ nó giận dữ với thái độ hằm hằm mà chẳng nói năng gì của nó

- ... __ nó chỉ nhìn mẹ nó chăm chăm

- Tại sao con không nói gì đi chứ, con tức giận gì ầm ức gì thì nói đi, sao cứ im lặng vậy...mẹ phải làm gì thì con mới vừa lòng đây, mẹ làm đủ thứ vì con mà sao cứ làm mẹ phải suy nghĩ nhiều thứ về con vậy, mẹ cảm thấy mệt mỏi vô cùng...thật sự mẹ không biết phải làm với con lúc này nữa, con làm mẹ thất vọng vô cùng

- ... __ nó thở dốc tức giận nhìn mẹ nó

- Con nhìn mẹ như thế là thái độ gì hả, có gì thì nói ra thử con, chẳng lẽ con lớn từng này mà mẹ nói con không được nữa phải không

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nó hét lớn lên rồi vơ các đồ vật xung quanh đó ném xuống đất cho vỡ tan tành, tiếng thủy tinh vỡ kêu leng xeng đến nhức tai. Nó hất đổ tất cả mọi thứ, nó cảm thấy bức bách vô cùng, mẹ nó có bao giờ chịu lắng nghe nó nói chưa sao lại nói nó là không chịu nói gì với mẹ.

- Con có thôi ngay đi không __ mẹ nó quát lớn

- AAAAAAAAAAAAAA

- Lệ Băng...

- LỆ BĂNG

- CHU LỆ BĂNG

Mặc kệ mẹ nó quát lớn đến mức nào nó vẫn tiếp tục phá hoại mọi thứ có trong phòng, đến nỗi tay nó bị xước bị chảy máu lung tung vì các mảnh vỡ thủy tinh cứa vào. Cho đến khi không còn gì để phá nữa thì nó ngồi sụp xuống ôm hai tay lại mà khóc mà hét lớn.

Nó ngất thiếp đi lúc nào không hay, đến lúc nó tỉnh dậy thì nó đang nằm trong phòng của khách bên cạnh phòng nó, chuyện gì đã xảy ra vậy nè, sao nó lại ngủ ở đây chứ. Nó ngồi dậy bước về phòng thì thấy cửa phòng nó mở, nó vội chạy vào phòng thì thấy các cô giúp việc đang dọn dẹp phòng nó, một bãi chiến trường. Thật là khủng khiếp, mảnh vỡ của thủy tinh có đầy khắp phòng, tất cả mọi thứ đều đổ vỡ hết rồi. Nó cầm cánh cửa phòng để có thể mở rộng cánh cửa ra, nhưng vừa cầm mạnh nó liền rút tay lại. Nó nhăn mặt thắc mắc lý do gì khiến nó bị đau như vậy, liền nhìn lại cánh tay nó không khỏi bàng hoàng khi thấy lòng bàn tay nó bị xước và các vết máu đã được lau khô còn dính lại đôi chỗ. Nó vội xuống dưới nhà vì nó biết người có thể giải thích mọi chuyện cho nó chỉ có mẹ nó mà thôi. Nó chạy xuống phòng mẹ nó thì nghe tiếng khóc của mẹ nó trong phòng, và người đang an ủi mẹ nó không ai khác đó chính là ba.

- Em là một người mẹ tồi thế sao...sao con bé chưa một lần tâm sự với em như bao đứa trẻ khác thường trò chuyện với mẹ nó như một người bạn

- Em đừng có nói thế, em cũng đã yêu thương con bé nhiều mà __ ba nó nói

- Tại sao con bé lại thay đổi nhiều như thế...em đã thiếu sót điều gì khi nuôi dạy con bé...đáng lẽ em phải biết con bé thiếu thốn thứ gì và nó cần cái gì từ khi còn bé còn nhỏ chứ vậy mà em chẳng biết gì cả __ mẹ nó khóc nức lên

- Được rồi...được rồi mà

- ...hức ... __ nó vội đưa tay lên miệng để chặn tiếng nấc của mình

Thời gian nghỉ sau học kỳ cuối cùng cũng hết, phải tới ngày đi học trở lại rồi. Kể từ ngày nó đập phá đồ đạc trong phòng thì nó đã không nói chuyện với mẹ nó một lần nào, nó luôn tránh chạm mặt mẹ nó dù là ở nhà hay ở ngoài để mẹ nó không còn cảm thấy có lỗi với nó. Hôm nay là ngày quay trở lại trường sau 3

tuần nghỉ học, trong suốt thời gian nó từ nhà Pin trở về nó đã chẳng liên lạc với bất kỳ ai, kể cả Pin, từ điện thoại đến facebook nó đều để ở chế độ im lặng nó không muốn bất kỳ ai hỏi han gì về nó hết. Cứ nhốt mình trong phòng cả ngày chẳng làm gì hết ngoài việc nằm ngủ, thiệt tình cái kỳ nghỉ của nó quá tệ.

- Chào
- Chào
- Chào _ nó đáp lại lời chào của các học sinh trong trường
- Ê Bằng _ lớp trưởng gọi nó
- Ồ...lớp trưởng _ nó dừng bước
- Đi cùng đi _ lớp trưởng bước đi cùng nó
- Ờ _ nó nói cho qua
- Sao mấy ngày nay im ắng thế
- Thì không thích ồn ào thôi _ nó cười
- Có chuyện gì sao
- Không có
- Ờ...mà khi nào đại nhạc hội bắt đầu
- Sớm thôi...còn có 2 tuần nữa thôi
- Chuẩn bị xong hết chưa
- Có gì đâu mà chuẩn bị
- Bằng _ hấn từ đâu xuất hiện đứng trước mặt nó
- Tôi đi trước đây _ lớp trưởng vỗ vai nó
- Đi chung đi _ nó đưa tay ra nắm lấy tay lớp trưởng mong là thoát khỏi hấn
- Nói chuyện chút đi _ hấn chụp cánh tay đưa ra của nó
- Tôi không có gì nói với cậu hết _ nó giật tay lại
- Cô bị sao vậy _ hấn nói
- Không sao hết _ nó bước sang một bên để đi tiếp
- Đã không có tin tức gì của cô mấy ngày nay
- Đừng quan tâm
- Sao cô cứ như vậy...cô cứ...
- Tôi sao _ nó dừng lại quát lớn vào mặt hấn
- Thôi dẹp đi... _ nó thấy hấn đơ người ra nên nói rồi bỏ đi trước _ cứ làm theo những gì tôi nói đi, cứ lơ nhau đi

Nó ngồi trong lớp, mà đầu óc cứ suy nghĩ lung tung về những chuyện đã qua, y như một cơn ác mộng, chiến tranh lạnh giữa nó và mẹ tới khi nào mới chấm dứt đây. Tay nó cũng chưa lành để tiếp tục luyện tập cho kỳ thi đại nhạc hội nữa, sao nó cảm thấy cuộc đời nó đang bị tuột dốc không phanh vậy nè. Nó làm gì gây nên tội mà phải chịu cái cảnh giở khóc giở cười vậy nè, hay có người khác đẩy nó vào cái hố sâu tử thân này. Nó quay xuống nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn rồi quay lên nằm dài ra bàn chẳng thèm học hành gì nữa.

- Cô ta bị cái khỉ gì vậy _ Thiên Anh nói
- Anh không biết _ hấn chỉ trả lời cho qua thôi

- Dở hơi __ Thiên Anh nhăn nhó nói

75. Chương 73

RENG...RENG...RENG

Chuông hết giờ reo lên, mọi người uể oải đứng dậy việc đi học trở lại sau một thời gian nghỉ dài khiến tất cả trở nên mệt mỏi và chán nản với việc học nhiều hơn. Nó đã không nói chuyện với Eric từ đầu buổi học tới giờ, nó cứ xem như không có cậu ngồi bên cạnh vậy.

- Xuống nhà ăn cùng chứ __ Eric hỏi nó
- ... __ nó nhìn cậu mà chẳng nói gì
- Đi cùng không Băng __ lớp trưởng gọi nó
- Đợi Băng với __ nó đứng dậy đi lại chỗ của lớp trưởng
- Băng __ Eric gọi tên nó rồi theo sau nó và lớp trưởng

Chẳng ai có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra với nó cả, nó dường như trở thành một người khác sau khi đi học trở lại, chuyện gì đã xảy ra trong kì nghỉ vừa rồi chứ. Nó cũng đứng xếp hàng chờ lấy đồ ăn như bao người khác, nhưng lại có kẻ phá đám khiến cái nhà ăn lại được phen rối loạn trong ngày đầu đi học trở lại.

- Nè...tránh ra tránh ra đi __ Thiên Anh đẩy mấy đứa đứng đầu hàng ra khi cô ta mới tới
- Làm gì vậy trời
- Cô ta nghĩ cô ta là ai vậy
- Chẳng có chút lịch sự nào cả
- Rồi sao...mấy người thắc mắc gì __ Thiên Anh quay lại nhìn mấy đứa mới nói
- Sao hai người không xếp hàng như bao người khác __ Eric đứng sau lưng nó nói
- Từ khi nào cậu là kẻ chịu chờ đợi vậy Eric __ Thiên Anh nói
- Cậu thôi ngay đi Thiên Anh __ Eric đánh giọng lại
- Xem ai đang nói kìa __ Thiên Anh bước lại chỗ nó __ chào Lê Băng...đã lâu không gặp __ cô ta cười đều nhìn nó
- ... __ nó chẳng nói gì chỉ nhìn cô ta chăm chăm
- Gì chứ...cô không có phép lịch sự tối thiểu khi người khác chào mình sao __ Thiên Anh đẩy một bên vai nó khiến nó lùi lại một bước
- Thôi đi __ hấn kéo Thiên Anh lại
- Đừng có làm loạn ở đây __ lớp trưởng nói
- Gì đây, lớp trưởng có vẻ oai đó...nhưng ở đây không cần sự lên tiếng của cậu đâu __ Thiên Anh quát
- Cô...
- Lấy đồ ăn dùm Băng __ nó cắt ngang lời lớp trưởng nói rồi bỏ đi
- Xem cô ta kìa...coi kìa...trời ơi tức quá đi __ Thiên Anh nói
- Em thôi đi, sao cứ gây sự với người ta vậy __ hấn nói

- Riết hồi tôi chẳng biết cậu có phải bạn của tôi không nữa _ Eric nói rồi cũng bỏ đi
- Ăn nói cho đàng hoàng nha...cậu nghĩ cậu là ai vậy _ Thiên Anh nói
- Tôi nghĩ tôi không phải bạn cậu _ Eric quay lại nhìn cô ta nói rồi bước đi
- Tôi phát ốm với mấy người rồi _ hấn cũng tức giận bỏ đi
- Khôi Vĩ...anh đang tức giận đó hả _ Thiên Anh chạy theo hấn
- ... _ hấn bỏ đi nhưng thật ra hấn đang quan sát nó
- Đây...của em _ Vương từ đâu bước lại gần đưa nó một đĩa cơm
- Cảm ơn anh _ nó mỉm cười rồi đưa tay ra đón lấy

Choảng... _ tiếng đồ vỡ

Nó chau mày sức nhớ ra lòng bàn tay nó còn chưa lành để cầm bất cứ đồ gì có cạnh, lại gây thêm sự chú ý nữa rồi. Đúng thật, mọi người ai cũng đổ dồn ánh nhìn về phía bàn của nó, nó đang tự hỏi bộ nó nổi tiếng đến mức độ ai cũng soi mói hành động của nó như thế này là trời.

- Em sao vậy _ Vương hỏi
- ... _ lớp trưởng với Eric cũng vội bước tới chỗ nó
- Em không sao _ nó bước ra khỏi bàn cúi xuống nhặt cái đĩa vỡ
- Đứng lên đi _ hấn cầm tay nó kéo lên trước khi Eric hay Vương có thể làm chuyện đó
- ... _ ai ai cũng ngạc nhiên vì mới thấy hấn bỏ đi mà sao lại có mặt ở đây nhanh thế
- Khốn nạn _ Thiên Anh đứng yên một chỗ khoanh tay nhìn mọi chuyện
- Không cần phải nhặt chúng lên...sẽ có người dọn dẹp chỗ đó _ hấn nhìn nó
- ... _ nó cố rút tay ra khỏi tay hấn để ngồi xuống
- Cô nên biết nghe lời chút đi _ hấn giật mạnh tay nó để nó không thể ngồi xuống
- Cô bị gì đây _ hấn vô tình nhìn thấy những vết đỏ trong lòng bàn tay nó liền đưa xuống thấp để nhìn
- Không gì hết _ nó nắm bàn tay lại
- Đó là lý do em không đến nhạc viện mấy ngày nay sao _ Vương nói
- Không phải _ nó nhìn Vương
- Vậy sao cậu lại trốn liên lạc với mọi người chứ _ Eric hỏi
- Điện thoại tớ bị mất rồi _ nó lấy đại một lý do để nói
- Tay cậu đang bị chảy máu kia _ lớp trưởng nói giúp nó thoát khỏi ba chàng trai này
- Đi _ hấn ra lệnh cho nó
- Tôi không muốn đi với cậu _ nó giằng lại
- Đứng để tôi lớn tiếng ở đây _ hấn quay lại nhìn nó rồi kéo nó đi

Để lại mọi người đứng đó mỗi người một suy nghĩ riêng khác nhau, người tức giận, người ảm ức, người buồn, người thì thả mình trôi theo những suy nghĩ còn lại. Vương thở dài khi nó ra khỏi nhà ăn rồi liền ngồi xuống chiếc ghế gần đó nhất, Eric đặt đĩa cơm lên bàn rồi cũng ngồi xuống theo Vương, còn lớp trưởng thì quay lại quây lấy đồ ăn để báo với các cô rằng có đồ ăn đồ để họ dọn dẹp. Mọi người cũng dần giải tán, ai cũng về bàn nấy để tiếp tục bữa ăn trưa của mình, chỉ riêng một mình Thiên Anh là bỏ ra khỏi nhà ăn, lúc đi ra cô ta gặp mặt với Duyên nhưng hai người chẳng ai nói với ai câu nào mà lướt qua nhau.

Ở phòng y tế.

- Lý do là gì _ hấn vừa lau vết máu cho nó vừa hỏi
- ... _ nó giả điếc chẳng muốn trả lời
- Tôi hỏi cô lý do là gì _ hấn nhắc lại câu hỏi
- _ nó tức giận lườm hấn một cái rồi tiếp tục giả điếc
- Cô đang cố tình chọc điên tôi đó phải không _ hấn ngược lên nhí nó
- Người đang bị chọc điên là tôi chứ không phải cậu đâu _ nó hét vào mặt hấn
- Tốt...cô hét to thế chứng tỏ cô không bị điếc...vậy lý do gì mà cô bị như thế này _ hấn nhướn mày nhìn nó rồi tiếp tục lau vết thương cho nó
- Đập phá những đồ dễ vỡ nên mới bị như vậy _ nó nói
- Đồ dễ vỡ...chẳng lẽ _ hấn ngược lên nhìn nó lần hai
- Đúng...đồ của nhà cậu đấy, những thứ tôi có trước đây mẹ tôi đã vứt đi hết chỉ để trưng bày những thứ không có thẩm mỹ trong phòng tôi thôi đó _ nó không kiềm chế được cảm xúc
- Ra thế...vậy sau giờ học tôi sẽ chở cô đi mua đồ khác, cô tự lựa thì chắc sẽ có thẩm mỹ hơn _ hấn cúi xuống lau vết thương cho nó
- Cậu thôi đi _ nó rút tay lại _ rốt cuộc cậu không hiểu hay là giả vờ không hiểu vậy, tôi phát chán lên mỗi khi cứ giáp mặt với cậu chẳng lẽ cậu không biết
- Nếu cô chán thì trước đây tôi với cô đâu phải là một cặp
- Chưa bao giờ cả _ nó đứng dậy
- Sao _ hấn ngược lên nhìn nó
- Tôi nói tôi với cậu chưa bao giờ là một cặp cả...vì vậy đừng cố gắng bám lấy tôi làm gì, cậu chỉ cần nói với ba mẹ cậu rằng cậu với tôi không hợp thì nhất định cuộc nói chuyện hôm trước giữa ba mẹ tôi và ba mẹ cậu sẽ không có cơ hội xảy ra nữa
- Cậu nghĩ chuyện đó đơn giản tới mức lời nói của tôi có thể giải thích tất cả sao _ hấn cũng đứng dậy
- Không phải...cậu với Thiên Anh...rất đẹp đôi sao _ nó cố không bật khóc khi nói ra câu đó
- Cậu thấy đẹp sao _ hấn nhếch mép cười đều
- _ nó tránh không nhìn thẳng vào mắt hấn
- Cái này là của cậu _ hấn rút trong túi quần ra sợi dây chuyền đựng đưa trước mặt nó
- _ một giọt nước mắt bỗng lăn dài trên má nó khi nó nhìn thấy sợi dây chuyền
- Trí nhớ của tôi không thể nhớ bất cứ chuyện gì về cậu cũng như sợi dây này, nhưng tôi nghĩ sợi dây có ý nghĩa quan trọng đối với cậu _ hấn đeo vào cổ cho nó
- _ nó còn biết nói gì nữa chứ, mắt trí đâu phải lỗi tại hấn đâu, sao nó có thể như thế chứ, nó thật nhẫn tâm
- Tôi sẽ cố tìm lại mảnh kí ức đã mất mang tên cậu...Chu Lệ Băng...mảnh kí ức có tên là Chu Lệ Băng...nhất định tôi sẽ tìm được _ hấn rút sợi dây còn lại ra nhìn nó
- ... _nó đưa mắt nhìn theo sợi dây
- Cậu cứ nghỉ ngơi đi...khi nào thấy khoẻ thì hãy quay lại lớp..._ hấn quay đi _ à...còn đồ dùng trong phòng cô, tôi sẽ đem lại cái khác, nếu được cô có thể đi cùng

Nói rồi hấn mở cửa bước ra, cái giây phút hấn đi nó tưởng chừng như mất tất cả vậy, cái bờ vai rộng, lưng rộng và cả mái tóc màu hồng bồng bênh đó nữa, tất cả chúng đối diện với nó cho tới khi cánh cửa được khép lại. Nó ngồi bệt xuống sàn co hai gối lên úp mặt vào giữa hai lòng bàn tay mà khóc nức nở.

- Đến lúc cậu nhớ lại tôi thì tôi đã không còn ở đây nữa rồi __ nó nói trong nước mắt
- Ở nhạc viện
- 5 người đại diện, nhưng hiện ngồi trong phòng họp chỉ có 4 người dĩ nhiên là không có sự hiện diện của nó.
- Đây là giấy mời của buổi tiệc chào mừng sự hội tụ của 4 nhạc viện lớn nhất thế giới...ngoài các vị khác đặc biệt ra thì các em với cái danh là người đại diện ổi nhạc viện cũng sẽ được mời tham dự, buổi tối đó các em sẽ được giới thiệu với tất cả mọi người __ giáo sư Ly cầm những thiệp mời màu hồng trên tay
 - Thưa giáo sư...chỉ một mình chúng em đi thôi hay là đi cùng gia đình ạ __ Eric hỏi
 - Dĩ nhiên là gia đình rồi...có rất nhiều nhà báo toà soạn nổi tiếng cũng có mặt đêm đó dĩ nhiên các em phải có gia đình bên cạnh rồi
 - Thiên Anh __ giáo sư đọc tên Thiên Anh __ lên lấy giấy mời nào
 - Dạ __ Thiên Anh đứng dậy lên trước
 - Duyên
 - Dạ __ tiếp sau đó là Duyên đứng dậy
 - Eric
 - ... __ cậu đứng dậy bước theo Duyên
 - Vương
 - Thưa giáo sư...còn... __ thay vì đáp lại Vương lại định hỏi một câu khác
 - Em không phải lo chuyện đó __ giáo sư mỉm cười nhìn Vương
 - Dạ __ anh đứng dậy theo sau Eric
 - Tốt...lần nữa tôi muốn nhắc lại tầm quan trọng của kỳ thi đại nhạc hội lần này...cũng như sự rèn luyện của các em có được đền đáp hay không...vì vậy tôi không cho phép các em có được giây phút nghỉ ngơi nào hết...nhớ chưa

76. Chương 74

Thiệp mời mà giáo sư Ly nhắc ở buổi họp các thí sinh đại diện đã được trao tận tay cho nó rồi, và người trao cho nó không ai khác chính là ba nó, trong chính ngôi nhà của nó.

- Đây là... __ nó cầm tấm thiệp
- Hôm đó ba không thể ở cạnh con được... __ ông ngẩng đầu lên nhìn xem thái độ của nó __...báo chí sẽ lại đồn thổi lung tung, trước giờ ai cũng biết ta không có gia đình ta không muốn họ nghĩ xấu về con
- ... __ nó chưa hiểu ba nó nói gì lắm cho tới khi nó đọc nội dung thiệp mời
- Đó là gì __ mẹ nó hỏi
- ... __ nó nhét tấm thiệp vào phòng bì, đặt xuống bàn rồi tiếp tục ăn tối
- Thiệp mời phụ huynh và người đại diện của nhạc hội tham dự tiệc chào mừng các đại diện của 4 nhạc viện __ ba nó nhìn mẹ nó
- Anh sẽ không đứng cạnh con bé sao __ mẹ nó nhìn ba
- Anh không thể...như vậy mọi người sẽ biết quan hệ cha con giữa bọn anh rồi họ sẽ nói con bé dựa hơi hiệu trưởng...em không hiểu điều đó sao, nó vô cùng bất lợi cho con chúng ta trong cuộc thi này __ ba nó nói

- Nếu không là anh thì là ai chứ __ cuộc nói chuyện có chút gay gắt hơn
- Là em...em không biết cuộc thi này quan trọng như thế nào đâu, em cũng nên bỏ chút thời gian để ở cạnh con bé đi chứ __ ba nó hơi lớn giọng
- Anh có biết thời gian với em là gì không vậy, nó có thể cứu sống một con người đấy...không phải rảnh rỗi mà có thể đến những nơi ồn ào ánh đèn và tiếng nhạc đâu __ mẹ nó gắt gỏng
- Em đã thử cứu lấy con gái em một lần nào chưa, sao cứ mở miệng ra là em nói em cứu người cứu người __ ba nó hét lên __ chưa một lần em xem nó biểu diễn mà, sao lần này lại không chứ
- Leng keng __ nó thả mạnh nĩa và thìa xuống chiếc đĩa sứ gây tiếng động chói tai
- Băng __ mẹ nó nhìn nó
- ... __ nó nhìn cả hai người rồi đứng dậy bỏ lên phòng

Với cả hai danh dự là trên hết, họ còn chưa bao giờ nghĩ nó cũng có danh dự, suốt gần ấy năm đi học ở trường chưa một buổi họp phụ huynh nào mà nó không bị chê trách vì không có phụ huynh đi họp, nó luôn bị bạn bè trêu chọc rằng nó là kẻ mồ côi. Trừ những ai học cùng nó lâu năm (chỉ có một mình lớp trưởng) mới biết nó có ba, còn lại ai cũng nghĩ rằng nó là kẻ không có ba rằng mẹ nhận nó về nuôi từ cô nhi viện. Nực cười thật đấy, ba mẹ ruột còn không nhận mình thì lấy ai công nhận mình là con của họ chứ. Nó thả mình nằm dài ra chiếc giường có nệm thú mà hần mua tặng nó, nó cảm thấy phát ngán mỗi khi hai người đó cãi nhau, tất cả cứ như đổ vỡ rồi vậy.

Sáng hôm sau nó ra khỏi nhà sớm nên ba mẹ nó chẳng biết nó còn ở nhà hay đã đi học rồi, nó định là không ăn sáng mà muốn lên sân thượng trường để ngắm mặt trời mọc, đã lâu nó chẳng lên đó rồi. Học sinh tới trường ngày một đông hơn, mặt trời cũng lên cao dần, nó cố nheo mắt lại để nhìn xem hàng chữ phía bên kia studio là gì nhưng mặt trời chiếu thẳng vào mắt nó khiến nó chẳng thấy gì cả.

- Uống cái này đi __ Eric đứng cạnh nó đưa cho nó hộp sữa
- Ôi trời ơi __ nó giật mình
- Làm gì ghê vậy __ cậu ta cười
- Cậu làm tôi hết hồn đấy __ nó thở
- Tôi thấy cậu từ dưới kia __ cậu chỉ xuống sân trường __ tò mò nên lên thử
- À...chỉ là đi học sớm thôi __ nó cười
- Băng này __ cậu ta quay quan nhìn nó
- Hử __ nó đưa hộp sữa lên miệng nên phải nhướn mày nhìn Eric
- Câu trả lời __ Eric nói
- ... __ nó nhẹ nhàng đưa hộp sữa xuống để nhìn cậu ta rõ hơn
- Tớ muốn có câu trả lời
- Chuyện đó __ nó đảo mắt ra chỗ khác
- Mặc ọi người trong chúng ta có nghĩ tớ lợi dụng việc Khôi Vĩ mất trí để tiến đến với cậu tớ cũng không quan tâm đâu, bởi thật sự thì tớ đã chờ đợi rất lâu rồi nên tớ cũng phải được đền đáp xứng đáng chứ
- Eric à, sẽ chẳng ai nghĩ cậu như thế đâu...ngay cả tôi cũng vậy __ nó nói
- Vậy câu trả lời sẽ là....
- Cậu có thể...
- Tớ không thể đợi nữa Băng à __ Eric cắt ngang câu nói của nó
- ... __ nó thở dài

- Hai đứa trên này sao __ Vương đứng đằng sau cánh cửa nghe mọi thứ, biết nó đang bí nên liền mở cửa bước ra
- Anh Vương __ nó mỉm cười vì được giải thoát
- Làm gì vậy __ anh tiến lại chỗ nó
- Lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp vậy __ Eric đặt hộp sữa xuống đất rồi bỏ đi
- ... __ nó chẳng nói gì chỉ nhìn theo dáng Eric bỏ đi
- Em đã có câu trả lời từ lâu rồi sao không nói ra __ Vương nhìn Eric bỏ đi nói
- Anh... __ nó thắc mắc sao anh biết
- Anh biết lâu rồi...và đừng có nhìn anh như thế __ anh nhìn nó
- À..xin lỗi __ nó thu ánh mắt lại
- Em còn chần chừ gì mà không nói __ Vương dựa vào lan can sân thượng nhìn nó
- Nhiều thứ lắm...em sợ làm cậu ấy buồn, mặc dù em đã cố gắng không tiếp xúc với cậu ấy rồi nhưng có vẻ như cậu ấy rất....
- Thích em... __ Vương nói
- ... __ nó nhìn anh với ý ai mượn anh nói
- Không... __ anh đứng thẳng người nhìn nó __ anh biết từ đó em khó nói ra nên anh chỉ giúp thôi
- ... __ nó thở dài nhìn xuống sân trường
- Em có chuyện gì muốn nói không __ Vương cũng làm theo nó nhìn xuống sân trường
- Lúc khác được không, em nghĩ bây giờ không phải lúc
- Ok...anh sẽ đợi
- Cảm ơn...em sẽ cảm thấy yên lòng hơn khi có một người luôn ở sau lưng em như anh __ nó nhìn anh cười
- Nhất định rồi __ anh xoa đầu nó như cún con

Sau hôm đó nó tránh tiếp xúc với mọi người, nó cảm thấy nó đang dần khép lòng lại thì phải, ngoài lớp trưởng ra thì nó không nói chuyện với ai khác trong lớp, kể cả Eric, mặc dù cậu có hỏi nó nhưng nó cũng không muốn trả lời, nó chỉ ừ ờ cho qua thôi. Còn hần cứ bám theo nó suốt ngày từ trường học cho đến nhạc viện, từ phòng học đến nhà ăn, nếu không lăm chỉ trừ lúc nó học riêng, đi vệ sinh hoặc về nhà ra thì chưa có chỗ nào có nó mà không có hần cả. Nó gần như phát điên khi sự bám đuôi của hần, hần cứ làm nó cảm thấy phiền toái, bức bối vô cùng. Cái gì cũng có giới hạn, chính xác, và cái giới hạn của nó đã đạt đến mức báo động đỏ cần được cảnh báo ngay lúc này. Lúc nó đang đi dọc hành lang đến phòng nhạc cụ thì hần lại lèo đèo theo sau nó, hần bắt chuyện làm trò, hỏi nó có dễ dàng không chứ.

- Cậu có thôi ngay đi không hả __ nó quay lại quát vào mặt hần.
- .. __ hần mỉm cười hạnh phúc vì cuối cùng nó cũng chịu mở miệng ra nói chuyện với hần
- Đừng có giống thằng điên như thế __ nó nói rồi quay gót bỏ đi khi hần cứ cười cười trêu chọc nó
- Cô có gì muốn nói với tôi không __ hần tiếp tục đi theo nó
- Không có
- Cô có muốn nhờ tôi việc gì không
- Không

- Đồ dùng trong phòng cô người ta mang tới cô thấy thế nào
- Không thích
- Cô đang đi đâu vậy
- Thôi...đủ rồi nha __ nó dừng lại __ cậu làm ơn đừng để ý đến tôi nữa được không vậy __ việc nó dừng lại đột ngột khiến hấn va vào nó
- ... __ hấn nhìn nó mà không nói gì
- Tôi thấy khó chịu lắm, thật sự rất khó chịu...việc mọi người cứ nhìn tôi mỗi khi cậu làm trò, không phải tôi với cậu không quen không biết nhau sao, sao nhất thiết cứ làm khó nhau vậy __ nó chau mày nhìn hấn đau khổ nói
- Tôi làm cô thấy khó chịu sao __ hấn nhẹ nhàng nói
- Đừng đi theo tôi nữa...cũng đừng làm trò nữa, tôi với cậu...chỉ tới đây thôi __ nó thấy hối hận khi nói rằng khó chịu
- Làm sao tôi làm vậy được __ hấn cúi mặt xuống đất nói
- Gì ? __ nó chau mày nhìn hấn
- Làm sao tôi có thể để mặc không để ý tới cô được chứ...tôi không làm được __ hấn cố dùng từ dễ hiểu nhất để giải thích cho nó
- Tại sao lại không thể chứ __ nó cười khó hiểu
- Tôi...thật sự là không được...tôi không thể __ hấn muốn nói gì đó nhưng lại không thể
- ...đừng đi theo tôi nữa.... __ nó tức giận bỏ đi
- Tôi muốn nhìn thấy cô mỗi ngày...tôi muốn ở cạnh cô mỗi ngày...cô bảo tôi đừng để ý tới cô nữa thì tôi không thể __ hấn hét lên
- Cậu vừa nói gì __ nó quay lại nhìn hấn
- Tôi...lỡ thích cô rồi...sao đây __ hấn nói
- Giỡn chẳng vui gì hết __ nó không muốn điều này xảy ra
- Tôi không nói giỡn đâu __ hấn hét lên
- ...

Nó lùi lại vài bước rồi quay gót bỏ chạy đi, nó thật sự phát hoảng khi nghe hấn nói điều đó, hấn còn không nhớ nổi nó là ai đã từng bước qua trong đời hấn nữa mà hấn dám nói như thế với nó. Còn hấn thì đứng đó suy nghĩ lại những gì mình vừa nói ra, hấn còn không tin đó là hấn nữa, trước giờ hấn có biết nói mấy lời như thế đâu chứ.

- Mày điên rồi...điên rồi Vĩ ơi __ hấn vò đầu đá chân vào không gian
- Mày vừa làm cái trò gì vậy Khôi Vĩ __ hấn quần quai ôm đầu

Từ sau bữa ăn tối đó nó chẳng thấy ba nó về nhà ăn cơm, có lẽ ba nó giận mẹ vì chuyện bà ấy không đến dự tiệc cùng nó, đêm nay có biết bao nhiêu vị khách quý được mời đến dự chứ. Và dĩ nhiên là nó đã được luyện tập riêng với giáo sư Ly để có một tiết mục đơn vào đêm hôm nay rồi, vì thế buổi khai mạc nó chỉ đóng vai hậu nhường sân cho 4 người còn lại biểu diễn.

Hôm nay nó xinh như một công chúa, không quá lộng lẫy, không quá phô trương cũng không cầu kỳ nó diện trên mình một chiếc đầm trắng dài tới mắt cá chân, đủ để lộ ra đôi sandal bít gót màu đen có đính một miếng thép màu vàng hình chiếc lá ở ngón chân và cổ chân, đó là một đôi sandal hở mu bàn chân, do chân nó nhỏ và trắng nên đi đôi này rất bắt mắt người nhìn. Mái tóc màu của nó đã được nhuộm lại khi

quay trở lại trường được buông thả tự nhiên mà không cột cáo hay búi gì cả, do đã được retro lên từ trước nên nhìn mái tóc rất tự nhiên mà sang trọng.

77. Chương 75

Nó đứng ở phía trên tầng cao nhìn xuống sân nhà hàng nơi tổ chức tiệc thấy có rất nhiều người tới dự, đủ mọi thành phần và đủ mọi tầng lớp. Nó tính xuống dưới để tìm người quen nào đó ở trường cho đỡ ngại, nhưng khi nó chuẩn bị quay đi thì sự xuất hiện của một người bước ra khỏi xe ở phía dưới đã níu chân nó lại. Đó là hần, hần đi cùng với ba mẹ của mình, thật khó tin, ông ta thì có hiểu biết gì về nhạc đâu mà tới, còn hần nội cái việc bảo nó ngồi trong lớp nghe giáo sư Ly giảng về các dây đàn không cũng khiến hần nổi khùng rồi vậy thì tới đây làm gì chứ. Chưa hết, chiếc xe dừng sau xe hần mà chiếc lamborghini quen thuộc mà nó hay ngồi trên đó về nhà, không ai khác đó là Pin, trời ơi chuyện này bắt đầu gây tò mò cho nó rồi đó.

- Vàng xin chào và cảm ơn tất cả các vị khách có mặt ngày hôm nay ở đây đã bớt chút thời gian vàng ngọc của mình để tới và tham dự buổi tiệc này _ đó là giọng của ba nó

Nó đứng ở phía trên cầu thang bao quanh phòng tiệc nhìn xuống mà chẳng thèm xuống dưới đó, thật chẳng ra làm sao khi xuống đó cứ tỏ vẻ mình cao sang quyền quý.

- Băng...còn làm gì đứng đây...sau lời giới thiệu sẽ là tiết mục của em đó _ giáo sư Ly mắng nó

- Em tưởng cuối chương trình _ nó ngơ ngác như con nai vàng hỏi lại

- Có chút thay đổi...xuống lẹ đi

- Không làm mất thời gian của quý vị, tôi xin nhường vị trí MC này lại cho Khiêm hội trưởng nhạc viện WORST _ sau lời nói của ba nó là tiếng vỗ tay của mọi người

- Có thấy Lê Băng đâu không _ Vương hỏi Eric

- Em không thấy, em đang kiếm cô ấy đây _ Eric nói

- Hay là cô ta không tới, không có phụ huynh đi cùng mà _ Thiên Anh nói

- Cô nghĩ con bé giống cô chắc _ Duyên nói

- Chị...giống tôi là sao chứ _ Thiên Anh gắt

- Đây là phòng chờ...mong các cô các cậu giữ trật tự dùm cho _ anh bảo vệ nói

- Xin chào các vị...cảm ơn hiệu trưởng đã nhường sân cho em, em đợi này giờ... _ anh tếu hài để mọi người thấy thoải mái hơn với không khí hiện tại

- Sau đây tôi xin giới thiệu 4 vị hiệu trưởng của 4 nhạc viện lớn nhất thế giới....Hiệu trưởng Jonh Wick của nhạc viện J....hiệu trưởng Hanter Henry của nhạc viện K...hiệu trưởng Chu Phúc Thành của nhạc viện W...và hiệu trưởng Kelly Clack của nhạc viện R _ tiếng vỗ tay sau đó

- Và tôi xin giới thiệu các gương mặt của nhạc viện chủ nhà...Trần Thiên Vương...Eric Quốc Việt...Trần Thiên Anh...Nguyễn Kỳ Duyên...mời các em lên đây nào

Theo thứ tự tên từng người bước ra để cúi chào mọi người và để chụp ảnh, sau đó họ trở về cùng với bố mẹ mình đứng ở dưới cùng nhau chụp hình. tiếp sau nhạc viện W là các nhạc viện bạn khác, khi giới thiệu xong hết các đại diện khác của các nhạc viện, anh Khiêm mới quay lại nhắc đến sự thiếu sót của một người.

- Các vị xì xầm gì thế..._ anh giả vờ lắng tai nghe

- ... _ tiếng xì xầm ngày một lớn hơn

- Tôi biết...tôi biết các vị thắc mắc tại sao W của chúng tôi chỉ có 4 người thôi chứ gì...dĩ nhiên theo quy định mỗi nhạc viện phải có 5 người để đảm bảo tính công bằng vì thế đã là quy định thì đâu thể nào làm khác đúng không __ anh cười ranh mãnh
- Vâng...người đại diện cuối cùng của W...xin chào đón CHU LỆ BẮNG __ anh hét lớn
- ... __ nó mỉm cười bước ra sân khấu trên tay cầm theo em “ nhím “ nữa, làm ọi người một phen ngạc nhiên mồm chữ O mắt chữ A
- Em có thể cho anh biết tại sao giờ em mới xuất hiện không __ Khiêm hỏi rồi đưa mic ra trước mặt nó
- Em bị bắt cóc... __ nó chỉ nói theo kịch bản của ban tổ chức
- Bắt cóc sao...ai dám làm chuyện to gan đó __ cả phòng xì xầm
- Cô ta nói cái gì vậy __ Thiên Anh nói
- Nó là ai vậy con __ mẹ cô ta hỏi
- Con nhỏ đáng ghét __ cô ta trả lời
- Sao... __ mẹ Thiên Anh nhìn con gái mình tò mò
- Em không nói ra được...họ yêu cầu em phải làm hài lòng các vị có mặt ở đây đêm nay về nhạc viện W thì họ mới đồng ý thả em về __ nó mỉm cười
- Kẻ nào bắt cóc em mà dễ thương thế __ anh Khiêm liếc vào bên trong cánh gà nơi giáo sư Ly đang đứng
- Vậy em sẽ làm gì để mọi người hài lòng về W nào
- Em chỉ có mỗi “ nhím “ này thôi...vì vậy em xin kéo cho các vị nghe một bài được không ạ __ nó mỉm cười
- Hú hú __ đáp lại nó là sự hưởng ứng nhiệt tình từ mọi người
- Vậy xin mời em
- Cảm ơn anh __ nó cúi đầu cảm ơn khi Khiêm đã lùi vào bên trong cánh gà

Nó cúi đầu chào mọi người rồi thực hiện các thao tác của một tay violin chuyên nghiệp, đưa đàn lên vai, hạ cằm xuống để giữ vị trí đàn, sau đó từ từ đưa vĩ lên và bắt đầu chơi nhạc bằng hết con tim. Thật sự tay nó vẫn chưa khỏi hoàn toàn nhưng nó đã bằng hết các đầu ngón tay lại bằng bằng nên việc bấm và gảy dây đàn không gây đau đớn cho nó là mấy. Mọi người ở dưới không khỏi ngạc nhiên khi tiếng đàn được vang lên, nó thật sự rất hay không có từ nào phù hợp để có thể diễn tả nổi. Những ai đang chia chí hay đang bàn tán chuyện khác đều phải quay lên sân khấu để tìm kiếm giai điệu đó. Các hiệu trưởng nhạc viện khác không còn từ nào để nói chỉ biết lắng nghe để không bỏ sót bất cứ nhịp nào, còn ba nó chỉ lẳng lẳng mỉm cười mà thôi. Mẹ nó vừa mới tới cửa thì tiếng đàn đã vang lên rồi, mặc dù mẹ nó đã định không đi vì hồ sơ bệnh án còn nhiều quá nhưng mẹ nó không muốn nó cảm thấy mất mặt hay tủi thân thêm một lần nào nữa. Bà đã phải đấu tranh tâm lý rất nhiều, giữa công việc và gia đình, và kết quả là bà đã thành công trên con đường sự nghiệp bà đã chọn, đây chính là lúc bà phải cân bằng hai thứ bà đã có, gia đình và sự nghiệp. Hấn đứng ở nơi cao trong phòng tiệc đủ để nhìn thấy nó, nghe không thôi thì chưa đủ, không biết từ khi nào nhưng hấn cảm thấy hấn cần nó cần hơn những thứ hấn ao ước có được từ lâu. Vương với Eric mỉm cười nhìn nó, vì cả hai là đại diện nên hàng ghế và vị trí đứng không bị che khuất bởi bất kỳ ai nên họ say mê nhìn ngắm nó chơi đàn.

- Con ghét con nhỏ đó __ Thiên Anh nói
- Con bé là con cái nhà ai mà giỏi thế con __ mẹ Thiên Anh nói
- Mẹ thôi đi...con nhỏ đó cướp đi tất cả của con đó mẹ biết không...thứ duy nhất con còn lại là anh Vĩ cũng bị nó cướp đi rồi __ Thiên Anh gắt gỏng
- Thăng Vĩ không yêu con sao...sao con nói...

- Những gì con nói là đúng nhưng về đây thì mọi thứ thay đổi
 - Thế còn mối quan hệ của họ Trần và họ Trịnh...ba con sẽ nổi điên lên cho coi...
 - Vì thế mẹ nên nghĩ cách giúp con loại trừ con nhỏ đó ra khỏi cuộc đời anh Vĩ đi, con hết cách rồi đó _ Thiên Anh cười tự đắc vì nay đã có mẹ chống lưng
- Bốp bốp bốp...tiếng vỗ tay rầm rầm khi tiếng nhạc cuối cùng vừa dứt. Nó vung vĩ ra xa rồi cúi chào mọi người trước khi Khiêm quay trở lại sân khấu.
- Quá tuyệt vời...em có thể cho anh và mọi người ở đây biết đôi chút về em không
 - Dạ...chào mọi người con là Chu Lệ Băng, con là học trò của giáo sư Ly trưởng khoa nhạc cụ phương tây và cô ấy là chủ nhiệm của lớp bộ dây của nhạc viện W nơi con đang theo học
 - Woa...ở đây không ít người biết tới giáo sư Ly đâu nhé, thầy giỏi chưa chắc trò đã giỏi, em cũng phải thật thông minh mới có thể...
 - Dạ không đâu ạ...nhờ các giáo sư trong nhạc viện chỉ dạy em mới được như hôm nay đây ạ
 - Khiêm tồn quá...
 - Vâng...sau đây là các tiết mục đặc sắc khác nhằm tạo mối quan hệ thân thiết giữa các đại diện và các nhạc viện với nhau, xin mời...nhạc lên nào _ Khiêm nói còn nó lùi vào bên trong
- Tiếng nhạc nổi lên và tất cả mọi người cùng nhau nâng ly chúc mừng đại nhạc hội họ trò chuyện với nhau cười đùa với nhau, cũng không ít nhà báo và phóng viên tóm lấy nó để xin chụp hình mỗi khi nó đi ngang qua. Nó không cố ý gây sự chú ý của họ đâu, chẳng qua nó đang tìm lối ra nhưng đông người quá nó cứ bị luẩn quẩn trong này hoài thôi.
- Vậy xin hỏi...ba của em là ai, và đang kinh doanh gì _ phóng viên hỏi Thiên Anh
 - Ba em là ông Trần nổi tiếng với thương hiệu rượu ngoại phân phối rộng nhất...
 - Lệ Băng kia..._ một phóng viên hét lên cắt ngang lời Thiên Anh
 - Đâu đâu... _ phóng viên bỏ Thiên Anh mà chạy theo Lệ Băng
 - Chào em... _ và nó đã bị tóm
 - Dạ chào các anh các chị _ nó gượng cười
 - Có thể cho bọn anh phỏng vấn chút được không...em đã nổi tiếng từ rất lâu nhưng bí mật về gia đình em thì vẫn là một dấu hỏi lớn em có thể tiết lộ một ít về gia đình mình không
 - Xin lỗi...nhưng điều này em không thể nói được ạ
 - Em được bảo bọc rất kĩ tránh khỏi tay của các nhà báo và kẻ săn ảnh...rốt cuộc ai đã bảo vệ em
 - Chuyện đó... _ nó cảm thấy bối rối muốn khóc luôn, ai cũng có thể tự hào nói về gia đình mình tại sao chỉ riêng mình nó lại không thể chứ
 - Là tôi..._ hần từ đâu xuất hiện ôm vai nó
 - Trịnh Khôi Vĩ...có phải là Trịnh Khôi Vĩ không ?
 - Đúng...là tôi
 - Vậy hai người...có thể cho chúng tôi biết về mối quan hệ của hai người không
 - Chưa có gì để nói lúc này cả...nhưng mọi người có thể đăng tin về tương lai tươi đẹp của chúng tôi
 - Cậu... _ nó nhìn hần
 - Mẹ coi nó kìa _ Thiên Anh vùng vằng tức tối
 - Con nhỏ đó với Khôi Vĩ của chúng ta...

- Mọi người đã biết những gì cần biết vậy tôi tin mọi người vẫn muốn được đi làm tiếp vào ngày mai _ hấn cười nụ cười toả nắng nhưng chứa đựng toàn thuốc độc
- Ổ ồ...Khôi Vĩ _ mẹ Thiên Anh và cô ta tiến lại gần nó
- Có chắc là vui không...cô chỉ biết dựa hơi người khác như thế thôi sao _ Thiên Anh nói
- Cô nói năng cho đàng hoàng vào _ nó nói
- Sao nào...không đúng chỗ nào, ba là hiệu trưởng, mẹ là giám đốc một bệnh viện lớn có tiếng trong giới y học thế giới sao cô nói thế khi họ phỏng vấn cô
- Chuyện này là sao... _ các phóng viên hỏi nhau
- Tôi...
- Hay là cô không thể nói vì ai cũng nghĩ cô là một kẻ mỗ côi không có cha còn mẹ thì không có danh tính
- Tôi không phải trẻ mỗ côi _ nó nói
- Vậy là gì nào _ Thiên Anh bước tới trước đẩy vai nó
- Cô thôi đi _ Eric kéo Thiên Anh lại
- Không sao chứ _ còn hấn thì đỡ nó
- Đây bé con...cô không quan tâm thân thế của bé con ra sao, nhưng cô muốn nhắc con một điều, tránh xa con gái cô ra và cả những thứ thuộc về nó nữa _ mẹ Thiên Anh bóp mạnh cằm nó
- Đây cô...mong cô buông tay _ hấn nói
- Cháu cũng làm cô thất vọng nhiều đó Vĩ...cô tưởng cháu với con Thiên Anh là một cặp chứ...cô tin tưởng giao nó cho cháu và rồi cháu đi tán tỉnh những thứ rẻ tiền hơn sao _ mẹ cô ta nhìn hấn
- Mong cô nói năng lịch sự một chút _ hấn đánh giọng lại
- Cô nghe nói không ai biết cha con là ai...có khi nào con là đứa con ngoài dã thú của mẹ con không _ mẹ Thiên Anh cúi xuống nhìn nó
- Sao cô có thể nói mẹ cháu như thế chứ _ nó trừng mắt nhìn bà ta
- Cô thôi đi...hai mẹ con các người đi quá giới hạn rồi đó _ hấn nói
- Mẹ mày có dạy mày cách đi tán tỉnh trai của người khác không _ bà ta vẫn chưa chịu dừng lại
- Cháu sẽ không để yên cho cô nếu cô tiếp tục xúc phạm mẹ cháu đâu _ nó đánh giọng lại
- Ô hô...xem này, rồi mày định làm gì tao _ mẹ Thiên Anh cười đều cái giọng cười y như của Thiên Anh
- Tao sẽ không để mày yên nếu mày đụng đến mẹ tao _ Thiên Anh nói
- Còn trừng mắt nhìn tao nữa hả _ mẹ Thiên Anh đưa tay lên định đánh nó
- Mụ đàn bà dơ bẩn _ mẹ nó hất nguyên ly rượu vào mặt mẹ Thiên Anh
- ... _ hấn vội kéo nó vào lòng để tránh cái tát đó nên nó không thể thấy tiết mục đó của mẹ nó đặc sắc đến cỡ nào
- Cô Xuân Anh _ Pin tiến lại gần
- Anh Pin _ hấn nói
- Ở đây là chỗ đông người...không thể đứng lâu được đâu _ Pin nói

Anh nói đúng, cuộc cãi vã của hai người đang thu hút ánh nhìn từ mọi người xung quanh, Pin phải nói lái sang chuyện khác để mọi người có thể tránh xa khu vực này. Giờ nó mới để ý lời nói của Pin rất có giá trị, mọi người đều nghe theo anh nói.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 76

78. Chương 76

- Sao cô dám làm thế với con gái tôi chứ __ mẹ nó trừng mắt nhìn mẹ Thiên Anh
- Mẹ à __ Thiên Anh lau mặt giúp mẹ mình
- Tôi sẽ không để yên ấy người đâu __ mẹ Thiên Anh nói
- Đi thôi __ bà kéo theo Thiên Anh rồi bỏ đi
- Mẹ... __ nó nhìn mẹ nó
- Con gái...mẹ xin lỗi __ mẹ nó vội ôm nó vào lòng
- Con tưởng mẹ không tới...con đã cố gắng bảo vệ mẹ trước bọn họ
- Mẹ biết...mẹ nghe hết mà __ mẹ nó xoa đầu nó
- Sao lại là mẹ chứ...mẹ tới làm gì chứ
- Con là con gái mẹ mà...mẹ phải tới chứ __ mẹ nó mỉm cười âu yếm nó
- Mẹ tới rồi thì con phải làm sao chứ __ bỗng nó oà khóc
- ...con nghĩ mẹ sẽ không tới...con sợ mọi người nói con là trẻ mồ côi lắm rồi __ nó bật khóc
- Đi thôi...để hai mẹ con họ với nhau đi __ Pin vỗ vai Eric và hấn
- Đi thôi __ Eric bỏ đi trước
- Chuyện quái gì vậy __ hấn hỏi
- Quên nó đi __ Pin túm áo hấn kéo đi

Ở nhà Thiên Anh

- Mẹ thấy nó chưa...vậy mà lúc nãy mẹ còn khen nó
- Ai ngờ nó như thế đâu
- Nhưng con nhỏ đó rất cuộc thân thể ra sao __ mẹ cô ta nói tiếp
- Con không chắc lắm...nhưng trước đây con có cho người điều tra thì biết cô ta là con gái duy nhất của hiệu trưởng nhạc viện W...
- Cái gì __ mẹ cô ta hét lên cắt ngang lời cô ta __ không phải ông ta không có gia đình sao
- Để con nói hết coi... __ cô ta nhìn mẹ mình __ còn mẹ là bác sĩ Xuân Anh...người rất có tiếng nói trong giới y học thế giới
- Thật không thể tin được __ bà ta ngả người ra sau
- Với thân thể đó thì ai dám làm gì cô ta chứ...và lại hình như sau lưng nó còn có một người nữa, nhưng con không biết đó là ai...nghe nói rất có quyền lực, cũng không phải dạng vừa đâu
- Không ai biết thân thể con nhỏ đi vậy sao không cho tất cả mọi người cùng biết luôn đi...chắc sẽ thú vị lắm

- Mẹ à...làm sao.... _ Thiên Anh nhìn mẹ cô ta nhăn nhó _ à không, rất có lý, lần trước con có nói thân thể của cô ta trong trường nhưng mọi việc rất bình thường có lẽ là trong trường ai cũng biết nhưng đều giữ im lặng...nhưng lần này sẽ chẳng có gì đảm bảo chuyện đó không bị lan ra cả

- Đúng thế... _ hai mẹ con ranh mãnh nhìn nhau cười độc ác

Tinh tọng...tinh tọng...

Nó nằm trên phòng nghe thấy tiếng chuông liên bật dậy, vì nó biết nó chẳng thể nằm lỳ trên giường được, chẳng có ai ở nhà nên chẳng có người ra mở cửa, muốn tiếp tục bình yên chấm dứt tiếng chuông thì chỉ còn một cách là leo ra khỏi giường.

- Ra đây...ra đây _ nó cứ nói đại cho cái vị khách kia đừng có bấm chuông nữa, mặc dù chẳng biết đó là ai cả

- Làm gì mà bấm nhiều thế...bấm một lần là nghe rồi mà _ nó lằm bằm

- Chào con... _ là ba của hấn theo sau là hấn

- _ nó hét thầm “ OMG “

- Ta làm phiền con sao _ ba hấn nói

- Không ...nhưng thật ra thì có một chút _ nó hét to nhưng câu sau thì lại nói nhỏ

- Xin lỗi vì đến đường đột...nhưng việc thăm nhà con dâu tương lai thì chắc không sao...đúng chứ _ ba hấn cười sau khi nói

- Dá..._ nó trở hai mắt ngu ngu nhìn ba con nhà hấn

- Cô định để chúng tôi ở ngoài đường nói chuyện à _ hấn nhắc nó

- À quên...mời bác vào nhà ạ _ nó đứng sang một bên để lấy lối đi

- Con nên gọi là ba thay vì gọi bác

- Dá.. _ nó được phen ngu ngu tập 2

- Đừng có đứng đó là dá với dạ nữa...vào nhà đi _ hấn nói

- Vô duyên _ nó chửi sau lưng hấn

Để hai người đó ngồi trong phòng khách nó vào bếp lấy nước mời hai người đó, kèm theo một ít trái cây gọt sẵn ở trong tủ

- Mời bác...nhà cháu có trà, cà phê và nước trái cây, bác dùng gì

- Ly nước lọc này là đủ rồi _ ba hấn cầm ly nước lọc nó mới đặt xuống

- Dạ _ nó cũng ngồi xuống đối diện hai ba con hấn

- Sao cô không hỏi tôi muốn uống gì _ hấn nói

- Hả...à, tôi nghĩ cậu uống nước lọc sẽ tốt hơn _ nó cười

- Con ở nhà một mình à _ ba hấn hỏi

- Dạ...ba con không ...

- Ta đến đây không phải vì ông bạn của ta mà vì con con gái à

- ... _ nó nhìn ba hấn, cố gắng lắng nghe những gì ông nói

- Không biết bác đến đây gặp con có chuyện gì vậy ạ

- Ta muốn hai đứa đính hôn trước, dĩ nhiên là trong buổi tiệc chung kết sắp tới

- Bác nói sao ạ __ nó giật mình, gì chứ, hơn 1 tháng nữa là nó phải làm hoa có chủ à
 - Sao sớm vậy ba...tụi con còn đi học __ hấn nói
 - Ta nghĩ không gì là sớm cả, có những thứ ta nên nắm bắt khi còn có thể, chứ đừng chờ cho đến lúc thích hợp, vì khi thích hợp thì nó đã không còn gọi là cơ hội nữa
 - Ba mẹ con...
 - Họ biết rồi...ta đã nói chuyện với họ hôm qua, và họ muốn ta trực tiếp nói chuyện này với con
 - ... __ nó chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa, giờ nó muốn giả điên kinh khủng
 - Ta nghĩ con không cần phải suy nghĩ gì nhiều về chuyện đó...mọi thứ ta sẽ lo liệu hết
 - Con...
 - Ta đoán con đang bận...vì vậy ta đi trước đây __ ba hấn đứng dậy
 - Dạ
 - Hôm qua con chơi đàn hay lắm...rất giống một người
 - Bác nói con giống ai ạ __ nó hỏi lại
 - Đừng để ý...con gái __ ba hấn nói rồi bước đi
 - ... __ nó đang chờ cho hấn đứng dậy rồi mới bước ra tiễn ba hấn đi
 - ... __ còn hấn thì ngồi đó nhìn nó
 - Làm gì vậy...đứng dậy đi, ba cậu đi rồi kìa __ nó nói
 - Ba tôi đi thì sao chứ, đâu có liên quan tới tôi __ hấn nói
 - Đồ...đi về đi để tôi còn đóng cổng __ nó nói
 - Xế của ba tôi chắc đã đóng cổng giúp cô rồi __ hấn nhìn ra ngoài
 - Trời ơi...đi về đi, sao cứ để người ta đuổi mới chịu đi là sao vậy __ nó nói
 - Vậy thì đừng có đuổi __ hấn đứng dậy
 - Đây là nhà tôi...
 - Là nhà mẹ cô
 - Tôi là con gái bà ấy, còn cậu không có
 - Tôi là con rể của bà ấy __ hấn cứ chọc điên nó
 - Cậu...
 - Việc chồng ở trong nhà của mẹ vợ cùng vợ mình là bất hợp lý sao __ hấn cười
 - Gì mà vợ với chồng ở đây
 - Đừng có giả vờ nữa...cô hiểu tất cả mà __ hấn thấy vui mỗi khi nó tức giận nhìn nó rất dễ thương
 - Tránh ra __ nó đẩy hấn tránh sang một bên để lấy đường đi lên phòng
 - Sao cô cứ tránh né tôi hoài vậy...dù sao sắp tới cũng phải ở chung nhà ngủ chung giường mà
 - Im mồm...nói năng linh tinh __ nó quay lại nạt hấn
 - Ra ngoài với tôi đi __ hấn chạy theo nó
 - Đừng có theo tôi __ nó chạy thật nhanh lên phòng để đóng cửa lại
- Hấn thì cố gắng đẩy cửa ra, vì hấn chân dài hơn nên chạy nhanh hơn nó, sức của nó thì sao mà giữ cửa được chứ, hấn đã chạm vào cánh cửa trước khi nó kịp đóng cửa phòng lại.

- Ya... _ nó dùng hết sức đẩy cửa lại
- Cô nghĩ cô sẽ trụ được bao lâu
- Đây là phòng con gái...cậu không được vào
- Tôi đã vào đây chục lần rồi _ hần cười
- ... _ nó tức quá bậm môi, lùi lại một bước rồi thả cửa ra cho hần ngã nhào ra sàn nhà
- Cô... _ hần lụi cùi đứng dậy
- Muốn vào mà..._ nó nhìn hần mà không chịu đỡ hần dậy
- Ui da..._ tự nhiên hần ngồi dậy ôm cánh tay trái
- ... _ nó lúc đầu tính bỏ qua không quan tâm, nhưng sức nhớ đến vết thương cách đây mấy tháng trước
- Cậu không sao chứ...có đau không, tôi xin lỗi _ nó hốt hoảng
- Đau quá _ hần nhăn nhó làm như thật
- Sao vậy...có cần tôi gọi bác sĩ không _ nó rướm rướm nước mắt
- Sao cô cứ làm tôi trở thành một kẻ si tình như vậy chứ _ hần kéo nó vào lòng mình
- Cậu... _ nó ngạc nhiên mở to mắt nhìn hần
- Buông ra coi _ nó kí lên đầu hần một cái rồi hét lớn
- Ya... _ hần vội buông nó ra để ôm cái đầu của mình
- Xí... _ nó lườm hần rồi leo lên giường ngồi
- Cô ác thật đấy _ hần nhìn nó
- Biết thế thì tránh xa tôi ra _ nó trừng mắt nhìn hần
- Ra ngoài đi _ hần đứng dậy bước lại gần tủ đồ của nó
- Cậu làm gì vậy _ nó giật mình khi hần mở tủ quần áo của nó
- Cái này _ hần ướm đồ lên người nó _ không, cái này...đơn giản quá...cái này đi, mặc cái này đi
- Cậu làm cái gì vậy _ nó kéo cửa đóng tủ lại
- Thay đồ đi _ hần đưa cho nó bộ đồ hần chọn
- Sao tôi phải thay chứ...tôi không muốn ra ngoài
- Vậy tôi thay đồ cho cô _ hần kéo nó tới cửa phòng tắm
- Không..tôi tự thay, tự thay được mà _ nó hét lên sợ hãi
- Tôi cũng không có ý định bước vào đó đâu _ hần cười
- Đồ...
- Vào đi _ hần đẩy nó vào trong rồi đóng cửa lại

Hần dựa lưng vào bức tường gần đó mỉm cười, hần cảm thấy vui thấy hạnh phúc mỗi khi ở cạnh nó, mọi chuyện buồn trước đây dường như hần chẳng còn quan tâm tới mỗi khi bên cạnh nó. Nhưng còn kí ức hần đã quên, chuyện đó, còn chuyện đó nữa thì sao đây. Hần đã chọn cho nó một chiếc áo dây màu tím violet crop top, mix cùng chân váy da màu đen ngắn, cùng với chiếc áo khoác jeans form rộng khoác ngoài. Trong lúc chờ nó thay đồ hần đã chọn cho nó một đôi giày bata màu trắng đặt trước giường ngủ.

- Cách... _ nó mở cửa bước ra
- ... _ hần nhìn nó chằm chằm mà chẳng nói gì

- Sao vậy...không ổn sao _ nó nhìn hấn rồi nhìn lại nó
- Không...lại đây đi _ hấn kéo nó ngồi xuống giường
- Không, tôi tự mang được mà _ nó cản hấn khi hấn cúi xuống mang giày cho nó
- Yên coi _ hấn nhìn nó
- ... _ nó chẳng dám nói gì nữa mà ngồi im để hấn mang giày ình

Hấn cẩn thận cột dây hình nơ xinh xắn, rồi đứng dậy nhìn nó, thật sự nó rất đẹp, dù mặc đồ gì hay phong cách gì nó cũng rất đẹp, ít nhất là trong mắt hấn.

- Đi thôi _ hấn kéo nó đi
- Đi đâu _ nó hỏi khi ra khỏi nhà
- Tạo mối liên kết giữa cô với tôi
- Là đi đâu
- Đi rồi biết hỏi nhiều quá

P/s: xin lỗi mọi người...mình đang ôn thi nên không có nhiều thời gian đăng chương mới cho các bạn, để các bạn đợi hơi lâu rồi....mỗi tuần mình sẽ cố gắng post chương mới để các bạn đọc

79. Chương 77

Hấn đội mũ bảo hiểm lên cho nó, rồi cài dây mũ cho nó luôn, thì ra đây là lý do hấn không về cùng ba hấn, hấn đi xe riêng tới đây thì việc gì phải đi cùng ba mình chứ.

Nó mỉm cười hạnh phúc sau lưng hấn, chiếc moto xẻ gió mà đi giữa đám đông xe cộ ở trung tâm thành phố, dù là hấn của hiện tại hay là hấn của quá khứ đều luôn mang đến cho nó cảm giác bình yên mỗi khi bên cạnh hấn. Đúng rồi, cứ cười hạnh phúc vào Băng à, bởi vì những chuyện sắp xảy ra sẽ không còn màu hồng nữa đâu, hãy tận hưởng tất cả giây phút bên cạnh hấn đi.

- Tại sao lại là chỗ này _ nó hỏi khi hấn dừng trước một cửa hàng điện thoại lớn
- Tới đây thì dĩ nhiên là mua điện thoại rồi _ hấn nắm tay nó vào bên trong
- Chào anh chị...anh chị cần gì ạ _ nhân viên tiếp đón nói
- Điện thoại nào mới nhất hiện nay mang ra đây đi, tôi muốn lấy hai cái _ hấn nói
- Sao lại là hai, cậu dùng một lúc hai cái à _ nó thắc mắc
- Cô giả ngốc à _ hấn nhìn nó
- Sao...ngốc á _ nó lườm hấn
- Đây ạ..._ chị nhân viên mang một cặp điện thoại ra
- Sim của cô đâu _ hấn nhìn nó
- Đã nói là mất điện thoại rồi mà _ nó xị mặt xuống
- Có sim cặp số đẹp không chị _ hấn hỏi
- Có...anh chị đợi chút

Đợi một lát sau chị đó quay trở lại với hai thẻ sim trên tay, sau khi lắp sim vào máy hấn liền lưu số của mình vào điện thoại của nó rồi thanh toán tiền.

- Cô không được làm mất nữa đâu đấy __ hấn đưa điện thoại cho nó
- Cậu mua cho tôi sao __ nó hỏi
- Chẳng tôi dùng một lúc hai cái... __ hấn đội mũ lên cho nó
- Nhưng...
- Cô mà làm mất coi chừng tôi đó...biết bao nhiêu tiền không hả
- Ai mượn cậu mua cho tôi chứ __ nó nói
- Tôi cần phải nói chuyện với vợ tôi mỗi đêm
- ... __ mặt thì hầm hầm lườm hấn nhưng trong lòng nó thì lại cười

Hai đứa nó dạo quanh thành phố, đến hết chỗ này đến chỗ kia, ăn từ quán này sang quán khác, mua hết đồ này đến đồ khác. Chỉ là hấn muốn giải toả bớt căng thẳng cho nó trước khi bước vào cuộc thi chính thức vào ngày mai thôi mà.

- Mai tôi tới đón cô nha __ hấn nói
- Tôi đi taxi được rồi __ nó nói
- Đừng có từ chối...
- ... __ nó nhìn hấn
- Ngủ ngon nha vợ anh __ hấn hôn lên trán nó
- Anh....? __ nó nhìn hấn với ý cậu lớn hơn tôi chắc
- Sớm muộn gì cũng phải gọi như thế mà...phải không em
- Diên à __ nó đánh hấn
- Ya...hì hì
- Về cẩn thận __ nó cười
- Vào nhà đi __ hấn đợi nó vào nhà rồi mới về

Hấn đợi nó vào nhà mới quay đầu xe về nhà, hấn vừa về đến nhà thì gặp một vị khách không mời mà đến khiến hấn khó chịu vô cùng.

- Chào con __ bà mẹ kế của hấn ngồi trong phòng khách nói
- Sao bà lại ở đây... __ hấn nhìn bà ta rồi quay qua nhìn người ngồi bên cạnh bà ta
- Là em sao Thiên Anh __ hấn nói tiếp
- Chúng ta đã gặp nhau vài lần, chắc cậu không quên tôi chứ... __ mẹ Thiên Anh lên tiếng
- Sao mấy người lại ở đây __ hấn hỏi
- Ngồi xuống nói chuyện chứ ai lại đứng thế...không phải con được dạy như thế sao __ mẹ kế hấn nói
- Có gì thì nói luôn đi, tôi bận lắm __ hấn vẫn đứng đó nói
- Vậy ta sẽ vào vấn đề chính...ta không muốn con cùng với con bé kia là một cặp...người ta muốn cưới làm con dâu là Thiên Anh đây __ bà chỉ vào Thiên Anh
- Bà có biết bà đang nói gì không vậy __ hấn nói
- Ta chưa bao giờ nói đồng ý hay hài lòng về chuyện của con với nhà họ Chu, đó chỉ là ý kiến của một mình ba con thôi
- Bà nói chuyện này với tôi làm gì chứ...tôi không thể thay đổi thứ ba tôi đã sắp đặt, bà là người hiểu rõ chuyện này mà __ hấn vung tay nhấc mày nhìn bà

- Nếu ta không nhầm thì ba con vẫn còn thấy có lỗi với con...mà hình như ta được biết con không thích con bé đó cho lắm...vì vậy hãy thử từ chối nó trước mặt ba con đi
 - Bà điên rồi __ hấn khó chịu
 - Vụ tai nạn năm đó sẽ là chìa khoá để con thoát khỏi cuộc hôn nhân này
 - Là em sao... Thiên Anh __ hấn nhìn cô ta
 - Em...không phải em... __ Thiên Anh lúng túng
 - Vậy bà ta cho bà cái gì để bà chịu nói chuyện với tôi vậy __ hấn chỉ tay vào mẹ Thiên Anh
 - Có những thứ không chỉ trả bằng tiền để có được đâu __ mẹ kể hấn bị nói trúng tim đen nên khó chịu
 - Ô hờ...tôi quên mất là bà đã dạy tôi điều đó mà nhờ... __ hấn cúi mặt xuống đất đưa tay lên gãi gãi trán ra vẻ suy nghĩ
 - ... __ mẹ kể hấn tức đến không nói được gì
 - Có lẽ anh đã hiểu lầm gì rồi...ngồi xuống rồi ta nói chuyện được không anh __ Thiên Anh đứng dậy nhưng bị ánh nhìn của hấn làm cho khiếp sợ
 - Ba tôi là thứ mà ba nói tới là không chỉ trả bằng tiền mới có được đúng không...mà thay vì trả bằng tiền thì phải trả bằng chính mạng sống của tôi chứ...ý bà là vậy chứ gì __ hấn nói với âm lượng ngày một lớn dần cho đến câu cuối thì hét lên.
- Hấn nói dứt câu thì nhìn bà mẹ kể chầm chầm như định ăn tươi nuốt sống bà ta vậy, hai mẹ con Thiên Anh thấy thế cũng khiếp sợ vô cùng. Do đứng gần cái bàn điện thoại làm bằng thủy tinh và bình hoa thủy tinh do người làm thay hàng ngày nên hấn tiện tay đập vỡ cái bình hoa lẫn cái bàn điện thoại mà không thương tiếc.
- Á...thôi đi anh __ Thiên Anh hét lên khi đồ vật bị vỡ tung
 - __ mẹ kể hấn chỉ biết đứng nhìn hấn với cặp mắt ngạc nhiên
- Bà ta đã che dấu sự thật đó suốt 7 năm qua với suy nghĩ rằng hấn không biết gì hết, nhưng ai ngờ sự thật lại phũ phàng như vậy, bà đã không ngờ tới hấn biết tường tận mọi việc như thế.
- Hức...thôi đi anh __ Thiên Anh bật khóc khi thấy tay hấn chảy máu
 - Mấy người có thể đi rồi đó...
- Nói xong hấn bỏ lên phòng mà chẳng quan tâm rằng mấy người kia còn ở trong nhà hấn không. Mở cửa phòng hấn bước tới trước gương rồi đứng nhìn mình trong đó, hấn nhìn xem hấn của hiện tại và hấn của 7 năm về trước khác nhau những gì. Làm sao hấn có thể quên được cái khoảng thời gian mà hấn tưởng chừng hấn đã chết đi một lần đó rồi chứ.
- Khôi Vĩ...__ ba hấn gõ cửa rồi mở cửa ra
 - Con trai...con có muốn đi dạo với ba một lát không __ ba hấn đứng ở cửa nói
 - ... __ hấn chỉ quay lại nhìn ba hấn như để xác định người vào phòng là ba chứ không phải một người khác rồi lại quay ra nhìn không gian bên ngoài cửa sổ
 - Con đã ở trong phòng lâu lắm rồi đấy...con nên ra ngoài hít thở không khí trong lành __ ba hấn bước vào bên trong
 - ... __ hấn cứ nhìn ra bên ngoài chẳng đặt tâm vào câu nói của ba
 - Đến khi nào con mới chịu nói chuyện với ba đây...đâu phải chỉ mình con mới đau khổ về chuyện của mẹ, ba cũng đau như vậy, có khi còn đau hơn con nhiều nữa
 - __ hấn quay qua nhìn ba

- Con đừng có như vậy nữa, cứ thế con sẽ mắc bệnh trầm cảm mất...con còn phải quay lại trường, còn phải đi học nữa _ ba hấn đặt tay lên vai hấn
- Ba nói dối..._ hấn nhấn mạnh từng chữ
- ...sao con lại nói thế _ ba hấn ngạc nhiên với thái độ của hấn
- Ba đâu có yêu mẹ nhiều như con, sao ba có thể hiểu được nỗi đau của con chứ
- Khôi Vĩ...
- Đúng, con chỉ là thằng bé 10 tuổi thôi, nhưng con đủ hiểu hết mọi chuyện ba à
- Con...
- Con không muốn đi dạo, con muốn ở một mình, ba có thể ra ngoài rồi đó _ hấn quay ra cửa sổ

- ...

Ba hấn đứng nhìn hấn hồi lâu rồi mới bỏ ra ngoài. Không lâu sau đó nó dần để ý đến sự xuất hiện của một người đàn bà khác trong nhà mình, mặc dù từ khi không còn bóng giáng của mẹ nó trong nhà nó đã chẳng để ý đến sự tồn tại của người phụ nữ nào khác, dĩ nhiên nó xem các cô giúp việc là vô hình. Sau cái chết của mẹ hấn hấn cảm thấy việc học ở trường nhàm chán, nên đã bắt đầu cúp tiết, và lêu lổng ở các quán bar, đó cũng là thời gian hấn quen với Pin. Cho đến ngày hấn phát hiện ra được cái vở kịch mà người đàn bà mà ba hấn bắt hấn gọi là mẹ dần dựng lên che mắt ba hấn.

- Phải...đúng là tôi phải cảm ơn anh rồi, nhờ có anh nên tôi mới có thể bước vào nhà họ Trịnh này đường đường chính chính...
- Phải...phải, hì hì, anh ấy không biết gì hết...
- Làm sao tôi nói chuyện đó được, nếu tôi nói chính tôi làm cho chị ta chết thì mọi chuyện đâu còn hay như thế này.
- Phải...phải, tôi đang ở nhà anh ấy, hôm nay anh ấy muốn ra mắt tôi với con trai anh...
- Đúng...tôi nghĩ tôi sẽ giành được tình cảm của thằng bé thôi
- Được...anh cứ giữ kín bí mật này cho đến khi anh xuống mồ cũng được
- Được...bye anh
- Con trai...
- ... _ hấn quay lại nhìn ba hấn
- Sao chưa vào nhà...đứng đây làm gì
- Con mới về, chưa kịp mở cửa
- Vào thôi _ ba hấn đẩy cửa cho hấn bước vào
- Ồ...em, tới rồi sao _ ba hấn bước tới chỗ người phụ nữ kia
- ... _ hấn đứng nhìn người mà gây ra cái chết ẹ hấn với ánh mắt căm thù
- Chào con..._ người đàn bà đó cười với hấn
- Con lên phòng đây _ hấn nhìn thấy bà ta rất quen nhưng lại không thể nhớ ra là ai
- Khôi Vĩ...ít nhất con cũng nên chào hỏi người lớn chứ _ ba hấn gọi hấn lại
- ... _ hấn dừng bước rồi quay lại nhìn ba hấn rồi nhìn người đàn bà kia _ chào cô
- Tắm rửa gì đi rồi xuống ăn cơm nha con trai...cô đã làm rất nhiều món ngon
- Con phải đi học rồi, hai người cứ ăn uống vui vẻ đi _ hấn nhìn ba mà nói
- Không nghỉ được sao _ ba hấn hỏi

- Kì thi sắp diễn ra rồi __ hấn nói rồi bỏ đi

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 78

80. Chương 78

Hấn lên phòng đóng cửa lại đứng nhìn vào không gian tối om trong phòng hồi lâu rồi bỗng hấn nổi điên lên ném cái cặp vào trong không gian tối om đó, cái không gian hấn đã sống suốt mấy tháng trời khiến đồ đạc trong phòng bị đổ vỡ lung tung. Hấn đoán chắc rằng ba và người đàn bà kia sẽ chạy lên đây chưa đầy 1 phút, vì hấn biết ba hấn rất yêu hấn đơn giản vì hấn là kẻ nổi nghiệp.

- Vĩ...con sao vậy, không sao chứ __ ba hấn gõ cửa

- Con à, con bị sao vậy, mở cửa cho cô với ba con nào

- Cách.. __ hấn mở cửa ra

- Chuyện gì vậy __ ba hấn lo lắng nhìn hấn

- Bóng đèn bị cháy...không thấy đường nên đụng vào cái bàn thôi __ hấn nói dối, thật ra bóng đèn đó đã chẳng được bật lên từ cái ngày mẹ nó mất tới giờ

- Ổn chứ...có cần...

- Không, con ổn...mò mẫm một tí cũng không sao __ hấn nói rồi đóng cửa lại

- Thằng bé không sao chứ anh __ hấn đứng sau cánh cửa nên vẫn có thể nghe bà ta và ba hấn nói chuyện

- Không sao đâu...thằng bé sẽ ổn thôi __ ba hấn nói

Có thể nói hấn sống như một kẻ mù trong chính căn phòng của mình, hấn có thể lần mò trong bóng tối một cách rất thành thạo, hấn thuộc lòng các vị trí đồ vật mà mẹ hấn trong trí trong phòng cho hấn. Cố gắng nhớ xem người đàn bà kia là ai nhưng thật sự hấn không thể nhớ, cho đến ngày ba hấn tái hôn với người đàn bà đó mà hấn chẳng hề hay biết.

- Nhà mình hôm nay có tiệc sao __ mới sáng hấn thấy ồn ào nên ra hỏi ba

- Chuyện này...thật ra ba muốn nói chuyện với con lâu rồi, nhưng hình như hai ta không hề có cơ hội để nói...

- Chuyện gì __ hấn nhìn ba hấn nghi ngờ

- Ba sẽ cưới cô Yến làm vợ...hôm nay đám cưới sẽ được tổ chức...công việc của ba....

- Cô Yến là ai __ hấn hỏi

- Là người hay đến nấy cơm cho ba và con mỗi ngày đó

- Vậy mà con còn tưởng là người giúp việc mới của ba __ hấn cười đều

- Khôi Vĩ __ ba hấn đánh giọng nhắc nhở

- ... __ hấn nhìn ba hấn một cách nghiêm túc đầy tức giận

- Ba hy vọng con sẽ hoà hợp với cô ấy...ba biết điều này khó cho con nhưng cô ấy hứa sẽ yêu thương con như con ruột

- Biết khó cho con sao ba còn làm __ hấn hít một hơi sâu rồi nói

- ... __ ba hấn không biết trả lời sao

- Thôi được rồi...ba cứ làm những gì ba thích đi __ hấn quay lưng bỏ đi

- Thái độ của con là gì...con nên hiểu cho ba chứ, con lớn rồi đâu còn là một đứa con nít __ ba hấn thắc mắc
- Xin lỗi...nhưng con không thể chúc phúc cho hai người được...người phụ nữ đó không có quyền bước vào nhà này với cái danh phận đó...
- Mà nói sao __ ba hấn tức giận
- Ba nên mua cho người đó một căn nhà khác cách xa nơi đây càng xa càng tốt...vì con biết con sẽ không thể nào sống hoà hợp được với người đó đâu __ hấn nói nhưng không quay lại nhìn ba hấn
- Mất dạy...mày học đâu ra cách ăn nói như thế hả...người đó người đó...cô ấy sắp là mẹ của mày...
- Không phải __ hấn quay lại quát lớn vào mặt ba hấn __ con chỉ có một mẹ...chỉ một mà thôi, và vì ba mà bà ấy phải chết...con hiểu cho ba vậy ai sẽ chịu hiểu cho con...là ba không nhớ hay thật sự ba không nhớ tuổi của con...
- Mày... __ ba hấn ngạc nhiên trước sự phản kháng kịch liệt của hấn
- Con chỉ mới là thằng bé 10 tuổi thôi ba...không lớn đâu __ hấn hạ giọng xuống
- ...
- ...

Hai ba con đứng nhìn nhau hồi lâu thì hấn quay gót bỏ đi, hấn buồn hấn đau cứ nghĩ rằng sẽ khóc nhưng thật mạnh mẽ, chẳng hề có giọt nước mắt nào rơi cả, có lẽ nước mắt hấn khóc ho mẹ nhiều quá nên nó hết rồi cũng nên.

Kí ức ủa về vợi vàng rồi cũng từ từ trôi đi, hấn thở dài khi nhận ra mình đã lớn từng này rồi. Mở tủ lấy đồ ỉnh rồi hấn bước vào nhà tắm rửa nước hết cỡ rồi ngâm mình vào trong dòng nước đó. Nước chạm vào những vết rách trên tay khiến hấn đau rất nhưng hấn bỏ qua những vết thương đó cứ thế nhắm mắt lại để quên đi tất cả.

Trong khi ở một nơi khác có người đang không ngủ được vì lời nói của một người, nó cứ lẩn qua lẩn lại trên giường nhìn vào chiếc điện thoại chờ đợi cuộc gọi mà hấn nói là hấn sẽ gọi cho nó.

- Vậy mà nói là sẽ gọi...có gọi đâu __ nó nhìn đồng hồ hơn 11 giờ tối rồi
- Cốc cốc cốc __ mẹ nó gõ cửa
- ... __ nó đứng dậy bước ra mở cửa ẹ nó
- Chưa ngủ sao con gái __ mẹ nó cười
- Giờ con đi ngủ...mẹ cũng nên ngủ sớm đi __ nó nói
- Thật ra mẹ lên là để hỏi về thời gian buổi diễn ngày mai...
- Sao ạ __ nó ngạc nhiên
- À...thật ra thì...ngày mai mẹ rất bận...nhưng mẹ nghĩ mẹ có thể tới xem con diễn...một chút thời gian sẽ không sao __ mẹ nó lúng túng
- Hi...tầm 8 giờ, vì chủ nhà sẽ diễn trước __ nó cười
- Ờ...mẹ sẽ tới...giờ thì con nên đi ngủ sớm đi __ mẹ nó vẫn chưa hết lúng túng
- Dạ...chúc mẹ ngủ ngon __ nó cười
- Chúc con ngủ ngon __ mẹ nó xoa xoa đầu nó rồi hôn lên trán nó một cái trước khi ba về phòng

Nó cứ đứng ngẩn tò te ra đó khi mẹ nó bỏ đi, hôm nay chắc mẹ nó ăn nhầm gì đó hay ca mổ của ngày hôm nay khiến bà bị căng thẳng cũng nên. Nó đóng cửa rồi quay lại chiếc giường, việc mẹ nó quan tâm nó khiến nó quên đi chuyện của hấn, hấn tắt điện và đi ngủ luôn chẳng bận tâm tới chiếc điện thoại nữa.

- Anh đợi em lâu rồi __ hấn ngồi trước cổng nhà nó nói khi nó bước ra
 - Ôi trời ơi __ nó giật mình
 - Anh làm em giật mình à __ hấn đứng dậy nhìn nó
 - Một chút __ nó nhận thấy sự thay đổi của hấn, hình như đã có chuyện gì xảy ra
 - Đi thôi... __ hấn lấy nón bảo hiểm đội lên cho nó
 - ... __ nó chẳng nói gì, vì nó biết hấn cần yên tĩnh
 - Tay cậu bị sao đây __ nó hét lên khi thấy tay hấn băng bó lung tung lúc hấn cài nói cho nó
 - Không sao...bất cẩn thôi __ hấn nói
 - Tôi không biết cậu gặp chuyện gì...nhưng tôi có thể lắng nghe cậu kể __ nó nhìn hấn chờ đợi
 - __ hấn chỉ giữ im lặng mà nhìn nó
 - Hiểu rồi...tôi nghĩ bây giờ có lẽ cậu chưa muốn kể...tôi cũng không muốn bỏ rơi cậu trong lúc này... __ nó nắm tay hấn __ tôi có thể chờ nghe câu chuyện của cậu
 - Cảm ơn __ hấn xiết chặt tay nó hơn __ đi thôi
- Nhạc viện hôm nay trở nên đông đúc hơn, xe cộ sắp hàng dài ở ngoài đường, vì khuôn viên và nhà xe không cho phép khách đưa xe vào chỉ cho phép những đại diện và khách mời vào bên trong thôi.
- Lệ Băng __ Vương gọi khi thấy nó ở trong nhà xe
 - Anh Vương __ nó mỉm cười bước đi lại chỗ anh
 - ... __ nhưng nó bị hấn nắm tay giữ lại, nó quay lại nhìn hấn
 - Em sẽ là người thắng cuộc __ hấn nói nhẹ nhàng
 - Mm hmmm __ nó gật gật đầu nhìn hấn
 - Đi thôi __ Vương hỏi
 - Tôi đi đây...nhớ chọn ghế ở cao nhé...như thế tôi mới tìm thấy cậu __ nó nói rồi bước đi
 - Không cần em tìm thấy anh...mà anh đích thân sẽ tìm thấy em __ hấn nói khi nó đã đi xa
- Hội trường lớn của nhạc viện hôm nay đông nghẹt người, nhìn đâu cũng thấy người không là người. Nó cũng gặp một số người quen, kẻ thù trên sân khấu và có cả đồng nghiệp đã từ lâu không gặp mà nó đã biết được họ thông qua các cuộc thi lớn trên thế giới.
- Good luck, Bang __ một cô bạn nước ngoài nói nó
 - You too __ nó cười đáp trả
 - Good luck __ một anh chàng nước ngoài ôm nó
 - Thanks __ nó vỗ vai cậu ta đáp trả
 - Sao con trai nước ngoài lại sỗ sàng như thế chứ __ Eric nói
 - Không phải chú em cũng là người nước ngoài sao __ Vương chọc cậu ta
 - Nhưng em là gốc việt nam __ Eric khẳng định
 - Hi...hai cái người này __ nó cười
 - Chúc cô may mắn __ Thiên Anh bước tới chỗ nó
 - ... __ nó quay lại nhìn cô ta
 - Ráng lên...để xem thực lực là tất cả hay tiền mới là tất cả __ Thiên Anh nói

- Cô nói vậy là ý gì __ nó nhẵn mày thu hút sự chú ý của Vương, Eric và Duyên
- Tôi luôn mong chờ cái sự thật mà cô cùng gia đình che giấu được lộ diện trước mặt mọi người...chắc thú vị lắm
- ... __ nó chẳng biết cô ta đang nói cái gì nữa
- Mấy đứa...tôi lướt bọn em lên chào mọi người rồi __ một anh mở cửa phòng chờ gọi tụi nó
- Đi thôi __ Vương kéo nó đi trong khi nó cứ đứng đờ ra đó
- Tôi khuyên cô đừng làm gì ngu ngốc __ Eric nói với Thiên Anh
- Tôi cũng mong cậu như vậy, nếu không sẽ chẳng ai được cười đâu __ Thiên Anh nói rồi bỏ đi
- Chị nghĩ cô ta sắp âm mưu gì đó nữa __ Duyên bước đi cùng Eric
- Em cũng vậy __ Eric lo lắng

Khi tụi nó bước ra, mọi người vỗ tay chào mừng bọn nó rất rầm rộ, nó thì đang lòng xục khắp hội trường để tìm hấn, hấn ngồi đâu mà nó chẳng thể thấy hấn gì cả.

- Vì là chủ nhà, nên các em sẽ là người mở màn cho cuộc thi hôm nay...các em đã sẵn sàng chưa nào __ anh Khiêm hỏi
- RỒI Ạ __ tụi nó được dặn là phải hét lớn như thế đó
- Tốt...vậy người thi đầu tiên sẽ là Vương, xin mọi người cho anh chàng đẹp trai là mẫu người lý tưởng và là ước mơ của bao cô gái của nhà viện W đi nào __ Khiêm nói với âm lượng tăng dần
- Còn các em...hãy ngồi ở ghế chờ sẵn ở đằng kia __ Khiêm chỉ vào dãy ghế được sắp xếp bên phải trên sân khấu giành cho người đại diện

Bọn nó lùi lại phía sau và ngồi vào ghế mà anh Khiêm chỉ, để cùng xem cuộc thi của anh Vương. Khi Vương bắt đầu chạm vào các nốt nhạc cũng là lúc nó bắt đầu cuộc tìm kiếm của mình. Tiếng piano dịu dàng, êm đềm cứ thế mà đi vào lòng mọi người ngồi đó, nó đã thầm xin lỗi Vương trước vì nó đã chẳng thèm chú ý tới bài biểu diễn của anh mà nó đang bận tìm chỗ hấn ngồi. Sau Vương là Eric, sau Eric là Thiên Anh và sau Thiên Anh là tới nó. Khi anh Khiêm đọc tên nó thì nó đứng dậy bước ra giữa sân khấu cúi chào mọi người.

Nó đưa mắt lướt qua hội trường một lần nữa, trước khi nó đặt đàn lên vai, nhưng nó vẫn chưa thấy hấn. Thật ra thì hấn chẳng ngồi ở trên đó, vì lúc hấn vào đã không còn ghế, đó là lý do hấn đứng ở ngoài phòng hội trường đợi nó, mặc dù không thấy nó nhưng hấn vẫn nghe thấy tiếng đàn của nó mà. Nó thở dài đặt đàn lên vai, nó nhìn ba nó đang ngồi ở hàng ghế giám khảo một lần rồi nó mới đưa vĩ lên kéo. Bài biểu diễn hôm nay của nó có nội dung kể về cuộc đời của một cô gái có cuộc sống giàu sang hạnh phúc nhưng đến một ngày cô nhận ra tất cả chỉ là giả dối khi ba mẹ cô chia tay. Nó hiểu rõ nỗi đau của bản nhạc vì nó đã và đang trải qua chuyện đó, tiếng violin của nó đau đớn đến mức có vài người nháy cảm đã bật khóc giữa hội trường đông người. Đúng là ấn tượng đầu tiên luôn đem lại cho con người ta những điểm cộng tuyệt đối mà.

81. Chương 79

- Quá tuyệt vời...em đã làm mọi người ở đây khóc vì em rồi đó Lệ Băng à __ Khiêm nói khi tiếng nó vừa hạ vĩ xuống
- .. . __ nó mỉm cười toả nắng

Trong lúc nó không để ý vì đang nhập tâm vào bài biểu diễn, của hội trường đã được mở ra và có một người phụ nữ bước vào, bà ấy chỉ đứng lặng lẽ nhìn cô con gái bé bỏng mà bà luôn đặt mọi luật bảo vệ xung quanh

con bé nay đã lớn khôn như thế này rồi. Mặc dù bà khóc nhưng không phải vì nội dung bản nhạc, bà chẳng hề quan tâm tới nội dung đó, mà bà khóc vì bà hạnh phúc. Thì ra ba nó luôn nói với bà là bà phải tới xem nó biểu diễn dù một lần thôi mà bà cũng không đi, cho tới ngày hôm nay thì dường như đã quá muộn khi bà phát hiện ra hai chữ “ hạnh phúc “ nó lại mang ý nghĩa to lớn như vậy.

Nó ủ rũ hẳn đi vì chẳng thể tìm thấy hẳn, rõ ràng nó đã dặn hẳn ngồi ở trên cao để nó thấy mà hẳn lại ngồi ở đâu vậy chứ. Sau nhạc viện W các nhạc viện khác lần lượt lên biểu diễn và ngồi ở ghế được sắp sẵn hai bên sân khấu, vì đây là vòng loại trực tiếp nên tất cả thí sinh khi thi đấu xong đều phải ở lại để chờ hội đồng ban giám khảo họp sau đó sẽ được biết kết quả luôn. Để đảm bảo tính công bằng trong cuộc thi, tất cả các đại diện sẽ được ở một phòng giành riêng cho nhạc viện của mình.

- Chúc mừng __ Thiên Anh đứng trước mặt chặn đường nó đang đi
 - ... __ nó chẳng muốn tiếp chuyện với cô ta vì mỗi khi nói chuyện lại chẳng có gì đáng nói cả
 - Thôi được...thừa nhận thì tôi cũng chẳng thích thú gì nói chuyện với cô đâu
 - Vậy thì đừng bao giờ bắt chuyện với tôi nữa __ nó nói
 - Không được...tôi phải nói chuyện với cô để biết cảm xúc của cô như thế nào chứ
 - Cảm xúc __ nó chau mày nhắc lại
 - Phải...tôi đang chờ xem thái độ của cô sẽ ra sao và gia đình cô sẽ làm gì khi tất cả mọi người biết về thân thế thật sự của cô __ Thiên Anh vuốt tóc nó
 - Bỏ tay cô xuống đi __ nó hất tay Thiên Anh ra
 - Cô nên cảm ơn tôi vì tôi đã không ọi người biết điều đó sớm hơn, tôi vẫn đang chờ...chờ xem thái độ của cô ra sao
 - Cô sẽ chẳng nhận lại được gì từ tôi đâu __ nó nói
 - Tôi nói đơn giản thôi...tránh xa anh Vĩ ra...cô không xứng đáng với anh ấy đâu
 - Vậy sao __ nó vẫn ung dung trả lời __ nếu không còn gì tôi đi đây
 - Mẹ của anh ấy chẳng hề thích cô, vì vậy biết điều một chút thì nên tránh xa anh ấy ra __ Thiên Anh gầm gừ từng chữ một
 - Vậy bác ấy có nói với cô chuyện tôi với Khôi Vĩ sẽ đính hôn không...cậu ta không nói gì với cô sao __ nó cười khẩy quay lại nhìn Thiên Anh
 - Cô nói sao ? __ Thiên Anh như không tin vào điều mình vừa nghe
 - Điều đó cô nên đi hỏi rõ gia đình đó...nếu được lựa chọn tôi sẽ nhường cậu ta lại cho cậu __ nó nói rồi bỏ đi
 - __ Thiên Anh đang cố nuốt trôi những gì nó nói, cô ta ngẫm nghĩ từng chữ một
 - AAAAAAAAAAAAA __ cô ta hét lên rồi hất đổ hết đồ trên bàn xuống
- Cô ta lục tìm điện thoại trong túi xách bấm gọi cho ai đó rất vội vàng.
- Alo...tôi đây....mau làm đi
 - “ Vâng thưa cô “

Nói rồi cô ta cúp máy, mặt thì đầy giận dữ bỏ ra ngoài, lúc cô ta ra tới cửa thì gặp Duyên.

- Cô làm cái gì vậy __ Duyên nhăn nhó nhìn đồng hồ nát dưới sàn
- Im cái mồm chị lại đi __ cô ta gằn lên
- Cô...
- Tránh ra __ Thiên Anh đẩy Duyên sang một bên để lấy đường đi
- Cô... __Duyên tức anh ách nhưng chẳng thể làm gì

Ở trong hội trường.

Từ các dãy và khối ghế họ bắt đầu truyền phát cho nhau những tờ giấy gì đó, nhưng khi đọc xong vẻ mặt của họ có chút thay đổi, họ tức giận, đó là những gì nó cảm thấy. Tất cả đại diện hiện đang có mặt trên sân khấu để chờ đợi nghe kết quả. Ở trên dãy ghế khán giả họ bắt đầu bàn tán xôn xao, họ xì xầm gì đó và nhìn một trong các số thí sinh trên sân khấu rất ác liệt.

- Trên tay tôi đang cầm kết quả... _ anh Khiêm đưa cao cái phong bì trắng _ Vâng....nó đã được niêm phong lại

- Không đợi mọi người chờ đợi, tôi xin đọc kết quả luôn....bla bla

- Đó là về các nhạc cụ cổ truyền....còn nhạc cụ phương tây thì sao đây....rất xuất sắc...mỹ nam nhạc viện W Trần Thiên Vương, anh chàng đào hoa Eric Quốc Việt, cô việt kiều Trần Thiên Anh và cuối cùng là Chu Lệ Băng

Tất cả mọi người đều vỗ tay khi anh Khiêm đọc tên nhưng chỉ riêng một mình nó mọi người lại im lặng, có một sự im lặng nặng nề đè nặng trên không gian trong hội trường này.

- À...tôi nghĩ mọi người nên chúc mừng nhạc viện W bằng một chàng pháo tay chứ _ anh Khiêm cố gắng cười mặc dù anh chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Dối trá... Lừa đảo... Đồ mặt dày... _ khán giả bỗng phẫn nộ mà hò hét

- Xuống đi _ nhiều khán giả khác hét lớn rồi còn ném các tờ giấy bị vò lại xuống sân khấu

- Xin mọi người giữ trật tự...xin vui lòng về chỗ _ Khiêm hốt hoảng khi giấy được ném lên tới sân khấu

- Gì đây...con gái của hiệu trưởng nhạc viện, có mẹ là người có tiếng nói trong giới y học sao...hừ vui thật đấy _ một đại diện của nhạc viện K nói

- Sao _ Vương với Eric giật mình quay lại

- ... _ nó cũng từ từ quay lại nhìn mọi người, mỗi người đều được cầm một tờ giấy

- Em vào trong trước đi...Băng _ Khiêm nói với nó

- Đưa con bé đi trước đi _ Khiêm nói với Vương

- Xin mọi người trật tự _ ba nó ngồi dưới dãy ghế giám khảo đứng dậy hét lớn

- Chúng tôi cần một lời giải thích ông Chu Phúc Thành _ các hiệu trưởng khác cũng phẫn nộ theo

- Tôi sẽ giải thích chuyện này với các ông...nhưng đây là một cuộc thi không phải là một cái chợ _ ba nó quả quyết

- Tại sao mấy người lại ngu dốt như thế chứ _ giọng nói của hấn vang lên ở đâu đó trong hội trường này nhưng không biết ở đâu.

- _ mọi người im lặng lắng nghe, còn hấn thì đang ngồi trong phòng điều hành mà nói chẳng sợ gì cả

- Cậu kia...ra ngoài ngay _ mấy người trong phòng bị hấn đuổi ra ngoài và khoá cửa lại hét

- Cho tôi mượn một lát thôi...sao mà mấy người keo thế _ hấn nhìn họ

- Cậu có biết cậu đang làm cái quái gì không hả

- Im mồm đi ông chú _ hấn gầm lên

- Alo...alo...1 2 3...alo alo _ hấn thử loa

- Ehem...xin lỗi để các vị phải chờ lâu, nhưng tôi muốn nói sao tất cả các người ngu thế

- Đứa nào nói vậy

- Ai vậy

- Chuyện gì vậy

- ... __ hàng tá câu hỏi được đặt ra

- Mọi người chỉ đọc được thông tin trên một tờ giấy và chưa đầy 5 phút để xác nhận sự thật mấy người đã đứng lên hò hét như những kẻ không não và hành động như một kẻ không học...thật đáng xấu hổ khi mấy người có thể đặt chân vào đây và ngồi trên các hàng ghế đó

- ... __ mọi người xì xầm nhỏ lại

- Nếu cô ấy dựa hơi vào thân thể thật sự của mình liệu cô ấy có thể đứng được trên cái sân khấu đó không hả lũ ngu kia, làm sao mấy người biết cô ấy đã phải cực khổ luyện tập ra sao chứ, chưa nói đến việc phải sống với cái mác là kẻ mồ côi không cha mẹ chỉ vì gia đình cô ấy không muốn thế giới...chính là mấy người biết về cuộc sống của cô ấy, sợ mấy người làm phiền cô ấy...như vậy là sai sao, làm cha làm mẹ ai không muốn bảo vệ con họ tránh xa những cạm bẫy và lũ vi khuẩn các người chứ

- Cô ấy đứng đây bằng chính thực lực của mình, vì vậy nếu ai không tin cô ấy hay cho cô ấy một cơ hội chứng minh...hãy để cô ấy chứng minh cô ấy đã hy sinh cho nghệ thuật những gì để có được ngày hôm nay để đem đến ấy người niềm vui và hạnh phúc ra sao...hãy để cô ấy chứng minh cô ấy được tôn trọng dù cô ấy có là ai, dù là đứa mồ côi khi có ba mẹ thuộc vào hàng khủng của thế giới...hãy để cô ấy chứng minh

- Đi về...về đi __ khán giả đứng dậy bỏ về

- Mọi người xin ngồi xuống __ bảo vệ chạy lại giữa đám đông để

- Mọi người vào trong phòng chờ trước đi __ anh Khiêm nói với các đại diện

- Tôi nghĩ ông nên cho chúng tôi một lời giải thích rõ ràng cho tất cả ông Thành à __ hiệu trưởng J nói

- Mọi người vào phòng họp đợi tôi trước đi...tôi phải giải quyết chuyện ở đây trước đã __ ba nó nhìn lên sân khấu nơi nó đang đứng như người mất hồn

- Hãy đưa mọi người ra ngoài trước rồi đóng cửa hội trường lại...cứ vậy trước đi __ ba nó nói với ban tổ chức

- Dạ... __ mọi người nghe lệnh từ ba nó rồi nhanh chóng đi làm việc của mình

Ba nó đứng ở bàn giám khảo nhìn lên sân khấu trong khi mọi người đang quay vào trong phòng chờ thì nó lại đứng chôn chân tại chỗ chẳng nhúc nhích gì.

- Vào thôi em __ Vương ôm vai nó

- Em muốn ở một mình __ nó nói

- Đừng đứng __ Eric nói

- ... __ Vương chụp cánh tay Eric rồi nhìn cậu ta như ra hiệu đừng nói gì thêm

Nó đâu biết lúc đó trên dãy ghế khác giả cũng có 3 người đang đứng nhìn nó đâu chứ, ba người nó tưởng rằng nó đã quên mất rồi, đó là Tâm, Khánh và Linh San, với họ nó vẫn là bạn mãi mãi vẫn là bạn vì thế cuộc thi của nó sao họ có thể quên được chứ.

- Cậu ấy sẽ không sao chứ __ San lo lắng nhìn nó

- Đi thôi...tôi sẽ tìm cách ấy người gặp nhau __ Tâm nói

- Liệu có ổn không...cậu ấy...

- Đi đi, bảo vệ tới rồi kia __ Tâm hỏi

Tâm hiểu rõ nó muốn gì giờ này, mặc dù chơi không lâu và cũng không thân bằng Linh San nhưng cậu ấy là người nó luôn tìm tới mỗi khi nó không muốn nói chuyện với hai người kia, và những lúc nó là nó, một nó buồn bã và lạnh lùng thì đó là lúc Tâm ở cạnh nó nên cậu ấy hiểu.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 80

82. Chương 80

Khi hội trường đã đóng cửa lại, nó mới bắt đầu suy nghĩ về chuyện vừa mới xảy ra, tại sao mọi chuyện lại xảy ra bi đát như thế, tại sao sự thật lại được phơi bày vào giây phút cuối cùng này chứ. Nó cúi xuống nhặt tờ giấy mà mọi người đều đọc lên và xem, hình ba nó, mẹ nó và nó được ghép lại với nhau, bên dưới là nội dung về gia đình mà nó đã từng có. Nó vẫn còn nhớ như in cái ngày đó, cái ngày mà nó chính thức sống như không có ba có mẹ.

- Ba...ba đi đâu vậy, ở nhà đi ba _ nó kéo kéo cái túi đồ của ba nó
- Con gái...nghe ba nói... _ ba nó ngồi xuống trước mặt cầm hai vai nó _ từ giờ trở đi, đừng gọi ta là ba...con hãy xem ta không phải là ba của con nữa
- Anh nói vậy là ý gì _ mẹ nó hỏi
- Cả em nữa, hãy giấu thân phận thật sự của con bé, sẽ chẳng hay ho gì nếu mọi người biết thân phận của con bé...từ cuộc thi năm ngoái đã có rất nhiều người biết đến nó rồi _ ba nó nhìn mẹ nó
- Chẳng lẽ vì ta chia tay mà anh làm vậy với con bé sao...anh muốn nó sống như trẻ mồ côi sao _ mẹ nó đau đớn nhìn nó
- Không liên quan đến chúng ta...tất cả anh làm là vì con của chúng ta thôi _ ba nó đứng dậy
- Nó còn quá nhỏ để sống một cuộc sống như vậy _ mẹ nó sắp khóc
- Anh đã làm một bộ giấy tờ khác đứng tên con bé, sẽ không phải lo gì về mặt giấy tờ đâu...anh cũng đã mua nhà ở khu biệt thự A cho 2 mẹ con em rồi, hãy chuyển tới đó sống...anh đi đây _ ba nó cầm túi lên rồi bỏ đi

Lúc đó nó đã chẳng thể hiểu mọi chuyện ba mẹ nói với nhau, nó chỉ biết một điều mọi người nhìn nó như một kẻ không cha không mẹ thôi, lớn lên đi học mỗi cuộc họp phụ huynh chỉ duy nhất nó là người không có phụ huynh đi học, nó cũng chẳng thể hiểu. Cho tới bây giờ nó mới thật sự hiểu mọi chuyện là sao, là tại vì trong suốt thời gian đó nó đã quên mất cái kí ức đau đớn đó ở nơi nào đó để nó không tìm thấy thế mà giờ nó lại tự xuất hiện làm nó nhớ lại tất cả.

- Đừng đọc nó nữa _ ba nó cầm lại tờ giấy trên tay nó
- ... _ nó ngược lên nhìn ba
- Con không... _ nó nói vội vì nó nhớ lần cuối cùng nó nhắc về ba với bạn bè đã bị ba chửi rất nhiều, và còn bị bạn bè cay đắng nhìn mình nữa
- Ba biết... _ ba nó cũng đọc tờ giấy đó _ mọi chuyện không phải do con
- ... _ nó cúi gằm mặt xuống đất
- Ôn rồi...giờ mọi người biết rồi, con cũng đủ lớn để đón nhận mọi chuyện rồi...sẽ không sao đâu _ ba nó kéo nó vào lòng ôm chặt
- Thật không ba...ba có biết con mệt mỗi khi cứ sống như kẻ mồ côi lắm không..._ nó bật khóc
- Giờ thì con có ba đây rồi...đừng khóc nữa con gái _ ba nó xoa đầu nó
- ... _ nó chẳng nói gì nữa chỉ biết khóc với khóc thôi

Ở phòng họp

- Ông Thành...chuyện gì đang xảy ra ở cái nhạc viện của ông vậy hả _ hiệu trưởng nhạc viện K tức giận nói
- Trước tiên mong mọi người nhận lời xin lỗi của tôi đã _ ba nó cúi đầu trước mọi người
- ... _ hành động của ba nó khiến các hiệu trưởng và các giáo sư ngạc nhiên, một hiệu trưởng luôn ngẩng cao đầu đầy lòng tự trọng vậy mà giờ lại cúi đầu trước mọi người
- Hiệu trưởng... _ các giáo sư của nhạc viện W lên tiếng

- Sau đó tôi xin giữ im lặng vì tôi chẳng có gì để nói với quý vị cả...những thứ mấy người muốn biết thì đã biết rồi tôi còn nói gì thêm được nữa _ ba nó đứng thẳng nhìn mọi người
- Ông nói vậy mà nghe được à...ông gây ra chuyện rắc rối này giờ thì lại nói là không có gì để nói sao...ông thấy ông có xứng đáng với cái vị trí ông đang có không _ hiệu trưởng K tiếp lời
- Tôi thật lòng xin lỗi...nếu mọi người thấy tôi không xứng đáng thì tôi xin rút khỏi vị trí bốn hiệu trưởng nhạc viện lớn nhất thế giới, vì giờ tôi không cần phải giấu diếm gì với con gái tôi nữa hết, có con gái tôi là đủ lắm rồi
- Ông đang nói linh tinh gì vậy hiệu trưởng W _ hiệu trưởng R nói
- Tôi là người ba xấu xa, lúc nào cũng muốn con mình là người đứng nhất, nhưng lại bắt nó sống một cuộc sống của kẻ đứng chót...chỉ vì bảo vệ nó khỏi giới nghệ thuật đầy nguy hiểm mà một đứa trẻ con chưa đủ khả năng chịu đựng...có lẽ tôi đã sai ngay lúc bắt nó sống xa nghệ thuật _ ba nó cúi đầu hối hận
- ... _ mọi người im lặng để lắng nghe ông nói
- Tôi tin giáo sư Ly có thể đảm nhiệm mọi việc còn lại...khi đại nhạc hội kết thúc tôi sẽ mở một cuộc họp báo để giải nghệ...
- Hiệu trưởng...tôi không làm được đâu _ giáo sư Ly lên tiếng
- Cô nghĩ đây là đâu mà cô lên tiếng chứ _ hiệu trưởng K lên tiếng
- Sao ông có thể nhăn nhó và dữ tợn như thế chứ Henry _ hiệu trưởng R nói
- Tôi nghĩ ông nên ở lại ông Thành à _ hiệu trưởng J nói
- Sao...có biết mình đang nói gì không ông kia _ hiệu trưởng K gắt
- Vậy ta biểu quyết đi...tôi muốn ông ấy ở lại, chẳng có lý do gì để đào thải một ông bố tốt khỏi bộ bốn hiệu trưởng được _ hiệu trưởng J nói
- Vậy biểu quyết đi _ hiệu trưởng K nói _ ai không đồng ý _ ông giơ tay lên cao rồi nhìn mọi người xung quanh
- ... _ hiệu trưởng J cười rồi giơ tay lên cao _ ai đồng ý để ông ấy ở lại
- ... _ mọi người theo nhau đưa tay lên cao
- Vậy là rõ ràng...tôi cần phải đi tắm, để chuẩn bị cho buổi công bố kết quả vào tối nay nữa _ hiệu trưởng J đứng dậy đi trước
- Tôi cũng đi đây _ hiệu trưởng R nói _ ông nên thông báo lịch công bố kết quả đi ông Thành
- ... _ hiệu trưởng K cũng đứng dậy bỏ đi mà chẳng nói gì
- Hiệu trưởng...có cần tôi giúp gì không _ giáo sư Ly nói
- Ồ...cảm ơn, tôi muốn ở một mình _ ba nó nói
- Vậy chúng tôi ra ngoài trước
- Hhmmm

Khi mọi người ra ngoài hết chỉ còn một mình ông ấy ở trong phòng, ông bắt đầu gặm nhấm nỗi đau mà ông phải chịu đựng suốt thời gian qua, ông phải đóng vai xấu xa trong gần đây năm giờ thì có thể hiên ngang đi cạnh con gái, ôm con gái và ăn uống cùng con gái ở ngoài mà không sợ cánh nhà báo nữa.

Khi ba nó đi, nó đã thấp thoáng thấy hình bóng của mẹ nó ở ngoài cửa, nhưng nó nghĩ nó đã làm, có lẽ là do nước mắt khiến nó ảo tưởng như vậy. Nó ngồi xuống sân khấu và thả lỏng hai chân xuống dưới, nó cần thời gian sắp xếp lại cuộc sống, giờ cuộc sống của nó đã có thêm một người nữa, một người mà hơn 10 năm nay nó đã phải che giấu.

- ... _ hần lạng lẽ ngồi xuống cạnh nó mà chẳng nói gì

- ... _ nó giật mình khi có người ngồi bên cạnh
- Anh sẽ chẳng nói gì đâu, vì vậy đừng chờ đợi gì cả _ hấn đứng đưa chân
- ... _ nó bấu môi
- Anh nghĩ giờ em cần có người bên cạnh hơn là một cái miệng nói nhiều _ hấn nhìn nó
- Cảm ơn _ nó mỉm cười nhìn hấn
- Rồi sẽ ổn thôi, cả ba em và em nữa _ hấn cười

Nó im lặng ngồi bên cạnh hấn, chẳng ai nói với ai câu nào, có lẽ hành động của cả hai đã là câu trả lời cho tất cả rồi, chỉ một hành động nhỏ thôi là đủ rồi. Khi có hấn ngồi bên cạnh nó thấy lòng nhẹ nhõm hơn, có thể thanh thản nở một nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Nhưng nó đâu có biết, nụ cười đó là điềm xấu là lời cảnh báo ọi sự đổ vỡ của tương lai, tất cả bấy giờ mới bắt đầu.

Ngồi lúc lâu khi cảm thấy bên ngoài mọi người đã về hết, hấn với nó đứng dậy ra ngoài, cũng chẳng thể ngồi lý trong này trốn tránh mọi thứ được.

- Đi thôi _ hấn đứng dậy trước
- ... _ nó cũng lúi cúi đứng dậy theo hấn
- Sẵn sàng chưa _ hấn nhìn nó khi cả hai đứng trước cửa hội trường
- Cậu sợ gì chứ _ nó nhìn hấn tò mò
- Biết đâu em lại khóc xướt mướt như con nít khi họ em mấy câu hỏi đó thì sao _ hấn cười rồi đẩy cửa cho nó và hấn ra ngoài
- Chu Lệ Băng...cậu không sao chứ _ là giọng của Linh San, nó giật mình khi nghe thấy giọng của Linh San
- Hết nhỏ thôi... _ Tâm bịt miệng của Linh San lại
- Lệ Băng...bên kia....bên kia kia _ nhà báo ủa ạt chạy tới chỗ nó và hấn
- Thấy chưa _ Tâm nhăn nhó nhìn Linh San
- ... _ hấn kéo nó ra sau lưng mình rồi xiết chặt tay đang nắm nó
- Lệ Băng...cô có gì muốn nói không ?
- Chuyện về thân thể thật sự của cô là sao ?
- Ba cô có phải là hiệu trưởng nhạc viện W không ?
- Mẹ cô là ai...có người nói là bác sĩ Xuân Anh...liệu có phải là sự thật ?
- ... _ nó hoảng loạn trước những câu hỏi đó
- Giờ cô ấy không muốn trả lời...mọi người hãy quay lại sau đi _ hấn nói
- Đây không phải là cậu ấm nhà tập đoàn họ Trịnh đây sao...quan hệ giữa hai người là gì ?
- Đây là chuyện riêng của chúng tôi, tôi không muốn nói _ hấn nói
- Có lẽ tôi không mất công phải tìm mọi người rồi _ hiệu trưởng nhạc viện J nói
- Chúng ta sẽ thông báo sao...công việc đó là của hiệu trưởng W mà _ hiệu trưởng nhạc viện R nói
- Chúng tôi đã họp và thống nhất sẽ cho thí sinh đại diện nhạc viện W này một cơ hội nữa....vào tối nay chúng tôi sẽ mở cửa chào đón mọi người để cùng nhận kết quả cuối cùng cho vòng thi đầu tiên ngày hôm nay, và tất nhiên lần này chúng tôi sẽ cho điểm gặt gao hơn bài thi vừa rồi của cháu...Lệ Băng à _ hiệu trưởng J nói
- Sao...chuyện này là sao _ nhà báo thắc mắc
- ... _ nó nhìn hiệu trưởng J

- Cháu có một ông bố vĩ đại lắm __ hiệu trưởng J cười rồi bước đi
 - Ta mong sẽ xem được một bài biểu diễn tuyệt vời từ cháu __ hiệu trưởng R nói
 - Mau về thông báo buổi công bố tối nay đi __ nhà báo hòa nhau ra về
 - Tôi không hiểu gì hết __ nó nói nhỏ
 - Em có một cơ hội chứng minh bản thân...vào tối nay __ hấn nói
 - Tôi sao __ nó nhìn hấn
 - Bà làm gì mà thảm quá vậy Bằng __ Tâm đứng trước mặt nó
 - ... __ nó im lặng nhìn Tâm rồi quay sang nhìn Khánh với Linh San
 - Bài biểu diễn lúc này của cậu rất hay __ Linh San cười gượng gạo nhìn nó
 - Cậu tiến bộ nhiều lắm __ Khánh nói
 - Tôi phải về phòng chờ __ nó giả vờ không nghe thấy hai người đó nói chỉ nhìn hấn rồi bỏ đi
 - Muốn anh đi cùng không __ hấn kéo nó lại
 - Tôi ổn __ nó gạt tay hấn ra
 - Cậu ấy... __ Linh San mếu máo như muốn khóc
 - Hai người về trước đi...có gì lát gặp __ Tâm nói rồi bỏ đi
 - Đi đâu vậy __ Khánh hỏi
 - Chuyện của tao __ Tâm nói mà không quay lại
 - Tôi có quen mấy người không __ hấn nhìn Khánh và Linh San
 - Cậu ta...không nhớ chúng ta sao __ Linh San nhìn hấn
 - Cậu rảnh chứ...chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn ở quán cà phê __ Khánh nói
 - Cũng được __ hấn nhìn con đường nó đã đi lần cuối rồi đi cùng hai người kia
- Nó bước nhanh là vì muốn tránh mặt Khánh với Linh San, cảm xúc của nó bây giờ rồi bởi, nó chẳng thể nói gì, mặc dù nó nghĩ khi gặp lại họ nó sẽ nói nhiều nhiều và rất nhiều điều nhưng không, nó chỉ biết im lặng nhìn họ.
- Bằng __ Tâm gọi khi thấy nó đứng giữa hành lang một mình
 - __ nó quay lại và thấy Tâm đứng sau mình
 - Đã lâu không gặp
 - Đã lâu không gặp __ nó mỉm cười
 - Cậu đang giận tụi này đó sao
 - Tôi lấy có gì để giận các cậu chứ __ nó nhìn Tâm dè chừng
 - Nói chuyện có vẻ xa lạ quá __ Tâm bước tới
 - ... __ Tâm bước tới thì nó lùi về sau
 - Chúng ta vẫn là bạn...phải không __ Tâm dừng bước
 - Tôi vẫn được coi là bạn của mấy cậu sao __ nó cười
 - Bằng..
 - Nếu là cậu tôi sẽ chẳng sao đâu...dù sao cũng cảm ơn vì đã đến, giờ tôi phải đi đây __ nó quay gót bỏ đi

- Với tôi cậu vẫn mãi là bạn, có thể giờ cậu cần thời gian để tin vào điều đó....nhưng tôi vẫn có thể đợi được, tôi có thể đợi cậu tìm đến tôi như trước và kể cho tôi nghe mọi chuyện _ Tâm nói liền khi nó quay gót

- Cậu cũng mãi là bạn tôi....dù tôi có ở đây hay không, cậu vẫn là bạn tôi..._ nói rồi nó bước đi, để Tâm ở lại một mình

Mệt...hỗn tạp...khó chịu và nhiều thứ khác là cảm xúc lúc này của nó, rồi bởi giữa cuộc đời mà nó muốn có, vậy nó đã sai ở đâu hay nó đã thiếu thứ gì mà mọi thứ lại như thế chứ. Đúng như lời Tâm nói, nhìn nó quá thảm, có lẽ đúng, từ cái này nó nghĩ nó không còn ai để gọi là bạn trên đời này nữa thì đúng là nó đã tệ lắm và tuột dốc tới mức độ nào rồi.

83. Chương 81

Em đã đi đâu...anh không thấy em trong hội trường _ Vương nói khi thấy nó xuất hiện

- Chắc là trốn ở đâu đó tránh bọn nhà báo...tôi nói đúng không _ Thiên Anh cười đều

- Cậu thôi đi Thiên Anh _ Eric nói

- Cậu mới là kẻ phải im lặng đấy Eric _ Thiên Anh gắt

- Chẳng thể hiểu nổi...chúng ta là đại diện của cùng một nhạc viện, là người ngồi chung một chiếc xuống sao cứ cố gắng đập nhau ngã ra khỏi xuống làm gì vậy _ Duyên nói

- Tôi quên mất là chị cũng tồn tại ở đây đấy.... _ Thiên Anh nhìn chị ta

- Em không sao _ nó nhìn Vương an ủi

- Mọi chuyện sao rồi, bọn anh được thông báo rằng tối nay sẽ công bố kết quả _ Vương nói

- Em cũng đã nghe nói _ nó ngồi xuống ghế rồi kéo hộp đàn lại gần

- Còn cậu _ Eric nói

- Tôi được cho thêm một cơ hội...vào tối nay _ nó nhìn Eric

- Cô nói sao....đáng lẽ cô phải bị tước quyền thi đấu rồi chứ..cô đã gian lận, cô dựa hơi ba mình để được dự thi mà _ Thiên Anh hét lên

- Em bị sao vậy Thiên Anh _ Vương nhăn nhó

- Thật không công bằng...ai dám đảm bảo việc cô ta có mặt tại cuộc thi hôm nay là do thực lực chứ...hay là do dựa hơi ba cô ta _ Thiên Anh nhìn Vương

- Đó là lý do cô ấy có một cơ hội chứng minh thực lực tối nay _ Eric nói

- Chẳng ai là không công nhận thực lực của con bé...ngoài cô _ Duyên nói

- Chị đang bệnh vực cho con nhỏ đó sao...không phải trước đây chị cũng ghét nó lắm sao _ Thiên Anh quay qua đá kích Duyên

- Tôi chẳng bệnh ai cả...nhưng nếu nói là ghét thì giờ tôi ghét cô hơn _ Duyên nhấn mạnh những từ cuối

- Chị...

- Nếu có thể cô có thể im lặng vài giây không, Thiên Anh _ nó nhìn cô ta

- ... _ mọi người nhìn nó, vì nó chẳng bao giờ quan tâm hay lên tiếng việc không liên quan tới mình, vậy mà giờ lại lên tiếng thì đúng là lạ thật

- Cô...

- Muốn có một chút yên tĩnh, nhưng cái mồm của cô có vẻ phá tan cái không khí ở đây rồi __ Duyên nói rồi bỏ đi
- Chị nghĩ chị không góp phần sao __ Thiên Anh gắt
- Tôi cũng đi đây __ nó đứng dậy
- Em đi đâu vậy __ Vương hỏi
- Đừng lo lắng quá...em ổn mà __ nó nói
- Tôi đi cùng cậu __ Eric nói
- Không...tôi đi một mình được rồi __ nó cản
- ...
- Nó bỏ đi khiến Vương và Eric hụt hẫng, dường như mọi thứ chẳng khá lên được bao nhiêu mà còn tệ đi thì có. Nó cũng thấy không có tâm trạng lúc này, không biết tối nay nó sẽ là gì để nhận được sự đồng ý của ban giám khảo nữa, chưa bao giờ nó thấy sợ như lúc này.
- Bằng __ nó quay lại xem ai là người gọi nó
- ... __ là Linh San
- ... __ im lặng hồi lâu Linh San nói tiếp __ là một nghệ sĩ cậu có thể để đàn ở phòng chờ mà đi một mình vậy sao
- ... __ nó vẫn đứng nhìn San với cảm xúc rối bời
- Đừng hiểu lầm...chỉ là tớ muốn chắc chắn cậu không gặp rắc rối gì thôi
- Chính cậu đã từng làm tớ gặp rắc rối mà __ nó cố tình nói ra lời đó
- ... __ Linh San sững sờ nhìn nó
- Tớ không nghĩ cậu vẫn nói chuyện với tớ...cảm ơn lời nhắc __ nó nói rồi bước đi
- Tớ xin lỗi...tớ thật sự không muốn như thế đâu...cậu hiểu mà...lý do...
- Cậu không có lỗi __ nó dừng bước
- ... __ nó dừng bước không phải vì lời nói của Linh San mà vì Khánh đang đứng trước mặt nó
- Khánh __ Linh San ngạc nhiên khi thấy Khánh xuất hiện ở đây __ không phải cậu với Khôi Vĩ...
- Cậu ta có việc nên đi trước nên tớ đã quay lại __ Khánh nói __ bởi tớ biết cậu sẽ tìm Bằng
- ... __ nó hít một hơi sâu rồi giả vờ nhìn đi chỗ khác
- ... __ cả ba im lặng hồi lâu chẳng ai nói với ai câu nào, nó thấy không thoải mái nên bước tiếp nhưng bị Khánh cản lại
- Không phải đã lâu chúng ta chưa gặp nhau sao __ Khánh nói
- Có lẽ __ nó thờ ơ đáp lại rồi đẩy Khánh tránh sang 1 bên để bước đi
- Cậu đã thay đổi rồi
- Khánh à...dừng lại đi __ Linh San nhận thấy sự tức giận nơi nó
- Phải...tôi đã thay đổi, rồi sao __ nó quay lại nhìn Khánh và Linh San
- Sau từng đó ngày không gặp cậu chỉ có câu “ rồi sao “ nói với tụi này thôi sao __ Khánh hơi cáu
- Còn câu khác để nói sao __ nó cười nhếch mép
- Cách nói chuyện như là người xa lạ vậy __ Khánh cười
- Vậy chúng ta là gì để không được gọi là xa lạ đây __ nó nghiêm túc nói

- Chúng ta là bạn __ Khánh hơi chau mày
 - Khánh à...đủ rồi, chúng ta đi thôi __ Linh San rướm rướm nước mắt
 - Cậu ấy đã khóc rất nhiều khi biết cậu gặp chuyện với gia đình, cậu ấy đã rất lo lắng khi không nhận được tin gì từ cậu...những thứ chúng tớ có thể làm là ngồi đợi từng giờ từng ngày thông tin về đại nhạc hội để mong có cơ hội gặp cậu...ngay cả nhạc viện cậu cũng không tới, là vì tụi này sao...
 - Chẳng liên quan tới các cậu __ nó quay lưng lại với hai người đó
 - Ngay cả Tâm là người cậu hay liên lạc nhất cũng không có tin gì từ cậu...cậu không nghĩ cậu nợ chúng tớ một lời xin lỗi sao __ Khánh nói tiếp
 - Xin lỗi sao...__ nó cười khẩy __ vậy ra tôi là người có lỗi...
 - ... __ Khánh im lặng nhìn nó
 - Cậu vừa đánh mất một người bạn rồi đấy...Trần Bảo Khánh __ nó nói rồi bước đi
 - Băng...nghe tớ nói đã, Băng à, không phải vậy đâu... __ Linh San chạy theo nó
 - Cậu thôi đi, cậu đã khóc nhiều rồi còn gì __ Khánh kéo San lại
 - Nhưng lỗi là tại tớ...nếu tớ mạnh dạn hơn, nếu tớ đủ dũng cảm đối mặt với mọi chuyện thì cả 4 chúng ta đâu có như thế này __ San khóc lớn
 - Đó không phải lỗi của cậu mà...__ Khánh kéo San vào lòng ôm chặt __ nếu tớ không lớn tiếng với cậu ấy có lẽ đã tốt hơn
 - Sao lại không xin lỗi trước chứ...tại sao __ San khóc nức nở
- Nó bỏ đi nhưng vẫn nghe, khoẻ môi nó hơi cong lên thành nụ cười mỉm, giọng của đứa bạn nó lại có thể to như thế, đến cả khóc mà cả toà nhà còn có thể nghe được nữa là. Cũng phải thôi, nó không nên tha thứ cho họ, tốt nhất nó nên để lại những gì tốt nhất của nó cho những người nó xem là bạn, trước đây, bây giờ và mãi mãi với nó họ mãi là bạn. Nó thấy vui và hạnh phúc vì chính nó là người tạo ra khoảng cách giữa những người bạn nhưng chính những người bạn đó lại thu hẹp khoảng cách đó lại. Nó thật may mắn khi có những người như thế là bạn.
- Bỏ tay cô ra khỏi cái đó ngay __ nó nói khi vừa bước vào phòng chờ
 - ... __ Thiên Anh giật mình rút tay ra khỏi cái hộp đàn của nó
 - Có lẽ những gì Linh San nói là đúng __ nó bước tới giật lại hộp đàn trên bàn
 - Á... __ nó hơi mạnh tay nên hộp đàn quẹt vào tay Thiên Anh khiến cô ta bị xước một đường
 - Cô có biết cô vừa làm gì không hả __ Thiên Anh nhìn cánh tay của mình cau gắt
 - Xin lỗi...nhưng theo như tôi thấy thì người nên nói xin lỗi là cô chứ không phải là tôi...cô định làm gì với nó __ nó đưa nhím lên trước mặt
 - Tôi làm gì chứ __ Thiên Anh chối
 - Cô tính phá đàn của tôi nữa sao __ nó hạ đàn xuống
 - Cô ăn nói cho đàng hoàng vào...tôi không làm vậy __ Thiên Anh quát
 - Vậy nếu tôi không vào kịp thì đến tối lúc tôi diễn tôi sẽ mất mặt như thế nào đây __ nó cười đều
 - Tôi nghe thấy có người lớn tiếng trong này __ anh bảo vệ mở cửa nói
 - Không phải việc của anh __ Thiên Anh hét lớn
 - Không sao...bọn em ổn __ nó nói
 - Vậy tôi đi, tránh xảy ra xích mích hiểu chưa __ anh bảo vệ dặn rồi bỏ đi
 - Vui thật đấy __ nó nhìn Thiên Anh __ cũng chẳng lấy gì làm lạ cả

- Cô đang chọc tức tôi đấy __ Thiên Anh trừng mắt nhìn nó
- Tôi thật sự không quan tâm __ nó phát âm từng từ một chậm rãi rồi bỏ đi
- Cô...

Nó bỏ ra ngoài được một lúc thì Thiên Anh chạy đuổi theo nó, cô ta vẫn mong vớt vát được gì đó thì phải, mong rằng cơn tức giận của cô ta có thể giảm bớt ngay lúc này vì nếu không làm gì đó cô ta sợ cô ta sẽ phát điên mà đập phá hết mọi thứ mất.

- Cô đứng lại cho tôi __ Thiên Anh quát lớn vang khắp hành lang
 - Anh có nghe gì không __ Eric ở lầu dưới nói
 - Là tiếng của Thiên Anh...không lẽ Băng... __ Vương hốt hoảng
 - Lên đó xem sao đã __ Eric vừa nói vừa chạy
 - Cô muốn gì nữa đây... __ nó quay lại nhìn cô ta
 - ... __ cô ta giật mạnh hộp đàn trên tay nó khiến chiếc hộp rơi xuống đất và cây đàn bên trong rớt ra ngoài
 - ... __ nó nhìn cây “ nhím “ nằm chệch chế trên sàn __ cô không biết cô vừa làm gì đâu __ nó nói mà nhìn cây đàn chứ không nhìn cô ta
 - Tôi cũng không biết tôi đang làm gì nữa __ Thiên Anh ngồi xuống nhặt cây đàn lên giả vờ xót thương
 - ... __ thấy Thiên Anh ngồi xuống nó cũng ngồi xuống theo nhưng chậm hơn Thiên Anh một bước
 - Trả nó lại cho tôi __ nó nhấn mạnh từng chữ
 - Ô...làm sao đây, nó bị nứt rồi này __ Thiên Anh mỉm cười nhìn cây đàn
 - Chát __ một cái tát đầy tức giận được đáp cánh an toàn trên gương mặt Thiên Anh
 - Cô __ Thiên Anh hơi hoảng nhìn nó
 - Tôi nói cô trả nó lại cho tôi __ nó gằn giọng
 - Cô biết cô vừa làm gì không hả __ Thiên Anh mất bình tĩnh quát lớn
 - Tôi nhắc lại...cô trả nó lại cho tôi __ nó hét lên như muốn khóc
 - Nếu không thì sao __ Thiên Anh không chịu thua
 - Họ vừa đánh nhau sao __ Eric nhìn hai đứa nó hỏi Vương
 - Anh nghĩ con bé mới... __ Vương nói
 - Tôi cảnh cáo cô...nếu không trả thì đừng có trách __ nó vô cùng tức giận nói
 - Cái này gọi là đe dọa đó sao __ Thiên Anh cười đầy tức giận
 - Sẽ không còn là đe dọa nếu nó diễn ra __ nó nói rồi giơ tay lên đánh Thiên Anh cái nữa
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 82

84. Chương 82

- Anh nghĩ chúng ta nên làm gì đó không, trước khi quá muộn __ Eric nói
- Anh nghĩ nên vậy __ Vương chạy lại chỗ nó khi thấy nó đưa tay lên
- Á... __ cô ta sợ vì không biết phải làm gì nên giơ cây đàn của nó ra trước đỡ cái tát của nó

- Bộp __ nhanh như chớp hấn từ đâu xuất hiện chụp cánh tay đang ở trên không của nó lại trước khi có thể chạm đến mặt Thiên Anh
- ... __ ai cũng được một phen hết hồn, lúc đó Vương với Eric cũng vừa chạy đến chỗ của nó
- Buông ra __ nó nhìn hấn
- Để làm gì...để em đánh cô ấy sao __ hấn giữ chặt tay nó hơn khi nó cố giật tay lại
- Lúc đầu không định vậy nhưng giờ có thể sẽ làm vậy __ nó cười
- Em đừng có cười như thế, chuyện gì cũng có thể nói bằng lời mà, sao lại dùng hành động
- Làm như cậu là một con người biết cách nói chuyện vậy __ nó cười khẩy
- Được rồi...cả hai thôi đi __ Vương nói
- ... __ nó nhìn hấn đợi hấn buông cổ tay nó ra
- Tốt nhất mọi người đừng xen vào chuyện này...đây là chuyện giữa em với cô ấy __ hấn nhìn Vương
- Buông ra đi __ nó giật tay lại
- Em yên lặng chút đi __ hấn kéo tay nó lại
- Cậu đang làm tôi đau đấy __ nó nhăn mặt khi hấn kéo mạnh tay
- ... __ hấn không nói gì chỉ cố giữ nó yên khi nó cứ giằng tay với hấn
- Cô ấy nói cậu buông tay đi kìa __ Eric nói
- Nếu không biết gì thì im lặng chút đi __ hấn nói
- Cái thằng này __ Eric đòi xông tới đánh hấn
- Cậu đang làm cái gì vậy __ Thiên Anh bước lên trước che cho hấn nhìn Eric quát
- Thôi đi...bình tĩnh bình tĩnh đi __ Vương ôm Eric lại
- Trả nó đây __ nó nhìn Thiên Anh
- Cái này sao __ Thiên Anh đưa cây đàn lên trước mặt nó
- Nó bị nứt rồi sao...là cậu làm sao __ Eric nhìn cây đàn hốt hoảng
- Đúng là tôi làm...nhưng không cố ý __ Thiên Anh cười
- Cậu làm vậy mà coi được sao __ Eric giận giữ
- Buông ra __ nó trừng mắt nhìn hấn quát lên trong giận dữ
- ... __ nhìn thấy ánh mắt đó hấn bỗng buông lỏng cánh tay ra
- Tôi có thể đền cái mới cho cô __ Thiên Anh đưa cây đàn ra trước
- Đừng làm gì hết...__ nó nhìn cây đàn
- Không sao...chỉ là mua một cây mới cho cô thôi mà...tôi làm được __ Thiên Anh cười
- Không phải tôi đã nói cô đừng làm gì hết rồi sao __ bỗng mặt nó đỏ lên rồi nó hét lớn khiến ai cũng giật mình
- Em sao vậy...cô ấy làm hư nên đền cho em cái khác thôi mà __ hấn chẳng hiểu chuyện nên nói tiếp
- Không cần __nó nhìn hấn
- Sao phải nổi cáu chứ...chỉ là cây đàn thôi mà, hư rồi mua cây khác là được sao phải khó khăn như thế chứ __ hấn cố giải thích
- Chỉ đơn giản là mua lại thôi sao __ nó nhìn hấn đầy đau đớn

- Ý em là gì __ hấn khó hiểu
- Không phải cái gì cũng có thể mua lại...những thứ đã bị hư không phải cái gì cũng có thể mua lại cái mới để thay thế đâu __ nó nói với cường độ ngày một lớn dần
- Sao... __ hấn vẫn thắc mắc
- ... __ nó nhìn hấn như sắp khóc rồi giật lấy cây đàn trên tay Thiên Anh, cúi xuống nhặt hộp đàn lên rồi bỏ đi
- BĂNG ...đợi anh với __ Vương nhìn hấn rồi chạy theo nó
- Làm quá không à __ Thiên Anh cười khẩy
- Tôi nghĩ rằng tôi với cô vẫn có thể làm bạn....nhưng giờ thì hết rồi __ Eric nhìn Thiên Anh
- Cả cậu nữa...rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra vậy __ hấn nói
- Mà còn chẳng thèm hỏi cô ấy chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại làm vậy, cô ấy cảm thấy sao..nhưng không mày chỉ biết trách móc cô ấy...không phải tao đã nói mày đừng lại đi rồi sao...mây chỉ biết mang đến đau khổ cho cô ấy thôi __ Eric nói
- Hai người đang là tình địch đó sao __ Thiên Anh nói
- Cô/Em im đi __ cả hấn và Eric cùng nói
- Gì chứ...hai người bị điên à __ Thiên Anh quát
- Nếu mày đứng đây chỉ để nói điều đó thì giờ mày có thể đi __ hấn nói
- Mày đúng là một thằng tồi...mây chẳng biết cái quái gì cả __ Eric cười đều
- Nhắc lại những gì mày vừa nói xem __ hấn túm cổ áo Eric
- Mày không biết hay thật sự không biết __ Eric kéo tay của hấn ra __ mày không biết cây đàn đó quan trọng với cô ấy như thế nào đâu...nếu là người yêu thì nên hiểu cô ấy muốn gì và cần gì chứ
- Mày nói như mày hiểu rõ cô ấy lắm vậy __ hấn nhếch mép
- Không phải là tất cả...nhưng vừa đủ để không làm cô ấy tổn thương __ Eric nói rồi bỏ đi
- Khốn kiếp __ hấn đá vào không trung
- Thật là nực cười __ Thiên Anh nhìn hấn rồi bỏ đi
- Ya...chó chết __ hấn nhìn trái nhìn phải nơi mà Eric với Thiên Anh bỏ đi
- ***
- Em không sao chứ __ Vương đưa cho nó một lon nước
- Em ổn rồi __ nó nhận lon nước từ anh
- “ Nhím “ ? __ anh chỉ vào hộp đàn
- Không dùng được nữa đâu __ nó nhìn anh rồi nhìn ra cửa sổ
- May mắn là ở phòng tập của em vẫn còn đàn __ Vương bước tới tủ đồ trong phòng luyện tập riêng mà ba nó giành cho nó
- Đúng là rất may nhưng em sẽ lấy đàn ở nhà__ nó cười gượng
- Em thật sự không sao chứ __ Vương hỏi
- Em ổn mà __ nó cười
- Buổi công bố sẽ diễn ra lúc 7 giờ 30, có muốn đi đâu không __ anh hỏi nó
- Có khi em sẽ về nhà để thay đồ __ nó nói

- Anh sẽ đưa em về, hôm nay anh đi xe
- Em biết, em đã thấy ở dưới nhà xe
- Vậy đi thôi __ anh nói

Nó và hắt lại giáp mặt ở dưới nhà xe, có lẽ hắt đang chờ nó, nhưng nó giả vờ như không nhìn thấy, bước ngang qua chỗ hắt đứng mà tiến thẳng tới xe của Vương. Khi nó lướt qua hắt thì hắt đứng dậy chụp lấy cổ tay nó giữ nó lại, vô tình làm rớt hộp đàn của nó lần nữa. Nó khó chịu ra mặt nhìn hắt, tại sao hắt cứ cố ngoáy sâu vào nỗi đau hiện tại của nó chứ, là hắt đã quên thật hay hắt cố tình quên rồi đổ tội ắt trí nên mới làm thế với nó chứ.

- ... __ nó hắt mạnh tay khiến hắt buông tay ra
- Em... __ hắt ngạc nhiên với thái độ của nó
- Tránh xa tôi ra __ nó cúi xuống nhặt “ nhím “ lên
- Rốt cuộc em sao vậy chứ __ hắt nhìn nó
- Để con bé yên đi __ Vương bước tới
- Anh đừng có xen vào __ hắt nhìn anh
- Anh ấy nói đúng đấy...để tôi yên đi __ nó nói
- Sao __ hắt ngạc nhiên
- Chúng ta đừng nên gặp mặt nhau như vậy nữa...tôi thấy không thoải mái __ nó tránh nhìn vào mắt hắt
- Tại sao chứ...tại sao lại không thoải mái chứ __ hắt như không tin vào tai mình nữa
- Đi thôi __ Vương nói
- Đừng như vậy mà __ hắt giữ tay nó lại
- Tôi là người bị hại...nhưng lại luôn là kẻ gây hại cho người khác, luôn luôn là vậy __ nó cười gượng
- Nhưng....
- Danh sách người bị hại không có tên của cậu, vì vậy tránh xa tôi ra __ nó cố nuốt nước mắt vào trong

Vương không muốn nó khó xử thêm nên đã gạt tay hắt ra hộ nó rồi ôm vai nó bước đi, nó cũng đau, hắt cũng đau, không phải nó mới cảm thấy hạnh phúc cách đây khoảng 1 giờ trước sao, sao giờ lại thành ra như vậy chứ. Nó nhìn Vương với ánh mắt nhạt nhòa nước mắt hàm ý cảm ơn, vì nhờ có anh kéo nó đi kịp thời nếu không hắt đã nhìn thấy những giọt nước mắt đó rồi. Hắt đứng đó nhìn xuống đất nơi lúc nãy chiếc hộp đàn đó rớt xuống, chỉ đứng đó nhìn thôi. Mãi cho tới khi tiếng xe của Vương nổ và nó đang quay đầu ra thì hắt mới ngoác đầu lên nhìn, hắt cảm giác cái giây phút chiếc xe đi ngang qua hắt, cái lúc hắt nhìn thấy nó mập mờ bên trong ô cửa kính ô tô nó ngẩn ngừ làm sao. Nó còn chẳng thèm quay đầu ra nhìn hắt nữa, hắt thấy giận rất giận nhưng hắt đâu biết nó không quay đầu ra nhìn là nó không thấy hắt đâu, ánh mắt nó nhìn hắt qua gương chiếu hậu của xe Vương, nó thấy hết, thấy hết mà.

Xe Vương dừng lại trước cổng nhà nó, nó cũng nhanh chóng mở cửa bước ra, Vương cũng bước ra theo vì anh định sẽ mở cửa cho nó nhưng có vẻ nó không cần.

- lát anh sẽ tới đón em __ Vương nói
- Làm phiền anh rồi __ nó cười gượng
- Vậy... __ Vương nhún khế hai vai rồi đập nhẹ vai cái lên chiếc xe __ anh về đây
- Đi đường cẩn thận __ nó nói
- Em vào nhà đi __ Vương nói rồi vào xe nổ máy cho xe chạy

Nó đợi cho chiếc xe của anh ra tới đường lớn mới mở cổng vào nhà, nó không hề biết đứng cách đó không xa hắt đang đứng nhìn nó. Khi nó bước vào bên trong thì có quay lại đóng cổng đã nhìn thấy hắt, thấy

hắn đang đứng nhìn nó. Nó chẳng muốn nói gì với hắn lúc này nên đã đóng cồng mạnh tay ý muốn đuổi hắn đi, rồi nhanh chóng vào nhà.

- Mẹ _ nó ngạc nhiên khi thấy mẹ nó ngồi trong phòng khách
- Con về rồi sao...có lẽ mọi thứ tệ hơn mẹ nghĩ, cứ tưởng con sẽ về muộn hơn _ mẹ nó cười đầm đìa
- Mẹ đã đến đó thật sao _ nó ngạc nhiên
- Mẹ đã đến _ mẹ nó tiến lại phía nó
- Đáng lẽ mẹ không nên đến...mẹ đến rồi thì giờ con phải làm sao chứ _ nước mắt nó lưng tròng
- Chuyện đó mãi không thể giấu được...tương lai của con, sự nghiệp của con rồi mọi người sẽ biết thôi, chỉ là vấn đề thời gian _ mẹ nó vuốt tóc nó
- Tất cả mọi thứ, cả ba cả mẹ rồi cả cây đàn nữa...sao mọi người cứ làm cho con phải khó xử vậy _ nó bật khóc
- Cây đàn ? _ mẹ nó nhìn xuống hộp đàn
- Nó bị vỡ rồi...nó không dùng được nữa _ nó khóc nức nở
- Là lỗi của mẹ...là lỗi của mẹ _ mẹ nó cũng lưng tròng con mắt ôm nó mà nói
- Sao lại như vậy chứ...tại sao _ nó gào lên trong nước mắt

Hai mẹ con cứ đứng như thế ôm nhau khóc, hắn đứng bên ngoài cổng đã nghe thấy tiếng gào của nó bên trong, nó đau lòng thế sao, tất cả mà nó nói là gì, hắn còn chưa biết gì nữa, còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì nữa chứ.

85. Chương 83

Hội trường tối nay còn đông hơn lúc sáng, nhà báo phóng viên còn kéo tới đông hơn nữa, hội trường gần như kín hết chỗ không thể tìm thấy ai trong đám đông này nữa. Nó đứng bên trong cánh gà mà cứ thấp thỏm, chưa lần nào nó cảm thấy hồi hộp như thế cả. Vương đặt tay lên vai nó trấn an, nó ngược lên nhìn anh thì anh chỉ mỉm cười với nó thôi. Có lẽ giờ anh là người có thể an ủi nó lúc này, vì ngoài Ân ra thì có hắn, giờ không có hắn thì có anh Pin vì Pin như anh trai nó vậy. Nhưng giờ cả ba người đó đều không được, xin lỗi anh Vương vì giờ nó đành phải lợi dụng cái thứ tình cảm anh giành cho nó để làm bờ tựa đứng dậy thôi.

- Xin chào mọi người...có lẽ sáng nay mọi người đều biết sự việc đã xảy ra, và sau khi họp bàn hội đồng ban giám khảo đã biểu quyết và đưa ra quyết định cuối cùng...rằng sẽ cho đại diện của nhạc viện W một cơ hội nữa...
- &@)\$*!)!^ _ khán giả bên dưới xì xầm to tiếng
- Tôi biết mọi người bất mãn...chẳng lẽ mọi người tin chỉ vì cô ấy là con của hiệu trưởng nên mới được đứng trên sân khấu này sao _ anh Khiêm nói làm cho tiếng xì xầm lắng xuống
- Chỉ vì là con hiệu trưởng thôi sao...vậy con của nhà tài phiệt thì mọi người không đặt bất kỳ nghi vấn nào sao...thật chẳng công bằng gì cả...trong mỗi người chúng ta chẳng ai có thể biết cô bé đó đã phải vất vả như thế nào để có được ngày hôm nay...cũng như phải đổ biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt và có cả máu nữa...các vị có thể trả lời được không...tôi cũng không thể trả lời...thế thì tại sao mọi người lại có thể đặt ác cảm về quá khứ của cô bé đó chứ _ anh nói tiếp
- ... _ giờ thì mọi người hoàn toàn im lặng
- Vậy sau đây xin mọi người chào đón thí sinh Chu Lệ Băng của nhạc viện W nào _ Khiêm nói lớn
- Không sao đâu _ Eric nói

- Em làm được mà __ Vương vỗ vai nó

- ... __ nó chỉ mỉm nhẹ rồi bước ra

Không một tiếng vỗ tay, không một tiếng hò hét, lần đầu tiên trong đời nó không được chào đón trên chính sân khấu nó làm chủ. Nó ngược nhìn tất cả mọi người trong hội trường một lượt, nó nhìn thấy mẹ nó ngồi ngay ở hàng ghế đầu, thấy ba nó đang ngồi nhìn nó chăm chú ở hàng ghế giám khảo, ba đã không gọi điện cho nó, nó có thể hiểu cho ba, có lẽ ba nó đang khó xử cho công việc của mình. Phía trên cao nó còn thấy hần nữa, hần nhìn nó chăm chú, tại sao giữa hội trường đông người như vậy lại có thể nhìn thấy hần một cách dễ dàng như vậy chứ. Bỗng có tiếng vỗ tay, một tiếng hai tiếng ba tiếng nghe có vẻ rất rời rạc nó đưa mắt tìm nhanh vị trí nơi phát ra tiếng vỗ tay. Người đó là Linh San, Linh San đã vỗ tay và không đầy 3 giây sau đó bắt đầu có những tiếng vỗ tay ở những vị trí khác, dần dần là cả hội trường. Nó thấy vui, hạnh phúc ít nhất trong giây phút đó, nó nhẹ nhàng mỉm cười rồi đặt đàn lên vai trái sau đó bắt đầu bài thi của mình. Hôm nay nó chọn ình một bài biểu diễn khó, trong bài đòi hỏi người biểu diễn phải có kỹ năng rất tốt và sự tập trung cao độ mới có thể hoàn thành tốt bài đó. Đường như chẳng ai thắc mắc gì về bài thi của nó cả, tất cả trừ Thiên Anh, giờ thì mọi người có thể ổn định lại lòng tin nơi nó rồi, chẳng ai giám đứng trước mặt nó mà nói là nó nhờ dựa hơi hiệu trưởng mới có ngày hôm nay nữa, sẽ chẳng có ai dám. Tiếng đàn vừa dứt nó vung tay cầm vĩ thành một vòng ra dấu chấm hết, rồi từ từ hạ đàn xuống cúi đầu cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Tiếng hò hét và tiếng vỗ tay rầm rầm làm rung động cả hội trường, giờ thì nó có thể nhẹ nhàng mỉm cười rồi, vì nó thấy nụ cười hạnh phúc đang hiện hữu trên đôi môi của ba mẹ nó.

- Quá tuyệt với...phải không nào __ Khiêm nói làm hội trường một lần nữa rầm rầm lên

- Cảm ơn em...người đứng lên bằng thực lực __ Khiêm cười với nó

- Cảm ơn anh __ nó nói nhỏ

- Để chờ đợi ban giám khảo đưa ra quyết định cuối cùng xin mời tất cả mọi người cùng xem tiết mục của tập thể thí sinh đại diện nhạc viện R...xin cho các thí sinh đại diện một chàng phéo tay nào __ Khiêm nói, còn nó quay đầu bước vào trong

Khi Khiêm vừa nói hết câu ban giám khảo đã đứng dậy để đến phòng họp, họ cần đưa ra kết quả chính xác nhất mặc dù từ sáng họ đã có kết quả rồi nhưng coi như là làm lại cho đúng thủ tục. Không lâu sau mọi người quay lại cũng là lúc bài biểu diễn vừa kết thúc.

- Tôi xin giới thiệu với mọi người đây là hiệu trưởng nhạc viện J __ Khiêm giới thiệu người đứng bên cạnh mình

- Trên tay tôi chính là kết quả cho buổi thi ngày hôm nay, mọi người có thể thấy phong bì được niêm phong cẩn thận và đích thân tôi đảm bảo về độ chính xác thông tin bên trong này __ hiệu trưởng J đưa phong bì lên cao

- Giờ đây tôi xin trao lại cho cậu đẹp trai này để cậu ta có thể đọc tên những người có thể đi tiếp hôm nay

- Cảm ơn hiệu trưởng __ Khiêm nói

- Và trong tay tôi là kết quả...sau đây tôi đọc tên ai thì xin người đó hãy bước lên trước __ anh nói thế vì giờ này tất cả thí sinh đang đứng sau lưng anh

- WOA...chỉ có 12 người thôi sao __ Khiêm nhìn xuống ban giám khảo

- Cậu cứ đọc đi sau đó chúng tôi sẽ giải thích __ ba nó nói

- À vâng... __ anh đọc hết một lượt tên các thí sinh được đi tiếp

- Đáng ngạc nhiên thật...chỉ duy nhất nhạc viện W có số thí sinh tham gia đi tiếp là đầy đủ thôi sao...xin chúc mừng nhạc viện W vẫn có thể bảo toàn số thí sinh của mình __ anh Khiêm nói tiếp

- Vâng...chúng tôi xin được giải thích __ ba nó đứng dậy từ phía bàn ban giám khảo __ chỉ còn 12 thí sinh lý do là bài thi tuần sau là bài biểu diễn nhóm, tùy theo mỗi nhạc cụ các em sẽ được phân nhóm với nhau, nên nhớ các em là đối thủ nhưng lại là ngôi chung một con thuyền vì vậy các em phải dốc toàn lực để hỗ trợ

nhau vượt qua bài thi tuần sau, nếu không các em sẽ rớt....còn việc các em làm sao để được chọn đó không phải là chuyện của tôi __ ba nó nói

- Ôi trời...gì vậy
- Thật không thể tin được
- Không ai nói với chúng ta là sẽ thi nhóm cả
- Chuyện này là sao đây __ các thí sinh thắc mắc
- Các em bất mãn sao __ ba nó nhìn các thí sinh được chọn
- ... __ các thí sinh đều im lặng
- Tốt...vậy xin chúc mừng tất cả các em __ ba nó cười mãn nguyện nhìn nó

Buổi tối hôm nay kết thúc có vẻ êm đềm, nó nhìn ba nó đầy lòng cảm ơn, cảm ơn vì ông đã không bỏ rơi nó, cho dù nó đã nhiều lần làm ông thất vọng còn cố tình gây chiến với ông nữa, vậy mà ông vẫn âm thầm theo dõi mỗi bước đi của nó.

- Con gái __ khi nó vừa vào tới cánh gà thì đã có người gọi nó lúc nó định rẽ sang một hướng khác
- Mẹ __ nó quay lại thì thấy ba và mẹ nó đang đứng đó đợi nó __ ba
- Phải chúc mừng chứ...đúng không __ mẹ nó cười
- ... __ nó mỉm cười bước tới chỗ ba mẹ nó

Nó đâu biết lúc nó quay lưng lại với con đường nó định rẽ sang thì đang có một người đang đứng đợi nó, đó là hấn, hấn đang đứng đợi nó với suy nghĩ rằng nó sẽ đi tới và nhìn thấy hấn, nhưng giờ thì không thể vì hấn đã thấy nó quay lưng lại với con đường đó rồi. Hấn lủi thủi bước đi ra ngoài nhà xe, có lẽ giờ chờ cô ấy cũng không đến bên hấn.

Khi ra ngoài, nó đã thấy hấn và đương nhiên hấn cũng thấy nó và thấy cả ba mẹ nó nữa.

- Khôi Vĩ, con đang đợi ai sao __ ba nó hỏi
- Dạ...nhưng có lẽ giờ thì không đợi nữa __ hấn nói
- Sao ?
- Dạ không có gì __ hấn nói
- Ta đang định đi ăn, con có muốn đi cùng không __ mẹ nó nói
- Có phiền nếu con đi cùng không ạ __ hấn nói chuyện với ba mẹ nó nhưng lại nhìn nó từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện
- Không...phiền gì chứ, vậy ta cùng đi __ mẹ nó nói rồi mở cửa xe bước vào
- Con ngồi trước được không __ nó nói
- Không __ mẹ nó nhìn nó

Ba nó là tài xế, mẹ nó là người ngồi trước vậy dĩ nhiên là nó và hấn cùng ngồi ở ghế sau rồi, với nó thì thật không thoải mái gì hết, nhưng với hấn thì có chút đau đớn pha lẫn hạnh phúc. Hấn cố tình đưa tay ra để chạm tay nó khi nó để tay trên ghế, nhưng nhanh chóng khi hấn vừa chạm vào nó đã rút tay lại ngay, còn trừng mắt nhìn hấn nữa. Nó chẳng nói câu nào từ khi lên xe cho tới lúc ngồi vào bàn ăn, nó chỉ chăm chú ăn phần ăn của mình mà chẳng quan tâm đến 3 cái con người kia đang nói chuyện gì.

- Ba con xin lỗi vì hôm nay không đến được __ hấn nói
- Không sao __ ba nó cười
- Ông ấy có việc đột xuất nên đã bay chuyến sớm nhất sáng nay về mỹ rồi, ông ấy nói ông ấy cố gắng quay lại sớm nhất có thể

- Ôi trời...không cần thế đâu, ba con bận mà __ mẹ nó nói
- Nhưng ta thắc mắc về chỗ ở của gia đình con ở đây đây __ ba nó nhìn hấn
- À...cái đó __ hấn nhìn nó, rồi nhìn ba nó __ ba con ở khách sạn
- Còn con __ mẹ nó hỏi __ ta không nghe ba con nói gì về chỗ ở của con
- Con cũng ở khách sạn __ hấn nói
- ... __ hấn vừa nói câu đó nó liền quay qua nhìn hấn với ý “ đồ nói dối “
- Ta tưởng ba con sẽ mua nhà cho con chứ __ ba hấn cũng ngạc nhiên vì ba hấn là một người khá kỹ tính không có lý nào lại để con trai mình ở khách sạn được
- À...cái đó, quan hệ giữa con với gia đình không tốt...nhưng từ khi có cô ấy và hai bác thì có lẽ mọi thứ đã tốt lên nhiều rồi __ hấn cười
- ... __ nó lại quay qua nhìn hấn “ đồ đạo đức giả “
- Ồ...thế à __ mẹ nó cười

Bỗng điện thoại mẹ nó đổ chuông, mẹ nó rút điện thoại ra xem ai gọi khi thấy được người gọi mẹ nó e dè nhìn ba nó rồi quay qua nhìn nó, sau đó mới bắt máy nghe.

- Alo...
- Phải...nhưng hôm nay tôi bận rồi, có lẽ sẽ không tới được đâu
- Tôi biết...nhưng không phải còn rất nhiều bác sĩ khác sao
- Đúng...tôi đã nói là...
- Mẹ à __ nó nói __ đối với con thế là đủ rồi __ nó mỉm cười
- Con nói sao __ mẹ nó ngạc nhiên
- Con thấy vui lắm, thật sự rất hạnh phúc __ nó nói
- ... __ mọi người đều nhìn nó
- Vì vậy...mẹ có thể quay về là mẹ của ngày hôm qua được rồi...mẹ của ngày hôm nay con sẽ vất vả...ở đây này __ nó chỉ tay vào tim mình
-
- Mẹ đi đi...con quan trọng...nhưng cứu người quan trọng hơn __ nó nói
- Ba sẽ đưa mẹ con đi, nhờ con đưa con bé về nhà cẩn thận __ ba nó nhìn nó rồi nhìn hấn
- Dạ...con sẽ đưa cô ấy về cẩn thận __ hấn nói
- Ai cần cậu đưa về chứ __ nó nghiêng răng nói nhỏ
- “ Alo...alo...bác sĩ Anh “
- À...tôi nghe đây, tôi sẽ đến...mọi người cứ chuẩn bị mọi thứ đi __ mẹ nó nói
- Vậy ta đi __ ba nó đứng dậy trước
- Ba mẹ đi cẩn thận __ nó nói
- Được rồi...có lẽ tối nay mẹ sẽ không về __ mẹ nó nói
- Ba còn việc ở nhạc viện __ ba nó nói
- Con ổn mà, đừng lo __ nó cười

Nó chỉ giả vờ thôi, chỉ là giả vờ thôi, sao nó có thể ổn chứ, đến phút cuối mẹ nó và ba nó vẫn không thể từ bỏ công việc của mình để ở cạnh nó một ngày trọn vẹn, thì ra là thế. Cũng đáng để thất vọng một chút,

nhưng giờ biết làm sao được, có thất vọng cũng không làm hai con người đã bước qua cánh cửa phòng ăn kia quay lại được, nó cứ nhìn chăm chú cho đến khi cánh cửa đóng lại.

- Về thôi __ hấn nói
- Cậu về trước đi __ nó nói
- Ba em đã nói anh phải đưa em về
- ... __ nó nhìn hấn __ không phải tôi đã nói cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi rồi sao
- ... __ hấn bỗng im lặng chẳng biết nói gì nữa

Nó đứng dậy kéo balo rồi cầm hộp đàn bỏ đi, nó thật sự không muốn ngồi cùng xe, không muốn ăn cùng bàn cũng không muốn ở cùng hấn một nơi vì vậy nó sẽ cố tránh hết tất cả những nơi đó ra. Hấn đứng đó cố nhét hết những lời nó vừa nói vào não, mãi cho đến khi tiếng cửa phòng vừa đóng lại lần nữa thì hấn mới biết hấn cần phải giữ người đó lại, nếu không hấn có cảm giác sẽ mất người đó mãi mãi. Hấn chạy theo nó, tìm nó dưới sảnh nhưng không thấy lúc ra ngoài thì thấy nó đang đứng đón taxi, hấn bước tới cầm cổ tay nó rồi kéo nó đi.

- Cậu làm cái gì vậy...xe tới rồi, thả tôi ra __ nó giật tay lại nhưng hấn không chịu buông cứ kéo nó đi
- Tôi nói cậu có nghe không vậy __ nó hét lên
- Cậu mau buông ta ra đi __ nó vùng vằng

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 84

86. Chương 84

Hấn kéo nó đi được một đoạn thì quay lại nhìn nó nhưng tay không chịu buông, cứ nhìn nó chăm chăm.

- Cậu đừng làm tôi ghét cậu thêm nữa __ nó giật tay lại
- ... __ do sơ suất nên hấn đã làm tuột tay nó nhưng hấn nhanh chóng chụp lại và nắm được bàn tay nó
- ... __ nó giật mình khi hấn nắm được lòng bàn tay nó
- Em giận anh chuyện sáng nay sao __ hấn nói
- Không
- Tại sao lại vậy...còn chuyện gì anh không biết nữa chứ __ hấn nhẹ nhàng hỏi
- ... __ nó giả vờ không nghe mà nhìn sang chỗ khác
- Đâu phải em không biết anh đang bị mất trí, thật sự anh không thể nhớ được chuyện đã xảy ra...nếu hành động sáng nay của anh làm em buồn thì anh xin lỗi
- ... __ nó nhìn hấn chăm chú, nếu là hấn trước đây dù có sai nhất định cũng không chịu xin lỗi trước, chỉ đến khi nó bắt hấn xin lỗi hấn mới chịu mở miệng nói hai tiếng ” xin lỗi ”
- Anh biết em và Thiên Anh có quan hệ không được tốt, nhưng anh mong em có thể hiểu cho anh, một người là em gái một người là người anh yêu...anh không muốn làm ai phải buồn hết
- ... __ nó giật tay lại __ nói những lời này với tôi làm gì chứ
- Em thật sự đang giận đó sao __ hấn hơi chau mày
- Tôi phải về đây...muộn rồi __ nó quay lưng bỏ đi
- Anh sẽ đưa em về __ hấn nói

- Không..._ nó chưa nói hết câu thì hấn bước tới cầm tay nó kéo nó đi cùng rồi
- Đừng làm trò nữa...tôi đã nói là đừng gặp nhau thì cứ làm vậy đi _ nó rút tay lại
- Em...

Nó bước đi trước, nói thật tâm trạng của nó lúc này vô cùng hỗn loạn, nó cần thời gian suy nghĩ, nó đồng ý là hấn đang bị mất trí nhưng không có nghĩa hấn có thể quên cảm giác của một người đang yêu là như thế nào. Hấn luôn bảo vệ Thiên Anh trong mọi hoàn cảnh, tại sao chứ sao nó luôn bị cho là kẻ gây phiền phức, có phải là do nó không khóc lóc ỉ ôi không ồng ẹo này nọ không. Nó nhếch mép cười đều thờ dài rồi tự đón xe về nhà.

Nó đã tự nhốt mình ở nhà vài ngày chẳng liên lạc với ai, mẹ nó thì nghĩ nó đang suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra nhưng không, nó không muốn nghĩ tới những chuyện đó nó mệt mỏi lắm rồi. Nó cần thời gian tập trung vào cuộc thi hơn, việc suy nghĩ về hấn, về Tâm San Khánh về ba mẹ nó và về nhím nữa, nó không muốn nghĩ. Từ ngày hôm đó tới giờ nó chưa mở hộp đàn ra để xem tình hình của nhím như thế nào nữa, nó sợ khi nó nhìn thấy nó sẽ không kìm lòng nổi mất.

Trong lúc nó chỉ ở nhà không thì hấn cứ lảng vảng ở bar vì hấn nghĩ nó sẽ tới, hấn chẳng thể liên lạc với nó suốt mấy ngày liền rồi, nó cứ trốn hấn mãi. Pin thì mất tầm mất tích từ hôm bọn hấn thấy anh ở bữa tiệc chào mừng các nhạc viện tới W, đó cũng là một phần lý do khiến hấn phải ở bar để quản lý giúp anh. Vương thì tích cực luyện tập với team của mình, cả ba đều chơi piano, anh cùng nhóm với một đại diện nhạc viện R và một nhạc viện K có vẻ không mấy thân thiện nhưng may mắn cho anh là một tay gọi là đẹp trai nên với việc hoà thuận cùng 2 cô gái nước ngoài không khó là mấy. Eric và Thiên Anh cùng một nhóm với một đại diện nhạc viện R người của nhạc viện R chơi kèn còn Eric và Thiên Anh chơi violin. Còn nó thì cùng nhóm với hai anh chàng đẹp trai của nhạc viện J, nhóm của nó là nhóm duy nhất không cùng chung nhạc cụ, một trong hai anh chàng kia chơi cello một anh còn lại chơi piano. Nhóm còn lại trong 4 nhóm là nhóm múa một đại diện cho nhạc viện W là Duyên, một của nhạc viện K và một của nhạc viện R, khá thất vọng khi không có sự xuất hiện của một nhạc cụ cổ truyền nào hết.

Cốc cốc cốc _ mẹ nó gõ cửa phòng nó

- Mẹ vào được chứ
- Cửa không khoá _ nó nói
- Mẹ có làm một ít đồ ăn...con mang đến cho Khôi Vĩ được không _ mẹ nó đặt lên bàn một đồ ăn
- Sao lại phải mang đến cho cậu ta _ nó hỏi
- Thằng bé sẽ là chồng của con trong tương lai đấy
- ... _ nó nhăn nhó nhìn mẹ nó _ con không biết nơi cậu ta ở
- Mẹ đã hỏi rồi...địa chỉ đây _ mẹ nó đặt lên bàn một tờ giấy
- Mẹ bị cậu ta lừa rồi _ nó nói nhỏ
- Sao _ mẹ nó hỏi lại
- Không có gì _ nó nói
- Vậy đi sớm rồi về nha, con cứ ăn cơm ở ngoài đi đừng đợi mẹ, mẹ phải tới bệnh viện _ mẹ nó ra ngoài và đóng cửa lại
- Lại chỉ có mình con ăn cơm thôi sao _ nó cười khẩy

Nó uể oải đứng dậy bước vào nhà tắm thay đồ, nó chẳng nghĩ một lúc nào đó nó lại có thể làm cái việc mà nó sắp làm là tự tìm tới nhà hấn cả. Nó cầm tờ giấy địa chỉ mẹ để trên bàn rồi cười thâm, địa chỉ này là địa chỉ tùm bậy, vậy mà mẹ nó cũng có thể tin được là sao chứ trời.

- Cậu dám lừa cả mẹ tôi sao...to gan lắm _ nó cầm hộp đồ ăn lên rồi ra ngoài

Ting tong...ting tong __ nó phải nhón gót lên mới có thể chạm được vào cái chuông của nhà hấn. Nó thầm rửa, ý mình là người cao nên thế chứ gì, thật chẳng biết tôn trọng người lùn gì cả. Nghĩ cũng đơn giản, nó với tay lên phải cách 5 cm mới chạm tới cái chuông, trong khi hấn chỉ đưa tay ngang tầm mắt là có thể chạm vào được, nó chỉ đứng tới ngực người ta thôi, thiệt là một sự xỉ nhục lớn lao đối với nó.

- Em đến rồi sao...anh đợi này giờ...mà sao không bấm chuông anh ngồi canh này giờ...vào trong đợi anh một lát __ hấn nói thông qua chuông cửa

- Gì cơ...không muốn, tôi để đồ ăn đằng trước, tí ra tự lấy đi __ nó nói

- Ok...nếu em cảm thấy ổn thì cứ làm như vậy đi

- Tưởng tôi không dám làm hă __ nó đặt hộp cơm xuống trước cổng rồi quay gót bỏ đi

Chưa đầy 3 bước nó quay đầu trở lại cầm hộp lên rồi đẩy cổng vào nhà, thiệt tình nó không muốn làm như thế đâu, nhưng lỗ hấn chưa nhận được hộp đồ ăn mà người khác lấy mất thì sao ví dụ như con chó nhà hàng xóm cũng có thể là thủ phạm. Nếu như thế thật thì đến lúc mẹ nó gọi cho hấn hỏi rằng đồ ăn bà ấy làm như thế nào thì nói thật nó sẽ bị đuổi thẳng cổ ra ngoài trước khi nó đi du học cũng nên. Nó đặt hộp cơm xuống bàn bếp rồi quay trở ra ngoài, vừa ra tới phòng khách đã thấy hấn bước từ trên lầu xuống.

- Không phải em nói không muốn vào nhà sao __ hấn nói

- Tôi đã định làm thế... nhưng tôi cậu phải ăn cùng con chó nhà hàng xóm nên mới mang vào __ nó nói

- Ở khu này không được phép nuôi động vật đâu __ giờ thì hấn đang đứng trước mặt nó

Ting tong...ting tong

- Ai vậy ta __ hấn nói

- Tôi về đây __ nó nói

- Ở lại chút đã, anh sẽ đưa em về __ hấn nắm tay nó giữ lại

- Tôi bận lắm __ nó nói

- Là anh Pin... __ hấn nhìn vào màn hình gần cửa chính nói

- Sao __ nó nhón gót lên để nhìn

- Cả Eric nữa __ hấn nhìn nó

- Không được...không thể ra ngoài đó lúc này được __ nó hốt hoảng

- Em sợ gì chứ __ hấn mỉm cười với thái độ của nó

- Họ sẽ nghĩ tôi như thế nào khi con gái mà lại mò đến nhà con trai đêm hôm như vậy chứ __ nó gắt

- Thì nói là em tới đưa đồ ăn cho anh

- Cậu điên à...sao tôi phải đưa đồ ăn cho cậu, chắc chắn họ sẽ nghĩ thế __ nó giật tay hấn ra chạy tìm chỗ trốn

- “ Mà không định mở cửa hà thằng kia “ __ Pin hỏi

- Đợi em một lát, em ra mở ngay đây __ hấn nói

- Khoan...tôi phải trốn ở đâu, nhà gì mà thông từ phòng này sang phòng khác vậy __ nó nói

- ... __ hấn hất mặt lên lầu __ chỉ có duy nhất phòng đó trốn được thôi __ nói rồi hấn mở cửa bước ra

Nó chẳng ngại ngần gì mà chạy thẳng lên phòng của hấn để trốn, nói là sợ tiếng đồn xấu cũng không hấn là đúng một trong những lý do nó không thể ra ngoài giờ này đó là vì nó đang giận Pin. Nó giương như chẳng biết mình giận Pin trong suốt thời gian không thấy anh xuất hiện quanh quẩn gần nó mãi cho tới lúc hấn nhắc tới tên anh nó mới nhớ ra là “ à...anh Pin, mình đang giận anh nên không thể ra ngoài được “, cũng chẳng hiểu nó giận người ta để làm gì nữa. Nó thở phào nhẹ nhõm khi lên tới phòng của hấn, không gian này nó cảm thấy quen thuộc vô cùng. Lần đầu tiên nó vào đây chính là lúc nó cãi nhau lần cuối cùng với

Ân, từ lần đó trở đi nó hoàn toàn không gặp anh nữa, nó cũng đang tự hỏi anh đã đi đâu và đang ở đâu. Nó vẫn còn nhớ như in cái đêm đó, cái đêm mưa rất to y như trút nước xuống...đêm đầu tiên nó tới nhà hấn :

- Cậu làm gì vậy __ nó nhìn Eric, khi cậu hôn lên trán nó
- Tôi đã hứa là mỗi ngày tặng cậu một món quà mà....lát về cẩn thận, tôi về trước đây __ Eric vẫy tay chào nó rồi quay lưng bỏ đi
- Cái gì đang xảy ra vậy __ nó nhìn theo dáng cậu ta
- Em với thằng nhóc đó có vẻ thân thiết quá phải không __ nó giật mình quay lại khi tiếng của Ân vang lên trong hành lang
- Anh....
- Em thích thằng nhóc đó __ anh tiến gần lại chỗ nó
- Nếu anh tới đây chỉ để rình mò rồi nói những câu đó thì anh nên về đi, tôi có việc phải làm rồi __ nó quay lưng đi
- Em đã thay đổi rồi __ anh dừng lại nó cũng dừng lại theo
- Cũng có thể là vậy, ai mà chẳng thay đổi ngay cả anh cũng đã thay đổi rồi còn gì....anh đâu còn là Hoài Ân mà em biết nữa đâu __ nó cười nhạt
- Em sai rồi....anh vẫn là anh mà thôi __ Ân cãi ngay
- Anh chắc không __ nó quay lại nhìn anh nhạt nhòa trong làn nước mắt
- Còn em?...một cô bé dễ thương ngày nào anh từng biết bây giờ lại....
- Em làm sao....ý anh nói em đã trở thành một đứa con gái dễ dãi và hư hỏng phải không....chẳng lẽ vì những ly rượu đó, vì những làn khói trắng đó mà anh nói em như vậy sao __ nó khóc nức lên
- Không lẽ nhưng gì anh tận mắt nhìn thấy là sai....điều đó chính bản thân em phải rõ hơn ai hết chứ ?
- Nhìn ư ?....hừ __ nó bật cười trong tiếng nấc __ anh không thấy mình vô lý lắm sao ? Anh lấy cái quyền gì mà chỉ nhìn thôi đã nhận xét người khác hư hỏng ? Ai là người đã ra đi và cắt đứt mọi liên lạc, không một lời từ biệt cũng không một lời giải thích....cứ như một trò đùa ác ý, vậy bây giờ anh trở về thì em là ai, làm gì, như thế nào ...cũng không còn quan trọng nữa đâu
- Em nói vậy mà nghe được sao....
- Tại sao không nghe được __ nó hét lên cắt ngang lời anh
- Em....vẫn luôn là điều quan trọng với anh, dù anh ở đây hay anh ở bên kia, chưa bao giờ anh ngừng nhớ và yêu em...
- Đủ rồi....không phải anh đã nói là không biết quan hệ của chúng ta là gì sao...và em đã nói chúng ta đừng là gì của nhau nữa __ nó quay lưng lại
- Khụ... __ anh cảm thấy nhói đau và khó thở, cơn đau lại tái phát rồi __ nhưng anh vẫn hy vọng....
- Với anh...em đã từng ở đâu trong trái tim anh vậy ?
- Sao... ? __ giọng anh run run, anh cảm thấy đứng không nổi nữa rồi
- Có bao giờ anh đặt niềm tin nơi em chưa ?

Nó đã khóc, khóc rất nhiều, nó chạy ra ngoài và quên mất trời đang mưa nên người nó ướt nhẹp, lạnh buốt và tuyệt vọng là tất cả nó cảm thấy vào lúc đó, không điện thoại, không tiền bạc cũng không còn sức để nhận biết đâu là đường về nhà. Chỉ biết ngồi bên vệ đường mà khóc, và người đã thấy đã phát hiện và đưa nó ra khỏi cái hố sâu tuyệt vọng đó chính là hấn, chính hấn là người làm nó quên đi được Ân cũng chính là người nó yêu sau Ân, người làm cho nó tin khi tình yêu này đi thì tình yêu khác sẽ ập đến nhưng cũng chính hấn là người làm nó mất hết niềm tin vào điều đó khi hấn đã quên hết mọi thứ về nó.

87. Chương 85

Cạch _ tiếng mở cửa

Nó giật mình quay lại nhìn hấn, hấn cũng ngạc nhiên khi thấy nó đứng thất thần nhìn mọi thứ rồi nhìn hấn như thế, hấn tò mò không biết nó đang nghĩ gì

- Em đang nghĩ gì _ hấn bước vào rồi đóng cửa lại
- Không có gì _ nó nhìn sang chỗ khác _ họ đi chưa, tới đây làm gì vậy
- Đàm phán _ hấn tự nhiên mở tủ đồ lấy ỉnh một chiếc quần jean lửng và chiếc áo sơ mi cách điệu
- Cậu có thể tự nhiên mở tủ đồ khi có con gái trong phòng vậy sao _ nó thấy không thoải mái khi nó nhìn thấy toàn bộ đồ trong tủ của hấn, từ đồ này đến đồ kia
- Anh cũng đã mở tủ đồ em như vậy nhưng đâu thấy làm sao đâu _ hấn nhìn mặc cười nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nó
- Tôi khác cậu... _ nó thở dài _ mà họ tới đây đàm phán cái gì _ nó chỉ xuống dưới
- Pin biết chuyện anh với Eric có vài xích mích nhỏ...có lẽ là chuyện đó _ hấn xoa đầu nó khi bước tới chỗ nó
- ... _ nó gạt tay hấn ra rồi vuốt vuốt lại mái tóc
- Anh đi tắm...em đợi anh một lát, anh sẽ dụ họ ra ngoài để em về _ hấn mở cửa bước vào
- ... _ nó gật gật đầu quay lưng lại với hấn

Nó tiến tới bàn học của hấn, lấy vài quyển sách đọc, gọi là tranh thủ , vừa ngồi xuống giường nó nghe thấy tiếng bước chân đi lên cầu thang. Rón rén nhẹ nhàng bước tới gần cánh cửa rồi áp sát tai vào đó mà nghe, nó nghe thấy tiếng bước chân ngày một gần hơn. Hốt hoảng nó chạy tìm chỗ trốn trong phòng nhưng không có, cái bàn thì không thể trốn thì nó hổng toàn bộ bên dưới, cái giường thì quá thấp để nó có thể nấp sau đó, nó không thể chui vào tủ quần áo của hấn mặc dù cái tủ rất to có thể nhét vừa người nó nhưng nó không muốn bị cận sơm.

- Cốc cốc cốc _ tiếng gõ cửa làm nó giật bắn người đứng hình nhìn cánh cửa
- Khôi Vĩ... _ là giọng của Pin
- ... _ nó chạy thật nhanh...có thể nói là bay qua cái giường để chạy vào nhà tắm với hấn, vì đó là nơi duy nhất có thể trốn
- Đang tắm hả...tao vào nha

Thật không thể nào sống nổi mà, nó chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống ngay lập tức thôi, nó cũng chẳng biết sao lại chui vào đây nữa không biết, chắc là do hoảng quá nên nó mới chạy vào đây thôi nó tự an ủi mình khi nó gần như nín thở đứng trước mặt hấn. Hấn đã xả nước đầy bồn tắm, đã cởi xong chiếc áo sơ mi trên người ra và hấn đang làm tiếp công việc của một người chuẩn bị đi tắm, nhưng may mắn cho nó là công việc đó chưa được hoàn thành nó chỉ đang ở mức xuất phát thôi. (Các bạn có thể thả trí tượng tưởng bay tự do đoạn này nha, mình không thể tả tiếp chỗ này được >.<)=“ hấn=“ có=“ nghe=“ tiếng=“ nói=“ bên=“ ngoài=“ nhưng=“ không=“ rõ=“ lắm=“ vì=“ tiếng=“ nước=“ xả=“ bên=“ trong=“ này=“ ồn=“ quá,=“ nhưng=“ hấn=“ biết=“ chuyện=“ gì=“ xảy=“ ra=“ ngoài=“ đó,=“ chắc=“ chắn=“ có=“ người=“ vào=“ phòng=“ thì=“ nó=“ mới=“ dám=“ chạy=“ vào=“ phòng=“ tắm=“ của=“ con=“ trai=“ chứ=“ do=“ đang=“ đứng=“ gần=“ vòi=“ nước=“ hấn=“ đưa=“ tay=“ ra=“ tắt=“ nước=“ rồi=“ với=“ tay=“ lấy=“ chiếc=“ áo=“ sơ=“ mi=“ mới=“ cởi=“ ra=“ mặc=“ lại=“ vào=“ người=“ nhưng=“ lại=“ không=“ cài=“ cúc=“ mà=“ để=“ cho=“ hai=“ ta=“ áo=“ tự=“ do,=“ sau=“ đó=“ bước=“ lại=“ chỗ=“ nó=“ đứng,=“ nó=“ dựa=“ lưng=“ sát=“ vào=“ cánh=“ cửa=“ phòng=“ tắm=“ mà=“ nhìn=“>

- Khôi Vĩ...đang tắm hả __ Pin gõ cửa phòng tắm

- ... __ nó giật mình quay đầu lại nhìn cánh cửa rồi đưa một ngón tay lên miệng nhìn hấn với ý đừng nói gì về nó đang ở đây hết

Hấn mỉm cười gian tà nhìn nó, lúc này hấn đang đứng trước mặt nó, do nó lùn gọi nó quá lùn nên nó phải ngược lên nhìn hấn nên mặt nó chạm phải lồng ngực trống trơn của hấn, mặt nó đỏ bừng nó lùi lại một bước để né nhưng nó làm gì còn chỗ mà lùi chỉ khiến nó bị ép sát vào cửa thêm thôi. Hấn chống một khuỷu tay lên cánh cửa, còn tay kia chống nạnh nhìn nó.

- Dạ...em đang tắm __ hấn nói

- Ồ...làm gì tao gọi không nghe...tưởng mày đang làm chuyện bậy bạ gì trong đó nên không muốn ra chứ __ Pin nói

- Cũng muốn thế lắm chứ __ hấn cười

- ... __ nó chau mày khó chịu cố đẩy hấn ra nhưng chỉ càng làm hấn ép chặt nó vào lồng ngực hấn thêm mà thôi

- Tao vào là để nói với mày thằng Eric về rồi, nó phải ra sân bay đón ba mẹ nó...nên tao cũng về luôn đây

- Dạ...anh về cẩn thận __ hấn nhìn nó cười tủm tỉm

- Tắm xong thì qua quán đó nha mày __ Pin nói

- Chắc muộn đó...tắm xong em còn phải làm một việc nữa mới qua được __ hấn nhìn nó gian tà

- ... __ nó nghe hấn nói thế càng gắng sức đẩy hấn ra hơn nhưng không được

- Tùy __ anh nói rồi bỏ đi

- ... __ nó phải đứng với cái dáng khó có thể diễn tả bằng lời với thân hình của hấn chờ cho tiếng Pin im hấn

- Cậu đang làm cái trò gì vậy __ nó dùng hết sức bình sinh đẩy hấn ra khi nó không thấy tiếng động nào nữa

- Em đang nghĩ gì mà lại đỏ mặt __ hấn lùi lại một bước khi bị nó đẩy rồi nói

- Đồ biến thái __ nó tức anh ách mở cửa ra ngoài

- Ai mới biến thái đây __ hấn cũng bước ra __ là em chạy vào phòng tắm trong khi em biết anh đang tắm trong đó...may mắn cho em là anh chưa cởi hết đồ ra

- Còn nói nữa...giờ này là lúc nào mà cậu còn thản nhiên đi tắm được, suýt nữa là tôi bị phát hiện rồi __ nó cáu

- Phát hiện thì tốt chứ có sao đâu __ hấn cười

- Im đi...đồ... __ nó tức quá chẳng có từ nào để chửi hấn nữa

Nó quay lưng bỏ đi, đến lúc xuống tới nhà nó quên mất mình còn chiếc túi chéo ở trên giường hấn, đúng là giận quá mất khôn mà. Nó lại hí hục chạy lên trên phòng hấn để lấy chiếc túi, nhẹ nhàng mở cửa ra nó lên lên nhìn xem có hấn không, khi đảm bảo rằng không có nguy hiểm trong phòng nó mới mở cửa ra bước vào. Nó bước từng bước nhẹ nhàng tiến gần tới chiếc giường, với tay nhẹ nhàng lấy chiếc túi vì nó chẳng muốn leo lên chiếc giường đó chút nào hết, như thế có thể sẽ gây ra tiếng động cũng nên.

- ... __ nó đang quay trở lại cánh cửa thì cửa phòng tắm chợt mở ra

- Em...quay lại làm gì __ hấn nhìn cái dáng như ăn trộm của nó cười

- Tôi quên chiếc túi __ nó gượng cười quay qua nhìn hấn

- Ôi trời đất ơi __ nó bỗng hét toáng lên khi thấy hấn trong bộ dạng không quần không áo chỉ có chiếc khăn tắm quấn ngang hông

- Làm gì mà hét lớn quá vậy __ hấn bước tới chỗ nó cười gian tà

- Tôi phải về đây...muộn quá rồi __ không cho hắn cơ hội đụng vào nó nó đã bỏ chạy mất dép rồi
- ... __ hắn chẳng tiến nó mà lại đi tới gần ban công, có lẽ ở đây hắn có thể thấy nó rõ hơn là việc xuống tận dưới nhà với cái bộ dạng này
- Em giống như một loại thuốc độc vậy...anh đã lỡ yêu em rồi...phải làm sao đây __ hắn cười

Pin đã nói dối hắn và nó, Pin biết sự xuất hiện của nó ở đây, và cả Eric cũng biết nữa. Lúc vào nhà mặc dù anh không để ý, nhưng Eric đã nói, đã nói rằng nó đang ở đây bằng chứng là đôi giày bata trắng ở ngoài cửa, chẳng có lý do gì lại có một đôi bata size nữ ở nhà một thằng con trai cả. Mà cứ cho là có thì đứa con gái mà hắn đưa về nhà buổi tối với mục đích giúp hắn giải toả thật không bình thường, gu chơi gái của hắn đâu phải loại hiền lành mà phải là loại con gái đi giày cao gót mặc váy ngắn chứ không phải cô gái đi giày bata. Eric bỏ về trước là vì nó ở đây chứ không phải vì nhà có việc, còn Pin như không tin là có nó ở đây nên lên phòng hắn để xác minh lại, và đúng là sự thật làm anh khá thất vọng, không phải nó với hắn không có quan hệ gì để có thể gặp nhau ở nhà như vậy mà. Thời gian thay đổi con người nhanh thật đấy anh chỉ không có mặt ở đây vài tuần mà nó đã tha thứ và đến với hắn rồi sao. Nhân chứng vật chứng tố cáo nó chính là chiếc túi chéo mà anh đã đưa nó đi mua, còn làm gì nữa, chỉ biết mỉm cười đau đớn ra về thôi chứ ở lại cũng chẳng là gì được.

Mấy ngày gần đây muốn tìm nó cũng rất dễ, nó gần như giành thời gian để ở nhạc viện nhiều hơn là ở nhà, nó chỉ về nhà tắm rửa và ngủ nghỉ thôi, còn ăn uống luyện tập đều ở nhạc viện, nó cần phải luyện tập cùng với nhóm của mình chứ. Nhóm bọn nó chọn một bài nhạc cổ điển nhưng pha chút hiện đại được thể hiện qua bàn tay của anh chơi piano, một chút du dương lãng tử không theo truyền thống cổ điển được thể hiện qua tay chơi cello. Hai anh chàng này rất galăng, họ để nó chơi chính, nó gánh toàn bài, từ đầu đến cuối giai điệu mọi người có thể nghe từ bài biểu diễn của tụi nó là tiếng violin êm đềm của nó lại càng được tôn lên bởi tiếng piano và cello.

Vương cũng trở nên bận rộn với nhóm của mình, cả Duyên Thiên Anh và Eric cũng thế, nhưng không vì thế mà Vương và Eric quên không quan tâm nó. Vương vẫn mang đồ ăn và nước uống đến cho nó vào giờ nghỉ của nhóm, Eric cũng có những hành động tương tự Vương nhưng thái độ có vẻ khác vì cậu nhớ tới cái đêm nó ở nhà hắn nên thấy không thoải mái.

- Ăn đi rồi luyện tập chăm chỉ vào __ Eric đưa cho nó một túi đồ ăn
- Cảm ơn...nhờ cậu mà nhóm tôi mấy nay không cần đi mua đồ ăn nữa đây __ nó cười
- Ờ __ cậu ta nói rồi quay lưng bỏ đi
- Eric __ nó gọi cậu lại, vì nó biết cậu có gì đó khang khác
- Sao __ cậu quay lại nhìn nó
- Cậu có gì muốn nói với tôi không __ nó nói
- ... __ cậu nhìn nó mà không nói gì
- Hình như cậu có chuyện muốn nói nhưng lại không nói ra __ nó hỏi rụt rè
- ... __ cậu thờ dài vì không biết hỏi nó chuyện đó có sao không
- Nếu không muốn cũng không sao __ nó nhìn xuống đất với vẻ thất vọng
- Thật ra tớ muốn hỏi cậu chuyện này mấy ngày trước rồi __ Eric
- Ờ hơ... __ nó gật gật cái đầu
- À...hôm trước mình đến nhà Khôi Vĩ...
- Hhhmmm __ nó chăm chú lắng nghe
- Mình đã thấy một người ở đó nhưngx không chắc người đó...là ai
- Rồi sao __ nó vẫn rất chăm chú

- Mình có thể hỏi cậu một câu không
- Ok...tự nhiên đi
- Cách đây 3 ngày cậu đã đến nhà....
- Bang ... _ cả nó và Eric đều gián đoạn nhìn người gọi nó, là anh bạn cùng nhóm với nó
- Oh...Jeami _ nó quay lưng lại với Eric
- You can e here
- Yes... _ nó nói rồi quay lại nhìn Eric
- Nãy cậu nói tôi đến nhà ai...tôi nghe không rõ
- Không...cậu đi đi, tớ sẽ nói chuyện đó với cậu sau _ Eric nói
- Ồ...vậy tôi đi trước, chúc mai may mắn...chúng ta là đối thủ đấy _ nó cười
- Jeami...i e _ nó chạy lại chỗ phòng tập của tụi nó
- Là đối thủ sao...thà rằng tớ sẽ để cậu thắng còn hơn là phải đấu với cậu...
- Không được ...cậu đừng đem cái thứ tình cảm trẻ con đó vào trong bài thi của tụi này _ Thiên Anh từ đầu xuất hiện nói
- ... _ Eric giật mình quay lại nhìn Thiên Anh
- Nếu cậu để tụi này bị loại....người phải lãnh hậu quả là con nhỏ đó đấy
- Cô đang đe dọa tôi đó sao
- Cứ cho là thế đi
- Cuối cùng cô cũng chịu bực lộ cái phần con trong cô mà cô dùng để đối xử với Băng ra ngoài rồi đó sao
- Ăn nói cho đàng hoàng đi...nếu cậu hợp tác với tôi ngay từ đầu thì có phải chúng ta đều hạnh phúc sao...sao chúng ta không là kẻ trong cuộc mà phải là kẻ đứng ngoài chống tay lên xem như thế chứ
- Ý cô là gì _ Eric khó hiểu
- Nói một cách đơn giản....nếu cậu chịu giúp tôi, Lê Băng là của cậu....còn Khôi Vĩ sẽ thuộc về tôi
- Tôi lấy gì để tin cô đây Thiên Anh _ Eric cười mỉa mai kế hoạch của cô ta
- Vậy để tôi chứng minh cho cậu thấy nhé _ nói rồi Thiên Anh bỏ đi để cậu ta ở lại suy nghĩ về vấn đề cô ta đề cập tới

88. Chương 86

Nó đang nằm trên giường trần trọc khó ngủ vì nhớ tới hành động của hần hôm cả hai cùng ở trong phòng tắm của hần, nó còn chẳng thể tìm ra một lý do để nhớ tới lúc đó nữa, có lẽ là do nó ở với hần nhiều quá nên bị nhiễm cái đen tối trong đầu hần.

- Băng _ mẹ nó vừa nói vừa mở cửa
- Mẹ _ nó vội vùng dậy
- Ngày mai mấy giờ con diễn _ mẹ nó đặt xuống bàn nó một cốc sữa
- Mẹ sẽ tới sao _ nó hỏi
- Mẹ đoán thế...ngày mai không có ca mổ nào hết, mẹ tính đến bệnh viện sớm rồi về đưa con đến nhạc viện

- Thật chứ __ nó cười
- Dĩ nhiên rồi __ mẹ nó gỡ vài cọng tóc rối ra cho nó
- Vậy tầm 8 giờ...8 giờ được không, mai còn con diễn thứ 3, 7 giờ bắt đầu
- Được ...vậy mai mẹ sẽ đưa con đi
- Dạ __ nó hớn hở
- Ngủ ngon __ mẹ nó đứng dậy cúi xuống hôn lên đầu nó một cái
- Mẹ cũng vậy
- À...mẹ ơi __ nó gọi ẹ nó lại
- Sao con __ ba đừng bước
- Mẹ có thấy dạo gần đây khu phố mình có vài người lạ không, con đã gặp họ trên đường về nhà
- Mẹ không để ý lắm, nhưng chắc không phải người xấu đâu
- Nhỡ họ đang theo dõi chúng ta thì sao...con luôn thấy họ ở gần nhà mình
- Con đừng có suy nghĩ tiêu cực thế chứ...ngủ đi

Mẹ nó ra ngoài, còn nó thì tắt ngay nụ cười đang nở trên môi, có bao giờ tự nhiên hạnh phúc như vậy là sắp có chuyện xảy ra không ta.

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪

Đang suy nghĩ thì điện thoại reo, nó với tay sang đầu giường bên kia lấy chiếc điện thoại, người gọi tới làm nó không được vui và thoải mái cho lắm, đầu nó toàn hình ảnh của cái bụng 6 múi và bộ ngực rộng bờ vai vạm vỡ của hấn không à.

- ... __ nó bắt máy nhưng không nói gì
- “ Em đang nghĩ tới anh phải không “ __ hấn hỏi
- Cậu đi tiêm chủng chưa __ nó hỏi lại
- “ Tiêm chủng...cái đó là gì “
- Có thể cậu chưa tiêm cái đó nên đầu cậu có vấn đề cũng nên...sao tôi phải nhớ cậu chứ
- “ Êy...đừng có nói dối, anh biết hết “
- ...biết...biết cái gì
- “ Nãy giờ anh cứ trần trọc mãi...anh đoán có người đang nghĩ tới anh nên anh gọi cho em “
- Biết đâu chừng lại là mấy em chân dài gọi cũng nên __ nó cười khinh khỉnh
- “ Nữa...từ hôm anh ở bệnh viện ra anh đã chẳng liên lạc với cô nào ngoài cái cô đang nghe điện thoại hết “
- ... __ nhắc tới hai chữ bệnh viện nó bỗng chùng xuống
- “ Tính ra cũng vài tháng trôi qua rồi chứ nhớ...từ khi em bước vào cuộc sống của anh anh trở nên ngoan hấn mà không có lý do đây “
- ... __ “ từ khi bước vào cuộc sống của anh “
- “ Alo...em còn đó không...alo “
- Hhhmmmm
- “ Sao tự nhiên em lặng vậy “
- Không có gì...tôi đi ngủ trước đây, cậu cũng ngủ sớm đi

- “ Em đang lo lắng cho anh sao...hì hì, nay cũng biết chăm lo cho chồng rồi đấy “

- Tốt nhất cậu đừng ngủ nữa...cứ thức rồi nói nhảm như vậy đi __ nó thay thái độ

- “ Êyyyy “

- ... __ nó cúp máy cái pặc chẳng đợi hẳn nói thêm câu gì nữa

Nó vừa nắm xuống thì điện thoại có tin nhắn tới, đó là tin nhắn của hẳn, nó tính là không mở ra đọc vì nhỡ mở ra đọc nó lại phải suy nghĩ về nội dung đó thì sao, thế là quyết định không đọc. Nhưng có vẻ lòng trung thành trong nó đã bị thay đổi, nó cứ táy máy tay chân với chiếc điện thoại miết.

- Sao mà có thể như thế hả Bạng __ nó mở tin nhắn ra nhưng mắt lại nhắm tít lại

- Mà thật dễ bị dụ __ nó hít một hơi rồi mở mắt ra

- ... __ tin nhắn hẳn gửi là 3 icon hình trái tim màu đỏ

- Gì chứ...chỉ có thể thôi sao __ nó hệt hăng

- Chỉ vậy thôi hả __ nó lướt lên lướt xuống

- Trời đất...

Nó quăng điện thoại sang một bên tức giận kéo mền lên trùm kín đầu giày vò cơn tức của mình, mãi mê với cơn tức đang đùa vờn nó thì ngủ quên lúc nào không hay.

Sáng hôm sau nó dậy cũng khá sớm, nhưng có lẽ mẹ nó còn dậy sớm hơn nó, bởi lúc nó xuống nhà thì đã không thấy xe và mẹ nó đâu cả, nó đoán là bà đã đến bệnh viện, hôm qua mẹ nó đã nói thế mà. Nó vào bếp tự rót ỉnh một ly sữa rồi cầm ly sữa đó lên phòng, nó cần tập lại bài đó lần nữa và còn phải chuẩn bị đồ để đi nữa. Không có nhím cùng đứng với nó trên sân khấu nó cảm thấy không tự tin lắm, hôm nay là ngày quan trọng mà, là cuộc thi lớn nên tâm trạng nó không tốt cho lắm. Thay đồ xong xuôi, chuẩn bị đồ đạc cũng xong nó đem hết những thứ cần thiết xuống nhà đợi mẹ nó. Đã 7h30 rồi nhưng sao mẹ nó chưa về, nó đứng ngồi không yên nhìn đồng hồ liên tục, tích tắc tích tắc tiếng đồng hồ kêu như đánh đòn tâm lý với nó vậy. Một nghệ sĩ violin cảm thụ âm nhạc tốt thì có khả năng rất nhạy bén và kích thích với bất kỳ tiếng động nào dù nó là rất nhỏ. Nó bắt đầu cảm thấy lo lắng, nó đã gọi ẹ nó cả chục cuộc nhưng bà đã không nghe máy, nó chẳng thể nghĩ xấu rằng mẹ nó có một ca mổ quan trọng ở bệnh viện hay là bà bận họp đột xuất bệnh án của một bệnh nhân nào đó. Hiện tại nó đang cảm thấy lo lắng cho bà, nó sợ điều nó suy nghĩ tồi qua là sự thật, nó sợ hạnh phúc đến một cách bất ngờ là để dọn đường cho bất hạnh ập đến.

Ting tong...ting tong...ting tong

Nghe thấy tiếng chuông cửa nó vội vàng chạy ra xem có phải mẹ nó không nhưng đó không phải mẹ nó mà là giáo sư Ly, cô ấy đang đứng trước mặt nó.

- Giáo sư... __ nó mở cổng cho cô ấy vào

- Sao giáo sư lại ở đây...đáng lẽ giờ phải ở nhạc viện chứ

- Đó cũng là lý do cô tới đây...ba em không thấy em, danh sách thí sinh đại diện lại thiếu tên em đó là lý do ba em nhờ cô tới đây đón em __ giáo sư Ly giải thích

- Sao ông ấy không gọi cho em, như thế sẽ không làm phiền cô

- Ông ấy không thể liên lạc với em

- ... __ nó nhìn giáo sư rồi nhìn điện thoại, đúng là đã có cuộc gọi nhỡ, có lẽ ba nó gọi lúc nó gọi ẹ nên ông không gọi được, thật là có lỗi với ba nó quá

- Em đang đợi mẹ __ nó nói

- Không có nhiều thời gian đâu __ giáo sư nói __ cô sẽ giúp em mang đồ ra xe

- ... __ nó vội vàng nhắn tin ẹ nó biết rằng nó đã đến nhạc viện với giáo sư của nó để mẹ nó yên tâm khi về nhà không thấy nó

- Em còn thiếu gì không __ giáo sư hỏi nó khi cả hai đã lên xe
- Không ạ
- Vậy ta đi __ giáo sư nổ máy cho xe chạy đi

Khi tới nhạc viên ban tổ chức đã vội lôi nó vào phòng chờ, người thì giải thích lại thể lệ vòng thi này cho nó, người thì lo trang điểm make up lại cho nó, mỗi người một việc. Vòng này cũng sẽ là vòng loại trực tiếp, 3 trong 4 nhóm sẽ ở lại, cũng có thể trong 3 nhóm đó sẽ bị loại một thành viên nếu nhóm đó không cho ban giám khảo thấy chỗ đứng của mỗi cá nhân trong một nhóm. Bắt đầu từ vòng sau sẽ thi đơn và cách tính điểm sẽ thông qua sự bình chọn của khán giả cũng như ban giám khảo.

- Em hiểu chứ __ người đang phổ biến thể lệ cho nó nói
- Dá...__ nó không chú ý __ em hiểu rồi
- Bang...where you were ? __ Tomas bạn cùng nhóm của nó hỏi
- We have found you __ Jeami nói
- I'm sorry __ nó đứng dậy nói
- Go out __ Jeami nói
- Ok __ nó cầm hộp đàn lên rồi bước đi
- Cảm ơn __ nó cúi đầu chào mọi người trước khi ra ngoài
- Chúc em may mắn __ mấy người ở lại nói

Nhóm đang biểu diễn là nhóm của Vương, từ bên trong phòng chờ nó có thể nghe tiếng piano của anh rất tốt, thật không hổ danh là Trần Thiên Vương mà. Tiết mục tiếp theo là nhóm của nó, nó đã bỏ qua tiết mục đầu tiên của nhóm Duyên, nó cũng tò mò không biết họ đã múa bài gì, nhưng đành phải để giành về nhà lên mạng xem lại thôi. Bọn nó vừa ra tới cánh gà đứng được khoảng một phút thì bài thi của Vương kết thúc, tiếng người vỗ tay hò hét rất lớn, bỗng nó cảm thấy say sẩm mặt mày, tiếng động thật sự đã ảnh hưởng đến nó nhiều như thế sao.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 87

89. Chương 87

- Are you ok ? __ Tomas lo lắng hỏi
- I'm fine __ nó thở dốc
- Có lẽ đây là nhóm mà các vị mong chờ nhất...nhóm của Lệ Băng – Tomas – Jeami __ Khiêm hét lớn
- ... __ cả ba tụi nó bước ra ngoài sân khấu trông có vẻ rất hùng hồn trong tiếng cổ vũ của khán giả bên dưới.
- Tôi có thể phỏng vấn nhóm của em vài câu chứ __ Khiêm hỏi nó
- Dạ
- Trong 1 tuần qua các em luyện tập có gặp vấn đề khó khăn gì không
- Dạ có chứ anh...thời gian khá là hạn hẹp, do các bạn là người nước ngoài nên giờ giấc có đôi chút khác nhau, em và các bạn tốn rất nhiều thời gian trong việc củng cố giờ giấc tập luyện
- How are you feel __ Khiêm đưa micro tới chỗ Jeami
- Very good __ Jeami nói

- Are you ready __ Khiêm hỏi Tomas
- Yes __ cậu ấy hét lớn
- Vậy không đợi các vị chờ lâu, tôi xin nhường sân khấu này lại cho các bạn

Khi Khiêm vào trong ba bọn nó bày binh bố trận như đã tập ở phòng tập, nó đứng giữa và hơi thụt lùi về phía sau, Tomas và Jeami thì đứng ở hai bên nhưng chếch theo hình chữ V hơi lệch so với nó. Hôm nay hai cậu trai một mặc vest lịch lãm, một mặc theo phong cách freestyle, đại diện cho cổ điển mà hiện đại, nó đứng giữa không quá hào nhoáng lộng lẫy, nó đơn giản chỉ mặc một chiếc đầm tùng xoè rộng dài tới bắp chân, nhìn phía dưới trông rất cổ điển đúng như các tiểu thư công chúa thời xưa hay mặc, nhưng ở phần trên __ phần áo lại được cách điệu không còn tuân theo hướng cổ điển nữa nó đã pha chút hiện đại nữ tính vào đó, nhìn nó rất tuyệt. Người mở màn cho bài là nó, nó thực hiện các thao tác gẩy đàn rất chuyên nghiệp để dạo đầu, cho tới khi nó nhẹ nhàng đặt vĩ lên dây thì cả ba cùng hoà vào làm một trên sân khấu. Người đứng lên kịch bản này là nó, nó đã thêm vào phần đối kháng giữa hai anh chàng đẹp trai này mục đích là không để họ bị lu mờ khi làm nền cho bài violin của nó. Màn đối kháng đó tuy không dài nhưng lại được chia ra làm ba đoạn khiến khán giả vô cùng thích thú. Đoạn kết nó đã vừa kéo đàn vừa bước lên trước, còn hai anh chàng kia lại thụt lùi về phía sau và đi về phía sau lưng nó để đứng thành một hàng rồi nó ngồi xuống hai anh chàng ngả về hai phía ngược nhau và kết thúc bài biểu diễn. Tiếng hò hét của mọi người khiến nó thấy khó chịu, tai nó nhức đầu óc nó đau nó đang bị gì vậy nè, nó cố gắng giữ bình tĩnh đảo mắt tìm hình dáng của mẹ nó trên kia nhưng không thấy, nó thấy được nụ cười hạnh phúc của ba, thấy Tâm Khánh và San nhưng không thấy hấn. Nó đứng dậy gần như không nổi nữa, nó chống tay xuống sàn để lấy đà đứng dậy, nhưng chẳng ai biết nó đang bị gì, vì khuôn mặt nó không hề ánh lên tia đau đớn hay mệt mỏi nào hết. Nó cố gắng bước thật nhanh vào cánh gà mong rằng nó sẽ không té trên sân khấu, như thế sẽ rất mất mặt, vừa vào tới cánh gà nó liền dựa vào tường mà thở dốc.

- Are you ok __ Tomas hỏi nó
- Do you need to go to hospital ? __ Jeami đỡ nó
- No...I just take a break
- Ok __ Jeami và Tomas đỡ nó về phòng chờ
- Bài biểu diễn tốt lắm __ Thiên Anh nói khi cả hai giáp mặt trong cánh gà
- ... __ nó làm lơ không trả lời
- Mẹ cô đã không tới như lời hứa của bà với cô __ Thiên Anh nói tiếp để giữ chân nó lại
- Cô nói gì __ nó quay lại
- Không phải bà ấy đã hứa sẽ tới xem cô biểu diễn sao...người lớn thật xấu xa khi không giữ lời hứa __ Thiên Anh cười
- Sao cô biết chuyện đó....chẳng lẽ...
- Thiên Anh __ Eric quay gọi, cậu ta ra ngoài nhưng lại không thấy cô ta đâu hết
- Tôi đâu có nghĩa vụ phải giải thích chuyện đó cho cô biết __ Thiên Anh nói rồi bỏ đi
- ... __ nó cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều mà về phòng của Tomas và Jeami

Họ rót nước cho nó, họ sáng sủa như anh trai nó vậy, chắc là phong cách sống của người nước ngoài. Họ ngồi kể chuyện cười cho nó nghe để tâm trạng nó thấy tốt hơn, mang tiếng là kể chuyện cười nhưng chính xác thì họ đang làm trò cười cho nó cười thì đúng hơn.

- Bằng __ bỗng Vương xông vào phòng chờ của nhóm nó
- We will go out __ Tomas nói
- Ok __ nó nhìn bọn họ cười
- .. . __ nó nhìn Vương

- Anh nghe nói em không khoẻ
- Một chút thôi...dạo này em bị làm sao á
- Là sao __ Vương ngồi xuống đối diện nó
- Dạo này em rất nhạy cảm với âm thanh...em luôn bị đánh đòn tâm lý với nó, không biết bị gì nữa __ nó ử dột
- Ý em là em luôn bị âm thanh ảnh hưởng...dù nó rất nhỏ sao
- Đúng thế...sáng nay tiếng đồng hồ chạy nó làm em gần như phát điên lên vậy
- Em nên đến bệnh viện
- Bỏ đi __ nó nghĩ tới mẹ
- Em còn chuyện gì khác sao __ Vương hỏi
- ... __ nó tránh không trả lời câu hỏi đó
- Bằng...em có điện thoại __ một chị trong ban tổ chức gọi nó
- ... __ đó là luật, một khi bước qua cửa vào bên trong khu giành cho người dự thi sẽ bị ban tổ chức thu điện thoại nhằm đảm bảo những điều không hay
- Dạ __ nó đứng dậy tiến lại phía chị __ là ai vậy ạ
- Bệnh viện
- ... __ cả nó và Vương giật mình
- Alo __ nó giật vội điện thoại để nghe __ cháu Lệ Bằng đây ạ
- __ nó mở to mắt trừng trừng nghe điện thoại, Vương thấy không ổn với thái độ của nó
- Cô nói sao __ bỗng nó hét lên
- Cô nói dối...bà ấy... __ nó nói giữa chừng thì dừng lại
- Cháu sẽ tới đó...cháu sẽ tới __ nó bỏ ra ngoài
- Bằng __ Vương gọi nó
- Em không được ra ngoài giờ này đâu __ chị kia cản nó lại
- Cho em ra ngoài đi...một lát thôi __ nó bật khóc
- Chuyện gì đã xảy ra vậy __ Vương giữ nó lại
- Mẹ em...bà ấy...
- Nín đi, từ từ nói anh nghe đã...em có biết nếu em ra ngoài lúc này em sẽ bị loại khỏi cuộc thi đấy __ Vương lấy lý do giữ nó lại
- Đúng á __ chị kia hùa theo Vương
- Hì hì... __ nó nghe thấy tiếng nói chuyện của nhóm Thiên Anh
- ... __ nó liền đổi hướng chạy lại chỗ cánh gà
- Bằng...em đi đâu vậy __ Vương chạy theo nó
- Nói đi...sao cô biết chuyện đó, có phải cô đã làm không hả __ nó quát vào mặt Thiên Anh
- Chuyện gì, cô muốn gì đây __ Thiên Anh trở mặt nói
- Cô đã làm gì mẹ tôi...có phải cô đã cho người theo dõi chúng tôi không hả __ nó quát
- Cô ă nói cho đàng hoàng vào __ Thiên Anh đẩy nó khiến nó lùi lại phía sau suýt ngã

- Em không sao chứ __ Vương đỡ nó
- Mọi người nên vào trong nói chuyện...ở đây chẳng hay ho gì đâu __ Eric nói
- Tôi không ngờ cô lại độc ác như thế...đồ cáo già xảo quyệt __ nó nói
- Chát __ Thiên Anh thẳng tay tát nó một cái
- Em làm cái gì vậy __ Vương nhìn Thiên Anh
- Cô đang nghĩ cái quái gì vậy __ Eric nổi nóng
- Không phải tôi đã cảnh cáo cô rồi sao...nếu tôi làm chuyện đó thì sao...cô có bằng chứng gì thì cứ mang ra để nói chuyện với tôi không thì đừng có đứng đây la làng như bà mẹ cô đã làm với mẹ tôi __ Thiên Anh trừng mắt nhìn nó
- Thôi đi __ Eric kéo Thiên Anh lại
- Có phải mẹ tôi đã làm vậy không __ nó cũng không vừa giơ tay tát Thiên Anh một cái, nhưng chưa tới nơi thì đã có một bàn tay khác chụp tay nó lại
- Đủ rồi __ lại là hấn xen vào chuyện giữa nó với Thiên Anh
- What happen ? __ Jeami và Tomas cũng xuất hiện
- Tôi đã cảnh cáo cô từ trước rồi mà...đây coi như tôi đang thực hiện lời hứa của mình với cô đi __ Thiên Anh nói
- Cô đừng hòng đụng vào những người tôi yêu thêm lần nào nữa __ nó giật tay lại nói
- Vậy lần sau tôi sẽ thử làm gì đó với cô...được chứ __ Thiên Anh nói
- Cô nói vậy là ý gì __ Eric nói
- Mẹ tôi mà có chuyện gì tôi sẽ không tha cho cô đâu __ nó nói rồi bỏ đi
- Cô ấy nói vậy là ý gì __ hấn hỏi
- Cô đã làm gì phải không __ Eric hỏi
- No understand...crazy __ Jeami nhìn Tomas
- Go __ Tomas nhìn Jeami rồi cả hai cùng chạy theo nó
- Tôi cần một lời giải thích __ hấn hỏi
- Mày luôn không biết chuyện gì mà đã xen vào __ Eric nói
- .. . __ hấn nắm nắm tay lại thành nắm đấm
- Hai đứa thôi đi...lúc này bệnh viện gọi điện tới, hình như đã có chuyện gì xảy ra với bác Xuân Anh rồi __ Vương nói
- Là cô sao __ Eric nhìn Thiên Anh
- ... __ cô ta không nói gì mà bỏ đi trước, Eric đi theo Thiên Anh

90. Chương 88

- Nói cho rõ ràng đi, cô đã làm đúng không __ Eric kéo Thiên Anh lại
- Tôi không có __ Thiên Anh hốt hoảng

- Cô đừng có nói dối, cô thật sự đã làm chuyện đó sao...sao cô có thể...như vậy chứ __ Eric như không biết ai mới là Thiên Anh thật mà cậu quen
- Tôi không biết...tôi không biết mọi chuyện lại như thế __ Thiên Anh bật khóc
- Là cô làm thật sao, tại sao vậy __ Eric cầm vai cô ta bóp chặt
- Tôi thật sự không biết sự việc lại như thế...tôi chỉ muốn bà ấy không tới đây, bà ấy là con út chủ bài với Lệ Băng...tôi không có ý gì khác đâu __ Thiên Anh nói
- Tại sao vậy chứ...cô trở nên độc ác hơn vì cái gì vậy chứ __ Eric nhăn mày thả Thiên Anh ra
- Nếu nó chịu tránh xa Khôi Vĩ ra thì chẳng có chuyện gì cả __ Thiên Anh hét lên
- Chuyện tình cảm không phải chuyện có thể ép buộc được __ Eric giải thích cho Thiên Anh hiểu
- Nhưng tôi yêu anh ấy...tôi sẽ làm tất cả để có được anh ấy __ Thiên Anh hét trong nước mắt
- Kể cả đó chỉ là một cái xác không hồn...đúng chứ __ cả hai giật mình khi có sự xuất hiện của người thứ 3
- Khôi Vĩ __ Eric quay người lại nhìn hấn
- Anh vì em luôn làm cô ấy tổn thương...nhưng cô ấy chưa một lần nói ra điều đó __ hấn bước tới trước
- Khôi Vĩ...nghe em giải thích đã __ Thiên Anh nói
- Em đã giải thích rồi mà...anh nghe và hiểu tất cả __ hấn nói
- Vậy anh tin em..đúng không, anh tin em đúng không __ cô ta nắm tay hấn nói
- Bỏ ra __ hấn nhìn xuống cánh tay nơi cô ta nắm tay mình
- Anh à...đừng như vậy mà __ Thiên Anh bật khóc trở lại
- Tôi nói cô bỏ ra __ hấn nhìn Thiên Anh
- Anh... __ Thiên Anh nhìn hấn sợ hãi
- Cô điếc à...tôi nói cô bỏ ra __ hấn tức giận quát lớn giật tay mình lại
- ... __ cô ta chẳng còn biết nói gì nữa
- Tôi cảnh cáo cô...đừng hòng gây thêm chuyện với cô ấy, nếu không cô sẽ phải lãnh hậu quả đấy __ hấn nói với giọng lạnh băng
- Em...
- ... __ hấn vừa quay lưng bỏ đi thì cô ta mở miệng ra nói tiếp
- Em sẽ làm tất cả để có được anh...nếu anh muốn thì cứ bảo vệ cô ta đi, rồi anh sẽ biết chuyện gì xảy ra với nó __ Thiên Anh hét
- Cô nói gì __ hấn quay lại bóp chặt cổ cô ta đẩy sát vào tường
- Khôi Vĩ...buông tay ra trước đã __ Eric chụp vội tay hấn khi thấy Thiên Anh ho khan và đang hô hấp yếu dần
- Tôi nói gì cô không hiểu sao __ hấn nghiêng răng nói
- Em nghĩ anh cũng hiểu những gì em nói __ cô ta cười độc ác
- Khốn nạn __ hấn vung mạnh tay khiến cô ta ngã xuống sàn
- Không sao chứ __ Eric đỡ cô ta dậy
- Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa __ hấn nhìn cô ta lần cuối rồi bỏ đi
- Có chuyện gì vậy __ thành viên trong ban tổ chức hỏi
- Không ạ...không có gì __ Eric nói

- Chuẩn bị ra ngoài công bố kết quả đi

- Dạ __ Eric đỡ cô ta ra ngoài

Bên ngoài không khí có vẻ nhộn nhịp hơn hẳn, mọi người ai nấy cũng đều hò hét cổ vũ cho thí sinh mình yêu thích, nhưng nó thì thật sự không thích nơi này chút nào hết. Tại nó nhức, đầu óc nó cứ quay cuồng, âm thanh chính âm thanh gây ra sự việc này, hỗn tạp mọi thứ tiếng với nhau, nó phải bám trụ vào tay Jeami để đứng vững, nếu không nó sẽ té lúc nào không hay.

- Vâng, trên sân khấu đây là 12 thí sinh xuất sắc nhất từ tuần trước...mọi người cũng đã thấy tài năng của họ trong ngày hôm nay rồi đúng không...vâng rất tuyệt vời đúng không

- Trên tay tôi là kết quả...Vâng nó đã được niêm phong kĩ càng __ anh giờ cao chiếc phong bì

- Tôi sẽ không để mọi người đợi lâu...nhóm có số điểm cao nhất hôm nay thuộc về... __ anh để mọi người chờ lâu gây thêm sự hồi hộp mới đọc tiếp __ Bằng, Jeami và Tomas

Mọi người hò hét giữ đội, khiến tại nó càng nhức hơn, ba nó nhận ra sự thay đổi của nó, ông đoán rằng đã có chuyện gì do xảy ra rồi. Cả ba cùng bước lên trước nhường chỗ cho 3 đội còn lại đứng gần nhau hơn.

- Đội có số điểm cao thứ 2 đó là đội của Vương, Emily và Alfred

- Chỉ còn lại hai đội...giờ là đòn cân xem môn nghệ thuật nào là quán quân hôm nay đây ạ...hì...đội có số điểm thấp nhất cũng là đội phải chia tay với chúng ta hôm nay đó là... __ anh liếc mắt nhìn mọi người __ đội của Duyên, Misa và Ella...rất tiếc, thật sự rất tiếc, hôm nay các bạn đã múa rất đẹp nhưng đội có điểm số cao hơn một chút lại là đội của Thiên Anh, Eric và Lenka.

- Chúc mừng ba đội đã chiến thắng __ hiệu trưởng nhạc viện R lên tiếng khiến mọi người im lặng

- ...

- Trong số 9 em đứng đây sẽ có 2 người bị loại __ niềm vui có vẻ chưa dừng lại ở đó vậy mà nỗi lo sợ đã ập đến rất vội vã

- Trong nhóm các em không cố gắng làm cho bản thân mình nổi bật so với các bạn, vậy làm sao chúng tôi có thể nhận ra các em nếu chúng tôi không thể nhìn thấy các em biểu diễn...chúng tôi đã nói các em phải phối hợp với các thành viên nhưng không có nghĩ là các em bị các thành viên khác làm lu mờ

- ... __ mọi người có vẻ lo lắng ra mặt, nhưng nó lo không phải vì bị loại hay ở lại mà nó lo là vì mẹ nó, nó đã phải đợi cả nửa tiếng mà không hề biết tình hình mẹ nó đang ra làm sao

- Chỉ có 1 nhóm được bảo toàn thành viên __ hiệu trưởng nhạc viện R nói nhất gừng khiến mọi người càng lo lắng hơn __ và 2 nhóm còn lại sẽ bị loại một người mỗi nhóm

- Nhóm được bảo toàn thành viên là nhóm có số điểm cao nhất hôm nay, Bằng Tomas và Jeami

- Good good good...very good __ Jeami và Tomas nhắc bóng nó lên quay vòng vòng ăn mừng

- Nhóm của Vương, Emily và Alfred...các em làm tốt nhưng Emily....tôi không biết mục đích em đến với đại nhạc hội này là gì...gần như vai trò của em bị đẩy xuống làm người phụ họa chứ không phải là thí sinh đại diện...em là người bị loại...tôi rất tiếc

- ... __ nghe được điều đó Emily bật khóc, Vương và Alfred ôm chị ấy an ủi, nhóm của nó cũng tới an ủi cho cái gọi là tình ngoại giao

- Nhóm của Thiên Anh, Eric và Lenka...người bị loại là... __ hiệu trưởng nhạc viện R có vẻ ngập ngừng nhìn các hiệu trưởng khác __ Eric

- ... __ mọi người như đứng hình khi nghe cái tên đó, Eric chẳng thua kém bất kì một ai trong nhạc viện cả, cậu luôn nổi bật dù vai trò của cậu không to lớn nhưng không ai không nhìn thấy cậu trong bài diễn

- Với kỹ năng em có được thì việc mắc lỗi là thứ không được cho phép ở đây...em hiểu tôi nói gì chứ...tôi và các hiệu trưởng rất tiếc, nhưng chúng tôi phải công bằng

- ... __ nó đánh lòng lại quay qua nhìn Eric, cậu ấy buồn, rất buồn là đằng khác, tại sao cậu ấy lại để mắc lỗi chứ, không phải bọn nó đã hứa với nhau là sẽ đi tới chung kết luôn sao, tại sao vậy

- Chúc mừng các em đã qua vòng này, bài thi tuần sau là bài thi đơn, tôi mong sẽ được nhìn thấy bộ mặt trước giờ tôi chưa được thấy lần nào ở các em

Tiếng hò hét chúc mừng có, tiếng than khóc vì nuối tiếc vì bị trượt cũng có, âm nhạc, tiếng nói, những âm thanh nhỏ nhất nó cũng có thể nghe thấy, tại nó nhức quá. Nó đưa tay lên bịt hai tai lại để không nghe gì nữa, nhưng những âm thanh đó vẫn len lỏi qua các kẽ tay mà chạm vào màng nhĩ nó, chuyện quái gì đang xảy ra vậy nè. Nó quay đầu chạy vào bên trong cánh gà, Vương thấy thế cũng vội vàng chạy theo nó, cậu gọi nó réo riết nhưng nó không nghe, không phải nó cố tình không nghe mà là thật sự không nghe thấy.

- Em sao vậy...em không nghe anh gọi sao __ Vương kéo nó lại

- Anh gọi em sao __ nó hốt hoảng

- Em ổn thật chứ __ Vương lo lắng khi thấy tình trạng của nó

- Em ổn mà...anh có thể đưa em tới bệnh viện không, giờ này có thể ra ngoài rồi chứ __ nó hạ giọng xuống

- Được...đi lấy đồ trước đã __ Vương đưa nó đi

Hắn đứng ở bên kia hành lang đã thấy tất cả, thấy những cử chỉ Vương làm cho nó, thấy nó nói chuyện vui vẻ với Vương, hắn thấy hết. Nắm chặt nắm đấm, hắn dấn mạnh vào tường khiến chỗ tường đó bị nứt nhẹ và lõm vào bên trong, bàn tay hắn dần đỏ lên và rướm máu. Hắn chưa bao giờ nghĩ hắn lại có thể yêu nó nhiều như thế, cảm giác như hắn sắp mất nó vậy.

- MẸ...__ nó hét toáng lòng sục khắp bệnh viện

- Bằng __ bác sĩ Thanh cấp dưới của mẹ nó nói

- Chào cô...__ nó rất vội nhưng cũng không quên lễ phép __ mẹ cháu...

- Chào cô __ Vương cũng chào theo nó

- Bình tĩnh nào...vừa đi vừa nói chứ

- Dạ __ nó bước theo bác sĩ Thanh

- Mẹ cháu đã qua cơn nguy kịch rồi, não bà ấy có chấn thương nhẹ, xương tay trái bị nứt do bà ấy bảo vệ một đồ vật nên va đập mạnh xuống đất...bọn cô đã làm phẫu thuật để lấy hết máu bầm trong não bà ấy ra...vì vậy bà ấy đã ổn rồi

- Bảo vệ một thứ sao __ nó tò mò

- Một cây đàn violin...cô thấy nó ở bên cạnh bà ấy lúc bà ấy vào đây

- Cô nói sao...violin sao __ nó ngạc nhiên, chẳng lẽ mẹ nó về muộn là đi mua đàn cho nó sao

- Nhưng tại sao lại bị tai nạn chứ...xe mẹ cháu...

- Không ... __ cô ấy đã cắt ngang lời nó __ bà ấy bị tông, cô nghe nói bà ấy xuống hầm lấy xe nhưng đã có một chiếc xe lao tới...cô nghĩ là cô ý, nhưng camera ở đó không thể nhận dạng khuôn mặt của tên thủ phạm đó

- Là bị hại sao __ máu nó sôi sùng sục khi nghĩ tới mẹ và tới Thiên Anh

- Mẹ cháu trong đó __ nói chuyện một hồi cũng tới nơi

- Cảm ơn cô nhiều lắm...__ nó cúi đầu cảm ơn trước khi bác sĩ Thanh bỏ đi

- Anh sẽ đợi ngoài này...có gì em cứ gọi __ Vương không muốn chen ngang vào cảnh gia đình lúc này

- Dạ...cảm ơn anh __ nó cười rồi từ từ đẩy cửa bước vào

Phòng màu trắng, sàn nhà màu trắng, giường bệnh cũng màu trắng mùi thuốc khử trùng cứ xộc vào mũi nó nhưng đây là lần đầu tiên nó không cảm thấy ghét mấy thứ này, nó cảm thấy gần gũi là đằng khác. Mẹ nó đang ngủ, nó thấy mắt bà ấy nhắm lại, bước tới gần hơn một xíu nó thấy trên người mẹ nó lảng nhảng giấy dơ quá trời, mấy cái máy móc cứ kêu bíp bíp bíp miết. Nó kéo chiếc ghế lại gần chiếc giường rồi ngồi xuống, nó nhẹ nhàng nhấc cánh tay đang truyền dịch của mẹ mình lên nắm nhẹ nhàng.

- Mẹ đã vất vả nhiều rồi _ nó nói
- Con cảm ơn mẹ nhiều lắm....vì tất cả _ nó vẫn nhìn mẹ nó nhưng tay thì nó đưa lên gần môi và hôn lên bàn tay gầy gò của mẹ
- Đã lâu rồi con chẳng được cầm tay mẹ như thế này _ nó cười gượng gạo, nước mắt nó sắp trào ra rồi
- Con luôn gạt tay mẹ ra mỗi khi mẹ tới gần con....con chẳng biết nó lại gần như thế...vì con sao _ một giọt nước mắt lăn xuống, những giọt khác cũng lăn xuống như đang chạy đua vậy
- ...con...thật xấu xa...phải không mẹ _ nó úp mặt vào tay mẹ nó mà khóc nức nở
- bằng _ tiếng thở nặng nhọc của mẹ nó làm nó giật mình
- Mẹ...mẹ tỉnh rồi sao... _ nó đứng dậy... _ con sẽ đi gọi cô...
- Bằng _ giờ mẹ nó có thể ổn định hô hấp của mình rồi
- ... _ nó lau nước mắt nhìn mẹ
- Con đã qua được vòng này chứ _ mẹ nó nói vẫn còn hơi yếu
- Dạ...con được đi tiếp rồi _ nó cười
- Giỏi lắm....mẹ có quà cho con _ mẹ nó nói
- Quà sao... _ nó biết đó là gì nhưng vẫn giả vờ như không biết
- Đỡ mẹ ngồi dậy _ mẹ gượng dậy
- Không...mẹ cứ chỉ chỗ con sẽ lấy...mẹ còn yếu lắm chưa ngồi dậy được đâu _ nó cản mẹ nó
- Ồ...nó ở kia _ mẹ nó chỉ vào chiếc hộp ở cạnh bàn
- Nó sao _ nó mỉm cười tiến gần tới lấy cây đàn
- Mẹ tặng con sao... _ nó quay lại nhìn mẹ nó
- Sắp tới sinh nhật con rồi...chỉ là...với lại đàn của con cũng bị hư rồi, nên mẹ...
- Cảm ơn mẹ...nó đẹp lắm _ nó đang ngắm nghía cây đàn
- Mẹ mong con sẽ dùng nó trong buổi chung kết
- Chắc chắn rồi
- Nhưng mẹ à...đã 12 năm rồi...từ nay trở đi mẹ sẽ mua quà tặng con mỗi năm chứ, phải không
- ... _ mẹ nó chợt đứng hình khi nó nhắc tới 12 năm về trước
- Mẹ làm con hạnh phúc...con không biết có chuyện gì sẽ xảy ra nữa....con luôn lo sợ điều đó
- Sẽ không có chuyện gì nữa đâu...mẹ xin hứa với con, là mẹ sai, là mẹ không tốt trong suốt 12 năm qua...vì vậy mẹ sẽ làm tốt từ bây giờ
- ... _ nó nhìn mẹ mà nước mắt cứ rơi
- Lại đây, con gái _ mẹ nó gắng gượng dậy
- Đừng khóc mà _ mẹ nó lau nước mắt cho nó khi nó tới gần
- ...

- Có mẹ đây rồi....giờ con có thể sống thoải mái rồi....xin lỗi vì thời gian qua đã làm con buồn.

91. Chương 89

Ở nhà Thiên Anh

- Mẹ...sao mẹ lại làm thế chứ...không phải lúc đầu ta chỉ nói là hù dọa thôi sao _ cô ta hét lên với mẹ mình
- Còn cái tát bà ta đã tát mẹ thì sao...mẹ đâu phải người chịu để yên như thế chứ _ mẹ cô ta cũng không vừa
- Mẹ nghĩ con không quan tâm tới cái tát đó sao...nhưng bà ấy đã phải nhập viện...là do mẹ...cả anh Vĩ cũng nổi điên với con...tất cả là do mẹ
- Con bị cái gì vậy....con hại người mà lại sợ người ta bị thương là sao chứ _ mẹ cô ta đứng dậy nhìn cô ta đầy tức giận
- Nhưng ý con không phải như thế...mẹ đã quá tay rồi
- Con nhìn mẹ giống đang quan tâm chuyện đó không
- _ cô ta cứng họng
- Nếu con muốn an toàn đi tiếp tới vòng chung kết thì nên im mồm lại và diễn như không có chuyện gì...nếu không người lãnh hậu quả là con, ba con đã rất tin tưởng vào tài năng giầy tờ của con rồi
- Mẹ à _ cô ta hét lên
- Đừng có hét lên như thế với mẹ...muốn bước vào gia đình họ Trịnh kia thì con nên cử xử cho đúng mực đi _ mẹ cô ta quát
- Được thôi....nhưng con xin mẹ, đừng gây thêm chuyện gì to tát nữa...người chết rồi thì ta sống cũng không yên đâu, người ta sẽ điều tra ra...vấn đề là thời gian thôi
- Con đang dạy đời mẹ đó hả
- Con chỉ nói vậy thôi...giờ con phải đi rồi
- Con chỉ cần diễn tốt vai diễn của mình thôi...còn lại mọi thứ cứ để mẹ lo, tất cả những ai cản đường con mẹ sẽ giúp con xóa sổ nó

Nó về nhà với niềm hạnh phúc len lỏi từ phía cây đàn, nhưng nó không thể quên được lý do nó nhận được cây đàn và hoàn cảnh nhận như thế nào và cả kẻ đứng sau nữa. Nó đi bộ tới đầu đường thì thấy hấn đang đứng trước cổng nhà, thật sự lúc này nó không muốn gặp hấn, cũng không muốn nói chuyện với hấn. Không phải vì nó giận gì hấn vì hấn không đứng về phía nó lúc cãi nhau với Thiên Anh, nó hiểu tại sao hấn lại làm như vậy, chẳng qua nó không muốn làm hấn tổn thương vì nó biết nó sẽ không kiềm chế được cảm xúc mà sẽ nói ra những lời làm hấn buồn. Nó thở dài rồi bước tiếp những bước đi để về nhà, hấn thấy nó lại gần thì đứng thẳng người khi đang dựa vào xe đời nó.

- Em đã về rồi sao _ hấn mở lời trước khi nó tới
- Ừ _ nó chỉ trả lời cho qua, rồi tiến lại gần cánh cổng mở cửa
- Hôm nay em làm tốt lắm _ hấn không biết phải nói gì thêm
- Cảm ơn _ nó mở cửa ra rồi quay lại nhìn hấn
- Cậu về đi _ nó bước vào bên trong rồi nói

- Khoan đã...em đang giận anh sao...anh xin lỗi, thật ra anh đã biết...
- Được rồi...tôi ổn mà, cậu về đi __ nó đóng cổng lại
- Nếu em muốn thì ta có thể bỏ qua chuyện đó...nhưng xin em hãy giành cho anh ngày 13, làm ơn đi __ hấn đập cổng rầm rầm
- ... __ nó có nghe hấn nói, nhưng không muốn trả lời

Sao lại là 13 chứ, ngày đó là ngày gì ta, nó cứ lẩm bẩm câu hỏi đó suốt, nó còn chẳng nhớ ngày sinh nhật của mình nữa là. Còn hơn 1 tuần nữa mới tới ngày 13, nó còn nhiều việc phải lo lắng lắm, bài dự thi sắp tới nó cần phải tạo ra dấu ấn đặc biệt mới mong có cơ hội vượt qua các đối thủ còn lại để lọt vào top 5 được, khá là gay cấn nên nó chẳng có đầu óc để nghĩ tới những gì hấn nói đâu. Hấn vẫn đứng đó trước cổng nhà nhìn vào, mãi cho tới khi thấy đèn trong nhà và đèn ở trên phòng nó tắt hấn mới lên xe về nhà. Chưa lần nào trong đời hấn có cảm giác tội lỗi như hôm nay, nhưng qua ngày hôm nay hấn mới biết hấn cần nó và yêu nó nhiều như thế nào, nếu không có ngày hôm nay có lẽ hấn sẽ liên tiếp hết lần này đến lần khác làm tổn thương nó quá.

Ở trung tâm mua sắm

Hấn đi bộ dọc theo các cửa hàng bán đồ nữ, hấn tò mò không biết phải mua gì để làm quà sinh nhật cho nó, những thứ xa xỉ đắt giá như dây chuyền nhẫn bông tai hay lắc tay thậm chí có thể là xe hay đàn đều không phù hợp. Không phải vì nó không phù hợp dùng những thứ đắt tiền đó mà vì những món đồ đó không phù hợp ới quan hệ giữa hấn và nó lúc này, giờ này những thứ đó không thể so sánh với tình yêu mà hấn giành cho nó nữa rồi. Hấn chợt dừng bước trước một đôi giày bata galaxy được trưng bày ở một cửa hàng giày nữ.

- Quý khách muốn mua gì ạ __ cô nhân viên tiến tới hỏi hấn
- Là tặng quà ột người con gái quan trọng nhất đời mình __ hấn cầm một chiếc giày lên
- Sao ạ __ cô nhân viên không hiểu ý của hấn
- Nếu tặng giày cho con gái có rẻ tiền quá không __ hấn đặt chiếc giày xuống rồi nhìn cô nhân viên __ bọn con gái hay thích đi giày cao gót hơn đúng không ?
- Dá... __ cô nhân viên ngơ ngác __ không hấn ai cũng thích đi giày cao gót đâu ạ
- Cũng đúng...cô gái đó chưa đi giày cao gót lần nào....à không, đồng phục trường là giày cao gót mà __ hấn bước đi xem các đôi giày bata khác trong cửa hàng
- Người con gái đó...là người quan trọng với quý khách ạ __ cô nhân viên bước theo hấn
- Là cuộc sống của tôi __ hấn dừng lại cầm một chiếc bata trắng lên xem
- Người ta hay nói nếu hai người đang yêu nhau mà tặng giày cho nhau có nghĩa là họ muốn bước đi cùng người kia đến cuối con đường chung đó __ cô nhân viên mãi mê giải thích mà đâm xầm vào hấn lúc nào không hay
- Ui ya...xin lỗi...xin lỗi ạ __ cô nhân viên ôm đầu nói
- Không sao... __ hấn nhìn cô nhân viên rồi đặt đôi giày xuống chỗ cũ
- Gợi đôi kia cho tôi đi __ hấn chỉ vào đôi galaxy đầu tiên hấn nhìn hấn
- Đôi kia ạ...giá đôi đó....
- Tiền bạc không thành vấn đề...gợi nó đi __ hấn bước đi
- Dạ... __ cô nhân viên đem đôi giày đi gợi
- Của quý khách đây ạ
- Thanh toán bằng thẻ cho tôi __ hấn rút ra một tấm thẻ

- Người ta còn nói...nếu tặng giày cho người mình thích kèm theo một nụ hôn thì hai người sẽ mãi được ở bên nhau... _ cô nhân viên mỉm cười trả thẻ lại cho hắn
- Thật sao _ hắn nhét thẻ vào ví _ cô cũng nghe người ta nói nhiều quá hơ
- Sao ạ...à, cái đó...
- Lần sau tới tôi sẽ dẫn người con gái đó tới đây...cô ấy rất đặc biệt
- Vậy hẹn gặp lại quý khách ạ _ cô nhân viên cúi chào khi hắn bỏ đi
- ...

Hắn không nói gì mà chỉ mỉm cười với cô nhân viên, cô gái này có nét gì đó khá giống với nó, lúc thì nói rất nhiều, lúc thì chẳng nói câu nào, nói mà người khác chẳng kịp tiêu hoá những câu mình nói ra nữa.

Ở nhà Vương

- Con nói với mẹ biết bao nhiêu lần rồi...con với Duyên không được _ anh tức giận
- Tại sao lại không chứ...nó hiền lành nết na, xinh đẹp học giỏi có chỗ nào chê mà con không chịu con bé _ mẹ anh cũng tức giận
- Đó không phải là vấn đề...vấn đề ở chỗ con không có tình cảm với Duyên...con chỉ xem Duyên như em gái thôi, không hơn không kém
- Tình cảm giờ không có nhưng khi hai đứa sống chung với nhau trên danh nghĩa là vợ chồng cả hai sẽ tự khắc yêu thương nhau thôi _ mẹ anh tưởng đó là vấn đề nên đã hạ giọng xuống
- Mẹ chẳng hiểu gì cả...bây giờ con không thích Duyên thì tương lai con cũng không yêu Duyên được....
- Hai đứa thân nhau từ bé mà nói là không có tình cảm gì thì quá là vô lý
- Bởi vì quá thân nên mới không tình cảm...sẽ mãi mãi không có tình cảm đâu
- Mà nói vậy mà nghe được à....rất cuộc lý do là gì tại sao cứ năm lần bảy lượt mà cứ từ chối chuyện này là sao hả....mày không biết tao với mẹ con bé thân nhau như thế nào à
- Con biết...bởi con biết nên con mới muốn ngăn lại trước khi mọi thứ đi quá xa...không có tình cảm sống sẽ chẳng hạnh phúc vui vẻ gì đâu...chỉ làm cả hai đau khổ thôi
- Tao với ba mày hồi xưa lấy nhau có yêu thương gì đâu bây giờ vẫn sống tốt có sao đâu...còn yêu thương nhau nữa
- Sao mẹ cứ so sánh cái chuyện vô lý như thế chứ...con không giống ba mẹ
- Lý do...lý do là gì hả...cái đó chỉ là cái cớ thôi
- Con thích người khác rồi...con yêu người ta rất nhiều vì vậy con không thể đến với Duyên được
- Nó là đứa nào...là con nhỏ nào mê muội mày
- Mẹ đừng có nói người ta như thế...
- Vậy thì nó là đứa nào...nói cho tao biết nó là đứa nào _ mẹ anh tức giận quát lớn
- Là Lệ Băng
- Có khách tới mà hai người vẫn định đứng đó cãi nhau sao _ ba anh đột nhiên lên tiếng
- _ cả hai quên mất thời gian vì lo tranh cãi nên ba anh đã về, và vị khách mà ba anh nói tới là Duyên và mẹ chị ta
- Ôi trời...bà bạn...tới sao không báo _ mẹ anh lái sang chuyện khác
- À...tại đi ngang qua cửa hàng lấy trái cây tươi quá nên mua một ít mang tới biếu chị _ mẹ Duyên nói
- ... _ Vương chẳng biết nói gì lúc này nữa

- Chào cô...chào anh __ Duyên nói
- Không có mồm có miệng à __ ba anh nhìn anh
- Mọi người ở lại chơi...con phải đi luyện tập rồi __ anh bước tới ghế salon lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế rồi bỏ ra ngoài
- Anh ở lại một chút đi...trái cây em mua là những loại anh thích anh nè...đợi em gọt cho anh ăn rồi hẵng đi __ Duyên đưa trái cây ra đứng trước mặt anh cản lại
- ...xin lỗi... __ anh tránh sang một bên vô tình hất trúng vai Duyên làm giỏ trái cây trên tay chị ta rơi xuống
- ... __ nghe tiếng động anh dừng lại nhìn nhưng rồi sau đó nhanh chóng bỏ đi
- Vương....cái thằng này __ mẹ anh tức giận

Ở trong phòng chờ thí sinh.

- Nào mọi người kiểm tra lại mọi thứ trước khi ra ngoài đi __ là giọng của Khiêm
- Nè...cất mấy cái đồ đồ đi __ Khiêm chỉ mấy người đang make up lại cho thí sinh
- Đừng tập luyện nữa...thu dọn đồ đạc để ra ngoài đi __ Khiêm vỗ vai Jeami
- Căng thẳng hả __ Khiêm nói khi bước ngang qua Lenka
- Tới giờ rồi...mọi người tập trung đi __ biên tập viên của chương trình bước vào phòng chờ nói
- Chúc may mắn __ nó mỉm cười với Vương
- Em cũng vậy __ Vương xoa đầu nó

Không khí ngày hôm nay có vẻ hồi hộp và gay cấn hơn rất nhiều, hôm nay nó cũng cảm thấy hồi hộp nhiều hơn và đặc biệt nó thấy nhớ hần nữa. Từ đêm đó tới giờ nó chưa hề gặp lại hần, ngay cả giọng nói và khuôn mặt đó nó cũng chưa được nghe và được nhìn thấy một lần. Có lẽ là do hần bận nên không gọi điện không đến tìm nó hay có lẽ là do nó quá đối bận rộn với việc luyện tập nên đã không để cho hần có cơ hội đến gần. Nó lắc nhẹ đầu để hất rơi các suy nghĩ đó ra ngoài nhường chỗ cho cuộc thi vào vị trí.

- Sau một tuần nghỉ ngơi các vị có hồi hộp chờ đón gương mặt top 5 hôm nay không ạ...Khiêm thì Khiêm lo lắng lắm...ai Khiêm cũng thích hết vậy mà có ai đó bị loại thì Khiêm tiếc lắm....muốn giữ cho người mình yêu quý có mặt trong top 5 thì các vị hãy bình chọn bình chọn thật nhiều cho thí sinh mình yêu quý đi nha __ nó nghe thấy Khiêm nói khi bước từ phòng chờ ra tới bên trong cánh gà
- Và sau đây là tiết mục đầu tiên hôm nay của chúng ta...mọi người ột tràng pháo tay cổ vũ cho thí sinh đầu tiên của chúng ta nào...xin chào mừng Jeami __ Khiêm nói lớn
- It's me... __ Jeami lo lắng
- Yes...good luck __ nó cười với cái vẻ ngổ ngổ của anh bạn nước ngoài của mình
- Good luck __ Vương và Tomas cùng nói
- I will... __ cậu bạn lo sợ rồi bước ra ngoài
- Tiếp theo là em phải không __ Vương hỏi nó
- Dạ...chắc em cũng phải ra ngoài kia trước...mọi người ở lại nha __ nó nói
- Từ từ...còn sớm mà __ Vương nín nó lại
- Em cũng hồi hộp lắm...ra ngoài cho quen không khí __ nó gỡ tay Vương ra
- ... __ Vương không nói gì nữa mà để nó đi

92. Chương 90

Nó đứng sát sân khấu, chỉ cách sân khấu một cái cầu thang đi lên thôi, nó lo lắng ôm cây đàn mà mẹ nó tặng sinh nhật cho nó. Khi mọi người vỗ tay ầm ầm là nó biết tiết mục của Jeami đã xong, chỉ còn vài phút nữa là nó sẽ đứng trên đó đối diện với bao cặp mắt nhìn nó. Không hiểu sao dạo gần đây nó có cảm giác sợ hãi trước đám đông như thế, tại nó cứ đau liên tục trong một tuần luyện tập qua làm cản trở rất nhiều. Nó đoán có thể là do tai bị đau nên nó mới cảm thấy hồi hộp như thế.

- Chuẩn bị tới lượt em đó Bằng __ một anh biên tập đứng đầu cầu thang ngó xuống chỗ nó

- Dạ __ nó hồi hộp lắm luôn

Rồi cũng dừng cảm quay lưng bước lên cầu thang, nó mới bước được một bước thì có một cánh tay khác kéo nó lại. Nó giật mình quay lại nhìn xem ai là người kéo nó lại, ai đang cản trở việc nó sắp được toả sáng, nhưng khi quay lại rồi nó lại đờ người ra nhìn mà chẳng thể nói gì.

- Chưa nhận lời chúc may mắn từ anh mà __ hấn ân cần mỉm cười nói với nó

- ... __ nó hét thầm “ ôi trời, chuyện gì vậy “

- ... __ hấn bước tới để gần nó hơn, rồi bỗng hấn ôm chầm nó vào lòng __ top 5 là của em...giải nhất cũng là của em, em nghe rõ chưa

- ... __ nó chẳng nói gì hết, không cần nói gì hấn cũng hiểu nó cảm thấy sao rồi

- Giờ thì ra ngoài đó và nói cho họ biết...vị trí của em là ở đâu đi __ hấn cười

- . . . __ nó quay lưng bước lên sân khấu khi hấn buông nó ra

- Xin chào đón...Chu Lệ Bằng...một tay violin giết người bằng âm nhạc

Sau khi trò chuyện qua loa vài câu nó bắt tay vào chứng minh ọi người thấy vị trí thực sự của nó là ở đâu như lời hấn nói. Nó từ từ đưa vĩ lên và bắt đầu kéo những nốt nhạc đầu tiên, âm thanh truyền trực tiếp tới tai trai của nó khiến nó nhăn mặt vì đau đớn. Vì quá đau mà nó đã dừng lại bản nhạc đang kéo dở khiến mọi người nhìn nó khó hiểu có người còn đứng dậy tò mò xem chuyện gì đã xảy ra nữa cơ. Tự nhủ đây không phải là lúc để đau, đau lúc khác đi bây giờ thì không được, rất đau nhưng nó gạt hết đau đón qua một bên để bắt đầu lại từ đầu và hoàn thành bài thi của mình. Thấy nó nhắm mắt nhăn trán đau đớn mọi người lại nghĩ nó đang hoà vào linh hồn của bản nhạc nhưng có ai hay biết nó nhăn mặt là vì đau đầu chứ. Nó tưởng rằng mình không thể trụ nổi trên sân khấu này nữa chứ, thế mà nó đã truyền đến tai người nghe được nốt cuối cùng của bản nhạc, đầu óc nó quay cuồng vì đau đớn. Tiếng mọi người cười nói chúc mừng nó, tiếng nhạc tiếng vỗ tay một lúc ập đến tai nó khiến nó đau đớn tột cùng. Nó chờ cho Khiêm nói xong liền vội vàng vào trong cánh gà, thật sự nó không thể tiếp tục đứng ở đó nữa.

- Are you ok ? __ Jeami hỏi khi thấy nó vào trong phòng chờ của thí sinh đã thi rồi

- I'm fine __ nó gắng gượng để ra ngoài hành lang

- ... __ nó thở dốc ôm tai dựa lưng vào tường

- Em sao vậy __ hấn hỏi

- ... __ nó vội buông tay ra nhìn hấn __ không sao

- Ừ...em làm tốt lắm __ hấn xoa đầu nó

- ... __ nó không nói gì hết

- Lát nữa khi kết thúc anh sẽ đưa em về __ hấn nói

- Tôi đi với Vương được rồi...vì anh ấy đã đưa tôi tới __ nó nói ấp úng khi thấy hấn nhìn nó khó chịu

- Anh không thích em đi với thằng con trai khác __ hấn thẳng thắn nói

- Anh ấy không phải người lạ
- Vậy anh ấy là con gái hả __ hấn cũng chẳng vừa
- Tôi cũng không thích cậu ngồi với đứa con gái khác __ nó cũng không chịu thua
- Gì chứ...
- Tôi đã thấy cậu ngồi cùng mấy nhỏ ở bar __ nó nói
- Anh có sao __ nó nhái theo giọng của mấy con nhỏ ở bar làm hấn im bật
- ... __ nó nhớ như in cái tối hôm đó, cái hôm nó tới quán bar giải sầu vì buổi tập luyện không tốt đẹp cho lắm

“ Nó đang ở nhạc viện luyện tập nhưng khi âm thanh được cất lên thì tai nó lại nhói đau, nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, nó nghĩ đơn giản rằng không có chuyện gì chỉ là do nó căng thẳng quá nên mới thế. Rồi nó quyết định tự thưởng mình một ngày xả stress sau những ngày bắt bản thân lao động mệt mỏi trước đó. Lang thang ở các trung tâm mua sắm, lúc bắt đầu đi thì nghĩ sẽ mua rất nhiều thứ nhưng tới rồi lại chẳng ưng ý món đồ nào nên đã đi ăn một mình. Lê lết ở các quán ăn vặt nó ăn hết món này tới món khác, khi đã no cũng là lúc trời tối, nó nhìn đồng hồ thì đã 8 giờ tối rồi, hôm nay nó không phải vào viện chăm sóc ẹ vì ba nó nói sẽ tới đó nên nó quyết định đi đến dừng chân xả hết ngày cuối cùng của nó là quán bar của Pin. Đồng thời nó cũng muốn tới đó hỏi anh về sự xuất hiện của anh ở bữa tiệc chào đón các nhạc viện và khai mạc đại nhạc hội, tại sao mọi người lại nghe lời anh đến thế.

- Chào cô bé...lâu quá hề __ anh bảo vệ chào nó
- Em là học sinh...là học sinh đấy __ nó cười
- Có ai học sinh như em không __ anh bảo vệ còn lại nói
- Anh Pin có bên trong không ạ __ nó cười rồi lái sang chuyện khác
- Anh ấy mới ra ngoài...chắc sắp về rồi, em vào trong đợi một lát đi
- Không sao...không có ảnh cũng không sao __ nó bước vào bên trong
- Chào em...hôm nay em muốn dùng gì __ anh pha chế ở quầy hỏi nó
- Hôm nay nhẹ nhàng thôi...cho em cocktail đi, mai em còn phải luyện tập nữa __ nó nói
- Ok baby __ anh quầy nói rồi quay vào trong lấy rượu cho nó
- Của em đây __ anh quay lại với hai chai cocktail trên tay
- Đạo này quán đông không anh __ nó cầm một chai lên tu
- Đông...toàn khách nữ...tại có trai đẹp nên mới đông thôi em
- Trai đẹp hả __ nó cười __ anh Pin xưa giờ vẫn sát gái thế...vậy mà vẫn ế chồng căng
- Không...trai khác em à __ anh quầy vừa lau ly vừa nói
- Có trai khác đẹp hơn anh Pin sao...ai vậy __ nó tò mò
- Khôi Vĩ...kia kia __ anh hất mặt về phía bàn tròn giành cho khách vip
- .. . __ nó quay lại nhìn theo hướng anh chỉ, để xác minh cái tên Khôi Vĩ mà anh nói là ai

Ngạc nhiên là những gì nó có thể nói lúc này, hấn đang ngồi với cả tá cô em chân dài sexy ăn mặc thì thiếu vải đã thế còn ngồi nói chuyện chẳng để ý để tứ cứ sấp sấp vào con trai nhà người ta. Thế mà hấn cũng ngồi yên để tụi con gái kia vuốt tóc vuốt mặt rót rượu mời mời, thiệt tình nó chỉ muốn bước tới làm loạn cái đám đó lên nhưng nó nghĩ lại bản thân nó lúc này nó nghĩ nếu nó làm thế sẽ buồn cười lắm luôn ý nên thôi. Đứng xuống khỏi ghế, nó kéo balo đeo lên vai rồi bỏ đi.

- Em chưa uống xong mà Băng __ anh quầy nói

- Để đó đi...hôm sau em tới __ nó nói mà không quay lại nhìn

Nó nghĩ hần bạn, tưởng hần bạn lắm chứ, thì ra là bạn tiếp mấy em chân dài, vậy mà chẳng thèm gọi điện cho nó hỏi thăm nó. Nhưng nó đâu biết hần đang đau đầu, hần đau vì hần làm nó tổn thương, hần buồn vì hần không thể làm nó ngừng khóc vì hần và hần không gọi điện vì hần thấy hần không đủ tư cách. Hần cần thời gian để suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, có thể hần chưa thể nhớ ra tất cả nhưng hần biết hần yêu nó cho dù hần là hần của hiện tại hay là hần của quá khứ. “

- À...cái đó, anh chỉ tiếp mấy vị khách đó thay anh Pin thôi __ hần giải thích

- Ờ __ nó chẳng làm khó gì hần cả rồi thông dong bước đi

- Vậy lát ta đi ăn chung nha...anh mới tìm ra một quán mới __ hần bước theo nó

- Ờ __ nó cũng trả lời cho qua, nó không muốn bị hần làm phiền nên đồng ý đại

Bảy thí sinh đại diện đã thi xong, giờ là phần quan trọng nhất trong ngày hôm nay đó chính là phần công bố kết quả 5 người đi tiếp và 2 người phải quay về.

- Tôi chưa bao giờ thấy ghét cái công việc MC của tôi như lúc này hết...sao lần nào làm chuyện khó ban tổ chức cứ đề đầu MC ra làm thế không biết __ anh nói hài để giảm bớt không khí căng thẳng lúc này.

- Vâng...đây chính là cái quyết định ai đi và ai ở __ anh giơ cáo phong bì trắng

- ... __ anh mở phong bì ra rồi trầm tư vài giây mới mỉm cười rồi nói tiếp __ tôi hồi hộp lắm __ anh nói thế càng làm mọi người căng thẳng hơn

- Tôi đọc tên ai thì người đó hãy lùi về phía sau một bước nhé __ anh nhìn 7 thí sinh đại diện rồi nhìn xuống khán giả __ mọi người muốn ai sẽ ở lại và chiến thắng nào

- Vương...Bằng...Tomas...Jeami... __ mỗi khán giả đều có một thần tượng riêng trong lòng họ

- Tôi sẽ không để mọi người đợi lâu...Lệ Bằng...mời em lùi về sau một bước...tiếp theo là Thiên Vương...Tomas...ba em là những thí sinh an toàn

- Hú hú... __ mọi người hò hét không ngớt

- Tiếp theo...tôi đọc tên ai thì người đó hãy bước lên trước một bước nhé...Alfred...và Jeami

- ... __ không khí chợt lắng xuống khi hai người bước lên và hai người đứng yên tại chỗ càng làm mọi người lo sợ thần tượng của họ sẽ phải rời cuộc chơi tại đây

- Rất tiếc phải nói lời chia tay với hai em....người đã bước lên trước một bước

Khán giả tỏ vẻ thất vọng vô cùng, họ nói giám khảo chấm thi không công bằng, họ nói Jeami không thua kém Thiên Anh chỗ nào tại sao cô ta được đi tiếp còn Jeami thì không...v.v...và nhiều thứ khác nữa. Nó đau, tai nó nhức lắm nhưng nó vẫn nghe rõ tên của Jeami được rao lên khi phải dừng cuộc chơi tại đây, nó và Tomas cùng bước lên trước động viện Jeami. Mặc dù là đối thủ nhưng ba đứa nó đã từng ở chung một đội, tuy không lâu nhưng thời gian 1 tuần là quá đủ để tụi nó hiểu nhau bằng con tim âm nhạc rồi. Jeami ôm nó vào lòng và nói những lời cổ vũ nó, cậu hứa sẽ ở lại để xem hai người bạn của mình bước vào chung kết và đoạt giải điều đó làm nó rất vui.

Không ai giải thích được chuyện gì đã xảy ra với kết quả, ngay chính ban giám khảo cũng tỏ vẻ ngạc nhiên khi kết quả được đọc ra, có chút không chính xác, số điểm họ cho Jeami cao hơn so với Thiên Anh rất nhiều, nếu do khán giả và người hâm mộ bình chọn chưa chắc Thiên Anh đã thắng. Vì Jeami cũng khá nổi tiếng trong giới nghệ thuật với tài chơi đàn của mình rất cuộc chuyện này là sao hay lại có kẻ đứng sau giật giây.

- Không ai nhìn thấy cậu chứ __ đó là giọng của mẹ Thiên Anh phía sau hội trường

- Tốt...tôi sẽ chuyển hết số tiền còn lại vào tài khoản của cậu

- Được...như đã hứa

Thiên Anh đang vui mừng với kết quả của mình, chính cô ta cũng không biết chuyện mẹ cô ta đã nhúng tay vào kết quả điều đó càng làm cô ta hống hách hơn cứ nghĩ mình tài giỏi thật sự. Nhưng liệu khi biết sự thật rằng mình chẳng có khả năng đứng ở đây thì cô ta sẽ như thế nào đây.

- Về luôn chứ __ Vương hỏi nó khi cả hai đang quay lại phòng chờ lấy đồ
 - Em sẽ về cùng Khôi Vĩ...cậu ấy muốn mời em dùng cơm...
 - À...ra vậy __ anh tỏ vẻ thất vọng
 - Anh đi chung với bọn em cho...
 - Cảm ơn...anh bận rồi __ bỗng anh bỏ đi hướng khác có lẽ anh không muốn nó biết anh buồn
 - ... __ nó đứng nhìn lưng anh dần nhỏ trên hành lang dài
 - Uầy...làm gì mà thờ người ra vậy __ hần bước tới ôm nó từ sau lưng
 - Bỏ ra đi... __ nó gỡ tay hần ra
 - Là Vương sao __ hần nhìn dáng người con trai bỏ đi
 - Ủ...có lẽ anh ấy giận vì tôi không để anh ấy đưa về
 - Buồn cười quá à...sao lại giận chứ
 - Thì...chắc là do tôi...
 - Cứ thích chở vợ người ta về là sao vậy...có ý đồ gì không đó
 - Cậu điên à...chỉ là anh em với nhau thôi... __ nó đánh hần một cái
 - Bỏ qua đi...giờ đi ăn, đi ăn nha __ hần đẩy nó vào phòng chờ giúp nó thu dọn đồ đạc
 - Cậu đừng có làm trò nữa được không vậy __ nó nhăn nhó
 - Tao ghét mày...tao ghét mày __ Duyên núp sau bức tường nhìn nó với Khôi Vĩ nói, thật ra chị ta đứng đó từ lúc Vương với nó đang nói chuyện cơ
 - Tôi cũng ghét con nhỏ đó __ Thiên Anh bước tới làm chị ta giật mình quay lại
 - Là cô sao __ Duyên nói
 - Tôi tò mò không biết chị muốn giúp tôi một tay đá đít con nhỏ đó ra khỏi cuộc đời của hai ta không __ Thiên Anh lấy tay vuốt vuốt mấy cọng tóc
 - Cô vẫn chưa chịu từ bỏ ý định xấu xa đó sao __ Duyên thấy ghê tởm những việc cô ta làm với nó trước đây
 - Nếu đã hại người khác thì đừng có cảm thấy tội lỗi hay xót thương...nực cười lắm
 - ... __ Duyên không nói gì
 - Chẳng lẽ chị cứ để cô ta dắt mũi người đàn ông của chị và của tôi sao...nếu chị không muốn thì tự tôi cũng sẽ làm được __ Thiên Anh nói rồi bước đi hất vai Duyên một cái
 - Cô sẽ làm gì __ Duyên vội nói làm cô ta dừng bước
 - Tốt...hiện tại tôi chưa có kế hoạch gì...nhưng tôi đang tưởng tượng chuyện anh Ân quay về lúc này...chắc mọi chuyện sẽ vui lắm __ nói rồi cô ta bỏ đi
 - Anh Ân...? __ nhắc tới Ân tim Duyên vẫn đôi lần lồi nhịp
- Hần dừng xe trước một nhà hàng đắt tiền, với nó việc này chẳng mấy xa xỉ vì nó vẫn thường xuyên đến những nơi đắt tiền như thế này mà. Nhưng hôm nay chứng kiến một cặp đôi khác cũng chuẩn bị bước vào bên trong nên nó đã thay đổi quyết định không muốn ăn ở đây nữa mà muốn ăn dạo vỉa hè.
- Là ở đây sao __ một cô gái đi cùng bạn trai đứng cạnh nó với hần nói
 - Ủ __ anh bạn trai nói

- Anh đã kiếm đủ tiền chưa mà dẫn tôi tới đây __ cô bạn gái nhìn anh ta
 - ... __ nó ngược lên nhìn hấn nhưng hấn chỉ nhún vai
 - Nếu anh kiếm đủ tiền ột bữa ăn ở đây thì ta vào thôi __ cô gái đi trước
 - Anh đoán là sẽ đủ
 - Tôi sẽ không gọi nhiều đâu
 - Cảm ơn em trước
 - Tự nhiên đứng ngó người ta...vào thôi __ hấn nắm tay nó kéo đi
 - Khoan...hay mình đi ăn vỉa hè đi __ nó nói
 - Tại sao...tới đây rồi mà đi ăn vỉa hè là sao
 - Ở đây đắt tiền lắm...miễn sao nó là được đâu cần phải tốn tiền nhiều __ nó nắm tay hấn chặt hơn
 - Ôi trời...vợ anh đang lo cho ví tiền của anh sao...hạnh phúc quá __ hấn bắt đầu rồi đấy
 - Xuýt...bỏ đi, mình vào trong đi...tôi sẽ gọi món đắt nhất __ nó tức tối
 - Thôi mà...ăn vỉa hè thì ăn vỉa hè... __ hấn kéo nó lại rồi bước đi
 - Bỏ ra đi __ nó giật tay mình ra khỏi tay hấn
 - Đừng vậy mà...bảo vệ ví tiền của chồng cũng là việc tốt mà __ hấn choàng tay qua vai nó
 - Bỏ ra đi __ nó nhăn nhó hất tay hấn xuống
 - Ăn gì nào...bánh mì, bánh nướng, đồ chiên...hay đồ nướng
 - Gì cũng được __ nó vừa đi vừa mỉm cười vừa nói
- Tụi nó ăn uống no nê rồi còn rủ nhau đứng ngắm thành phố đêm đến gần khuya mới về. Đợi nó xuống xe trước hấn với tay ra sau lấy chiếc túi đựng hộp giày rồi bước xuống xe.
- Về cẩn thận nha __ nó vừa mở cổng vừa nói
 - Lệ Băng __ hấn gọi tên nó
 - Hử __ nó quay lại nhìn hấn
 - ... __ hấn đưa ra trước mặt nó chiếc túi
 - Đó là gì __ nó cầm chiếc túi mở ra
 - Quà __ hấn đáp gọn gàng
 - Ngày đặc biệt gì sao __ nó lúi húi mở chiếc hộp ra
 - Chưa tới...nhưng cũng sắp tới rồi, em còn nhớ anh từng nói em giành riêng cho anh ngày 13 không...ngày đó là ngày quan trọng
 - Ngày 13...là cuối tuần này sao __ nó vẫn loay hoay với chiếc hộp
 - Là giày bata sao __ nó cầm đôi giày lên
 - Vừa với chân em mà đúng không
 - Sao lại là giày...tôi có nhiều giày lắm rồi
 - Đôi này rất đặc biệt...vào một ngày đẹp trời, mặc đồ thật đẹp và đi đôi giày này tới tìm anh
 - Ngày đẹp trời ??? __ nó chẳng hiểu hấn nói gì cả
 - ... __ bỗng hấn bước tới nhẹ nhàng giữ gáy nó và đặt lên môi nó một cú chạm môi ngọt ngào
 - Cậu làm cái gì vậy __ nó thật sự khó hiểu nên đã đẩy hấn ra, nó sợ những gì ngọt ngào lắm

- Người ta nói nếu tặng giày cho người mình thích kèm theo một nụ hôn thì hai người đó sẽ ở bên nhau mãi mãi _ hần cười hạnh phúc
- ... _ nó tự hỏi đó là lý do ngày hôm nay hần luôn mỉm cười hạnh phúc thế sao
- Vào nhà đi...em vào nhà rồi anh sẽ về
- Về....cẩn thận _ nó nói
- Chúc em ngủ ngon
- Cậu cũng vậy _ nó nói rồi đóng cửa lại

93. Chương 91

Đợi nó vào bên trong thì hần mới lên xe để về, thật ra hần không về nhà mà hần tới quán bar, hần với Pin cần sắp xếp công việc ôn thi để 3 ngày nữa, trước sinh nhật nó 2 ngày họ phải đến khu mai táng một chuyến. 3 ngày nữa là tròn 100 ngày giỗ của Ân, họ đã liên lạc trước với Vương để cả ba có thời gian rảnh đi cùng nhau. Lúc nó vừa vào tới nhà điện thoại đã rung lên vì có người gọi tới rồi, nhìn màn hình điện thoại hiển thị tên người mong muốn nó mỉm cười bắt máy.

- Con nghe
- “ Mẹ đã xem bài thi của con...truyền hình trực tiếp “
- Mẹ thấy sao
- “ Hay lắm...con mẹ giỏi lắm “
- ... _ lần đầu tiên trong đời mẹ nó khen nó
- “ Bằng...sao con im lặng quá vậy “
- ... _ nó vẫn còn cảm giác vui sướng nên chẳng biết nói gì
- “ Bằng “ _mẹ nó hơi lớn tiếng qua điện thoại
- Á _ do nó đang nghe điện thoại bằng tai trái nên tiếng mẹ nó nói qua điện thoại khiến tai nó đau nhói
- “ Alo ...Bằng...con có ở đó không...alo “ _ mẹ nó lo lắng
- Con đây...con không sao _ nó chuyển điện thoại sang tai phải
- “ Ừ...con về nhà chưa...ăn uống gì chưa “
- Dạ rồi mẹ...hồi này con đi ăn cùng Khôi Vĩ, cậu ấy đã đưa con về nhà _ nó vừa lên phòng vừa nói
- “ Là Khôi Vĩ sao...thằng bé chu đáo quá “
- Chẳng qua cậu ấy làm việc có lỗi nên mới thế thôi _ nó đẩy cửa phòng rồi bước vào
- “ Thế sao...con gái mẹ lớn rồi đấy “

Hai mẹ con cứ thế mà tám với nhau như những người bạn cho tới khi mắt nó díp lại thì mẹ nó mới cúp máy cho nó đi tắm rồi đi ngủ.

Ở quán bar Owl

- Chào quý khách...quý khách muốn dùng gì _ bồi bàn hỏi Thiên Anh
- Cho một whisky _ Thiên Anh nói

- Dạ...xin đợi một lát

Hôm nay Thiên Anh có hứng đến những nơi đông người, từ khi về nước tới giờ cô cũng chưa có cơ hội đi đây đi đó nhiều, toàn là đến siêu thị mua sắm chứ chưa đến bar hay vũ trường gì. Nghe nói bar Owl là quán bar lớn nhất thành phố này, cũng có rất nhiều người lui tới chỗ này, vì vậy cô cũng muốn thử một lần tới đây. Đúng như lời đồn, không khí ở đây nhộn nhịp hơn hẳn các quán bar khác, cô ta ngồi được một lát thì đứng dậy đi vệ sinh, do lần đầu tới đây nên cô ta đi lạc, nhà vệ sinh không tới được nhưng nơi cô ta tới cũng quan trọng không kém đó là phòng làm việc của Pin.

- Những thứ tao dặn đã mua hết chưa __ giọng nói này quen quen khiến chị ta dừng bước

- ... __ cô ta nhìn lên qua khe cửa mở nhưng không thể thấy được khuôn mặt của ông chủ chỉ thấy mấy tên mặc đồ đen thôi

- Dạ đã mua đầy đủ rồi ạ __ tên mặc đồ đen nói

- Tốt...việc tao với thằng Vĩ tới chỗ thằng Ân tuyệt đối không được nói với ai...biết chưa

- __ cô ta cố gắng nhìn đồ vật được đựng trong túi bóng xem đó là gì, đó là đồ dùng để cúng cho người chết mà, còn Ân và Vĩ mà cái anh kia nhắc tới là ai, sao lại là hai người đó

- Dạ...anh à, nhanh thiệt đó mới đó đã 100 ngày rồi

- Reng reng... __ điện thoại bàn reo

- Tao nghe

- Gọi thằng Khôi Vĩ đi...tao bận rồi __ nói rồi người đó cúp máy.

- ... __ “ Khôi Vĩ “ là Trịnh Khôi Vĩ sao...vậy Ân...chẳng lẽ...chẳng lẽ...

- Cột kẹt __ bỗng cánh cửa bị mở rộng ra một chút cho cô ta dựa vào hơi mạnh

- Ai đó __ tên mặc đồ đen quay ra hỏi

- ... __ chết rồi...chuồn thôi, chuồn thôi

Về nhà Thiên Anh vẫn suy nghĩ về những gì mấy tên lạ mặt ở trong bar nói, cố gắng sắp xếp một cách logic tất cả mọi thứ, từ đồ dùng để cúng cho người chết, cái tên Khôi Vĩ và Ân rồi cả 100 ngày. Cô ta cứ suy nghĩ suy nghĩ lui cuối cùng cũng ra đáp án.

- Anh Ân đã chết rồi sao __ cô ta hét lên

- Phải báo chuyện này cho ai...cho ai được đây __ cô ta cầm điện thoại trên tay luống cuống

- Bắt đầu từ Vương...chắc anh ấy chưa biết gì đâu __ nói làm liên cô ta gọi liên cho Vương

- Alo...anh Vương ạ

- “ Ừ...có gì không Thiên Anh “

- Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh...chuyện về anh Ân

- “ Ân...là chuyện gì “

- Anh có biết anh Ân đang ở đâu không

- “ Anh không rõ...mà sao “

- Em mới biết được một tin...không biết có đúng không, nhưng em nghe được anh Ân đã chết rồi...còn lý do thì em không biết...

- “.... “ __ Vương giật mình khi nghe tin đó từ Thiên Anh, sao không phải ai khác mà là Thiên Anh, con nhỏ đó sẽ làm rối banh chuyện này ra cho xem

- Alo...anh Vương, anh có đó không

- “ Anh đây...anh...hơi ngạc nhiên “

- Em cũng ngạc nhiên như anh thôi...em cứ tưởng em nghe lầm nhưng nếu tính từ ngày chúng ta không thấy anh ấy nữa thì đúng gần tròn 100 ngày...mọi thứ khớp nhau lắm...
- “... “ _ Vương đã cúp máy từ lâu rồi
- Anh Vương...alo...anh Vương _ cô ta hét lên trong điện thoại _ cúp máy sao không nói người ta biết chứ trời
- Nhưng khoan...thái độ đó là sao, chẳng lẽ anh ấy biết mà giấu không cho ai biết sao..._ cô ta cười khẩy _ ra là thế
- Giờ thì ai tiếp đây ta...Duyên...Ân là mối tình đầu của chị ta chắc thú vị lắm _ cô ta lại gọi cho Duyên
- “ Alo “ _ Duyên bắt máy
- Tôi có tin đặc biệt cho chị đây
- “ Tin gì “
- Về anh Ân....
- “ Ân...là chuyện gì, nói mau đi “
- Chị yêu anh Ân lắm à...vậy mà nói Vương quan trọng với chị nhất
- “ Cô nói sao cũng được “
- Khoan...đừng nóng, tin này phải nghe liền mới nóng chứ sau thì nguội mất rồi
- “ Nói lẹ đi “
- Anh Ân chết rồi
- “ Cô đùa buồn cười lắm “ _ Duyên tặng thêm cho cô ta một điệu cười khinh bỉ nữa
- Tôi không đùa chị đâu...ba ngày nữa là gần 100 ngày của anh ấy đấy không tin cô thử hỏi ba mẹ anh ấy đi
- “ Cô nghe tin đó từ đâu “
- Đó không phải điều quan trọng...điều quan trọng là tôi đã nghĩ ra cách khử con nhỏ Lê Bằng rồi
- “ Cô tính lấy cái chết của người khác ra đùa giỡn à “ _ Duyên nén nước mắt
- Tôi đâu có đùa...chị nghe tôi nói trước đi
- “ “
- Tôi định sẽ nói chuyện này với cô....nhưng trước tiên, tôi muốn chị hỏi rõ ràng mọi chuyện từ anh Vương đi, anh ấy là người biết rõ nhất
- “ Anh Vương “
- Phải...coi như đây là nhiệm vụ của chị, khi đầy đủ thông tin tôi sẽ trực tiếp nói với con nhỏ đó
- ... tút...tút...tút
- Người cuối cùng _ cô ta bấm gọi cho Eric
- Tôi tưởng cậu sẽ không nghe điện thoại của tôi _ cô ta nói
- “ Giờ tôi cúp máy đây “ _ Eric lạnh lùng nói
- Khoan bạn nấp...tôi có tin hay cho cậu đây
- “ Nói nhanh đi “
- Cậu cũng tò mò câu chuyện của tôi như bao người khác sao
- “ 10...9...”

- Ok...tôi nói đây __ Thiên Anh nhăn nhó __ tôi nghe được tin anh Ân chết rồi, lý do chết thì tôi không biết
- “ Ai nói...là ai đưa cái tin bần thỉu đó “
- Cậu có thể hỏi anh Vương và Khôi Vĩ để biết thêm chi tiết câu chuyện
- “ Vương với Vĩ á “
- Chính xác bạn à...
- “ Cậu lo mà giữ cái mồm cho cẩn thận, chuyện này không phải đem ra nói lung tung được đâu “
- Tôi biết mà...cậu đừng có lo

Cúp máy xong cô ta vui vẻ nằm dài ra giường tưởng nhớ lại các cuộc gọi của mình mà cười một mình như vừa nhặt được số tiền lớn vậy. Eric dường như chẳng tin vào tai mình nữa, nhưng lời Thiên Anh nói ra cậu chẳng muốn tin những sự việc xảy ra sau khi Ân mất tích thì chẳng có gì đảm bảo chuyện đó không xảy ra cả. Chợt cậu cầm máy lên gọi cho Vương và Khôi Vĩ, cậu cần được giải thích chuyện này rõ ràng.

- Em Eric đây...giờ tới Owl được không __ cậu gọi cho Vương
- “ Có chuyện gì vậy “
- Tới đi rồi biết __ nói rồi cúp máy
- ... __ rồi cậu bấm gọi cho hấn
- “ Alo “
- Đang ở đâu đó
- “ Owl “
- Đợi tao...tao tới đó giờ đó
- “ Có chuyện gì à “
- Tới rồi nói
- “ Ok “

Hấn vừa vào tới Owl thì Eric gọi, cậu vừa ra ngoài giải quyết công việc cho Pin nên chẳng biết có chuyện gì xảy ra, nhưng thôi kệ lâu lâu bạn bè tới cũng không sao. Đang ngồi nhâm nhi ly cocktail gọi là nhẹ nhẹ giữa đêm để lát về ngủ cho dễ thì Vương chạy xộc vào, ngó trước ngó sau, nhìn trái nhìn phải.

- Anh Vương...có chuyện gì vậy __ hấn hỏi
- Eric...nó đâu __ anh hốt hoảng
- Từ từ, bình tĩnh lại đã nào...nó đang tới
- Ủ... __ anh nhẹ nhõm hơn
- Có chuyện gì vậy...anh lạ lắm
- Chuyện của Ân...nó biết rồi __ anh ngồi xuống ghé rồi nói
- Sao cơ...anh đã nói sao __ hấn nghi ngờ
- Là Thiên Anh __ anh nhìn hấn
- Thiên Anh...sao cô ta biết __ hấn ngạc nhiên
- Anh không biết...con bé gọi cho anh và nói thẳng Ân chết rồi, con bé đã nghe tin đó từ ai thì anh không biết
- ... __ tự nhiên hấn cảm thấy bất an và sợ hãi, không phải vì Thiên Anh đã biết chuyện mà còn có chuyện khác sắp xảy ra mà hấn không biết đó là gì

- Anh tới rồi sao __ là giọng của Eric, cả hấn và Vương cùng nhìn cậu
- Chắc không cần tao nói chuyện gì tao gọi ày thì anh Vương đã nói hết rồi __ cậu nói tiếp
- Phải __ hấn nói
- Thái độ của hai người là sao...chẳng lẽ điều Thiên Anh nói là đúng
- Chuyện đó... __ Vương ấp úng
- Đúng...cô ta nói đúng, anh Ân đã mất rồi
- Lý do...lý do là gì __ Eric đang cố kiềm cơn tức giận khi ai cũng biết còn cậu lại là kẻ cuối cùng, cậu cũng thân thiết với anh Ân lắm mà
- Là ung thư máu...xin lỗi vì đã không nói chuyện này sớm hơn, nhưng bọn anh được ba mẹ Ân yêu cầu giữ bí mật...họ cần thời gian trước khi ọi người biết tin con trai họ đã qua đời
- Tại sao vậy...sao ai cũng biết chỉ mình tôi không biết __ cậu tức giận
- Eric à...bọn anh xin lỗi... __ Vương nói
- Còn Lệ Bằng...cô ấy biết chưa
- Xin đừng...làm ơn đừng để con bé biết chuyện này...con bé còn cuộc thi quan trọng hơn __ Vương hốt hoảng
- Hai người tính giữ bí mật đó tới bao giờ nữa đây...hai người giấu kín chuyện người khác chết rồi hàng ngày mỉm cười sống vui vẻ thế mà coi được à __ Eric hét lên
- Mày nghĩ bọn tao sống vui vẻ mỗi ngày sao __ nãy giờ im lặnggiờ hấn mới lên tiếng
- ... __ Eric chợt im lặng rồi nói tiếp __ nực cười...mày tỏ vẻ đau buồn bằng cách cướp đi người con gái của đàn anh mình sao, đầu phải mày không biết Bằng thích anh Ân nhiều như thế nào
- Bằng...cô ấy thích...anh...Ân sao __ hấn thở dốc, cảm giác này là sao...giống như một kẻ lợi dụng cơ hội để có được điều mình muốn vậy
- Mày còn giả ngu đến khi nào nữa...đừng nói với tao mày không biết chuyện đó __ Eric quát lớn, lần này thì tiếng hét của cậu đã làm mọi người chú ý thật rồi
- Eric...thằng Vĩ bị mất trí __ Vương cố bào chữa cho hấn
- ... __ cậu im lặng vì biết mình đã lỡ lời
- Chuyện này có nghĩa là sao __ Duyên nói làm cả 3 quay lại nhìn chị
- Duyên __ Vương nói
- Chị Duyên __ hấn và Eric cùng nói
- Anh Ân chết thật rồi sao __ Duyên có nén nước mắt vào trong
-
- Sao vậy...mọi người nói gì đi chứ...không phải cả 3 đang cãi nhau khí thế lắm sao, sao bỗng im lặng vậy __ Duyên bật khóc
- Duyên à, nghe anh nói trước đã... __ Vương tiến lại gần Duyên __ vì chuyện này không thể để nhiều người biết nên bọn anh đã hứa với ba mẹ Ân sẽ giữ bí mật cho tới khi họ tự mình nói ra chuyện đó
- Tại sao lại là tôi...bộ tôi đáng lo tới mức mọi người không thể nói với tôi sao __ Duyên nhìn anh rồi nhìn hai đứa còn lại
- Chị à...không phải như vậy đâu __ Eric nói
- ... __ hấn chẳng thể nói gì, đầu hấn giờ cứ rối tung lên, theo như lời Vương và Eric thì hấn là kẻ thứ 3 là kẻ phá đám là kẻ đến sau và thay thế cho người đã chết thôi sao, hấn chẳng thêm suy nghĩ người khác biết chuyện sẽ ra sao điều duy nhất khiến hấn lo lắng là nó

- Thật tàn nhẫn..._ Duyên nói
 - Đông đủ quá _ Pin vừa bước vào thấy mọi người vây quanh thành vòng tròn nên biết có chuyện xảy ra rồi
 - Anh _ cả 3 cùng nói, Duyên thì không biết Pin là ai nên ngơ ngác
 - Vào trong trước đi...quán anh cần bán hàng _ anh nói rồi bỏ đi trước
- Bước vào bên trong bộ anh của anh thay đổi nhanh chóng 180 độ, anh tức giận vì đã có nhiều người biết chuyện của Ân hơn anh tưởng.
- Là ai...ai là đứa gây ồn trước
 - ... _ cả 4 nhìn nhau mà không nói gì
 - Là đứa nào _ bỗng anh quát lớn làm mọi người giật mình
 - Là em _ Eric lên tiếng
 - ... _ anh thở dài rồi nhanh như cắt anh lao tới đấm cậu ta một cái
 - Á _ Duyên hét lên
 - Anh Pin _ hấn cản anh lại
 - Không sao chứ _ Vương đỡ Eric đứng dậy
 - Mà biết luật mà Eric... _ Pin quay đi để lấy lại bình tĩnh _ sao cứ đứng đầu là nói đó được vậy hả
 - Làm sao tất cả mấy đứa biết chuyện _ Pin hỏi nhưng vẫn không quay lại nhìn tụi hấn
 - Là Thiên Anh...cô ta gọi điện..._ Duyên đang nói thì bị cắt lời
 - Lại là con bé đó _ Pin nói
 - Nếu đã biết thì tốt nhất nên giữ cái miệng lại...tuyệt đối Lê Băng không được biết chuyện này _ anh nói tiếp
 - Tại sao chứ _ Eric nói
 - Giờ chưa phải lúc...nếu ai nói ra thì liệu hồn đấy ...ra ngoài hết đi _ Pin ngồi xuống ghế rồi nói
 - Dạ

94. Chương 92

Hấn chẳng nói câu nào, thật sự hấn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa, hấn chợt nhớ lại những lời nói Eric đã nói: “ Mà chỉ đem lại đau buồn cho cô ấy thôi “ , “ Mà chẳng thể làm gì khác ngoài việc làm cô ấy khóc “ ,” Tránh xa cô ấy ra “ . Hấn dựa lưng vào tường ôm đầu đau đớn, dòng ký ức trong đầu hấn tua nhanh về cái lúc hấn bắt gặp những lần Ân bị ngất xỉu cho cơn đau hành hạ. Ký ức rõ ràng nhất là lúc Ân ngất xỉu ở trường, anh được Vương công xuống phòng y tế, hấn không thể nhớ rõ từng chi tiết (chương 20). Chỉ nhớ mang máng là hấn quỳ xuống cột lại dây giày ột cô gái nhưng không thể nhớ rõ khuôn mặt đó, rồi khi cô gái đó đi hấn nhận được lọ thuốc của Ân, sau đó hấn tới phòng y tế để gặp Ân thì lại gặp cô gái đó, hấn ôm chặt đầu hơn vì đau đớn. Tiếp theo là gì thì hấn không thể nhớ được, hấn nhớ được cuộc nói chuyện ngắn ngủi của mình và Ân là về một người con gái.

- “Anh có gì muốn nói không
- Mà hỏi vậy là ý gì
- Cái này của anh phải không...._ hấn chìa lọ thuốc ra trước mặt

- _ Ân ngạc nhiên hết nhìn lọ thuốc rồi nhìn hấn
- Hãy trả lời em là không phải đi _ hấn cố gắng không lớn giọng
- Vĩ...nghe anh nói...anh....
- Tại sao giấu....anh dùng đến nó có phải anh không còn nhiều thời gian phải không....nói em biết đi
- Thật ra thì....
- Anh xem thường tụi em đến thế sao
- Không phải.....ý anh không phải thế
- Vậy tại sao _ hấn hét lớn vào mặt Ân
- Anh sẽ nói hết cho em nhưng anh xin em một việc....đừng để @#\$\$ biết
- Anh tính sẽ giấu cô ấy tới bao giờ....anh không thể giấu nó mãi mãi được....sớm muộn cô ấy cũng sẽ biết
- Anh biết, nhưng được lúc nào hay lúc đó”

Tên người con gái mà Ân nhắc tới là ai, sao hấn không thể nhớ ra được vậy. Không thấy hấn đi bên cạnh Vương quay lại thì thấy hấn đang ngồi ôm đầu ở bên ngoài phòng làm việc của Pin vội quay lại làm Eric và Duyên cũng quay lại.

- Vĩ...sao vậy _ Vương hỏi
 - Em đau đầu quá _ hấn đau đớn nói
 - Có cần đến bệnh viện không _ Duyên hỏi
 - Đưa nó ra xe đi...em sẽ đưa nó tới bệnh viện _ Eric nói
- Tới bệnh viện các bác sĩ làm xét nghiệm và kiểm tra lại cho hấn, họ chỉ cho hấn một liều an thần để cắt cơn đau và giúp hấn đi vào giấc ngủ dễ dàng hơn.
- Bác sĩ...cậu ấy không sao chứ ạ _ Eric lo lắng hỏi
 - Không sao...
 - Vậy hồi nãy nó đau đầu... _ Vương hỏi
 - À...đó là dấu hiệu của việc phục hồi trí nhớ
 - Phục hồi trí nhớ sao _ Duyên nói
 - Đây là việc tốt...nhưng có lẽ việc đau đầu này sẽ diễn ra thường xuyên hơn cho tới khi trí nhớ phục hồi hoàn toàn....cứ đưa cậu ấy quay lại mỗi khi như thế này nha
 - Dạ...cảm ơn bác sĩ _ Eric nói khi bác sĩ bỏ đi
 - Mọi người về đi...em sẽ ở lại canh chừng nó _ Eric nói
 - Vậy cũng được...để anh đưa em về _ Vương nhìn Duyên
 - Chị về trước

Eric đợi hai người đó đi khuất rồi mới vào phòng bệnh nơi hấn đang nằm, trong đầu cậu bây giờ đang có những suy nghĩ đen tối và độc ác. Cậu có hai lựa chọn cho hạnh phúc của bản thân, một là tiếp tục sống như bây giờ, bảo vệ nó khỏi những điều xấu xa và chúc phúc cho nó với hấn là một cặp rồi nhận lại nỗi đau vì đã để người con gái mình yêu ra đi bên cạnh người con trai khác. Hai là cậu sẽ vùng lên giành lại người con gái cậu yêu, cậu sẽ nói hết tất cả mọi thứ cho nó biết, khi biết rồi nó sẽ nghĩ hấn lừa dối nó, hấn lợi dụng lúc nó lúc tuyệt vọng nhất không có ai bên cạnh để giành lấy tình cảm của nó lúc đó nó sẽ nghĩ khác về hấn và rồi sẽ ghét hấn lúc đó cậu sẽ đến bên cạnh nó như hấn đã làm. Nhưng cậu không có đủ dũng khí để làm điều nào trong 2 điều đó cả, một là người con gái cậu yêu một là thằng bạn thân như anh em mình, cậu thật sự rất khó xử.

Hôm nay là ngày bọn hắn đến nhà mai táng, vì Eric cũng biết chuyện nên Pin đã cho cậu ấy đi cùng anh, hắn và anh Vương. Hôm nay cũng như mọi ngày, nó lại đến nhạc viện để luyện tập, nhưng cái tai của nó luôn gây cản trở công việc luyện tập của nó, nó thật sự phát điên với cái tai khi cứ nhức mỗi khi có âm thanh bên cạnh. Đạo gần đây thính giác của hắn dần mà nó không biết, chuông điện thoại reo đến gần hết bài nó mới biết có người gọi, ai mà gọi nó phải gọi với tần suất lớn nhất có thể thì thật may nó mới nghe thấy. Nó vẫn vô tư không hề hay biết tai mình thật sự có vấn đề mà cứ nghĩ đơn giản rằng căng thẳng quá nên mới thế. Vì luyện tập không thành nó đã đi qua phòng luyện tập của Vương để rủ anh ra ngoài nhưng khi qua thì không có anh ở đó, nó đành lui thủi quay về. Vừa tới hành lang thì nó gặp Thiên Anh, nó đã cố tình tránh mặt để không gây chuyện nhưng có lẽ Thiên Anh không muốn như thế.

- Cô vẫn còn ở đây sao __ Thiên Anh như vỡ òa được vàng khi có cơ hội nói chuyện với nó
- Tôi không ở đây thì ở đâu được __ nó nói
- Tôi tưởng cô phải đi cùng các anh đến nhà...__ nói tới đây cô ta giả vờ như mình lỡ lời đưa tay lên miệng che lại
- Đi đâu __ nó ghét nhất những thứ có tính gây tò mò cao như thế này
- À...tôi...bỏ đi, coi như tôi chưa nói gì __ cô ta giả vờ mình đã làm sai nên quay lưng bỏ đi
- Nói cho rõ ràng đi __ nó kéo cô ta đứng lại
- Tôi thật sự không thể nói mà, thông cảm đi
- Cô sẽ không có ý định nói ra nếu không bắt chuyện trước với tôi đâu __ nó thông minh lắm
- Là cô muốn biết...được thôi tôi sẽ nói...__ cô ta tỏ vẻ như mình không còn cách nào khác trốn tránh __ các anh đã đi đến nhà mai táng, tôi tưởng cô đi cùng họ
- Nhà mai táng...họ tới đó làm gì __ nó không hiểu
- Cô có phải là người yêu của anh Ân không vậy trời...tôi nghi ngờ quá
- Anh Ân thì liên quan gì tới việc này mà lôi anh vào đây __ nó càng không hiểu cô ta muốn nói gì
- Trời ạ...là người yêu của nhau mà cô không biết hôm nay là ngày gì sao __ Thiên Anh cười đều
- Đừng vòng vo nữa __ nó hồi hộp
- Ôi trời...hôm nay là giỗ 100 ngày của anh ấy, đừng nói cô không biết chuyện này nha
- ... __ như sét đánh ngang tai vậy, gì mà giỗ 100 ngày, chuyện gì vậy nè __ cô vừa nói gì
- Hôm nay là giỗ 100 ngày của anh Ân...chẳng lẽ cô...không biết thật sao
- Anh Ân đang sống sao cô giám nói anh ấy chết chứ __ nó tức giận
- Nè nha...đây có lòng tốt báo cho con lớn giọng là sao...chẳng lẽ...
- ... __ nó chờ đợi câu tiếp theo từ miệng cô ta
- Chẳng lẽ...các anh không cho cô biết việc anh Ân đã qua đời sao...sao họ có thể làm vậy với cô chứ
- Nói vậy có nghĩ là mọi người ai cũng biết chỉ mình tôi không biết __ nó đang tự hỏi sao lúc này nó mạnh mẽ thế, nghe tin này sao nó không khóc lóc thảm thiết ngược lại còn mạnh mẽ đối diện nữa
- Có lẽ là vậy rồi

Nó bước đi như người mất hồn, tai nó ù đi chẳng còn nghe thấy gì nữa, chuyện gì đang xảy ra vậy nè, tự nhiên biến mất chẳng nói lời nào rồi vài ba tháng sau thì nghe được tin đã qua đời cũng chẳng biết lý do. Đang đùa nó chắc, sao ai cũng biết mà có mình nó không biết, sao mọi người cứ xoay nó vòng vòng như chong chóng theo ý họ vậy, ai ai cũng biết Ân quan trọng với nó nhiều như thế nào sao có thể đối xử với nó như thế chứ. Nó chợt nghĩ tới hắn, người nó tin tưởng nhất vậy mà cuối cùng lại là kẻ lừa nó kẻ làm đảo

lộn hoàn toàn cuộc sống của nó, đáng lẽ nó nên dứt khoát quên hẳn từ lần trước mới đúng. Sao giờ đau thế, tìm nó như thất lạc vậy, nó chẳng biết sao đau thế nữa, là do cái tin trời đánh anh Ân đã mất hay là do lòng tin của nó nơi hân đang dần bị lung lay. Nó chạy vội về phòng luyện tập thu dọn đồ đạc rồi chạy ra ngoài đón taxi tới Owl, Thiên Anh đứng trên lầu nhìn xuống nở nụ cười độc ác mãn nguyện.

- Thành công mỹ mãn...sắp có chuyện hay để xem rồi

Ở Owl.

Vừa ra khỏi taxi nó lao thẳng vào bên trong, giờ này cũng là giờ bắt đầu khách tới quán nên đông người ra vào không mấy ai để ý đến nó, được vài ba người quen có chào hỏi vài câu.

- Anh Pin đâu rồi...cả Khôi Vĩ nữa __ nó hỏi một tên mặc đồ đen

- Bọn họ đã ra ngoài từ sớm rồi

- Khi nào họ về __ nó hỏi tiếp

- Họ nói khoảng 8 giờ họ về

- ... __ nó nhìn đồng hồ, bây giờ là 7 giờ 40 còn 20 phút nữa họ sẽ về

- Em sẽ đợi ở bên trong, họ về thì đừng nói em đang ở đây __ nó nói

- Dạ __ tên áo đen mở cửa cho nó vào

Nó tiến tới bàn làm việc của Pin, xoay chiếc ghế đen mà anh hay ngồi lại, nó ngồi lên đó rồi xoay lưng lại với cửa ra vào, vì làm như vậy khi họ vào sẽ không thấy nó đang ở đây. Thời gian trôi qua rất nhanh nhưng việc ta đợi chờ một người hay một việc gì đó thì nó lại rất lâu, thời gian được tính bằng từng giây cho đến khi nó nghe thấy tiếng mở cửa thì nó mới bừng tỉnh.

- Cạch __ tiếng mở cửa và sau đó là tiếng bước chân

- Mà đến bệnh viện đi Khôi Vĩ __ là giọng của Pin

- ... __ " bệnh viện " hẳn bị gì mà đến bệnh viện, nó thấy lo lắng cho hẳn

- Mai em sẽ đi __ hẳn nói

- Hôm từ bệnh viện về đầu còn đau không __ Eric hỏi

- Không...chắc không sao nữa đâu __ hẳn nói

- Dù sao có lại trí nhớ cũng là việc tốt mà __ Vương nói

- ... __ có lại trí nhớ, nghĩa là hẳn đã nhớ lại hết thứ rồi sao

- Chuyện ngày hôm nay đừng để cho bất kì ai biết...sẽ chẳng hay ho gì nếu cánh nhà báo biết chuyện thằng Ân đâu __ Pin ngồi xuống ghế sofa rót rượu

- Em chỉ sợ con bé Thiên Anh, con bé sẽ chẳng thể giữ kín chuyện Ân đã mất đâu __ Vương nói

- Tao cũng vậy...nhưng tao sẽ nghĩ ra cách giải quyết chuyện này nhanh thôi __ Pin nói

- Còn Lê Băng __ Eric bỗng nhắc đến nó làm ba người giật mình

- Bây giờ chưa phải lúc thích hợp... __ Pin nói

- Vậy thì đến bao giờ mới gọi là thích hợp __ bỗng nó vừa nói vừa xoay ghế lại nhìn cả 4 người

- Lê Băng __ Eric bật dậy nhìn nó

- Băng __ Vương ngạc nhiên cũng không kém

- Anh không nghe bọn nó nói... __ Pin nói

- Em đã nói họ đừng nói gì hết...nếu không thì sao em biết chuyện được __ nó đứng dậy tiến lại phía họ

- Em cần một lời giải thích __ nó rất thẳng thắn vào thẳng vấn đề

- Nói vậy...chẳng lẽ em đã biết... __ Vương đứng dậy
- Phải
- Là Thiên Anh sao __ Eric hỏi
- Đúng...là cô ta
- ... __ nó đưa mắt nhìn hần đợi xem hần có câu hỏi nào cho nó không nhưng hần còn chẳng buồn nhìn nó lấy 1 cái nữa là
- Ngồi xuống đi __ Pin nhìn nó với Vương
- Giải thích đi __ nó vẫn đứng nhìn 4 người họ
- ... __ Pin hất mặt về phía Vương ra lệnh cho anh kể mọi chuyện
- Thôi được rồi...thằng Ân bị ung thư giai đoạn cuối, nó không cho ai biết cho tới khi về đây nó đã nhờ anh Pin giúp đỡ để không ọi người biết...người tiếp theo là anh, lúc đó mẹ em nói nó chỉ còn sống được khoảng 1 tháng nữa thôi...đêm em với nó gặp nhau ở nhạc viện là ngày nó đi...nó đã bắt bọn anh hứa là giữ bí mật với em đến khi ba mẹ nó tự công bố chuyện này với mọi người thì lúc đó em sẽ tự biết, nhưng lúc đó em sẽ không còn nhớ và sẽ không đau vì nó...đó là điều nó muốn
- ... __ nó đứng không vững trên đôi chân của mình nên đã lùi lại một bước, hôm đó sao cái hôm nó bật khóc dưới mưa là ngày anh đi sao
- Bằng __ nhanh như cắt Pin đứng dậy giữ tay nó lại để nó lấy lại thăng bằng
- Không sao chứ __ Eric nhìn nó lo lắng
- Em nên về nhà nghỉ ngơi __ Vương nói
- __ riêng hần chẳng đả động gì tới nó, việc đó khiến nó buồn rất buồn là đằng khác
- Khôi Vĩ...đưa con bé về đi __ Pin nói
- ... __ hần mệt mỏi đứng dậy lạnh lùng nói __ đi thôi
- Về nghỉ ngơi đi...anh sẽ liên lạc với em sau __ Pin nói
- ... __ nó cũng chẳng nói gì nữa mà im lặng bỏ ra ngoài

Hần chẳng nói câu nào mà chỉ im lặng đi sau nó, không phải hần ghét bỏ gì khi biết chuyện nó yêu Ân nhiều như thế nào chẳng qua đầu hần mấy bữa nay cứ bận sắp xếp lại các mảng kí ức nhỏ khiến hần không còn tâm trí quan tâm tới nó. Với nó và hần bây giờ việc hần biết chuyện hần sắp có lại trí nhớ là việc quan trọng nhất, nó chỉ cần đợi hần thêm một ít thời gian nữa thôi. Mở cửa xe cho nó vào, hần cũng vào xe sau đó chồm người qua phía nó để thắt dây an toàn cho nó nhưng nó đã gạt tay hần ra để tự làm việc đó, chẳng thêm bận tâm chuyện đó hần nổ máy cho xe chạy. Suốt đường đi chẳng ai nói với ai câu nào, nó cảm thấy hần đang giấu diếm nó chuyện gì đó, sao nó cảm thấy sợ việc hần sẽ không còn bên cạnh nó nữa. Người tức giận mới là nó chứ, thái độ của hần là có ý nghĩa gì, hần lạnh lùng quá chỉ mới vài ngày thôi mà đã lạnh lùng thế rồi sao. Vì chẳng nói gì nên nó cảm thấy quãng đường về nhà bỗng ngắn lại, mới đó mà đã về tới nhà rồi sao. Hần bước ra trước để mở cửa xe cho nó, nó thờ dãi để lấy tinh thần nói chuyện với hần, bởi nó biết nếu nó không nói ngay bây giờ thì sẽ không bao giờ nữa. Nó nhìn hần chăm chăm khiến hần thấy ngại, chưa bao giờ nó nhìn hần như thế cả.

95. Chương 93

- Gì vậy __ cuối cùng hần cũng chịu mở miệng ra nói chuyện với nó
- Cậu không có gì muốn nói với tôi sao __ nó hỏi

- Ý cậu là gì __ hấn bỗng đánh giọng lại
 - ... __ nó thấy chạnh lòng khi hấn thay đổi cách xưng hô với nó
 - Tôi đã tin tưởng cậu...chia sẻ mọi chuyện với cậu nhưng cuối cùng cậu vẫn kín tiếng với tôi vậy sao
 - Nói thẳng vấn đề đi...đây không phải cách nói chuyện của cậu
 - Sao cậu giấu tôi chuyện anh Ân __ nó chẳng hiểu sao trước mặt hấn nó chẳng thể nào là nó cả, nó cố gắng không khóc khi nói chuyện với hấn
 - Gì chứ...cậu đang nổi giận với tôi vì tôi không nói chuyện anh Ân chết cho cậu biết sao __ hấn cười khẩy __ tôi đang tự hỏi sao tôi phải có nghĩa vụ nói chuyện đó với cậu đấy
 - Cậu...__ nó rướm rướm nước mắt
 - Cậu vào nhà đi...tôi về đây __ hấn hạ giọng xuống
 - Rốt cuộc là chuyện gì...cậu đang gặp chuyện gì mà không thể nói với tôi chứ __ nó nói
 - ... __ hấn quay lại nhìn nó __ cậu tò mò lắm sao
 - Tôi là vợ cậu...là bạn gái và là người yêu của cậu...tôi có quyền được biết __ nó lau vội giọt nước mắt vừa rơi
 - Được thôi...cảm giác của tôi bây giờ là gì ta...à, tức giận là tức giận đó __ hấn nói
 - __ nó bắt đầu nhìn hấn với con mắt tức giận, xen lẫn rối bời
 - Cậu nói cậu chia sẻ với tôi mọi chuyện nhưng chuyện cậu yêu người con trai khác...nhưng nhớ người con trai khác cậu đâu có kể cho tôi nghe
 - ... __ nó cắn chặt môi dưới đầy tức giận chẳng lẽ hấn đang ghen với một người đã nằm xuống sao
 - Tính cho cùng tôi giống một thằng thay thế một kẻ đã chết thôi sao, không hơn không kém ?
 - Chẳng lẽ tôi phải nói nếu không có cậu chen vào cuộc sống của tôi với anh ấy thì có lẽ tôi đã không làm chuyện có lỗi này với cậu sao ? __ nó bật khóc
 - À...tôi quên mất chuyện đó...bây giờ người có lỗi mới là tôi phải không...bọn họ ai cũng nói tôi là thằng lợi dụng thời cơ để cướp cậu đi từ anh ấy đấy...có phải ý cậu là vậy không __ bỗng hấn hét lớn
 - Á... __ hấn hét lớn làm tai nó đau nhức, nó vội đưa tay trái lên bịt tai trái lại
 - ... __ hấn chột giãn cơ mặt ra khi thấy hành động đó của nó __ cậu sao vậy
 - Tôi không sao __ nó hạ tay xuống __ tôi sẽ không hỏi cậu thêm gì đâu...tôi cũng sẽ quên những gì cậu vừa nói...cậu về đi, về cẩn thận __ nó quay lưng bỏ vào nhà
 - ... __ hấn chẳng biết sao hấn lại tức giận nữa
- Giận bản thân vì làm nó khóc, vì tức giận với nó hấn lao xe như bay giữa phố đêm, hấn thấy đau nhói ở nơi con tim đang đập khi thấy giọt nước mắt của nó. Hấn chẳng về nhà mà quay lại bar, muốn kiếm vài ly cho say để về nhà ngủ cho dễ.
- Con bé ổn chứ __ Pin hỏi
 - ... __ cả Vương và Eric cũng chưa về
 - Không ổn chút nào hết...em đã làm cô ấy khóc __ hấn thở dài
 - Khóc sao..sao mà y cứ... __ Eric hỏi
 - Eric __ Pin gần giọng
 - Em muốn nhờ mọi người một việc __ hấn nói
 - ... __ mọi người nhìn hấn

- Khi không có em bên cạnh mong mọi người hãy chăm sóc cô ấy hộ em
- Mà nói vậy là ý gì __ Pin nói
- Trí nhớ không phải ngày một ngày hai mà có lại được...em cần thời gian, nhưng em luôn làm cô ấy khóc...mày nói đúng Eric à, đáng lẽ tao phải tránh xa cô ấy ngay từ đầu thì tốt hơn
- ...
- Em về đây...tính uống vài ly nhưng thôi...mọi người về sau __ hấn nói rồi bỏ đi
- Nó bị làm sao vậy __ Vương hỏi
- ...
- ***

Ngày 13

Đêm hôm trước nó đã ngủ sớm để sáng hôm sau khi thức giấc da mặt sẽ đẹp, nó đã không liên lạc với hấn vì nó biết hấn cần được yên tĩnh. Chọn inh một bộ đồ thật đẹp, trang điểm nhẹ lên cho tươi hơn, nó mở tủ lấy đôi giày hấn tặng nó ra mang vào. Sau đó nó nhanh chóng ra ngoài đón taxi đến nhà hấn, đứng trước nhà hấn nó hồi hộp đưa tay lên bấm chuông nhưng chưa kịp bấm chuông thì cánh cổng chợt mở. Nó bước vào bên trong, vừa vào tới nhà thì thấy hấn đang đứng với một cô gái xinh đẹp và họ đang trao đổi tiền với nhau. Hấn chỉ mặc một chiếc áo tắm thắt thắt hồ dây cài, còn cô gái kia mặc quần đùi áo sơ mi trễ vai giày cao gót nhìn gợi cảm vô cùng.

- Là cậu sao... __ hấn nhìn nó, hơi dao động khi hôm nay nhìn nó rất xinh đẹp
- Xong việc rồi tôi đi đây __ cô gái kia nói
- ... __ cô gái đó nói thế làm nó bắt đầu suy nghĩ lung tung
- Hôm nay cậu đến... __ hấn bước lại chỗ nó
- Hôm nay cậu nói hãy giành cả ngày cho cậu __ nó nói nhanh vì nó sợ hấn hỏi nó tới làm gì
- Tôi chỉ muốn nói hôm nay cậu đến tìm tôi với đôi giày tôi tặng...nó hợp với cậu lắm __ hấn đứng trước mặt nó
- Cảm ơn __ nó lùi lại một bước để giữ khoảng cách với hấn
- Cậu muốn đi đâu __ hấn quay lưng lại để lên lầu thay đồ
- Tôi có nghe nói tới một nơi làm tượng tay rất đẹp...tôi muốn làm một cái __ nó nghĩ tới việc nó sẽ đi du học
- Đợi tôi thay đồ đã

Thật ra cái đêm cãi nhau với hấn trước nhà nó đã nghĩ thời gian nó ở cạnh hấn không còn lâu nữa, nó sẽ đi để không làm tổn thương hấn nữa, chỉ khoảng 3 tuần hơn 3 tuần nữa nó sẽ đi thôi. Nhanh lắm, nó đã suy nghĩ những gì hấn nói, đúng thật nó đã sai khi luôn nghĩ tới Ân lúc cả hai mới bắt đầu nhưng bây giờ nó biết người nó yêu là ai và ai là người quan trọng nhất với nó. Mặc cho hấn có nói gì thì nó cũng không muốn nói qua nói lại vì nếu cố nói tới cùng thì nó sợ thời gian nó ở cạnh hấn sẽ bị thu ngắn lại mất.

- Đi thôi __ hấn xuống nhà nói
- Ừ __ nó ra ngoài trước đợi hấn

Cả hai chờ nhau tới nơi mà nó nói, khuôn viên ở đây rất rộng rãi, nó thích hợp cho việc cắm trại, chơi đùa,...Nó với hấn cùng nhau chơi những trò chơi ở ngoài trước khi đi vào sâu bên trong làm tượng tay. Hôm nay cũng là ngày nghỉ nên có nhiều người tới đây vui chơi, nó dừng bước trước một ban nhạc đường phố khiến hấn cũng dừng bước. Nó chăm chú nhìn theo ngón tay di chuyển của anh chàng nghệ sĩ guitar, hấn thì liếc qua nhìn nó, bỗng nó ngược lên nhìn hấn.

- Tôi chưa thấy cậu chơi guitar bao giờ __ nó nói

- ... __ hấn chỉ im lặng quay đi hướng khác
- Ước gì cậu có thể đàn một lần cho tôi nghe thì tốt quá
- Đi thôi __ hấn bỏ đi trước làm nó nuối tiếc đi theo
- Là đây sao...đẹp thật đó __ hấn chỉ vào một bức tượng tay nói
- Ủ...vào đi __ nó vào trước
- Xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì được ạ __ nhân viên nói
- Bọn em muốn làm tượng tay thì mất khoảng bao lâu ạ __ nó nói
- Khoảng 3 tiếng
- 3 tiếng...làm nhá __ nó nhìn hấn
- Tới đây rồi thì làm thôi
- Vậy hai bạn hãy nắm tay nhau rồi nhúng tay vào chậu thạch cao này đi ạ
- ... __ nó với hấn nắm tay nhau rồi cho vào chậu thạch cao
- Giờ thì hai bạn đợi khoảng 5 phút thì có thể tách thạch ra khỏi chậu
- Bọn em phải ngồi đây chờ hay là...
- À, các bạn có thể đi dạo quanh đây...3 tiếng sau quay lại tôi sẽ tách tượng cho các bạn
- Dạ

Khi tách thạch ra khỏi chậu nó cùng đi dạo với hấn, tụi nó đã chụp rất nhiều hình chung với nhau, nó nghi chắc bản thân sẽ nhớ ngày hôm nay lắm. Ngồi xuống thăm cỏ, tụi nó dường như lại chẳng có chuyện gì để nói.

- Cô gái hồi sáng... __ nó mở lời trước
- Cậu nghĩ là gì __ hấn nhìn nó
- ... __ nó quay qua nhìn hấn
- ... __ chợt hấn nhớ tới tối hôm trước nên vội quay mặt đi, giờ chính là lúc tạm rời xa nó để không làm nó tổn thương nữa rồi.
- Tối qua tôi say quá nên cô ta đã theo tôi về __ hấn nói dối, thật ra cô gái đó là cô gái lái xe thuê, đêm qua say quá nên hấn hẹn sáng nay quay lại hấn trả tiền
- Là do rượu __ nó thở dài
- ... __ hấn nhìn thấy nó buồn
- Tôi muốn đi vệ sinh __ hấn nói
- Gì cơ __ nó hỏi lại __ với tình trạng này thì không được __ nó cười gượng
- Nhưng tôi mắc __ hấn nói
- __ nó chẳng biết làm gì lúc này
- ... __ hấn nén cười khi thấy bộ dạng của nó __ ha ha...đùa thôi, làm mặt nghiêm trọng vậy
- Cậu điên à...đùa vậy chẳng vui tí nào cả __ nó nói
- Nhưng nếu tôi mắc thật thì sao...
- Sao tôi biết được
- Thật sự chỉ có một tay rất khó chịu....nãy giờ tôi làm gì cũng hỏng hết __ hấn hỏi gắt gỏng

- Cậu thấy khó chịu lắm sao
- Ừ
- Về tất cả mọi thứ sao
- Ừ
- Ngay cả việc nắm tay tôi sao
- Ừ _ vừa dứt lời hắn đã biết mình vừa phạm một sai lầm lớn lắm
- _ nó đờ người nhìn hắn
- À thì...nóng quá, tay tôi chảy mồ hôi nhiều lắm rồi đây _ hắn nhìn cái tay đang dính với nó nói
- Tôi cũng vậy _ có một sự thay đổi nhẹ trong giọng nói của nó
- Đi ăn gì đi _ hắn bỗng đứng dậy trước khi nó chưa kịp đứng dậy khiến cả hai cùng ngã
- Ya...rắc rối thiệt đó _ hắn đứng dậy rồi đỡ nó đứng dậy theo
- ... _ nó thấy hắn khó chịu nên chỉ biết im lặng

Việc chỉ có một tay nên ăn uống cũng rất khó, hắn đã tỏ vẻ khó chịu ra mặt với nó, điều đó làm nó thật sự thấy buồn, hắn thấy khó chịu khi ở bên nó đến thế sao, hay khó chịu vì thạch bao bọc xung quanh tay tại nó...hay là vì chuyện lần trước về Ân

- Cậu thật sự thấy khó chịu lắm sao _ nó không còn dịu dàng nữa mà lạnh lùng hỏi lại
- Cậu không thấy khó chịu sao...nóng lắm _ hắn trả lời rất khó nghe
- Đương nhiên _ nó lạnh lùng nói
- Cậu muốn đập nó ra không _ hắn hỏi
- Cậu muốn thì làm đi _ nó chẳng thiết gì nữa cả, hắn đã làm nó tổn thương rồi

Bỗng hắn đưa cánh tay lên cao rồi hạ xuống thật nhanh với lực rất lớn xuống bàn khiến đồ vật trên bàn bị xô dịch vị trí, nhưng do thạch rất cứng nên nó chỉ mới nứt nhẹ chứ chưa vỡ ra.

- ... _ nước mắt nó sắp rơi rồi

Hắn vẫn chưa dừng lại, tiếp tục đập cho đến khi miếng thạch nứt đôi ra, khi thấy hơi trống ở bên trong hắn là người rút tay ra trước rồi tới nó. Nó chẳng thể mỉm cười nổi nữa, từ từ rút tay ra khỏi đồng thạch cao đó, nó lấy khăn thấm hết mồ hôi trên tay rồi nhặt mấy miếng thạch đó lại. Sau khi thoát khỏi đó hắn ăn uống ngon lành chẳng để ý gì đến nó nữa, hắn biết nó đang tức giận nhưng đã diễn thì phải diễn cho tới cùng chứ.

- A....thoải mái thật đó _ hắn nói
- ...
- Vậy ta ăn đi...tôi đói lắm rồi _ hắn nói tiếp
- ... _ nó chẳng muốn ăn, nó cứ ngồi nhìn hắn đầy vẻ thắc mắc, cứ như hắn là một con người khác vậy không còn là Khôi Vĩ mà nó biết nữa
- Ăn đi...sao lại không ăn _ hắn nhìn nó
- _ nó không nói gì
- Cậu sao vậy...đồ ăn không thích sao
- ... _ nó vẫn giữ im lặng
- Vậy gọi món khác đi _ hắn cố tình quảng menu ra trước mặt nó, hành động đó dễ khiến người ta tự ái vô cùng

- Cậu nghĩ tôi có thể ăn nữa không __ nó nhìn hẩn sắc lạnh
- Chỉ là tượng thạch thôi mà...muốn tôi có thể mua cho cậu việc gì phải làm khó nhau vậy
- Làm khó sao...ý cậu là sao
- Sao là sao
- Cậu khó chịu lắm sao...thật sự khó chịu đến thế sao
- Phải...rất khó chịu...biết thế hôm nay tôi dừng tới đây còn hơn
- Hừ __ nó nhếch mép cười nửa môi, con người thật sự của nó đã quay trở về rồi đây __ tôi đang tự hỏi có nên biến mất khỏi chỗ này không đây

Nói rồi nó đứng dậy đẩy ghế ra sau gây tiếng động chói tai, sau đó quay gót bỏ đi, mỗi bước đi là một giọt nước mắt rơi xuống. Nó có thể mạnh mẽ trở lại rồi, nó tìm kiếm nó lúc này đã lâu rồi giờ nó có thể quay lại là điều đáng để vui mừng hay nó phải buồn đây. Khi nó vừa đi hẩn liền gọi cho Pin, nói anh tới đón nó, hẩn không yên tâm khi để nó đi taxi về, sau đó hẩn nhờ nhân viên nhà hàng gọi ra cho bảo vệ ở bên ngoài giữ nó lại cho đến khi có người tới đón nó.

- Chú làm gì vậy...cháu phải về, mau thả cháu ra __ nó vừa khóc vừa nói
- Tôi được lệnh phải giữ cháu lại cho tới khi có người tới đón cháu...đừng có làm khó miếng ăn của tôi chứ
- Cháu phải về thật mà..chú mau thả cháu ra đi
- Làm ơn đi cô bé...
- Làm phiền chú rồi __ Pin tới nắm tay nó kéo về phía mình
- Sao cậu không tới sớm chút nữa đi
- Xin lỗi chú
- Ta về thôi __ anh dìu nó vào trong xe

Hẩn đứng trong này nhìn ra thấy nó đã lên xe an toàn thì yên tâm quay trở vào nhà nhặt những miếng thạch còn lại đến chỗ làm tượng.

- Gì đây...sao vỡ ra hết vậy nè
- Xin lỗi...tại tôi vô ý nên đập mạnh vào tường khiến nó vỡ ra
- ...
- Có thể sửa lại không vậy
- Không phải là không thể nhưng có thể sẽ lâu đấy
- Miễn làm lại là được __ hẩn cười nhẹ nhõm
- Khoảng hơn 2 tuần đó
- Được...tôi sẽ quay lại sau

Hẩn đang tự trừng phạt bản thân mình, hẩn bắt bản thân luôn suy nghĩ về những hành động và lời nói đã làm với nó, đó là cách duy nhất khiến hẩn đau đớn nhất mà hẩn có thể làm với bản thân. Còn nó khóc đến sưng cả mắt rồi ngủ quên trên xe của Pin, chính Pin đã bế nó vào nhà, hôm nay là mẹ nó cũng xuất viện để về nhà may mắn là khi Pin vừa tới nhà nó thì mẹ nó đang tiễn ba nó về nên anh mới có thể vào nhà được.

- Con bé __ mẹ nó nhìn anh rồi nhìn nó
- Chỉ là do mệt quá thôi cô à...không sao đâu, cứ để em ấy một mình đi __ anh nói
- Đưa nó lên phòng trước đã __ mẹ nó đi trước để mở cửa phòng cho anh

Sau khi đắp chăn cho nó cẩn thận mẹ nó và anh cùng đóng cửa xuống nhà, Pin có chào hỏi qua loa vài câu rồi sau đó anh xin phép về trước, mẹ nó cũng không giữ lại làm gì. Bà đứng dưới nhà nhìn lên phòng nó thở dài rồi cũng tắt đèn phòng khách rồi vào phòng đi ngủ.

96. Chương 94

Ở Owl

- Thăng Vĩ đâu __ Pin vừa vào đã hỏi bọn đàn em

- Đang ngồi với anh Vương và /Eric ở bàn vip

- ...

- Anh Pin __ Vương đứng dậy chào anh, giữ đúng chuẩn mực của trai ngoan

Chẳng nói chẳng rằng Pin lao tới nắm cổ áo hấn kéo hấn đứng dậy rồi giáng ngay một cú đấm long trời lở đất vào mặt hấn khiến hấn ngã ngửa ra sau, mọi người ở đó ai cũng ngạc nhiên, họ chẳng hiểu chuyện gì hết.

- Anh Pin __ Eric vội can Pin ra trước khi anh đấm hấn thêm phát nữa

- Không sao chứ __ Vương đặt tay lên vai hấn hỏi

- __ hấn hất tay Vương ra rồi đứng dậy nhìn Pin

- Thăng khốn...tao đã cảnh cáo mày rồi mà __ Pin tức giận nói

- ... __ hấn lau vết máu trên khoé miệng

- Mày chán con bé rồi chứ gì...chỉ cần nhẹ nhàng chia tay là được sao phải làm vậy với con bé __ Pin nói tiếp

- Bằng sao...cậu ấy làm sao __ Eric hỏi

- Em chưa có suy nghĩ sẽ dừng lại với cô ấy đâu...nhưng hiện tại em cần thời gian để phục hồi trí nhớ...khi đó em mới xứng đáng bên cạnh cô ấy

- Tôi hỏi Lê Bằng làm sao mà __ Eric túm cổ áo hấn hỏi

- Eric...thôi đi __ Vương đẩy Eric ra __ rắc rối thế đủ rồi

- Mày về Mỹ đi __ Pin nói

- ... __ cả ba ngạc nhiên nhìn anh

- Biến khỏi đây vài tuần đi...đợi cuộc thi kết thúc thì quay lại, lúc đó con bé có thể sẽ quên rồi

- ... __ hấn sững sờ với cách giải quyết của Pin

- Tụi bay về hết đi...hôm nay quán sẽ nghỉ sớm __ Pin nói rồi đứng dậy bỏ đi

- Về thôi __ Vương nhìn hấn lo lắng nói

- Khoan đã __ hấn nói khi Vương và Eric bỏ đi __ hãy chăm sóc Bằng hộ em

- Chuyện đó mày không phải lo...chỉ cần mày tránh xa cô ấy ra là được __ Eric nói

- Thôi đi __ Vương huých tay Eric

- Cứ lo cho sức khỏe của mình trước đi __ Vương nhìn hấn

Nói rồi anh và Eric cùng bỏ về, còn mình hấn ngồi đó, mọi người đâu biết khi họ vừa bỏ đi đã có giọt nước mắt đau đớn rơi xuống khoé mắt của hấn đâu, không biết là gì nhưng hấn đang có linh cảm chẳng hay về những việc sắp xảy ra cả. Hấn thấy lo lắng cho nó vô cùng mặc dù hấn tin tưởng các anh sẽ bảo vệ tốt cho nó hơn hấn nhưng hấn cảm thấy việc này sẽ chẳng ai giúp được khi không có hấn ở bên cạnh nó.

Hôm nay là ngày chọn ra top 3 cho cuộc thi, thấm thoát thể mà cũng nhanh thật đã 1 tháng kể từ ngày đại nhạc hội được khai mạc. Cũng có nghĩa là nó sắp phải rời xa khỏi thành phố này, khỏi những con đường quen thuộc và cả căn nhà này nữa.

- Bằng...ngồi xuống ăn luôn đi __ mẹ nó gọi nó khi nó vừa ló mặt ra
- Ch... __ nó định chào ba nó nhưng rồi lại thôi, mặc dù nó và ba đã có thể bình thường như trước nhưng nó thấy không quen
- Con đã luyện tập nhiều chứ __ ba nó hỏi khi nó ngồi xuống
- Dạ không nhiều lắm...
- Lý do __ ba nó vừa ăn vừa đọc báo nên chẳng thèm nhìn nó
- Của con đây __ mẹ nó đặt thức ăn trước mặt nó
- Cảm ơn mẹ __ nó cười với mẹ nó
- Con gặp vấn đề về sức khỏe nên đã không thể tập luyện được nhiều __ nó nhìn ba nó chính xác hơn mà nó đang nhìn tờ báo nói chuyện
- Sức khỏe ? __ ba nó hạ tờ báo xuống
- À...
- Con bị sao __ mẹ nó hỏi
- À...thật ra thì không có gì to tát, tai của con nó cứ nhức suốt mấy tuần nay
- ... __ ba nó chợt im lặng, hình như ông đang sợ gì đó
- Mẹ sẽ xem xét cái tai cho con...vào cuối tuần này, sau cuộc thi...được chứ __ mẹ nó cười âu yếm
- Con không sao mà mẹ...tai con đã bình thường lại rồi...
- Không nên xem nhẹ những chi tiết nhỏ đó đâu con gái à __ mẹ nó vuốt tóc nó
- ... __ bỗng ba nó đứng dậy và bỏ ra ngoài
- Anh à...sao thế... __ mẹ nó đứng dậy theo, nhưng nó giữ mẹ nó lại
- Mẹ ơi... __ nó nói
- Sao thế con gái __ mẹ nó quay lại nhìn nó
- Hồ sơ...hồ sơ đi du học của con...đã hoàn thành rồi chứ ạ __ nó rụt rè
- ... __ mẹ nó cứ tưởng nó quên chuyện đó rồi __ à...chắc là rồi
- Cảm ơn mẹ...con sẽ thu xếp đồ đạc dần __ nó quay lại với bữa ăn

Nhạc viện hôm nay đông hơn hẳn, số lượng nhà báo và phóng viên cũng tăng lên đáng kể, việc nó đi cùng mẹ và ba tới nhạc viện thu hút ánh nhìn của rất đông mọi người từ nhà báo phóng viên cho tới khán giả. Tạm biệt ba và mẹ ở bên ngoài nó vào bên trong phòng chờ để thay đồ và chuẩn bị lên sân khấu.

- Em thấy ổn chứ __ Vương cố gắng bắt chuyện với nó
- ... __ nó nhìn anh với ý “ em xin lỗi, nhưng giờ không phải lúc em nói chuyện với anh “ sau đó nó bước đi
- Bằng à... __ anh kéo nó lại __ anh biết việc bọn anh làm là không đúng với em nhưng tất cả...

Khi anh nói tới đây nó cố gắng gỡ tay anh ra khỏi tay nó để bước đi, nó không muốn ghét bỏ ai hết vì vậy đừng ai làm nó phải ghét bỏ, nó đang cố giữ cái hình tượng của nó trước khi nó ra đi, chỉ 2 tuần nữa là nó sẽ đi vì vậy nó chỉ muốn hình tượng đẹp để ở nơi này con lưu giữ trong nó thôi. Nó đi ra ngoài hành lang

đường dẫn tới nhà vệ sinh thì nghe có tiếng nói chuyện của Thiên Anh, nó chẳng định tò mò về việc cô ta nói chuyện với ai và nói gì đâu nhưng khi cô ta nhắc tới top 3 đại nhạc hội thì nó không thể làm ngơ được.

- Con không thể dừng lại ở đây được...mẹ phải làm cách nào đó để con có thể có mặt trong top 3 đi chứ __ Thiên Anh nói chuyện điện thoại với mẹ

- ...

- Đó là việc của mẹ...mẹ đã hứa sẽ giúp con mà...

- ...

- Con không cần biết mẹ làm gì...con chỉ cần biết con sẽ có mặt trong top 3 là đủ rồi

- ...

- Mẹ hãy làm tất cả có thể đi...mẹ chưa cố gắng hết sức đâu

- ...

- Những lần trước mẹ đã thay đổi được kết quả cuối cùng tại sao lần này lại không thể....

- ...

- Thiệt là nực cười...không gì là không thể cả...con sẽ chờ tin tốt của mẹ

- __ Thiên Anh cúp máy tức giận quay lưng lại tính trở về phòng chờ

- Ôi trời ơi __ cô ta giật mình khi thấy nó đứng đó

- Cô đã thay đổi kết quả của các vòng thi sao __ nó nói

- Ai nói...tôi không biết cô đang nói gì hết __ cô ta tái nhợt nhìn nó

- Cô tính sẽ không thành thật với tôi sao...dù sao cũng chỉ có tôi với cô ở đây __ nó cười

- ... __ cô ta sợ ra mặt __ cô muốn gì đây

- Hãy đến gặp hội đồng cuộc thi đi __ nó nói lạnh tanh

- Cô điên à...điều đó có khác gì cô bảo tôi tự rút lui đâu

- Việc cô làm đã chứng tỏ cô không đủ tư cách để tới đây rồi

- Sao cô cứ muốn cướp đi tất cả những gì tôi đang có vậy hả..TẠI SAO VẬY __ Thiên Anh bật khóc

- Cứ lấy hết những gì cô muốn đi...giờ tôi không quan tâm nữa đâu

- Cô nói gì...với cô anh Vĩ chỉ như một đồ vật cô đoạt được rồi giờ không cần thì cô vứt bỏ không hơn không kém sao

- Đúng...không hơn không kém...vì vậy cô hãy tự mình thú nhận việc mình đã làm với hội đồng đại nhạc hội đi

Lúc nó với Thiên Anh đang cãi nhau thì Khiêm cùng vài người trong ban tổ chức đi kiểm nó với Thiên anh, vì giờ đã tới mà lại không thấy hai đứa nó đâu nên mọi người vô cùng lo lắng đi tìm. Nào ngờ giọng của Thiên Anh to quá đã thu hút mọi người chạy đến như thỏ nam châm hút cực ngược chiều đến vậy, và tất nhiên mọi người đã nghe hết tất cả những điều cần nghe.

- Sao cô cứ muốn dồn tôi vào ngõ cụt vậy hả...có chết tôi cũng không thể nói tôi chính là người thay đổi kết quả...rằng mẹ tôi đã mua chuộc người tổng duyệt kết quả cuối cùng được

- Em nói gì vậy Thiên Anh __ Khiêm nói

- ... __ cả nó và Thiên Anh giật mình nhìn anh

- Chuyện này là sao __ Khiêm hỏi lại

- Không có gì đâu anh...đừng để ý __ Thiên Anh nói

- Những lời em nói vừa rồi anh không thể không để ý được __ Khiêm nói
- ... __ cô ta cứng họng không biết phải nói gì nữa
- Hãy quay lại phòng chờ đi...cuộc thi sắp bắt đầu rồi __ một người trong ban tổ chức nhìn nó
- ... __nó im lặng và đi theo các anh về phòng chờ
- Đưa cô bé tới gặp ban hội đồng đi __ Khiêm nhìn cô ta nói

Sau khi rời khỏi đó, Khiêm rút điện thoại ra gọi cho ba nó thông báo về việc vừa mới xảy ra ở đây sau đó anh nhanh chóng đi chuyển tới sân khấu gà để chuẩn bị ra sân khấu bắt đầu cuộc thi. Còn nó khi quay lại phòng chờ Jeami và Vương rất lo lắng cho nó nhưng chỉ có Jeami hỏi thăm nó thôi, còn Vương không dám nói gì với nó hết. Đội make up có trang điểm nhẹ lại cho nó, vì mồ hôi đã làm trôi đi phần nào lớp phấn vốn đã mỏng trên mặt nó.

- Xin chào tất cả mọi người đã quay lại với đại nhạc hội lần thứ 12 đêm nay __ mọi người vỗ tay sau lời nói của anh
- Mọi người đã làm các bước để bình chọn cho thí sinh mình yêu quý rồi chứ phải không ạ...hôm nay Thiên Anh sẽ không xuất hiện ở sân khấu đêm nay __ thái độ của anh gay gắt hẳn lên __ về lý do thì tôi nghĩ mọi người sẽ sớm biết từ ban hội đồng của cuộc thi
- Vâng...không làm mất thời gian của quý vị, tôi xin được giới thiệu 4 vị ban giám khảo của chúng ta đêm nay...4 vị hiệu trưởng...
- Sau đây là tiết mục biểu diễn đầu tiên ngày hôm nay...nắm giữ vị trí vô cùng quan trọng trong một buổi biểu diễn âm nhạc lớn thì không thể thiếu piano phải không ạ...đi tới đâu mọi người cũng sẽ thấy cây đàn piano ở trên mọi sân khấu âm nhạc...và nhắc tới piano mọi người hãy cho hoàng tử piano của W đi ạ....Trần Thiên Vương

Mọi người vỗ tay rầm rầm nhưng một số cũng không quên việc Khiêm đã nhắc tới liên quan tới Thiên Anh. Vương hôm nay rất lịch lãm, lịch sự và sang trọng trong bộ vest trắng nơ đen, tóc vuốt keo bóng lộn đã giúp anh lấy lòng các fan nữ rồi cái này được gọi là ăn điểm tuyệt đối nè. Nó đứng bên trong cánh gà cũng hồi hộp vô cùng, sau Vương là Lenka, sau Lenka và nó và cuối cùng là Jeami. Nó cảm thấy không ổn với đôi tai cảm thụ âm nhạc của nó, tai phải hình như cũng bị ảnh hưởng ít nhiều từ tai trái, nó nhận thấy điều đó vì khi mọi người đang chú ý lắng nghe Vương bắt đầu biểu diễn thì nó lại chẳng hay biết gì. Nó chẳng hề nghe thấy anh bắt đầu bài thi, cho tới khi nó không nhìn anh từ bên trong cánh gà nó mới biết anh đang đàn và tai nó mới nghe thấy những giai điệu đó.

Ở bên ngoài hội trường.

Linh San với Khánh đang hối hả chạy vào trong hội trường vì hôm nay hai người có việc nên đến muộn, đang chạy rẽ qua hành lang dẫn tới hội trường họ vô tình va phải Khôi Vĩ, đang cầm túi du lịch trên tay khiên giấy tờ và túi vang ra.

- Xin lỗi...tôi xin lỗi __ Linh San chưa biết là ai nhưng xin lỗi trước cho lịch sự
- Cậu không sao chứ __ Khánh đỡ San đứng dậy
- ... __ ba đứa lúc này mới nhìn nhau
- Ủa...Khôi Vĩ __ Khánh nói
- ...cậu... __ Linh San nhặt tấm vé máy bay và hộ chiếu lên nhìn hần
- ... __ hần nhặt chiếc túi lên rồi xòe tay ra nhận lại vé và hộ chiếu __ tôi đã gặp hai người lần....
- Đồ hèn __ Linh San nói cắt ngang lời hần
- Sao __ hần nhìn Linh San
- ... __ Khánh kéo Linh San lùi về sau

- Cậu ấy đã khóc biết bao nhiêu nước mắt vì cậu, đã phải chịu đựng biết bao vì cậu hy sinh mọi thứ đánh đổi mọi thứ kể cả người bạn thân nhất của mình để được ở cạnh cậu...vậy mà cuối cùng cậu chọn cách ra đi để cậu ấy ở lại một mình sao...đồ tồi _ Linh San nói

- Nói đủ chưa _ hần nghiêng rằng nói _ tôi không hiểu những gì cô nói đâu

- Cậu vẫn chưa nhớ gì thật sao _ Khánh hỏi

- Tôi đang đi tìm trí nhớ của mình đây...hai người đang cản trở tôi đây _ hần giật chiếc vé trên tay San

- Cứ làm bạn với cô ấy đi...cô ấy cần người ở bên lúc này lắm đây _ hần nói rồi bỏ đi

Đợi hần đi khuất Khánh với San mới sức nhớ ra việc mình đến nhạc viện lúc này làm gì thì họ vội vàng vào bên trong, khi vào bên trong hai đứa vô cùng tiếc nuối khi thấy Vương đang cúi đầu chào mọi người để nhường sân cho Lenka. Họ nhanh chóng tìm Tâm để có chỗ ngồi thay vì đứng xem giữa cái dòng sông người đông đến nghẹt thở này.

Mỗi tiết mục đều đem đến một nét riêng, để lại dấu ấn riêng, có vẻ như mọi người đang cố gắng hết sức để mọi người nhớ tới họ, dù họ có được bước tiếp đến cuối cuộc thi hay là phải dừng lại khi đường đến đích rất gần. Cả nó cũng thế, nó cảm thấy nó đang bị tuột dốc điều đó khiến nó đang lo sợ, nhưng nó vẫn sẽ làm hết mình cho dù tai nó có thật sự nghiêm trọng như mẹ nó nói đi chăng nữa.

- Tiết mục cuối cùng ngày hôm nay...thật ra thì tôi hơi tiếc _ Khiêm nói _ bởi vì khi tiết mục cuối này kết thúc thì lại có một người phải rời cuộc chơi...cái cảm giác cứ thiếu thiếu ý ả...

- Hay là bạn tổ chức cho Khiêm thi với _ câu nói của anh làm mọi người phì cười _ Khiêm cũng biết chơi nhạc cụ đấy, mọi người dừng cười tôi...tôi biết chơi guitar...ghê chưa...nhưng chỉ biết đánh có một bài duy nhất à...

- “ đập vỡ cây đàn “ _ một khán giả nói to

- Ế ế...bạn kia nói đúng kia...bài đấy đấy...hì, Khiêm thi rồi loại Khiêm ra thì các thí sinh ở đây vẫn sẽ ở lại cùng quý vị _ việc anh nói đùa đã giảm bớt không khí căng thẳng ở đây

- Không đùa nữa....ta lớn rồi mà phải nghiêm túc lại...nghiêm túc _ anh vuốt vuốt tóc _ tiết mục cuối cùng...xin mọi người ột tràng pháo tay chào mừng Chu Lệ Bằng...nữ hoàng violin của W

97. Chương 95

Nó bước ra không phải là vì nó nghe thấy anh gọi tên nó mà nó bước ra khi nó thấy anh Khiêm hạ mic xuống, nó cảm thấy lo ngại cho đôi tai, mọi người cứ nhìn thái độ lạ lùng của nó.

- Em ổn chứ _ Khiêm hỏi nhỏ khi hai người đứng mặt trên sân khấu

- ... _ nó chỉ nhìn anh đầy lo lắng, sao nó lại chẳng nghe gì hết vậy

Nó chợt thấy hoảng sợ khi mọi người nhìn nó, không nghe thấy gì hết, không nghe thấy tiếng hò hét không nghe thấy tiếng vỗ tay của khán giả dành cho nó, chỉ có thể nhìn mọi người như một bộ phim bị cắt tiếng thôi. Nó quay đầu vào trong để tìm kiếm gì đó có thể là một người có thể giúp nó lúc này, nhưng đáp lại chỉ là ánh mắt tò mò của mọi người mà thôi. Nó nhìn xuống ba nó và tìm mẹ nó, nó đảo mắt quanh hội trường để tìm hần nữa nhưng không thấy hần ở đâu hết. Tự giúp bản thân vượt qua khoảnh khắc này, nó hít sâu rồi thở ra sau đó đưa đàn lên vai cố định. Nó nhắm mắt lại để cảm nhận bản nhạc bằng tâm hồn, vì giờ lúc này tai nó chẳng thể giúp ích gì cho nó cả. Nó cầm vĩ đưa lên và bắt đầu bản nhạc bằng những cái gảy đàn dồn dập để mở màn cho bài thi, nhưng nhanh như cắt nó đã lỗi một nhịp, nó đảo mắt hoảng sợ nhìn mọi người. Khán giả thì hào hứng vì nghĩ nó đang diễn, nhưng những người khác đều biết nó đang gặp vấn đề gì đó, cố gắng bình tĩnh lại nó bắt đầu lại bài dự thi một cách suôn sẻ. Ba nó, mẹ nó, Tâm, Khánh, Linh San, Vương và Khiêm đã nhận ra sự khác biệt của nó, nó đang bị gì đó thái độ của nó rất lạ, khác hẳn thường ngày khi nó chơi đàn. Với những đôi tai cảm thụ âm nhạc không tài nào phát hiện ra nó có phạm lỗi ở đâu không, lỗi về kĩ năng lỗi về cảm xúc đều không thể phát hiện ra. Đúng thôi, nó chơi đàn bằng con tim bằng tâm hồn nó chứ không chơi bằng đôi tai cảm thụ như trước, điều đó dẫn đến sự khác

biệt này nhưng lại là hố đen lớn đối với nó. Khi nó kết thúc nó mở mắt ra nhìn mọi người, nó nhìn thấy miệng mọi người mấp máy, nhìn thấy tay mọi người vỗ vào nhau nhưng không nghe thấy họ nói gì cả. Cúi đầu chào mọi người nó nhanh chóng quay đầu đi vào trong mặc ọi người gọi nó nó đều bỏ ngoài tầm nhìn mà bước đi thật nhanh tới phòng chờ.

- Bằng __ Vương chạy theo nó
 - ... __ nó đâu có nghe anh gọi đâu
 - BĂNG __ anh gần như phát điên với nó
 - ... __ nó thở dốc khi anh đứng trước mặt nó
 - Em sao vậy __ Vương nói
 - ... __ nó chỉ biết liếm môi và nuốt nước bọt sợ hãi liên tục
 - Em có nghe anh nói gì không vậy...tại sao em không trả lời chứ...sao cứ im lặng mà không chịu nói chuyện gì hết vậy __ miệng anh cứ mấp máy liên tục
 - ... __ nó hoảng loạn nhìn anh rồi ngồi thụp xuống ôm tai hét lên __ đừng nói nữa...làm ơn đừng nói nữa
 - Bằng à...em bị sao vậy __ anh lo lắng cầm vai nó
 - Tôi nói đừng nói nữa __ nó đẩy anh tránh qua một bên rồi bỏ chạy
 - Nói chuyện rõ ràng đi __ Vương tức giận giữ tay nó lại
 - Để tôi yên đi __ nó hét lên
 - ... __ anh sửng sờ với cách nói chuyện của nó
 - ... __ nó nhìn mọi người đang đứng sau lưng anh, Khiêm, các anh chị trong ban tổ chức, các thí sinh đại diện nữa
 - Có chuyện gì vậy __ Khiêm chạy đến chỗ nó __ em sao vậy __ sau khi giới thiệu tiết mục khách mời Khiêm vội chạy vào xem nó
 - Đừng nói gì hết __ nó nói, thật ra nó chẳng biết mọi người đang nói gì, không muốn mọi người biết nó không nghe thấy thì đây là cách tốt nhất
 - Quay lại sân khấu trước đã __ một anh trong ban tổ chức nói
 - Em sẽ quay lại sau
- Không khí căng thẳng trở lên, nó thấy bối rối vô cùng, khi tất cả mọi người bỏ đi hết thì nó mới bắt đầu đi tới sân khấu, lúc nó tới thì Khiêm đang câu giờ chờ cho nó có mặt anh mới mời 4 thí sinh đại diện ra sân khấu để công bố kết quả.
- Sau đây là 4 thí sinh toả sáng nhất hôm nay...Thiên Vương...Jeami...Lenka và Lệ Bằng __ anh nhìn vào trong
 - Đi thôi __ Vương nói nhưng nó không nghe thấy mặc dù anh đang đứng rất gần nó
 - Đi nào __ nhận thấy điều bất ổn anh đưa tay choàng qua eo nó để đẩy nó đi, nhưng giật mình với hành động đó nó tránh sang 1 bên rồi theo Jeami bước lên sân khấu
 - Trên tay tôi là kết quả của hôm nay...sẽ có một người phải ra đi để nhường sân cho top 3 tuần sau tranh giải nhất của đại nhạc hội lần thứ 12...
 - Tính ra cũng nhanh thật đấy phải không quý vị...mới khai mạc đây mà tuần sau đã kết thúc rồi đấy __ Khiêm nói tiếp
 - Không làm mọi người hồi hộp thêm...tôi xin đọc tên những người ở lại top 3...tôi đọc đến tên ai thì người đó hãy lùi lại một bước nha __ Khiêm đưa mắt nhìn mọi người
 - Jeami __ khi tên Jeami được vang lên mọi người hò hét dữ dội

- Người thứ 2...Thiên Vương __ tiếng vỗ tay lớn hơn

- Còn hai người...Lenka và Lệ Băng...chỉ một người có thể ở lại __ Khiêm nói rồi dừng lại ít lâu làm mọi người nín thở theo __ xin chúc mừng...Lệ Băng

Tiếng mọi người hò hét như muốn vỡ tung hội trường ra nhưng nhanh chóng kết thúc, vì họ đã nhận có điều gì đó kì lạ đang xảy ra, tại sao tên nó đã được vang lên mà nó không lùi lại cứ đứng yên ở đó. Bắt đầu có những tiếng xì xầm, ba nó đứng dậy đầy lo lắng cho nó, Khiêm nhìn nó nhưng nó không hiểu anh đang nói gì, mãi cho tới khi Vương kéo tay nó lùi về phía sau nó mới định thần được việc gì đang xảy ra.

- À vâng...rất tiếc phải nói lời chia tay với Lenka, nhưng tôi tin Lenka vẫn có một vị trí nào đó trong lòng của mọi người phải không ạ... __ mọi người hò hét chúc mừng Lenka

- Để chuẩn bị thật tốt cho chung kết tuần sau...mọi người hãy bình chọn cho thí sinh mình yêu thích bắt đầu từ bây giờ đi ạ...

- Xin chào và hẹn gặp lại quý vị vào tuần sau

Khiêm quay lại nhìn nó rồi nhìn Vương, anh hất đầu về phía sau cánh gà với ý nói Vương đưa nó đi đi trước khi mọi người ập tới hỏi nó về việc hồi nãy. Anh nhanh chóng kéo tay nó bỏ ra phía sau cánh gà để về phòng chờ thu dọn đồ đạc cuốn gói ra khỏi nhạc viện.

- Hãy về phòng hội đồng ngay đi __ ba nó vừa đi vừa nói

- Đã tìm ra thủ phạm rồi sao __ hiệu trưởng J nói

- Phải __ ba nó đáp ngắn gọn

Ở phòng hội đồng

Thiên Anh đang ngồi khóc thút thít, cô ta chẳng thể đi đâu vì bảo vệ nhận được lời canh chừng cô ta từ ban tổ chức cho đến khi chương trình kết thúc. Cô ta đang nghĩ tới cảnh con đường nghệ thuật của cô ta chính thức chấm dứt tại đây, gian lận trong thi cử được xem như điều gì đó đáng khinh bỉ trong giới nghệ thuật, đó là điều cô ta đang nghĩ.

RẦM __ tiếng cửa phòng hội đồng mở tung ra

- ... __ cô ta giật mình đứng dậy nhìn mọi người

- Tôi sẽ giải quyết chuyện này nhanh thôi __ ba nó nói

- Hiệu trưởng K...học sinh cũ của nhạc viện ông __ ba nó ngồi vào ghế nói tiếp

- ... __ ba nó chờ ọi người ổn định chỗ ngồi

- Giáo sư Ly...phiên ang giấy tờ tới đây được chứ __ ba nó nhìn giáo sư Ly

- Là cô bé này sao __ hiệu trưởng J nói

- Em có gì muốn nói không __ hiệu trưởng R nói

- Em....em không biết...em thật sự...không biết gì hết __ Thiên Anh bỗng bật khóc

- Giờ em có nói gì cũng muộn rồi...người chính tay tráo đổi kết quả là ai __ ba nó hỏi

- Em không biết mà...thật sự em không biết __ cô ta khóc nức lên

- Đây thưa hiệu trưởng __ giáo sư Ly nói

- Em không muốn nói người chính tay tráo đổi kết quả sao __ ba nó nhắc lại

- Em thật sự không biết mà __ cô ta vẫn khóc

- Đồng nghĩa với việc em sẽ nhận hết hậu quả về bản thân... __ ba nó kí vào tờ cam kết giáo sư Ly mang tới __ tin này sẽ sớm được mọi người biết thôi, em kí vào đây đi __ ba nó đẩy tờ cam kết qua cho Thiên Anh

- Không...em không làm gì cả....em không biết gì hết

- Tôi còn có nhiều việc phải lo hơn em nhiều...một tay em làm loạn cái nhạc viện này lên thế là đủ rồi...ở ngoài kia còn nhiều người xứng đáng đứng ở đây hơn em nhiều __ ba nó đứng dậy

- ... __ câu nói của ba nó khiến Thiên Anh sững người

- Chuẩn bị tinh thần để trả lời các câu hỏi của phóng viên đi

Nói rồi ba nó bước đi, ông vội vã đi tìm nó, ông nhớ tới những gì nó nói sáng nay, ông sợ, điều ông sợ là nỗi ám ảnh của tất cả các nghệ sĩ. Nhưng nó thì đã được Vương kéo ra ngoài lâu rồi, nếu cứ ở trong phòng chờ mọi người sẽ đồn đến tò mò chuyện gì đang xảy ra với nó vậy.

- Có chuyện gì vậy __ Tâm chặn đường Vương ở sau nhà xe hỏi

- ... __ ba đứa Tâm, Khánh, San đã nhận ra nó đang gặp chuyện khi nó đang còn ở trên sân khấu rồi

- ... __ nó im lặng nhìn mọi người

- Ở đây không có ai đâu...em rút cuộc em bị sao vậy...nói thử xem nào __ Vương bóp chặt 2 vai nó

- ... __ nó không thể nghe

- Đừng có im lặng như thế...nói gì đi chứ __ Khánh mất kiên nhẫn nói

- Chẳng lẽ cậu vẫn còn giận tụi này sao...từ khi nào cậu con nít như thế chứ __ Linh San nói

- ... __ nó sắp khóc tới nơi rồi, hai c.n mắt nó đã lưng tròng nước mắt rồi

- Anh phát điên với em mất __ Vương hất mạnh tay buông vai nó ra khiến nó lùi lại vài bước

- ... __ một giọt nước mắt lăn dài trên má nó

- Cậu có nghe tụi này nói gì không vậy __ Tâm thấy nghi nghi nên vừa nói vừa diễn tả bằng hành động, cậu là người duy nhất không lớn tiếng với nó

- ... __ nó nhìn Tâm không hiểu cậu đang làm gì

- Đừng có im lặng như vậy nữa...Khôi Vĩ đang bỏ đi rồi kia...cậu cứ để mặc cậu ấy đi vậy sao __ Linh San lao tới cầm tay nó lắc lắc mà hét lớn

- ... __ tiếng động lớn dội vào tai nó làm màng nhĩ nó rung chuyển khiến nó nghe được những gì Linh San nói

- Cậu nói gì __ nó ngừng khóc nhìn San chằm chằm

- Khôi Vĩ đã bỏ đi rồi... __ Linh San nhắc lại

- ... __ nó thất thần, tai nó như ù đi, còn nhói đau nữa, chẳng hiểu sao chỉ cần nhắc tới hắn nó lại nghe được nữa chứ

Nó đẩy Linh San ra rồi lùi lại để thoát khỏi Linh San rồi đưa hai tay lên bịt tai lại, tai nó nhức kinh khủng, nó bật khóc đau đớn, mặc sức mọi người có nói gì hay hét gì nó cũng không thể nghe được nữa.

- Bằng à...sao vậy...

- Bằng

- Bằng...nghe mình nói không

- Nè...cậu sao vậy

Không một tiếng động nào lọt vào màng nhĩ nó lúc này nữa, mọi người cứ mấp máy khiến nó như muốn phát điên lên, chuyện gì đang xảy ra với nó vậy, đôi tai này không có thì nó phải làm gì đây.

- Đừng nói nữa...đừng nói gì nữa __ nó hét lên

- Đừng nói gì nữa...con bé không nghe thấy các đứa nói gì đâu __ ba nó từ sau lưng bước tới nói

- Sao...bác tìm...ra bọn cháu

- Để ta lo cho con bé...mấy đứa giữ kín chuyện này dùm ta

- Dạ

Ba nó bước tới đặt tay lên vai nó nhẹ nhàng, nó ngước lên thì thấy ba nó, bỗng nó chồm tới ôm chầm lấy ba mà khóc nức nở. Ông ấy không nói gì hết, chỉ vỗ về nó an ủi, ông biết chuyện gì đang xảy ra với nó mà. Vỗ vài cái cho nó lấy lại tinh thần rồi ông đưa nó ra xe, mẹ nó đang đợi ngoài đó, ông muốn nó được kiểm tra tai ngay lúc này vừa bước đi ông vừa cầu nguyện để cho những gì ông nghĩ không trở thành hiện thực.

- Anh à __ mẹ nó lo lắng khi nhìn thấy nó

- Đến bệnh viện trước đã

- Có chuyện gì vậy... __ mẹ nó nhìn nó

- Đừng nói gì hết, trước mặt con bé đừng nói gì hết...

- Là sao... __ bà khó hiểu nhìn ba nó

- Con bé không nghe mình nói gì đâu...vì thế việc nó nhìn thấy những thứ phát ra âm thanh sẽ bị chấn động tinh thần...

- Làm sao anh biết chuyện đó

- Bạn anh đã có một người giải nghệ vì điều này

- Chẳng lẽ...

- Anh không chắc...phải kiểm tra trước đã

Ở bệnh viện

Mẹ nó nhanh chóng về phòng làm việc của mình thay đồ, còn ba nó đưa nó tới phòng khám riêng của mẹ nó, nó chẳng còn tâm trí đâu để ý chuyện xung quanh nữa, nó chẳng thể nghe được gì hết nữa rồi.

Mẹ nó làm các khâu chuẩn bị đã sẵn sàng chờ nó vào, bà cẩn thận từng chi tiết nhỏ, có thể vì đó là đứa con gái mà yêu quý nên bà không muốn phải hối hận dù là một điều nhỏ nhoi nhất. Các bước kiểm tra không mấy rườm rà nên cũng sớm có kết quả cuối cùng.

- Mẹ...đang làm gì vậy __ nó hỏi khi mẹ đang sắn soi tai nó lần cuối

- ... __mẹ nó nghe lời ba nó nên không nói gì hết

- Sao mẹ không trả lời con chứ __ nó nhắc lại

- Con không thể nghe mẹ nói gì mà...đừng hỏi nữa __ mẹ nó nói

- Mẹ nói gì vậy...con không thể nghe mẹ nói là sao __ nó hất tay mẹ nó ra khỏi tai rồi đứng dậy nhìn mẹ mình

- Con...con nghe mẹ nói sao...

- Ý mẹ là gì chứ

- Con vẫn chưa...à không...vẫn còn nghe được sao ... __ mẹ nó hốt hoảng

- Mình à...con bé, nghe lại được rồi __ bà chạy ra ngoài gọi ba nó vào

- Hai người đang nói gì vậy __ nó nhìn ba mẹ nó

- ...tai con đã bình thường rồi sao... __ba nó hỏi

- Giờ con bình thường rồi __ nó hạ giọng xuống

- Ta không giấu con làm gì...nhưng tai con phải tránh những âm thanh có âm vực lớn ra nghe không

- Con bị sao vậy __nó nhìn ba nó rồi quay qua nhìn mẹ nó

- Tai con rất có nguy cơ bị xệt màng nhĩ nếu con bị chấn động màng nhĩ lần nữa

-

- Con không cần tập luyện nhiều quá đâu, cứ làm tốt như ngày hôm nay là đủ rồi...ba sẽ cho người ở cạnh chăm sóc con
- Có nghĩa là...con sẽ....không thể nghe thấy gì nữa...phải không...không bao lâu nữa thì con sẽ bị điếc đúng không _ nó sững người hỏi lại
- ...chuyện đó... _ba nó ấp úng
- Không phải không có cách mà...rồi mẹ sẽ giúp con vượt qua chuyện này...tin tưởng ở mẹ đi con gái
- Hồ sơ du học của con...nhanh kết thúc nó đi, con sẽ không ở lại để mọi người phải mất mặt vì con đâu
- Sao con lại nói vậy...ba mẹ không thấy mất mặt vì con đâu... _mẹ nó giải thích
- Việc hai người làm và lời hai người nói nó khác nhau nhiều lắm _ đứng nhìn họ hồi lâu rồi nó bỏ đi
- Bằng.... _ mẹ nó đui theo nhưng ba nó cản mẹ nó lại
- ... _ ba nó rút điện thoại ra gọi cho ai đó _ anh tới bệnh viện gấp đi...con bé đi một mình không có tiền bạc hay điện thoại đâu _ ra là tài xế riêng của nó.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 96

98. Chương 96

Khi nó được ba nó đưa đi, Vương nhanh chóng rút điện thoại ra cho hần, với hy vọng hần chưa lên máy bay.

- “ Alo “
 - Mà đang ở đâu _ Vương
 - Nói cậu ấy ở lại đi _ Linh San nói
 - “ Có chuyện gì không “ _ hần nói
 - Bằng có chuyện rồi...đừng có đi nữa
 - “ Anh nói gì “
 - Không chắc lắm...nhưng con bé không thể nghe mọi người nói nữa
 - “ Anh nói gì...không thể nghe nữa là sao “
 - Chuyện này khó nói lắm...quay về trước đã
- Vừa cúp máy là hần vút vé máy bay ngay tại quầy mà chạy ra ngoài đón taxi đến nhạc viện ngay, nhưng khi hần tới nơi thì nhạc viện đã đóng cửa, hần gọi cho nó nhưng nó không nghe máy, đồ đạc nó ở trên xe ba nó thì sao nó nghe máy được chứ. Hần chạy khắp nơi tìm nó, nhưng không thấy, hần cũng tới owl tìm nó nhưng không có, hần lo lắng tột độ cho tới khi thấy bóng dáng Vương cùng bạn của nó đang bước vào Owl thì hần mới thấy có tia hy vọng.
- Chuyện gì đã xảy ra vậy _ hần hỏi
 - Không rõ...nhưng con bé không nghe thấy gì hết, đó là điều tụi này biết _ Khánh nói
 - Tại sao lại như vậy _ hần hỏi
 - Làm sao tụi này biết được _ San nói
 - Cô ấy đang ở đâu...hiện tại đang ở đâu
 - Chắc là ở bệnh viện _ Vương nói

Vừa dứt lời hần đẩy mọi người tránh ra để lấy đường chạy ra ngoài, hần đến thẳng bệnh viện tìm nó khắp nơi, lúc đang tìm kiếm thì hần gặp ba mẹ nó đang đi ra.

- Cô chú... _ hần chạy tới trước mặt họ

- Vĩ...con làm gì ở đây vậy __ mẹ nó nói
- Lê Băng đầu rồi ạ __ hấn hỏi
- Giờ này con bé chắc đã về nhà rồi __ mẹ nó nhìn đồng hồ
- Cô ấy...bị sao vậy ạ __ hấn rụt rè hỏi
- ... __ ba mẹ nó nhìn nhau lưỡng lự
- Ta nghĩ...xẹt màng nhĩ...là điều con bé sắp phải đón nhận __ mẹ nó nói
- Xẹt màng nhĩ sao...
- Con bé sẽ không thể nghe được một thời gian...dài hay ngắn còn tùy nữa...thời gian đó sẽ rất khó khăn
- ...con sẽ đến nhà cô xem sao __ hấn cúi đầu chào rồi bỏ đi

Ở nhà nó

Hấn thấy có một chiếc oto đen trước cổng chắc chắn nó đã về rồi, yên chí hấn bước tới trước cổng, đẩy nhẹ thì thấy không khoá, có lẽ là nó đã quên không khoá cổng. Hấn đi lên phòng nó phòng đã tắt điện nhưng ánh đèn ở bên ngoài hắt vào bên trong nên hấn vẫn thấy đường đi. Nó nằm dài trên giường khóc nức nở từ lúc về nhà tới giờ nên mệt quá đã ngủ quên, hấn ngồi xuống cạnh nó, nhẹ nhàng ôm nó rồi hôn lên trán nó.

- Anh phải làm gì bây giờ đây __ hấn nói nhỏ

Tai nó cứ lúc nghe được lúc không nghe được, nó chẳng còn tâm trí để tập trung vào làm một việc cho nó nên hồn được, cứ nằm lì trên giường chẳng nói chẳng rằng chẳng liên lạc với ai. Mặc ẹ nó đem đồ ăn vào nó vẫn nằm ở đó chẳng thèm ngồi dậy nhìn xem mẹ nó mang gì lên, nó cứ như thế suốt ngày hôm nay rồi.

- Lê Băng...vẫn không chịu ăn ạ __ hấn hỏi khi thấy mẹ nó bê khay thức ăn xuống
- Con bé cứ như thế cả ngày hôm nay rồi __ mẹ nó lắc đầu
- Để con...

Hấn cầm lấy khay thức ăn trên tay mẹ nó rồi đi lên phòng, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, cái dáng nhỏ nhỏ của nó vẫn còn nằm trên giường từ đêm hôm qua hấn tới cho tới giờ. Hấn đặt khay thức ăn lên bàn, rồi tiến lại chỗ nó, do hấn vào nhẹ nhàng quá không giống mẹ nó hay nói này nói kia nên nó vội quay người lại khi hấn ngồi lên giường.

- ... __ nó nhìn hấn đầy tức giận
- Chịu dậy rồi thì ăn chút gì đi __ hấn với tay lấy khay thức ăn
- Ra ngoài đi __ nó nói
- Ăn chút đi...mẹ em đã tự tay làm nó đấy __ hấn dứt cho nó ăn
- Bién khỏi tầm mắt tôi đi...đi bất cứ nơi nào cậu muốn đi
- Anh đã không đi nữa...anh đã về đây bên em...đã ở đây
- Ra ngoài đi __ nó nằm xuống lại
- __ hấn kiên nhẫn thở dài, đặt khay thức ăn xuống bàn rồi kéo nó dậy
- Dậy ăn chút gì đi...em cứ như vậy không tốt đâu
- Để tôi yên đi __ nó vùng ra
- Em có ghét anh cũng được...nhưng ăn thì vẫn phải ăn __ hấn lấy khay thức ăn
- Cậu đang chọc điên tôi đó hả __ nó thẳng tay hất đổ khay thức ăn
- .. . __ hấn nhìn đôi tay trống trơn của mình rồi nhìn nó

- Tôi không thích nói một lời hai lần đâu __ nó nhìn hấn bật khóc
- Em muốn anh phải làm gì đây...phải làm gì thì em mới chịu ăn đây __ hấn đang hết sức kiên nhẫn với nó
- ... __ tai nó chợt nhói đau khiến nó nhăn mặt
- Em sao vậy...không sao chứ...ừ ừ __ nó chỉ nghe được hấn nói hai câu đầu, còn sau đó chẳng nghe thấy gì nữa
- ... __ nó đưa tay lên bịt lỗ tai lại, khóc nức nở
- Bằng...em không sao chứ...nói gì đó đi __ hấn cầm hai vai nó để giữ nó nhìn hấn
- ... __ nó chẳng thể nói gì...nó còn không biết hấn nói gì nữa là

Hấn nhìn thấy nó như thế là hiểu nó đang không nghe thấy hấn nói gì, hấn kéo nó lại gần mình hơn rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, mặc cho nó khóc nức nở, mặc cho nó đánh hấn, đẩy hấn ra nhưng hấn vẫn ôm chặt nó vào lòng.

Ở nhà Thiên Anh

- Con thật là...con có phải con gái của mẹ không vậy __ mẹ cô ta nói
- Giờ mẹ muốn gì nữa...nếu mẹ lo ổn thoả chuyện đó thì con đã không bị phát hiện...tất cả là tại con Lệ Băng đó hết
- Con nói nữa...giờ thì đừng có lo cái mặt ra ngoài...ở ngoài phóng viên đứng đây kia kìa
- Chẳng lẽ mẹ cứ bảo con ở trong nhà như thế này...có mà điên
- Đừng có lèm bèm nữa...mẹ sẽ nghĩ cách đưa con về bên kia...
- Không thích...không muốn về Mỹ nữa
- Con đừng có ồn ào...ba con bên kia cũng đang toát mồ hôi hột với chuyện của con đấy...tự nhiên nói mình có ba là chủ tịch hãng rượu lớn làm gì không biết
- Mẹ buồn cười thật đấy...chẳng lẽ con phải nói ba con là một người bình thường à
- Nếu cuộc sống mà bình thường thì đâu có chuyện gì xảy ra...ở yên đó đi

Nói rồi bà ta đứng dậy lấy chiếc ví rồi bỏ đi, để mặc Thiên Anh bức tức nhìn mẹ mình, cô ta la hét om xòm cho thoả con tức nhưng vẫn không thấy khá hơn là bao. Nghĩ đi nghĩ lại cô ta càng căm thù nó hơn, cô ta đang cố gắng vạch ra một kế hoạch cho việc trả thù, nghĩ là làm cô ta cầm điện thoại lên lục tìm trong danh bạ một số điện thoại không lưu tên mà gọi.

- “ Alo “
- Tôi là Thiên Anh đây...các anh còn nhớ tôi chứ
- “ Là cô bé nhiều tiền đó sao ...gì thế bé cưng”
- Tôi muốn các anh giúp tôi xoá sổ một người
- “ Lớn gan nhỉ...ai thế “
- Chu Lệ Băng
- “ Cái tên này quen quen “
- Tôi sẽ gửi hồ sơ về con nhỏ đó ấy người...gặp nhau thì ta sẽ nói chuyện rõ hơn
- “ Vậy...”
- Không phải lo...tôi sẽ trả công hậu hĩnh ấy người
- “ Tốt ...coi như chúng ta đã thoả thuận xong “

Nói xong cô ta cúp máy rồi nhìn xa xăm ra bên ngoài cửa sổ, cô ta nghĩ “ chính mày đạp tao xuống thì tao sẽ giúp mày đi xuống nhanh hơn...đừng trách tao độc ác, giờ này chẳng còn gì để t mất nữa rồi...sự nghiệp, gia đình, bạn bè và cả tình yêu nữa “

Tâm, Khánh và Linh San cũng rất lo lắng cho nó, bọn họ xin được số điện thoại của nó nên đã nhắn tin cho nó rất nhiều, nhưng tất cả những gì họ nhận lại chỉ là sự im lặng thôi. Bọn họ đã từng nhiều lần đến nhà tìm nó nhưng nó từ chối gặp bọn họ với lý do bận luyện tập, cho dù là ở nhà không đến nhạc viện nó vẫn chăm chỉ luyện tập, mặc cho đôi tai lúc dùng được lúc không dùng được. Nó học chơi đàn theo cách khác, nó lắng nghe âm nhạc bằng con tim, và chơi theo quán tính, theo kỹ năng nó học được. Nó không thể nghe được giai điệu của bản nhạc nó đang đàn ra sao, nhưng nhờ có thế nó đã tìm được thêm ít động lực cho bản thân. Vì dù cho nó có bị xẹt màng nhĩ thật thì nó vẫn sẽ chơi đàn, chơi theo cách riêng của nó. Thời gian một tuần trước buổi chung kết này với nó thật sự rất khó khăn.

- Cháu đến đó hả Pin __ mẹ nó nói khi thấy anh vào nhà
- Chào cô...cháu nghe được chuyện của Lê Bằng... __ anh ngập ngừng
- À...con bé trên phòng đó, cháu lên chơi với nó chút đi __ mẹ anh nói rồi bỏ vào bếp
- Cốc cốc cốc __ anh lịch sự gõ cửa, rồi mở cửa ra
- ... __ nó đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ quay lại nhìn anh
- Em khoẻ hơn chưa
- Là anh sao __ nó tránh không trả lời các câu hỏi về sức khoẻ
- Anh không có ý định sẽ xin lỗi về chuyện của Ân __ anh nói thế là vì anh biết nó đang giận anh về chuyện đó
- ... __ nó nhìn anh khó hiểu
- Anh chẳng làm gì sai cả...anh tới thứ nhất là để thăm em, xem em đã ổn chưa
- Cảm ơn...em đỡ nhiều rồi __ nó thấy nhẹ lòng vì anh vẫn là anh của ngày nào, dù cho nó có con nít giận hờn tới đâu
- Thứ hai anh tới là để nhắc nhở em về Thiên Anh
- Thiên Anh sao...cô ta tính làm gì sao
- Anh nghe đàn em nói cô ta đã đi gặp một băng nhóm xã hội đen...anh đoán mục tiêu của cô ta sẽ là em
- Là em ? __ nó đang tự hỏi nó làm gì mà để trở thành mục tiêu
- Vì vậy anh sẽ cho người theo em để lỡ có chuyện gì thì anh sẽ tới ngay...anh chỉ thông báo cho em biết nếu em thấy bất tiện thôi
- Em không sao...cảm ơn anh đã quan tâm
- Giữ gìn sức khoẻ...chung kết anh sẽ tới xem em biểu diễn __ nói rồi anh quay lưng bỏ về
- Anh đừng nghĩ em đã tha lỗi cho anh __ nó nói nhanh khi anh quay lưng __ những việc anh làm em rất cảm ơn...nhưng em thích việc nào nó cũng rõ ràng chứ không phải rồi xù lên như thế này
- Anh không mong em sẽ quên chuyện đó đâu __ anh nói
- ... __ câu nói của anh làm nó sững người, anh chấp nhận để nó ghét bỏ thế sao
- Đơn giản vì anh có lý do riêng của bản thân...em đừng để ý nhiều đến việc đó, cứ làm tốt việc của em ở hiện tại đi __ anh nói rồi bước đi

Anh sao vậy, trước đi dù chỉ là hiểu lầm nhỏ xíu anh cũng sẽ cùng nó mở xẻ bới tung ra để giải quyết hiểu lầm, nhưng sao chuyện này anh lại im lặng mà không giải thích gì hết. Nó nhìn theo dáng anh bước ra khỏi

phòng, cánh cửa khép lại rồi nó quay qua cửa sổ nhìn xuống dưới nhà nơi anh đang lên xe ra về, rồi đến khi nó không thấy gì nữa.

Ở nhà Duyên

Đang loay hoay sắp xếp lại bài tập để chuẩn bị đi học lại ở học viện, thì bỗng điện thoại chị đổ chuông, đó là số của Thiên Anh, chị chần chừ không muốn bắt máy, nhưng cuối cùng vẫn đưa điện thoại lên tai nghe.

- ... _ chị im lặng
- “ Chị để tôi đợi hơi lâu đấy “
- Có chuyện gì không
- “ Tôi muốn thông báo kế hoạch xoá sổ con Lệ Băng ra khỏi cuộc đời của tôi với chị “
- Ý cô là gì
- “ Tôi muốn chị dụ được Lệ Băng ra khỏi nhà...việc còn lại tôi sẽ lo “
- Cô muốn làm gì
- “ Chị cứ làm theo những gì tôi nói là được rồi...còn lại đừng thắc mắc gì hết “
- Nhưng...
- “ Buổi chung kết còn 3 ngày nữa sẽ diễn ra...chị hãy dụ cô ta ra ngoài trước buổi chung kết 1 ngày đi “
- Bằng cách nào chứ...tôi không thể...
- “ Đó là việc của chị...không phải việc của tôi “
- Nếu tôi nói tôi không muốn giúp cô thì sao
- “ Chị không có quyền lựa chọn ở đây đâu...”
- Cô nghĩ nấp thóp được tôi sao _ Duyên cười nhạt
- “ Chị đã thấy con đường nghệ thuật của tôi kết thúc ra sao rồi chứ...nếu chị không làm chị cũng sẽ như tôi thôi “
- Cô đùa à
- “ Giống đùa lắm sao...thử xem nếu chị Trúc biết lý do tại sao điện thoại phòng tập múa tự nhiên bị tắt vào đêm hôm đó thì sao ta “
- ... _ Duyên hoảng sợ _ làm sao...
- “ Chị thắc mắc sao...thật ra hôm đó tôi đã đến nhạc viện...chẳng qua là không thể tận mắt chứng kiến tội ác của chị thôi...tôi nghe thấy tiếng hét và thấy chị chạy ra khỏi nhạc viện “
- ...
- “ Tùy chị thôi...tôi cũng sẽ có cách để cô ta ra khỏi nhà mà “

Nói rồi Thiên Anh cúp máy với giọng cười độc ác, Duyên thất thần ngồi phịch xuống giường thả rớt điện thoại trên sàn nhà. Chị cảm thấy sai lầm lớn nhất cuộc đời chị là đã quen biết chơi cùng và kết thân với loại người như Thiên Anh. Úp mặt vào lòng bàn tay chị khóc nức nở cho tội lỗi chị đã gây ra và sắp gây ra, chị không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đó, chỉ biết cầu xin nó tha lỗi cho chị mà thôi.

99. Chương 97

Trước chung kết đại nhạc hội một ngày

Nó xuống bếp thì thấy ba nó đang phụ mẹ nó làm bữa sáng, từ ngày gia đình nó đoàn tụ tình cảm của hai người cũng được thắp lửa trở lại, nó thấy ấm trong lòng nhưng bề ngoài vẫn lạnh lùng như thế.

- Ô...con gái...ngồi đi, tất cả xong rồi __ mẹ nó nói
 - Hôm nay sẽ tổng duyệt lần cuối phải không __ ba nó kéo ghế ngồi xuống
 - Dạ
 - Con ổn chứ __ ba nó lo lắng hỏi
 - Con không sao...nếu con cứ trốn tránh như thế mọi người sẽ biết mất __ nó cười gượng
 - ... __ ba nó rút trong túi ra một cặp nút tai chống tiếng ồn đưa cho nó
 - Đây là... __ nó nhìn nút chống ồn rồi nhìn ba nó
 - Ta sẽ nói Khiêm lo phần sân khấu cho con...vì vậy con không cần phải nghe mọi người nói gì đâu, cứ làm tốt phần của con là được
 - Cảm ơn ba __ nó nói
 - Ăn đi....lát mẹ sẽ đưa con tới nhạc viện __ mẹ nó nói
 - Dạ
- Duyên đã ở ngoài đợi nó, khi nó vừa ra ngoài chị ta đã chạy đến để nói chuyện với nó, nhưng mẹ nó ra ngay sau nên chị ta dừng lại vì sợ sẽ bị lộ. Đi theo mẹ con nhà nó đến nhạc viện, mặc cho có rất nhiều cơ hội tiếp cận với nó nhưng khi tới gần thì lại bị tuột mất nên chị đành nhờ người chuyển lời tới nó.
- Bằng... __ có người gọi nó
 - Dạ...chị gọi em __ nó quay lại
 - Nãy có người nhờ chị đưa cái này cho em __ chị đó đưa cho nó một tờ giấy
 - Cảm ơn chị __ khi nó cảm ơn thì chị đó đã đi rồi
- Nó mở tờ giấy ra xem nội dung bên trong là gì và ai là người đã gửi tờ giấy cho nó, thì ra người gửi là Duyên : “ Chị Duyên đây, không có cách nào liên lạc với em nên chị mới phải viết giấy như vậy. Chị có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, chị biết em ghét chị nhưng chuyện này thật sự rất quan trọng vì vậy chị mong em sẽ tới gặp chị sau buổi tổng duyệt ở quán cà phê Z, chị sẽ đợi em “
- Gì vậy __ nó gấp tờ giấy lại rồi nhét vào túi quần sau
 - Bằng...tới lượt em rồi
 - Dạ...em vào đây __ nó quay trở lại với sân khấu
 - Làm tốt lắm
 - Hôm nay mọi người vất vả rồi
 - Mọi người về cẩn thận
 - ... __ nó nhìn mọi người nói chuyện với nhau
 - Good bye...see you again __ Jeami đứng cạnh nó nói
 - See you again __ nó cười chào Jeami
 - Bằng __ Vương nắm tay giữ nó lại khi nó định bỏ về
 - ... __ nó quay lại nhìn anh mà không nói gì
 - Em ổn chứ __ Vương nói
 - ... __ lúc đầu nó nghĩ sẽ tiếp tục giận anh, nhưng xét cho cùng tất cả mọi người chỉ vì không muốn nó bị shock nên mới làm thế __ em không sao
 - Về cùng đi __ anh nói

- À...thật ra em có hẹn rồi, anh về trước đi
- Với ai vậy...anh sẽ đưa em đi
- Với chị Duyên _ nhắc tới tên Duyên Vương thay thái độ
- Em đi một mình được rồi _ nó nhìn anh
- Không sao ...để anh đưa em đi

Vương cúi xuống cầm hộp đàn giúp nó rồi bước đi trước nó theo sau. Khi đến xe dừng trước địa điểm hẹn gặp của Duyên, nó bảo Vương cứ ở lại trong xe vì nó biết quan hệ giữa Vương với Duyên gần đây không tốt cho lắm. Nó mở cửa rồi bước ra, nó đứng trước quán để nhìn xem Duyên ngồi đâu trước khi bước vào, nó nhìn sang trái sang phải để tìm xem có thấy người của Pin đâu không rồi mới bước vào.

- Ở đây _ Duyên đứng lên gọi nó

Khi thấy nó bước xuống xe Duyên đã nhắn tin cho Thiên Anh biết, cô ta cũng đang có mặt tại đây chỉ là ở một nơi cách đó đủ xa để nó không nhìn thấy thôi, cô ta cũng băng nhóm xã hội đen mình thuê đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để bắt nó đi rồi.

- Chị gặp tôi có việc gì không _ nó nói
- Ngồi xuống trước đi _ Duyên ngồi xuống
- Khi nào con nhỏ đó ra về thì hãy hành động _ Thiên Anh nói
- Cô em đang dạy khôn tui này sao _ tên đầu gấu nói
- Im đi _ Thiên Anh lườm tên đó
- ... _ nó chờ xem Duyên có nói gì không nhưng mãi vẫn cứ im lặng
- Chị gọi tôi tới đây để ngồi nhìn chị như thế này thôi sao _ nó nói
- Không... _ Duyên đang đấu tranh nội tâm giữa việc cảnh báo nó về kế hoạch của Thiên Anh và việc im lặng thực hiện theo kế hoạch
- Chị nói có chuyện quan trọng muốn nói
- Tôi biết quan hệ giữa tôi và cô từ nhỏ đã không tốt...nhưng tôi thật sự không có ý làm hại cô đâu
- ... _ nó vẫn lắng nghe
- Chị ta làm cái quái gì mà lâu vậy...kết thúc nhanh đi chứ _ Thiên Anh ở ngoài suốt ruột nói
- Cô hãy đề phòng Thiên Anh...cô ta điên lắm rồi...không còn ý thức được việc mình đang làm là gì đâu _ cuối cùng chị cũng nói ra
- Chỉ có thể thôi sao
- ... _ chị ta ngạc nhiên với thái độ như không của nó
- Tôi đã được nhắc chuyện đó rồi _ nó đứng dậy _ dù sao cũng cảm ơn chị đã nhắc tôi lần nữa
- Chuẩn bị hành động _ Thiên Anh nói khi thấy nó đứng dậy
- Dừng ra ngoài _ Duyên vội đứng dậy khi nó quay lưng bỏ đi
- Sao _ nó nhìn chị ta khó hiểu
- Ở bên ngoài nguy hiểm lắm...đừng đi _ Duyên nói
- Chị...chẳng lẽ...chị cho tôi vào trong sao _ nó nhìn Duyên nghi ngờ
- Không...tôi không...
- Giả tạo cuối cùng vẫn là giả tạo...kết cục cũng như nhau thôi mà _ nó cười nhạt rồi bỏ chạy thật nhanh ra ngoài

- Không... __ Duyên chạy theo nó
- Chuyện gì vậy __ Vương nói khi thấy nó đang bỏ chạy ra ngoài phía sau là Duyên
- Hành động __ Thiên Anh nói khi thấy nó quay gót bỏ chạy

Nó chạy ra gần tới cửa thì thấy một đám người xã hội đen đang chạy tới, khoảng cách giữa bọn nó đang ngày một thu hẹp lại, nó cố gắng đảo mắt tìm kiếm người của Pin nhưng không thấy, chuyện này là sao chứ, sao anh bảo sẽ có người bảo vệ em mà. Nó đẩy cửa lao ra ngoài vội mở cửa xe nhưng khi nó vừa chạm vào được cánh cửa thì đám người xã hội đen đã tóm được nó, nhìn Vương với ý nói anh chạy đi nhưng anh lại mở cửa bước ra ngoài, ngoài nhìn ra sau thì thấy Duyên vừa bước ra ngoài.

- Mấy người làm gì vậy...thả con bé ra __ Vương quát
- Chạy đi...Á __ nó vừa mở miệng ra nói thì tên xã hội đen thực mạnh vào mạn sườn nó làm nó la lên đau đớn
- Im mồm rồi cút xéo đi thằng chó __ tên đó dí khẩu súng đã được che lại bằng tà áo vào mượn sườn nó nói
- Nè...mấy người là ai __ Vương không chịu bỏ đi
- Thằng chó này hình như muốn nhập cuộc thì phải __ một tên xã hội đen khác nói
- Huych....bùm ...đoàng đoàng

Bỗng có vài tên áo đen lao tới đánh bọn xã hội đen, nhìn thấy khẩu súng đang dí vào mượn sườn nó chuẩn bị được bóp cò Duyên nhanh chóng chạy tới xô nó qua một bên để tránh. Nhanh thì cũng có nhanh nhưng may mắn thì con thiếu, tiếng súng vẫn vang lên, mọi người quay lại nhìn nó. Nó ôm đùi mình bật khóc, đau lắm, viên đạn đã bị trượt khỏi mạn sườn nó nhưng lại trúng ngay đùi giữa khiến máu chảy rất nhiều. Tên xã hội đen kia đã bắn hai phát, một phát là do lỡ tay khi Duyên lao tới đẩy nó, một phát là hấn định nhắm vào đầu nó bắn nhưng lại bắn trượt do đàn em của Pin chụp được cánh tay của hắn. Đường đi của viên đạn không cách xa đường thẳng tới đầu nó, viên đạn đi ngang qua tai nó, khiến nó hoảng sợ nhìn lên khi không còn cảm nhận được âm thanh gì nữa. Khi tiếng súng vang lên bọn xã hội đen nhanh chóng rút lui, đàn em của Pin cũng chạy dí theo bọn đó. Vương chạy sang chỗ nó lo lắng, Duyên giúp anh mở cửa và đưa nó vào xe để tới bệnh viện, viên đạn cần được lấy ra gấp. Nó khóc trong trạng thái không biết gì hết, nó hoàn toàn chẳng nghe thấy gì nữa, tai nó chắc đã bị âm thanh của viên đạn bắn trượt kia làm ảnh hưởng, nút chống ồn bị rút ra khi Duyên đẩy nó, có lẽ đó là cơ hội của viên đạn.

- Chết tiệt...hông hết rồi __ Thiên Anh tức tối bỏ đi khi thấy bọn đàn em của Pin dí theo đám xã hội đen kia
- Cố lên Băng __ Duyên lo lắng nhìn nó

Xe Vương dừng trước cổng bệnh viện, anh vội vàng mở cửa rồi bế nó vào bên trong, vừa đi anh vừa la hét.

- Bác sĩ đâu...mau cứu người đi
- Chuyện gì ồn ào vậy __ mẹ nó ở gần đó nói
- Bác sĩ đâu...nhanh cứu người đi __ anh mất bình tĩnh khi máu cứ nhỏ giọt nhỏ giọt
- Vương...có chuyện gì vậy __ mẹ nó chạy ra sảnh khi nghe thấy hai chữ “ cứu người “
- Ôi trời...Băng __ mẹ nó hốt hoảng khi thấy người trên tay anh là nó
- Chuyện gì vậy __ các bác sĩ khi cùng xì xầm
- Bác à... __ Vương định nói gì đó nhưng bị mẹ nó cắt ngang
- Để sau đi...chuẩn bị phòng mổ...NGAY __ bà nhấn mạnh từ cuối

Xe đẩy cũng đã được đưa đến, Vương đặt nó lên bàn xe đẩy rồi phụ mọi người đẩy nó vào phòng mổ, mẹ nó cũng nhanh chóng thay đồ và chuẩn bị mọi thứ để lấy viên đạn ra.

- Hãy chuẩn bị thêm máu __ mẹ nó nói khi đi ngang qua anh với Duyên

Cánh cửa phòng mở được đóng lại, đèn đỏ ở trên cửa được bật lên, cái cảm giác này với Vương giống y như lúc anh đưa Ân tới viện lần cuối cùng vậy. Nó đau nhói, anh ngồi sụp xuống sàn nhà thở dốc, người anh bê bết máu là máu của nó, Duyên thấy thế liền tới gần ôm cổ anh an ủi mà bật khóc. Chị đau đớn khi người con trai chị yêu luôn không yêu chị, chị đã sai ở đâu, cuộc đời chị đã sai ở đây hay sai lầm lớn nhất là chị đã yêu và yêu người ta quá nhiều như vậy .

- Băng đầu __ hấn chạy tới cùng với Eric hỏi khi thấy Vương đang ngồi sụp dưới sàn
- ... __ Vương ngược mắt lên nhìn hấn
- Tôi hỏi Băng đầu __ hấn không giữ được bình tĩnh
- Là tại mày...tất cả là tại mày mà ra __ Vương lao tới nắm cổ áo hấn
- Bình tĩnh lại...anh Vương, bình tĩnh lại __ Eric lao tới cản anh trước khi anh đánh hấn
- Anh Pin đã gọi báo cho bọn em biết chuyện __ Eric nói
- ... __ lúc này Vương mới dịu đi đôi chút
- Con bé mới vào...mọi người ngồi chờ đi __ Duyên nói

Hấn nhìn ánh đèn trên cửa phòng cấp cứu mà lòng sôi lên sùng sục, hấn quay đầu bỏ đi, hấn cần kiểm tra kẻ đã làm chuyện này, hấn sẽ bóp chết kẻ đó nếu cần thiết phải làm thế

- Vĩ...Vĩ __ Eric gọi nhưng hấn không nghe

Người của Pin đã tìm được hang ổ của bọn xã hội đen nhờ mạng lưới đồng đúc đàn em của anh ở khắp nơi, hấn nhận được tin nhắn của Pin về địa điểm thì nhanh chóng phóng xe tới đó, mặc cho đèn đỏ hay đèn xanh, mặc cho đường giao nhau hay đường cao tốc cứ thế mà hấn kéo hết ga hết số tới nơi. Khi tới nơi hấn chạy thật nhanh vào bên trong, dùng chân đạp mạnh cánh cửa mở tung ra hấn bước từng bước đầy căm giận lao tới mà đâm mà đá một tên được đàn em của Pin cột vào ghế.

- Đứa nào là kẻ đã nổ súng...là đứa nào __ hấn vừa đánh vừa nói
- Dừng lại đi anh... nó chết mất __ Pin hét mặt ột tên đàn em vào cản hấn khi thấy tên kia ọc hết màu mồm máu mũi ra
- Ai sai tại mày làm chuyện này __ Pin hỏi
- __ tên đó lườm anh và hấn
- Đứa nào là đàn anh của tại mày __ Pin bước tới trước hỏi
- Phụt... __ tên kia phun máu vào người anh cười khinh bỉ
- ... __ Pin nghiêng răng rút trong túi áo một khẩu súng mạ vàng bóng loáng hình chiếc bút bi dí xuống chân hấn
- Á Á Á __ kèm theo tiếng hét của tên đó là tiếng tạch từ chiếc bút bi của anh
- ... __ anh lấy khăn lau vết máu trên mặt rồi vứt chiếc khăn lên mặt tên đó
- Tao hỏi lại lần cuối...đàn anh tại mày là ai...và ai là kẻ sai khiến tại mày
- Hừ...mày nghĩ tao sẽ nói ra __ tên đó vẫn cứng đầu
- Vậy ta chơi trò đoán chữ đi __ Pin bước vòng ra sau tên đó
- Người sai khiến tại mày là con gái...một con nhóc 17 tuổi tên Thiên Anh...đúng không __ anh nói
- ... __ tên đó mở to mắt khi Pin biết đến Thiên Anh
- Là Thiên Anh sao __ hấn nói
- Người đứng sau... __ Pin đẩy đầu hấn cúi xuống rồi vạch gáy tên đó xem hình xăm, mỉm cười anh thả đầu tên đó ra phủi phủi tay __ là thằng Hùng Mập

- ... __ tên kia cũng người khi Pin biết toàn bộ mọi thứ
- Chẳng cần gì nhiều...nói tao biết, con Thiên Anh đang ở đâu __ Pinn vòng ra trước mặt tên đó nói
- ... __ tên đó nhất quyết không mở mồm là không mở mồm
- Tốt thôi...chỉ làm tao mất thêm thời gian tìm kiếm thôi mà...không sao __ Pin quay gót bước đi
- Đi thôi __ đi ngang qua hấn anh nói, hấn cũng quay gót bỏ đi
- Giải quyết hết đi __ anh nói
- Dạ __ đàn em của anh thưa lớn

Hấn và Pin nổ máy cho xe chạy ra khỏi khu vực đó khoảng 500mét thì có tiếng nổ lớn vang lên sau đó là rực lên một vùng sáng chói do lửa tạo ra. Mặc cho cách giải quyết như cũ nhưng hiệu quả thì luôn mới. Trong lúc Pin giải quyết chuyện ở đây anh đã không quên cho người đi tìm Thiên Anh, được biết cô ta không có ở nhà vì vậy anh đã cho toàn bộ đàn em của mình dốc hết sức để kiếm cô ta. Rồi khỏi đây anh với hấn đã quay lại bệnh viện, anh không chắc việc nó bị trúng đạn có phải là lỗi của anh hay không nhưng anh thật sự đã chậm một bước so với Thiên Anh rồi, anh thấy xấu hổ về điều đó.

- Anh Pin __ Eric đứng dậy nói khi thấy hấn và anh bước vào
- Cô đã bán đứng con nhỏ __ Pin gạt Eric qua một bên để nắm lấy cổ áo của Duyên kéo chị đứng dậy
- ...anh Pin __ Vương chụp cánh tay của anh
- ... __ anh tức giận nhìn Duyên, anh không phải loại người con gái cũng đánh nhưng anh sẽ chẳng chừa một ai dám đụng tới anh dù cho người đó là con gái
- Buông ra trước đã __ hấn nhét tay vào túi quần nói
- ... __ Pin thở dốc rồi buông tay ra
- Em xin lỗi...thật sự em không biết chuyện đó sẽ xảy ra __ Duyên bật khóc
- Là chị sao... __ Eric nhìn Duyên
- Thật sự em đã muốn cản con bé...em đã nhắc tới Thiên Anh....nhưng...
- Muộn rồi __ hấn nói tiếp lời Duyên.
- ... __ Duyên ngược lên nhìn hấn, ánh mắt của hấn nhìn Duyên lúc này chỉ có khinh bỉ không hơn không kém

Ting __ tiếng cửa phòng mở mở ra

Người đang ngồi thì đứng dậy, người đứng thì chạy tới trước cửa phòng cấp cứu nhìn xem nó sao rồi, mẹ nó bước ra với bộ đồng phục dính đầy máu.

- Sao rồi cô __ Pin hỏi
- Ổn rồi...cảm ơn con... __mẹ nó nhìn Pin rồi nhìn Vương __ con đã đưa con bé đến kịp
- May quá __ Vương nói
- Ta có thể biết chuyện gì đã xảy ra được chứ __ mẹ nó dè chừng nhìn Pin rồi hấn
- ... __ hấn quay lưng bỏ đi, hấn tự thấy mình không có tư cách để ở đây, hấn còn chẳng thể bảo vệ nó nữa vậy mà nói yêu nó thì có quá nực cười không
- Vĩ __ mẹ nó gọi hấn lại
- ... __ hấn dừng bước nhưng không quay lại
- Con bé...đã gọi tên con suốt ca phẫu thuật...ta nghĩ con nên ở cùng con bé lúc này __ mẹ nó nói tiếp
- Con... __ hấn chẳng nghĩ mình sẽ ở cạnh nó lúc này, thật đáng xấu hổ

- Con bé đang đợi con đây __ mẹ nó nói rồi nhìn Pin và Vương __ ta đi thôi

Mẹ nó bước đi, theo sau là Pin và Vương, Eric cũng chẳng biết phải làm gì lúc này vì người nó cần không phải cậu mà là hấn cho nên cậu đã dìu Duyên đi theo Vương và Pin tới phòng làm việc của mẹ nó. Hấn lưỡng lự rất nhiều trước khi quay lại, cho dù hấn cố gắng nhớ tới những chuyện trước đây đã xảy ra điều đó chỉ làm đầu hấn đau nhói mà chẳng thể nhớ ra điều gì. Hấn cần phải có lại trí nhớ thật nhanh để tìm ra lỗi sai của bản thân đã làm tổn thương nó nhưng sao khó khăn quá. Sau một hồi suy nghĩ hấn cũng đã quay lại, nó đã được đưa sang phòng hồi sức, hấn mở cửa bước vào, bước tới vài bước hấn thấy nó trên giường bệnh, mọi thứ màu trắng đập vào mắt hấn. Mùi thuốc khử trùng sộc thẳng vào mũi hấn có cả mùi máu tanh ở nơi đầu thấm ra băng gạc nữa, hấn quay cuồng với trí nhớ trong đầu, vội dùng một tay chống vào tường để không té. Hấn thấy hấn nằm trên giường bệnh trắng, bạn bè vây quay, có Pin có Vương có Eric và có một cô gái đáng lùn lùn đứng trước mặt hấn nữa. Cô gái này nhìn rất quen nhưng sao hấn không thể nhìn rõ mặt cô gái đó chứ, hấn dùng tay còn lại bóp chặt hai thái dương của mình để giảm bớt cơn đau, cố gắng nhìn kỹ gương mặt cô gái đó nhưng hấn chỉ nhận ra người con gái lúc hấn gặp ở phòng y tế của trường khi hấn phát hiện ra Ân bị ung thư và cô gái này là một thôi. Thở mạnh hấn cố gắng giữ bình tĩnh để quay lại hiện tại, hàng trăm câu hỏi chạy trong đầu hấn, tại sao khung cảnh này lại quen thuộc như thế, cả người con gái này nữa. Hấn vừa bước tới gần giường bệnh vừa suy nghĩ về câu hỏi “ Mình có yêu người con gái này không...hay là người con gái trong kí ức chưa nhìn rõ kia “. Ngồi xuống ghế đặt cạnh giường bệnh, hấn nắm lấy bàn tay đang truyền dịch và máu của nó đưa lên gò má của mình, ầm ầm bàn tay của nó chạm vào má hấn thì lạnh nhưng trái tim hấn thấy ấm ầm ầm.

100. Chương 98

_ hấn chẳng thấy động tĩnh gì _ dậy đi mà, anh tới rồi đây

- ... làm ơn đi...anh đã sai rồi, thật sự anh đã sai rồi

- Anh tự hứa với bản thân rằng khi nào có lại trí nhớ anh mới tìm em nhưng anh chưa làm được...anh chỉ toàn đem đến rắc rối cho em thôi...

- Rốt cuộc trong quá khứ anh là ai...anh đã làm gì...và em là gì của anh chứ

Hấn thốt thốt nói từng lời với nó mà hai hàng nước mắt vô thức rơi xuống tay nó, hấn đặt một nụ hôn dài lên mu bàn tay nó, hấn thấy đau khi nó đau, hấn thấy buồn khi nó khóc, tất cả những gì hấn có với nó chỉ toàn nỗi buồn và nước mắt thôi.

Eric rời phòng làm việc của mẹ nó để tìm nó, cậu thấy lo lắng khi nó ở một mình, không biết hấn đã về hay quay lại với nó nên cậu đã đến tìm nó. Đứng bên ngoài cậu thấy hấn khóc, lần đầu tiên cậu thấy hấn khóc, nó là người con gái thứ 2 sau mẹ hấn là người có thể làm cho hấn rơi nước mắt vì đau khổ. “ Thật sự mày yêu cô ấy nhiều đến thế sao “ cậu nghĩ thầm trong bụng, quay lưng đi vì không muốn nhìn thấy cảnh này nữa. Cậu đã bỏ về chẳng thông báo với ai câu nào, trên đường về nhà cậu đã nghĩ cậu sẽ từ bỏ, xoá sạch mọi kí ức ở đây và quay về Mỹ, nơi cậu đã lớn lên. Ba cậu nói đúng, đó mới chính là nhà cậu khi cậu cương quyết qua việt nam mà từ chối quyền thừa kế của ông ấy. Tại sao khi yêu con người ta lại có thể ngu ngốc như vậy chứ, chỉ toàn làm những điều khiến bản thân phải tổn thương thôi, biết rằng không có kết thúc thì tại sao lại cứ đâm đầu vào cố gắng. Cậu nhìn ra ngoài ô cửa kính, nhìn vào không gian tối trên bầu trời nhiều sao kia, suy nghĩ mông lung về tất cả những kỉ niệm đã có ở đây, với nó và vì nó. Nếu như cậu quên nó thì nó có quên cậu không, chỉ có quên đi cậu mới có thể là cậu của ngày hôm trước, cái ngày cậu chưa nhìn thấy nó. Cậu vẫn còn nhớ những ngày đầu gặp nó, lạnh lùng khó gần là những gì cậu nhận xét được trong 1 phút đầu tiên nói chuyện với nó, cậu cũng nhớ những món quà cậu hứa tặng nó cho tới khi nó đồng ý làm bạn gái cậu và món quà cuối cùng cậu tặng nó trong chiến dịch là nụ hôn trên trán, nhớ cả lúc nó khóc bên cậu khi hấn bị tai nạn. Tất cả đang dần khoán lên mình chiếc áo của quá khứ, phải rồi, tất cả chỉ là quá khứ thôi.

- Con bé có thể đến buổi nhạc hội ngày mai không _ Vương hỏi khi mọi người đang quay lại chỗ nó

- ... _ nghe thấy tiếng nói chuyện ở xa hấn vội vàng kéo chăn lại cho nó rồi bỏ ra ngoài

- Ta không chắc lắm...điều đó tùy thuộc vào con bé có muốn hay không, vết thương cũng không có gì nghiêm trọng lắm, tránh vận động mạnh thôi
- Ngày mai là chung kết sao __ Pin hỏi
- Ủ __ Vương trả lời cho qua
- Nếu đi chẳng lẽ phải ngồi xe lăn tới __ Duyên hỏi
- ... __ câu hỏi của Duyên làm ba người quay lại nhìn chị ấy
- À...không có gì...mọi người đừng quan tâm __ Duyên ấp úng __ cháu về trước đây
- Để lát anh đưa em về __ Vương nói
- Không cần đâu...em đi taxi cũng được

Nói rồi Duyên bỏ đi, lúc chị quay lưng đi đã có giọt nước mắt rơi vội, chị thấy xấu hổ chị đã sai, hoàn toàn sai trong tất cả mọi việc. Nhìn dáng Duyên bỏ đi Vương bị mẹ nó và Pin bỏ lại phía sau khi hai người đang đến phòng nó, anh chẳng có một chút gì gọi là tức giận với Duyên cả, chính xác hơn là không có cảm xúc. Bình thường anh sẽ rất giận có khi sẽ lớn tiếng với Duyên nhưng lần này lại không như vậy. Chỉ còn chưa đầy 13 tiếng nữa sẽ diễn ra buổi chung kết, nó có kịp tỉnh dậy trước đó không, rồi nó sẽ làm gì để có thể đứng trên sân khấu, hàng trăm câu hỏi đặt ra trong đầu Pin khi anh vào phòng thấy nó vẫn nằm bất động.

Ở đó không lâu Vương cũng xin phép về trước vì anh còn phải chuẩn bị cho ngày mai, chỉ còn Pin ở lại với mẹ nó mà thôi.

- Ta sẽ về nhà lấy ít đồ cho con bé...con ở lại với con bé nha
- Dạ...cô cứ đi đi...cẩn thận ạ __ Pin đứng dậy chào mẹ nó

Mẹ nó đi thì anh lại ngồi xuống, chẳng làm gì ngoài việc chỉ ngồi nhìn nó thôi, anh thấy ngón tay nó nhích nhích và chân mày nó chau lại rồi dần ra. Từ từ anh thấy nó mở mắt ra, có thể là do ánh sáng đột ngột đập vào mắt nó nhắm nghiền từ nãy giờ khiến nó không quên nên nó đã nhắm lại rồi mới mở ra.

- Em tỉnh rồi sao
- ... __ nó quay qua nơi có tiếng nói thì thấy Pin
- Tỉnh là tốt rồi...mọi người rất lo lắng cho em
- Xin lỗi...
- Gì chứ...người xin lỗi mới là anh đây này...
- Người đứng sau... __ nó vội mở mắt to ra ngạc nhiên như kiểu nó phát hiện ra gì đó
- Anh biết mọi chuyện rồi...đừng lo __ anh trấn an nó
- ... __ nghe anh nói vậy nó yên tâm rồi, nhìn xung quanh nó tìm cái gì đó
- Mọi người đã về hết rồi, mẹ em cũng mới về...Vương về để chuẩn bị cho ngày mai __ anh nói
- Ủ __ với nó từng đó vẫn chưa đủ, chẳng lẽ hẳn không tới.

Lúc Duyên bỏ về, chị đã không biết Thiên Anh đang đợi sẵn chị ở bên ngoài cô ta rất tức giận về việc không thành công của kế hoạch lần này, một phần trong lý do thất bại là do chị ta nên cô ta nhất quyết không muốn tha thứ. Lúc Duyên đứng trước cửa bệnh viện đón taxi, chị rút điện thoại ra để kiểm tra cuộc gọi và tin nhắn thì có một chiếc xe thùng màu đen chạy tới bắt cóc chị. Mặc cho chị hoảng sợ và la hét, mọi người xung quanh chẳng ai để ý chuyện gì đang xảy ra, chị đã sợ là rút ví và điện thoại ở chỗ chị đứng khi chiếc xe đóng cửa và bỏ đi mất hút. Không lâu sau đó thì Vương ra về, anh đã không để ý đến đồ vật Duyên đã làm rơi mà thẳng đường lái xe đi luôn, anh không biết Duyên đã bị bắt cóc.

- Chị lớn gan lắm...chị không sợ tôi sao __ Thiên Anh nói
- Cô muốn gì đây

- Chị đang chơi khăm tôi đấy à...chị đứng sau lưng đâm chọt tôi sao __ Thiên Anh quát lớn
- Tôi không có
- Chị còn chối __ Thiên Anh thẳng tay tát Duyên một cái đau đớn
- Tôi đã làm theo những gì cô nói rồi...cô còn muốn gì nữa
- Việc chị làm hơi lỗ so với việc tôi bảo chị làm...ai mượn chị cảnh cáo con nhỏ đó, ai mượn đi sợ sệt kéo dài thời gian như thế chứ
- ... __ Duyên sợ hãi nhìn cô ta
- Lần này chính tay tôi sẽ xử đẹp con nhỏ đó
- Cô điên rồi
- Phải...tôi đang điên đây...sau khi tiễn nó về trời để xem tôi sẽ làm gì với chị
- Cô muốn làm gì __ giọng Duyên run run
- Chị cứ đợi đi...không cần phải sợ như thế đâu, tôi sẽ nhẹ nhàng với chị...dù sao chúng ta cũng là một đội mà __ cô ta vuốt mặt Duyên khiến chị ta nổi gai ốc

Sáng hôm sau nó tỉnh giấc thì thấy Pin đang nằm gục bên cạnh giường bệnh của nó, nó hơi thất vọng khi không thấy hân nhưng cũng vui một phần nào khi thấy Pin bên cạnh. Nó không nỡ đánh thức anh dậy lên đã tự xuống giường một mình, vết thương ở đùi cản trở không ít việc đi lại của nó, mặc dù nó đã cố gắng hết sức nhưng việc đứng dậy là vô cùng khó khăn. Nó vịn vào chiếc bàn gần đó mà bước đi khiến đồ vật trên bàn rơi loảng choảng xuống sàn làm Pin tỉnh giấc, anh nheo mắt nhìn chiếc giường trống vội vàng đứng dậy đi tìm nó nhưng khi đứng dậy anh thấy nó đang cố gắng bước đi.

- Đáng lẽ em nên gọi anh dậy __ anh chạy lại chỗ nó
- Em ổn mà __ nó nói, thật thì nó không nghe anh nói gì đâu, 1 tuần qua nó đã cố gắng học cách đọc khẩu hình miệng rất tích cực
- Em vẫn sẽ tới nhạc viện chứ __ anh đi thẳng vào vấn đề
- ... __ nó nhìn anh lưỡng lự câu trả lời
- Em có thể không đi...mọi sự lựa chọn tùy thuộc vào em
- ... __ nó nói
- Sẽ không sao chứ __ anh lo lắng cho nó
- Em ổn mà... __ nó cười trấn an anh, nó trả lời đại chứ chẳng biết anh nói gì

Thiên Anh ngồi trong xe đậu gần nơi tổ chức đêm chung kết đại nhạc hội, im lặng quan sát người người đi ra đi vào khu vực tổ chức đợi nó tới. Cô ta tỉ mỉ dựng lên một kế hoạch hoàn mỹ để kết thúc mọi chuyện giữa nó với mình, Thiên Anh quay qua tụi đàn em đã thuê bàn bạc lại kế hoạch lần cuối trước khi hành động. Khi xe của Pin đỗ trước cổng chính, cô ta hất mặt một lên đàn em với ý ” bắt đầu “, tên đàn em đó bước ra khỏi xe và tiến tới chỗ nó và Pin với tốc độ nhanh dần. Khi thấy nó bước ra khỏi xe, còn Pin đang bận lấy đồ đạc của nó trong xe ra thì Thiên Anh bấm điện thoại gọi cho nó, cầm điện thoại trên tay nó chuẩn bị đưa lên tai nghe thì không biết từ đâu xuất hiện một tên lạ mặt giật điện thoại trên tay nó khiến nó mất thăng bằng ngã xuống đất. Nó còn chưa kịp hoàn hồn chuyện gì đang xảy ra thì thấy Pin hét lên:

- Đuổi theo nó
- Anh Pin __ nó gọi anh đến giúp nó đứng dậy vì vết thương ở đùi nó đang rỉ máu ra
- ... __ anh vội vàng đỡ nó dậy, nhìn nó lo lắng anh __ anh sẽ đưa em về bệnh viện, đáng lẽ anh không nên đưa em tới đây

- Không cần đuổi theo đâu...mất rồi thì mua cái khác, có đuổi theo chưa chắc đã lấy lại được __ nó ngoái ra sau nhìn tên cướp đã chạy xa, nửa tò mò không biết sao tai mình lại nghe được trong khi sáng nay nó hoàn toàn chẳng thể nghe được gì

- ... __ đàn em của Pin mới chạy được một đoạn thì Pin gọi lại

- Mang chúng vào trong đi __ anh nhìn vào cây đàn và đồ đạc của nó nói

- Anh sẽ thay băng ở vết thương đó cho em __ anh bế nó lên rồi bước đi

- Em đi được mà __ nó thấy ngại

- Nghe lời chút đi

- Đúng rồi...mấy người cứ lạc quan như thế đi, bây giờ mới bắt đầu mà __ Thiên Anh ngồi trong xe mỉm cười

Vào tới phòng chờ, Pin nhanh chóng lấy một tấm khăn phủ ngang hông nó rồi vén chiếc váy nó đang mặc lên cẩn thận lau vết thương và thay miếng băng khác cho nó. Nó đỏ mặt tía tai khi anh làm như vậy, dù sao nó cũng là con gái mà anh làm thế làm sao nó không ngại cho được. Khi vừa băng bó lại vết thương cẩn thận, anh dìu nó qua phòng chờ chung của các thí sinh, nơi này đông đúc hơn mọi ngày, nào là các staff đang ghi hình hậu trường, các thí sinh đã trượt ở các vòng thi trước, có cả ba nó và 4 vị hiệu trưởng nữa. Ba nó đang dặn dò Khiêm vài chuyện, theo lịch thì nó là người biểu diễn đầu tiên nhưng ba nó đã đẩy tiết mục của nó xuống cuối cùng với lý do sức khỏe. Mọi người đã tổng duyệt xong xuôi mà không có nó, vì vậy mà thành viên dàn dựng sân khấu đang phổ biến sơ qua sân khấu của nó. Ba nó đã yêu cầu một chiếc ghế cho nó ngồi vì sợ nó đứng lâu vết thương sẽ không ổn, nhưng mọi người không hề hay biết nó bị thế đơn giản là ba nó muốn thay đổi style sân khấu cho nó thôi. Nó đã từ chối các stylist một chiếc đầm xòe lộng lẫy mà tự chọn in hình một chiếc váy dài tới bắp chân rũ nhẹ nhàng, vì chiếc váy xòe kia khá ngắn sẽ làm lộ vết thương của nó ra mất. Mỗi người một việc bận rộn cho sân khấu trước khi buổi ghi hình trực tiếp bắt đầu, những người không còn liên quan gì nữa dần lùi ra ngoài và quay về dàn ghế khán giả bên ngoài, chỉ còn top 3 mà thôi.

Trong lúc nó hẩn đang đấu tranh tâm lý dữ dội giữa việc đến nơi tổ chức đêm chung kết đại nhạc hội hay chỉ im lặng ở nhà theo dõi nó qua tivi, hẩn không muốn gặp nó lúc này vì hẩn cảm thấy có lỗi với nó, vì hẩn mà nó đã gặp không ít rắc rối rồi. Hẩn thở dài và quyết định ở nhà, cởi chiếc áo khoác mới mặc lên người ném qua một bên bước vào phòng tắm thay bộ đồ dễ chịu hơn hẩn nằm dài trên giường rút điện thoại ra lướt lướt, hẩn muốn nghe thấy giọng của nó, muốn được chúc nó thi tốt nhưng giờ không thể, vì giờ có lẽ nó đã gửi điện thoại bên ngoài phòng chờ rồi cũng nên. Mở tivi lên, tìm kênh truyền hình trực tiếp chương trình truyền hình trực tiếp đêm chung kết đại hội hẩn thấy hồi hộp khi Khiêm giới thiệu tiết mục đầu tiên.

- Trải qua thời gian hơn 2 tháng cuối cùng cũng tới ngày tìm ra chủ nhân của chiếc cúp thứ 12 của đại nhạc hội, đồng hành cùng chúng ta suốt quãng thời gian đó là 20 người nhưng giờ chỉ còn 3 người xuất sắc nhất. Tôi xin nhắc lại điểm thi ngày hôm nay hoàn toàn dựa trên sự bình chọn của khán giả, vì vậy mọi người yêu mến thí sinh nào thì hãy bình chọn cho họ nhé.

- Không để mọi người phải hồi hộp chờ đợi, sau đây tôi xin giới thiệu mỹ nam hào hoa nhất trong top 3 của chúng tôi...Trần Thiên Vương __ khán giả bên dưới hò hét cổ vũ dữ dội

- Sao...tiết mục đầu tiên là của Băng mà __ đang nằm hẩn bật dậy nhìn chăm chăm màn hình tivi thì thấy Vương bước ra với chiếc piano đang dần hạ xuống từ trên không

Chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì điện thoại hẩn bỗng đổ chuông, vội chụp điện thoại hẩn nhìn thấy tên nó hiện lên giữa màn hình, vừa lo lắng vừa tò mò hẩn đưa điện thoại lên tai nghe.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy, tiết mục của em đầu tiên mà __ hẩn nói

- " Làm sao thi được khi không có mặt ở buổi chung kết chứ " __ Thiên Anh cười

- ... __ như không tin vào tai mình, hẩn đưa điện thoại ra trước nhìn xem ai gọi tới

- " Khỏi thắc mắc làm gì, là em đây...Thiên Anh đây " __ cô ta nói

- Làm sao cô lại cầm điện thoại của Thiên Anh __ hẩn tức giận

- " Vậy anh nghĩ làm sao em có điện thoại của Lê Băng "
- Đừng có trả treo với tôi...tôi hỏi làm sao cô có điện thoại của cô ấy _ hấn quát lên giận dữ
- " Anh nóng tính quá đấy...dĩ nhiên là cô ấy đang ở cùng em thì em với có thể gọi cho anh bằng điện thoại của cô ấy chứ " _ Thiên Anh đổi giọng
- Cô đang ở đâu _ hấn vào thẳng vấn đề luôn
- " Anh luôn làm mọi việc nhanh gọn nhỉ "
- Tôi hỏi cô đang ở đâu _ hấn chẳng thể kiềm chế cảm xúc của mình nữa
- " Được thôi...em đang ở !@\$%#@(^%& ... hãy đến một mình, chỉ một mình anh thôi " _ cô ta nói rồi cúp máy

Hấn vội vàng nhảy xuống giường lao vào phòng tắm thay bộ đồ lúc này hấn mặc, kéo ngăn kéo lấy vài thứ cần thiết xong hấn chụp chiếc điện thoại trên giường xong mở cửa chạy ra ngoài. Lúc hấn vừa bước ra khỏi phòng thì Khiêm giới thiệu người cuối cùng trong top 3 lên sân khấu, ước gì hấn nán lại dù chỉ một giây thôi thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn rồi.

- Sau đây là tiết mục mà mọi người chờ đón nhất đây, xin mọi người ột tràng pháo tay chào đón Chu Lê Băng _ Khiêm nói

Bên ngoài hấn nhanh chóng chạy đến chỗ hẹn mà Thiên Anh nói, điểm yếu duy nhất mà hấn không thể nào khắc phục được đó là nó, chỉ cần nhắc đến nó thôi là hấn cứ như người lên cơn đau tim vậy, hành động tất cả đều theo cảm tính mà chẳng chịu suy nghĩ gì cả. Đầu óc hấn lúc này hoàn toàn trống rỗng, nếu hấn bình tĩnh lại thì tốt quá, làm sao nó có thể gặp nguy hiểm khi có Pin bên cạnh được chứ. Vừa đến nơi hấn chạy vào trong mà không chút để phòng, dù cho hấn có giỏi đánh nhau đến mấy thì 1 chọi vài chục tên dĩ nhiên là không thể rồi.

- Lê Băng đâu...cô ấy đâu _ hấn lớn tiếng hỏi khi thấy Thiên Anh
- Lên đi _ thay vì trả lời hấn thì cô ta ra lệnh cho tụi đàn em xông lên đánh hấn
- Cô...lừa tôi _ giờ hấn mới hiểu chuyện thì muộn rồi
- Tôi đâu có ngu...kề kề bên cạnh cô ta luôn có vệ sĩ, cô ta khó nhai hơn anh nhiều

Vừa đánh nhau hấn vừa nghĩ cách liên lạc với Pin, hấn biết thừa mình không thể ra khỏi đây cũng như chắc chắn Thiên Anh sẽ dùng hấn làm mồi nhử nó tới, chuyện sẽ càng tồi tệ hơn nếu nó tới một mình mà Pin không hề hay biết. Cổ nói rộng vòng vây của tụi xã hội đen, hấn giữ thể thủ và rút điện thoại ra nhắn tin cho Pin " tuyệt đối đừng để Băng ở một mình, Thiên Anh đang dùng em làm mồi nhử, hãy bảo vệ cô ấy hộ em ". Thấy hấn bấm điện thoại bằng một tay Thiên Anh biết hấn đang gọi cứu viện nên nổi nóng quát mắng tụi đàn em.

- Mấy người làm cái gì vậy hả, bắt anh ấy lại ngay đi
- Cô dừng lại được rồi đó Thiên Anh _ hấn cố gắng kéo dài thời gian để nhắn cho rõ nội dung, nhưng vì bấm một tay nên hấn chẳng thể ghi rõ ràng được
- Cho đến khi không còn ai thấy cô ta trên đời này nữa thì tôi sẽ dừng lại...xông lên cho tao _ Thiên Anh quát
- ...

Dù chưa thể gửi đi nội dung cho đảng hoàng nhưng hấn đã hết thời gian gọi cứu viện rồi, đành một thân vận động thôi, thả rơi điện thoại xuống đất hấn cũng xông vào giữa đám đông mặc dù biết trước kết quả là hấn sẽ bị trói lại như con nhộng chờ người tới cứu nhưng không thể cứ đứng đó để tụi nó làm thế được. Cùng lúc đó ở nơi tổ chức đêm chung kết mọi người đã lùi về phòng chờ nhường sân cho tiết mục khách mời trong khi ban tổ chức đang tổng kết số điểm của các thí sinh thì có người đem tới cho nó một hộp quà.

- Băng...em có quà này _ Vương mở cửa phòng chờ của nó bước vào

- Cửa em sao __ nó đứng lên lấy hộp qua từ Vương __ ai đã gửi vậy...không có tên người gửi sao __ nó nhìn xung quanh hộp xem có thiệp hay gì không

- Anh không rõ...staff nói có người gửi cho em và nhờ anh mang vào thôi

- À... cảm ơn __ nó nói rồi quay lại chỗ ngồi

Nó cẩn thận mở hộp quà ra, nó với Vương cũng ngạc nhiên về đồ vật bên trong, đó là một chiếc điện thoại, nó cầm chiếc điện thoại trên tay rồi quay qua nhìn Vương. Anh cũng chẳng biết phải làm gì với nó nữa, đành lấy hộp qua trên tay nó anh tìm xem bên trong còn gì không nhưng hết rồi, chẳng còn gì bên trong đó cả.

- Khởi động trước đã __ anh nói

- ... __ nghe lời anh nó khởi động máy, khi điện thoại vừa lên nguồn thì ngay lập tức có số lạ gọi tới

- Ai vậy __ Vương hỏi

- Em không biết __ nó hơi có cảm giác bất an khi số lạ gọi tới

- Bắt máy trước đi đã

- Alo __ nó đã bắt máy

- " Tụi nó chậm chạp hơn tôi nghĩ, đáng lẽ đồ phải đến chỗ cô từ lâu rồi chứ " __ nghe thấy giọng của Thiên Anh nó giật mình mở to mắt

- Ai vậy ? __ thấy biểu hiện của nó anh lo lắng hỏi

- ... __ nhưng nó chỉ im lặng lắng nghe đầu dây bên kia nói

- " Tôi sẽ nói gọn gành thôi, cô hãy tới !@\$%#@(^%&...có một vị khách vô cùng đặc biệt đang ở đây đợi cô, hãy đến đây 1 mình, chỉ một mình cô thôi..được chứ "

- Ai ? __ nó lạnh lùng hỏi gọn

- " Cô nghĩ là ai "

- ... __ nó cố gắng động não thật nhanh xem ai đang ở đó, ba nó nhất định không thể rồi ông ấy đang ở đây mà, mẹ nó đang ở bệnh viện nó mới gọi điện cho bà ấy đây, Tâm Khánh hay San chắc không đâu cô ta sẽ chẳng dùng lại thứ đã làm cô ta thất bại đâu...vậy __ Khôi Vĩ

- " Cô thông minh đó, nếu đã rõ mọi thứ tôi sẽ chờ cô, tới nhanh nhá nếu không vị khách này sẽ không thể trụ được lâu để nhìn thấy cô lần cuối đâu " __ cô ta cười lớn

- Cô nghĩ tôi có tin không __ nó cố giữ giọng bình tĩnh để xác minh sự thật

- " Tôi sẽ gửi bằng chứng cho cô " __ nói rồi cô ta cúp máy

Nó thất thần hạ điện thoại xuống đơ người nhìn về phía trước mắt, nó cố gắng động não để sắp xếp lại cuộc hội thoại nho nhỏ giữa nó và Thiên Anh, cố đánh lừa bản thân rằng đó không phải hấn nhưng nó không làm được.

- Rốt cuộc là ai đã gọi tới __ Vương lo lắng nhìn biểu hiện của nó hỏi

- Anh ơi... __ nó chuẩn bị nói rằng " Thiên Anh gọi cho em và nói Khôi Vĩ đang gặp nguy hiểm " nhưng điện thoại bỗng rung lên lần nữa

- Là tin nhắn __ nó nói

- Mở ra xem đi __ anh đứng dậy tới bàn rót một ly nước cho nó

Vừa mở tin nhắn ra nó phát hoảng mà làm rớt điện thoại xuống sàn nhà, nó cứng đơ người nhìn điện thoại, Vương quay lại nhìn nó anh chẳng biết chuyện gì đang diễn ra nữa. Đặt cốc nước xuống bàn, anh biết chắc chắn là có chuyện, bước lại chỗ nó anh cúi xuống nhặt điện thoại lên xem tin. Hấn gửi tới là gì nhưng chưa kịp đọc vào cái điện thoại thì nó đã nhanh tay nhặt lên rồi.

- Đưa anh xem __ Vương nghiêm giọng nhìn nó
- Không có gì đâu __ nó nhìn anh sợ sệt
- Ai đã gọi cho em...tin nhắn gửi tới có gì hả __ thấy thái độ của nó anh cagf chắc chắn hơn
- Em đã nói không có gì mà __ nó đứng dậy để tránh anh
- Đưa điện thoại cho anh xem, nhanh lên __ anh với tay ra để lấy điện thoại nhưng nó giấu sau lưng
- Không có chuyện gì đâu...chỉ là người ta nhầm máy thôi mà
- Lên trên đi...tiết mục khách mời sắp xong rồi __ một người trong ban tổ chức mở cửa ra nói
- Dạ __ nó nói nhưng vẫn canh chừng Vương
- ... __ anh vẫn nhìn nó để khi có sơ hở anh sẽ giành lấy chiếc điện thoại __ ra thôi
- Anh ra trước đi __ nó vẫn đứng im chờ anh ra trước

Anh còn làm gì được nữa, đành phải ra ngoài trước chứ sao, có đứng đó đòi xem nội dung tin nhắn cũng vô ích thôi, nó nhất định sẽ không đưa cho anh đâu, nhưng khi bước ra ngoài anh cũng không quên ngoái đầu lại xem nó cất điện thoại ở đâu. Nó thông minh hơn anh nghĩ nhiều, nó đợi cho cánh cửa đóng lại nó mới giấu chiếc điện thoại đi, nó mở ba lô ra nhét điện thoại xuống dưới đáy cẩn thận kéo khoá mới ra ngoài, không quên cầm theo nút chống ồn trên bàn nó nhanh chóng di chueyenr lên sân khấu bên trên.

- Tôi xin thông báo thời gian bình chọn cho các thí sinh chính thức được chấm dứt, ban tổ chức đã tổng kết lại toàn bộ các lượt bình chọn mà các bạn đã bình chọn cho thí sinh mình yêu mến...sau đây tôi xin giới thiệu top 3...Chu Lệ Băng...Trần Thiên Vương...Jeami Smith...xin mời các bạn ra đây nào __ khán giả hò hét chúc mừng rầm rầm như muốn nổ nơi này ra
- Cảm giác của các bạn bây giờ như thế nào __ Khiêm hỏi từng người một
- Em hồi hộp lắm ạ __ Vương nói
- I feel ...i feel scared
- Hì...scared....why ? __ Khiêm cười
- Hì hì __ Jeami chỉ cười trừ
- Em thì thấy vui nhiều hơn là hồi hộp __ nó chẳng nghe anh nói gì đâu nhưng nó với anh Khiêm đã trao đổi kịch bản bên trong cánh gà rồi
- Vui sao? __ anh hỏi ngược lại nó
- Dạ...vì khi đại nhạc hội kết thúc chúng em sẽ không còn là đối thủ của nhau nữa mà có thể vui vẻ đứng cùng trên một sân khấu
- Wow ...ra là thế...vâng, sau đây tôi xin giới thiệu hiệu trưởng nhạc viện W sẽ đại diện cho ban tổ chức công bố kết quả
- Xin chào tất cả mọi người...tôi sẽ không làm các bạn hồi hộp thêm đâu...trên tay tôi là kết quả chung cuộc do các bạn đã yêu mến và ủng hộ cho họ __ ông vừa nói vừa bóc phong bì ra
- Sẽ chỉ có một người dành được cúp...và người đó chính là... __ ông mỉm cười ranh mãnh ngược mắt lên nhìn khán giả làm mọi người như nín thở __ cô gái duy nhất đang đứng trên sân khấu đây Chu Lệ Băng __ tất cả như vỡ oà khi khán giả nghe thấy tên của nó
- Xin mời Lệ Băng bước lên đây với chúng tôi nào __ Khiêm gọi nó nhưng nó không nghe thấy
- Nào...mời em __ Khiêm nhắc lại
- Sao __ nó nhìn Vương vì anh đẩy nó lên trước nhưng nó đã nhanh chóng nhận ra khi thấy khán giả đứng lên vỗ tay hò hét

- Cảm giác của em lúc này thế nào ? _ Khiêm hỏi sau khi ba nó đã trao chiếc cúp cho nó, còn nó chăm chú nhìn khẩu hình miệng của anh

- Em thấy hạnh phúc...giờ có nói đến sự cố gắng của ba bọn em cũng thừa khi mọi người đã biết bọn em đã cố gắng nhiều như thế nào đúng không ạ...em chỉ muốn gửi lời cảm ơn đến tất cả mọi người dù họ đã ủng hộ em hay ai khác không phải em nhưng nhờ có họ mới có đại nhạc hội thể giới...xin cảm ơn _ nó chỉ trả lời theo thói quen thôi, với nó câu hỏi đó chẳng có gì lạ cả

- Cuối cùng chúng ta cũng đã tìm thấy vị quán quân của đêm hôm nay...cảm ơn các bạn những thí sinh tài ba nhất, cảm ơn khán giả đã theo dõi chúng tôi suốt thời gian qua...tới giờ phút này đại nhạc hội mùa thứ 12 xin chào và hẹn gặp lại tất cả mọi người _ Khiêm chào kết

Trong khi mọi người đang vui vẻ ăn mừng trên sân khấu thì nó đưa lại chiếc cúp cho ba mình rồi lẳng lặng quay về phòng chờ, vội vàng thay đồ bình thường nó đội một chiếc mũ lưỡi trai đen nhằm để mọi người không chú ý tới nó, lấy điện thoại ra khỏi ba lô rồi chạy ra ngoài. Nó lén lút đi theo các lối tắt để dẫn ra khỏi khu vực dự thi, ra gần tới cổng chính nó bắt gặp đàn em của Pin, giật mình nó quay đầu lại để tìm lối ra khác nhưng vừa quay lại nó lại nhìn thấy Vương và Pin đang tìm nó. Vì khi mọi người đang vui vẻ Vương đã nhận ra không có sự xuất hiện của nó nên đã vội vàng quay lại phòng chờ nhưng chỉ thấy ba lô của nó mà chẳng thấy đâu, anh đổ hết mọi thứ bên trong ra với hy vọng tìm thấy chiếc điện thoại nhưng không thấy. Anh có linh cảm xấu về việc này nên đã lo lắng chạy đi tìm nó thì gặp Pin, kể lại mọi thứ cho anh ấy nghe cả hai đã chia nhau ra tìm nó mà không báo cho bảo vệ trợ giúp vì sợ sẽ làm mọi người lo lắng. Nó còn đang hoảng hốt khi không biết phải thoát khỏi hai người đó và đám đàn em của Pin như thế nào thì Vương đã nhìn thấy nó giữa đám đông khán giả ra về.

- Ở đằng kia _ Vương hét lên

- Ôi không _ nó kéo thấy mũ xuống ngang tầm mắt vì sợ khán giả nhận ra rồi chạy thực mạng về phía cổng chính

- Bắt em ấy lại _ Pin ra lệnh cho đàn em khi đang đuổi theo nó

Vết thương ở đùi nó bắt đầu rỉ máu gây cản trở trong việc chạy trốn của nó, nó đâm vào khán giả rất nhiều lần nhưng vì đông người nên Pin và Vương cũng gặp không ít rắc rối khi đuổi theo nó, thậm chí Vương còn bị khán giả giữ lại xin chữ kí và chụp hình. Lời dụng việc đó nó nhanh chóng tẩu thoát, khi chạy được một đoạn khá xa và nó chắc chắn mọi người không thể đuổi kịp thì nó nhanh chóng mở điện thoại ra để xem địa chỉ mà Thiên Anh đã gửi cho nó mặc cho vết thương đang rỉ máu nó đứng bên đường bắt taxi để đến địa chỉ ghi trong điện thoại. Nhưng khi nó vừa bước một chân vào xe thì có một bàn tay kéo nó lại, nó giật mình quay lại thì thấy Pin nó nghĩ thầm ” thôi xong, ngẫm rồi “.

- Xuống xe mau _ Pin lạnh lùng nhìn nó

- Anh à...em..._ nó vẫn chưa chịu xuống xe

- Anh nói em bước ra khỏi xe ngay _ anh quát lên giận dữ rồi mạnh tay kéo nó ra

- Em phải đi đến một nơi, thả em ra đi _ nó ghì người lại

- Xuống mau trước khi anh...

Chẳng để anh nói hết câu, nó đã hất mạnh tay anh ra, do anh đang cầm tay giữ điện thoại của nó nên chiếc điện thoại đã đập vào mặt anh khiến khoé mắt anh rỉ máu, nó hoảng sợ nhìn anh vì chưa bao giờ nó nhìn thấy anh tức giận đến cùng cực như thế bao giờ. Tính củi xuống nhặt điện thoại đã làm rơi khi đánh trúng mặt anh nhưng nó vội vào ngôi vào xe và đóng cửa lại.

101. Chương 99

- Xin chạy tới !@%\$#@(^%& dùm cháu nhanh đi ạ

- Xuống xe mau _ bên ngoài thì Pin giận dữ đâm vào xe khi xe nổ máy đi

- Khốn kiếp _ anh rút điện thoại ra gọi đàn em tới đón mình _ đến đây nhanh lên

- Đây là gì __ anh cúi xuống nhặt điện thoại của nó lên __ điện thoại của ai đây __ rõ ràng là anh đã thấy nó bị cướp điện thoại rồi mà

Anh mở điện thoại ra thì thấy hình của hắn, hắn bị trời vào ghế mặt mũi tèm lem máu đã vậy hình như đã ngất rồi, anh ngạc nhiên vì người trong hình là hắn lướt xuống cuối tin nhắn thì anh thấy địa chỉ nơi hắn bị nhốt. Anh hốt hoảng khi biết nó tới đó một mình, anh vội vã quay trở lại, anh có thể đứng yên ở đó chờ đàn em tới nhưng nếu đứng yên anh sẽ phát điên vì chờ đợi mất. Anh gọi cho Eric thông báo về việc nó và hắn đang gặp nguy hiểm, đồng thời anh gọi cho tụi đàn em của mình huy động thêm lực lượng tới nơi đang giam giữ hắn.

- Bác ơi nhanh hơn được không ạ __ nó lo lắng hồi thúc bác tài xế

- Như vậy là nhanh lắm rồi đó cô...cô muốn bị công an bắt à

- ... __ nó chẳng thèm bận tâm ông tài xế nói gì

Ngồi trong xe như ngồi trên đồng lửa, nó suy nghĩ tiêu cực về những việc có thể xảy ra với hắn và cả với nó nữa. Khi vừa tới nơi nó vội vàng trả tiền cho bác tài xế rồi xuống xe, vừa bước ra khỏi xe nó đã té nhào về trước, chân nó đang chảy máu rất nhiều, nó dường như quên mất là mình đang bị thương, gắng gượng dậy nó bước từng bước chậm chạp tiến về phía đang giam giữ hắn. Có lẽ do chảy nhiều máu quá mà mặt nó dần biến sắc, môi thì chuyển dần sang màu trắng và khô dần, chân nó giờ đã mất luôn cảm giác. Nó nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, không khí bên trong không đáng sợ như nó nghĩ, không có ai ở đây hết, chỉ có một mình hắn đang bị trời ở giữa nhà thôi, nó cẩn thận nhìn ngó xung quanh trước khi chạy tới chỗ hắn, khi đã chắc chắn không có ai nó liền chạy tới cởi trời cho hắn.

- Khôi Vĩ...Khôi Vĩ __ nó vỗ vỗ vào má đánh thức hắn dậy

- ... __ hắn nhăn mày đau đớn mở mắt nhìn nó __ chạy đi __ hắn thều thào như sắp hết hơi

- Tôi sẽ cởi trời cho cậu...cố gắng thêm chút nữa thôi __ nó nói

- Nhanh chạy đi...trốn khỏi đây đi...nhanh lên em đang bị thương đây __ hắn vùng vằng không chịu ngồi yên cho nó cởi trời

- Cậu có chịu ngồi yên không thì bảo __ nó cố gắng cởi trời cho hắn thật nhanh, không hiểu sao tai nó lúc này lại có thể nghe rõ những gì hắn nói

- Xong rồi...đi thôi...nhanh lên __ nó gỡ bỏ những vòng dây quấn trên người hắn xuống

- A __ nhưng khi đứng dậy nó lại khụy ngã, nó chẳng còn sức để đứng nữa đâu __ mặc kệ tôi, cậu chạy trước đi

- Đừng có điên __ hắn cúi xuống bế thốc nó lên

- Cậu đang bị mất máu nhiều quá...chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy __ hắn nhìn vào khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu của nó nói khi đang chạy ra cửa

- Hai người diễn xong chưa vậy __ cánh cửa đóng lại và Thiên Anh vừa bước vào vừa nói __ hai người tính đi đâu chứ

- Thả tôi xuống đi __ nó nói

- Cô muốn gì đây __ hắn thả nó xuống thì nói, hắn đang nghĩ cách đưa nó ra ngoài vì nó có lẽ sẽ không trụ được lâu đâu

- Khi tôi đánh lạc hướng bọn nó thì cậu hãy chạy ngay đi...biết không __ hắn thì thầm vào tai nó

- Đi thì cùng ...

- Nghe lời đi, một trong hai chúng ta phải thoát ra khỏi đây thì mới có thể cứu người kia được

- Vậy tôi sẽ ở lại, cậu hãy tìm người...

- Tôi không biết cô ta sẽ làm gì cậu khi để cậu ở lại đây đâu

- Hai người không cần tìm cách đâu...sẽ không ai trong hai người thoát ra khỏi đây đâu __ Thiên Anh vừa nói vừa bước lại gần tụi nó

- Cô muốn gì __ nó nói

- Đơn giản thôi...một trong hai, tôi hoặc cô chỉ một người có thể sống và ở bên cạnh anh Vĩ thôi __ lời nói của cô ta không làm nó với hấn hoảng sợ, nhưng điều làm tụi nó hoảng sợ là việc cô ta rút ra một con dao mân mê trên những ngón tay thon dài của mình

- Cô điên rồi __ cô ta bước tới một bước thì tụi nó lùi lại một bước

- Tôi sẽ nhẹ nhàng với cô thôi, đừng lo lắng quá

Đang lùi lại bỗng hấn giữ eo nó đứng lại, nó nhìn hấn lo lắng, hấn điên hay sao mà đứng lại khoảng cách giữa tụi nó với Thiên Anh chỉ còn cách nhau vài bước chân thôi. Bỗng hấn lao tới trước, cầm chặt cổ tay đang chia con dao về phía nó của Thiên Anh lại rồi quay người ôm chặt cô ta từ sau lưng.

- Nhanh...chạy đi __ hấn hét lên

- Buông ra __ cô ta vùng vằng nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó

- Buông tôi ra __ cô ta gào lên

Mặc cho cô ta đang chửi rủa nó, nó cắn môi để kiềm chế cơn đau ở đùi lại mà chạy thực mạng ra ngoài nhưng vừa mở cửa ra nó đã thấy vài chục tên đầu gấu tay cầm gậy tay cầm mã tấu nhìn nó. Bọn kia bước tới một bước thì nó lùi lại một bước, nó nghĩ thầm chẳng lẽ cuộc đời nó lại kết thúc đơn giản như vậy thôi sao. Thấy nó giật lùi ngược lại hấn tức giận quát lớn.

- Còn làm gì vậy hả...sao không mau chạy đi

- Mẹ kiếp __ hấn liền hạ xuống khi thấy đám đầu gấu hung dữ bước vào

- Tôi đã nói là hai người sẽ không thể đi khi cuộc vui này chưa kết thúc mà __ Thiên Anh vùng ra khỏi hấn khi hấn nói lỏng tay cô ta ra

Chưa hết kinh ngạc này lại đến kinh ngạc khác, khi nó Pin và Eric đang bước theo sau tụi đầu gấu cùng đàn em của Pin, nó vui khi đã có người chịu tới cứu tụi nó nhưng nó lại chẳng thể cười dù chỉ là cái nhếch môi nhẹ.

- Còn tao thì nghĩ mọi chuyện đã đến hồi kết thúc được rồi __ Pin lên tiếng làm mọi người không khỏi bàng hoàng

Khi bọn họ nghe thấy giọng nói lạ thì cũng là dấu chấm hết cho trò chơi, đàn em của Pin nhào lên đánh bọn đầu gấu tả tơi từ đằng sau, dù trong tay có mã tấu và gậy gộc nhưng cũng khó mà phản kháng khi đánh từ phía sau.

- Cô lừa tôi __ Thiên giận dữ quát

- Cậu ra ngoài đi, Anh Vương đang đợi cậu bên ngoài __ Eric nói

- ... __ nó quay lại nhìn hấn

- Bọn này sẽ cứu nó __ Eric nói, cậu vỗ vai nó

- ... __ nó chỉ bỏ đi vì hình như Eric bảo thế

- Xong lên cho tao __ Pin ra lệnh cho đàn em tiến lên

Cả hai bên xông vào trận chiến đẫm máu, nó thì nhanh chóng chạy ra ngoài, vì nó tin tưởng Pin và Eric sẽ cứu hấn an toàn mà. Trong lúc hỗn chiến như vậy Thiên Anh cũng ít được để ý nên đã nhanh chóng đuổi theo nó, thấy cô ta chạy theo nó hấn cũng chạy theo để ngăn cô ta làm điều gì đó xấu xa với nó. Nó khụy ngã vài lần vì chân nó đã tê không còn cảm giác gì nữa, nhưng nó đã thấy Thiên Anh la hét phía sau nên đã nhanh chóng đứng dậy.

- Đứng lại cho tôi

- Xin cô hãy dừng lại đi, chuyện này đã đi quá xa rồi __ hấn hét lên
- Ôi không __ nó vừa đứng lên thì lại bị ngã, nó chóng mặt, nó mất máu nhiều quá rồi

May thay nó đã ra tới đường lớn, nó đang cố gắng tìm Vương nhưng không thể thấy rõ đâu là đường đâu là người nữa, Vương đang đứng bên kia đường vẫy vẫy tay chào nó nhưng nói thiệt mắt nó hoa hết cả rồi, nó nhìn một thành hai thì sao mà thấy anh ấy chứ. Vương cố hét to để gọi nó nhưng tiếng gọi x ở ngoài đường quá ồn ào, cứ như muốn xé toạc màng nhĩ của nó ra, nó chẳng thể nghe được bình thường như lúc nãy nữa, ngay cả lúc Eric nói nó đi đi thì nó cũng chẳng nghe rõ, câu cuối cùng nó nghe thấy là ” chạy đi ” của hấn. Nó lắc lắc đầu để tỉnh táo trở lại, khi mắt nó có thể ổn định nhìn 1 là 1 2 là 2 thì Thiên Anh đứng ngay trước mặt nó với cánh tay đang cầm dao ghim chặt vào bụng nó.

- Không __ hấn chạy thực mạng tới chỗ nó khi thấy Thiên Anh mặt đối mặt với nó
- ... __ nó chỉ biết nhìn Thiên Anh mà mắt mở to
- Tôi đã nói mọi chuyện chỉ kết thúc khi cô hoặc tôi...chỉ một người được phép ở cạnh anh ấy thôi mà __ cô ta rút dao ra để đâm nó thêm nhát nữa
- Tránh ra __ hấn lao tới đẩy nó ngã để tránh đường đi của mũi dao, đồng thời giữ chặt lưỡi dao để nó không đâm vào mình
- Anh làm gì vậy...mau thả ra __ Thiên Anh hoảng hốt khi lòng bàn tay hấn rỉ máu

Nó loạng choạng đứng dậy khi thấy Vương đang băng qua đường, nó bước xuống đường để tới chỗ của Vương, nó bụm tay ôm chặt bụng nơi con dao được rút ra đang chảy máu. Ánh đèn xe làm chói mắt nó không định hướng được đường nữa, nó đưa tay lên che mắt để tránh ánh đèn xe chiếu thẳng vào mắt mình. Mặc cho Vương hét lên bảo nó quay lại, mặc sức hấn gọi tên nó ngay cả tiếng còi xe inh ỏi cũng không làm nó quay đầu lại được.

- Buông ra __ hấn buông tay Thiên Anh ra nhưng cô ta lại giữ hấn lại, vất vả gỡ tay Thiên Anh đang ôm chặt cứng mình nhưng cô ta không chịu buông
- Không được __ cô ta càng giữ chặt hơn khi hấn cố thoát khỏi vòng tay mình

Một loạt âm thanh chói tai vang lên và hàng trăm con mắt đổ dồn về một hướng, ” BÍP BÍP BÍP...KÍT...RẦM...Á Á Á “. Tiếng người đi đường la hét khi chiếc xe đâm xầm vào cô gái đang đứng giữa đường, tài xế cũng bất tỉnh mà đầu đè lên còi xe khiến ọi người càng hoảng loạn lên. Hấn như thất thần nhìn vào dáng người con gái từ từ ngã xuống lòng đường, hất mạnh Thiên Anh ra, hấn từ bên này và Vương từ bên kia lao ra chỗ của nó. Cùng lúc đó Pin và Eric cũng có mặt khi đã giải quyết xong tội đầu gấu, anh như không tin vào mắt mình, anh ngã khụy gối bệt xuống đất khi thấy hấn lao ra chỗ nó đang nằm bất động trên vũng máu.

- Anh Pin...anh không sao chứ __ Eric đỡ anh dậy
- Không thể nào...không thể __ anh lảo bảo
- Làm ơn...làm ơn mà, tỉnh lại đi....đừng như thế mà....anh sợ lắm... __ hấn quỳ xuống bên cạnh nâng đầu nó dậy
- Nghe anh nói gì không...em đang làm gì vậy hả...MAU MỞ MẮT RA NHÌN ANH ĐI __ hấn hét lên
- Làm ơn...ai đó gọi cấp cứu dùm đi __ Vương bình tĩnh lại lục tìm điện thoại
- ... __ Thiên Anh sợ quá liền bỏ chạy khỏi hiện trường nhưng vừa quay lưng lại công an đã còng tay cô ta lại rồi
- Cô đã bị bắt vì tôi cố ý giết người...xin hãy theo chúng tôi về đồn điều tra
- Tôi không làm gì hết...mấy người điên à...mau thả tôi ra...tôi không làm gì hết mà __ Thiên Anh gào khóc khi bị lôi đi

Thấy cô ta bị đưa đi, Pin với Eric cũng nhanh chóng chạy lại chỗ hấn và nó, hấn khóc hấn gào khóc trong đau đớn ôm nó vào lòng. Pin cúi xuống ôm hấn để an ủi, anh cũng đau lắm nhưng anh không thể gào khóc

như hấn được, không thể làm thế được nếu anh làm vậy mấy đứa sẽ làm gì đây vì vậy anh phải bình tĩnh hơn ai hết trong lúc này.

- Bình tĩnh lại nào Khôi Vĩ __ anh nói
- Xe cấp cứu tới rồi __ Eric hét lên
- Mau...mau đưa cô ấy lên xe đi __ Vương nói khi xe cấp cứu đã di chuyển được vào tới chỗ nó
- Không...mấy người còn muốn làm gì với cô ấy nữa __ hấn gào lên không cho đội y tế đụng vào nó
- Thả con bé ra đi...họ đang giúp con bé đây __ Pin nói
- Mày làm cái gì vậy thằng kia __ Eric kéo hấn ra khỏi nó
- Không ...không được __ hấn chẳng còn biết gì nữa, đầu óc hấn hoàn toàn trống rỗng chỉ viết phải bảo vệ nó bằng mọi cách thôi
- Tỉnh táo lại đi cái thằng này __ Pin kéo hấn ra và giáng vào mặt hấn một cú đấm trời giáng
- Anh Pin __ Vương vội lao tới ôm anh lại
- Đánh đi...đánh tôi đi __ anh nhìn anh, nhờ vậy mà Eric cùng đội y tế đưa nó vào xe cấp cứu thành công
- Thằng khốn này...từ đầu tao đã bảo mày tránh xa nó ra mà __ anh lao tới trước
- Anh...bình tĩnh lại đi...tha cho nó đi __ thấy không ổn khi Vương cứ bị lôi đi xình xịch Eric đã lao vào can ngăn __ nó không được tỉnh táo...anh đừng chấp
- Hức...hức __ hấn nằm ngã xuống đường mà khóc nức nở

Hấn thấy có lỗi vô cùng, cái giây phút nó ngã xuống toàn bộ kí ức xưa cũ đều quay về mà chạy ngang qua đầu hấn từng cái một. Hấn đã nhớ ra giây phút hấn nhìn thấy nó đầu tiên trong lớp học, thấy nó lúc cùng nhau ăn trong nhà ăn, thấy nó cãi nhau với Thiên Anh lúc tụi nó đánh nhau trong lớp, nhớ lúc hấn cũng Vương và Eric đi tìm nó khi nó bị nhốt trong nhà vệ sinh nữ. Kể cả lúc hấn nhìn thấy nó vui vẻ bên cạnh Ân khi cả đám đi biển, hấn nhớ ra khuôn mặt cô gái ở trong phòng y tế khi hấn phát hiện ra Ân bị bệnh, và nhớ cả khuôn mặt khóc lóc dưới mưa của nó vào ngày Ân mất. Tất cả, tất cả mọi chuyện dù là chi tiết nhỏ nhất hấn cũng nhớ ra, hấn căm ghét chính bản thân mình đã nhiều lần dù vô tình hay cố ý đã làm tổn thương nó trầm trọng. Biết bao nhiêu lần hấn bênh vực cho Thiên Anh mà quát mắng nó, biết bao lần nói những lời khó nghe chỉ vì chưa chịu nghe nó nói chưa biết đầu đuôi mọi chuyện ra sao. Và lần gây tổn thương nặng nề nhất với nó là vào ngày sinh nhật nó, hấn cố gắng nuốt trọn những lời nói đã nói lúc đó, nhớ cả những hành động thô lỗ với nó, tự hỏi sao bản thân mình lại làm thế với nó. Hấn nhắm mắt thật sâu để vắt kiệt những giọt nước mắt đang chảy xuống hai thái dương, hấn nghĩ tới nó, hấn không giết nó giờ này đã tới bệnh viện chưa, mọi người đã bắt tay vào cứu nó chưa, hay là nó đã...

- Đứng dậy đi thằng điên này __ Eric kéo hấn đứng dậy __ mày còn nằm đây làm gì nữa
 - Đi thôi...vào bệnh viện thôi __ Vương đưa tay ra quệt vết máu nơi khoé môi của hấn lúc này bị Pin đánh
 - Em nhớ rồi... __ hấn nhìn Vương nói
 - Sao __ Eric nhìn hấn, cậu không nghĩ việc nó bị tai nạn mà làm hấn nhớ ra mọi chuyện đâu
 - Tao nhớ lại mọi chuyện rồi...tất cả __ hấn nhìn cậu khẳng định
 - Nhớ lại tất cả rồi sao __ Eric không hấn là vui cũng không chắc là buồn, cảm giác như trộn lẫn vui buồn với nhau lại vậy
 - Đó là chuyện tốt mà __ Vương với biểu cảm như sắp từ bỏ mọi nỗ lực nói
 - Tụi mày còn định đứng đó đến khi nào __ Pin ngồi trong xe nói
 - Đi thôi __ Vương cũng nhanh chóng rời khỏi đó, nói thật thì anh chẳng vui vẻ gì đâu
- Ở bệnh viện

- Bác sĩ Xuân Anh...có ca cấp cứu khẩn cấp __ một y tá chạy vào phòng mẹ nó nói
 - Tôi đang bận...gọi bác sĩ Thanh vào đi __ mẹ nó mãi mê làm bệnh án
 - Nhưng...
 - Tôi nói tôi đang bận mà __ mẹ nó nói nhưng vẫn không nhìn y tá
 - Là con gái của bác sĩ đấy ạ
 - ... __ mẹ nó dừng viết ngược mắt lên nhìn cô y tá để xác minh lại sự thật __ cô nói gì
- Chẳng đợi cô y tá trả lời, mẹ nó thả cây bút trên tay xuống, với tay lên ông nghe đeo vào cổ đứng dậy lấy áo blouse treo trên giá rồi chạy vội xuống phòng cấp cứu, trên đường đi bà không quên gọi cho ba nó nói gì đó rất khó hiểu, hình như đang nói đến ngôi nhà nào đó cô y tá không biết.
- Rầm __ mẹ nó mạnh tay đẩy cửa phòng cấp cứu ra
 - Giám đốc __ mọi người đang gắn các thiết bị lên người nó
 - ... __ bà bước tới chỗ nó nhìn sơ qua một lượt __ tháo các thiết bị đó ra khỏi người con gái tôi ngay đi
 - Sao ạ __ mọi người thắc mắc sao bà lại làm vậy, tình hình đang rất nguy cấp mà
 - Ổn định nhịp tim và hô hấp cho con bé, truyền trước một bạch máu...lấy thêm 4 bạch nữa chuẩn bị di chuyển __ bà nhanh chóng bắt tay vào việc duy trì nhịp tim cho nó mà không trả lời câu hỏi của các bác sĩ khác
 - Vâng __ mọi người chỉ biết làm theo chỉ thị mà không nói thêm gì nữa
 - Làm một báo cáo tử vong của bệnh nhân bị tai nạn giao thông __ mẹ nó đứng thẳng nhìn mọi người __ và tôi mong các vị giúp tôi giữ kín chuyện này
 - Xe đã tới rồi ạ __ nhân viên y tế xông vào phòng cấp cứu nói
 - Bác sĩ...có một ca cấp cứu tai nạn mới được chuyển từ bệnh viện quận 10 qua __ một y tá chạy vào nói
 - Chỉ 2 người đi theo tôi thôi, còn lại hãy lo cho ca sau __ mẹ nó chỉ tay vào một bác sĩ và một y tá nói __ chuyển bệnh nhân đó vào đây đi
 - Di chuyển lúc này có nguy hiểm quá không thưa giám đốc __ bác sĩ được chỉ định đi theo mẹ nó hỏi
 - Chúng ta sẽ làm phẫu thuật trong lúc di chuyển...thay đồ đi __ mẹ nó vừa thay đồ vừa nói
- Mọi người mỗi người một việc mà làm, nhanh chóng đưa nó ra ngoài, cùng lúc đó bọn hấn đã tới bệnh viện, trong lúc mẹ nó cũng hai người được chỉ định đưa nó ngoài bọn hấn đã chạy vào tới nơi cấp cứu. Theo lẽ tự nhiên bọn họ sẽ giáp mặt nhau nhưng khi giường bệnh của nó được đẩy ra thì giường bệnh của người bị tai nạn chuyển bệnh viện được đẩy vào vì thế bọn hấn nhanh chóng bỏ qua ba người đang đẩy giường bệnh ra ngoài mà chú ý vào căn phòng cấp cứu đang sáng đèn. Hai bên có nhìn thấy nhau nhưng chỉ lướt qua nhau như người đi đường không hơn không kém, nhưng dường như giữa nó mà hấn luôn tồn tại thứ gì đó vô hình, hấn đã dừng bước khi mẹ nó đẩy nó lướt qua, hấn có cảm giác hình như quen biết với người đang nằm trên giường đẩy đó.
- Còn làm gì vậy __ Eric cắt ngang suy nghĩ của hấn
 - Không...tới liền đây

102. Chương 100

Bên ngoài ba nó đang đợi hai mẹ con, đó là một chiếc xe thùng như xe cấp cứu nhưng bên ngoài toàn bộ là màu đen nên không một ai biết chuyện gì đang diễn ra bên trong đó, vừa vào xe ba nó cho xe nổ máy và chạy đi, còn mẹ nó và hai người kia bắt tay vào phẫu thuật cho nó ngay lập tức. Dù cho ở bệnh viện hay ở trong xe ai ai cũng hồi hộp lo sợ, mẹ nó sợ nó sẽ không chịu nổi cho tới khi đến được nơi mẹ nó đã chuẩn

bị trước cách đây không lâu vì bà luôn có linh cảm sẽ có chuyện không hay xảy ra. Còn ở bệnh viện bọn hấn đứng ngồi không yên khi đèn đỏ trên phòng cấp cứu vẫn chưa được tắt, có một sự trùng hợp đến ngạc nhiên ở đây là người bị tai nạn được chuyển viện cũng là con gái và cũng tên là Băng đã vậy còn trùng cả họ lẫn tên nữa Chu Lệ Băng vì sự trùng hợp ngẫu nhiên đó mà đã khiến bọn hấn rơi vào tuyệt vọng không lối thoát.

- Ting __ đèn đỏ chợt tắt và cửa phòng cấp cứu mở ra
 - ... __ bọn hấn giật mình đứng dậy
 - Sao rồi __ Pin hỏi ngay khi bác sĩ bước ra
 - Cậu là
 - Tôi là người thân của con bé Băng __ anh nói
 - Thì ra cô ấy tên Băng...xin lỗi, nhưng chúng tôi rất tiếc phải báo tin là bệnh nhân đã tử vong...cô ấy được chuyển qua đây quá muộn, chúng tôi không thể làm gì khác được
 - Ông nói sao __ anh cố kiềm chế hỏi lại
 - Chuyển qua ? __ Vương hỏi
 - Chắc có sự nhầm lẫn gì ở đây phải không __ hấn hỏi
 - Bệnh nhân được chuyển từ bệnh viện quận 10 qua vì vậy chúng tôi chưa có đầy đủ thông tin của bệnh nhân...nhưng chúng tôi được biết bệnh nhân này bị tai nạn giao thông
- Bọn hấn cũng vừa mới từ quận 10 chạy qua đây, chẳng lẽ mọi việc lại là sự thật, rõ ràng xe cấp cứu mà bọn hấn thấy là xe của bệnh viện này mà, sao có thể thành bệnh nhân chuyển viện được, làm sao lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên thế được.
- Thưa bác sĩ...đã có thông tin của bệnh nhân rồi ạ...giờ đang liên lạc với gia đình bệnh nhân __ một y tá chạy tới nói
 - Cô ấy tên gì vậy __ hấn chụp vai cô y tá hỏi
 - Chu Lệ Băng __ cô y tá giật mình nói
 - ... __ nghe thấy cái tên đó mà hấn buông thả hai tay đang bám cô y tá mà ngồi phịch xuống sàn
 - Vĩ...mày sao vậy __ Pin đỡ hấn, tức thì tức nhưng anh hiểu cảm giác của hấn như thế nào mà
 - Không phải chứ __ Eric dựa lưng vào tường để đứng vững
 - Tôi xin lỗi... __ nói rồi bác sĩ bỏ đi cùng cô y tá

Hấn muốn khóc nhưng chẳng thể khóc được, nước mắt đi đâu hết rồi á, hấn chẳng muốn tin vào sự thật khủng khiếp này, hấn phải sống như thế nào khi không có nó, phải nói sao với ba mẹ nó đây, phải đối diện với mọi chuyện bằng cách nào đây. Hấn chỉ mới nhớ ra mọi thứ thôi mà, trong suốt thời gian phục hồi trí nhớ hấn còn chẳng nói chuyện với nó, còn chẳng thể lại gần nó nữa, giờ hấn phải làm sao đây. Đầu óc hấn cứ quay vòng vòng, không muốn nghe không muốn nhìn cũng không muốn biết thêm bất cứ chuyện gì nữa, mặc cho Pin với Vương an ủi mình hấn cứ ngồi thừ dưới sàn như kẻ mất hồn nhìn chiếc giường đẩy đi ngang qua. Hấn còn chẳng thèm đứng dậy nhìn cái xác lần cuối trước khi cái xác được đẩy tới nhà xác nữa, Pin cố kéo hấn đứng dậy nhưng chân hấn chẳng còn cảm giác nữa, hấn chẳng muốn đứng dậy nữa, giờ hấn chẳng muốn gì nữa.

- Mày cứ như vậy thì bọn tao biết làm sao đây __ Pin tức giận nói
- Anh à __ hấn ngược lên nhìn anh với hai con mắt nước lưng tròng
- ... __ Pin giật mình, lần đầu tiên anh thấy hấn khóc, ngay cả lúc mẹ hấn mất hấn chỉ khóc đúng một lần vậy mà bây giờ...

- Đừng như vậy nữa...giờ phải báo tin cho hai bác biết trước đã, may đừng có như thế mà __ Eric cúi xuống kéo hẳn đứng dậy

-

Tiếng nấc dài của hắn làm ba thằng con trai không biết phải nói gì lúc này nữa, cả ba im lặng nhường chỗ cho tiếng nấc kìm nén của hắn, thà hắn cứ khóc to thoải mái thì có lẽ bọn họ sẽ nhẹ lòng phần nào, đằng này hắn cứ nấc lên từng tiếng với con mắt nhắm nghiền dựa vào tường càng làm bọn họ đau đớn thêm. Pin chẳng thể chịu được cảnh này nên đã quay đầu bỏ đi, anh đưa tay lên quệt vội giọt nước vương trên khoé mắt, rút điện thoại ra hắn gọi cho ba nó.

- " Alo...Pin đó hả cháu " __ ba nó nghe máy

- Bác à...

- " Ồ...có gì không Pin "

- Con gọi là để báo cho bác biết Bằng...Bằng nó...

- " Nó làm sao " __ giọng của ông vẫn ổn định

- Bằng nó bị...bị... __ anh chẳng thể nào mở lời

- " Cháu làm bác hồi hộp rồi đấy "

- Hajz...Bằng bị tai nạn rồi...bọn cháu đang ở bệnh viện

- " Cháu nói sao " __ ông bắt đầu nhập vai, liếc mắt ra sau nhìn hai mẹ con nó

- Bọn cháu....cháu....xin lỗi

- " Cháu đang nói cái gì vậy hả...làm sao có thể..."

- Cháu xin lỗi

Anh bóp chặt hai thái dương nhắm mắt lại cho giọt nước mắt lăn dài trên má rơi xuống chạm vào giày, anh cũng đau đớn chẳng kém gì hắn cả, anh cũng yêu nó cũng chưa nói được lời yêu với nó, thậm chí anh còn làm nó thất vọng nhiều lần về anh và về mọi thứ. Rốt cuộc anh đã làm sai chỗ nào để dẫn đến cái kết quả như ngày hôm nay, anh giành tất cả sự bảo vệ tốt nhất cho nó vậy tại sao nguy hiểm vẫn luôn kề cạnh bên nó từng giây từng phút. Tự hỏi bản thân " mình đã làm được gì cho con bé " anh dựa lưng vào tường mà trượt xuống sàn, chống hai tay lên đầu gối anh ôm đầu anh khóc nức nở như một đứa trẻ.

Vài ngày sau bọn hắn mới thấy sự xuất hiện của ba mẹ nó, trong suốt thời gian trước đó bọn hắn chẳng thể biết ba mẹ nó đang ở đâu. Vậy mà họ lại quay về cũng âm thầm, ba mẹ nó đều từ chức thu dọn đồ đạc ở nhà, không một ai biết cho đến khi đàn em của Pin báo lại bọn hắn mới biết ba mẹ nó đã từ chức rồi và họ đang thu dọn đồ đạc nhanh chóng bỏ đi, nhưng vừa ra khỏi nhà thì ba mẹ nó bị cánh nhà báo bắt thóp nên đành dừng bước chia sẻ vài lời.

- Bác sĩ Xuân Anh xin bà có thể nói rõ hơn lý do bà từ chức không __ phóng viên trực sẵn bên ngoài hỏi

- Tôi già rồi nên nhường lại vị trí hiện tại cho những bác sĩ giỏi hơn tôi, đồng thời tôi cũng thấy mệt mỏi nữa

- Ông Thành, ông có thể nói gì không ...chúng tôi được biết Lê Bằng con gái hai người đã tử vong trong vụ tai nạn ở quận 10 cách đây vài ngày...việc đó có đúng không

- Vợ chồng tôi sống cho tới bây giờ là vì đứa con gái yêu quý Lê Bằng nhưng giờ con bé đã...tôi muốn sống phần đời con lại thật thoải mái để con bé yên lòng

- Ông bà đã định sẵn tương lai sắp tới ỉn rồi sao

- Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi, vì vậy chúng tôi không thể tiết lộ gì thêm về cuộc sống của chúng tôi đâu __ ba nó với mẹ nó cúi chào rồi bỏ đi

Hắn đứng từ xa quan sát hết mọi chuyện, chẳng muốn tin tất cả là sự thật, nhưng chính tai hắn lại nghe từ miệng ba mẹ nó khiến hắn không muốn tin cũng phải tin. Hắn đứng nhìn ba mẹ nó hồi lâu mãi khi ba nó nhìn thấy hắn đang đứng ở đầu đường thì dừng xe lại, bước xuống xe nhìn hắn.

- Khôi Vĩ __ ba nó nhìn hắn nói

- Làm ơn nói với cháu điều đó không phải là sự thật đi

- Vĩ à...rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, ta xin lỗi...ta cũng không còn mặt mũi nào để gặp ba cháu nữa...nói với ba cháu rằng ta xin lỗi

- Đừng vậy mà __ hắn lầm bầm né tránh ánh mắt của ba nó

- Mạnh mẽ lên con trai __ ông vỗ vai hắn rồi lên xe bỏ đi

Ba mẹ nó quyết định không tổ chức đám tang cho nó, bọn hắn chẳng hiểu nổi tại sao họ lại làm vậy, nhiều lần liên lạc với họ về việc đó nhưng họ chỉ im lặng rồi cắt đứt liên lạc với mọi người, có người thì nói họ hoá thiêu nó, người thì nói họ chôn cất nó ở nơi tử tế rồi, hàng loạt hàng loạt tin đồn về việc đó nhưng vẫn không có một câu trả lời nào xác thực cho việc đó hết. Sợ mọi người phát hiện ra điều bí mật mà họ cất giấu, họ đã lên lút đặt một hũ tro trong nhà hoá táng mang tên nó, trong lòng cũng bứt rứt khi cứ sống dưới cái tiếng con gái đã chết, nhưng họ phải làm, phải sống như thế để giữ an toàn cho nó. Nhiều fan hâm mộ của nó còn chẳng thể tin việc nó đã mất, tiếng đàn của nó vẫn còn vang thì lý do gì có thể nói nó đã chết chứ. Pin cố gắng nối lại liên lạc với ba mẹ nó nhưng cũng thất bại, anh huy động nhiều người tìm kiếm họ nhưng vẫn chẳng có tin tức gì, việc họ lẩn trốn mọi người càng khiến nhiều người không muốn tin đó là sự thật cũng phải tin. Đến cả ba hắn là bạn thân của ba nó còn chẳng thể làm gì cho con trai, sự ra đi của nó là điều mất mát lớn đối với hắn, hắn dường như đang trải qua thời gian của quá khứ giống y như thời gian mẹ hắn mất trong một tai nạn giao thông. Tại sao mọi việc cứ lặp đi lặp lại như thế chứ, hắn rút cuộc đã làm sai điều gì chứ, chẳng lẽ việc hắn gặp và yêu nó là sai sao. Hắn cứ ngồi lì trong phòng, đóng cửa kín mít, không đèn không ánh sáng thiên nhiên hắn cứ ngồi nhìn ra phía cửa sổ cả ngày như thế không ra ngoài cũng chẳng thèm nghỉ ngơi chỉ có rượu và thuốc là bầu bạn cùng. Hắn luôn nghĩ tất cả là tại hắn nên nó mới hết lần này đến lần khác chịu khổ vì hắn, đáng lẽ hắn không nên về Việt Nam, không nên để ý đến nó khi ở bên cạnh đã có Duyên, không nên níu kéo mọi thứ khi có cơ hội làm lại từ đầu. Ba hắn biết tin nó mất nên lo lắng hắn gặp cú shock lớn liền quay về Việt Nam, ông đến nhà hắn nhưng bấm chuông mãi hắn không chịu mở bèn gọi Pin đến vì ông biết thể nào anh cũng có chìa khoá nhà hắn. Đồng ý là ông có mối quan hệ không tốt với Pin vì anh là người dẫn hắn theo con đường xấu nhưng ông cũng không thể phủ nhận việc nhờ có anh hắn mới vượt qua được giai đoạn khó khăn lúc mẹ hắn mất, ông vẫn còn nợ Pin một lời cảm ơn mà.

- Khôi Vĩ __ ông vội vàng gọi tên hắn khi mới bước vào nhà

- ... __ Pin cũng sợ hắn nghĩ quần ai cũng lo lắng chỉ mình bà mẹ kế là thành thói thông dong bước theo sau thôi

- Vĩ...mở cửa ra cho ba đi...Vĩ __ ba hắn đập vịn nắm khoá cửa nhưng không được, hắn chốt cửa từ bên trong

- Chú tránh qua một bên đi __ Pin bỗng lùi lại vài bước rồi lao tới đập mạnh vào cánh cửa cho nó bung ra

- Khôi Vĩ __ cửa vừa bung là anh chạy vào ngay

Mọi thứ lúc này chỉ toàn màu đen, xác định được bóng đen ngồi trên giường anh bước chậm rãi tới đặt tay lên vai hắn, ba hắn bước vào sau những gì ông sợ giờ nó đang diễn ra trước mắt rồi đây. Ông đi thẳng một mạch tới gần cửa sổ kéo rèm ra cho ánh sáng lọt vào trong phòng, nhìn đồng chiến tích của con trai mình làm được cùng mùi thuốc rượu nồng nặc trong phòng ông không dám tin mọi chuyện lại đi xa đến thế.

- Con làm gì mà uống nhiều thế...tính chết sớm à __ câu nói của bà mẹ kế cùng hành động bật đèn lên đã thu hút ánh nhìn của hắn

- Biến __ hắn nhìn bà với ánh mắt sắc lạnh

- Con dám nói với mẹ như vậy sao...dù sao ta cũng là mẹ của con đây __ bà tức giận nói

- Mẹ... _ hấn nhếch mép cười đều rồi quay đi _ mẹ tôi...không phải là chết rồi _ câu nói vừa thoát ra khỏi miệng đã làm ba hấn rùng mình
- Thiệt tình...điều đó ai chẳng biết, con muốn xác thực lại sao _ bả hơi què độ nên cố gắng lấy lại thể thượng
- Chỉ cần mình bà xác thực là đủ...những gì bà đã làm với mẹ tôi...chỉ cần mình bà xác thực thôi _ hấn cầm chai rượu lên nốc.
- Làm gì là làm gì...tao không biết gì về cái chết của mẹ mày hết á
- Đủ rồi _ ba hấn không muốn hấn nhắc lại chuyện cũ nữa nên đã lên tiếng
- Sao anh lại chen ngang như thế...ý anh là sao chứ
- Làm ơn im lặng dùm đi mà _ ba hấn nhăn mày nói
- Tất cả...biến hết đi _ hấn đứng dậy kéo rèm lại nói
- Ra ngoài đi...con đừng ở lì trong phòng như thế chứ...con tính như thế này đến bao giờ nữa _ ba hấn giữ tấm rèm không cho hấn kéo lại
- Dù sao con bé cũng chết rồi...có làm như thế chỉ tự đào mồ chôn bản thân chứ đâu thể làm nó sống lại được _ bà mẹ kể nói rồi quay lưng bỏ đi
- Bà... _ Pin bỗng nổi điên, anh đã đánh không biết bao nhiêu người nhập viện vì dám nói nó đã chết rồi đấy, chỉ mới có mấy ngày mà số bệnh nhân nhập viện lại tăng cao
- Á...mày làm cái gì hả

Chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra, ba hấn và Pin chỉ nghe tiếng mẹ kể của hấn la lên đầy đau đớn, khi nhìn lại thì thấy hấn đang đứng trước mặt bà ấy, tay bóp chặt cổ bà ấy mà không có ý định sẽ buông ra hay nói lỏng vòng tay. Thấy chân bà ấy đang dần nhấc lên khỏi mặt đất, hơi thở của bà ấy dồn dập và nặng nhọc dần thì Pin với ba hấn vội vàng chạy tới kéo hấn ra khỏi bà ấy.

- Mày điên hả thằng kia _ bà ấy vừa ho khan vừa quát lên
- Phải...tôi đang điên đây...thằng này đang điên đây _ hấn hét lên với đôi mắt mở to dãn dựa nước mắt, lấy tay tự đâm vào ngực mình
- Tôi đã nói là đủ rồi mà _ ba hấn đỡ mẹ kể đứng dậy
- Anh không thấy thằng con anh đã làm gì với em sao _ bà ấy bắt đầu bật khóc làm nũng chồng
- Tôi đã nói bà biến đi rồi mà...nhìn thấy bà tôi chỉ thấy hai chữ ” kinh tởm ” thôi...những gì bà làm với mẹ tôi có chết tôi cũng sẽ đem theo xuống địa ngục
- Vĩ...đủ rồi mà _ ba hấn nhắm mắt thở dài nói
- Ông chỉ biết im lặng nghe theo lời mụ đàn bà này một cách ngu xuẩn mà không thắc mắc gì sao...ông nghĩ mẹ tôi chết đơn giản là vì tai nạn giao thông thôi sao, đâu có ai bị điên mà lao xe lên làn đường dành cho người đi bộ như thế ở giữa trung tâm thành phố chứ _ hấn chỉ đang lấy cái chết của mẹ hấn làm bìa đỡ cho sự tức giận về bản thân trước cái chết của nó thôi, chứ hai việc thì có gì liên quan tới nhau mà lôi vào nói
- Con nói vậy là sao...chẳng phải là chết ở trên đường sao _ ba hấn nhìn hấn khó hiểu
- ... _ người ngạc nhiên, kể lo sợ chỉ có Pin là thanh thoi vì anh là người đã cho điều tra lại cái chết của mẹ hấn khi hấn kể với anh việc nghe mẹ kể gọi điện bàn bạc gì đó về vụ tai nạn của mẹ hấn cách đây nhiều năm về trước
- Mẹ tôi chết là do có người sắp đặt, là do có người cố tình đâm chết bà ấy đấy... _ hấn hét lên rồi hạ giọng xuống nói với điệu khinh bỉ _ để tôi nói cho ông biết...chính người đàn bà ông gọi là vợ đây đã âm mưu giết mẹ tôi đấy, người mà ông luôn nói ông yêu thương đấy...con bắt tôi phải gọi người giết mẹ mình bằng mẹ nữa sao
- Chuyện...chuyện gì vậy...những gì thằng bé nói...làm ơn nói là không phải bà làm đi _ ba hấn nhìn mẹ kể

- Em không biết...anh phải tin em chứ, em chẳng liên quan gì đến cái chết của chị ấy hết, em còn kính trọng chị ấy mà sao em có thể làm thế chứ
- Làm ơn đi...xin bà đừng có nói dối nữa có được không _ hấn nói với giọng to dần
- Anh à...anh không tin lời nó chứ...em thật sự không làm gì hết mà _ bà ấy khóc lóc năn nỉ ba hấn
- Đến bao giờ bà mới chịu thừa nhận về cái chết của mẹ tôi đây chứ _ hấn cầm chai rượu đang uống ném thẳng vào bức tường sau lưng bà mẹ kế và ba đang đứng
- Á...đừng có làm vậy nữa mà _ bà ôm chồng rồi hét lên
- ... _ ba hấn cố gắng nuốt trôi mọi thứ hấn nói, ông chưa bao giờ tin lời hấn nói, nhưng có lẽ bây giờ ông phải thay đổi cách nhìn về hấn thôi, ông gạt tay bà ấy rồi đẩy ba ấy ra trước mặt
- Anh à...em thật sự không làm gì hết mà...anh tin những lời thằng bé nói sao
- Ồ ào quá...im hết đi _ hấn quay lưng lại với ba mình mà hét lên
- Đừng có sống như vậy nữa..._ nãy giờ đứng xem giờ Pin mới lên tiếng
- Ta nghĩ để nó lại cho cháu là ổn rồi...ta còn việc phải làm, ta đi trước đây _ ba hấn nhìn Pin gửi gắm rồi bỏ đi
- Anh à..._ bà mẹ kế vội chụp tay chồng nhưng ông ấy liền giật tay ra
- Đừng...đừng chạm vào tôi...cho đến khi tôi điều tra rõ ràng mọi việc, thì làm ơn tránh xa tôi ra
- Anh...đừng bỏ rơi em như vậy mà _ bà nắm lấy cánh tay chồng năn nỉ nhưng ông hất mạnh khiến bà ấy ngã xuống
- Bà còn ngồi đó làm gì nữa...chú ấy đã đi rồi, ngồi đó khóc cũng không ích gì đâu _ Pin nhìn bà ấy nói
- Tội mày...việc mày cứ yếu đuối như thế mới khiến con bé kia phải chết...tất cả là lỗi của bọn mày đây _ bà ấy đứng dậy chỉ tay vào mặt Pin nói
- Sao bà dám nói vậy _ Pin đưa tay cao lên chuẩn bị đánh bà nhưng dừng lại, không phải vì anh không dám đánh đàn bà con gái mà anh không muốn bẩn tay đụng vào những người độc ác như bà ta
- ... _ hấn mệt mỏi ngồi xuống giường chẳng thêm bận tâm việc Pin có đánh thậm chí có giết chết bà ta hấn cũng chẳng quan tâm
- Đi đi...trước khi tôi giết bà _ Pin nắm tay lại thành nắm đấm rồi hạ xuống _ bà dừng nghĩ một mình bà có thể che giấu mọi chuyện, tôi biết thừa bà đã bắt tay hợp tác với mẹ con Thiên Anh ra sao...biến ngay trước khi tôi giết bà

Chẳng còn lý do gì để bà ta đứng lại chờ chết cả, tức thì vẫn tức nhưng dù có tức bà cũng chẳng thể làm gì bọn hấn, việc bà ấy cần lo bây giờ là ba hấn, nếu ba hấn biết được sự thật thì đồng tài sản bà vất vả gầy dựng trên cái chết của người khác sẽ tan biến thành mây khói mất

Đọc tiếp Tôi lữ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 101

103. Chương 101

Ở đồn công an

- Tôi muốn gặp con gái tôi, Thiên Anh con gái tôi đang ở đâu rồi _ mẹ cô ta nói
- Mới được có 1 tuần, chúng tôi đang điều tra...chưa gặp được đâu, bà về đi
- Anh gì ơi...làm ơn cho chúng tôi gặp con gái chúng tôi đi _ ba cô ta nhét một phong bì dày cộm vào tay cán bộ đó nói
- ... _ nhìn ba cô ta rồi nhìn xuống cái phong bì tên cán bộ đó nhét phong bì vào túi rồi nói _ theo tôi

- Mấy người chỉ có 10 phút thôi, nói gì thì nói nhanh lên đó __ dẫn ba mẹ Thiên Anh tới phòng gặp phạm nhân tên cán bộ nói rồi bỏ đi

Đang còn ngơ ngác không biết phải làm gì thì cánh cửa phòng gặp mở ra, thấy con gái mình trong bộ đồ sọc trắng đen ba mẹ cô ta không khỏi đau xót nhưng không chỉ có thế, ba cô ta còn rất tức giận nữa. Ông không ngờ con gái và vợ có thể thông đồng với nhau làm nên những chuyện động trời như thế, ông còn tin tưởng vào tài năng của con gái mình là thật nhưng chính tai mình nghe vợ khai hết những việc đã làm ông còn chẳng dám tin.

- Ba mẹ...cứu còn với __ Thiên Anh bật khóc

- Con gái mẹ...ôi con gái mẹ __ mẹ cô ta cũng bật khóc

- Khóc lóc cái gì nữa...hai người lớn gan lớn mặt lắm mà __ ba Thiên Anh nói

- Mọi chuyện đã vậy rồi ông nói tôi phải làm sao đây

- Ba ơi...cứu con ra khỏi đây đi, trong này con sợ lắm

- Được rồi...ràng ở trong đó thêm vài ngày nữa đi, tao đang tìm cách đây

- Phải ở thêm mấy ngày nữa sao, con không muốn...cho con ra khỏi đây đi

- Không muốn cũng phải ở...là lỗi của tao chắc, là do hai mẹ con mày làm mà giờ tao phải gánh hả

- Ba...

- Được rồi...tao đang tìm cách mà

Vừa ra khỏi đó, ba Thiên Anh liền tìm cách liên lạc với ông Đức là ông trùm của thế giới ngầm có tiếng trên thế giới, mối quan hệ của ông ấy rất rộng vì thế mấy việc như đối diện việc giết người này nợ ông ấy đều có cách giải quyết. Đó là một sự may mắn của ba Thiên Anh khi có thể liên lạc được với ông Đức nhưng sự may mắn này lại là cái hố chôn thân của nhà Thiên Anh vì ông Đức chính là cha đẻ của anh Pin, mọi việc có lẽ đã hấp dẫn hơn rồi. Vì là mối quan hệ quen biết lâu năm trên lĩnh vực buôn bán, ba Thiên Anh đảm nhận việc cung cấp rượu ngoại cho các quan bar vũ trường lớn nhỏ trên khắp thế giới của ông Đức nên ông ấy cũng không khoanh tay đứng nhìn như thế nhưng cũng không có nghĩa là ông ấy sẽ trực tiếp nhúng tay vào chuyện này. Ông Đức cho ba Thiên Anh địa chỉ của Pin, tìm đến đó và nói là ba anh nhờ anh giúp chắc chắn anh ấy sẽ giúp đỡ.

- Chào cậu...cậu là...

- Tôi là Pin...ông là người bà tôi nhờ tôi giúp đó sao.__ Pin ngồi xuống ghế nói

- Nhờ cậu giúp đỡ, con gái tôi nó chót đại...giờ đang đối diện với án tù, mong cậu giúp cho

- Tội gì vậy __ Pin vẫn chưa biết người mình đang giúp lại là ba của kẻ hết lần này đến lần khác hại nó, cũng là người mà Pin chỉ muốn bắn ột phát ngay giữa trán

- Cố ý giết người... __ ba Thiên Anh thấy ngại khi nói ra điều đó

- Bao nhiêu tuổi rồi, tên gì nữa __ anh hồn nhiên cầm ly rượu lên uống

- Con bé mới 17 tuổi thôi, nó trẻ người non dạ suy nghĩ con non nớt nên mới dám làm chuyện tà trời như thế

- Tên __ anh hỏi ngắn gọn

- Trần Thiên Anh __ ba Thiên Anh vừa giút lời anh nhướn mày lên nhìn ba cô ta khiến ông ấy ngạc nhiên không biết chuyện gì

- Nếu tôi nói tôi không giúp thì sao __ Pin đặt ly rượu lên bàn xoay xoay rồi nói

- Sao...ba cậu nói là cậu sẽ giúp

- Ông với ba tôi có quan hệ gì __ anh vẫn chăm chú nhìn ba cô ta

- Tôi chịu trách nhiệm cung cấp rượu chính cho các quán bar dưới sự quản lý của ông ấy
- Ông...quen được với ba tôi thì đúng là không tầm thường rồi...nhưng đâu có nghĩa tôi sẽ giúp vô điều kiện như thế _ trong đầu anh chợt loé lên một ý nghĩ điên dại
- Điều kiện gì cũng được, chỉ cần cậu cứu con gái tôi điều gì tôi cũng làm
- Có thật điều gì ông cũng làm không...cái giá tôi đưa ra không có rẻ đâu _ Pin nhếch mép lên cười
- Chỉ cần con gái tôi được trắng án thì dù có bán hết gia tài tôi cũng chịu
- Tốt thôi...trước tiên hãy huỷ toàn bộ hợp đồng cung cấp rượu cho ba tôi đi, tôi sẽ kí hợp đồng với ông
- Nhưng....
- Số lượng club và quán rượu của tôi cũng chẳng thua gì ba tôi đâu...tôi sẽ giới thiệu các club bạn của tôi để kí hợp đồng với ông...dù sao quan hệ của tôi với ba tôi không được tốt cho lắm, cứ coi như là cạnh tranh làm ăn đi _ anh cười
- Chuyện đó...
- Ông nói sẽ làm tất cả mà
- Được rồi, tôi sẽ làm _ ông cắn răng nhả một con mồi lớn đầy tiếc nuối
- Việc thứ 2 hãy làm một hồ sơ bệnh tâm thần mang tên con gái ông đem tới đây cho tôi, còn lại tôi sẽ lo
- Tâm thần sao....cậu bảo con gái tôi bị tâm thần sao _ ba Thiên Anh thấy vô lý với các làm của Pin
- Chẳng có ai bình thường mà muốn giết người khác hết lần này đến lần khác đâu ...nếu ông không muốn thì thôi vậy _ anh đứng dậy bỏ đi
- Khoan...tôi sẽ làm mà, tôi làm là được đúng không _ ba cô ta vội đứng dậy cản Pin bỏ đi
- Ok...tôi sẽ đợi ông đem hợp đồng cung cấp rượu cùng hồ sơ bệnh án tới đây _ Pin ngồi xuống ghế
- Tôi sẽ làm nó nhanh nhất có thể... _ nói rồi ông cúi đầu chào Pin rồi ra về

Pin cầm ly rượu lên giữa chừng rồi mạnh tay bóp vỡ cái ly, anh đã định sẵn con đường trả thù cho nó rồi, anh không muốn dùng bạo lực để trả thù bạo lực anh sang trọng hơn những kẻ thấp hèn đó gấp nhiều lần mà. Vài ngày sau ba Thiên Anh quay lại với hợp đồng cung cấp rượu cùng hồ sơ bệnh tâm thần trong tay, Pin mỉm cười kí tên vào hợp đồng với các điều khoản có lợi cho anh mà anh đã bàn bạc trước với ông ta, anh cầm trong tay hồ sơ bệnh án đưa cho đàn em đi đưa cho ai đó, anh thì thăm dạn dò vào tai đàn em trước khi họ đi điều gì đó mờ ám khiến ba Thiên Anh lo lắng.

- Ông về đi...đợi mà tới đón con gái ông về _ Pin nói
- Thật sao ? _ ba Thiên Anh ngạc nhiên với cách giải quyết nhanh gọn lẹ của anh
- Ông không tin tôi sao _ anh nhướn một bên mày lên nhìn
- Không...ý tôi không phải thế, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều

Đúng như lời Pin nói, vài ngày sau ba Thiên Anh nhận được cuộc gọi từ số lạ nói tới đón Thiên Anh về, ba mẹ cô ta vội vàng tới đồn cảnh sát đón cô ta về. Cô ta được miễn tội trạng vì mắc bệnh tâm thần không thể phân được đúng sai với lại cô ta dưới tuổi vị thành niên chưa đủ tuổi chấp hành án nên được trắng án. Ba mẹ cô ta vui mừng vì con gái có thể làm lại từ đầu, đúng rồi cả ba nên cười vui vẻ lên vì họ sắp phải khóc ròng tới nơi rồi. Về đến nhà Thiên Anh mẹ cô ta lo vào bếp nấu mấy món ngon cho con gái, còn ba cô ta thản nhiên đọc báo ở ngoài phòng khách thì chuông cửa reo lên. Nhìn thấy nào là y tá, nào là công an và một toán người đi cùng, ba cô ta tò mò mở cửa.

- Các anh là _ nhì thấy bộ đồng phục của bệnh viện ba cô ta tự hỏi ai bị bệnh
- Tôi được báo nhà ông có người bị bệnh nên tới _ họ bước vào nhà trình giấy tờ ra trước mặt nói
- Ai vậy ba _ Thiên Anh từ trên phòng bước xuống nhà hỏi

- Là cô ta phải không __ một nhân viên y tá nhìn vào hình rồi nhìn cô ta nói
 - Bắt cô ta lại
 - Mấy người làm gì vậy, sao bắt con gái tôi __ ba cô ta cản mấy người kia lại
 - Đừng có cản trở việc làm của chúng tôi...ông không thể để một người bị tâm thần sống ở ngoài như vậy được đâu rất nguy hiểm đó ông biết không __ mặc cho ba Thiên Anh cản mấy người đó vẫn bắt cô ta lại
 - Tôi không có điên...thả tôi ra __ Thiên Anh hốt hoảng khi bị bắt lần nữa
 - Mấy người mau thả con gái tôi ra __ ba cô ta lao tới giằng co với mấy người
 - Sao lại bắt con bé...con bé làm gì nên tội nữa chứ __ thấy ồn ào mẹ cô ta chạy ra ngoài, chưa hiểu sự tình gì nhưng thấy người ta bắt con gái mình đi bà ta cú la lên trước hết
 - Hai người không thể sống cùng người bị tâm thần được...như vậy rất nguy hiểm
 - Tôi không bị tâm thần...tôi bình thường mà __ Thiên Anh vừa khóc vừa nói
 - Con tôi không có bị điên...thả con bé ra __ mẹ Thiên Anh cũng lao vào cứu cô ta
- Mặc cho ba mẹ cô ta có cản trở đủ cách thì họ vẫn đưa cô ta đi, ba Thiên Anh cảm thấy bản thân mình như một thằng ngốc vậy, ông có cảm giác như mình bị Pin lừa xỏ mũi dắt đi nên nổi giận đùng đùng lấy khoá xe chạy thẳng tới chỗ Pin. Cùng lúc đó Pin ở bar cũng đang nhận cuộc gọi của ba mình, anh bị ba chất vấn về việc yêu cầu ba Thiên Anh huỷ hợp đồng cung cấp rượu cho quán bar của mình, ngồi cùng hân với Eric anh cũng chẳng ngại gì mà nói hết toàn bộ mọi việc cho ba mình biết.
- Là cậu đúng không...là cậu đã báo cho người tới bắt con gái tôi đi đúng không __ ba Thiên Anh chưa nói hết câu vừa mới đứng trước mặt bọn hân mà đã cầm nguyên ly rượu hất vào mặt anh
 - Chú điên rồi à __ nhận ra đó là ba của Thiên Anh Eric vội vàng đứng dậy nói
 - Giờ ông ta đang đứng trước mặt con đây...có lẽ đã nổi giận rồi, còn hất rượu vào mặt con nữa này __ anh đưa tay lên vuốt mặt nói
 - Anh Đức __ nhận ra anh đang gọi điện cho ba mình ông giật mình biết mình vừa phạm phải tội lớn
 - Những gì cần nói con đã nói rồi...mong ba hiểu cho... __ nói rồi anh cúp máy rút khăn tay ra lau mặt
 - Ông hành động như kẻ vô học vậy __ anh nói
 - Cậu...sao cậu lại lừa tôi chứ, cậu nói tôi làm bệnh án tâm thần cho con gái để cứu nó nhưng thực chất cậu lại đưa nó vào trại tâm thần
 - Sao anh lại nhờ người này giúp chứ __ đứng sau lưng chồng giờ mẹ Thiên Anh mới lên tiếng
 - Ra là hai người __ hân ngã lưng ra sau ghế nói
 - Chuyện gì vậy...Thiên Anh bị điên sao __ Eric hỏi
 - Con bé không bị điên...mấy người mới bị điên __ mẹ cô ta nói
 - Thay vì con mấy người ở trong tù chịu đánh đập hành hạ thì được ở một nơi sạch sẽ thoải mái , còn có người chăm sóc thì muốn cái nào hơn __ Pin cười
 - Tôi muốn con tôi được sống như một người bình thường chứ không phải dưới danh phận một kẻ điên
 - Chẳng ai cho phép một kẻ giết người được sống như người bình thường cả __ anh nói
 - Con bé không giết người __ mẹ cô ta nói
 - Không trực tiếp giết người __ hân nhìn mẹ cô ta sắc lạnh
 - ... __ câu nói của hân làm ba mẹ Thiên Anh cứng họng
 - Đây là hợp đồng...__ Pin đưa ra hợp đồng hôm trước cùng ông ta kí __ tôi không muốn hợp tác với những người như ông...làm mọi thứ để đạt được mục đích mình muốn...một kẻ lợi dụng

- Cậu...dám làm thế với tôi sao
- Sao lại không __ anh cầm bản hợp đồng lên rồi xé trước mặt ba mẹ Thiên Anh khiến ông ta điếng hồn
- Cậu...tôi sẽ...sẽ kiện cậu vì đơn phương huỷ hợp đồng
- Không sao...tôi dư tiền để bồi thường hợp đồng, nhưng vấn đề...ông có đủ can đảm để kiện tôi hay không thôi
- Đây là cái thằng mất dạy...lừa đảo __ mẹ Thiên Anh chỉ tay vào mặt anh nói
- Bà ta sửa cái gì vậy __ Pin giả bộ làm động tác ngoáy tai rồi nhìn hai thằng em đang ngồi ở ghế
- Đây.... __ bà ta tức ứ họng
- Cậu được lắm...tôi không ngờ cậu lại lật lọng như vậy
- Đó là cái giá mà hai người phải trả __ Pin nói
- Đừng để tôi phải gặp lại mấy người...bởi vì lần sau gặp tôi sẽ không bỏ qua những gì bà đã làm với gia đình vợ tôi ...đừng tưởng tôi không biết những việc bà làm __ hấn lên tiếng

Ngay lúc Pin xé bản hợp đồng ba Thiên Anh biết bản thân và gia đình đang đứng bên bờ vực phá sản, ông đã nghe lời Pin huỷ toàn bộ các hợp đồng cung cấp rượu quan trọng để cứu con gái thoát ra khỏi chốn tù ngục thế mà bây giờ con đường sống duy nhất của gia đình ông là Pin, anh cũng phải tay đẩy ông xuống vực.

- Tôi sẽ làm mọi cách để kiện cậu __ ông giận dữ nhặt những mảnh vụn hợp đồng lên nói
- Nếu ông đủ can đảm thì xin mời...tôi sẽ chờ toà án gọi điện tới cho tôi __ Pin bước đi, theo sau là hấn và Eric để lại hai vợ chồng đứng đó

Pin không quan tâm gia đình đó ra sao, anh chỉ là người bắn phát súng khởi động thôi, còn kết quả ra sau anh không quan tâm, chưa đầy 24 tiếng đồng hồ toàn bộ cổ phiếu của hãng rượu nhà Thiên Anh rớt giá khủng hoảng, các công ty và quán rượu nhận hợp đồng cung cấp rượu của nhà Thiên Anh đều huỷ hợp đồng để mong có con đường sống. Còn ở nơi sản xuất rượu thì toàn bộ công nhân rủ nhau đình công vì ông chủ không có khả năng chi trả lương cho họ, nhà báo phóng viên thì đứng đầy trước nhà, điện thoại thì đổ chuông liên tục. Hấn và Pin ngồi trong xe quan sát đám phóng viên và đoàn công nhân láo nháo trước nhà Thiên Anh mà lòng chưa hả lòng hả dạ gì cả, hấn chỉ muốn giết chết cả nhà đó để trả thù cho nó thôi nhưng Pin đã cản hấn lại và bắt hấn bỏ ngay cái suy nghĩ đó đi. Nghe lời Pin, hấn sẽ chỉ đứng ngoài nhìn thôi đích thân anh sẽ giải quyết cả gia đình đó và nay việc anh nói đã làm được nửa đường, bây giờ anh sẽ dọn dẹp sạch sẽ đoạn đường còn lại cho hấn.

Ở bệnh viện tâm thần. T

- Xin chào hai anh, hai anh đến để thăm bệnh nhân hay... __ nhân viên y tế lịch sự chào hỏi
- Chúng tôi tới gặp bệnh nhân Trần Thiên Anh __ Pin nói
- Mới nhập danh sách cách đây vài ngày phải không ạ
- Đúng rồi, bệnh tình của cô ấy sao rồi __ anh hỏi tiếp, hấn chán nản dựa vào tường nhìn nhân viên y tế với Pin nói chuyện, thật sự hấn chẳng muốn tới đây nhưng Pin nói sẽ cho hấn xem kịch hay nên hấn mới đi theo
- Cô ấy luôn miệng nói mình không bị điên và... __ nhân viên y tế dè chừng nhìn hai người __ Lệ Băng đã chết....Lệ Băng đã chết
- Ok...tôi muốn gặp __ anh cầm cây bút ghi tên vào danh sách thăm bệnh

Hai người ngồi chờ y tá dắt Thiên Anh ra trong phòng thăm bệnh, lúc vừa thấy Thiên Anh qua ô cửa kính thì hấn chợt đứng dậy ra ngoài vì hấn sợ khi hấn ở đây sẽ không kiểm soát được bản thân mà giết cô ta chết mất.

- Đi đâu vậy __ Pin hỏi

- Ra ngoài __ hấn quay lưng bỏ đi thì...
- Khôi Vĩ...anh đến đón em về đúng không, đưa em về đi, ở đây không có vui __ cô ta chạy tới ôm chầm lấy hấn
- Buông ra __ hấn lạnh nhạt nói
- Anh sao vậy...đừng lạnh nhạt với em như vậy mà...em không có điên đâu, em bình thường mà
- Tôi nói cô buông ra mà __ hấn hất cô ta ra khiến cô ta ngã xuống
- Anh Vĩ... __ cô ta rướm rướm nước mắt
- Tránh xa tôi ra trước khi tôi giết cô __ hấn nói
- Em không có giết cô ta...là cô ta bị tai nạn giao thông mà, sao lại đối xử với em như vậy __ cô ta bò tới ôm chân hấn
- Còn dám nói...__ hấn đưa tay xuống kề vào cổ cô ta định bóp nát cổ họng đó ra như quả cam
- Khôi Vĩ...ở đây là bệnh viện đây __ Pin đứng dậy nói

- Cô...là kẻ giết người, dù cho chính tay cô làm hay qua tay kẻ khác cô vẫn mang danh là một kẻ giết người, vì cô mà cả ba và mẹ cô giờ phải ra đường ăn xin, bản thân cô thì không có ngày mai...__ Pin bước tới ngồi xuống ghé vào tai Thiên Anh thì thầm __ là một kẻ giết người thì ai dám sống bên cạnh chứ, chẳng biết lúc nào cô cầm dao đâm họ một nhát đâu...dù Lê Bang đã mất nhưng cô ấy vẫn luôn sống trong tim của Khôi Vĩ...cô giết Lê Bang đồng nghĩa với việc cô giết chết mình rồi đây...Khôi Vĩ mà cô yêu đã chết rồi, cô đã giết cậu ấy rồi...cô đã...giết cậu ấy rồi __ anh nhấn mạnh những từ cuối câu đầy ý đồ

Hấn không biết anh đã nói gì với Thiên Anh nhưng sắc mặt Thiên Anh bỗng tối sầm lại, hai tay đang ôm một chân hấn bỗng buông thả ra, cô ta đỡ hẳn hết cả người trợn mắt nhìn vào một điểm vô định nào đó. Thấy Pin đưa tay lên vuốt tóc cô ta nói thêm gì đó rồi đứng dậy phui tay, hấn đưa mắt theo nhìn từng hành động của anh mà tò mò thắc mắc.

- Đi thôi __ anh nói

Hấn muốn hỏi anh đã làm gì mà cô ta lại có biểu hiện đó, nhưng thật lòng hấn không muốn nhìn thấy cô ta nữa nên chẳng nói gì chỉ im lặng bước theo Pin. Khi anh với hấn ra khỏi phòng gấp thì giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng cười man dại cùng những lời nói đích thực chỉ có thể thốt ra từ miệng của một kẻ bị điên " Tao đã giết được mày rồi...giết chết rồi...chết hết rồi ". Anh quay lưng lại rồi nhưng bỗng hấn bỏ chạy về phía Thiên Anh khiến anh quay lại nhìn theo hấn, hấn muốn đích thân mình giết chết cô ta chứ không phải để cô ta tự kết liễu cuộc đời mình đâu. Hấn thấy Thiên Anh lao tới bên cửa sổ đang mở, theo luật thì họ không được phép mở cửa sổ vì sợ bệnh nhân nhảy xuống nhưng không biết vì lý do gì mà hôm nay họ lại dọn dẹp vệ sinh vào giờ này nữa. Nhân viên y tế và y tá chạy theo để cản cô ta lại nhưng hấn nhanh hơn họ vài bước chân hấn chạm được vào tay Thiên Anh lại nhưng vừa nắm tay lại để giữ cô ta lại thì cánh tay đó thoát ra khỏi bàn tay hấn để đi đến cõi nào đó tự do hơn. Hấn mở to mắt nhìn vào cái xác nằm trên vũng máu dưới sân bệnh viện, đây không phải kết cục mà hấn muốn, hấn không muốn như vậy mà.

Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương 102

104. Chương 102

Eric đã quay về Mỹ sau khi nghe tin gia đình Thiên Anh phá sản và Thiên Anh thì nhảy lầu tự tử, cậu không muốn ở lại cái đất nước đầy máu và nước mắt này nữa. Sau cái chết của nó cậu đã nhận lời Pin ở lại cai quản quán bar và học hết chương trình phổ thông ở đây nhưng sau cái chết đó lại xảy ra liên tiếp những chuyện đau buồn khác, từ việc của Thiên Anh đến Vương và Duyên thì cậu quyết định bỏ cuộc, cậu không thể vượt qua mọi thứ ở đây được nữa. Cái đêm Duyên bị bắt cóc trước cổng bệnh viện chẳng ai biết tin tức của chị ấy cả, Thiên Anh nhốt chị trong một nhà kho tít sâu trong rừng, chị may mắn thoát khỏi sự giám sát lỏng lẻo của tụi xã hội đen mà Thiên Anh thuê nhưng lại bị lạc trong rừng chị đã lọt vào mắt xanh của bọn lâm tặc, chúng nó đuổi bắt nhằm lấy chị ra để mua vui. Chị nghĩ đến đây có lẽ là kết thúc

rồi, đây là cái giá mà chị phải trả khi tiếp tay Thiên Anh hại nó nhưng may mắn thay khi không thấy chị về nhà mấy ngày liền, gia đình lo sợ đã báo lên công an rằng chị mất tích và nhờ đi tìm giúp. Sau khi được đưa ra khỏi chốn rừng xanh đó chị rơi vào trạng thái vô định, không nói không rằng, không muốn tiếp xúc với ai đặc biệt là sợ tiếp xúc với người lạ, việc gặp người lạ khiến chị nhớ tới những tên lâm tặc định bắt chị mua vui. Vương biết tin Duyên bị vậy không biết sao nhưng anh thấy mình nên chăm sóc cho Duyên, anh đã làm tổn thương chị nhiều rồi có lẽ đây là lúc anh nên đối đãi với chị thật tốt để trả lại những ngày tháng chị luôn hướng mắt về anh rồi. Chưa hẳn thừa nhận nhưng anh biết tình cảm anh dành cho Duyên đã thay đổi nhiều rồi, từ ngày anh thấy rung động trước chị đó là hôm Duyên bỏ về lúc mọi người di chuyển đến phòng của nó trong bệnh viện. Anh biết lúc Duyên bỏ đi là lúc anh thấy có lỗi, đáng lẽ anh nên thấy tức giận khi chị thông đồng với Thiên Anh nhưng anh lại thấy có lỗi khi không thể bảo vệ chị trước những ánh mắt dè chừng của mọi người.

- Chị ấy vẫn như vậy sao __ hấn bước vào phòng Duyên nhìn Vương hỏi
- Có cần tao mời bác sĩ giỏi đến không __ Pin đặt giỏ trái cây lên bàn
- Không cần đâu...bác sĩ nói chỉ cần đối xử tốt để cô ấy không thấy sợ nữa là ổn thôi __ Vương nói
- Giá như bác Xuân Anh ở đây thì có lẽ tốt rồi __ Vương nhìn Duyên nói
- __ hấn chợt quay đi khi anh nhắc tới mẹ nó
- Vẫn chưa có tin tức gì sao __ Vương hỏi
- Vẫn đang tìm __ Pin nói

Cứ thế trôi qua, thời gian vẫn trôi nhưng không gian dường như chẳng khác lạ chút nào, Tâm Khánh và Linh San đều đã tốt nghiệp loại giỏi và cả ba đều đầu vào nhạc viện âm nhạc thành phố để tiếp tục con đường âm nhạc. Hấn và bọn họ vẫn thường xuyên gặp nhau ở nhạc viện W, hấn cũng đã chịu ôm lấy đàn guitar mà gảy một bài hoàn chỉnh, hấn thay vị trí của nó tham gia vào bộ tứ Tâm Khánh San, mỗi cuối tuần bọn hấn thường hẹn nhau để chơi nhạc đường phố xin tiền, rồi lại dùng số tiền đó chi trả cho bữa ăn tối cuối tuần. Nói là chi trả cho to chứ thực chất lần nào tụi hấn cũng phải móc ví ra trả tiền, Khánh với San đã chính thức thừa nhận là một nửa của nhau, nhìn thấy hai đứa đó hấn chẳng biết phải chưng bộ mặt nào để đối diện với họ. Thật tâm vui vẻ để chúc mừng thì rất giả tạo nhưng để sống đúng với bản thân rằng buồn bã thương nhớ nó thì thật chẳng phải lẽ. Tâm thì chẳng thì tìm lấy một mảnh tình vắt vai sau hai mươi mấy năm lẻ bóng, Pin chính thức giao lại quyền quản lý OWL cho hấn để quay về tiếp quản thế giới ngầm của ba, anh cũng đã tới tuổi lấy vợ sinh con cho ông bà bằng rồi, nhờ lời hứa sẽ sớm có cháu nội cho ông bà bé mà ba mẹ anh cũng có cơ hội gặp lại nhau. Eric thì ngày càng nổi tiếng trên con đường nghệ thuật của mình, cậu cũng gặp lại những thí sinh tài năng đã từng tham dự đại nhạc hội lần thứ 12 được tổ chức ở nhạc viện W. Nhờ có Vương mà Duyên đã trở lại bình thường, chị quyết định chấm dứt việc nhảy múa vì thấy bản thân không xứng đáng, Vương cũng đồng ý nghe lời ba mẹ kết hôn với Duyên khi anh chấm dứt việc học đại học của mình. Chỉ còn mình hấn bơ vơ, mặc cho bạn bè người quen giới thiệu cho biết bao nhiêu người đẹp người tài giỏi nhưng hấn luôn viện cớ để né tránh các cuộc gặp mặt mai mối đó.

Từ ngày không có nó bước đi bên cạnh hấn cũng thay đổi nhiều, hấn đã chuyển sang đi giày bata

và giày lười, không còn cầm lái nữa mà đã chịu ngồi sau lưng tài xế, cũng đã ôm đàn biểu diễn ở các chương trình lớn nhỏ khác nhau. Ba hấn và hấn bây giờ có thể ngồi cùng một mâm cơm khi ông ấy đuổi bà mẹ kế ra khỏi nhà và tước hết quyền thừa kế tài sản của bà ấy. Nhiều lần ba hấn ngỏ lời nói hấn về quản lý tập đoàn của nhà nhưng hấn nói hấn chơi chưa đã nên không muốn về. Hấn chẳng thể quên những kỉ niệm đã từng nó trải qua, việc ba hấn tung tin hấn là người thừa kế duy nhất của tập đoàn họ Trịnh đã khiến việc hấn ngồi xe buýt ôn lại kỉ niệm từng qua với nó khó khăn hơn khi có quá nhiều người nhận ra hấn là con trai ông Trịnh tập đoàn vươn lên đứng đầu thế giới. Hấn hay giết thời gian bằng tản bộ lang thang trên các con đường đông người trong thành phố, hoà mình vào giữa chốn ồn ào của cái cuộc sống tấp nập này hấn mới biết bản thân mình nhỏ bé đến mức nào.

Hôm nay cũng thế, hấn lại chán nản khi ở nhà một mình, lại tìm đến những chốn đông người, chỉ có khi ở những nơi ồn ào như thế này hấn mới thấy tâm hồn bình yên được một lúc. Hôm nay dĩ trời hay sao hấn lại ra đường đúng giờ cao điểm tan ca làm, trên đường đông nghẹt người, người đi qua đi lại đụng chạm

nhau xô đẩy nhau là chuyện bình thường nhưng có một người khiến hấn phải bận tâm. Cô gái đó, cô gái vội chạy đi vì việc gì đó mà đẩy hấn nhào tới trước vội vã quay lại xin lỗi hấn, nhưng đó không phải là việc khiến hấn bận tâm, việc hấn để mắt bận tâm đến là cô gái đó có khuôn mặt giống y hệt nó, đã vậy giọng nói cũng giống như đúc, chuyện quái gì đang xảy ra vậy. Chẳng lẽ do hấn yêu nó quá nên gặp ảo giác sao, không thể như thế được chắc là ảo giác thôi, hấn luôn tin nó chưa chết vì hấn luôn có cảm giác nó vẫn còn sống chỉ là....

- Xin lỗi....xin lỗi, tôi vội quá

Cho đến cô gái đó quay gót bỏ chạy hấn mới bừng tỉnh và đi theo nhưng giữa dòng người đông như vậy thì việc gặp nhau đã khó rồi chứ nói gì tới việc tìm được nhau, đúng vậy hấn đã mất dấu cô gái đó rồi. Hấn quay lại quán bar, Owl nhờ hấn mà đã lớn mạnh hơn trước, đúng là có máu kinh doanh thấm vào người rồi mà. Trụ sở của Owl là một toà nhà cao tầng ở ngay giữa trung tâm thành phố, hấn đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống đường đêm đã lên đèn dưới thành phố mà nhớ về hình ảnh cô gái đã gặp trên đường chiều này, hành động đó khiến hấn cứ tưởng người đó là nó nhưng chẳng phải ba mẹ nó cũng đã thừa nhận nó chết rồi sao. Hấn rút điện thoại trong túi quần ra gọi cho Pin, cậu cần xác minh lại vài thứ, hấn tin rằng những linh cảm của 4 năm trước và 4 năm sau là đúng.

- " Alo "

- Gửi cho em địa chỉ nhà mai táng đi _ hấn vào thẳng vấn đề, đúng là dù có thay đổi nhiều nhưng hấn vẫn lạnh lùng như xưa

- " Sao bảo có chết cũng không tới đó ?"

- Em có việc cần xác minh...mà em hỏi cái này, có người giống người y như đúc không _ hấn hỏi

- " Chuyện đó thì đầy đường "

- Vậy giống cả hành động cử chỉ và giọng nói

- " Vậy thì là một người rồi, làm gì có ai giống đến cả giọng nói và hành động như thế ...mà sao"

- Chiều này em....hajzzz, không có gì cho em địa chỉ đi

- " Nên tìm một ai đó ở bên đi, đừng có ảo giác như thế, không tốt đâu "

Chẳng thèm trả lời, hấn cúp ngang máy thở dài hấn liếc mắt ra bên ngoài trời đêm, cũng có thể do hấn gặp ảo giác cũng nên, đêm nay sẽ là đêm khó khăn với hấn đây.

Ngay hôm sau khi nhận được địa chỉ từ Pin hấn đã đến chỗ cất giữ tro hỏa thiêu của nó, nếu thật sự nó chết có lẽ hấn sẽ thấy đau buồn khi tới đây nhưng sao lại chẳng có cảm giác gì như đến thăm nó hết vậy, lạnh lẽo quá, vô cùng lạnh lẽo hấn chẳng cảm nhận được nó đang ở đây gì cả. Đứng trước hũ đựng tro mang tên nó hấn như rơi vào không gian vô hình nào đó, hấn thắc mắc nếu bản thân không tin nó chết thì sao lại bàng hoàng trước hũ tro mang tên nó chứ nhưng sự thật đúng là rất biết trên người mà. Hấn cúi đầu cười mỉm, thật ra hấn cúi xuống để giọt nước mắt trực trào rơi xuống trước khi nó lắng dài trên gò má hấn, chuyện gì đang xảy ra đây, khóc cái gì chứ. Hấn đâu biết này giờ hấn đang lọt vào tầm mắt theo dõi của người khác đâu.

- Đây cậu..._ ông già trông coi chỗ này vỗ vai hấn

- Ôi giật cả mình..._ nhìn thấy bộ dạng gầy còm già nua của ông cụ làm hấn tương hấn đang gặp một cái xác chết

- Cậu là ai mà khóc trước hũ tro này _ ông cụ hỏi

- Tôi...là người thân của cô ấy

- Cậu là người xa xứ à..

- Sao cơ _ hấn chẳng hiểu ông cụ này đang nói gì cả

- Suốt mấy năm qua chắc cậu vất vả lắm mới tìm được nơi yên nghỉ của con bé phải không...con bé cô đơn lắm, có một mình em gái nó tới thăm à

- Ông đang nói cái gì vậy...em gái gì chứ __ hấn phì cười khi ông cụ nhắc tới chị em của nó, nó là con một mà nhưng... __ chị em sao...làm sao ông biết người tới thăm là em gái
- Thì cô bé đó nói thế mà, hai đứa là chị em sinh đôi hay sao ý, giống nhau như đúc __ ông cụ mỉm cười nhìn vào di ảnh của nó
- Sinh đôi ? __ hấn càng khó hiểu hơn
- Lúc sáng em gái cô bé này có tới đây đây, tuần nào nó cũng tới thăm chị nó hết, con bé có hiếu thật
- Sáng nay sao...khi nào, đã lâu chưa __ hấn biết là trong chuyện này có gì đó rồi mà
- Cậu không gặp cô em gái à, cô bé vừa ra là cậu vào mà

Hấn cố gắng động não để nhớ lại lúc hấn mới vào, hấn đã đi cầu thang trên và đúng hấn có thấy một cô ra đi ra bằng cầu thang dưới nhưng hấn đã lướt qua vì việc nhìn người lạ trên đường không phải là phong cách của hấn. Giờ mới biết thì muộn rồi, hấn đứng đây đã khá lâu, cô gái kia cũng đã đi lâu rồi đồng nghĩa với việc giờ có chạy ra ngoài tìm cũng không có kết quả tốt đẹp gì. Thay vì không gặp được cô em gái theo lời ông cụ nói nhưng hấn đã hỏi thăm được thời gian cô gái hay tới thăm chị mình, hấn tin chắc lần sau tới sẽ gặp được cô em gái đó, bằng mọi cách phải làm sáng tỏ việc này mới được.

Đang trên đường quay về nơi làm việc, hấn như nhớ ra manh mối gì đó nhanh chóng cho xe chạy thẳng tới bệnh viện đã từng là của mẹ nó và đó cũng là nơi bọn hấn được chính tai tận mắt chứng kiến sự ra đi của nó, chắc chắn máu chốt là nằm ở đây. Hấn tự hỏi sao cái đêm đó hấn lại khóc trong khi không hoàn toàn đau buồn, còn cả chiếc giường được đẩy ra từ phòng cấp cứu lúc bọn hấn chạy vào nữa, hấn còn chẳng thèm nhìn mặt nó lần cuối trước khi bọn họ đẩy nó vào nhà xác nữa, chắc chắn là có khúc mắc gì đó ở đây, không thể mọi chuyện ngẫu nhiên như thế được.

- Chào anh...tôi có thể giúp gì cho anh __ nhân viên y tế hỏi
- Tôi muốn xem hồ sơ lưu trữ của bệnh nhân Chu Lệ Băng được cấp cứu đêm 29 tháng 2 cách đây 4 năm về trước
- Xin anh đợi một lát __ nhân viên y tế vào trong lấy khoá kho hồ sơ rồi bước ra __ anh đi theo tôi
- 29 tháng 2 __ nhân viên y tế đi dọc các kệ tìm kiếm __ tên bệnh nhân là gì vậy
- Chu Lệ Băng __ hấn cầu mong người trong hồ sơ bệnh và nó chỉ cùng tên thôi, làm ơn chỉ cùng tên thôi vì sau đêm đó bọn hấn đã không quay lại bệnh viện để kiểm tra gì nữa, mong đó là sự thiếu sót may mắn cho hấn
- Chu Lệ Băng được chuyển từ bệnh viện quận 10 qua lúc 10h đêm ngày 29...và tử vong do tai nạn giao thông __ nhân viên y tế đọc tên hồ sơ để xác nhận lại
- Đúng rồi...tôi có thể xem qua không
- Anh cứ tự nhiên
- Cảm ơn __ hấn nhận hồ sơ từ nhân viên y tế cúi đầu lịch sự cảm ơn

Hấn vẫn còn nhớ cái đêm đó, hấn gần như suy sụp hoàn toàn khi cái tên " Chu Lệ Băng " vang lên từ miệng cô y tá, nhưng giờ hấn đã can đảm đối diện với nó, hấn mở hồ sơ ra để đọc thông tin bệnh nhân. Bỗng hấn mở to mắt nhìn chăm chăm vào hồ sơ, đúng y như những gì hấn nghĩ, hình của bệnh nhân đập vào mắt hấn khiến hấn vui mừng, cho đến khi đọc toàn bộ thông tin của bệnh nhân thì hấn như vỡ oà trong lòng chắc chắn với mọi người rằng nó vẫn còn sống và đang ở xung quanh chúng ta đây. Tất cả hoàn thông tin đều sai so với nó, những gì mọi người khẳng định từ trước cho tới giờ chỉ có cái tên thôi, chỉ là cái tên " Chu Lệ Băng " đã chết thôi. Sau khi trả lại hồ sơ cảm ơn sự giúp đỡ của nhân viên y tế hấn ra về với vẻ mặt có thể nói là hạnh phúc nhất trong 4 năm qua, nụ cười hấn dùng để cười với nó đã quay lại và hiện hữu trên môi hấn. Hấn chẳng biết phải báo tin này cho ai và phải báo như thế nào nữa, ngồi trong xe hấn rút điện thoại ra gọi cho ba hấn đầu tiên, ngạc nhiên thật. Hấn không biết lý do gì mà gọi cho ba hấn chỉ biết mở danh bạ và bấm vào số đó thôi.

- " Alo...ta nghe "

- Ba...ba ơi, Lê Bằng...Lê Bằng chưa chết
- " Con nói cái gì vậy...con bị đau gì sao "
- Ba nhanh chóng tìm ra ba vợ con đi...nhanh lên, Lê Bằng thật sự vẫn đang còn sống và sống rất khoẻ mạnh là đằng khác
- " Con đang ngủ đó hả "
- Làm ơn nghe con nói đi...Lê Bằng chưa chết mà _ hấn hét lên
- Lê Bằng chưa chết đâu...con đã gặp cô ấy, cũng đã xác minh việc đó rồi, người tử vong đêm hôm đó chỉ cùng tên thôi, con đã thấy cô ấy trên đường mà _ hấn biết mình hơi lỗ nên đã hạ giọng xuống
- " Ta cần bằng chứng...điều đó thật vô lý mà, con trai à... "
- Chỉ cần nói sẽ giúp hay không giúp thôi _ hấn cắt ngang lời ông ấy
- " Khôi Vi à..."
- Ok...con sẽ chứng minh điều này cho ba thấy, tự con sẽ làm mọi việc

Hấn hiểu cảm giác của họ mà, hấn sẽ không kể chuyện này cho bất kỳ ai khác trước khi chứng minh được nó chưa chết, vì nếu nói thêm với ai khác biểu hiện sẽ giống ba hấn lúc này thôi, tốt nhất là tự thân vận động cho chắc. Khi quay lại nơi làm việc hấn cho người tới bệnh viện xin một bản sao hồ sơ của bệnh nhân Chu Lê Bằng mà mọi người vẫn nghĩ rằng đã chết, hấn đưa cho đàn em một bức hình của nó và đi rao khắp đường tìm người thân. Chưa dừng lại ở đó hấn huy động đàn em của mình tìm kiếm ba mẹ vợ trong toàn thành phố lúc đầu hấn nghĩ đến việc tìm ở vùng ngoại ô nhưng việc gặo nó giữa phố với việc nó luôn đến nhà mai táng lúc sáng sớm thì hấn chắc chắn nó đang ở trong thành phố. Nếu chỉ ngồi một chỗ giao việc cho tụi đàn em thì hấn không yên tâm nên đích thân hấn cũng lao vào cuộc chơi này, mỗi chiều hấn đều xuống đường nơi trạm xe buýt hấn gặp nó với hy vọng sẽ gặp lại lần nữa. Hấn cũng không quên mỗi sáng đến nhà mai táng thật sớm để gặp nó, nhưng việc rút dây động rừng của hấn đã ảnh hưởng đến nó, có khi nào nó nhìn thấy mình trên những tờ rơi tìm người thân nên không ra ngoài nữa không.

Đã hơn 2 tuần trôi qua hấn bắt đầu mệt mỏi với việc tìm kiếm nó, hấn nghĩ chẳng lẽ nó muốn tránh hấn đến cùng như thế, thà như đừng biết gì hết thì hấn sẽ không như thế này nhưng một khi đã biết nó vẫn đang sống vẫn đang khoẻ mạnh mà không thể thấy nó mỗi ngày hấn sợ hấn phát điên mất. Sáng nay cũng như mọi sáng khác, hấn đợi ở bên trong xe trước cổng nhà mai táng, đã gần 8 giờ rồi hấn vẫn chưa thấy nó định cho xe quay về nhưng xe vừa nổ máy thì hấn nhìn thấy dáng người nhỏ nhỏ với mái tóc dài đen mượt tung tăng từng bước bước vào bên trong.

- Gọi người đến đây đi, tôi sẽ không bắt cô ấy về hôm nay đâu...tôi cần lời giải thích của ba mẹ vợ tôi cơ

Nói rồi hấn bước xuống xe vào bên trong sau nó, nó vẫn ngây thơ chưa biết có người theo sau, vẫn vui vẻ mở cửa kính lấy khăn lau bụi bám vào khung ảnh và hũ tro của mình. Hấn đứng bên ngoài theo dõi, " Em đang làm cái trò mèo gì vậy...trong hũ đó chắc chắn không có gì rồi, sao em phải làm vậy chứ "

- Xin lỗi nhà, tuần vừa rồi tao chẳng đến thăm mày được...mẹ có một ca phẫu thuật quan trọng bên Úc nên tao với ba đi cùng bà ấy...Bằng à...mày có thật sự thấy vui khi sống như vậy không...hay là mày...
- ... _ hấn từ từ bước tới phía sau lưng nó
- Tao thì rất nhớ mọi người...thật đấy, rất nhớ...dù sao cũng 4 năm rồi, tại tao cũng bình phục rồi nhưng ba mẹ vẫn chưa cho phép tao quay lại, họ sợ tao lại bị tổn thương lần nữa...giờ thì tao biết họ yêu tao nhiều như thế nào rồi...đến thăm mậyius vậy thôi, tao về đây _ nói rồi nó quay lại đi về nhưng hấn hiện đang đứng trước mặt nó
- Em trốn kĩ thật đấy _ hấn nói
- ... _ nó trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn hấn
- Rốt cuộc Lê Bằng đã chết hay chưa giờ thì anh có thể trả lời được rồi _ hấn đưa tay lên vén tóc trên vành tai cho nó

- Anh là ai vậy...tôi không biết anh đang nói gì hết __ nó hất tay hấn ra
- Chẳng có gì thay đổi cả, mọi thứ đều giống như xưa không có gì thay đổi hết __ hấn cười vì phép thử đã thành công
- Xin lỗi, tôi phải đi rồi __ nó bước sang một bên rồi bỏ đi
- Anh nghĩ em đã rất nhớ anh mà __ hấn giữ tay nó lại
- Anh này buồn cười quá tôi không quen anh mà __ nó vùng vằng nhưng hấn đâu có để nó đi dễ thế
- Anh sẽ không bắt em về ngày hôm nay đâu...cho tới khi em tự quay về thì anh sẽ không ép buộc em bất cứ điều gì đâu...nhưng trước khi em đi anh có một thứ cùng xem với em
- __ nó hiểu mà, hiểu tất cả những gì hấn đang nói là đằng khác nhưng hấn muốn làm gì vậy

Nó cẩn thận quan sát từng hành động của hấn, hấn chẳng chịu buông tha cho nó, một tay thì giữ nó lại một tay thì đẩy cửa kính lấy hũ tro ra. Nó không biết hấn muốn làm gì nhưng nó có linh cảm mọi việc nó giấu diếm suốt 4 năm qua sắp bị lật tẩy hết trơn rồi. Hấn nhìn nó đang lo lắng mà khoé môi cong lên thành nụ cười hạnh phúc lúc nào không hay, hấn không nhớ nhưng hấn đang tái hiện lại hành động của nó lúc nó với Thiên Anh cãi nhau trận lòi đình khi ở nhà ăn và nó đã buông tay cho đĩa cơm rớt xuống sàn vỡ tan tành. Bây giờ cũng vậy, hấn đưa hũ tro ra trước mặt rồi buông tay cho chiếc hũ rơi tự do xuống đất, tiếng sứ vỡ vang to đến chói tai nếu tai nó chưa bình phục hoàn toàn có lẽ nó sẽ nhăn nhó vì đau đớn nhưng nó vẫn trừng trừng nhìn hấn. Đúng như dự đoán bên trong chẳng có gì hết, nó chỉ là chiếc hũ rỗng thôi, hạnh phúc với kết quả trước mắt hấn kéo nó lại mà ôm chặt.

- Anh đã từng suy sụp...nhưng giờ thì không có lý do gì để anh như thế nữa...em đã về rồi __ hấn nói
- ... __ nó muốn chối bỏ cái hiện thực này thật sự không dễ dàng gì nên đã đẩy hấn ra mà đứng nhìn không nói gì
- Em sao vậy....chẳng lẽ em còn chưa chịu thừa nhận....rất cuộc vì cái gì mà em phải giả chết như thế chứ...không còn mối đe dọa nào bên em nữa mà
- Tôi...thật sự...
- Lệ Băng

Chưa nói hết câu nó đã sợ hãi quay gót bỏ chạy, nó phải nói gì làm gì thật sự nó không biết, những gì cần biết hấn biết hết rồi thì muốn nó nói gì nữa chứ. Hấn chạy theo nó đến hành lang thì dừng lại, nó đã chạy xuống tới cầu thang rồi, dù sao ở ngoài cũng có người theo nó nên hấn chẳng cần đuổi theo làm gì, sẽ sớm thôi, mọi chuyện sẽ sớm phơi bày ra thôi.

105. Chương 103

Ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay hấn vui vẻ nhìn thành phố bên ngoài cửa kính từ phòng làm việc trên cao, ngay lúc đó một đàn em của hấn bước vào đặt trước mặt hấn đĩa chỉ mà bọn họ đã theo dõi nó tìm ra. Nhìn đĩa chỉ hấn hơi ngạc nhiên vì ngôi nhà đó chẳng phải nằm cùng khu với nhà hấn sao, chẳng phải cùng một con đường hấn đi qua hằng ngày đó sao , chỉ khác là nằm ở hai con đường đối diện nhau thôi. Giờ thì hấn biết lý do bọn hấn không thể tìm ra tung tích gì của ba mẹ nó rồi, trong khu đó toàn dân máu mặt cả, họ giữ kín thông tin riêng tư của nhau nên rất khó để biết được họ là ai họ làm gì đâu.

Lúc về nhà hấn tiện đường ghé qua nhà nó một lần, không cần vội vàng làm gì, ngày mai chỉ ngày mai thôi tất cả sẽ được làm sáng tỏ, ngồi trong xe hấn quan sát ngôi nhà cho tới khi ngọn đèn cuối cùng trong nhà tắt hấn hấn mới về nhà.

Sáng hôm sau

- Ting tong __ hấn đứng trước nhà nó bấm chuông
- Ai vậy __ là giọng mẹ nó, nghe là hấn biết ngay

- Tôi đến giao hàng __ hấn kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai lại nói
- Hàng sao...nhà mình đặt gì à __ bà hỏi chồng và con gái __ mời cậu vào __ rồi mở cổng cho hấn vào mà không đề phòng gì
- Vừa bước vào bên trong hấn liền mở mũ ra vứt đi, đứng trước cửa chính tim hấn đập cứ thình thịch liên hồi, biết trước khi cánh cửa mở ra hấn sẽ nhìn thấy gì nhưng cái sự thật mà họ giấu kín suốt 4 năm vẫn không khiến hấn tin được. Hấn chợt nghĩ ra gì đó nên đã rút điện thoại ra bấm gọi cho ba hấn, người đầu tiên hấn muốn chứng minh là ba hấn vì hấn biết ba cũng đã đau buồn như thế nào khi mất liên lạc với ông bạn thân lâu năm mà, vả lại hấn muốn
- " Alo ...gì vậy con trai "
- __ hấn không thể đưa điện thoại lên nghe được vì cánh cửa đã mở rồi
- " Alo...cái thằng này gọi cho ba mà không nói gì vậy "
- Khôi Vĩ... __ mẹ nó bàng hoàng khi nhìn thấy hấn
- ... __ ba hấn nhận ra giọng nói này nên im lặng lắng nghe
- Chào mẹ, đã lâu không gặp rồi __ hấn cúi người góc 90 độ lễ phép
- Ai gửi hàng vậy __ ba nó bước ra nói
- " Ông Thành "
- Chào ba...con phải vất vả lắm mới có thể tìm ra mọi người đấy
- Làm sao con có thể __ ông bàng hoàng không kém vợ nhìn hấn
- Tại sao mọi người lại làm thế với con, con làm sai gì sao __ hấn từ tốn vừa nói vừa bước tới
- Khôi Vĩ...đừng nghĩ vậy, bọn ta làm vậy không phải tại con đâu, đừng nghĩ xấu bản thân như vậy mà __ mẹ nó giải thích
- Vậy tại sao mọi người lại nhằn tâm làm vậy với con chứ __ hấn nói với âm vực cực lớn như hét lên
- Sao lại ồn ào vậy __ thấy ồn ào nó đứng trên lầu nói vọng xuống
- ... __ hấn trừng mắt nhìn vào bên trong, như đang xác định xem có phải là nó không hấn chạy vội vào trong phòng khách
- Không...không được __ mẹ nó bật khóc khi nghe thấy giọng nó, cản hấn lại nhưng làm sao bà cản hấn được chứ
- ... __ hấn đứng giữa nhà ngược lên nhìn nó
- Ôi trời __ nó ôm miệng nói nhỏ
- Con muốn được nghe mọi người giải thích...tại sao vậy, sao phải làm vậy với con __ hấn nhìn nó chằm chằm
- " Ôi trời đất " __ ba hấn lắng nghe cẩn thận mà còn ngạc nhiên không kém
- Ngồi xuống...ngồi xuống trước đã __ ba nó vẫn bình tĩnh nói nhưng hấn vẫn chưa chịu ngồi xuống __ ta sẽ kể...sẽ kể hết mọi chuyện cho con nghe mà
- Con cũng xuống đây đi Lệ Băng __ ba nó nói
- " Con bé còn sống sao "
- Xin lỗi vì suốt thời gian qua đã giấu con mọi chuyện...thật ra đêm đó...

Đúng là lúc đầu ba mẹ nó đã dọn ra ngoài ngoại ô ở vì ở đó không khí trong lành và thoáng mát hơn là điều kiện tốt để giúp nó hồi phục, mẹ nó đã cật lực làm phẫu thuật cho nó trong lúc di chuyển, vì tận tay phẫu thuật cho con gái nên bà rất sợ. Nhưng thần chết vẫn chưa tìm được nó, nó đã qua khỏi nguy hiểm khi họ tới nơi, nhưng nụ cười chưa kịp nở thì họ đã phải thấp thỏm lo sợ, nó nằm như thể li bì suốt nhiều

tháng liền họ cứ nghĩ đã hết hy vọng. Nhưng vào một ngày cuối đông lạnh lẽo bàn tay nó đã nắm lấy tay mẹ nó khi bà ngủ gục bên cạnh giường nó, đúng vậy nó đã tỉnh dậy sau nhiều tháng trời nằm hôn mê. Nhờ như vậy mà tai nó không có cơ hội tiếp xúc với âm thanh khiến tai nó dần dần hồi phục, nhưng khả năng nghe của nó vẫn còn yếu nên bà trực tiếp điều trị bằng cách biện pháp trị liệu cho nó. Gia đình nó luôn luôn phải di cư, họ không thể ở được 1 nơi nào cố định, dù cho họ không ra ngoài thường xuyên nhưng hàng xóm xung quanh không sớm thì muộn cũng sẽ nhận ra ba nó hoặc nó vì cả hai là người nổi tiếng mà. Cách đây không lâu khi tai nó hoàn toàn bình phục ba nó đã mua một căn nhà trong thành phố vì việc sống xa thành phố nhiều năm cũng khiến ba nó gần như không biết thông tin gì và mẹ nó cũng quay lại khám và điều trị bí mật cho những người nổi tiếng khác nhau. Nhưng để nó xuất hiện trước ống kính lần nữa khiến ba mẹ lo lắng vô cùng và nó thật sự rất nhớ cái cảm giác đàn kèn vai tay kéo vĩ nhưng không vì bản thân muốn mà nó làm ba mẹ buồn thêm nên đã đồng ý với ba mẹ không xuất hiện nữa mà chỉ âm thầm sống như một người bình thường thôi. Vì họ sợ Thiên Anh sẽ không tha cho nó nếu thấy nó xuất hiện trên đời một lần nữa, lý do họ lẩn tránh mọi người vì họ biết sớm muộn gì cái ngày nó gặp nạn cũng sẽ tới, vướng vào mớ bòng bong của xã hội thượng lưu thì kết quả hoàn toàn có thể đoán được mà.

Sau khi nghe ba nó kể lại toàn bộ cuộc sống của họ suốt 4 năm qua dù trong lòng có muốn tức giận vì họ đã lừa hấn lừa mọi người hấn cũng chẳng thể làm được. Suy cho cùng thì cũng tại hấn nên mọi chuyện mới như thế, cũng tại hấn mà nó mới bị liên lụy, nhưng chẳng lẽ mọi người không đọc báo không xem tin tức gì sao chứ, Thiên Anh đã nhảy lầu tự tử còn gia đình cô ta phá sản hiện không rõ tung tích.

- Hai người lo sợ Thiên Anh sẽ làm hai vợ con sao, giờ không cần phải sợ nữa....Thiên Anh đã chết rồi
- Sao...
- Cái gì cơ __ cả ba ngạc nhiên người tưởng đã chết là nó nay vẫn sống còn kẻ tưởng đã thoát khỏi vòng tay số 8 thì nay đã chết, chuyện gì đang xảy ra vậy nè
- Gia đình Thiên Anh cũng đã phá sản rồi....
- Thật sao __ mẹ nó vẫn chưa tin được sự thật này
- Tất cả là do anh Pin làm...anh ấy đã không cho con nhúng tay vào mà đích thân giải quyết tất cả để trả thù cho cô ấy __ hấn nhìn nó
- Anh Pin đã giết Thiên Anh sao __ nó không dám tin anh lại làm thế
- Không...là cô ta phát điên rồi nhảy lầu tự tử __ lời giải thích của hấn làm nó thở phào nhẹ nhõm
- Con nghĩ mọi người đã nợ anh Pin một lời cảm ơn rồi __ hấn muốn mỉm cười hạnh phúc lúc này nhưng với bầu không khí này thì không thể
- Thiệt tình....ta không muốn...
- Ba...con đã tới tuổi để lấy vợ rồi, ba không nghĩ mình với ba con phải có cháu bé rồi sao
- Ôi trời...cái thằng nhỏ này __ mẹ nó muốn bật cười lắm nhưng cái không khí này mà cười thì thật không phải cho lắm
- Lệ Băng __ mẹ nó ngược lên nhìn nó khi đang nói chuyện vui vẻ nó lại đứng dậy
- Con buồn ngủ lắm...mọi người cứ nói chuyện đi

Nói rồi nó bỏ lên phòng, cảm xúc của nó bây giờ hẫ, nói thật nó chẳng biết mình đang cảm thấy gì đâu, vui cũng không vui mà buồn cũng không buồn, có gì đó nuối tiếc về kết cục của gia đình Thiên Anh, một chút tò mò về cuộc sống của những người còn lại, một chút sợ hãi khi sắp đối diện với lời nói dối của mình suốt 4 năm qua và có chút hạnh phúc vì hấn đã và đang ở đây bên cạnh nó. Nằm trên giường nó mỉm cười với những dòng suy nghĩ khác nhau cứ như nó đang được sinh ra lần nữa vậy, bỗng có tiếng mở cửa nó giật mình nhưng vẫn nằm im. Hấn nhẹ nhàng bước tới bên cạnh chiếc giường rồi nằm xuống bên cạnh nó, hấn ôm nó từ sau lưng, hấn đặt mũi ngay cạnh tóc nó hấn hít một hơi thật mạnh mùi hương đó vẫn còn, vẫn y nguyên như trước đây. Hấn ghé sát vào tai nó thì thầm gì đó khiến nó khẽ rung mình, hấn mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên tóc nó rồi bước xuống giường ra về. Khi cánh cửa mở ra rồi đóng lại lần nữa, lúc này nó mới

trở mình quay lại thì hấn đã về rồi, có chút tiếc nuối vì nghĩ hấn sẽ ở lại lừa nó chứ nhưng hấn chẳng thay đổi gì mặc dù có nguy hiểm nhưng vẫn là một kẻ ngốc mà.

Vài ngày sau tất cả mọi người đều biết tin nó chưa chết, chẳng hiểu mọi người lấy cái tin đó ở đâu ra, cánh nhà báo tụ tập trước nhà cả ba mẹ nó nữa rồi cuộc ai đã làm chuyện này chứ. Họ chẳng thể ra ngoài cũng chẳng ai có thể vào. Hấn gần như phát điên khi thấy đông thiết đông người đứng trước cổng nhà nó để chứng thực việc " Chu Lệ Bằng đã chết hay đang còn sống ". Nhà hấn hiện giờ khá đông đủ, Pin và bạn gái anh, Vương và Duyên, Khánh và Linh San cuối cùng là Tâm và Eric, ngay khi đọc được tin đó mọi người đều tìm đến hấn đầu tiên vì nghĩ hấn sẽ chẳng chịu để yên chuyện này đâu. Hấn như tức lộn ruột lên, rồi cuộc ai là kẻ giật dây chứ, đang đứng bên này đường quan sát hấn nhận ra ngay chiếc xe màu đen mấy trăm USD đang lái vào trong khu này là của ai nhưng vẫn chưa chịu lên tiếng, thấy chiếc xe dừng trước cổng nhà Pin cũng nhận ra ngay đó là ai. Người bước xuống xe khiến cánh nhà báo loá mắt, ông ấy không ai khác là Ông Trịnh chủ tịch tập đoàn lớn nhất thế giới đây mà. Ông thần nhiên bấm chuông và cánh cổng mở ra cho ông đi vào, giờ mới là lúc ông hành động, thiết tình lữ nhỏ chẳng thể làm gì nên hồn mà.

- Ông bạn già kia __ vừa vào tới nhà ông đã hét ầm ĩ
- Sao lại làm thế hả...còn cả gan cắt đứt liên lạc với thằng già này nữa...ông nghĩ ông là ai vậy hả
- Trịnh Vương...ông ồn ào quá rồi đấy __ ba nó bước ra nhăn nhó
- Ồ...con gái, ta đã không tin khi thằng Vĩ nói con còn sống, nhưng tận mắt chứng kiến sự việc ta rất hạnh phúc __ ông ôm chầm lấy nó khi nó xuất hiện, hoàn toàn bơ ba nó
- Bác...bác à...
- Bác gì nữa, từ nay nên gọi là ba được rồi __ nói rồi ông lơ nó để đến chỗ ba nó
- Ông cứ định giấu con bé đến bao giờ nữa, con trai tôi đã già rồi đấy, nó không thể đợi lâu thêm được đâu __ ông ngồi xuống đối diện với ba nó
- Là ông làm sao __ ba nó nhìn ông
- Là tôi làm đấy...rồi sao nào
- Bọn tôi cố lẩn tránh bao nhiêu thì ông đem hết mọi chuyện phơi bày ra thiên hạ bấy nhiêu...tôi không muốn gia đình tôi rơi vào hoàn cảnh như trước đây nữa
- Đã tới lúc ông cùng con gái quay lại rồi...đừng để một tài năng như con bé cứ phải trốn chui trốn nhủi như vậy nữa
- Con bé đã đồng ý không quay lại với nghệ thuật nữa rồi __ ba nó thở dài
- Thật ra ... __ nó đứng sau lưng ghế ba nó ngồi lên tiếng
- Lệ Bằng...con nói cái gì vậy __ mẹ nó sợ ba nó nổi giận nên giật tay nó ra hiệu
- Để con bé nói nào...con muốn quay lại mà, đúng không __ ba hấn nhìn nó tha thiết
- Con...thật ra thì con...__ nó nhìn ba mẹ nó, nó không muốn làm ba mẹ buồn nhưng hạnh phúc của nó thì sao
- Hajzzz __ ba nó nhắm mắt thở dài __ con cứ nói mong muốn của con đi
- Con có đủ can đảm để bắt đầu lại không __ ba hấn chẳng bỏ lỡ cơ hội mà nhảy ngay vào nói
- Thật ra thì...con chưa đủ can đảm nhưng con muốn quay lại...con muốn làm lại từ đầu __ nó nói nhanh nhưng cũng không quên liếc nhìn ba mẹ nó
- Tốt...đúng là con dâu ta có khác, tốt rồi ha ha...
- Đúng là con gái mà...con gái chỉ là con người ta thôi __ ba nó thở dài
- Ba...

- Nói nhảm gì vậy ông già, tôi đã làm xong xuôi thủ tục cho hai đứa rồi...chỉ cần hai người đến đúng giờ tham dự lễ thành hôn của tụi nó thôi là được rồi....đây là thiệp mời, cứ mời tất cả những người mà hai người muốn _ ba hấn đặt một túi thiệp hồng lên bàn, cũng vài trăm thiệp chứ chẳng ít
- Cái gì...tôi nói cho tụi nó cưới bao giờ, sao lúc nào ông cũng tự ý quyết định mọi thứ vậy _ ba nó đứng dậy vừa nói vừa lấy thiệp trong túi ra xem
- Đừng có lằng nhằng, mấy người nên chuẩn bị đi, váy cưới và lễ phục của hai người tôi sẽ cho người mang tới sau...hai người chỉ cần ghi tên người muốn mời vào thiệp thôi, sẽ có người tới lấy thiệp rồi đi giao hộ hai người....vậy nha _ ba hấn đứng dậy nói
- Ông nghĩ tôi không chuẩn bị được gì cho con bé hả _ ba nó hơi tự ái
- Ừ phải...chỉ là tôi không muốn người ta thấy tôi nghèo hơn ông đâu ông già...tôi muốn người ta nói tôi giàu cơ _ ba hấn đứng là con nít mà
- Ông so đo cái gì vậy...ông là con nít à _ ba nó cũng phải chịu thua ba hấn mà
- Tôi biết ông giàu rồi, nhưng xưa giờ tôi luôn luôn thua ông trong mọi cuộc chơi...trước khi không còn là bạn nữa thì ông cũng nên thua tôi một lần mới phải đáng chứ _ ông vừa đi vừa nói
- À...mà quên, chuyện này chỉ tôi với ông biết thôi, đừng để thằng trời đánh nhà tôi nó biết...tôi phải dạy dỗ nó đàng hoàng trước đã _ ra tới cửa ông dừng lại nói rồi bỏ về

Nói rồi ông bỏ đi, ba nó chẳng biết từ bao giờ mà nụ cười đã nở trên môi sau 4 năm ông lặng thầm bảo vệ nó, bảo vệ cái gia đình mà ông đã lỡ đánh mất một lần rồi. Mẹ nó nhìn chồng mà như muốn khóc, bà đã nhìn thấy chồng thấp thỏm bao nhiêu đêm vì lo sợ đã khóc biết bao lần khi ngồi dưới bóng đêm một mình, có chắc lần này nụ cười chỉ mang một ý nghĩa không hay lại là điềm báo gì đó. Mẹ nó đưa tay lên lau vội giọt nước mắt trào ra rồi cũng mỉm cười nhìn chồng và con gái rồi cũng mỉm cười hạnh phúc, có lẽ từ giờ trở đi bà sẽ không phải thấy bất kì điều xui xẻo nào xảy ra nữa đâu. Còn nó, lúc ba mẹ đang rối bời cảm xúc thì nó cầm mấy tấm thiệp ba chồng đem tới, nó chẳng thể tin được là chỉ còn 2 ngày nữa nó sẽ là người có gia đình, tất cả đều diễn ra nhanh quá rồi.

Thấy ba mình bước ra từ nhà nó, từ bên này đường hấn chạy tới chiếc xe tiền tỷ kia, nhưng ba hấn lại cố tình phớt lờ hấn mà lên xe đi mất, mặc cho hấn gọi tên và đuổi theo nhưng ông vẫn không chịu dừng xe lại. Hấn thì phát điên lên vì chẳng biết chuyện quái gì đang xảy ra, còn ông thì hả hê cười tươi vì ông đã dành tặng con trai món quà mà nó muốn nhất từ trước tới giờ, ông đã đặt may lễ phục cho hấn, cũng đã mời hết khách mời chỉ còn bạn bè hấn bên việt nam là ông chưa nhúng tay vào nhưng sớm thôi, khi mấy đứa nó về nhà sẽ thấy thiệp hồng đặt trên bàn thôi. Ông là kẻ không thích tặng quà hào phóng cho người khác dù cho đó là gia đình ông, vì thế ông đã lên sẵn kế hoạch để dạy dỗ thằng con trai trời đánh khó dạy đó rồi. Tức mình hấn gọi điện cho ông, đám bạn nhìn hấn mà cũng sốt ruột theo, họ còn chẳng biết việc báo đưa tin nó còn sống có đúng hay không nữa là, vừa nhìn hấn lo lắng vừa nhìn sang cánh nhà báo thấp thỏm.

- " Nghe " _ ba hấn bắt máy
- Ba đang làm cái gì vậy....là ba đứng sau chuyện này đúng không _ hấn mất bình tĩnh lớn tiếng nói
- " Nhà người ta không muốn quan hệ gì với mày nữa thì mày đeo bám con gái người ta làm gì hả " _ ông quát lên
- Ba đang nói cái quái gì vậy....con... _ như sét đánh ngang tai hấn sững người
- " Im miệng lại ngay cho tao...mày làm tao mất mặt quá rồi đấy, từ giờ chớ đi tất cả mọi chuyện sẽ do tao quyết định...thật tình, chẳng thể tin tưởng giao việc gì ày cả "
- Khỉ thật.... _ hấn cúp ngang máy vò đầu bứt tai

Nhìn sang nhà nó kín cổng cao tường không động tĩnh gì, như lửa đang pháp phòng được đổ thêm dầu vào bồn phừng cháy lớn, hấn ném chiếc điện trên tay ra đường, không may lúc đó có xe chạy ngang qua nên vỡ cửa kính oto của người ta. Chủ xe cứ như bị đánh một cú ngay gáy bất ngờ nên dừng xe lại, ông bước xuống xe với vẻ mặt vô cùng tức giận khi thấy cửa kính oto bị nứt sắp vỡ, ông hùng hùng hổ hổ bước tới chỗ bạn hấn.

- Tụi mày bị điên à....biết cái xe đó bao nhiêu tiền không hả __ ông quát vào mặt bọn hắn
 - Xin lỗi, bọn tôi không cố tình đâu __ Pin đứng ra xin lỗi trước khi mọi chuyện lớn thêm
 - Xin lỗi là xong à, suýt nữa là có tai nạn xảy ra rồi đấy biết không hả __ ông ta vẫn chưa chịu hạ giọng
 - Rồi sao nào __ hắn hét lớn làm ông ta giật mình
 - Cái thằng này...tao tính bỏ qua cho rồi mà có lẽ mày không muốn thì phải __ ông ta đưa tay lên đánh vào đầu hắn cái
 - Ôi trời __ Duyên hét lên khi hắn bị đánh quay mặt đi
 - Ông ta điên rồi __ Eric nói
 - Hơ...__ hắn thở mạnh ra như kiểu đag kiểm chế lắm __ tao cũng tính bỏ qua nhưng có lẽ mày không muốn vậy
 - Bụp __ hắn lao tới nắm cổ áo ông ta rồi dấm ổng tới tấp
 - Cản anh ấy lại đi __ San hét lên
 - Bình tĩnh lại đi Vĩ....__ Pin cũng nhào tới kéo hắn ra
 - Dừng lại đi __ Eric chui vào giữa tách hắn ra thì bị hắn dấm cho 1 phát té nhào ra ngoài
 - Không sao chứ __ Tâm đỡ cậu ấy đứng dậy
 - Nhà báo đang chú ý kìa...dừng lại đi __ Khánh phụ Pin kéo hắn ra
 - Thằng chó này ăn gì mà khoẻ vậy __ Eric được Tâm đỡ dậy cũng lao vào kéo hắn ra
 - Mau chạy đi __ Pin quát lớn khi anh với Khánh kéo được hắn ra khỏi ông chủ xe kia
- Đọc tiếp Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ? – Chương cuối

106. Chương Cuối

Vừa hoảng sợ vừa tức ói máu, ông ta cúi đầu đứng dậy chạy vào xe rồi cho xe chạy đi, có lẽ từ giờ trở đi có hư hỏng gì người đầu tiên ông nói chuyện sẽ là bảo hiểm xe. Khi chiếc xe đi xa rồi hắn mới chạy tới trước cửa nhà nó bấm chuông đến nỗi chiếc chuông muốn bung ra luôn nhưng mãi cánh cổng chẳng chịu mở, hắn điên cuồng gáo ghét hết dấm rồi đá vào cánh cổng nhưng mãi cũng chẳng có động tĩnh gì. Phóng viên thì tranh thủ chụp hình lại để ngày mai được lên trang nhất mục ” Con trai nhà họ Trịnh điên cuồng gào thét trước nhà thần đồng âm nhạc đã sống lại Chu Lệ Băng ” còn Pin cùng mấy đứa kia vừa cản tụi phóng viên vừa kéo hắn tránh xa chỗ đó.

Hắn về nhà mà cứ ngồi thừ ra một đống như thế, chẳng nói chẳng rằng với ai câu nào, dần dần mọi người cũng về hết Pin đưa bạn gái về khách sạn rồi quay lại, lúc này chỉ còn lại Pin và Eric ở bên cạnh hắn thôi, đến hơn 2 giờ sáng thì hắn thiếp đi lúc nào hai người cũng không hay. Lúc Pin định đứng lên đi ngủ thì điện thoại của anh đổ chuông, là số của ba hắn, anh đưa ánh nhìn lo lắng trao đổi với Eric nhận được cái gật đầu động viên của cậu anh dừng cảm nghe máy.

- Cháu nghe bác Trịnh __ anh lễ phép nghe máy
- ” Cháu ở cùng thằng Vĩ đó chứ ”
- Dạ có...thằng bé đã ngủ rồi __ anh nhìn hắn
- ” Có Eric đó không ”
- Có bác, để cháu mở loa ngoài
- ” Ta muốn nhờ hai đứa một việc, hai đứa chắc biết hết bạn bè của thằng bé ở Việt Nam chứ ”
- Dạ, bác cứ nói __ Eric nói

- " Sáng nay sẽ có người tới đưa đồ và thiệp cho hai đứa, hai đứa hoàn thành việc còn lại dùm ta "

- Ý bác là...

- " Ngày một lễ cưới của thằng bé nhà ta với con bé Lệ Băng sẽ được tổ chức, nhưng ta chưa nói gì với nó hết....nó chẳng bao giờ chịu nghe lời ta hết, ta phải dạy dỗ nó cho đàng hoàng trước mới thoả lòng thoả dạ đuổi nó đi được "

- À _ cả Pin và Eric cười hả hê, bọn anh cuối cùng cũng có cơ hội trả thù hần rồi _ cháu hiểu ý bác mà, cứ yên tâm tin tưởng vào bọn cháu

- " Ta nhờ hai đứa vậy " _ nói rồi ông cúp máy

- _ cả hai nhìn hần rồi nhìn nhau cười _ anh có đang nghĩ những gì em nghĩ không

- Cái này được gọi là ý tưởng lớn gặp nhau _ Pin cười

Rõ ràng trong đầu của hai con người đó đang mưu tính việc gì đó mờ ám báo hiệu chẳng lành mà, ngủ ngon nhé Khôi Vĩ đêm này có lẽ mày phải vất vả nhiều rồi, nhưng sớm thôi sẽ sớm thôi rồi mày sẽ được cười hạnh phúc đến phát khóc cho coi.

Ngày cưới của tụi nó.

Từ hôm đó cho tới giờ hần cứ ngồi nhìn ra cửa xem nó với ba mẹ có ra ngoài hay không, nhưng chẳng có tí tin tức nào từ ngôi nhà đó, dĩ nhiên là vậy rồi ba hần đã đưa gia đình nó đến khách sạn ở để tiện cho việc đám cưới rồi thì lấy gì mà thấy. Pin với Eric đi đâu về hần cũng chẳng quan tâm, Pin bước tới chỗ hần đưa cho hần bộ vest ba hần đặt may cho, hần nhìn bộ vest khó hiểu rồi nhìn anh chờ được giải thích.

- Mặc vào đi, ba máy nhờ bọn tao đưa mày tới một nơi

- Ông già đó muốn gì nữa đây...em không đi đâu _ hần ném bộ vest đi

- Người ta đã tới rồi, đừng có để người ta phải đợi _ Eric nói

- Ai tới...ông già đó muốn tao đi xem mắt à....nói với ông nếu thích xem mắt thế thì đi mà cưới người ta

- Mày tính cứ như thế này à...mày cũng đã tới tuổi lấy vợ sinh con rồi về ngồi vào cái ghế chủ tịch thay ba mày rồi

- Ý anh là gì...anh không tin em sao, Lệ Băng chưa chết mà _ hần nhìn anh có vẻ thất vọng

- Làm ơn đi mà

- Anh nghĩ thằng này bị điên chắc...nói cho hai người biết, tôi hoàn toàn tỉnh táo đấy _ hần lại mất bình tĩnh rồi, cứ hề nhắc tới nó là hần lại không thể kiềm chế được cảm xúc

- Hajzzz _ Eric đánh một cú trời giáng khiến hần bất tỉnh nhân sự

- _ Pin mở to mắt nhìn cậu với vẻ ngạc nhiên _ ha ha...thú vị thật, suốt 4 năm qua đây là lần đầu tiên tao thấy nó điên như thế

- Toát hết cả mồ hôi...em mà nhẹ tay chút có khi nó quay lại đâm em cũng không chừng _ Eric thì chẳng cười nổi vì sợ

- Sợ giữ vậy ba...thay đồ cho nó đi rồi đi thôi, sắp tới giờ rồi

Pin với Eric kéo hần đi thay đồ,họ chở hần tới nơi tổ chức tiệc, quan khách có có mặt đầy đủ, cô dâu cũng đã tới, chú rể cũng tới rồi nhưng hoàn toàn trong trạng thái chẳng biết trời chẳng mây gió gì. Hai người họ đặt hần ngồi trên ghế giữa khán phòng, điện thì được tắt toàn bộ, chỉ có duy nhất một ngọn đèn chiếu thẳng xuống chỗ hần ngồi thôi. Thời gian trôi qua cuối cùng hần cũng tỉnh, Pin nhìn Eric trao đổi " Mày mạnh tay quá chẳng ? _ Em chịu ". Việc đầu tiên hần làm là đưa tay lên sờ cái gáy, hần cảm tưởng như vừa bị cái gì đó đập vào vậy, may mà chưa chết, nhưng nhanh chóng nhận ra sự khác biệt xung quanh, hần nhìn lại bản thân thì thấy mình đang mặc bộ vest Pin đưa.

- Thằng khỉ Eric...mày dám đánh tao hả __ sau khi vận não hoạt động hẳn biết tình trạng của mình hiện tại do ai gây ra thì hét lớn
 - Khúc khích __ tiếng người cười
 - Ai vậy __ nghe thấy tiếng người cười xung quanh hẳn giật mình hỏi lại, vì xung quanh toàn một màu đen nên hẳn cũng hơi hoảng
 - Có phải ông không ông già __ hẳn hạ giọng xuống
 - Thằng nhép con...sao dám gọi ba mày như thế hả __ ba hẳn ngồi cạnh ba nó thì thầm
 - Ai đang ở đây thì lên tiếng đi __ hẳn quờ quạng tay chân như thằng hề
 - Phụt __ bỗng có một ánh đèn khác được bật lên từ cuối khán phòng
 - Cô là....__ nhìn thấy bộ đồ cô dâu nhưng cô dâu lại quay lưng lại với hẳn nên hẳn không biết là ai
 - À...cô là người ba tôi nói đến xem mắt đúng không...xin lỗi nha, thằng này không muốn lấy cô đâu....thời này là thế kỉ bao nhiêu rồi mà xem với chả coi....đi nói với ông già đó thích thì tự đi mà cưới cô....nghe chưa __ hẳn cứ đứng đó độc thoại một mình làm mọi người không nhịn cười được
- Nhận ra hình như có gì đó sai sai ở đây, hẳn nhìn ngó xung quanh rồi cẩn thận bước từng bước tới chỗ cô dâu đang đứng, trong đầu thì đang nghĩ ” chẳng lẽ ông già đó bắt mình cưới luôn hả ta “. Hẳn đứng sau lưng nó hẳn đưa tay ra khều khều vai cho nó quay lại nhưng nó vẫn không chịu quay lưng.
- Này...ở đây chỉ có tôi với cô thôi đúng không...thật ra thì tôi á, chẳng muốn lấy vợ đâu, cô về đi...cứ tưởng chỉ gặp xem mặt bình thường ai dè ông già đó lại nhanh tay như thế
 - Cô về đi, tôi cũng về đây.... __ hẳn quay lưng bỏ đi, nó tức tối quay lại nhìn hẳn
 - ... __ nó chẳng thể nghe lọt tai từ nào nên đã ném bó hoa cưới vào người hẳn
 - ... __ hẳn tức giận quay lại nhưng nhanh chóng thay đổi sắc mặt
 - Lệ Băng __ hẳn quay lại nhìn nó
 - Muốn về vậy sao...không muốn cưới vợ đúng không, ok thôi __ nó nói
 - Sao em lại... __ hẳn chẳng biết phải nói gì, mọi thứ bất ngờ quá
 - Trả lời tôi đi...đừng có đánh trống lảng kiểu đó __ nó tức giận nói
 - Không phải vậy đâu...chỉ là nhầm lẫn thôi, ông già chết tiết kia bắt anh phải đi xem mắt người khác mọi người lại không tin lời anh nói...chỉ là nhầm lẫn thôi __ hẳn biết mình vừa làm nên chuyện động trời gì rồi
 - Sao mày cứ luôn miệng gọi tao như thế hả cái thằng bất hiếu này __ đèn bỗng bật sáng toàn phòng, ba hẳn thì bước ra vừa nói vừa đánh vào người hẳn
- Hẳn đang còn không biết phải nói gì để tự mình oan bản thân với nó thế mà giờ đây có cả hàng ngàn cặp mắt nhìn hẳn chăm chăm, thế là thế quái nào chứ. Đã thế hẳn còn chẳng biết vì lý do gì mà bị đánh nữa, nhìn hẳn lúc này cứ ngu ngu sao ý mãi một lúc sau thấy nụ cười hiện hữu trên môi nó hẳn mỗi võ lẽ mọi chuyện, thì ra ai cũng biết chỉ mình hẳn không biết. Có lẽ bình thường hẳn sẽ giận dữ này nọ nhưng giờ hẳn hạnh phúc còn không hết thì lấy gì mà giận với dỗi, hẳn nắm tay nó kéo vào lòng ôm chặt. Vì nó mặc váy cưới hở vai nên cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra, hẳn cúi mặt xuống vai nó dần dần nó thấy phần da hẳn dựa vào ướt ướt mà nóng nóng, “hẳn khóc sao” là suy nghĩ của nó lúc này.
- Cậu sao vậy __ nó lo lắng vỗ lưng hẳn
 - ... __ hẳn đứng thẳng người lắc đầu thay cho câu trả lời
 - Cái thằng này...sao lại khóc __ ba hẳn đánh hẳn thêm cái nữa
 - Ya...tại ba nên con mới khóc đấy....sao lại lừa con như thế chứ __ hẳn quay lại nói
 - Cái thằng này....

- E hèm...xin lỗi, ở đây có phải là đám cưới của Khôi Vĩ và Lệ Băng không __ chủ lễ mở cửa nói
- Hai cha con ông ồn ào quá....mời ngài vào ạ __ ba nó bước ra nói
- Vậy...ta cử hành hôn lễ luôn chứ __ chủ lễ từ tốn hỏi
- Bắt đầu thôi __ hấn nắm tay nó bước lên trước
- Coi kìa coi kìa __ ba hấn tức anh ách
- Đủ rồi ông già....tưởng ông làm được việc gì nên hồn ai dè phá hư cái đám cưới của tụi nhỏ __ ba nó nói
- Cái gì __ ba hấn hình như quên rằng ở đây rất đông người thì phải
- Về đây...về đây cho tôi...cái thằng già khó bảo này__ ba nó nắm tay ba hấn kéo đi
- Hai ông già đó bao nhiêu tuổi rồi __ Eric ghé tai Pin hỏi
- Ngót cũng phải 55 56 rồi __ Pin nói

Mọi người dần dần ánh nhìn về phía hai đứa nó, rồi tiếng nhạc cùng lời chủ lễ vang lên ngân vang sắp phòng tiệc, những câu nói quen thuộc ” Con có đồng ý lấy cô ấy làm vợ hay con có đồng ý lấy anh ấy làm chồng” cũng được cất lên. Sau khi lễ được cử hành mọi người đều nhập tiệc vui vẻ, người thì chúc mừng người thì tặng quà mừng lễ, bận rộn tiếp khách nhưng nó vẫn nhận ra có ba cặp đôi mảnh mẽ trong tiệc đám cưới của nó, bấm chặt tay hấn nó ra hiệu để cả hai cùng tới đó.

- Sao mấy người lại làm vậy....hẹn hò trong ngày cưới của người khác là bất lịch sự đấy __ hấn nói
- Ủa __ San là người quay lại đầu tiên
- Ra chỗ khác chơi đi __ Pin cười bước tới chỗ bọn nó
- You are beautiful __ bạn gái Pin bắt tay nó rồi nói
- Thank you __ nó mỉm cười
- Mà muốn sinh con trai trước hay con gái trước __ Vương cười
- À....chuyện đó...
- Đến khi nào tụi em mới nhận được thiệp hồng __ nó lên tiếng trong khi hấn cứ ấp úng
- Mà nằm trong danh sách đen bọn tao không mời rồi...nói dối tụi này, lừa gạt tụi này suốt 4 năm qua giờ mới chịu lộ cái mặt ra __ San đánh nó
- Cái con này...có lý do hết mà __ nó giả vờ đau để làm nũng
- Lý do lý trầu nữa __ San định đánh nó lần nữa
- Uây uây....đừng có đụng vào vợ người ta __ hấn ôm nó lại để tránh cái đánh đó
- Trời ơi...coi nó kìa __ Vương cười
- Đúng là trời sinh một cặp mà __ Khánh nói
- Chị có thể nói chuyện với em một lát được không __ bồng Duyên lên tiếng
- ... __ hấn nắm chặt tay nó thì thầm
- Một lát thôi __ nó gỡ tay hấn ra để đi theo Duyên
- Chị...muốn ...xin lỗi em...
- Về chuyện gì...
- Về tất cả __ Duyên không dám nhìn thẳng mắt nó
- Em không biết chị đã làm gì có lỗi với em nữa
- Chị.... __ Duyên ngược lên nhìn nó

- Em đã quên hết rồi...vì vậy chị cũng quên đi, mọi chuyện đã qua rồi __ nó nắm hai tay Duyên nó
- Chị...thật sự...
- Giờ chỉ cần chị sống thật hạnh phúc bên cạnh anh Vương là được rồi...anh cần chị chăm sóc nhiều đấy

Bùm Bùm Bùm....mọi người ai cũng giật mình chạy ra ngoài để xem chuyện gì xảy ra, mọi người ai ai cũng vui vẻ hò hét khi thấy những bông pháo nổ trên bầu trời đêm, hần nhìn lên bầu trời muôn màu muôn sắc đó rồi quay lại nhìn nó, có lẽ cuộc sống của hần từ giờ trở đi cũng sẽ nhiều màu sắc như thế. Nó mỉm cười nhìn hần để hần yên tâm rồi quay lại ôm Duyên một cái, chỉ cần một cái ôm thôi cũng đủ xoá đi mọi thù hận mà chẳng cần phải nói gì nhiều. Cái ôm của nó làm Duyên thấy tủi thân mà bật khóc, nó nhẹ nhàng an ủi chị, lau nước mắt cho chị, nói là không cảm ghét thì là nói dối, chẳng phải hai người từ nhỏ đã có xích mích rồi sao nhưng con người mà, ai cũng phải có lỗi, những giọt nước mắt chân thành này cũng đủ xoá nhoà mọi vết thương chị gây ra cho nó rồi.

- Từ giờ tao giao cô ấy lại ày đấy __ Eric đút tay vào túi đứng cạnh hần nói
- Giật cả mình __ mãi mê nhìn nó nên hần không biết cậu tới
- Về nhà mà ngắm __ Eric giơ nắm đấm lên hù hần
- Mà là thằng đã đánh tao __ hần sực nhớ ra
- Khoan....là tao giúp mày mà __ Eric giơ hai tay lên đỡ
- Khôi Vĩ....tụi này cần ông một lát __ Tâm gọi hần
- Lát tao tính sổ với mày __ nói rồi hần bỏ đi

Tâm, Khánh và Linh San định tặng nó một món quà bất ngờ, bọn hần đã từng biểu diễn chung rồi nên không cần luyện tập gì nhiều vẫn có thể hoà tấu thành một bản nhạc hay. Chỉ cần nói sơ qua là hần biết mình phải làm gì rồi, hần sẽ solo trước sau đó đến phần điệp khúc cả 4 sẽ cùng hoà tấu với nhau đến hết bài.

- Alo alo....xin mọi người tập trung lại sân khấu ngoài trời này chút đi ạ __ giọng nói của Khiêm vang lên quen thuộc
 - Sau đây sẽ có một món quà bất ngờ từ chồng và bạn bè tặng cho cô dâu...xin mọi người cùng thưởng thức
- Hần kéo một chiếc ghế ra giữa sân khấu rồi ngồi xuống, đưa chiếc guitar lên hần nhẹ nhàng bấm từng gam và gảy từng dây một, nó đứng ở xa nên mãi mới tiến lên trước được, nhìn thấy hần ôm guitar mà mắt nó ngấn lệ. Nó vẫn còn nhớ hôm sinh nhật nó hần đã từ chối việc chơi lại đàn vậy mà bây giờ hần lại ôm đàn trước mặt nó còn gì hạnh phúc nữa chứ. Giai điệu cứ thế ăn sâu vào tâm trí nó, đã lâu lắm rồi, nó chẳng thể nghe âm thanh phát ra trực tiếp từ những nhạc cụ này toàn là nghe qua các phương tiện kỹ thuật, chưa hết bất ngờ từ hần thì ba đứa bạn thân của nó cũng bước ra. Chẳng phải mấy đứa đó bảo diễn chung trên sân khấu đường phố rất mất mặt sao, như vậy cũng mất mặt thế thôi vậy mà tụi nó vẫn làm. Rốt cuộc trong 4 năm qua từng người từng người trong bọn họ đã thay đổi nhiều như thế nào chứ, nó đưa hai tay lên che miệng để không phát ra tiếng nấc nghẹn, thấy nó khóc hần hạnh phúc lắm vì đây là lần đầu tiên nó khóc vì hần đã làm nó hạnh phúc chứ không phải vì hần đem lại nỗi buồn cho nó. Bốn người bọn hần kết thúc bản hoà tấu một cách từ từ khiến nhiều người chìm trong tiếc nuối, bọn họ còn chưa nghe đã tai nữa mà.
- Em yêu...từ giờ chỉ khóc khi hạnh phúc thôi nhé...vì anh sẽ không làm em phải khóc vì buồn thêm lần nào nữa đâu __ hần đứng trước mặt nó nói rồi ôm nó vào lòng
 - Hú hú __ mọi người hò hét khi thấy hần sến sẩm như vậy
 - Ấy...hai cái đứa đó... __ Tâm khó chịu
 - Mình có nên làm đám cưới luôn không __ Pin hôn lên tóc bạn gái nói
 - Hey ? __ bạn gái anh ngại ngùng cười
 - Bọn nó đang khiêu khích mình hay sao đấy __ Khánh ôm San nói

- Cậu này __ San cũng ngại mà
- Tháng sau anh ra trường rồi...em tính sao đây __ Vương nói nhưng không nhìn Duyên
- Tính gì...ba mẹ đã nói thế rồi mà __ Duyên cười
- Thế khi nào mình sát gái hơn nó mà giờ lại alone....cái số nó đen thật mà __ Eric lắc đầu

P/s: cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của mình trong suốt thời gian qua, mình cũng xin lỗi vì không thể đăng truyện sớm hơn để các bạn đọc...dù sao " Tôi lỡ thích cô rồi...sao đây ??? " đã kết thúc rồi...chân thành cảm ơn các bạn và mong mọi người có thể đón đọc những bộ truyện mới của mình :* :* :*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-lo-thich-co-roi-sao-day>